

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"I wouldn't miss a Kim Harrison
book for anything."
—CHARLAINE HARRIS,
New York Times bestselling author

KIM HARRISON

BLACK MAGIC SANCTION

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR OF *WHITE WITCH*, *BLACK CURSE*

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Kara Büyü Yaptırımı

KIM HARRISON

 HarperCollins e-books

Deri ceketli adama

İçindekiler

Kapak	
Başlık	
Sayfası	
Bir	
İki Üç	
Dört	
Beş	
Altı	
Yedi	
Sekiz	
Dokuz	
On On	
bir On	
iki	
On üç	
On dört On	
beş On altı	
On yedi On	
sekiz On	
dokuz Yirmi	
Yirmi bir	
Yirmi iki	
Yirmi üç	
Yirmi dört	

Yirmi beş

Yirmi altı

Yirmi yedi

Yirmi sekiz

Yirmi dokuz

Otuz

Otuz bir

Otuz iki

Otuz üç

Otuz dört

Otuz beş

Otuz altı

Teşekkür Ayrıca Kim

Harrison tarafından Telif

Hakkı

Yayıncı Hakkında

Bir

T Saçlarımı geriye atarak parşömene baktım ve garip köşeli harfleri elimden geldiğince düzgün bir şekilde oluşturmaya çalıştım. Mürekkep ıslak bir şekilde parlıyordu, ama kırmızı mürekkep değildi, kandı - benim kanımdı - bu da İngilizce olmayan karakterlerle yazılmış garip görünümlü ismi kopyalarken hafifçe titrememi açıklayabilirdi.

Yanımda bir yığın ıskarta vardı. Eğer bu sefer de mükemmel yapamazsam, yine kan kaybedecektim. Tanrı yardımcım olsun, kara bir lanet yapıyordum. Bir iblisin

Mutfak. Hafta sonu. Buraya nasıl geldim ben?

Algaliarept, beyaz eldivenli elleri arkasında, arduvaz masa ile küçük ocağın arasında duruyordu. Bir cinayet gizemindeki havasız bir İngiliz gibi görünüyordu ve sabırsızca yer değiştirdiğinde gerginliğim arttı. "Hiç yardımcı olmuyorsun," dedim kuru bir sesle ve kırmızı, keçi gibi kısılmış gözleri alaycı bir şaşkınlıkla açılarak füme gözlüklerinin üzerinden bana baktı. Okumak için onlara ihtiyacı yoktu. Ezilmiş yeşil kadife elbisesinden dantel manşetlerine ve düzgün İngiliz aksanına kadar, iblis tamamen gösteriştan ibaretti.

"Tam olmalı Rachel, yoksa aurayı yakalayamaz," dedi ve dikkati masanın üzerindeki küçük yeşil şişeye kayd. "Güven bana, bunun etrafta serbestçe dolaşmasını istemezsin."

Doğrudum ve sırtımın çatladığını hissettim. Tüyün ucunu zonklayan parmağıma dokundurduğumda tedirginliğim arttı. Ben beyaz bir cadıydım, lanet olsun, siyah değil. Ama sırf bir etiket yüzünden iblis büyüsünü bir kenara atacak değildim. Tarifi okumuştum; çağr.ıyı yorumlamıştım. Malzemeleri sağlamak için hiçbir şey ölmedi ve acı çekecek tek kişi ben olacaktım. Bu işten ruhumda yeni bir iblis pisliği tabakasıyla çıkacaktım ama aynı zamanda ölüm perilerine karşı da korunacaktım. Geçen yılbaşı gecesi bir tanesi beni neredeyse öldürdükten sonra, güvende olmak için küçük bir pisliği seve seve kabul ederdim. Ayrıca bu, ilk ölümünde Ivy'nin ruhunu kurtarmanın bir yolunu bulmamı sağlayabilirdi. Bunun için çok şey riske atabilirim.

Yine de bir şeyler ters gidiyordu. Al'ın aura şişesine gözlerini kısarak bakması endişe vericiydi ve aksanı bu gece çok keskindi. Endişeliydi.

ve saklamaya çalışıyordu. Lanet olamazdı. Sadece bir aurayı manipüle ediyordu, bir ruhtan enerji yakalıyordu. En azından... söylediği buydu.

Kaşlarımı çatarak Al'ın el yazısıyla yazdığı sıkışık talimatlara baktım. Tekrar üzerinden geçmek istedim ama yüzündeki kızgın ifade ve yumuşak hırıltısı bunun senaryo yazımı bitene kadar bekleyebileceğine beni ikna etti. "Mürekkeğim" azalıyordu ve zavallı bir serserinin, bir iblise güvenen birinin... benim gibi birinin adını tamamlamak için parmağımdan biraz daha kan aldım. *Al'a gerçekten güvendiğimden değil*, diye düşündüm, talimatlara bir kez daha bakarak.

Al'ın yazım mutfağı fantastik bir filmde fırlamış gibiydi, iblis kışını iblis kışlı hapishaneden uzak tutmak için neredeyse her şeyini sattıktan sonra kurtardığı dört odadan biriydi. Gri taş duvarlar büyük bir dairesel alan oluşturuyordu ve bu alanın büyük bir kısmı cam kapaklı, birbirinin aynısı uzun ahşap dolaplarla kaplıydı. Dalgalı camların arkasında Al kitaplarını ve ley-line ekipmanlarını saklıyordu. Biyolojik malzemeler, erişimin zemindeki kaba bir delikten sağlandığı bir mahzendeydi. Dumanlı destek kirişleri kırk metre kadar yukarıda, ortadaki ateş çukurunun üzerinde bir noktaya geliyordu. Ateş çukurunun kendisi yuvarlak, yükseltilmiş bir yapıya sahipti ve zemindeki soğuk havayı basit bir konveksiyon yoluyla içeri çekmek için havalandırma delikleri vardı. Ateş yandığında, okumak için rahat bir yer oluyordu ve yorgunluk beni aşağıya indirdiğinde, Al ateşi çevreleyen banklarda uyumama izin veriyordu. Bay Balık, betam, şöminedeki küçük ateşin şöminesinin üzerindeki küçük kasesinde yüzüyordu. Onu evden neden getirdiğimi bilmiyorum. Bu Ivy'nin fikriydi ve endişeli bir vampir size balığınızı almanızı söylediğinde, balığınızı alırsınız.

Al boğazını temizledi ve ben sıçradım, neyse ki bir an önce tüy kalemimi parşömenden çekmiştim. Bitti, Tanrı'ya şükür. "İyi mi?" İncelemek için parşömeni havaya kaldırarak sordum ve beyaz eldivenli, kalın parmaklı eli parşömeni bulaşmayacak şekilde kenarından sıkıştırdı.

Ona baktı, geri verdiğinde gerginliğim azaldı. "Fena değil. Şimdi de kase."

Geçerliydi. Genellikle en iyisi buydu ve özenle karalanmış kâğıt parçasını yanmayan mumun ve yeşil aura şişesinin yanına koyup Al'ın en sevdiği karalama bıçağını ve avuç içi büyüklüğündeki toprak kâseyi aldım. Bıçak çirkindi, sapındaki kıvranan kadın iblis pornosu gibi görünüyordu. Al ondan nefret ettiğimi biliyordu, bu yüzden kullanmam için ısrar ediyordu.

Gri kase elimde sertçe duruyordu, içinde şunlar yazılıydı

güç sözcüklerini karaladım. Sadece kazımakta olduğum yeni isim tepki verirdi. Teori, kâğıdı yakmak ve adamın adını hava yoluyla almak, ardından kâsedan su içmek ve adını su yoluyla almaktı. Bu, dört elementi de vuracaktı; kâse ile toprak ve su, yanan parşömen ile hava ve ateş. Cennet ve dünya, ortada da ben. Yippy skippy.

Parşömenle pratik yaptıktan sonra yabancı görünümlü karakterler daha kolaydı ve Al iki kereden fazla iç geçiremeden küçük bir açık alana çizik atmıştım. Aura şişesini eline almış, dönen yeşile bakarken kaşlarını çatmıştı.

"Ne?" Kızgınlığımı sesimden uzak tutmaya çalışarak teklif ettim. Elbette onun öğrencisiydim ama yine de küstahlaşırsam beni terslemeye çalışırdı.

Al'ın kaşları çatıldı ve beni daha da endişelendirdi. "Bu auranın rezonansından hoşlanmıyorum," dedi yumuşak bir sesle, kırmızı gözleri beyaz giysili parmaklarının arasına sıkıştırılmış camı inceliyordu.

Ağırlığımı yastıklı sandalyemde kaydırarak bacaklarımı esnetmeye çalıştım. "Ve?"

Al'ın dikkati gözlüklerinin üzerinden bana kaydı. "Newt'inkilerden biri." "Newt mi? Ne zamandan beri Newt'ten bir aura almaya ihtiyaç duyuyorsun?" I sordu. Deli iblisi kimse sevmezdi ama tabiri caizse kayıp çocukların kraliçesiydi ve her şeyi biliyordu - hatırlayabildiği zaman.

"Seni ilgilendirmez," dedi ve ben utanarak yüzümü buruşturdum. Al beni bir tanıdık olarak kapma çabasında neredeyse her şeyini kaybetmiş, çok daha değerli bir şeyle sonuçlanmıştı ama yine de kırılmıştı. Ben bir cadıydım ama yaygın ve genellikle ölümcül olan genetik bir hata yüzünden onların sihirlerini ateşleyemiyordum. Öğrencisi olduğum sürece Al'ın statüsü güvence altındaydı ama hayatı kasvetliydi.

"Bunu bitirmeden önce uğrayıp kim olduğunu öğreneceğim," dedi zoraki bir hafiflikle ve şişeyi sert bir vuruşla yere bıraktı.

Birleştirilmiş parçalara baktım. "Şimdi mi? Neden ona daha önce sormadın?"

"O anda önemli görünmüyordu," dedi, hafifçe rahatsız görünüyordu. "Pierce!" diye bağırdı, tanıdığına seslenişi gölgeler ve tozla kaplı yüksek tavanlarda kayboldu. Ruh hali bozulmuş bir halde bana döndü. "Ben yokken *hiçbir şeye* dokunma."

"Elbette," dedim uzaktan, şişenin içinde dönen yeşile bakarak. Newt'ten bir aura ödünç almak zorunda mıydı? Tanrım, belki de işler düşündüğümünden daha kötüydü.

Al, kollarını dantel manşetlerinin üzerinden çekiştirirken, "Çılgın kaltağın her şey için bir nedeni var, her ne kadar hatırlamasa da," dedi. Düzenlenmiş heceleme malzemelerine bakarak tereddüt etti. "Devam et ve kâseyi doldur. Suyun ismi kapladığından emin ol." Siyah mermer zemine kazınmış kızgın, çılgılık atan bir yüz resmine baktı. Bu onun kapısız odadaki kapı versiyonuydu. "Gordian Nathaniel Pierce!"

Cadı, omzunda bulaşık havlusu ve kollarını sıvamış grotesk suratıyla mutfağa daldığında masadan geriye doğru itildim. 1800'lerin başlarından kalma adam saçlarını gözlerinden ayırıp kollarını açarken, "Bu acelenin ne olduğunu bilmek isterdim," dedi. "Ben bir şeye başladığım anda, sen hiç yoktan bir büzüşme içine giriyorsun."

"Kapa çeneni, bücür," diye mırıldandı Al, ona ters vurmanın Pierce'ın bilincini kaybetmesi ve temizlenmesi gereken büyük bir pislikle sonuçlanacak bir yarışma başlatacağını biliyordu. Onu görmezden gelmek daha kolaydı. Al, zeki cadıyı ilk kaçışından bir saat sonra tuzağa düşürmüştü, iblis haftalık derslerim sırasında bizi ayrı tutmak için büyük çaba sarf ediyordu, ta ki Al, Pierce'ın Al ile isteyerek ortaklığa girmesine kızdığını anlayana kadar. Ortaklık mı? Lanet olsun, ne olduğunu söyle. Kölelik.

Pierce'ın benimkinden çok daha üstün olan büyüsünden hâlâ etkileniyordum. İblis dinlemiyorken tuhaf aksanıyla Al'a yönelttiği tek satırlık hızlı cümleler hâlâ sırtımda neden oluyordu. Uzun, dalgalı saçlarına ya da sırık gibi yapısına bakmıyordum, hele o daracık kıkına hiç bakmıyordum, lanet olsun. Ama onu Carew Tower'ın restoranının altında çıplak gördükten kısa bir süre sonra, ona karşı duyduğum gençlik aşkını kaybetmişim. Çekilmez özgüveninden ya da ne kadar bok çukurunda olduğunu itiraf etmemesinden ya da iblis büyüünde biraz fazla iyi olmasından kaynaklanıyor olabilir, ama her ne sebeple olursa olsun, bir zamanlar içimde kıvılcımlar çaktıran o şeytani gülümseme artık düzleşmişti.

Al ceketinin düğmelerini iliklerken, "Bir tik için dışarı çıkıyorum," dedi. "Sadece bir şeyi kontrol ediyorum. Düzenli bir lanet iyi bükülmüş bir lanettir! Pierce, bir işe yara da ben yokken Latince öğrenmesine yardım et. Sözdizimi berbat."

"Vay be, teşekkürler." Modern ifadeler Al'ın aksanıyla kulağa tuhaf geliyordu.

"Ve aptalca bir şey yapmasına izin verme," diye ekledi gözlüklerini düzeltirken.

"Hey!" diye bağırdım ama gözlerim, ben bakmadığım zaman figürleri hareket ediyormuş gibi görünen ürkütücü duvar halısına kaydı. Al'ın mutfağında yalnız kalmamanın en iyisi olduğu şeyler vardı ve arkadaşlığı takdir ediyordum. Pierce olsa bile.

"Yüce Al nasıl isterse," dedi Pierce kuru bir sesle ve Al, Newt'in odalarına ulaşmak için sonsuzluktan geçmek üzere bir ley hattı kullanarak durduğu yerden kaybolmadan önce kaşlarını kaldırdı.

Bir anda ışıklar söndü ama ben kıpırdayamadan Pierce'ın tılsımı devralmasıyla daha da parlaklaşarak tekrar canlandılar ve bana bunun bildiğim iblis lanetli ışık tılsımı olmadığını söylediler. *Tek başına. Nasıl ... güzel.* Nemli bulaşık havlusunu, ortadaki ateş çukurunu çevreleyen minderli bankın üzerine kuruması için özenle sermesini izledim ve sonra çenemi sıkarak başka tarafa baktım. Pierce başka bir zamanın zarafetiyle odayı geçerken ayağa kalkarak arduvaz masayı aramızda tutmak için hareket ettim.

"Bugünkü dua nedir?" diye sordu, ben de masanın üzerindeki duayı işaret ettim, kendim de tekrar bakmak istiyordum ama beklemeye de razıyım. Kitabı incelerken saçları gözlerinin üzerine düştü.

"*Sunt qui discessum animi a corpore putent esse mortem. Sunt erras,*" dedi yumuşak bir sesle, mavi gözleri siyah saçlarına çarparak başını kaldırdı. "Ruhlarla mı çalışıyorsun?"

"Auralar," diye düzelttim ama yüzünde şüpheli bir ifade vardı. *Ruhun bedenden ayrılmasının ölüm olduğuna inanana var. Yanılıyorlar,* diye sessizce tercüme ettim, sonra aura şişesi, kâse ve kanımla yazılmış isimle birlikte koymak için elinden aldım. "Hey, eğer iblisinize güvenemiyorsanız, kime güvenebilirsiniz?" Alaycı bir tavırla, atılmış imza girişimlerini toplayıp şöminenin yanına taşıdım. Ama Al'a güvenmiyordum ve lanete tekrar bakmak için can atıyordum. Pierce'la değil ama. Latincem konusunda bana yardım etmek isterdi.

Sessizliğimin devam etmesi üzerine tansiyon yükseldi ve Pierce uzun bir bacağını aşağı sarkıtarak arduvaz masanın üzerine yarı oturdu. Beni izliyordu ve bir sürahidenden yazılı kâseyi doldururken beni tedirgin ediyordu. Sadece sade suydu ama hafif yanık amber kokuyordu. *Eve baş ağrısıyla gitmeme şaşmamalı,* diye düşündüm, kâseyi fazla doldurup su damlarken yüzümü buruşturarak.

"Ben bakarım," dedi Pierce, masadan atlayıp bulaşık havlusuna uzanarak.

"Teşekkürler, ben böyle iyiyim," diye tersledim ve bezi ondan kapıp kendim yaptım.

Geri çekildi, ateş çukurunun önünde dururken incinmiş görünüyordu. "Kendimi güçlü bir duruma soktuğumu kabul ediyorum Rachel, ama seni bu kadar soğutacak ne yaptım?"

Geçmişini temizlemek için yaptığım hareket yavaşladı ve iç çekerek döndüm. Gerçek şu ki, emin değildim. Tek bildiğim, bir zamanlar beni cezbeden şeylerin şimdi çocukça ve anlamsız göründüğüydü. Aşağı yukarı bir hayaletti ve iblis ona bir beden verirse Al'ın aşinası olmayı kabul etmişti. Al, ruhunu ölü bir cadının bedenine, beden daha bir kalp atışı bile atlamaya fırsat bulamadan sokmuştu. Al'ın ruhunu koyduğu adamı tanıyor olmamın bir faydası olmadı. Kendimi kurtarmak için başka birinin bedenini alabileceğimi sanmıyordum. Ama daha önce hiç ölmemiştim.

Şimdi Pierce'a baktım, aynı umursamaz kararlılığı, beni haklı olarak dışlamasına neden olan geleceğe yönelik aynı umursamazlığı görüyordum ve tek bildiğim bununla ilgili hiçbir şey yapmak istemediğimdi. Nereden başlayacağımı bilmeden bir nefes aldım ve bıraktım. Ama onun yıllar önce ama hâlâ zihnimde taze olan dokunuşunu hatırlayınca içimi bir ürperti kapladı. Al haklıydı. Ben bir aptaldım.

"Bu işe yaramayacak Pierce," dedim ve arkamı döndüm.

Ses tonum sertti ve Pierce'ın sesi ışıltısını kaybetmişti. "Rachel. Gerçekten. Sorun nedir? Bu işi sana daha yakın olmak için kabul ettim."

"İşte bu!" diye bağırdım ve o da şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Bu bir iş *değil*!" Bulaşık havlusunu sallayarak söyledim. "Bu kölelik. Bedenen ve ruhen ona aitsin. Ve bunu bilerek yaptın! Sana bir beden vermenin başka bir yolunu bulabilirdik. Belki kendi bedenini! Ama hayır. Yardım istemek yerine doğrudan bir iblis anlaşmasının içine atladın!"

Masanın etrafına geldi, bana yaklaştı ama tam olarak dokunmadı. "Ben kuğu, iblis laneti yeniden canlı olmanın tek yolu," dedi göğsüne dokunarak. "Ne yaptığımı biliyorum. Bu sonsuza dek sürmeyecek. Yapabildiğim zaman iblis yumurtasını öldüreceğim ve o zaman özgür olacağım."

"Al'ı öldürmek mi?" Hâlâ bunu yapabileceğini düşündüğüne inanamayarak nefes aldım.

"Hem ondan kurtulacağım hem de bir bedenim olacak." Ellerimi tuttu ve ne kadar üşüdüğümü fark ettim. "Güven bana Rachel. Ne yaptığımı biliyorum."

Aman Tanrım. O da benim kadar kötü. Öyleydi. "Sen delisin!" "Sen delisin!" diye haykırdım. "Kara büyüyle falan kendini olduğundan daha güçlü sanıyorsun! Al bir *iblis* ve onun neler yapabileceğini kavradığını sanmıyorum. O seninle *oynuyor!*"

Pierce masaya yaslanmış, kollarını kavuşturmuş ve ışık yeleğinin renkli desenlerini yakalamıştı. "Söylesene? Ne yaptığımı bilmediğimi mi düşünüyorsun?"

"Ben öyle düşünmüyorum!" Kendi sözlerini kullanarak alay ettim. Tavrı çileden çıkarıcıydı ve arkasındaki kaseye baktım, bir iblisten daha zeki olduklarını düşünen diğerlerinin kalıntıları şimdi sadece bir kaseğin üzerindeki isimler, bir raftaki şişelerdi.

"Yeterince makul." Pierce çenesini kaşdı ve ayağa kalktı. "Bir cesedin kanıtı ihtiyacı olduğunu sanıyorum."

Sertleştım. Kahretsin. Kanıt mı? "Hey, bekle bir dakika," dedim bulaşık havlusunu masaya bırakarak. "Ne yapıyorsun sen? Al seni geri getirdi ama seni tekrar dışarı da çıkarabilir."

Pierce muzip bir tavırla parmağını burnuna götürdü. "Belki. Ama önce beni yakalaması gerek."

Gözlerim bileğindeki tılsımlı gümüş banda kaydı. Pierce benim atlayamadığım ley hatlarından atlayabiliyordu ama tılsımlı gümüş onun bu hatlara erişimini engelliyordu. Buradan ayrılamazdı.

"Ne, bu mu?" dedi kendinden emin bir şekilde ve parmağını gümüş bandın iç kısmında gezdirdiğinde dudaklarım aralandı ve metal esneyerek onu çıkarmasına izin verdi.

"Nasıl," diye kekeledim o çevirirken. Bektan bir tost. Bunun için suçlanacaktım. Bunu biliyordum!

"Burada odadan odaya geçebilmem için kurcalandı. Biraz daha kurcaladım, hepsi bu," dedi Pierce, gümüş bandı arka cebine sokarken gözleri parlıyordu. "Rakun çağından beri yanık kehribar içermeyen bir lokma yemek yemedim. Sana soğuk kalbini ısıtacak bir şeyler getireyim."

Panikleyerek bir adım öne çıktım. "Onu geri tak! Eğer Al kaçabileceğini anlarsa, o-"

"Öldür beni. Evet, evet, evet," dedi, modern ifadeyi mükemmel bir şekilde vurarak. Elini başka bir cebine daldırdı ve bir avuç dolusu parayı inceledi. "Al, Newt ile en az on beş dakika oyalanacak. Ben hemen döneceğim."

Aksanını inceltiyordu. Belli ki istediği zaman kapatıp açabiliyordu. -Bu beni daha da endişelendirdi. Başka ne saklıyordu? "Başımı belaya sokacaksın!" Dedim ama sinsi bir sırıtışla ortadan kayboldu. Baktığı ışıklar söndü ve cebine sıkıştırdığı tılsımlı gümüş yüzük yere düşerken çınladı. Kalbim, sadece ocaktaki ateşin ve yanan ateş çukurunun donuk parıltısının aydınlattığı ani karanlıkta güm güm attı. O gitmişti ve Al öğrenirse ikimiz de boka batacaktık.

Kalbim küt küt atarken odanın karşısındaki ürkütücü duvar halısını izledim. Ağzım kurumuştur ve üzerindeki figürler ateş ışığında hareket ediyormuş gibi görünürken gölgeler yer değiştiriyordu. *Orospu çocuğu!* Tılsımlı gümüş yüzüğü almaya ve suçlayıcı şeyi cebime sokmaya giderken düşündüm. Al beni suçlayacaktı. Tılsımlı gümüşü Pierce'tan aldığımı düşünecekti.

Küçük ocak ateşine geri dönerek, şöminenin üzerindeki mumu bulmaya çalıştım, balmumunu odaklayıcı bir nesne olarak tırnağımın altına sıyırdım, fitili sıkıştırdım ve tılsımı çalıştırmak için bir ley hattına dokundum. "*Consimilis calefacio*," dedim, içimden küçük bir ley hattı enerjisi akarken sesim titriyordu, fitil alev alana kadar molekülleri heyecanlandırdı, ama tam bunu yaptığım sırada ley hattıyla çalışan ışıklar parladı ve ben de sıçrayarak yanan mumu şöminenin üzerine düşürdüm.

"Açıklayabilirim!" Şömine rafından Bay Fish'e doğru yuvarlanmakta olan mumu bulmaya çalışırken haykırdım. Ama gelen Pierce'dı, saçlarını gözlerinden savuruyordu ve elinde iki uzun grande vardı. "Seni aptal!" Mum kâğıt parçalarına çarptığında tısladım ve bir anda kâğıtlar havaya uçtu.

Pierce kahvesini uzatırken gülerek, "Şimşek gibi bir sürü şey var, cadı hanım," dedi.

Tanrım, keşke normal İngilizce konuşsa. Çılgınca, şöminenin üzerindeki kâğıt parçalarını fırçaladım, siyah mermer zemine çarptıklarında üzerlerine bastım. Yanan plastiğin kokusu dağınıklığa katıldı ve su dolu kaseyi kaptığım gibi yere döktüm. Siyah duman yükselip gözlerimi yaktı. Yanan ayakkabı kokusunu maskeleyemeye yardımcı oldu, belki de o kadar da kötü değildi.

"Seni göt!" Bağırdım. "Al geri döndüğünde seni gitmiş bulursa ne olacağının farkında mısın? Bu kadar düşüncesiz misin, yoksa bu kadar aptal mısın? Şunu geri tak!"

Öfkeyle, tılsımlı metal halkayı ona fırlattım. Elleri doluydu ve yanından geçti. Bir gümbürtüyle, yüzük duvar halısına çarptı ve

Sonra da yere. Pierce'ın kahveyi uzatan eli sarktı, coşkusu azaldı. "Sizi incitmek için hiçbir şey yapmam, cadı hanım."

"Ben senin metresin *değilim* cadı!" Kahveyi görmezden gelerek, yerde vıcık vıcık bir dağınıklık içinde duran yanmış kağıt parçalarına baktım. Dizlerimin üzerine çökerek masadaki bulaşık havlusunu aldım. Ahududulu İtalyan karışımının kokusunu alabiliyordum ve midem guruldadı.

"Rachel," diye ikna etti Pierce.

Kızgın bir şekilde yerleri silerken ona bakmadım. Ayağa kalkıp havluyu tiksintiyle masaya fırlattım, sonra da donup kaldım. Aura şişesi artık yeşil değildi.

"Rachel?"

Bu sefer sorguluyordu ve bir elimi kaldırdım, gözlerim yanarken havanın tadına baktım. Kahretsin, ismi yakmıştım ve şarjlı suyu her tarafıma bulaştırmıştım. "Sanırım başım belada," diye fısıldadım, sonra sarsıldım, sanki derim yanıyormuş gibi hissettim. Hışırdayarak kıyafetlerimi tokatladım. Yabancı bir aura benimkinin içinden geçip ruhumu bulup sıkarken panik yükseldi.

Lanet olsun. Lanet olsun. Lanet olsun. Laneti çağırmıştım. Başım çok büyük beladaydı. Ama bu doğru gelmedi; lanet yaktı! İblisler pısırdı. Yanlış yapmadığın sürece büyülerini hep acısız yaparlardı. Oh Tanrım. Yanlış yapmıştım!

"Rachel?" Pierce omzuma dokundu. Gözlerine baktım ve sonra nefes nefese kalarak iki büklüm oldum.

"Rachel!" diye bağırdı ama ben nefes almaya çalışıyordum. Bu ölen kişiydi, adını kendi kanıma yazdığım kişiydi. Şişedeki onun aurası değil, ruhuydu. Ve şimdi ruhu yeni bir beden istiyordu. Benimkini. Orosu çocuğu, Al bana *yalan* söylemişti. İçgüdülerime güvenip onu sorgulamam gerektiğini biliyordum. Bir aura olduğunu söylemişti ama o bir ruhtu ve şişedeki ruh çok kızgındı!

Benimki, ortak düşüncelerimizde yankılandı. Dişlerimi sıkarak iki büklüm oldum ve bir ley hattına dokundum. Newt bir keresinde beni ele geçirmeye çalışmıştı ve ben de onu bir enerji hücumuyla yakıp kül etmişim. Yanan folyo tadında parıldayan bir akıntı içeri dolduğunda nefesim kesildi ama içimdeki varlık kıkırdayarak seli memnuniyetle karşıladı. *Benim!* diye ısrar etti ruh ve ben de hatla olan bağlantımın koptuğunu hissettim. Tökezledim ve soğuk mermerin üzerine diz çöktüm. Kontrolü ele geçirmiş, beni devre dışı bırakmıştı!

Hayır! diye düşündüm, zihnimdeki çizgiyi ararken kavrayacak bir şey bulamadım. Kalbim yeni ve daha hızlı bir ritimle atmaya başladığında göğsüm acıdı. Bu şey de neydi böyle! Nasıl bir akıl bir ruhu bu kadar kararlı yapabilirdi? Yapamadım... durduramadım!

"Rachel!"

Gözlerim yaşararak Pierce'a göz kırptım ve odaklanmaya çalıştım. "Get. Onu. Çıkarın onu benden!"

Yanmamış imzayı hâlâ masanın üzerinde bulduğunda hızlı hareketlerle döndü. Kasede bir yudum su kalmıştı. Bu yeterli olmalıydı.

Ben *Rachel Morgan'im*, diye düşündüm, ruhum bazı insanların para için eski kitapları karıştırmaları gibi anılarımı karıştırırken dişlerimi sıktım. *Bir vampir ve bir peri ailesiyle birlikte bir kilisede yaşıyorum. Kötü adamlarla savaşıyorum. Ve bedenimi almanıza izin vermeyeceğim!*

Beni durduramazsın.

Düşünce yağlıydı, histeri uyumsuz bir müziğe ayarlanmıştı. Bu benim düşüncem değildi ve panikledim. Yine de haklıydı. Onu durduracak gücüm yoktu ve her şeye bakıp istediğini talep eder etmez, bir kenara atılacaktım.

"Çık dışarı!" Çığlık attım ama parmakları daha fazlası için kalbime ve beynime uzandı ve bedenim üzerindeki kontrolümün elimden kayıp gitmeye başladığını hissederek inledim. "Pierce, çıkar şunu içimden!" Soğuk siyah zeminde iki büküm yatarken yalvardım, yanağımın altında iplik gibi gümüş izler vardı. Konsantre olmadığım her şey gitmişti. Kendimden geçtiğim an, ben de geçecektim.

Yanık kâğıt kokusunu ve Latince'nin yumuşak mırıltısını aldım. "*Sunt qui discessum animi a corpore putent esse mortem,*" dedi Pierce, yüzümdeki saçları tararken eli titriyordu. Yanında boş bir kâse duruyordu. "*Sunt erras.*"

"Bu benim!" Neşeyle bağırdım ama bağırın ben değildim. Kanımın iblis büyüsü yapabileceği bilgisini bulan ve bunu bir mücevher gibi havada tutan ruhtu. Dikkatim dağıldığında temiz bir nefes aldım ve gözlerimi açtım. "Pierce..." diye umutsuzca fısıldadım, dikkatini çekmek için, sonra ruh hala biraz kontrolüm olduğunu fark edince boğuldum.

"Benim! " diye hırladı ruh dudaklarımla ve Pierce'ın yanağına ters bir yumruk attım.

Tanrım, kaybetmişim ve bir hayvan gibi ateşin önünde çömelmek için bacaklarımı altıma çektiğimi hissettim. Bedenimi bin yıllık bir ruha kaptırmışım! Dudaklarım geriye kıvrıldı ve Pierce'ın dehşeti karşısında sııttım, her ne kadar kontrolü tekrar ele almaya çalışsam da. Ama ley hattıyla o l a n bağlantım bile ona aitti.

"Ondan uzak dur!" Al'ın haykırışını duydum ve Pierce ete çarpma sesiyle birlikte geriye, duvar halısına doğru kaydım. *Al*.

Tıslayarak ona doğru döndüm, çömeldim ve ellerim pençelere dönüştü. *O* bir *iblis*, düşüncelerimde yankılandı ve nefret kabardı, intikam isteyen binlerce yıllık nefret.

Bir ulumayla üzerine atladım ve Al beni boynumdan yakaladı. Onu pençeledim ve o da kafamı kayıtsızca duvara çarptı. Acı kafatasım ve mantığım arasında yankılandı ve puslu ortamda tepkilerim uzaylı ruhunkinden daha hızlıydı. Kontrolü ele aldım, ley hattını yakaladım ve içimdeki ruhun etrafına bir koruma balonu fırlattım. Kafasına aldığı darbeden dolayı hâlâ sersemlemişti ve üstünlük bendeydi. Ama ne kadar süre için?

Gözlerim odaklanmakta zorlanırken Al'ın boğazıma dolanan ellerine yapıştım. Tanrım, onu gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim. "Rachel?" diye sordu, bu noktada anlaşılabilir bir soruydu.

"Biraz daha, evet, seni orospu çocuğu," diye nefes nefese kaldım, içimdeki ruhun iyileşmeye başladığını hissettiğimde dehşete kapıldım. "Bana bunun bir aura olduğunu söylemiştin. Bu lanet olası bir ruh! Bana yalan söyledin! Bana yalan söyledin, Al! Ve o... beni ele geçiriyor, seni orospu çocuğu!"

Odanın öbür ucundan Pierce'a bakarken gözleri kısıldı. "Sana ona dikkat etmeni söylemiştim!"

Pierce bacaklarını çözerken, "Kaza," dedi. "Bir mum düşürdü. İlk çizikler yandı ve onu suyla birlikte söndürdü. Ruh kaçmadan önce çağırma yoluyla dizginlenmemişti. Onu içinden çıkarmak için laneti bürdüm. Neden işe yaramadığını anlamıyorum!"

Al boynumu bıraktı ve beni kollarının arasına alarak kucakladı. "Sen bir iblis değilsin, bücür," dedi uzaktan, gözlerimin içine bakarken Pierce'la konuşuyordu. "Kendininkinden başka bir ruha sahip olamazsın."

Ama Al yapabileceğimi mi düşündü? Al'ın kırmızı gözlerine bakarken bir nefes aldım, sonra bir nefes daha... İçimdeki ruhun koruma çemberini zorlamaya başladığını, kontrolü yeniden ele almak için bir yol aradığını hissediyordum. Sarsıldım.

Zihnimde yavaş bir alev başladı, yanıyor, genişliyordu. Kafatasımın içinde uğuldadı ve ellerim seğirdi. "Çıkar onu... dışarı!" Sıkılmış dışlerimi zorladım. Sonsuza kadar savaşamazdım.

Al'ın keçi gözlerinde bir panik parıltısı belirdi ve onun ateşin önünde, yere oturduğunu hissettim. "Beni içeri al, Rachel. Düşüncelerine. Orada Krathion var. Onu senden ayırabilirim ama sen beni içeri almalısın. Bırak ve savaşmayı bırak ki içeri girebileyim!"

Dövüşmeyi bırakmamı mı istedi? "O devralacak!" İçimden yeni bir öfke dalgası geçtiğinde nefes nefese kolunu kavradım. "Beni öldürecek! Al, bu ruh delirmiş!"

Al başını salladı. "Ölmene izin vermeyeceğim. Sana çok fazla yatırım yaptım." Gözlerindeki bakış beni korkuttu - bu aşk değildi, ama sadece bir yatırıma kaybetme korkusu da değildi. "Bırak gireyim!" diye bağırdı, ben acı içinde kıvrılırken. Kahretsin, salyalarım akıyordu. Bana güven demedi ama gözlerinden okunuyordu.

İçimde, ateşin istikrarlı bir şekilde ilerlemesinden duyduğum memnuniyeti hissettim. Bundan kurtulacak kadar azimli değildim. Belki bin yıl boyunca arafta hapsedildikten sonra, ama şimdi değil. Ya Al'ı içeri alacaktım ya da ruhum kazanacaktı. Ona güvenmek zorundaydım. "Tamam," diye nefes aldım ve Al'ın gözleri büyüdüğünde savaşmayı bıraktım.

Ruhum zafer çığlıkları attı ve bedenim titredi. Ve sonra... Hiçbir yerde değildim. İblis kolektifinin yankılanan karanlığında değildim ve bir ley hattının dönen, uğuldayan gücünde de değildim. Hiçbir yerde ve her yerdeydim. Hayatımda ilk kez merkezdeydim, yalnızdım ve her şeyi tamamen anlamıştım. Acelem yoktu, sebebim yoktu ve hiçbir soru sormadan mutlu bir halde asılı kalmıştım. Ta ki bir tanesi içimde kıpırdanana kadar. *Kisten buraya mı gitmişti?*

Birden merak ettim, Kist burada mıydı? *Babam mı?* Kokladığım onun tıraş losyonu muydu?

"Rachel?" diye seslendi biri ve kendimi toparlayıp odaklanmaya çalıştım. "Baba?" İnanamayarak fısıldadım.

"Rachel!" Ses daha da yükseldi ve ani bir acı hissettim.

Öksürerek büyük bir nefes aldım, saçlarım ağzımda, yüzümdeydi. Dünya tersine dönmüştü, ama sonra ellerimin ve dizlerimin üzerinde olduğumu fark ettim, kuru kabarmalar arasında hava alıyordum. Ağzımdaki ekşi tat, yanık amber kokusuyla savaşıyordu.

Ben. İçimi burkan her sıkışta yüzüm acıyordu ve titreyen parmaklarımla dikkatlice hissettim. Biri bana vurmuştu. Ama buradaydım, bedenimde yalnızdım. Sapık ruh gitmişti.

Al'ın yattığı yerden başımı kaldırdığımda zarif işlemeli bir çift terlik gördüm. Bakışlarımı daha yukarıya çevirdiğimde, dövüş sanatlarını andıran çift cinsiyetli bir cübbe ve onun üzerinde de Newt'in alaycı ifadesini gördüm. İblis yine keldi. Kaşları bile yoktu.

Ona baktığımı görünce yüzü buruştu. "Dürüst olmak gerekirse, Al, daha iyisini yapman gerekecek," dedi, sözleri uzun ve u z u n d u . "Neredeyse kendini öldürmesine izin veriyordun. Yine."

Al mı? Sırtımda kimin eli varsa o olmalı.

"Rachel?" Al yine yakın ve niyetli bir şekilde söyledi. İçinde bulunduğum o arada kalmış yerden tanıdım. Elini çekti ve bacaklarımı göğsüme çekmek için arkama yaslandım. Alnımı dizlerime koyarak herkesten saklandım. "Onun burada ne işi var?" Newt'i kastederek mırıldandım. Üşüdüm, titredim.

"Bu o," dedi, ayağa kalktığını duyduğumda rahatladığı belliydi. "Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etme. Bu bedava değildi." Terliklerinin yumuşak sesi duyuluyordu ama bakmadım. Yaşıyordum. Zihnimde yalnızdım. Al da oradaydı. Ne gördüğü belli değildi.

Newt kuru bir sesle, "Bunu tek başına denemesine izin verdiğin için seni aptallıkla suçlamalıyım," deyince derin bir nefes aldım. *Görünüşe göre henüz kendime gelememiştim.*

"Başlangıçta bana uygun bir ruh vermiş olsaydın yalnız olmazdı," dedi Al ve yanık kehribar kokan bir battaniye omuzlarıma düştüğünde sıçradım. "Krathion? Delirdin mi sen? O bir deliydi!"

"Bir erkeğin görüşü," dedi Newt kendini beğenmiş bir şekilde ve başımı kaldırdım. "Ve ne kadar tipik bir erkek tepkisi," diye ekledi bana bakarak. "Kendin dışında herkesi suçluyorsun. Rachel'ı son derece hassas bir lanetin ortasında bıraktın. Onu da yanında getirebilirdin. Şişeyi de yanında getirebilirdin. Ama onu yalnız bıraktın. Kabul et, Al. Bir çocuk yetiştirecek kadar zeki değilsin."

"Bunu bilerek yaptın!" Al öfkелendi, sesi faul isteyen küçük bir çocuk gibi çıkıyordu. Newt kendini beğenmiş bir ifadeyle baktı ve Al sinirli bir şekilde arkasını döndü.

Titreyerek battaniyeyi daha yukarı çektim. Onlar benim ellerimdi. *Benim ellerim.*

Ellerimi. Masanın üzerindeki küçük şişeye baktığımda gözyaşlarım diken diken oldu, yeşil ve tekrar dönüyordu. Gülmek istedim. Ağlamak. Kusmak. Çığlık atmak. "Onun burada ne işi var?" Tekrar sordum, sesim daha güçlüydü.

"Krathion delinin teki," dedi Al. "Onu şişeye geri sokmak için ikimiz uğraştık."

Yün battaniyeyi parmakladım, endişeliydim. Newt'in beni öldürmeye çalıştığına dair içimde kötü bir his vardı. "Zihnimin içinde miydin?" Ona sordum, şimdi korkmuştum.

Newt küçük bir pişmanlık sesi çıkararak sessizce odanın karşısına geçti. "Hayır," dedi huysuzca, Pierce'ın yanında durup boş duvar halısının yanına yığılırken. Atkı ve dokumadan yapılmış hareketli figürler bile ondan korkmuş ve saklanmıştı. Pierce şişmiş bir dudağa bakıyordu ve suratı asıktı, hatta belki de korkmuştu. Onu burada gördüğüme şaşırıyordum.

Parmaklarını Pierce'ın saçlarında gezdirirken, "Al öğretmenin ayrıcalığını kullandı," dedi. Pierce kaskatı kesildi, dudaklarındaki gerginlik öfkesini ele veriyordu. "Al senden ruhu aldıktan sonra ben sadece onu şişeye geri koydum. Gally, eğer onu hayatta tutma becerisini gösteremezsen, o zaman onun bakımını üstlenirim ve onun yerine sana bir köpek alırım."

Gözlerim büyüdü. Korku beni ayağa kaldırdı ve dengemi sağlamak için masaya uzanana kadar yalpaladım. "Benim hatamdı, Al'ın değil. Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Gördün mü? Her şey daha iyi."

Al sertleşti. "Onu yalnız bırakmadım. Onu güvendiğim bir tanıdığımıza emanet ettim. Lanet kazara ortaya çıktı. Muhtemelen senin planladığın bir şey."

Tanıdık geldi mi? Pierce'a baktım, kahkahanın histerik geleceğini biliyordum.

"Bahaneler, bahaneler," diye söylendi Newt, ne demek istediğini açıkça anlamıştı. "Onun hayatını kurtarmaya çalıştı. Bunu düşüncelerinde görüyorum." Düzeltmek için Pierce'ın dağınık saçlarından birini düzeltti. "Onu başarısızlığa uğratan yeteneği oldu, ruhu değil. O buradaydı. Sen değildin." Gülümseyerek Al'a döndü. "Onu öldürmeden önce bunu bir düşün."

"Onu öldürmek mi?" Al ağzından kaçırıldı. "Onu neden öldüreyim ki?"

Evet, Al'ın *en güvendiği* tanıdığı olduğu için, ama Newt siyah zemine dökülen bardaklara baktığında Al kaskatı kesildi. Bakışları önce Pierce'a, sonra bana kaydı ve beni korkutarak orada kaldı. Al onu serbest bıraktığını düşündü. Kahve bir yerden gelmişti ve ben atlayamadım.

"Artık uyarı yok, Al," dedi Newt ve hem Al hem de ben dikkatimizi tekrar ona yönelttik. "Yaptığın hatalar hepimizi etkilemeye başladı. Bir hata daha yaparsan onu alırım."

"Bunu sen planladın. Bana kötü bir ruh verdin. O lanet Krathion'u zapt edemezdi, doğru düzgün yapsaydı bile." Al öfkeyle kükredi ama ellerinde Newt'i açıkça tehdit etmekten daha iyi bildiğini gösteren bir güç fısıltısı yoktu.

Gerilim arttıkça derim karıncalandı. Newt deliydi ama Al kaybedecekti. Ona ait olmak istemiyordum. Al ve benim bir anlaşmamız vardı ama Newt sadece efendi ve köleyi görecekti. "Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim!" Ayaklarımın üzerinde sallanarak ve dirseğimin zonkladığını hissederek ısrar ettim. Bir yere çarpmıştım. Sert bir şeye. Al, belki? Hatırlamıyordum.

Dudakları neredeyse gülümseyecekmiş gibi kıvrılan Newt, sanki kötü bir koku almış gibi burnunu çekti. "Bu sadakati anlamıyorum. Zamanını boşa harcıyor, Rachel. Dikkatli olmazsan çok az zamanın olacak. Çok daha fazla, çok daha hızlı olabilirsin. Başka bir şey hatırlayıp senin bir tehdit olduğuna karar vermeden önce acele etsen iyi olur."

Mum alevlerini zorlukla değiştiren bir nefesle, o gitmişti. Al kocaman bir iç geçirdi ve bana döndü. "Seni aptal sürtük."

Kıpırdandı ve ben de geri sıçradım, siyah zeminde kaydım ve yere düştüm. Elini benim olduğum yere salladı ve ocağa çarpana kadar geri sıçradım.

"Onu serbest bıraktın! Bir fincan kahve için!" Al öfkелendi.

"Ben yapmadım!" Tepemde dikilirken gelecek tokat için gerilerek itiraz ettim. Karşılık mı vereyim? Evet, bu iyi bir fikir. Cezamı çekecektim. Sonra da hıncımı Pierce'dan çıkarırdım.

"Algaliarept!" Pierce bağırdı ve Al tereddüt etti, çağırdığı ismin sesi onu duraklatmaya yetmişti. Ama beni sıçratan Al'ın elinin tersi değil, mermer zemine çarpan metalin saf sesiydi ve tılsımlı gümüş bandın bize doğru yuvarlanışını, Al'ın ayaklarının dibinde giderek küçülen daireler çizerek dönüşünü izledim.

"Tasmanı kaydırmak için ona ihtiyacım yok, iblis dölü," dedi Pierce karanlık bir sesle ve sesindeki bir şey içimi burktu. Tehditkâr, kararlı ve hiç korkusuzdu. Pierce'ın ayaklarını iki yana açtığını, yumruk yaptığı parmaklarından siyah bir ışıltının kaybolduğunu görünce buz kestim. Gözleri şiddet vaat ediyordu.

"Beni yakaladığınız andan beri özgürüm," diye b ö b ü r l e n d i ,

bunu bir tehdide dönüştürmek. "Hepinizin pis kokusu arasında onu hayatta tutmak için buradayım, bulaşıklarınızı yıkamak ve lanetlerinizi bükmek için değil. Ruh çalan lanetleri aura takviyesi olarak sunuyorsanız, gerekli bir görev."

Tanrı yardımcım olsun, sanırım hasta olacağım. "Bebek bakıcısına ihtiyacım yok," dedim.

Pierce bana baktı, ölümcül bir ciddiyetle. "Öyle olduğunu tahmin ediyorum Rachel," dedi ve gözlerim kısıldı.

Al homurdandı. Bir zamanlar beni tokatlamaya hazır olan eli, şimdi dönmüş ve onun yerine kalkmama yardım etmeyi teklif ediyordu. "Tılsımlı gümüşünü kaydırabildiğini ne zamandır biliyorsun?" diye sordu.

"Az önce yapana kadar değil," dedim beni yukarı çekerken dürüstçe. Beni bıraktı ve ben de gözlerimi Pierce'a diktim. "Onu hafife almayı bırakmalısın, Al," dedim, tekrar aralarında kalmak istemiyordum. "Haklısın. Beni öldürtecek." Bakışlarım Al'dan Pierce'a kaydı. "Kendi kibri yüzünden."

Pierce'ın kaşları bunun acısını hissettiği için kalktı ama ben hâlâ kızgın olan bakışlarını indirmedim. Al ise daha mutlu olamazdı. "Gerçekten de," diye neredeyse hırıliyordu, sözlerimden daha fazlasını duyduğu belliydi. "Sanırım bugünlük yeterince ilerleme kaydettik, Rachel. Eve git. Biraz dinlen."

Dudaklarım aralandı ve parmaklarım battaniyeden omuzlarıma düştü. Titrememe engel olamıyordum. "Şimdi mi? Daha yeni geldim. Şikayet ettiğimden değil."

Al, Pierce'a baktı, sanki zihinsel olarak parmaklarını kırıyormuş gibi görünüyordu. Pierce da ona ters ters bakıyordu, asık suratlı ve kararlıydı. Salak herif. Ben gider gitmez "iblisle tanıdık sohbeti" yapacaklardı. Gerçi sonrasında temizlik yapacak kişi *ben olmayacaktım*.

"Gel bakalım," dedi Al, dirseğimi tuttu ve acı içinde tısladığımda bıraktı.

"Benimle geliyor musun?" diye sordum ve Al onun yerine diğer hasarsız kolumu tuttu.

"Döndüğümde burada olmazsan," dedi iblis Pierce'a, "seni öldürürüm. Seni zapt edemeyebilirim ama seni kolayca bulabilirim. Evet?"

Pierce başını salladı, yüzünde acımasız yeni çizgiler belirmişti.

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama Al uzanıp bir çizgiye dokundu. Bir anda, bir düşünceye dönüştüm ve

En yakın ley hattı, gerçeklik ile sonsuzluk arasında iplik gibi uzanan enerji şeritleri. İçgüdüsel olarak düşüncelerimin etrafında koruyucu bir çember oluşturdum ama Al benden önce davranmıştı.

Al mı? Maliyeti iki katından fazla artırdığı için benimle birlikte olmasına şaşırarak sordum.

Sana hiçbir şey yapmamı söylemiştim. Geri döndüğümde seni ele geçirilmiş mi bulacağım? Newt'ten yardım istemek zorunda kaldım. Bunun ne kadar utanç verici olduğunu biliyor musun? Bunu ödemem ne kadar sürecek?

Zihinlerimiz aynı alanı paylaşıyordu ve duymamı istemediği hiçbir şeyi duyamasam da bana olan öfkesini ve Pierce hakkındaki beklenmedik endişesini gizleyemiyordu. Al da adama olan öfkemden payını alıyordu. Belki de Al'ın beni kilisenin mezarlığına bırakabilecekken eve götürmesinin nedeni buydu. Duygularıma bir göz atmak istiyordu.

Ciğerlerimin anısı ağrıyordu ama bir şeyi yana doğru büküğünü hissettim ve tekrar var olduğumuzda tökezledim, ayrıldığımda burada olan sis şimdi daha da kalındı. Arka verandadan gelen parıltı puslu bir sarı lekeydi ve nemli, sisli bahar gecesini içime çektim. Dört saat sonra evdeydim.

"Öğrenci mi?" Al, Pierce'a olan kızgınlığımı gördüğü için biraz daha yumuşak bir sesle sordu ve ben de ona döndüm; şık paltosu, düzenli çizimleri ve fûme gözlükleriyle sisin içine aitmiş gibi görüldüğünü düşündüm. "Nasıl bir baskı altında olduğumu biliyor musun?" diye ekledi. "Hiç duymadığınız suçlamalar, tehditler? Newt'in bana verdiği şeyi neden iki kez kontrol ettim sanıyorsun? O seni istiyor Rachel ve sen de ona seni her şekilde ele geçirmesi için bahaneler veriyorsun!"

"Mumu yaktım çünkü *tanıdığınız* gittiğinde ve ışıklar söndüğünde karanlıkta oturmayacaktım!" Bunu uysalca karşılamayacağımı söyledim. "Onu düşürmek istememiştim. Kağıt alev aldı ve ben de söndürmek için üzerine su döktüm. Ruh serbest kaldı. *Ruh*, Al, seni piç. Ruh olsaydı bunu yapmayacağımı biliyordun."

Başını eğdi, sis yüz hatlarını bulanıklaştırıyordu. "Bu yüzden sana söylemedim."

"Artık bana yalan söyleme," dedim, artık kendi gerçekliğime döndüğüm için daha cesurca. "Ciddiyim, Al. Eğer kötüye gideceksem, bırak kendi mezarımı kendim yapayım, tamam mı?"

Alaycı olmak istemiştim ama korkutucu bir şekilde doğru çıktı.

Al kaşlarını çatarak arkasını dönmeye başladı, tereddüt etti ve sonra... geri döndü. "Rachel, anlamıyor gibisin. Newt iblis büyüsünü ateşleyip yeni bir iblis nesli başlatabilecek kişinin sen ya da bir başkası olmasını umursamıyor. O sadece kimin yapabileceğini kontrol etmek istiyor. Eğer Krathion senin bedenini ele geçirmiş olsaydı, geri kalanımızı korumak için senin velayetini alırdı, çünkü iblis büyüsü yapabilen ve istediği zaman sonsuzluk ile gerçeklik arasında geçiş yapabilen bir deliyi kesinlikle kontrol edemem." Tereddüt etti, gözleri benimkilerle buluştu. "O seni umursamıyor Rachel. O sadece bedeninin neler yapabileceğini önemsiyor ve onu kontrol etmek istiyor. Ona izin verme."

Korkuyla battaniyeyi daha sıkı sardım, ayaklarım uzun otların arasında ıslanıyordu. Ahlaki ve etik standartlar meclisinin beni dışlamasına ve Trent'in kafamı bir mezar taşına vurmasına şaşmamalı. Bu konuda akıllı davranmıyordum. Sahiplenme gibi basit bir lanet beni tamamen yok sayabilirdi - daha az ahlaki duruşu olan birine potansiyel olarak sahip olduğum her şeyi verebilirdi. Ve ben bunu görmezden geliyordum.

Nefes verdim, sonunda anlamıştım. Orada, tanıdık mezarlığında dururken, içime yeni bir güvensizlik ürpertisinin sızdığını hissettim. *Orospu çocuğu iblisler.*

Bunu gören Al memnun olmuş gibi homurdandı. "Gelecek haftaya kadar," dedi ve arkasını dönerek.

"Al? "Arkasından seslendim ama durmadı. "Teşekkür ederim," diye ağzımdan kaçırdım ve durdu, sırtı bana dönüktü. "O şeyi içimden çıkardığın için. Ve özür dilerim." Aklıma Pierce geldi ve yüzümü buruşturdum. "Daha dikkatli olacağım."

Kilisenin kapısı gıcırdayarak açıldı ve cırlak peri çocuklarının sesi nemli havaya karıştı. Al döndü, bakışları beni geçip eşikte bekleyen Ivy'nin siyah silüetine yöneldi. Teşekkür etmişim. Ve özür dilemişim. Yapabileceğimi hiç düşünmediğim kadar çok şey yapmışım. "Rica ederim," dedi, yüz ifadesi gölgeler arasında kaybolmuştu. "Yalan söylememe konusunda ne yapabileceğime bakacağım..." Ve başını eğerek gözden kayboldu.

İki

IŞurada olacak," dedi Ivy, sanki üç yaşında bir çocukmuşum gibi, ürün reyonundan et reyonuna bakıp işaret ederken.

"Dönüş aşkına!" Kızgın bir şekilde itiraz ettim. "Al, Pierce'ı eşek sudan gelinceye kadar dövmek istediği için bana izin verdi, aurama zarar verdiğim için değil. Ben iyiyim! Sadece... git ızgara için bir şeyler seç, tamam mı?"

Uzun boylu kadın bir kaşını kaldırdı ve bana inanmıyormuş gibi kalçasını eğdi. Nedenini anlayabiliyordum. Al bana nadiren izin verirdi ve sanırım benim erken dönmem onun planlarını bozmuştu. Buna dair hiçbir kanıt görmemiş olsam da, yaşayan vampirin benim haftalık yirmi dört saatlik yokluğumu "diğer" açlığını -bakkalda bir şişe bulamadığımız açlığını- gidermek için bir fırsat olarak gördüğünden emindim.

"İyiyim dedim," diye homurdandım, bana alışveriş yaptırdığı çevre dostu çuvalı omzumda daha yukarı çekiştirerek. "Nefes almama izin verecek misin?"

Bana bir bakış attıktan sonra topuklu çizmelerini giydi ve kot pantolonu ve siyah-koyu yeşil kısa ceketle bir manken gibi görünerek ürün reyonunda yürümeye başladı. Çivili botları onu daha da uzun gösteriyordu. Hafif kumaş ceket her zamanki deri ceketinden bir adım uzaktaydı ama altın süslemesi onu şahane bir şekilde zenginleştiriyordu. Saçlarını yeniden uzatıyordu ve düz siyah saçları bir kez daha neredeyse omuzlarına kadar iniyordu. Ivy bir model olabilirdi. Ivy istediği her şey olabilirdi. Mutlu olmak dışında. Ivy'nin sorunları vardı.

"Aman Tanrım," diye mırıldandım. "Tam bir baş belası." Ivy bir adım bile atmadı. "Bunu duydum."

Saatlerdir ilk kez yalnız kalınca gerginliğim azaldı. Bugün hiç eğlenceli geçmemişti. Kiliseye döndükten sonra iyi uyuyamamıştım. Al'a duyduğum güven kırıntısı ciddi bir şüphe içindeydi. Ona *hiç* güvenmediğimden değil, ama anlaşmamızın aramızda bir ölçüde dürüstlük sağladığını düşünmüştüm. Sanırım öyle değilmiş. Pierce'la da mutlu değildim.

O, hayatın uzun ve geniş bir alana yayıldığı ve sonuçların sadece Cuma gününe, randevu gecesine kadar uzandığı bir zamandan kalma bir gençlik aşkıydı. Aşklarla eğlenmeyi bırakmışım, Pierce'a beni etkilemek için her şeyi riske attığı için kızgındım. Etkilenmemiştim ve umurumda olsa bile bir volkanın içine düşebilirdi.

Sabahın onunda, Jenks'in kedisi Rex'in duvarlara çarparak peri çocukları kovalarken çıkardığı sesle huzursuz bir uykudan uyanmak beni neredeyse rahatlatmıştı. Ivy bana kahvaltı hazırlamış, sonra da ben uyku tılsımı hazırlarken mutfakta bilgisayarıyla uğraşmıştı. Sonra bana öğle yemeği hazırladı. Sonunda ona biraz yalnız kalabilmek için market alışverişine gideceğimi söyledim. Evde kalacağını düşünmüştüm ama hayır. Jenks gülüp geçti ve kiliseye göz kulak olacağını söyledi. Akıllı adammış.

Anlaşılan Ivy'ye Al'ın hilelerinden onu endişelendirecek kadar bahsetmişim. Cadı büyüsü hakkında, auralarla uğraşmanın ruhunu nasıl kurtaracağım konusunda bana fikir verebileceğini anlayacak kadar bilgisi vardı. Belki de onun sorunu buydu. "İlerlememin" Rynn Cormel'in kulaklarına gideceğinden emindim, onun usta vampiri ve ikimizin de diğer vampirlerden korunmak için baktığımız adam. Minnettar olmalıydım ama ölü vampirden gerçekten nefret ediyordum.

Nereden geldiği belli olmayan yumuşak bir karıncalanma hissettim ve döndüğümde Ivy'yi et reyonunda buldum; kasapla flört etmek için tezgâha yaslanmıştı ve sırtı bana dönüktü. Görünürdeki diğer tek kişi, kraker etiketlerini incelerken başını eğmiş, gergin bir ofis elbisesi giymiş minyon bir kadındı. Yeterince mülayim görünüyordu ama bir şey uyarı bayraklarımı tetiklemişti.

Saçlarımı kulağımın arkasına atarak dükkânın önüne ve büyük camlı vitrinlerin arkasındaki otoparka baktım. Alacakaranlıktı -İnsanların şehrin karma bölgelerinden kaçmaya ve Inderlander'lıların yönetimi ele geçirmesiyle kendi sokaklarına çekilmeye başladığı zaman... Ama güneş hâlâ doğuyordu, bu da kadının ölü bir vampir olmadığı anlamına geliyordu. İnsanların bu kadar içinde tek başına yaşayan biri olması pek olası değildi. Aynı sebepten dolayı muhtemelen bir Varlık da değildi. Geriye büyümlü bir yardım arayan bir insan -ki bu oldukça şüpheliydi- ya da aynı şeyi arayan bir cadı kalıyordu.

O bir cadı olamazdı. Dışlanmışım ve Cincy'nin tüm cadı nüfusu bunu biliyordu.

Erkenci çileklerin olduğu bir tezgâha doğru sürüklenirken, geleneksel insan topraklarının bu kadar derinlerinde beni kimin takip etmiş olabileceğine dair kısa listemi zihnimden geçirdim, sonra neden daha da kısa olan listeyi gözden geçirdiğimde yüzümü buruşturdum.

Kadına kaçamak bir bakış attım; makul kahverengi ayakkabıları, naylon çorapları ve açık kahverengi eteği bana hayal gücünden yoksun bir sofistike izlenimi veriyordu. Kadın bir manken kadar inceydi ama onun kadar uzun değildi ve sarı saçları sanki bir erkeğin dünyasında var olabilmek için tüm yumuşaklığını yok etmesi gerektiğini düşünüyormuş gibi geriye doğru taranmıştı.

Başını kaldırdı ve kazara göz göze geldiğimizde donakaldım. Lanet olsun, diye düşündüm kadın mavi gözlerini kırptırıp yavaşça gülümseyerek beni şok etti. *Çifte lanet*. Ivy ile geldiğimi görmüştü ve beni süzüyordu!

Yüzüm ısındı. Gözlerimi kaçırarak çilekleri aramıza koymak için eğildim. Heteroseksüeldim ama iki yıl içinde üç erkek arkadaşımı kaybettikten sonra -biri yasadışı faaliyetler yüzünden, biri mezara girdiği için, üçüncüsü de aslında erkek arkadaşım olmadığı halde dışlandığım için gitmişti- Ivy ile aramızdaki sözsüz iletişimi yanlış okuyan hoş görünlü bir kadına bir şeyler açıklamaya çalışacak durumda değildim.

Kadın yılmadan yaklaştı. Bir eli etek boyundaki beyaz kaşmir paltosunun cebindeydi, diğer eli ise muhtemelen çakma olmayan, son moda bir çantayı tutuyordu. Bronzlaşma salonuna gidiyor olmalıydı, çünkü yumuşak kehribar rengi ışıltısını Cincinnati'de ilkbaharın başlarında elde etmek imkânsızdı. Tırnakları kısaydı, profesyonelce parlatılmıştı ve beyaz uçları parlıyordu. Kadının lüks görünümü, enstrümantal seksenler müziği, çamaşır suyu rengi solmuş fayanslar ve ara sıra bangır bangır çalan hoparlörle tamamen çelişiyordu.

Hafif bir kızılağaç kokusu, klor ve ekşi çilek kokusunun yerini aldığı anda kaşlarım daha da çatıldı. *O bir cadı mıydı?* Kahretsin, eğer bir cadıysa, kim olduğumu çok iyi biliyordu. Ve eğer kim olduğumu biliyorsa, beni tavlamaaya çalışmıyordu. En azından bir randevu için. Bu bir işti. Kara büyü içeren bir iş.

Yavaşla Rachel. Sakin ol, dedim kendi kendime, bir karton çilek alırken meyveleri görmeden, kıpırdanarak. Belki yardıma ihtiyacı vardır ve istemeye korkuyordur. Ben olsam olurum. Okulda şeytan öğrenciyi oynamadığım zamanlarda

Sonsuza dek, ödöl avcısı, sorunlu sularda eskort ve her işin sihirli bir ustası gibi garip bir karışım dım - ağaçlardan aileleri kurtarabilir ve kimsenin dokunmak istemediğı büyük kötü çirkinleri getirebilirdim. Dışlanmışım, evet, ama belki de içinde bulunduğı sıkıntı, benden yardım istediğı için dışlanmaktan duyduğı korkudan daha büyüktü. Ama korkmuş görünmüyordu; kendinden emin ve kontrollü görünüyordu.

Bir kutu çileğı yere bırakarak geri çekildim, düşüncelerim en son üye toplama gezisinde bir kara cadılar meclisi üyesi tarafından saldırıya uğradığı zamana dönüyordu. Ona karanlık cadılar meclisini daha da karanlık bir yere taşımamasını söylediğimde alınmıştı ve sonra beni öldürmeye çalışmışlardı.

Adrenalin içime sızdı, yavaş ve tatlı bir şekilde kalbimin çarpmasına ve duyularımın canlanmasına neden oldu. O kadar iyi hissettiriyordu ki, beni korkutuyordu. Hızlı bir bakış Ivy'nin gittiğini söyledi. Kasap da. Tekmelikli botlarım sürtündü ve saati kontrol eder gibi telefonumu çıkardım, cep telefonumu arka cebime sokmadan önce Ivy'ye 911'i gönderdim. Ivy tezgâhın arkasındaki etleri kontrol ediyor olsa bile gelirdi.

Duvara dayalı yeşil sebzelerin önünde dururken çenem gerildi. Sırtımı kadına dönmüş, umursamaz bir tavır takınmışım, ama onun mantıklı ayakkabıları bir metre ö t e m d e tık tık tık diye durunca kaskatı kesildim. Önümde bir havuç sergisi vardı. *Geri çekil bebeğim, yoksa seni bu havuçla öldürürüm.*

"Affedersiniz," dedi kadın ve lanet olsun ki zıplamadım. "Rachel Morgan siz misiniz?"

Sesi yüksekti, neredeyse ciddiye alınmayacak kadar çocuksuydu ve parmaklarım nemli havuçlardan kayarak döndüm. Topuklu ayakkabılarıyla boyu benimkinden birkaç santim kısaydı. Eli hâlâ cebindeydi ve gülümsemesinde alaycı bir dokunuş vardı. Bela istemiyordum ama o başlatırsa ben bitirirdim.

"Özür dilerim, sizi tanıyor muyum?" Ben de aynı tatlılıkla bir demet havucu kanvas çantama koydum. *Çok ağır değil. Daha fazla ağırlık lazım.*

Bakışlarım onun yanından geçti. *Kahretsin, Ivy, neredesin?* Cebinde her şey olabilirdi. Kadın pek iyi görünmüyordu ama kot pantolonum, botlarım, kısa kırmızı deri ceketim ve atkımla ben de öyle görünmüyordum.

"Siz Vampirik Cazibeler'den Rachel Morgan mısınız?" diye tekrar sordu kadın ve ben organik patates standına doğru kayarak a r a m ı z a mesafe koymaya çalıştım. "Cincinnati'nin dışlanan ünlü cadısı. Değil mi?"

ısrar etti, beni takip ederken eli hala ceketinin cebindeydi.

Ünlü ve dışlanmış olmak sanıldığı kadar birbirine uymuyordu ve iç çektim. Onun kara bir cadı olduğuna dair ilk düşüncem doğru gibi görünüyordu. Çantamı elime alarak içine bir patates attım ve kolumun fazladan ağırlığa karşı sertleştiğini hissettim. "İlgilenmiyorum," dedim sıkıca, akıllıca bir şey yapıp gitmesini umarak.

Ama ben asla o kadar şanslı olamadım. Patateslerin üzerine eğildi, gözleri alaycıydı. "Kara büyü beni korkutmuyor, seni de korkutmuyor. Benimle gel."

Hem de nasıl. Tiksintiyle çantama bir patates daha koydum ve ikinci görüşümü açarak durumun daha belirsiz görüntüsüne baktım, tepkimi hafif bir "mmmm" ile sınırlı tutmayı başardım. Kadının aurası tertemizdi. Bu onun kara bir cadı olmadığı anlamına gelmiyordu. İğrençliğini birinin üzerine akıtıyor olabilirdi.

"Basına göre," dedim ikinci görüşümü düşürürken, "Rachel Morgan daracık deri kıyafetler giyiyor ve iblislerle seks partileri yapıyor. Size dar deri giyiyormuşum gibi mi görünüyorum?" Üçüncü bir patates diğerleriyle birlikte içeri girdi. *Neredeyse kışınızı devirecek kadar ağırdı.*

Köşeli yüzüyle kendini beğenmiş kadın elindeki çantayı kolunun altına sıkıştırdı. Elleri artık serbestti ve gülümsemem kayboldu. "Benim ilgilendiğim şeytan kısmı," dedi.

Kahretsin, kara bir cadıydı. Şu anda tek yapmak istediğim başka bir mağazadan daha yasaklanmadan önce oradan ayrılmaktı. "İlgilenmiyorum," dedim ters bir şekilde. "Ben kara büyü yapmıyorum. Gazetelerin ne yazdığı umurumda değil."

"Bana adını söyle," diye ısrar etti, parmakları bir ley hattı tılsımı olmadığını umduğum bir şekilde seğiriyordu. "Belki giderim."

Pozitif bir kimlik istedi. Kahretsin, yine hakkımda arama emri mi vardı? Belki de kara cadılar meclisinden değil, beni içeri tıkmak için bir bahane arayan istihbarattan biriydi. Hızlı bir nefes aldım, içimi yeni bir endişe kapladı. Tutuklanmaya direnmekle etiketlenmek istemiyordum. "Tamam, bu benim," diye itiraf ettim. "Siz kimsiniz? Inderland Güvenlik mi? Kimliğiniz nerede? Arama emriniz varsa gösterin. Aksi takdirde konuşacak bir şeyimiz yok."

"I.S.?" dedi, gözlerinin etrafındaki deri gerilerek. "Çok şanslı olmalısın."

Kahretsin, Ivy, kaldır kışını buradan! Geri çekildim ve o da

Ben. "Yapmazdım," diye tehdit ettim, kırım ürün rafına çarptığında tökezleyerek durdum. "Gerçekten yapmazdım."

Ama elini cebine attı, boştaki elini gülünç bir güven isteme gösterisiyle kaldırdı ve bir fermuarlı şerit çıkardı. "Bunu giy ve benimle gel. Her şey yoluna girecek."

Oh, evet. Sanki buna inanmışım gibi. Onun kim olduğunu bile bilmiyordum. Başım ağrıyarak plastik kaplı tılsımlı gümüşten ince banda baktım, sonra dikkatimi Ivy'ye çevirdim, o da nihayet ürün alanına geri döndü ve durumu değerlendirmek için çileklerin yanında geniş ayaklı bir şekilde durdu. Fermuarlı şerit, Pierce'ın tasmaşının ucuz ama etkili bir versiyonuydu ve benim herhangi bir ip büyüü yapmamı engelleyecekti.

Kalbim küt küt atıyordu. "Herkes bunu görüyor mu?" Bağırdım ve ön taraftaki fısıltılar daha da arttı. "Bu kadınla gitmek istemiyorum ve o beni buna zorluyor!" Birazdan başıma gelecekler için zayıf bir CYA girişimiydi ama denemek zorundaydım.

Tabii ki gülümsedi ve sonra bana uzandı.

Geri çekildim ama parmakları benimkilere değdi. Bir ley hattı enerjisi aramızda eşitlenme tehdidinde bulundu, güçlü ve karıncalı. Elimi göğsüme bastırdım ve şok olmuş bir şekilde bakakaldım. Chi'sinde çok büyük miktarda sonsuz enerji vardı. Ortalama bir insanın taşıyabileceğinden tonlarca daha fazla. *Bu kadın da kim böyle?*

"Ivy?" Seslendim. "Çok ateşli! Dikkat et!"

Bunu korku olarak algılayan kadın bana tekrar uzandı. Kötü bir fikirdi. Nefesim rahatça geldi. Geriye ve yukarı zıpladım - ki bu görüldüğünden çok daha zordur - topuklarım alçak ürün rafına indi. Marullar botlarımın altında ezildi.

Ivy kadını omzundan yakaladı ve etrafında döndürdü.

"Önce sen, vampir," diye hırladı küçük kadın, mavi gözleri tehditle kısılmıştı.

Homurdanarak patates ağırlığındaki çantamı savurdum ve kadının kafasının arkasını hedef aldım. İsabet ettiğinde şok kollarımda yankılandı ve tökezledi, yere düşmeden önce bir eli yere uzandı. Kadın yuvarlandığında Ivy dans ederek geri döndü, ayaklarını buldu ve güzel beyaz ceketindeki kiri fırçalarken kızgın görünüyordu. Ön taraftan çılgınca tiz bir erkek sesi güvenliği çağırdı.

Kahretsin, alışveriş yapacak yerim kalmadı, diye düşündüm.

ve yere atladı. Kadın savunma pozisyonuna geçmişti. Hızlı hızlı nefes alarak Ivy'ye baktım. "Bunu bitirmemin sakıncası var mı?" diye sordum.

Ivy omuz silkti. "Devam et."

Zaten yasaklı olduğuma emindim, bu yüzden gülümseyerek devam ettim. Kadının gözleri büyüdü ve geri çekildi. Hilal tekmesi, yan, yan, yan... Ona hiç dokunmadan brokoliye kadar geri çektim. Elbette büyü kullanabilirdim ama bu şekilde I.S. ortaya çıktığında -ki çıkacaklardı- bir doğruluk tılsımının altında durabilir ve büyü kullanmadığımı söyleyebilirdim. İşte bu yüzden sıçratma tabancam iç içe geçmiş kaselerimin içinde güvenle duruyordu. Sağduyu bulaşık suyunu emdi.

Sert bir şekilde ifade edince, küçük kadın bir ürün rafına düştü ve ben de havasını almak ve belki bir kaburgasını zedelemek için tam ortasına bir yan tekme indirdim. "İlgilenmediğimi söyledim!" Hırıltıyla solurken bağırdım ve ceketini kaptığım gibi onu ayağa kaldırdım. "Sadece yürümeliydin." Kafasını hafifçe brokoliye vurdum, sonra bıraktım, onu sersemlemiş ama etkisiz hale getirmemiş olarak bıraktım. Dava açılmasını istemiyordum, sadece gitmesini istiyordum.

Hâlâ kafası karışık olan kadın elini uzattı ve bileğimi kavradı. Ham gücün akmasından korkarak geri çektim, ancak plastik cırcırın kapanma sesi, içimden aniden dökülen sonsuzluğun yıkanmasına eşlik etti. Bir diş macunu tüpünü sıkarak gibi, chi'mdeki ani yoklukla başım dönerek geriye düşerken, kullanmadığım gücümün yok olduğunu hissettim. Sersemlemiş bir halde bileğimin etrafındaki fermuarlı şeridi görmek için baktım. Sırf bana takabilmek için ona çekiçle vurmama izin mi vermişti? *Ah, kahretsin. Jenks kahkahalarla gülecek.*

Ekrana yaslanmış, göğsü acıyor olsa da bana acımasızca gülümseyen kadına baktım. "Yakaladım seni Morgan," dedi nefes nefese, ortasını tutarken, saçlarında marul parçaları vardı. "O kadar da kötü biri değilsin. Seni yakaladık."

Peki biz kimiz? "Ben kara cadılar için çalışmıyorum," dedim, şeridin tenime verdiği sıkı hissi sevmeyerek. "Ne duyduğun umurumda değil."

"Kara cadı mı?" diye soludu, ayağa kalkabilmek için beni geri itti. "Bu çok komik. Hadi gidelim."

"Anlamıyorsun," dedim inanmayarak. "Fermuarlı ya da değil, gitmiyorum!"

Kadının gözleri Ivy'nin yumuşak sürtünmesiyle arkama kayd. Parmaklar

Cebine daldı, elini uzattı ve muhtemelen bir sıçrama topu olan şeyi fırlattı.

"Ivy, hayır!" Bağırdım, döndüm ama çok geç kalmıştım. Her zamanki gibi Ivy onu yakalamış, ince derisini kırmış ve elini ıslatmıştı. Bir an için iyi olabileceğini düşündüm ama sonra Ivy'nin nefesi kesildi. Yumruğunun siyah bir yapışkanla kaplandığını ve koluna doğru ilerleyerek büyüdüğünü görünce içimi korku kapladı. *Bu da neydi böyle?*

"Dunk it!" Istakoz tankını göstererek bağırdım. "Ivy, tuzlu suya batır!"

Yaşayan vampir et reyonuna doğru koşarken onu izleyen çalışanlar bağırarak onayladılar. Tankın üstünü yırtarak kolunu dirseğine kadar içeri soktu. Su dışarı aktı ve yüzüne kazınan korku hafifledi. Dönerek küçük kadına baktı ve sivri dişlerini gösterecek şekilde gülümsedi. İşler çirkinleşmek üzereydi.

Eteği sallanan ve saçları dağılan kadın geri çekildi ama Latince bir şeyler mırıldanırken yüzündeki hevesli ifade korkmadığını gösteriyordu. Elleri eski ley-line hareketleriyle hareket ediyordu. Büyüsünün tamamlanmasını engellemek için saniyelerim vardı.

"Bu bir hataydı, sürtük," dedim usulca. Bir kavun alıp ona doğru fırlattım ve tılsımını daha kurulmadan bozmaya çalıştım. Başını eğdi, ayağını yere basmaya çalışırken parlayan kırmızımsı bir top fırlattı. Tılsımından kaçmak için atıldım ve döndüğümde tıslama sesiyle fayansa çarptığını gördüm. Her geçen saniye daha da büyüyen, kötücül bir şekilde fokurdayan, çürümüş görünümlü bir baloncuk kütesini görünce gözlerim açıldı. *Ne fırlatıyor bu? Bu yasal olamaz! Ama yüzündeki vahşi hevesli ifadeye bakılırsa, umursadığını sanmıyordum.*

"Sen de kimsin be!" Bağırdım.

"*Dilatare!*" diye bağırды, ezilmiş marulların üzerinde kayıp acı dolu bir homurtuyla yere düşmeden hemen önce bir sonraki lanetini çağırdı. Yine de büyü bozulmuştu.

"Ambarda yangın var, Ivy!" Kadın parlayan odaklanmamış büyü topundan çılgınca uzaklaşıp bir elma sergisinin arkasına daldığında bağırdım. Kadının büyü bir yıldırım topu gibi sürüklenerek çileklerin altına yuvarlandı ve orada patladı.

Çalışanlar çığlık attı. Kırmızı şeyler her yere saçıldı. Konteynerlerin ıslak sıçramaları ve gümbürtüleri yağarken eğildim.

"Neyin var senin!" Ayağa kalkarken bağırdım ve

yapışkan yapışkanlığı uzaklaştırdı. Bu kadın sihir konusunda benden daha iyi olmakla kalmıyor, kirlenmeyi de umursamıyordu. Çürüklere, kirlere ve çileklere bulanmış olmasına rağmen hâlâ gülümsüyordu. Umursamayan, yaptıklarından dolayı kimsenin onu sorumlu tutmayacağını bilen birinin bakışlarına sahipti. Bu kaltak kanunun üstündeydi ya da öyle olduğunu düşünüyordu.

Ivy'ye baktım, yanında duruyor ve kadının çantasını gelişi güzel karıştırıyordu. Kimliğini buldu, iki parmağının arasında tuttu ve başıyla onayladı. Bunu iyiye işaret olarak kabul edip kadına doğru koştum. Dışlanmış ya da dışlanmamış, bunu şimdi halledecektik. Büyü yapamıyor olmam çaresiz olduğum anlamına gelmiyordu.

Beyaz önlüğü kabarak salıncağımdan kaçtı ve ben de onun tekmesinden uzaklaştım. Özensizdi. *Başını belaya sokacak kadar biliyorsun*, diye düşündüm, sonra eşarbımı çıkardım ve tekrar yumruk atarken bileğine dolandım. Geri çekildi ve ben de onu öne doğru çekip kaldırdığım dizime yatırdım. Nefesi bir anda kesildi ve iki büküm oldu.

Eşarbi bıraktım ve arkasına geçerek topuğumu dizinin arkasına vurdum. Bacağı çöktü ve hala nefes almaya çalışarak yere düştü. "Ooooooh, üzgünüm," dedim, sonra eşarbımı çözdüm, şimdi olduğu yapışkan çilek karmaşası karşısında irkildim.

Enerjimi toplayarak, yeterince yorulup yorulmadığını anlamak için kadına bir göz attım. Özel dikim paltosu darmadağınaktı ve saçları mükemmel simetrisini kaybetmiş, bir zamanlar mükemmel olan yerde sırık gibi sarı teller halinde uzanıyordu. Bana baktığını ve nihayet nefes alabildiğini görünce ellerimi yumruk yaparak hazır ol duruşuna geçtim. "Hâlâ benden daha sert olduğunu mu düşünüyorsun, Çilekli Kurabiye?" Ivy yanıma yerleşirken kıpırdamadan durdum. Ellerini kalçalarına koyarak derin bir nefes aldı ve gülümsedi. Ivy'nin onun peşinden gitmeyecek kadar kontrollü ve klas olduğunu biliyordum ama bir şekilde daha zarif ve seksi hale gelmesi, gözlerinin aklıktan simsiyah olması sinir bozucuydu.

Bir anda, boynuma kayan dişlerinin anısıyla içimde bir ürperti yükseldi ve yükselen hazzın enfes hissi, yaklaşan coşkunun kan kaynatıcı hissiyle karıştı. Gözlerimi kısa süreliğine kapatarak bu hissi uzaklaştırdım. Yanımda, tepkimin kokusunu alan Ivy'nin titrediğini hissettim. *Hayır, Rachel. Sonsuza dek hayır.*

Diz çökmüş kadın, Ivy'nin önce çantasını, sonra da kimliğini ona doğru fırlatmasını ve her ikisinin de önünde durmasını izledi. Hareketleri dengesizdi.

ayağa kalktı. Korkmuyordu, kızgındı.

"Benimle gelseydin daha kolay olurdu," dedi ve Ivy meydan okurcasına boğazını temizledi. Dudaklarını bastıran kadın eteğini fırçaladı, çantasını aldı ve kimliğini bırakarak kapıya doğru yürüdü, başı dikti ve ona bağırarak beyaz gömlekli ve mavi kravatlı kilolu müdürün yanında küçük görünüyordu.

Ivy bana doğru kaydı ve ben nefesimi tuttum. "Onu durdurmamı mı istiyorsun?"

Çi'sinde ne kadar çok şey tuttuğunu hatırlayarak ürperdim. Bakışlarım zehirli baloncukların azalmakta olan kütlesinden Ivy'nin ıstakoz tankından nemli koluna kaydı. "Hayır. Sen iyi misin?"

"Evet. Sadece uyuytu. Zombi dikenleri gibi. Ya sen?" Otomatik kapılar kayarak açıldı ve o gitmişti. "Tamam," dedim, sonra kimliğini aldı. Vivian Smith, Kaliforniya'dan. Sahte olmalıydı ve onu cebime soktum.

İzleyen çalışanlardan gergin bir patırtı yükseldi. Davalar dışında her şey bitmişti ve ben Ivy'den uzaklaştım, içgüdülerini kontrol edebilmesi için ona biraz mesafe bırakırken çileklere basıp kaydım. Müdür servis bankosundaydı ve öfkeden köpürüyordu. Gerçi cesaretini toplamaya çalışıyordu ve tiz sesini bana, topuklu ayakkabılar ve tel tel çilekli saçlar içinde uygun bir günah keçisi olarak getirmesi uzun sürmeyecekti. Bu benim suçum değildi!

Zemini kaplayan yapışkan madde kan gölüne benziyordu. Kırmızının arasında bir gümüş parıltısı gözüme çarptı ve çantamı bulana kadar ürün bölümünü aradım. Ölümçül büyü dedektörümü ve ağır büyüleyici tılsımımı çıkarırken müdürün şikâyetleri daha da arttı. *Vivian*'ın bir bubi tuzağı bıraktığını düşünmezdim ama her iki büyü de güzel ve sağlıklı bir yeşil renkte kalmıştı. Gümüş, üzerinde tılsım olmayan düz bir metaldi. En azından ölümçül olanlardan yoktu.

"Nedir bu?" Elime aldığımda Ivy sordu. Üzerimdeki yapışkanı silerken üşüdüğümü ve dizlerimin titrediğini hissettim.

Möbius şeridi şeklinde zarifçe işlenmiş gümüş bir broştu ve sertçe yutkundum, titreyen parmaklarım onu saklamak için kıvrıldı. Bakışlarım yere gitti, baloncuklar azaldıkça fayansın iz bırakmadığını gördüm, sonra Ivy'nin koluna - uyuştüğünü söyledi - ve sonra kırık çilek sergisine, bunun da beyaz büyü olabileceğini fark ettim. Son derece güçlü ama teknik olarak beyaz büyü, kara değil. *Tam bir aptalım.*

Geçen yıl boyunca militan Wereler tarafından saldırıya uğramış, at sırtındaki elfler tarafından ezilmiş, öfkeli iblisler tarafından tokatlanmış, politik vampirler tarafından ısırılmış, suikastçı perilerden kaçmış ve öfkeli ölüm perileri, kandırılmış insanlar ve kara cadılarla savaşmışım. Ama hiç bu kadar kötü bir karar hatası yapmamıştım.

Ahlaki ve etik standartlar meclisinin bir üyesini, yani benim dışlanmamı yasallaştıran aynı grubu herkesin önünde utandırmıştım.

Kutsal lanet ş ü k ü r l e r olsun.

Üç

TDoldurulmuş fare, Glenn'in ofisindeki bir metre yüksekliğindeki dolabın üzerinde duran aşırı dolu bir dosyanın üzerine çömelmiş, hiçbir şeye bakmadan duvara doğru bakıyordu. FIB dedektifi şu anda alt kattaydı. Çünkü

Bakkalın Inderland Güvenlik'i değil, insanlar tarafından yönetilen FIB'yi aradığını düşünmüştüm. Şansıma, I.S. gelmemişti bile. Uzun lafın kısası, bir rapor doldurmak için şehir merkezinde bir FIB memuruna eşlik etmem istendi. Ön tarafa oturmama bile izin verdiler, ne kadar yapışkan olsam da. Ivy arabamla beni takip etmiş ve aşağıda bekliyordu. Arkadaş edinmek güzeldi.

Cincy'den FIB binasına doğru sessiz bir yolculuk yapmıştım, düşüncelerim dönüp duruyordu. Cadılar meclisi benimle konuşmaya çalışıyordu ve ben de dışlanmışlığımın kaldırılması için elime geçen fırsatı tepmiş miydim? Ama neden bana neler olduğunu söylememişlerdi ki? Vivian'ın etrafa saçtığı tılsımlar barış teklifleri değildi. Bu bir test miydi? Eğer öyleyse, başarısız mı olmuştum yoksa geçmiş miydim?

Buraya gelene kadar çok kötü bir ruh haline bürünmüştüm ama Glenn beni kenara çekip daha aşağıdaki FIB amblemini geçmeden tılsımlı gümüşlerimi söktüğünde ruh halim hafiflemişti. Glenn iyi bir adamdı, düşünceleri karmaşıktı ve zekiye. Yine de ofisi... Yüzümü buruşturmamaya çalışarak dağınıklığa baktım.

Masanın üzerinde yeni bir düz ekran monitör, yanında da bir yığın dosya duruyordu. Gelen kutusu doluydu ve giden kutusunda on dokuzuncu yüzyıl seri katilleri hakkında birkaç kitap vardı. FIB binasında pencere göremeyecek kadar derindeydik ama masanın karşısındaki ilan tahtası, raptiye gerektirecek kadar eski kupürler ve yapışkan notlarla bir ilan tahtası izlenimi veriyordu. Yeni bir karton kitaplıkta birkaç ders kitabı duruyordu ama çoğunlukla dosya ve fotoğraf yığınları vardı. Glenn giyiminde titizdi ve bu titizliği genellikle arabasına ve ofisine de taşırdı. Bu dağınıklık korkutucuydu ve ona hiç benzemiyordu.

Zemin soğuk fayanslarla kaplıydı; duvarlar çirkin, aşınmış bir beyazdı; klavye eskiydi, toz ve kahveyle lekelenmişti. Glenn'in

neredeysse bir yıldır Cincinnati'nin FIB Inderland uzmanıydı ve onu her şeyi kendi başına yapmaya çalışırken görüp görmediğimi merak ediyordum. Telefon kablosu bile hâlâ OSHA ihlali sayılabilecek bir şekilde yere serilmişti.

Gezinen bakışlarım, bir kitap ayracı olarak hizmet veren pırıl pırıl cam ve altın bir saate takıldı. Gösterişsiz ofisin geri kalanıyla uyuşmuyordu ve yazıyı okumak için ayağa kalktım, ceketim çileklerin yapışkan sesiyle metal sandalyeden çekildiğinde yüzümü buruşturdum. Okurken mermer parmaklarıma soğuk geldi: MATHEW GLENN, ÜSTÜN HİZMET, 2005. Saat durmuştu, gece yarısına üç dakika kalmıştı.

Onu bıraktım ve telefonumu kontrol ettim. Dokuz buçuk. Güneş bataklı saatler olmuştu. Eve gitmek, temizlenmek ve bir şeyler yemek istiyordum. Neden bu kadar uzun sürmüştü?

Sabırsızlıkla farenin yanına gittim ve onu odaya bakacak şekilde çevirdim. Glenn onu geçen yıl benimle birlikte bir takı dükkânından almıştı ve üzerinde oturduğu dosyanın Nick'e ait olduğunu fark ettiğimde kaşlarımı çattım. Nick, eski erkek arkadaşım Nick'in. Eski sıçan, eski erkek arkadaş, eğer onu ele geçirebilirim eski hayatta olan Nick.

Omuzlarım gerildi ve çenemi sıkmamak için kendimi zor tuttum. Nick onunla tanıştığımda bir fareydi. Bıyıkları ve kuyruğu olan gerçek bir fareydi, Nick'i kendisinden bir şeyler çalarken yakalayan öfkeli bir vampir tarafından cadı büyüsüyle dönüştürülmüştü. Gerçi o zamanlar bir vizon olduğum ve şehrin sevgili oğlu Trent Kalamack'tan yasadışı biyolaç faaliyetlerine dair kanıt çalmaya çalışırken yakalandığım için Cincinnati'nin yasadışı fare dövüşlerine atıldığım için bu konuda pek bir şey söyleyemezdim.

Nick ve ben birbirimizin kaçmasına yardım etmiştik, kulağa romantik gelebilir ama bu bir uyarı olmalıydı. Her şey söylenip bittiğinde gerçek bir cevher olduğu ortaya çıktı, bir hırsız olarak kariyerine yardımcı olmak için benim hakkımdaki bilgileri iblislere sattı. Glenn'in elindeki dosyaya göre pek kazançlı olmayan ama yine de meşgul bir kariyer. FIB dedektifi hâlâ onun izini bulmaya çalışıyordu, geçen yaz Mackinac Köprüsü'nden atlarken öldüğüne inanmıyordu. Ortalık toz duman içindeyken dava kapanmıştı ama dosya hâlâ dışarıdaydı.

Nick'i hatırlatan kokuyu uzaklaştırmak için derin bir nefes aldım ve hafif vampir kokusu burnumu gıdıkladı. "Huh," diye fısıldadım ve koklayarak dağınık ofiste bir tur attım, Glenn'in kapının arkasındaki tahta askıya asılı kısa, şık paltosunda son buldum. Kaşlarımı kaldırdım, esnek deriyi parmakladım. Acaba Glenn

Onu vampirlerle temasa geçirecek bir şeyi araştırmak mı? Bunun ne kadar riskli olduğunu biliyordu. Neden bize gelmedi? İşe ihtiyacım olduğunu biliyordu.

Merakla, daha iyi koklamak için kolunu burnuma götürdüm. Deriyi severim ve adamın küçük belini ve geniş omuzlarını gösterecek şekilde kesilmiş güzel bir ceketti. Havayı içime çektiğimde beklenen erkeksi tıraş losyonu kokusunun altında yumuşak bir bal ve sıcak metal tınısı buldum. Daha derinde ise tanıdık bir vampir tütsüsü kokusu vardı. *Çok tanıdık bir koku. Sarmaşık mı?*

Koridorda ayak sesleri yaklaşırken gözümü kırpıştırarak paltonun kolunu bıraktım. *Glenn'in paltosu neden sarmaşık gibi kokuyor?*

Glenn ofisine girdi, kapıyı iterek açtığında neredeyse beni duvara çarpacaktı. Sandalyemi boş bulunca şaşırılmış gibi bir ses çıkararak yavaşladı, sonra beni arkasında, duvara yaslanmış halde bulunca hareketlendi. Kahverengi gözleri kocaman açılmıştı ve uzun boylu, temiz traşlı adama gözlerimi kırpıştırdım. "Kapımın arkasında ne yapıyorsun?" diye sordu ayaklarını dikerek. Kolunun altında kırmızı bir dosya ve elinde üzerinde gökkuşağı olan seramik bir kupa vardı.

Düşüncelerimi harekete geçirmek için kendime zihinsel bir sarsıntı verdim. "Paltona hayran kaldım," dedim kahverengi deriye son bir dokunuş yaparak. Oturmak istedim ama o sandalyemin yanında duruyordu. "Ben, saçsız olanını sevdim."

"Teşekkürler," dedi şüpheli bir tavırla, ufak tefek bedenini masasının arkasına taşıırken. İlk tanıştığımızda kısa saçlı ve keçi sakallıydı ama bu pürüzsüz traşlı hali hiç hoş değildi. Kahve en yakınimdaki köşeye gitti ve dosya klavyenin yanına bırakıldı. Dağınıklığa baktığımı gördü ve sanırım koyu, güzel maun rengi teninde kızardı.

Ona Ivy'yi soracaktım ama sonra tekrar düşündüm. O ve Ivy mi? İmkânı yok. Gerçi olsalar bile birlikte harika görünürlerdi. Glenn'in boyu Ivy'ninkinden biraz daha uzundu ve modaya uygun kıyafetleri ve detaylara gösterdiği özenle, yaşayan bir vampirin erkek arkadaşı rolünü hiç kaçırmadan oynayabilirdi. Glenn eski bir askerdi ve düzgün görünümünü korumaya çalışıyordu. Şu anda saçsızdı ve bu durum küpesini daha da öne çıkarıyor, ona kötü çocuk havası veriyordu. Babasına anlattığına göre, Cincinnati'nin karanlık unsurlarına karışabilmek için küpesini deldirmişti ama sanırım bu küçük parıltı hoşuna gitmişti.

Glenn sessizliğime baktı, gökkuşağı kupasını gösterirken kaşlarını kaldırdı. "Kahve istersin diye düşünmüştüm. Bu biraz zaman alabilir."

"Tamam..." *Bana kahve ve gökkuşağı* getirmiş, diye düşündüm elimi uzatıp otururken, telefonumun arka cebimde yarattığı darbeyi hissederek. "Suç duyurusunda mı bulunuyorlar? Ne için? Bir çilek sergisini öldürmek için mi? O benim cazibem bile değildi. Sana söyledim, ben büyü kullanmadım. Ben daha iyi biliyorum. Oraya bir istihbarat ekibi gönderin. Büyülerin hiçbirinde benim auram olmayacak."

Beni daha da sinirlendirerek kıkırdadı. Yanındaki açık dosyada çalışırken acı verici bir yavaşlıkla tuşları tek tek tıklayarak yazıyordu. "I.S. olayı tamamen görmezden geliyor, bu yüzden senin sihrin olmadığını tespit etmek için bir ekip mi gönderiyorsun? Bunun cezasını sen çekeceksin," dedi, yankılanan sesi karanlık ve seksiydi. "Pasif tacizin güzel bir parçası."

Gözlerim çilek kaplı çantama ve içine sıkıştırılmış küçük gümüş broşuma kaydı. Pasif taciz iyi bir hikâyeydi ama sanırım I.S.'nin ortaya çıkmamasının nedeni, cadılar meclisinin beni kendileri getirirken geri çekilmelerini söylemesiydi. Suçluluk ve korku ağzımı kapalı tuttu. Tostun üzerine sıçayım, ya dışlanmamı iptal etmek için tek şansımı mahvetmiş olsaydım?

Glenn, farenin kendisine baktığını fark edince, "Dükkânı, zararı ödersen kanunsuz davranışta bulunmamayı kabul etmeye ikna ettim," dedi. "Tabii kimin yaptığını bilmiyorsan?" diye ekledi, bakışları ben ve yaratık arasında gidip geliyordu.

Çantamdaki kimliği düşündüm ve omuz silktim. "Kaliforniya'dan Vivian Smith mi?" Ben gönüllü oldum. *Tanrım, ona Çilekli Kurabiye demiştim. Mezarımı kazabilir miydim, yoksa ne?*

Glenn hem eğlenen hem de sempati duyan bir ses çıkardı, gözleri ekrandaydı. "Umarım benden daha çok kazanıyorsundur. Çileklerin mevsimi dışında bu kadar pahalı olduğunu bilmiyordum."

"Harika," dedim ve kahvemi yudumladım. Fena değildi ama geçen kış Al'ın bana ısmarladığı ahududulu mocha her neyse ondan içtiğimden beri hiçbir şeyin tadı güzel olmamıştı. Kahveyi bir kenara bıraktım ve Glenn'in boynuna bakmak için eğildim. Vampir gibi koktuğunu bilmiyor olabilirdi ama herhangi bir Inderlander bunu anlayabilirdi.

Glenn bakışlarımı hissetti ve yavaşça yazmaya devam ederken başını kaldırdı. "Ne?"

Endişeyle geri çekildim. "Bir şey yok."

Şüphelendiği her halinden belli olan adam, kırmızı klasördeki yığının altından bir kâğıt çıkardı ve bana uzattı. "Hasarlar."

Kağıdı alıp iç çektim. *Nasıl olur da benim dosyam kırmızı olur?* Diğer herkesin dosyası normal renkteydi. "Hey!" diye bağırdım, toplam tutarı görünce. "Benden perakende satış ücreti alıyorlar. Glenn!" Şikâyet ettim. "Bunu yapamazlar." Elimi ona doğru salladım. "Perakende ödeme yapmamalıyım!"

"Ne bekliyordun ki? Sende kalabilir. Bu senin kopyan."

Öfkeyle arkama yaslandım ve o raporumu yavaş ve acılı bir şekilde yazarken yapışkan atkımla birlikte çantama tıktırdım. "Sürekli duyduğum şu insani merhamet nerede?"

"İşte bu, bebeğim," dedi, sesi her zamankinden daha yumuşaktı. Bana gülüyordu.

"Mmmm. Artık gidebilir miyim?" Kuru bir sesle, "bebek bebek" etiketinden hoşlanmadığımı ama boş verdiğimi söyledim.

Glenn bir tuş aradı ve kesin bir sesle vurdu. Arkasına yaslandı, babasının yaptığını gördüğüm gibi kara parmaklarını ortasının üzerinde birleştirdi. "Jenks kefaletini ödeyene kadar olmaz."

İnledim. Kahretsin, Ivy önce evde durmalıydı. Periye borçlu olduğum bir şey daha.

"Bunu yapmaktan gurur duyuyor gibiydi," dedi Glenn. "Burada bekleyebilir ya da diğer suçlularla birlikte bodruma inebilirsin." Gülümsemesi genişledi. "Sana kefil oldum," diye ekledi, sonra da ofisler arası hatta mırıldanan telefonuna cevap vermek için öne doğru eğildi.

"Teşekkürler," dedim suratımı ekşiterek, o telefona bakarken ben de kamburumu çıkardım. Jenks'e borcumu nasıl ödeyecektim? Annemin evinin satışından aldığım pay son zamanlarda beni ayakta tutuyordu ama kefaletimi ödemek için bundan faydalanmak istemiyordum. Robbie'nin payının yarısı yaklaşan düğününe gitmişti ve ben kendi payımla yaşıyordum. Bu pek de istediğim gibi bir bağımsızlık ifadesi değildi ama işler yoluna girecekti. Baharda her zaman olduğu gibi.

"Kim?" Glenn telefona inanamayarak sesini yükseltti ve sonra hem Glenn hem de ben kapı çerçevesindeki dikkat çekici tıktırıya baktık.

"Trent Kalamack," dedi telefondaki kadın sesi, ofisteki hafif gürültüyü bastırarak, iki bin dolarlık takım elbisesinin içinde kapı aralığında siluet halinde duran ve kendinden emin bir şekilde kapıyı tıklattığı yerden kolu yavaşça arkasına kayan zayıf figürün adını söyledi.

Kibar ve kendinden emin adam, kadının hayranlığı karşısında hafifçe gülümsedi.

Glenn ayağa kalkarken, "Bir dahaki sefere birini göndermeden *önce* arayın," dedi.

"Ama ben Trent Kalamack!" dedi ses ve Glenn telefonu yüzüne kapattı.

Nefesim neredeyse bir iniltiyle kesildi. Trent Kalamack. Müstehcen derecede başarılı, güler yüzlü iş adamı, acımasız biyolojik ve sokak uyuşturucu baronu, saklanan elf ve başımın belası Trent Kalamack. Tam zamanında. "Neden sadece paraya ihtiyacım olduğunda ortaya çıkıyorsun?" "Daha dik oturdum ama onu tokatlamadığım sürece ayağa kalkmayacaktım.

Trent hâlâ gülümsüyordu ama gözlerini kısıtıran belli belirsiz endişe beynimin arkasını gıdıklıyordu. Trent özellikle uzun boylu değildi ama duruşu insanların dikkatini çekiyordu, sanki bebek inceliğinde, neredeyse beyaz saçları, şeytani bir şekilde kendinden emin gülümsemesi ve ödüllü atlarına binerek kazandığı ağzı sulandıran atletik fiziği bunu yapmazmış gibi. Tüm bunları görmezden gelebilirdim - çoğunlukla - ama sesini... güzel sesini, zengin çeşitlilikte ve yankılı... Bu daha zordu ve onu sevmekten nefret ediyordum.

Trent Cincinnati'nin en gözde bekârıydı ve benim sayemde hâlâ bekârdı. Bir iblisin hapisane hücrelerinde ölebileceğimizi düşündüğü garip bir dürüstlük anında bunun için bana teşekkür etmişti. Hâlâ onun küçük elf kışını kurtarmak için neden zahmet ettiğimi merak ediyordum. Yersiz bir sorumluluk belki de? Hayatını kurtarmış olmam onun için bir şey ifade etmiyor gibiydi, çünkü bizi güvene aldıktan üç saniye sonra kafatasımı bir mezar taşıyla bir yapmaya çalışmıştı.

Görünüşe göre türünün genomunu onarmak için iblislerden kadim elf DNA örneğini almasına yardım etmem yaşama hakkımı kazanmam için yeterli olmuştu ama düğününü mahvederek belediye meclisi üyeliği seçim planlarını bozduğum için bana hâlâ kızgın olduğundan emindim. Were topluluğundaki söylentilere göre bunun yerine belediye başkanlığına adaylığını koyacaktı. İçim sıkıştı ve ona bir bakış fırlatırken yüzümü buruşturdum.

Dağınık masasında Glenn'in uzattığı eli tutan Trent'in yeşil gözlerinde bir zamanlar sadece kızgınlık varken, şimdi memnuniyet vardı. Nabzım hızlandı - bana iblis demiş ve beni öldürmeye çalışmıştı. Ama değildim. Ben bir cadıydım. Ama haklı olduğu bir nokta vardı.

-Çocuklarım iblis olurdu.

Glenn telaşını gizleyerek, "Bay Kalamack," dedi. "Benim için bir zevk."

Trent'in bana karşı olan hislerinin tüm izleri, gözlerindeki en ufak sıkışma dışında gizliydi. "Sizi tekrar görmek güzel, Dedektif," dedi. "Umarım Bayan Morgan bu gece uslu duruyordur?"

Rahatsız olduğu her halinden belli olan Glenn gülümsemeyi bıraktı. "Sizin için ne yapabilirim efendim?"

Trent hiç istifini bozmadı. "Bayan Morgan'ın imzalaması gereken bir şey var. Burada olduğunu duydum ve yakınlardaydım."

Beklentiyle bana döndü ve sallanan ayağı durdu. Trent'in benden bir şey imzalamamı istemesi mi yoksa beni nerede bulacağını bilmesi mi beni daha çok rahatsız etti bilmiyorum. Market gezim çoktan haberlere çıkmış mıydı?

Yorgunluktan dizimdeki büyük bir çilek lekesini kapatmak için elimi kaydardım. "Ne istiyorsun, Trent?" Açıkça sordum.

Trent'in bakışları Glenn'e dönmeden önce her şeyi not etti. "Kahve... belki?"

Glenn ve ben birbirimize bilmiş bilmiş baktık. "Neden olmasın," dedi dedektif kibarca, masasının arkasından zarif bir manevrayla kalkarak. "Bunu nasıl karşılıyorsunuz?"

"Sade, şekersiz," dedi Trent ve bunun benim için yeterli olduğu zamanları özlemle düşündüm, ama hayır, en iyi çabalarımın rağmen bir kahve züppesine dönüşüyordum.

Glenn, Trent'in yanından geçmeden önce başını salladı, gitmeden önce fareyi duvara doğru döndürdüğünde kulaklarının kenarları kızarmıştı. Ayak sesleri hafifçe duyuluyordu ve ben nefesimi tutup beşe kadar saydım. "Ne yapıyorsun böyle?" Rahat görünmeye çalışarak sandalyeyi döndürürken söyledim.

"Sana yardım etmek için buradayım."

Kahkahalarımı durdurmaya bile çalışmadım ve buna karşılık olarak Trent hareket etti ve Glenn'in masasına yerleşti, bir ayağı yerde, diğeri GQ modeli gibi hafifçe yukarı çekilmişti.

"Paraya o kadar da ihtiyacım yok," diye yalan söyledim, bakışlarımı ondan kaçırarak. "En son senin için çalıştığımda işleri o kadar berbat ettin ki dışlandım. Bu arada, basına neden bir daha geri dönmeyeceğimi söylemen çok hoş," diye alaycı bir şekilde sözümü bitirdim ve kaşları çatıldı.

Suçluluk duygusu mu? Merak ettim, şu anda bir şey söyleyemiyordum. Eğer basına orada onun için çalıştığımı söyleseydi, işler farklı gelişebilirdi. Onlara kendim söyledim ama Trent'in beni destekleyeceğinden şüpheliydim.

ve o zaman iki kat aptal görünürdüm. Halkın onun iblisler tarafından yakalandığını bilmesi siyasi gündemini ciddi şekilde tehlikeye atardı. Artık geçimimi sağlayamamam onun için önemli değil gibiydi.

Yine de merak etmeden duramıyordum. Önce meclis benimle konuşmaya çalışıyordu, şimdi de Trent mi? Daha fazlasını ararken boynumu sandalyenin tepesine yasladım ve tavana baktım. "Senin için çalışmıyorum, Trent. Unut bunu."

Keten bir zarfın ipeğe çarparken çıkardığı yumuşak ses dikkatimi çekti ve takım elbisesinin iç cebinden çıkardığı zarfı uzatırken doğruldum. Zarfa yılan gibi baktım. Ondan daha önce de zarf almıştım. Yavaşça öne doğru eğildim. Mühürsüz kapağı çekip açarken ve üç katlı ağır bir kâğıt çıkarırken parmaklarım hiç titremedi. Sessizce taradım, Kalamack Industries ve sadece Kalamack Industries için çalışacağımı söyleyen, gelişigüzel yazılmış ama muhtemelen bir kalp krizinden daha ciddi bir sözleşme buldum. *Sonsuza kadar*. Tanrım, bu adamın nesi vardı? Herkesin onun gibi parayı ahlakın önüne koyduğunu mu sanıyordu?

Elimi bırakıp kâğıdı kirli fayansın birkaç santim ötesine salladım. "Az önce senin için bir işte çalışmayacağımı söyledim," dedim usulca, oyunlarından kızamayacak kadar bıkmıştım. "Bunu imzalayacağımı sana düşündüren nedir? Cadın olacağımı mı? Dr. Anders'e ne oldu? Emeklilik planını gördüm, Trent. Bahçende nadir bulunan orkideleri mi yetiştiriyor?"

Kâğıdı almak için eğildiğinde kaşları kızgınlıkla çatıldı. Hemen elimden bıraktım ve kâğıt sandalyemin altına kayarak onun kolayca ulaşamayacağı bir yere gitti. Trent sinirli bir şekilde geri çekildi. "Dr. Anders laboratuvarında meşgul," dedi.

"Yani kık tekmelemek için çok yaşlı."

Gerçek ve beklenmedik bir gülümseme belirdi. "Onun hareketsiz olduğunu söylemeyi tercih ederim."

Odak noktam bulanıklaştı, yüz ifadem iğrenme ve öfkeye dönüştü, Trent'e değil ama son bir yılı yanlış idare ederek dışlandığım ve beş parasız kaldığım, arkadaşlarımla lütfuyla yaşadığım için kendime. "Trent..."

Masaya yaslandı ama endişesinin gerçek mi yoksa yapmacık mı olduğunu anlayamadım. "Başın belada ve bunun farkında bile değilsin."

Aklım çantamdaki iğneye gitti. Rahatsız bir şekilde baktım.

Açık kapıdan dışarı çıktım, ofistekilerin bunu duymasını istemiyordum ama onunla bir odaya kapatılmak da istemiyordum. Bir *de yarısını bilseydiniz...* "Ortağım kefaletimi öderken ben bir FIB ofisinde oturuyorum," dedim sıkıntıyla. "Sanırım başımın belada olduğunu biliyorum."

"Ahlaki ve etik standartlar meclisinden bahsediyorum," dedi ve başlamama engel olamadım. "Öğle yemeği yedik. Rachel, yemin ederim onlara senin ne olduğunu söylemedim. Onlar zaten biliyordu."

Korku katı bir yumruya dönüştü ve içime düştü. *Ben neyim?* "Seni küçük sümüklü kurbağa!" Ayağa kalkarken fısıldadım. Trent bir anda ayağa kalktı ama geri adım atmadı. "Onlara sen söyledin!" Ellerimi yumruk yaparak usulca haykırdım. "Cadılar meclisine iblis büyüsü yapabileceğimi söyledin!" Beni yakalamaya çalışmalarına şaşmamalı! Beni yakalayacaklardı, lanet olsun, beni *öldüreceklerdi!*

Yakındaki ofislerden gelen gürültü içeri süzülüyordu. Gözleri benimkilere sabitlendi ve beni ürpertti. "Onlara yalan söyleyecek değildim," dedi sertçe. "Zaten biliyorlardı. Ve evet, senin cadı doğumlu bir iblis olduğunu ve çocuklarının ley hatlarının bu tarafında var olabilen iblisler olacağını doğruladım. Babamın seni yarattığını da biliyorlardı. Bunu anlamıyorum." Kaşlarını çattı, belli ki benden çok kendisi için endişeleniyordu.

"Seni küçük piç," diye hırladım. "*Kimseye senin ne olduğunu söylemedim.*" "Çünkü söylersen ölürsün," dedi, çenesini kaldırmış ve rengini

Yüksek. Ateşi yükseldikçe tarçın ve şarap kokusunu alabiliyordum. Trent'in elf olması zaten o kadar da büyük bir sır değildi ama yine de buna tutunuyordu. Mantık bana öyle olmadığımı söylediğinde benim sadece bir cadı olduğuma inandığım gibi.

"Seni alacaklar Rachel," dedi Trent. "Seni farklı kılanın ne olduğunu bulmak için seni parçalara ayırın. Tabii..."

Gözleri sandalyemin altındaki kâğıda kaydı. "Kölen mi olacağım?" Acı bir şekilde söyledim.

"Kâğıdı imzala Rachel," dedi kuru bir sesle. "Senin için yalan söyledim. Onlara seni kontrol edebileceğimi, gerekirse yok edebileceğimi söyledim. Seni öldürmemelerinin tek nedeni buydu."

Oh. Aman Tanrım. Tanrım. "Affedersiniz?" Öfkeyle söyledim. "Onlara beni kontrol edebileceğini mi söyledin?"

Trent omuz silkti. "Ley hatlarının bu tarafında bir iblisin dolaşmasından anlaşılabilir bir şekilde rahatsızlar."

"Ben iblis değilim, seni k kurabiyeci," diye neredeyse tıslayacaktım. "Ben bir *cadıyım*. Ve beni baban yaratmadı. O sadece doğuştan sahip olduğum şeyle hayatta kalmamı mn kıldı."

Gözleri kısıldı. "Kontrol altına almak için elimden geleni yapmaktan onur duyacağım bir hata."

"Gerçekten mi!" Ellerim kalalarımda, aramızda sadece ayaklar kalana kadar hareket ettiğimde topuklu ayakkabılarım gmbrdedi. "Beni *zapt* etmek mi istiyorsun? Bu bir tehdit mi Kalamack?"

Trent kaşlarını kaldırdı ve bir adım geri çekildi. "Sana yardım etmeye *alışıyorum* ama şimdi nedenini anlayamıyorum. Bundan kurtulmanın bir yolu var. Kâğıdı imzala. Benim yasal sorumluluğum altına gir. Meclis sana lobotomi yapmaya çalışmaktan vazgeçecek. Hatta senden uzak durma kararını bile iptal ettirebilirim."

Titriyordum, bunalmıştım. Ona inanmıyordum, inanamazdım. Kendi adamlarımı bana karşı kışkırtmıştı çünkü beni alaşağı edecek ustalığa sahip olanların sadece onlar olduğunu biliyordu.

"Bunu sen planladın, değil mi?" Yumuşak bir sesle suçladım, bir oda dolusu FIB memurunun kulağımın dibinde olduğunun farkındaydım. "Peşimden gelsinler diye onlara neler yapabileceğimi söyledin; sonra da içine dşeceğimi düşünerek k güvenlik ağını uzattın. Kaybetmemek için ikimizi de birbirimize karşı oynuyorsun. Tanrım, Trent, Ceri haklıydı. Sen bir şeytansın."

Çenesini sıkan Trent kapıyı iterek kapatmaya çalıştı. Harekete geçip önüne geçtim ve Trent afallamış bir halde geri çekildi. "Onlara söylemedim," dedi, o kadar yakındı ki tıraş losyonunun kokusunu alabiliyordum. "Ama sen bana sonsuza dek sahip olacaksan, ben de sana burada sahip olacağım."

Ağzım açık kaldı. "Bunlar kâğıt üzerindeki kelimeler! Kıını oradan ıkarman için seni tanıdık yaptım, hepsi bu! Seni kullanmayı bir kez bile ima ettim mi? Aramızda bir bağ kurmak için tılsım yaptım mı? Yapmadım! Ve yapmayacağım da!"

"Ama yapabilirsin," dedi ve bir an için öfkesinin altında korkunun **t i t r e ř t i ğ i n i** gördüm.

Tiksintiyle kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Seni orada çürümeye bırakmalıydım, yapmam gereken buydu, seni nankör smk. Bir iblisin şişme bebeğini oynamak yerine evde oturup televizyon izleyebilesin diye her hafta Koca Al'dan neler çektiğimi biliyor musun?"

Taş suratlı Trent bana baktı, ten rengi solmuştu ve pantolonunun etekleri titriyordu. "Sahiplenilmeyeceğim Rachel," dedi usulca. "Hayır."

kağıt üzerinde bile. Ve *asla* bir *iblis* tarafından değil!"

Bir nefes aldım ve peri kanatlarının sesi gergin sessizliği bozduğunda nefesimi verdim. Trent geri çekildi, kendini sakinleştirirken başı öne eğikti. Ivy'nin botlarının tanıdık ritim sesi tek bir telefonun zil sesini bastırdı ve Glenn'in ofisinin derinliklerine çekildim.

"Rache!" Jenks bağırdı, yüksek sesi Ivy'nin önündeki kapıyı dönerken net bir şekilde duyuluyordu. Peri kısa bir süre durdu, baş hizasında havada asılı kaldı, Trent'in kelepçelerini indirdiğini görünce kanatları öfkeyle k ı p k ı r m ı z ı parladı. "Vay canına, Rache," diye bağırdı ve etrafımda rahatsız edici daireler çizerek içeri girdi. "Greenie weenie'yi bu sefer ne için aldın? Siyah çoraplarla bowling oynamak için mi?" Trent bize kuru bir bakış attı, gözleri Ivy'ye kaymıştı ki Ivy kapıda durdu. Glenn onun arkasındaydı ve adam onu geçmek için itmek zorunda kaldı, ofisine geri dönmek ve yaklaşan türler arası olayı önlemek için endişeliydi. Çenesi sıkılmıştı ama gerçekten ne bekliyordu ki? Trent ve ben birbirimizden hoşlanmazdık ve tartışırdık. Hem de çok.

Ne kadar kızgın olsam da, Ivy ve Glenn arasındaki hızlı değiş tokuşu izledim ve odadaki gerginliğin sadece benden mi kaynaklandığını, yoksa paylaşılmayan bir sırrın alt akımı olup olmadığını merak ettim. Ivy'nin kızgınlığı kolaylıkla suçluluk duygusunu gizlemek için bir pelerin olabilirdi ve Glenn'i de sert FIB dedektifi modundayken okumak aynı derecede zordu.

Jenks'in inmesi için elimi uzatmadım, bu yüzden peri onun yerine omzuma kondu ve yapışkan ceketimi solan bir toz parıltısıyla kapladı. Soğuk bahar havası için giyinmişti, karısı Matalina sonunda ona hem hareket özgürlüğü hem de onu kış uykusuna ve olası ölüme yol açabilecek soğuğa karşı koruma sağlayan peri kış kıyafetlerini mükemmelleştirmişti. Dar siyah ipeği, kırmızı bandanası ve ortasındaki tahta saplı kılıcı, on santimlik adamı tiyatro ile şehirdeki çete üyelerinin bir karışımı gibi gösteriyordu.

Trent yumuşak bir hareketle sandalyemin altındaki kâğıdı almak için öne atıldı. Aramızda mesafe bırakma içgüdüm devreye girerek onun ulaşamayacağı şekilde geri çekildim. Sözleşmeyi yeniden katlayarak ceketinin cebine koydu. "Fikrini değiştirdiğinde ofisime haber ver," dedi ve kapıya yöneldi, Ivy yolundan çekil m e y i n c e sarsılarak durdu.

Jenks, "Kışından vişneli lolipolar çıktığında bize haber ver," dedi ve ben de uzun dosya dolabına yaslanıp kollarımı göbeğimin üzerinde kavuşturdum.

Glenn boğazını temizledi ve Ivy yavaşça Trent'in yolundan çekildi.

Trent hafifçe, "Ekibin her zamanki gibi profesyonel Morgan," dedi. Glenn'e başını sallayarak döndü ve dışarı çıktı. Arkasındaki açık ofislerden bir konuşma uğultusu yükseldi.

Titreyerek nefes verdim. "Ondan nefret ediyorum," dedim, sandalyeme doğru ilerledim ve Jenks'in ayağa kalkmasına neden olacak şekilde sandalyeme oturdum. "Gerçekten nefret ediyorum."

Jenks'ten bir an önce elime gümüş parıltılar çarptı. "Yine sana para mı salladı?" diye sorarak beni dinlemediğini söyledi. "Sana bu işi halledeceğimi söylemiştim, Rache. Bana geri ödeme yapmanı bile istemiyorum."

İrkildim. Keşke bu kadar basit olsaydı.

Ivy, Trent'in asansöre doğru gidişini izlerken arkasını döndü. "Ne kadardı?" diye sordu, odanın birikmiş duyguları onu o kadar etkilemesin diye olduğu yerde kalarak. Gözleri elektrik ışıklarının gerektirdiğinden daha fazla büyümüştü ama iyi görünüyordu, özellikle de bu hafta sonu planlarını böldüysem ve açsa. Glenn'in onun bu halinden hiç etkilenmediğini fark ettim, masasının arkasına geçerken neredeyse kayıtsızdı. Evet, kesinlikle birlikte vakit geçiriyorlardı. Kolonyası da narenciye gibi kokuyordu.

"Onu satın almaya çalıştı," dedi Glenn benim için. "Ahlaki ve etik standartlar meclisini sırtından atmak karşılığında."

"Cadılar meclisi olduğunu nereden biliyordu?" Ivy öğrenmek istedi ve ben de Glenn'e baktım.

"Trent'in ne istediğini nereden biliyorsun?" Ayağım seğirirken ona sordum.

Glenn acımasızca gülümseyerek telefonundaki bir düğmeye bastı ve bir ışık söndü. "Başka türlü ofis bilyardosunu nasıl kazanabilirim ki?" dedi sandalyesinde arkasına yaslanarak. "Rachel, başın büyük belada."

"Evet, bir de bana sor."

"Doo-doo mu? Ne olduğunu söyle," diye ukalaca konuştu Jenks. "Bok deresinden o kadar uzakta ki, diğer boklarla birlikte yüzebilir." Elimin sıcaklığına yerleşirken ben de onaylarcasına iç çektim. "Meclis ne istiyor?" diye sordu. "Seni zaten dışladılar."

"Birisi-Trent muhtemelen- onlara ne olduğumu söylemiştir," dedim usulca, morali bozuk bir şekilde. Glenn zaten biliyordu. Bunu anladığım gün o da oradaydı. "Beni bir kafese koyup parçalara ayırmak istiyorlar."

Ivy kaskatı kesildi ve Jenks'in küçük yüz hatları gerildi. "Sen bir cadısın," dedi sertçe ve ben onun sadakatinden dolayı bir huzur hissettim.

"Sağ ol Jenks," dedim, ama artık buna inandığımdan emin değildim. "Trent onlara beni kontrol edebilmek için babasının beni nasıl yarattığıyla ilgili bir şeyler anlattı. Hatta beni yok edebilecekmiş. Eğer benim yasal sorumluluğumu alırsa beni serbest bırakacaklar ve vahşi doğada dolaşmama izin verecekler."

"Bu bir yalan," dedi Ivy kapı aralığından. "O seni kontrol edemez. Ve seni o yaratmadı. Babası sadece seni hayatta tutmanın bir yolunu buldu."

Bir omzumu kaldırdım ve düşmesine izin verdim. "Bana öyle geliyor ki şu anda beni kontrol etmek için çok iyi bir iş çıkarıyor." Aptal iş adamı. Ona hâlâ inanmıyordum. Arkadaşlarım ve iyi bir günümde Newt dışında kimse neler yapabileceğimi bilmiyordu. İç çekerek, Trent'in Minias'a ne olduğunu söylediği akşam orada kimlerin olduğunu düşündüm: Marshal, Ceri ve Keasley ama onlar bir şey söylemedi; Quen de söylemedi ama Quen biliyorsa Trent'in hayatını düzenleyen Jonathan da biliyordu. Lee, cadılar meclisiyle bir anlaşma yapalım, kara büyüdeki kendi şüpheli ilişkilerini silmek için benim hakkımda bilgi takası yapalım oyununu oynamak için en olası aday gibi görünüyordu - eğer benim gibi olduğunu öğrenmelerini riske atmayı umursuyorsa. Trent olmalı.

Ivy'nin yüz ifadesi dalgınlaştı. Usta bir vampirin ilgisine maruz kaldığından, birini duyguları aracılığıyla kontrol etmenin ne kadar kolay olduğunu biliyordu. Kilit kırılmış ve kapı ardına kadar açılmış olmasına rağmen hâlâ kendi kişisel cehenneminde kapana kısılmış durumdaydı.

Glenn masasının arkasında kararsız görünüyordu. "Bunu yapamazlar. Ahlaki ve etik standartlar meclisi bile yasalar çerçevesinde çalışmak zorunda. Temyize falan gidemez misiniz?"

Bunun üzerine gülümsedim ve Ivy kapının çerçevesine yaslandım. "Elbette, ama ortadan kaybolursam, kim farklı bir şey söyleyebilir ki? Cadıların neden genelde fazla sorun çıkarmadığını hiç merak ettiniz mi? Tıpkı Weres ve vampirler gibi kendi kendimizi kontrol ederiz. Saklanma konusunda uzun bir geçmişimiz var Glenn. I.S. sadece yakalanacak kadar aptal olanları yakalıyor." Hırsızlık, soygun, cinayet gibi iyi huylu suçlar işlerken yakalananlar - insanlar bunlarla başa çıkmaya şartlanmıştı. Aptal olanları yakalamanın benim eskiden yaptığım iş olması ironik görünüyordu.

Artık tamamen depresyondaydım ve Jenks ayağa kalktı, yusufçuk benzeri kanatları dikkat çekmek için takırdıyordu. "Rache, daha önce de adam kaçırma olaylarını önlemiştik. Hava, bahçeye peri ipleri dizmek için yeterince sıcak ve

Bis elimizde. Seni canlı istiyorlar, değil mi?"

"Başlangıç olarak, evet," dedim, kendimi daha iyi hissetmiyordum. I.S.'den ayrıldığımdan beri tek yaptığım kaçmak gibi görünüyordu. Bundan bıkmıştım. Ama Jenks haklıydı. Bunun bir yolunu bulacaktık. Her zaman bulduk.

Başımı kaldırıp önce Glenn'in, sonra da Ivy'nin gözleriyle karşılaştım. Yavaş bir nefes alarak ayağa kalktım. "Eve gidince David'i arayacağım," dedim ve üzerimden bir parça çileği daha Glenn'in çöpüne attım. "Evrak işlerinde harikadır. Eğer onları alt edemezsen, bürokrasinin içinde boğarsın." Gülümsemeyi başardım. "Teşekkürler çocuklar. Siz olmasanız ne yapardım bilmiyorum."

Dışarı çıkarken Jenks gülerek, "Muhtemelen ölür," dedi.

Ama aslında haklıydı.

Dört

TCincy'nin dar binaları arasındaki trafik tıkanmıştı, gecenin karanlığı karşıdan gelen arabaların ışıklarını daha da parlak hale getiriyordu. Eyaletler arası yola kadar dur-kalk olacaktı ve ben Neredeyse Eski Newport'tan daha uzun bir yoldan gitmeyi dileyecektim ama FIB binası Cincy şehir merkezindeydi ve Hollows da köprüünün hemen üzerindeydi. Otobana çıktığımda on dakika içinde evde olurdum.

"Kaza mı?" Tahmin ettim, üstü açık arabamın dar ön koltuğundan Ivy'ye baktım, hiçbir şey izlemediği için ürperdim, ifadesi boştu, kim bilir neyin üzerinde duruyordu. Uzun parmakları, soluk mor bir kurdeleye bağlanmış, dünyadan bıkmış, delikli bir madeni parayı tespih gibi boynunda döndürüyordu. Onu, acı çekmeden sevmeyeceğini hatırlatması için saklıyordu ve bu beni endişelendiriyordu.

Jenks dikiz aynasının üzerine oturup geriye doğru bakarken ısınmak için kanatlarını vızıldattı. "Gidip bakmamı ister misin?"

Zaten sıcak olan arabayı ısıtmak için dikkatimi kalorifer kumandalarına verdim. Eğer teklif ettiyse, dışarısı onun için çok soğuk değildi ama benim merakımı tatmin etmek için iç sıcaklığının düşmesi riskini alması ortaklığımızın amacı değildi. "Hayır. Muhtemelen gecegezenlerdir."

Jenks'in topukları aynaya vuruyordu. "Güneş batalı iki saatten fazla oldu."

Başımı salladım, üç araba boyu daha ilerledim ve ışığı kaçırdım. İç çekerek camı araladım. İçerisi sıcak çilek gibi kokuyordu.

Dönüş'ün ve çeşitli Inderland türlerinin insanlığı yok olmaktan kurtarmak için saklandıkları yerden çıkmalarının üzerinden kırk yıl geçmişti. Gece ve mezarlık vardiyaları tamamen yeni anlamlar kazanmıştı. Şu anda içinde sıkışıp kaldığım şey, Inderland'in karanlığı seven kısımlarının işe gitmeye çalışması ve geç saatlere kadar çalışan insanların eve gitmeye çalışmasıydı. Yoğun saatler güneşle birlikte değişiyordu, gün doğumundan iki saat önce ve gün batımından iki saat sonra en kötüsü oluyordu. Biz bunun en sonundaydık.

Dirseğimi kapalı pencerenin küçük dudağına dayadım ve yumruğumla başımı destekledim. Trent'in teklifi ve cadılar meclisinin kellemi istemesi arasında pek de iyi bir ruh halinde değildim. Kulaklarına dayadıkları cep telefonlarıyla geçen insanları sayarken bir iç geçirdim.

Jenks endişemi yanlış anlayarak, "Sana endişelenmemeni söylemiştim, Rache," dedi. "Sana kefalet parasından çok daha fazlasını borçluyum."

"Teşekkürler Jenks," dedim, ışıklar değiştiğinde hızlanarak. "Minnettarım. Yapabildiğim zaman sana geri ödeyeceğim." *Kendi başıma yapamamaktan bıktım.*

Köşeyi iyice döndüğümde Ivy tavuk kayışına uzandı, ancak başka bir ışıktaki kısa süre durdu. "Bu bir çöküş," dedi, gri sesi arabamın karanlık köşesinden hafifçe çıkıyor gibiydi. "Hepimizin başına gelir. Bağımsız olmanın bir parçası."

"Evet." Jenks direksiyona çöktü, ışıklar değişip ben dönerken direksiyona asıldı. "Ailemi geçindirmek için I.S. için çalıştığım zamanı sana hiç anlatmış mıydım? Matalina'nın yeni bir dörtlü seti daha vardı ve işler çirkin görünüyordu. Kimsenin dokunmak istemediği bu cadiya bakıcılık yapmak için tehlike maaşı karşılığında bir işe girmek zorunda kaldım."

Gülümsememi engelleyemedim. "Sahip olduğum ya da olabileceğim en iyi destek."

Ben hızlandıkça perinin kanatları daha hızlı hareket etti. "Teşekkürler."

Ivy'den yumuşak, mutlu bir ses geldi ve bu yabancı sesle döndü. Yaşayan vampir her zaman kasvetli değildi ama iyi ruh halini de hiç belli etmezdi. Peri uçuşa geçti ve etrafında rahatsız edici bir daire çizerek vızıldadı. "Ben de seni seviyorum, Ivy," dedi, işleri hafif tutmak için doğru miktarda alaycılıkla.

Uzun parmakları onu yavaşça uzaklaştırdı, böylece ona çarpma şansı yoktu. İki yıl önce biri bana I.S.'deki işimi bırakıp yaşayan bir vampir ve bir peri ile bağımsız olacağımı söyleseydi, deli olduklarını söylerdim. Birlikte iyi olmadığımızdan değil. Yaptık. Birlikte harikaydık. Ama o zamanlar her zaman mantıklı görünen kararlarımın geri tepme eğilimi vardı - kötü bir şekilde. Ve cadılar meclisinin beni kaçırmaya çalışması gerçekten kötüydü. Bundan kurtulmak için Trent'in kâğıdını imzalamak daha da kötüydü.

İlerledim, gözlerim otoyol/park alanında duran arabaların kırmızı arka lambalarında. Kalamack'ın teklifinin beni etkilemesine izin vermeyecektim. "Ee, Ivy," dedim düşüncelerimi değiştirmeye çalışarak. "Neler oluyor?"

Glenn ve seninle?"

Yaşayan vampirin gözleri parlayarak dikkatini Jenks'e çevirdi. "Ona söylemişsin!" diye haykırdı ve dudaklarını araladı. *Bana mı söyledin? Jenks biliyor muydu? Neyi biliyordu?*

Jenks'in kanatları takırdadı ve arabanın uzak tarafına, onun ulaşamayacağı bir yere doğru uçtu. "Ona hiçbir şey söylemedim!" diye bağırdı gülerek. "Tink'in sözleşmeli cehennemi, Ivy, ona söylemedim! Bunu anlamış olmalı. O aptal değil!"

Gerekmeden frene bastığım için araba sarsıldı ama Jenks'e bakmak istedim. "Bir şeyler oluyor. Bunu biliyordum!"

"Hiçbir şey yok," diye itiraz etti Ivy, karşıdan gelen trafiğin ışığında yüzü kıpkırmızıydı. "Hiçbir şey olmuyor. Hiçbir şey!"

"Hiçbir şey mi?" Jenks daha fazla sessiz kalamayarak ağzından kaçırıldı. "Sence-"

"Kapa çeneni Jenks," diye hırladı Ivy.

Kanatları uğulduyor, sanki havaya çivilenmiş gibi arabanın ortasında asılı duruyordu. Nefesini tutuyordu ve gümüş parıltılar ondan süzülerek okunabilecek kadar parlak bir ışık oluşturunuyordu. Kanatlarından çıkan ışık gözbebeklerimi acıtmaya başlamıştı. Sırıtarak Ivy'ye baktım. "Bana söylesen iyi olur yoksa patlayacak."

Jenks, "Üç kez buluştular," dedi ve Ivy onun yerine kaptı.

Jenks çılgınca arabanın içinde koşuştururken gülümsemem daha da genişledi. "Yapamam!" diye bağırdı. "Ivy, yapamam! Hiçbir şey söyleyemem!"

Suratı asılan Ivy pes ederek koltuğuna yığıldı. "Ona söylediğine inanamıyorum. Söz vermiştin."

Arabayı hareket ettirip "trafiğe" girdiğimde büyük bir SUV biraz yer açtığında peri direksiyona kondu. "Bana söylemedi," dedim adama el sallayarak teşekkür ederken. "Glenn'in paltosu senin gibi kokuyor." Yüzümü buruşturdum. "Ve tatlım. Nedenini bilmek istemiyorum. Gerçekten."

Jenks'in kanatları durdu. "Bal mı? Bal ve altın mı?" diye sordu ve Ivy'nin yüzü buruştu.

"Evet," dedim, sıcak metal kokusunu artık ayırt edebiliyordum. "Güneşte ısınmış altın. Ve bal."

Ellerini kalçalarına koyan Jenks, Ivy'ye döndü. "Bana Daryl'ın gideceğini söylemiştin."

Daryl mi? Daryl da kim?

Ivy'nin ifadesi sıkıntılı bir hal aldı. "Öyle. Bir yer bulur bulmaz."

Kız mı?

"Sanki böyle bir şey olacakmış gibi!" Jenks haykırdı. "Kadın sandaletler içinde seks yapıyor!"

"Glenn onu kapı dışarı etmeyecek!" Ivy yüksek sesle söyledi. "O iyi değil." "Glenn'in onu bütün gece ayakta tutup yaramazlık yaptırmasına şaşmamalı!" "Hey!" diye bağırdı Ivy, gözleri karararak. "Bu çok yersiz! O ona dokunmadı."

"Dur, dur, dur!" İkisine de gizlice bakarak söyledim. "Daryl kim?" *Ve neden daha önce onun hakkında bir şey duymadım?*

Jenks'in kanatları kıpırdamayı bıraktı ve Ivy yüz ifadesini nötr hale getirmeye çalışırken onda bir panik parıltısı gördüğümü sandım. İkisi de düşüncelerinde üç adım geri çekilir gibi oldular ve bir süre sonra Ivy, "Sen ever-after'dayken bir koşuda tanıştığımız bir kadın sadece. Yardıma ihtiyacı vardı. Kalacak bir yere. Glenn kendi ayakları üzerinde durana kadar onu misafir ediyor."

Jenks arabanın tavanına bakarken sessizdi, ben de Ivy'ye döndüm -Bekliyorum.

"Ceri'yi Keasley'nin üzerine yıkmandan hiçbir farkı yok," diye mırıldandı. "Onu kiliseye getiremezdim. Glenn ona yardım ediyor, hepsi bu."

Jenks yüksek sesle, "Bahse girerim kıyafetlerini çıkarmasına yardım ediyordur," dedi ve Ivy ona parmağını sallayınca omzuma doğru atıldı.

"Glenn'le seks yapmıyor," diye devam etti Ivy. "Bunu bilirdim."

"Evet, bilirsin çünkü onunla çıkıyorsun," dedi Jenks. "Glenn'le seks yapmadı mı?"

Ona flört rehberini verdin mi?"

"Jenks!" dedi, şimdi dehşete düşmüştü ve Jenks onun için kaçmaya başladı.

"Onu öpmeye ne dersin? En azından onu öptün mü?" diye sordu gülerek.

Ivy'den alçak bir ses geldi, neredeyse bir hırıltı ve arabanın karanlığında eriyor gibiydi. Nefesim kesildi ve köprü trafiği şeridine girmek için flaşörlerimi yaktım; biri beni içeri alacaktı. Evet, onu öpmüştü, bahse girerim hayatının bir santimi kadar.

Alt dudağımı kıvırdım ve Jenks'e baktım. Peri bana devam etmemi işaret etti ve ben de devam ettim. "Onu ısırдын mı?" Bilmek istediğim için sordum. O benim de arkadaşımdı.

Ivy hiçbir şey söylemedi ve Jenks kanatlarını mırıldandı. "Öyle mi?" diye iğneledi. "Yaptı mı?"

Yine de hiçbir şey söylemedi, bana söylediğini söyledi ve bunun büyük bir hata mı yoksa Ivy'nin hayatındaki en iyi şeylerden biri mi olduğunu merak ettim. Glenn sağlam değilse hiçbir şeydi. "Vampir olmak istemiyor, değil mi?" Yarı şaka ama cevabından korkarak sordum. Vampirlerden arkadaş olarak uzak durmayı savunacak son kişi bendim ama ne yaptığınızı bilmiyorsanız ya da vampir gerçek bir yırtıcıysa başınız beladaydı. Glenn ve Ivy bunların hepsine sahipti.

"Hayır."

Tek kelimelik cevaplar veriyordu ama hâlâ konuşuyordu. Jenks'in rahatlamış ifadesi bana anlattıklarının ona anlattıklarından daha fazla olduğunu söylüyordu - bu da kendimi iyi hissetmemi sağladı. "İyi," dedim, onu biraz yalnız bırakmak için gözlerimi geçen trafikten ayırmamaya dikkat ederek. "Onu bu haliyle seviyorum."

"Onu vampir olarak daha çok seversin. Bunu söyleyebilirim. Bunu daha önce de gördüm." Sesi hüzünlüydü ve ben de telaşımı gizlemeye çalışarak karanlık arabanın içinden ona baktım.

"Ivy..."

"Vampir olmak istemiyor," dedi, gözlerini önce bana sonra da başka yöne çevirerek. "Onda sevdiğim şeylerden biri de bu."

Jenks yüzünü buruşturdu, kanatları sırtına yaslandı. O da benim kadar biliyordu ki, birlikte olduğun vampir başka bir şey istiyorsa, senin ne istediğinin bir anlamı yoktu. Jenks hayattaydı, bu yüzden onu dönüştüremezdi -sadece ölü vampirler bunu yapabilirdi- ama onu bağlayabilir, bir gölge haline getirebilirdi. Bunu isteyeceğinden değil ama tutkunun sancıları içinde kazalar olur. Onunla aynı odada kalıyordum ve bu yeterince zordu. Bu karışma seks ya da kan eklemek ölümcül olabilirdi, bu yüzden sonunda ilişkimizi tamamen platonik hale getirmiştım - bunu yapmak için neredeyse iki yıl süren kafa karıştırıcı duygular ve aramızda iki ısırık olması konunun dışındaydı.

Jenks'e gergin bir bakış fırlattım. "Peki kan için başka bir yere gitmene bir şey demiyor mu?" Tereddütle sordum. Ivy benimle erkek arkadaşları hakkında hiç konuşmazdı. Kız arkadaşlarından da.

Pencereden geceye bakan Ivy usulca, "Kim demiş benim

ne oldu?"

"Hiçbir şekilde!" Jenks haykırdı ve ben de ona çenesini kapamasını söyleyen bir bakış attım.

Bize dönerek utanç içinde omuz silkti. "Size fazla bir şeye ihtiyacım olmadığını söylemiştim. Önemli olan hareket, miktar değil. Onu bir gölge haline getirmeyeceğim. Piscary bana hiç değilse dikkatli olmayı öğretti." Kaşları meydan okurcasına kalkarken her zamanki solgun yüzünü bir kızarıklık kapladı. "Kıskandın mı?" diye sordu yüzümdeki endişeli ifadeyi görünce.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım. "Hayır, bence harika," diye kekeledim sonunda. Ivy ve benim... dengeli bir ilişkimiz vardı. Buna kan eklemek, ne kadar doğru hissettirirse hissettirsin, birbirimizde en çok hayranlık duyduğumuz şeyi tam olarak yok ederdi. Glenn'le çıkması çok iyi bir şeydi. Bence de.

"Babasına bir şey söylemeyeceksin, değil mi?" diye sordu. "Glenn ona söylemek istiyor. İstemediği kadar utanmıyor-"

"Edden'ın ona iş arkadaşlarıyla çıkmanın kötü bir fikir olduğunu söylemesiyle başa çıkmak için." O daha bir vampirle, hatta yaşayan bir vampirle çıkmanın tehlikelerinden bahsetmeyi düşünmeden ben onun yerine sözünü bitirdim.

Ivy girebileceğim bir molayı işaret etti ve ben de tekrar hareket etmeye hevesli bir şekilde gaza bastım. "Bu konuda akıllıca davranıyorum," dedi araba sallanırken ve biz ivmeden kurtulurken.

"Edden bana sormadıkça hiçbir şey söylemeyeceğim." *Ivy ve Glenn mi? O kadar kör müyüm, yoksa sadece bakmıyor muydum?* Köprü ilerideydi ve onun ötesinde de Hollows'un ışıkları vardı.

"Teşekkür ederim," dedi, koltuğa yerleşirken tüm duruşu rahatlamıştı. "Glenn... Bunu beklemiyordum. Kanımın peşinde değil ve aynı şeylerden hoşlanıyoruz."

Jenks dikiz aynasından kıs kıs güldü. "Silahlar, şiddet, suç mahalli fotoğrafları, deri, seks ve kadınlar. Evet, bunu görebiliyorum."

"Bence iyi," dedim tekrar, susmasını umarak, ama Ivy ile beni bir araya getiren listenin neredeyse aynısıydı.

Jenks güldü. "Silahını tutmana izin verdi mi?" Ivy sertleşirken gülümsedim.

"Adamın büyük bir silahı var," diye devam etti peri, sözleri masumdu ama sesi ima doluydu. "Parlak mermileri var. Parlak mermileri seviyorsun, değil mi Ivy? Eminim Daryl onun silahını görmüştür."

"Tanrım, Jenks! Büyü artık!" diye bağırdı ve peri homurdandı.

Bir araba boyu daha ilerledik ve Ivy saçlarını yüzünden uzaklaştırdı, karşıdan gelen trafik saçlarını aydınlatıyordu. "Bu senin için sorun değil mi?" diye sordu, sanki benim onayıma ihtiyacı varmış gibi, neredeyse oda arkadaşından fazlası olduğumuz için değil, ikimiz de Kisten'i sevdiğimiz ve o öldüğü için. Başımı salladım ve o da rahatladı. Parlak mavi gözlerini ve bir daha asla göremeyeceğim bir gülümsemeyle kıvrılan dudaklarını hatırlayınca omuzlarım çöktü.

Jenks aynadan, "Güzel," dedi. "Şimdi de Kisten'i düşünüyor. Aferin Ivy."

Omuz silktim, gözlerim yoldaydı. "Ve bu sorun değil," dedim, ağrının verdiği rahatlıkla.

Biz ilerlerken ve dururken, ilerlerken ve dururken Ivy sessizdi, muhtemelen suçluluk duygusuyla karışık kendi düşünceleri içinde kaybolmuştu. Ben zaten ribaunt ilişkiyi yaşamıştım. Sağlam, güvenilir, eğlenceli, tüplü dalış yapabilen ve paten kayabilen Marshal. Gerçekten harika bir arkadaşlık olabilirdi, karmaşık ilişkileri sevdiğini ve benim de öyle olmadığımı görünce, ama sonra dışlandım ve o da gitti. Onu suçlamadım. Aslında onu birkaç hafta önce Old Newport Tiyatrosu'nda saçları benimkinden uzun kıvılcık bir kadınla görmüştüm. El bile sallamamıştı, sadece bana baktı ve kolunu kadının beline dolayarak uzaklaştı.

Önümde bir boşluk açıldı ve şeridim hareket etmeye başladığında gaza bastım. Hızımı artırdım, köprüye döndüm ve kötü kaldırımın üzerinden geçtim. Beklediğim gibi trafik rahatladı ve ben de direksiyonu ölümüne tutmaktan vazgeçtim. Önümüzde, Hollows ışıqla güzelleşiyordu ve hışırdı, beklenmedik bir şekilde sarsıldım. "Tanrı seni korusun," dedi Ivy ve Jenks kıkırdadı.

"Bu çok komik," dedi. "Bir vampir kutsaması."

Ona katılacaktım ama karnıma kramp girdi ve sözlerimi durdurdu. "Ah," dedim, bir elimi ortama koyarak.

Ivy bana döndü. "İyi misin? Yeşil görünüyorsun."

"Yeşil hissediyorum." Dönerek çıkış şeridine geçip geçemeyeceğimi görmek için arkama hızlıca bir göz attım. "Karnıma kramp girdi o kadar. Ben iyiyim." Ama değildim. Benim de başım dönüyordu. Neredeyse zamanın şokuyla Jenks'e baktım. O da aynı dehşet dolu ifadeyle bana bakıyordu. Lanet olsun. Gün batımından sonraydı. Birisi Al'ı çağırıyordu,

ve onun çağırma adını taşıdığım için, onun yerine beni yakalayacaklardı.

"Rachel mı? "diye sordu Ivy, hiçbir şeyden habersiz.

Hayır! Düşündüm, korktum. Ben bir iblis değildim. Bu şekilde çağrılmazdım!

Ama daha önce de Al için uğraşan kara cadılar tarafından çağrılmışım ve bu tam olarak böyle hissettirmişti.

Başka bir acı dalgası beni vururken nefesim kesildi. Arkamızda bir korna çaldı ve arabayı kendi şeridime geri çektim. Dişlerimin arasından "Hayır," diye nefes nefese kaldım. "Gitmeyeceğim. Beni buna zorlayamazsın."

"Çağrılıyor!" Jenks tiz bir sesle bağırdı ve Ivy'nin artık bana yakın olan yüzü dehşete kapıldı. "Ivy, o çağrılıyor!"

"Kenara çek!" Ivy haykırdı. "Rachel, arabayı durdur!"

Düşünemiyordum, canım çok yanıyordu. Ellerim direksiyonu kavradı ve ayağımı gazdan çekene kadar motor hızla çalıştı. Araba sarsıldı ve başım direksiyona çarptı. Gözyaşlarım diken diken oldu ve nefesimi tutarak dünyanın dönmesini durdurmaya çalıştım. Kahretsin, Al'a şifremi geri vermesi için ısrar *etmeliydim*. Ama onunki bende olduğu sürece kimseyi kaçıramazdı.

"Ivy! Bir şeyler yap!" Jenks bir başka acı içimi parçaladığında bağırdı. Ortamı kavramak için direksiyonu bıraktım. Araba savrulurken Ivy direksiyonu tuttu. Üzerime vampir tütsüsü yayıldı ve araba kaldırımı çarpıp geri savrulurken sarsıldı.

Başım tekrar direksiyona çarptı ve bir korna çaldı. "Ah," diye inledim, gözlerimi açmaya çalışıyordum. Kül kokusu alabiliyordum. Gitmeyecektim. Ben bir iblis *değildim!*

Vertigo vurdu ve uzandım, yer benden uzaklaşırken herhangi bir şeyi kavradım, ellerim kapıya, koltuğa... herhangi bir şeye saplandı.

"Çık dışarı, Jenks!" Ivy çığlık attı. "Vuracağız!"

Hızlı bir kanat uğultusu ve ardından korkunç bir sarsıntı oldu. Parçalanmış plastiğin sesi ve tekerleklerin çığlığı çok yüksekti. Yüzüm duvara benzeyen ve plastik kokan bir şeye çarptı. İradem üzerindeki baskı kırıldı ve musluktan akan bir su damlasının aniliğiyle bedenimin içe doğru çekildiğini, ruhumu ve auramı da kendisiyle birlikte çektiğini hissettim.

Ve artık arabada değildim.

Acının aniden kesilmesi şok etkisi yarattı. Nefes almaya çalıştım ama ciğerlerim yoktu. Ley hatlarının içindeydim, sıcaklık ve karıncalanma hissi tanıdıktı, kim bilir nereye çekiliyordum. Arabamın bir şeye çarpmasıyla şu an arasında bir yerde, iblis lanetinin pisliğini kabul etmişim ve acı yok olmuştu. Sadece direndiğinizde acı veriyordu.

Aman Tanrım, Ivy ve Jenks. İyi olmalılar. Sanırım hava yastığı açılmıştı. Bir şeye çarpmıştık ve ben iyiydim ama Ivy ve Jenks

...

Korkumun yerini öfke aldı. Biri beni varlığımdan çekip çıkarmış, benim atlatabileceğim ama arkadaşlarımdan atlatamayacağı bir kazaya neden olmuştu. *Jenks*, diye düşündüm, kırılgan bedeninin cama yaslandığını, kimse onu aramazken gece havasında yavaşça soğuduğunu hayal ettim. Kahretsin, biri bunun bedelini ödeyecekti!

Ruhumu nasıl bir arada tutacağımı bilecek kadar ley hatlarında seyahat etmişim ve bir kez rahatladığımda, saçma bir şekilde kolaydı. Al bana hatlardan kendi başıma nasıl atlayacağımı öğretmeyi reddetti ama onları sürebilirdim. Düşüncelerimin arasından fısıldayan bir karıncalanma beni uyardı ve auram zihnimde yükselirken kaskatı kesildim, neye benzediğimi öğrenmek için iblis arşivine girdim, sonra ley hattının enerjisini bir bedene dönüştürdüm. En azından Al kaşıntı hissini böyle olduğunu söylemişti.

Ürperdim, kırık bir ley hattı gibi hissettiren şeyin kopukluğunun farkındalığım boyunca ham bir şekilde kesildiğini, tuz ve çatlamış taş tadını tattım. Bu rahatsız edici his içimden tuzluktaki su gibi akıp geçti ve sanki her şey iki kez kontrol ediliyormuş gibi alışılmadık bir yavaşlıkla şekillendiğimi hissederken kıvrandım.

Ciğerlerim benden biraz daha sağlam olan havayla doluyordu ve tökezledim, henüz tam olarak sağlam değildim. Yine de ayaktaydım, ki bu yüzüstü görünmekten çok daha iyiydi. Çağırıcım tarafından henüz görülemediğim için derin derin kokladım. Yanık kehribar kokusu yoktu, gerçekteydim ve bu içimi rahatlatmıştı. İnsanlarla uğraşacaktım. Bir iblis sorun olabilirdi ama insanları beni dışarı çıkarmaları için ikna edebilirdim ve sonra biraz zarar verebilirdim. Bu oyunu nasıl oynayacağımı biliyordum. Çağrıldıklarında iblisler ihmal dışında yalan söyleyemezlerdi ama ben bir iblis değildim.

Hafif bir ilahi uğultusu vardı. Yüksek tavanlı, yuvarlak bir odadaydım, loş bir şekilde aydınlatılmıştı ve beyaz zemin siyahla kazınarak kesişen daireler oluşturulmuştu. *Granit*, diye düşündüm, neredeyse

Al'in mutfak zemininin tersi. Odanın çoğunu kaplayan altı köşeli devasa bir yıldızın ortasında sıkışıp kalmıştım. Beni tutan koruma çemberi aslında tuz ve kanı tutmak için yapılmış sığ bir hendekti.

... her neyse. Belli belirsiz parlıyordu, kalın sis zeminden sadece üç santim yukarıda yumuşak bir ışıltıya dönüşüyordu. Martı sesleri dikkatimi yukarıdaki açık yuvarlak tavan penceresine yöneltti. Bulut yoktu ama alacakaranlığın berrak şeffaflığı bana gün batımı olduğunu söylüyordu.

Vay anasını! Batı yakasında mıydım? Eve nasıl gidecektim?

Yumuşak bir ürpertiyle auram içimde yükselmeyi bitirdi, bedenimin düşüncesini de beraberinde taşıdı ve dilimde iğrenç bir kül tadı bırakmak için zihnimin etrafında birleşti. Artık varmıştım.

Gözlerimi kısıarak, altı köşeli yıldızın etrafında eşit aralıklarla duran beş kişiyi daha iyi görebilmek için bir elimi kaldırıp gözlerimi gölgeledim. Al'a benzemiyordum ama o istediği her şey gibi görünebilirdi. Her iblis çağıran bunu bilirdi.

Birden is tadının nereden geldiğini fark ettim ve içimi bir korku kapladı. Külle kaplanmıştım. Giysilerimdeki soluk beyaz pus, ölmüş birinin külleri idi!

"Aman Tanrım!" Çıkartmak için kendime vurarak bağırdım. Ben çemberin içinde dans edip üzerimdeki tozları döverken ilahiler aniden kesildi. Bu sadece işleri daha da kötüleştirdi ve birinin ölü büyükannesinin üzerine öksürmeye başladım. Gözlerim sulandı ve sonunda pes ederek, artık her yere dağılmış olan saçlarımın arasından onlara baktım. Kahretsin, her tarafım çilek ve insan kalıntılarıyla kaplıydı. Bu gerçekten iğrençti, ama ne kadar çok fırçalarsam, ıslak yapraklar üzerindeki peri tozu gibi deri ceketime o kadar çok yapışıyordu.

Tiksintiyle, onlara bakmak için yavaşça bir daire çizdim. Çenemi sıkarak en yakın ley hattına dokundum, yine aynı kopuk çatlak hissini duydum ve ABD çapındaki cadılar meclisi toplantılarının bu yüzden mi burada yapıldığını merak ettim. Eğer bunun için doğmamışsanız, Batı Yakası'ndaki ley hatlarını kullanmaya çalışmak Rus ruletine benzerdi. Toprak büyüsü okyanusun yüz mil yakınında hiç işe yaramazdı, bu da ley hattı cadılarının toprak cadılarından daha üstün olduklarını düşünmelerine yol açıyordu, ancak toprak büyüsü tatlı suda işe yarıyordu ve bir ley hattı cadısını bir tekneye bindirin - herhangi bir tekneye - ve bir tanıdık olmadan başları beladaydı. *Batı Yakası'nda mıydım? Al kıcıyla gülerdi.*

Aramızda, sonsuzluğun opalesan tabakası bir ipucu gösterdi

Hepsinin ortak aurası, aralarında siyahın tek bir tonu bile yoktu. Nabzım hızlandı. Bu düşündüğümde daha zor olabilirdi. Bu insanlar profesyonel görünüyordu, bir zamanlar beni bir bodruma çağıran gülünç siyah cüppeler giymiş kara sanat cadılarına benzemiyorlardı. Çağırma şekli de tuhaftı. Pek çoğunun ortasında kaldığımdan değil, ama genellikle beş köşeli bir yıldızdı, altı değil. Bu eski bir yapılandırmaydı. Eğer bu dostça bir büyü olsaydı, diğer altılıdan yararlanabileceğim bir güç konumunda olurdu. Burada ise onların tutsağıydım.

İki kadın, üç erkek, farklı yaşlarda. Pastel ve koyu renklerde profesyonelce giyinmişlerdi - hepsi düzdü, yazılı bir tılsımı veya güç sembolünü gizleyebilecek hiçbir desen yoktu. En uzun boylu olanın yanındaki yüksek taburede açık bir dizüstü bilgisayar vardı. Davranışları sakin ve kendinden emindi, bir iblis çağırdıklarını düşünerek tahmin ettiğim gibi heyecanlı değillerdi. Hepsi de beklentiyle bana bakıyordu. Ve resmi dairenin dışında, dizüstü bilgisayarlı kadının arkasında bir köpek gibi itaatkâr bir şekilde duran Nick vardı.

Beş

You toad!" Çıglık atarak ilerledim, ancak koruma çemberinden yükselen sonsuzluğun parıldayan duvarında kısa süre durdum. Agresif bir şekilde uğuldadı ve geri çekildim, afalladım.

Ellerimi kalçalarımaya koyup Nick'e dik dik baktım, kalbim küt küt atıyordu ve çilek ve külle kaplı paltomun içinde kızgınlığım giderek artıyordu.

"Beni sen çağırdın, değil mi!" Onu suçladım ve Nick kamburlaştı, kahverengi gözleri benimkilerden kaçtı. "*Arabayı* ben kullanıyordum, Nick. Ivy ve Jenks de yanımdaydı. Bir şeye çarptık, seni küçük pislik. Eğer ölürlerse, yemin ederim seni avlarım. Benden saklanabileceğin hiçbir yer yok. *Hiçbir yerde!*"

Bir peri kanadı şakırtısı Jax'e döndü ve Jenks'in siyahlar giymiş, babasına o kadar çok benzeyen büyük oğlu Nick'in önüne doğru düzensiz bir şekilde fırladı. "Bir telefon bulmalıyım!" diye bağırdı peri ve açık tavan penceresinden geçerek alacakaranlığın içinde gözden kayboldu.

Jax'i görünce şok oldum ve neye benzediğimi fark ederek -neredeyse ağızımdan köpükler saçarak ve bir iblis gibi öfkelenerek- kendimi bariyerden geri çekmeye zorladım, uyarı vızıltısı ayak parmaklarıma kramp girmesine neden olmuştu. Çoğu çember yanmazdı ama bu çember iblisleri tutmak için çizilmişti. Beni tutmak için. *Ben iblis değilim. Değilim!*

Etraftaki cadılar çemberi güçlü tutmak için görevlerinin başındaydı, ama Al'ın adını bildiğine göre asıl çağırma işini yaptığı anlaşılan Nick eşyalarını topluyor ve yıpranmış, asker yeşili bir çantaya tıkıştırıyordu. "Cincy'de hava soğuk Nick," dedim titreyerek. "Seni orospu çocuğu. Kazadan kurtulmuş olsa bile, hayatta kalması zor olacak."

Elinde dizüstü bilgisayar olan cadı, dikkatimi Nick'in surat ifadesinden uzaklaştırmak için kıpırdandı. Oradaki en uzun boylu kişiydi, siyah bir takım elbise ve gri bir hortum giymişti. Bacakları güzel denemeyecek kadar kaslıydı ve kumlu sarı saçları gri röfleli sade bir kesime sahipti. Tanıdık geliyordu, sanki bir haber makalesinden fırlamış gibiydi, ama değildi

Ta ki elinde bir funda dalı tutan Möbius şeritli iğnesini görene kadar. Kahretsin, cadılar meclisiymiş.

Endişe öfkemi gölgeledi ve çemberin ortasına geri dönerek oyundaki dengeleri görmek için çağırıcılarıma tekrar baktım. Vivian hâlâ Cincinnati'deydi ama burada olsaydı üç erkek ve üç kadın, eşit sayıda toprak ve ley hattı kullanıcısı olacaktı ve hepsi de birbirlerinin becerilerini tamamlayacak şekilde özenle seçilmişti. Vivian'ın gücünü hatırlayınca başımın belada olduğunu anladım. Evet, bu pozisyon için oylanmışlardı ama çocukluklarından itibaren Olimpiyat atletleri gibi eğitilmişlerdi; becerileri ve gelenekleri içlerine işlemişti, ta ki büyü nefes almak gibi içgüdüsel, hızlı ve güçlü olana kadar. Bu biraz... zor olacaktı.

Dizüstü bilgisayarı olan kadın baş cadı gibi görünüyordu, çünkü Nick'e hoş bir sesle "Bu Morgan mı yoksa iblis mi?" diye sormadan önce etrafına hızlıca bir göz attı.

Kollarımı kendime doladım, beni dışarı çıkarmalarını talep etmek istiyordum ama bunu yapmayacaklarını biliyordum. Yerdeki bir deliğe girmemi istiyorlardı - hızlı ve sessiz. Başım çok büyük beladaydı.

Nick belli ki benim olduğumu biliyordu ama sanki emin değilmiş gibi yaklaştı, elinde soluk bir çanta vardı, omuzları düzensiz bir şekilde eğikti ve gözlerinde yorgun bir ifade vardı. Yaşlı ve bitkin görünüyordu ve ben ona o kadar yaklaştığımda aramızdaki sonsuzluk örtüsü mırıldandı ki nefesim bana geri geldi. Bileği, fare olarak kaldığı süre boyunca elinin neredeyse çiğnenerek koptuğu bir yara dokusuyla doluydu ve siyah saçları hatırladığımdan daha uzundu. Yavaşça ellerimi yumruk yaptım.

Beni sevdiğini düşünerek bu adamla yatmıştım. Belki de seviyordu. Ama bana ihanet etmiş, hakkımdaki sırları iblislere satmış ve hayatını kurtardıktan sonra bana ihanet etmeye çalışmıştı. Yumruğum Nick'in karnından birkaç santim ötedeki bariyere çarptı. Acı elimi sıktı ve koluma doğru tırmandı. Yumruğumu sallayarak geriye doğru dans ettiğimde toplu bir nefes alma sesi duyuldu. Parmak eklemlerimi ovuşturarak Nick'in üzgün ifadesini artan bir acı hissiyle karşıladım.

"Bundan daha zeki olduğunu sanıyordum," dedi, çok uzun saçlarını savurması onu ürküttüğüme dair tek ipucuydu. Alnında Al'dan aldığı iblis izi bir anlığına göründü, sonra gizlendi. "Haklılar mı?" diye sordu. "Al ile ortaklığa mı girdin? Bu yüzden mi onun yerine sen ortaya çıktın? Tanrım, Rachel. Senin zeki olan olman gerekiyordu."

"Fazla seçeneğim yoktu Nicky," dedim sertçe.

Gözleri bir an için başka yöne kaydı - suçluluğunun tek işaretiydi bu. "Ben de öyle. Bu iş bittiğinde bunu unutma. Bana yüklediğin bir borcu ödüyorum," dedi yüksek sesle. "Odağı alıp kaçtığın için hesap vermek zorunda kalmayacağımı mı sandın?"

Çenem yükseldi. "Üzerinde adım yazılı olarak kapıma geldi. Bana onu en yüksek teklifi verene satmayacağını söyle. Söyle bana, Nick."

"Öyleydim," dedi kavgacı bir tavırla, dikkati etrafımızdaki cadılara kaymıştı. "Onlara."

Yine onlar. Şu anda beni bir hayvan gibi çembere almış olan aynı onlar. "Görünüşe göre onu Weres'e geri vermekle doğru bir seçim yapmışım, ha?" O kadar sinirlenmişim ki çığlık atabilirdim.

Nick beni bir aşağı bir yukarı süzdü, bakışları çilek kaplı paltomda gezinirken elini ensesine götürdü ve uzaklaştı. Dizüstü bilgisayarını olan uzun boylu cadıya "Bu o," dedi ve hepsi rahatlıkla yumuşak bir nefes alma oldu.

Cadılar bilgisayarının başındaki uzun boylu kadına katılmak için yerlerinden ayrıldıklarında gerginliğim arttı. Bariyeri tutan kolektif dikkatlerini azalttıkça bariyerin uğultusu azaldı ama çember hâlâ ayakta duracak kadar güçlüydü.

En yaşlı adam büyük bir tılsım takıyordu, muhtemelen kıyıya bu kadar yakinken feshedilmişti. Belli ki toprak büyüsü kullanıyordu, bu da dizüstü bilgisayarını olan yaşlı kadını onların ley-line ustası yapıyordu. Kol düğmeleri Möbius şeritleriydi ve Nick'e bir deste banknot uzattığında yüzüm ısındı.

Nick parayı alışılmadık bir telaşla çantasına tıktırdı ve bana döndü. "Artık ödeştik," dedi, kaşları çatılmıştı ve ben de ona ters ters baktım. Dudakları gerildi ve gözlerini kaçırıldı. "Beni bir daha arama," dedi adama, özenle işlenmiş ahşap kapıya doğru ilerlerken, ama kapıya ulaştığında duraksadı. "Sen de," dedi bana ve sonra... bir çeşit... gülümsedi?

Onu arama mı? Düşündüm de. Sanki hiç arayacakmışım gibi? Ama kapının ardındaki koridora bakarken nefesimi yavaş tutmaya zorladım, içimden bir fikir geçti. Halı ve yumuşak renkler, duvarlarda resimler. Özel bir evdeydim, bir enstitüde değil. Cadılar kapının arkasından kapanışını izlerken, elim tekrar kot pantolonuma gitti

telefonumu bulmak için cebime baktım. Lanet olsun, Nick bana buradan çıkmanın bir yolunu hatırlatmıştı. Aktif bir telefon hattı bir çemberi kırabilirdi - eğer biri onları indirmekte yeterince yetenekliyse.

Kapı hızla kapandı ve beş cadıdan birinin iç çektiğini duydum. "Bu adamdan gerçekten hoşlanmıyorum," dedi biri.

"Ben de," dedim yüksek sesle, sonra parmaklarımı bariyerin kramp hissinden geri çektim. Hâlâ çok güçlüydü - gardlarını daha fazla düşürmeleri gerekiyordu.

Görünüşe göre Nick'in gitmesini bekliyorlardı, çünkü dizüstü bilgisayarlı kumral cadının arkasında toplanıp jüri gibi bana baktılar. Kadın atletik kırk yaşlarında görünüyordu ama sörfçü tonlarındaki vücudunun aslında yüze yakın olduğuna bahse girmeye hazırdım. Dengenizi sıkı bir kıvrımla koruyabilseniz bile, bu zarafet ya da özgüveni sadece kırk yılda bulamazsınız. Kısa saçları kuaförde kimyasallarla değil, güneş ve tuzla ağartılmıştı ve dar, köşeli burnu güneş yanığından soyulmuştu.

Onu dengeleyen kişi, elinde işlevsiz bir tılsım olan yaşlı cadıydı. O da kırk yaşlarında görünüyordu ve giysileri ağırbaşlı ve pahalı görünüyordu. Ona biraz sıkı sarılmışlardı, bu da bana genellikle zayıflatıcı bir tılsımı olduğunu söylüyordu. Onların arkasına yerleşen, her ikisi de otuz yaşlarında görünen ortanca erkek/kadın çifti ve onların arkasında, büyük olasılıkla Vivian'ın muadili olan, muhtemelen benim yaşına yakın ve hala tam, ölümcül potansiyelini kazanmakta olan genç, çelimsiz bir adam vardı. Hepsi de cadılar meclisinin Möbius glifini takıyordu, otuzlu yaşlardaki tıknaz kadın uzun sarı saçlarını toplamak için bu glifi kullanıyordu.

"Rachel Morgan," dedi dizüstü kadın, sesi resmi bir tempoya bürünmüştü. "Birkaç ciddi suçun hesabını vermek üzere buraya, ahlaki ve etik standartlar meclisinin huzuruna getirildiniz."

İçimi çektim, buradan kazançlı çıkacağıma dair pek umudum yoktu. "Neden beni görmeye gelmedin? Bunu kahve içerek halledebilirdik. Vivian'ın bir mağazanın ürün reyonunu yok etmesinden daha az dramatik olurdu. FIB oradaydı ve her şey vardı." Bundan bahsettim çünkü bir rapor tutulduğunu bilmelerini istiyordum. Bu öylece geçip gitmeyecekti.

Kadın başını kaldırdı, soğukkanlı ve sarsılmazdı ama parmağı kıpırdadı.

"Brooke? " dedi yaşlı adam keskin bir uyarıyla, çilek rengi saçlarına bakarak. "Vivian'ın orada olması konusunda anlaşıştık."

sadece keşif."

Demek gerçekten onun adı, diye düşündüm. Brooke zar zor omuz silkti ama bana kızgın olduğu belliydi. Evet, hepsi benim suçum.

"Konunun gidişatı değişti. Onu kaybedeceğimizden korkuyordum," dedi Brooke. "Herkesin fikrini soracak zaman yoktu. Bu hesaplanmış bir riskti ve Vivian da bunu almaya hazırdı."

Konunun şekli değişti, ha? Al beni eve erken gönderiyor olabilir mi? Ne zamandır beni izliyorlardı? Öfkeyle kolumdaki kül kaplı çilek parçasını ovuşturdum. "Kalamack'ın size ne söylediği umurumda değil, ben bir tehdit değilim," dedim ve aralarında gergin bir kayma oldu. Belli ki onun işin içinde olduğunu bilmeme şaşırmışlardı.

Brooke'un dudakları gerildi ve öfkeli bir ifadeyle onlara baktı. "Öyle olduğunu düşünüyoruz."

"Değilim," diye karşılık verdim, kulağına fısıldayan en yaşlı adamı dinleyen uzun sarı saçlı cadıya bakarak. "Trent tam bir drama kraliçesi."

Kahretsin, Trent'i tokatlayacaktım. Ona iyi bir tokat atacaktım. Ben oyuncak gibi çekilecek bir iblis değildim.

Öfkelenen Brooke arkasındaki fısıltıya döndü. "Bunu daha sonra yapacak mısınız?" diye çıkıştı ve bariyeri test ettiğimde hâlâ güçlü olduğunu gördüm. Bağlı olduğum hat dalgalandı ve onu idare etmek için çabaladım. Deprem olabilir mi?

En yaşlı adam, işe yaramaz tılsımı olan, Brooke'a alaycı bir şekilde devam etmesini işaret etti ve Brooke da ona aynı derecede ekşi bir bakış attı. *Bir bölünme mi var? Bunu kullanabilir miyim?*

Brooke'un kısa saçlarının güneşten ağarmış uçları bana odaklanırken sallanıyordu. "Bir elfin ne düşündüğü önemli değil. Önemli olan yaptıklarınız. Uzaklaştırma cezasına çarptırıldınız ama yolunuzu değiştirmediniz. Bize çok az seçenek bırakıyorsunuz Rachel Morgan ve bu vesileyle bir cadının bir iblis tarafından ele geçirilmesine kasten izin vermekle resmen suçlanıyorsunuz."

Bu o kadar saçmaydı ki neredeyse gülecektim. Bu konuda aylar önce istihbarat tarafından temize çıkarılmıştım. "Hangisi?" Dışarı fırladım. Korkutulmaya çalışılıyordum. Bu hiç adil değildi.

Brooke sözünün kesilmesinden rahatsız olmuş görünüyordu ama "Ona Al diyorsunuz sanırım," diyen en yaşlı adamdı.

Yüzümü buruşturdum. "İblis değil. Hangi cadı?"

Hazır takım elbiseli çelimsiz genç adam kekeleyerek, "Birden fazla mı oldu?" diye sordu.

Vardı ama Tom'un öldüğünü ve Pierce'ın onun bedenini aldığını bilmiyorlarsa, onlara söylemeyecektim. Bariyere bastırdım, artık uğuldamadığını fark ettim ama sanki uğulduyormuş gibi geri çekildim. "Başkasının aptallığı yüzünden suçlanmak istemiyorum. Lee'den bahsediyorsak, evet. Beni sonsuzluğa sürükledi ve Al'a vermeye çalıştı. Lee'yle dövüşüm ve kaybettim. Al onun yerine Lee'yi aldı."

Brooke'un gülümsemesi belli belirsizdi ama çirkindi ve ürperdiğimi hissettim. "Daha iyi bir cadı," dedi ve ben de onun dürüst, namuslu bir kadın olmadığını fark ederek başımı salladım. Aurasının temiz, neredeyse berrak bir mavi olması umurumda değildi; ahlakı griydi.

"Eminim bu senin raporunda yer almamıştır," dedim acı bir şekilde. "Beni bir iblise vermeye çalışan cadıyı *kurtardım*. Bu yüzden mi bunu jüri olmadan yapıyorsunuz?"

Brooke'un arkasındaki cadılar rahatsız görünüyordu ama o sadece ekrana baktı. "Bir iblisi insan hukuku mahkemesine çağırmakla suçlanıyorsunuz," diye devam etti.

"Katil bir vampiri parmaklıklar ardına koymak için, evet. Ben yaptım." Dünyadaki hiçbir jüri beni bunun için mahkum etmez. "Başka neyin var?" Ayağım titriyordu ve durması için üzerine bastırdım. Brooke terlemeye başlamıştı ama bu korku değildi. Heyecandı. Bir şey hoşuna gitmişti.

"Nadir bulunan bir eseri, uygun bir şekilde yeniden gömülmesi için bize teslim etmek yerine, sürüsündeki konumunuzu güçlendirmek için bir Were'ye vermekle suçlanıyorsunuz" dedi.

"Bana istediğini hiç söylemedin," dedim, elim kalçamda. Hey, eğer düşeceksem, sızlanarak düşecektim. "Odaklanmadan önce David'in alfasıydım, o yüzden bunu hiçbir cadının umursamadığı bir gruptaki konumumu iyileştirmek için kullanma saçmalığını kesebilirsin." David için endişelenmeye başladım ve planımı değiştirmeye hazır bir şekilde arka cebimi yokladım. "Eğer ona dokunursan..."

Brooke'un gözleri benimkilere sabitlendi. "Tehdit edecek durumda değilsin Morgan."

En azından henüz değil. Nefes verdim, sakinleşmiş gibi davrandım. *Biraz daha sakinleşirsem belki sakinleşirim.* "Bak," dedim, yapış yapış hissederek, "I.S. beni akladı ve sen beni dışladın. Dava kapanmıştır. Beni içeri tıkamazsın

unutulacak bir delik." *Umarım.*

Tuz taşlı tılsımıyla baş toprak cadısı gülümsedi ve gece için kayalıklara yerleştiklerinde martıların yalnız ağlama sesi belli belirsiz geldi. "Evet, yapabiliriz," dedi. "Listelenen suçların hepsi genç ve yetenekli bir cadının gençlik coşkusu olarak görülebilir. Doğru şartlandırmayla, istifa ettiğimde işime aday bile olabilirsin. Ancak bazı olayların gün ışığına çıkmasıyla, ne olduğunuz giderek daha açık hale geliyor."

Lanet olsun sana, Trent. Eğer buradan çıkarsam, seni öyle bir tokatlayacağım ki, iki elini kullanarak kışını bulamayacaksın. "Peki bu ne?" Ne söyleyeceğini bildiğim için sordum.

Brooke yüzüme bakarak, "Sen iblis dölüsün, Rachel Morgan. Rosewood sendromundan kurtulan, doğuştan iblis olan."

Kahretsin. Bunu söylediğini duymak beni çok etkiledi ve "Ben senin için bir tehdit değilim!" diye bağırdım. Neredeyse "ve Trent beni kontrol edemez" diye devam edecektim ama korkmuştum. Henüz o güvenlik ağını yakmaya hazır değildim ve bunun için kendimden nefret ediyordum.

Brooke dizüstü bilgisayarını kesin bir sesle kapattı. "Sen bir tehdiysin Morgan," dedi yüksek sesle. "Senin varlığın tüm cadı toplumu için bir tehdit ve bazen toplumumuzun haberi olmadan onlar adına hareket etmek zorunda kalıyoruz. Bu yüzden buradasın ve bu yüzden seni küçük... minik... bir deliğe tıkacağız."

Oh, anne, bu çok saçma! "Benden korkuyorsun, öyle değil mi? Eğer insanlara böyle davranıyorsan korkmalısın!" Titriyordum ama ne etkilendiler, ne üzüldüler ne de başka bir şey yaptılar. Şaşkınlıkla kollarımı göbeğimin üzerinde kavuşturdum ve çaresiz bir şekilde yüksek sesle nefes verdim.

"Yani geriye kalan tek şey senin cezan," dedi Brooke, sesi mutlu geliyordu.

Ceza mı? Korku içime işledi ve benim telaşlı ifadem karşısında Brooke gülümsedi. Beni tutuklamaya çalışıyorlardı çünkü bir duruşma cadıların iblislerin bir kolu olduğunu ortaya çıkaracaktı. İnsanlar bir zamanlar vampirleri katlettikleri gibi bizi de uykumuzda katledeceklerdi.

Bu çok aptalcaydı. Ben *iyi* bir insandım. Titreyen elim tekrar telefonuma gitti ve onu çıkardı. Şu anda Nick hakkında ne düşünmem gerektiğinden emin değildim. Bundan sonra olacaklar onun fikriydi. *Bana yardım etmek için mi burada kaldı?* "Aramamı şimdi yapmamın bir sakıncası var mı?"

sonra?" Ben sordum ve tılsımlı, iri yarı adamın rengi soldu. "Burada çok fazla bar var, değil mi?"

"Yüce İsa, telefonu var!" diye bağırdı.

Evet, telefonum vardı, iblislerde olmayan bir şey. Ben bir iblis değildim ve bana öyle davranmaları onların felaketi olacaktı. Nabzım hızla atıyordu ve hepsine kızgındım, Ivy'nin numarasını tuşladım.

"Rachel?" Ivy hemen cevap verdi ve içimdeki endişe düğümü çözüldü. Sonunda bir şeyler yolunda gidiyordu. Hayattaydı ve sesi iyi geliyordu.

"Çemberi güçlendirin!" diye bağırdı yaşlı adam ve hepsi yerlerine geri dönmek için çabalayarak hareket etti. Ama artık çok geçti. Baloncuğun ötesindeki biriyle gerçek, reddedilemez bir bağlantı kurmuştum ve olan olmuştu.

"Ivy, dinle," dedim ve elimi baloncuğa bastırarak tenimin ısındığını ama yanmadığını hissettim. Bu çok iyi bir işaretti. "Sen iyi misin? Jenks iyi mi?"

"Evet." Sesi geri geldi, minik ve küçük. "Çok kızgın. Sen neredesin?"

"Batı Yakası'ndayım. Hattı açık tut, tamam mı?"

Ivy inanmadığını haykırırken, açık telefonu arka cebime soktum. İki avucum baloncuğa gitti ve ittim. Bir keresinde bir daire çizmiştim. Bunun tesadüfî bir zamanlama olduğunu düşünmüştüm ama şimdi şeytanların eşyalarını tutabildiğim için olup olmadığını merak ediyordum.

Bu çember benim, diye düşündüm, zihnimi parıldayan, kırık enerjiyle doldurdum, chi'mi doldurdum ve düşüncelerimdeki fazlalıkları seyrelettim, böylece zayıf noktalar ortaya çıkacaktı. Önümde, Brooke'un gözlerine odaklandım, içime akan enerji düşüncelerimi sıyırdığında gülümsedim, parçalanmış Batı Kıyısı hattı mevcut kanallardan zihnime doğru yanarken beni doldurdu. Baloncuktaki zayıf nokta parladı ve bir umut dalgasıyla konsantre oldum, baloncuktan çektiğim enerji çizgilerini görene kadar daha fazla çektim.

Gözlerimi kısarak başarıma baktım ve Brooke'un ifadesi endişeli bir hal aldı. Kusuru genişlettim. Ne kadar çok alırsam, dengesizlik o kadar büyüyordu. İşe yarıyordu!

Düşüncelerim yandı ve terlemeye başladım. Beş cadı bariyeri desteklemeye çalıştı ama bir ping sesiyle çember benim oldu. Tüm sıra aniden bana doğru akarken nefesim kesildi. Daha küçük bir cadı

chi'sini kızarttı, ama çingiraklı uyumsuzluk zihnime aktı ve ley hattından kopmayı başarana kadar onu deli gibi döndürdüm. *Tanrım, bunu her gün manipüle etmeye nasıl dayanabiliyorlardı?*

Öne doğru düştüm, ellerim ve dizlerim üzerinde çemberin yarısına kadar indim. "Ah," diye nefes nefese kaldım, çarpmanın etkisiyle değil, başıma aldığım darbenin etkisiyle. Çember düşmüştü ve ben Brooke'a bakıyordum, aramızda havadan başka bir şey yoktu.

"Çıktı!" diye bağırdı yaşlı adam ve ben de hareket ettim.

Botlarım kaydı ve en zayıf üyeye, en genç, çelimsiz erkek cadıya dalmak için dört ayak üzerinde çabaladım. Korkuyla bağırdı ve geriye düştü, eğitimini unutmuştu. Kafası fayansa çarptı ve gözleri geriye kaydı. Nefes aldığından emin olmak için bir an bekledim.

Biri gitti, diye düşündüm, sonra yuvarlandım ve yuvarlanmaya devam ettim. Sarı bir güç topu duvara çarptı ve yapışkan madde sıçradı. Bu en yaşlı adamdı, başı yukarıda ve çenesi sıkılmıştı. Bir çılgılık attım ve bana doğru gelen orta yaşlı kadının siperine atladım. Gözleri büyüdü ve birlikte düştük. "Yüce Tanrım!" diye bağırdı biri ve ben peri tozu gördüğümü sandım.

Görüşümdeki yıldızları silkeleyerek kadını ittim ve onu bayıltmak için yumruk attım. Kadın yumruğu engelledi -kötü bir şekilde- ve ben de onu yakaladım, baştaki adamın fırlattığı cehennemden gelen bir sonraki sarı topu almak için etrafında döndürdüm. Yapışkan madde ona tam isabet etti ve çirkin sarı lekeler ceketimin üzerinde büyüdüğünde nefesim kesildi. Panikleyerek bıraktım, paltomdan sıyrıldım ve büyüün çoğunu alan kadın dizlerinin üzerine çöküp kusmaya başladığında paltomu düşürdüm, ağzından ve kulaklarından sarı köpükler çıkıyordu. Beyaz bir büyü olabilirdi ama yine de iğrençti.

"Oliver, şu boku atmayı kes!" Brooke bağırınca başımı kaldırıp baktım. Al'ı yardıma çağırma düşüncesi içimden geçti ve kayboldu. Bunu yaparsam sadece Al'a borçlu kalmakla kalmayacak, aynı zamanda bana kara cadı demekte de haklı olacaktı. Kendi başımaydım. Ve çok da kötü gitmiyordum.

Nefes nefese, elinde bir ley-line tılsımı tutan orta yaşlı adama doğru koştum, bileğini yakaladım ve arkasına bakacak şekilde dönerek kendi tılsımımı boğruüne sapladım. Bir iniltiyle yere yığıldı, kendi büyüüne kapılmıştı. Onu yere yatırdım ve yine o köpüren kustumuk topu büyüüne maruz kalmaktan kıl payı kurtuldum.

"Oliver," diye bağırdı Brooke. "Kesin şunu! Onun bilincinin yerinde olmasını istiyorum, yere kusmasını değil!"

Brooke'u görmezden gelen Oliver kolunu geri çekti. Gözlerim açıldı ve en yakın çembere atladım. "*Rhombus!*" İçine doğru kayarken rahatlayarak bağırdım ve altın ve siyah bir sonsuzluk tabakası yukarı doğru aktı. O berbat, kırık ley hattını kullandığım için uzun sürmesini beklemiyordum ama en azından nefes alabileceğim bir alanım vardı. Baloncuğumda güvendeydim.

"Hamamböceği gibisin, biliyor musun?" diye yumuşak bir ses geldi arkamdan.

Ya da değil. Hâlâ yerde otururken döndüğümde bir çift mantıklı siyah ayakkabının da benimle birlikte burada olduğunu gördüm. Yutkunarak gri naylon çorapları takip ettim ve Brooke'u eli k a l ç a s ı n d a , yüzünde spekülâtif bir ifadeyle buldum. "Ben siyah bir cadı değilim..." diye fısıldadım.

Bana uzandı, ama ayağımı zamanında kaldıramadım ve beklenen kavrayıcı el yerine, son anda değişti ve dirseği ortama çarparak tam üzerime düştü. Başım yere çarptı ve nefes almakta zorlanırken bir anlığına bayılmış olabilirim. Onu itip uzaklaştırmaya çalıştım ama ağzımı itici gaz tadında bir şeyle doldurmuştu.

"Arkanı dön," dedi ve dalgalarla boğuşmaktan güç alan kolları beni yüzüstü yatırdı. Mendilin içinde bir şey olmalıydı, çünkü karşı koyamadım. Kollarım arkamda sarsıldı ve donup kaldım, acıdan gözyaşlarım akmaya başladı. *Lütfen onları yerinden çıkarma, lütfen,* diye düşündüm, onun pençesinde pasifleşiyordum.

Memnun bir homurtuyla bileğime tılsımlı gümüşten bir yüzük geçirdi ve fermuarını sıkıca kapattı. Sonsuza dek sürecektir olan şey içimden akıp gittiğinde inledim. Çizgi kötü olsa bile eski bir ağrı gibi acıyordu ve burnumdan nefes almaya çalıştım. Çemberim düştü ama Oliver'ın alev alev yanan ölüm kusan topuyla bana vuracağını sanmıyordum. Brooke üzerimde otururken olmazdı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Oliver köşede öğüren cadının sesi üzerine. "İçinden çıkanı hissettin mi? Evi yerle bir edebilirdi!"

Brooke üzerimden kalktığında hırıldadım ve Oliver'ın mantıklı ayakkabıları görüldü. "Aurası şimdiye kadar gördüklerimin hepsinden daha siyah," diye ekledi küçümseyerek ve Brooke'un ayağı kaburgalarımın altına sıkışıp beni yuvarladığında homurdandım. Üç yüz bana bakıyordu: Brooke, Oliver ve yine bilinci yerinde olan ve başını tutan en genç, çelimsiz adam. Yüksek pencerelerden belli belirsiz bir ışıltı süzülüyordu ve ben gözlerimi kapadım. Jax. Nick burada neler olduğunu biliyordu ve hiçbir şey yapmadı.

Yardım edin. *Aynı eski Nick.*

"Oliver, Amanda'yı hecelemeden getirir misin?" Brooke onun bileğini tutarken şöyle dedi. "Hazır başlamışken Wyatt'ı da kontrol et. Ley-line becerilerini neden kullandığını bilmiyorum. Onlarla aran iyi değil."

"Çünkü bunu okyanusa çok yakın bir yerde yapmakta *ısrar ettin* ki tılsımlarım işe yarasın," diye hırladı.

"Ne fark eder ki? Onu yakaladık."

Sonunda o tomarı ağızından çıkarırken *ilginç* diye düşündüm. "Zar zor," dedi Oliver ve Brooke kaşlarını kaldırıp kaburgalarına vurdu. "Bu hiç hoşuma gitmedi, hâlâ da gitmiyor," diye ekledi. "Bunun yerine bir iblis alabilirdik."

"Saçmalama, o bir iblis değil. O sadece bir cadı," dedi Brooke. "Kontrolün kendisinde olduğunu sanan ama öyle olmadığı belli olan aptal bir cadı. Ayrıca, iblis çağırmak yasadışı değil."

"Öyle olmalı." Oliver hâlâ yorulduğu için zor nefes alıyordu ve terlemeye başlamıştı.

"Bence medya onu olduğundan daha büyük gösterdi." Brooke bana bir böcekmişim gibi baktı. "O tek bir büyü yapmadı. Fırsatı ve nedeni vardı."

"Büyücünün onu çağırmak için kullandığı bir iblis ismiydi," diye itiraz etti Oliver, bayılttığım cadının gözlerini inceledikten sonra onu desteklemek için sırtına vurdu.

Brooke, "Bunun bir iblis ismi olduğuna dair elimizde sadece onun sözü var," dedi. "Yalan söylemiş, altın boyalı bir tahta parayla bize ödeme yapmaya çalışmış olabilir."

Amanda gözümün önünden, öğürmelerinin arasından, "Oliver. Biraz yardım lütfen?"

İfadesi düşünceli olan Oliver ve sakar cadı Amanda ve Wyatt'la ilgilenmeye gittiler ve geriye sadece Brooke kaldı. Ona ters ters baktım, ayak parmağıyla beni dürttüğünde homurdandım.

"Bir cadı, telefon olsun olmasın, bir cadılar meclisi çemberini kıramaz," diye fısıldadı, neredeyse aç görünüyordu. "Hayır, sen özel birisin Rachel."

"Özel bir şeyimi alıp kışına sokacağım," diye mırıldandım çaresizce.

Dudaklarım birbirine yapıştı, Brooke beni ters çevirdi. Hemen geri döndüm,

Ama arka cebimden telefonumu almıştı ve Ivy'nin ona cevap vermezsem beni öldüreceğini söylediğini duyduğumda kaskatı kesildim. Brooke bakışlarına sırttı ve cebine koymadan önce bağlantıyı keserek üstünü kapattı. İlahi sesleri bana doğru geliyordu ve sonunda Amanda öğürmeyi bıraktı.

Brooke beni oturur pozisyona çekme bahanesiyle yakınımaya eğildi. "Neden iblisinizi çağırmadınız? Nasıl olduğunu biliyorsun. Üzerindeki pisliği görebiliyorum."

Çenemi kaldırdım. "Ben kara cadı değilim," dedim ama kolumdan sertçe çekilerek tartışmam kısa kesildi. "Ow! Dikkat et, olur mu?" Diğerleri geri gelip başlangıcımıza kadar uzanan bir adaletle beni çember içine aldıklarında dimdik oturuyordum. Kimse bilmeyecekti. Ve zamanla, kimsenin umurunda olmayacaktı.

"Rachel Morgan," diye mırıldandı Brooke ve bunun o an olduğunu anladım. "Sihirli bir şekilde kısırlaştırılıp çocuk sahibi olamayacak hale getirilmeyi ya da Alcatraz'da kalıcı olarak hapsedilmeyi seçebilirsin."

Dehşete düşmüş bir halde onlara baktım. "Sizler zorbasınız. Hepiniz," dedim ve Wyatt beni itince irkildim. Nefesim kesildi ve saçlarımı gözlerimden çekerek onlara ters ters baktım.

"Alcatraz o zaman," dedi Brooke memnuniyetle.

Altı

T Yemek yediğimiz alçak tavanlı odada nemli soğuğa karşı kalorifer yanıyordu ama ben yine de üşüdüğümü hissettim. Bizi mutfaktan ayıran kapının ardındaki saate göre öğlen olmuştu ama İç saatime göre saat üçtü ve acıkmıştım. Ancak önümdeki çırpılmış yumurtalar dilimin ucundan geçmeyecekti. Yeterince iyi görünüyordlardı ama içlerindeki sülfür migrenimi azdıracaktı. Burası tuhaf kokuyordu, ölü balık ve çürümüş kızılağaç karışımı bir koku. Depresif

Tereyağının tadının kötü olduğunu düşünerek bir parça kızarmış ekmeği elime aldım. *Yeterince tuz yok muydu?* Merak ettim ve bıraktım. Neredeyse ellerimi şık, turuncu tulumuma silecektim ama son anda vazgeçtim. Ne zaman yeni bir tane alacağımı bilmediğimden, bunun yerine parmaklarımı yaladım. Karşımda üst kat komşum, tostunu yemeden önce kahvesine batırırken beni görmezden gelen solgun görünümlü bir cadı vardı. Sol tarafımda Mary vardı. Onunla daha önce aramızdaki duvarın etrafında sohbet ederken tanışmıştım ve onu ilk gördüğümde şok olmuşum; kadın o kadar zayıftı ki hasta görünüyordu. Sağımda ise hiç konuşmayan orta yaşlı bir adam vardı. Hemen herkes konuşuyordu. Alcatraz büyük bir yer değildi ve biraz... ev gibiydi. Belki de tuzlu suyla çevrili, ley hatları olmayan bir adada olduğumuz içindi. Kaçış yoktu.

Mutsuz bir şekilde tepsimi ittim ve plastik kahve fincanımla oturdum. Bir gece yarısı teknesi beni konserve yüküyle getirdiğinden beri buradaydım, teknenin ortasındaki bir direğe kelepçelenmişim. O zamandan beri, büyük ve boş bir odada tuzlu suyla duş aldım -sanki tuzlu suyla çevrili bir adada olmak toprak tılsımlarının icabına kendi başına bakmazmış gibi- tatlı suyla duş aldım, dürtüldüm, dürtüklendim, dedikodulara maruz kaldım ve üzerimde adım yazılı yeni bir tılsımlı gümüş bant verildi. Sonunda hücreme ulaşıp herkesten saatler önce yorgun bir uykuya dalmak beni rahatlatmıştı. Kendimi barınaktaki bir köpek gibi hissediyordum. Ve bir köpek gibi, sahibimin gelip beni almayacağından endişelendim. Umarım beni buradan çağıran Ceri'dir,

Al'ı değil. Tılsımlı gümüş takarken Al'ı yardıma çağıramazdım ama o beni çağırabilirdi. Eninde sonunda biri tarafından çağrılacağıma inanmak zorundaydım.

Mary dirseğimi iterken *en azından yakma küllerini üzerimden* attım diye düşündüm ve gülümsemesinden bir dişinin eksik olduğu anlaşılınca gözümü kırptım.

"Yemekten haberin var demek?" dedi, ortaya itilmiş tepsime bakarak.

"Ne demek istiyorsun?" Kahvemden bir yudum aldım.

"Uyuşturucu veriyorlar," dedi ve karşıımızdaki adam omuz silkerek tıkmaya devam etti.

Yutkunmadım, ağızım kahveyle doluydu, bakışlarım aralarında gidip geliyordu, bunun gerçek mi yoksa hapishane şakası mı olduğunu merak ediyordum. Karşımdaki iri adam kahvaltısının tadını çıkarıyor gibiydi ama Mary yıllardır bir şey yememiş gibi görünüyordu.

"Öyle! "dedi, ince yüzünde kocaman gözlerle. "Beyninizdeki reseptörlere bağlanan bir amino asit koyuyorlar ve yeterince yerseniz büyü yapma yeteneğinizi kimyasal olarak e l i n i z d e n alıyorlar."

Kahveyi tükürdüm ve masanın karşıındaki adam çiğnerken kakhahalarla güldü. Kendimi kötü hissederek kahveyi bir kenara bıraktım ve Mary başını sallayarak coşkuyla ekledi, "Cezan, yeteneğinin ne kadarını elinden almak istediklerine bağlı. Benim otuz yılım kaldı."

Karşımdaki cadı yumurtasını bitirdi ve benimkine baktı. "Yemek yersen erken şartlı tahliye olursun ve bahara kadar buradan çıkmış olursun," dedi.

Mary bunun üzerine kıkırdadı ve ben de umursamamakla meşgul muhafızlara baktım. "Peki ne kadar içeridesin Rachel?" diye sordu, gözleri bileğimdeki iblis izindeydi. Belli ki ne olduğunu biliyordu.

"Hayat," diye fısıldadım ve Mary irkildi.

"Kusura bakma. Sanırım yemelisin o zaman. Komşumu öldürdüğüm için altmış yıl yedim," dedi gururla. "Lanet köpeği keşiş başlığıma işeyip duruyordu."

"Monkshood Mary..." dedim, hatırladığım kadarıyla kaşlarımı kaldırarak. "Sen Monkshood Mary misin? Hey! Okulda senin hakkında bir şeyler okumuştum!"

Elini uzatarak gülümsedi. "Hey, Charles, gördün mü? Ben hala ünlüyüm. Tanıştığımıza memnun oldum," dedi sanki bunu binlerce kez prova etmiş gibi ve ben de onun kuş ışığıyla parlayan elini tuttum.

Sanki tuttuğumda kırılacakmış gibi.

"Ben Charles," dedi karşımdaki adam ve elini benimkinin içine soktu. "Şuradaki de Ralph," diye ekledi, sağımdaki sessiz adamı başıyla işaret ederek. "Pek konuşmaz. Yanındaki hücre geçen yıl boşaldığından beri biraz çökmüş durumda."

"Ah. Özür dilerim." Ona baktım. "Biri kaçmış, ha?"

Mary tereyağının olduğu yerden geçerek kabuğunu karıştırdı. "Denedim. Eğer seni canlı yakalarlarsa, büyüünü eski yöntemlerle yok ederler. Ralph, Sunshine'a yara izini göster."

Güneş ışıktı mı? Bu lakaptan hoşlanmadığımı düşündüm ama Ralph çatalını bıraktı ve saçlarını alnından yukarı doğru çekti. "Aman Tanrım," diye fısıldadım ve saçlarının dökülmesine izin verdi, yemeğine geri döndü ve çatalı dikkatle manipüle etti... ona konsantre oldu. Yavaşça, çok yavaşça. Ona lobotomi yapmışlardı.

"Bu insanlık dışı," diye kekeledim.

Charles dehşete düşmüş bakışlarımı metanetle karşıladı. "Biz insan değiliz."

Sessizlik çöktü ve üşüdüğümü hissettim. Buradan çıkmam gerekiyordu. Hem de hemen! Neden hâlâ kimse beni eve çağırılmamıştı? Ivy iyi olduğunu söylemişti ama ya Jenks gerçekten yaralıysa ve ben endişelenmeyeyim diye yalan söylüyorsa?

Düşüncelerimde o kadar kaybolmuştum ki arkamda birinin durduğunu fark ettiğimde sıçradım. Döndüm ve şimdiye kadar gördüğüm en iri kadınlardan biriyle göz göze geldim. Şişman değildi, iriydi. İri kemikli, iri göğüslü, iri bilekli ve iri elli. Tombul yüzü gözlerini küçük gösteriyordu ama gözleri zekâyla parlıyordu.

"Selam Mary," dedi güneyli aksanıyla. Bu güneyli bir dilberin zarif sesi değil, ormanın kenarında, önünde trambolini ve kapının yanında *televizyon rehberi* yığınları olan bir karavanın çirkin tınısıydı. Mary'nin tepsisini kayıtsızca alıp, kahvaltısını ağzına götürürken küçük kadının başının üzerinde tutarken, şişman ve kayıp gözleri bana bakıyordu.

"Lenore, bu Rachel," dedi Mary, ses tonu saygılı bir korkuya dönüşmüştü. Bu benim kabadayılık ölçerime çarptı ve yüzüm ısındı. "Mark'ın eski hücresi Rachel'da," diye bitirdi Mary.

Lenore'un gözleri kısıldı. "Buna ihtiyacın yok tatlım," dedi Mary'nin tepsisini bırakıp benimkini alarak. "Vücudun gayet iyi. Bırak Lenore Teyze seninle ilgilensin."

"Sen "de kaç hece var? Kuru kuru düşündüm. Yemeyecektim ama Lenore Teyze'nin beni ezip geçebileceğini düşünmesine de izin vermeyecektim. Sorun şu ki, masa biraz dardı ve tepsiyi tam üzerime tuttu.

Öfkeli bir nefes aldım. Mary korkmuş bir şekilde başını salladı. Görevli muhafızlar onu izlemiyordu. Tahminime göre izlememeye dikkat ediyorlardı. Güzel. "Charles, bir delik aç," dedim ve adam kalçasıyla küçük bir sıçrama yaptı. Onları aşağı iterken üç kişi itiraz etti ama cüssesi hareketi hızlı ve kolay hale getirdi.

Masanın altına eğildim ve diğer tarafa doğru kayarak onun yanına geldim ve bankın üzerine çıktım. Lenore'dan daha uzun durarak tepsimi geri çektim. Ya da en azından denedim. Kadın tepsiyi sanki buradan çıkış biletiymiş gibi kavramıştı.

Etraftaki konuşmalar kesildi ve tüm gözler bize çevrildi. İkimiz de tepsimi tutarken Lenore bana bakıyordu. "Beni alt edebileceğini mi sanıyorsun, sıska kış?" dedi, kavga etmeye hevesliydi ve ben iç çektim. Neden Ivy biriyle dövüşmek zorunda kalmadan önce beni dışarı çağırmamıştı?

"Bence tepsimi gömleğinin içine sıkıştırmadan önce bıraksan iyi olur," dedim. "Bu tulumun içinde portakal gibi görüldüğünü söyleyen oldu mu hiç? Lenore Teyze mi? Daha çok Clementine Teyze gibi." Hey, eğer bu kadınla dövüşseksem, bunu doğru dürüst yapacaktım.

"Seni sıska kaltak!" diye bağırdı ve insanlar hareket etti. Bizi izleyen muhafızlar hariç.

"Rachel, hayır!" Mary ayağa fırladı. "Dur yoksa bizi gaza boğacaklar!"

Muhafızlar burada güldüğü sürece olmaz. Lenore boştaki elini yumruk yaptı. Çatal içindeydi, oymak için yerleştirilmişti. Beni masaya doğru çekti. Beni içine çekmeden bıraktım ve yere düşüp masanın üzerine oturdum. Kendimi destekleyerek iki ayağımla birden tekme attım, solar pleksusuna onu sersemletecek kadar sert vurmaya umuyordum. On saniye içinde her şey bitebilirdi.

Ayaklarım ona çarptı. Lenore kıpırdamadı ve yaşadığım şok omurgama kadar yankılandı. Çenem açıldı ve gözlerimi yavaşça yukarı kaldırıp bana gülümsediğini gördüm. Tanrım, kadın bir tank gibi yapıydı. Lenore sırtıttı, sonra tepsiyi kafama çarptı.

Sertçe vurdu ve görüşüm döndü. "Kendine ışıltılı bir şey almışsın."

dedi, bileğimi tutarak. Birden kendimi o yürürken masadan aşağıya doğru kayarken buldum, teneke ve plastik bir çarpışmayla uçtan düşene kadar herkesin tepsilerine doğru kaydım.

"Ow!" Yere düştüğümde bağırdım, yere yayıldım.

"Oldukça ışıltılı," dedi alaycı bir tavırla ve kadının pençesinde çaresizce ayağa kalkmaya çalışırken kahve ve yumurtaların içine düştüm. Kalın parmağını benimle tılsımlı gümüş arasına sıkıştırarak, "Dey sadece iblis çağıranlara giydirir," dedi. "İblis mi çağırıyorsun?"

"Hayır," diye nefes nefese kaldım. "Ama ben de bir yalancıyım."

"O zaman buna ihtiyacın yok," dedi ve onu üzerimden çekmeye çalıştı. "Hey! Dur!" Bağırdım ama gardiyanlar sadece güldü. Üstüm başım

Yumurta ve kahve, masanın yarısı kahvaltılarını yere sürüklediğim için bana kızgındı. "Ah!" Bileğime gerçek bir acı saplanırken çığlık attım. "Bırak beni!"

Lenore elimi sıkarak, "Bileziğini bana ver," dedi. "Ver onu."

Bileziğimi istemedi. Elim kırıkmak istedi.

Geri çekildim ve ona yandan bir tekme attım, ama bu bir ağaca tekme atmak gibiydi, kadın çok büyüktü. Aldı, sonra bana kalın bir yumruk salladı. Eğildim ve insanlar alkışladı.

"Bırak dedim!" Kahveyi suratına fırlatarak bağırdım.

Lenore tutuşu gevşediğinde böğürdü ve ben de geri çekildim. Kollarını açarak bana doğru geldi. Eğildim, altından kaçtım ve yumurtaların üzerinde kaydım. Bu kadının bana ayı gibi sarılmasına izin veremezdim; omurgamı kırabilirdi.

Hâlâ uluyarak takip etmeye başladı, oldukça hızlı hareket ediyordu. Ona zarar vermek istememiştım ama artık fazla seçeneğim yoktu. Masanın üzerine atlayarak dövüş pozisyonuna geçtim.

Lenore tereddüt etti, gözleri arkamda gezindi. Bir adım geri çekilerek pasif bir şekilde ellerini kaldırdı ama bunun nedeni ben değildim. Çok geç, döndüm.

Ağrı dizlerimin arkasında patladı, o kadar sert ve hızlıydı ki nefes alamıyordum. Yüzüstü yere düştüm. Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı ve dizlerimi tutmaya çalışarak cenin pozisyonunda kıvrıldım. Biri bana arkamdan vurmuştu. *Tanrım, bir daha asla yürüyemeyecektim.*

"Onu öldüreceğim! Onu öldüreceğim!" Lenore çığlık atıyordu ve ben

İki muhafız tarafından götürüldüğünü görmek için tel tel saçlarımın arasından baktım, birkaç sopanın yardımıyla onu tutuyorlardı. Tabii, artık hiçbir şey yapamayacağı için çok konuşuyordu.

"Ayağa kalk Günişığı," dedi biri alaycı bir şekilde ve beni çekip aralarına aldıklarında inledim. Bacaklarımı düzeltemiyordum. Çok acıyorlardı. Bizim masamız dışında odanın geri kalanı düzenliydi. Gürültülüydü, evet, ama kimse sırasından kalkmıyordu.

Mary sıska kollarıyla dar bedenini tutuyordu, korkmuştu. Charles başını kaldırıp bakmadı. Ama beni korkutan Ralph'in yüz ifadesiydi. Gözlerinde dehşet vardı, ifade edemediği ama yeniden yaşadığı dehşet. *Tıbbi bölüm olmaz. Tanrım, lütfen. Tıbbi bölüm olmasın.*

"Yeni kız arkadaş mı ediniyor?" dedi gardiyanlardan biri, kollarımı arkamdan çekiştirmeden önce beni bırakıp duvara doğru itti. "Kızılar hakkında ne derler?"

"Tıbbi bölüm mü?" dedi diğeri, aşağı inen bir merdivenin yanında duraksayarak. Yukarıdan soğuk bir hava akımı geliyordu, korku ve enfeksiyon kokuyordu. Bunu yapabilirlerdi ve her şey biterdi. Hayatım biterdi. Ralph gibi olurum ve dünyadaki tüm sihirler beni düzeltemezdi.

Tekrar savaşmak için kendimi toparladım, ilk cevap "Hayır, anakaradan birileri geliyor ve konuşabilmesini istiyorlar." olduğunda rahatlamam neredeyse ağlamama neden oluyordu.

Rahatlamam kısa sürdü. Konuşabilmemi mi istiyorlar? Birilerine rahatsızlık verebileceğim için lobotomi yaptırmayacak mıydım?

Bileklerime dolanan çelik mandalların sesi çok yüksekti. Karşı koymak istiyordum ama zorlukla hareket edebiliyordum ve beni hücremden hapishanenin başka bir bölümüne sürüklediklerinde korkum bir kat daha arttı. Kalbim çarpıyordu ve ayağa kalkmak, bir şeyler yapmak için mücadele ettim! Yaralanmak ve kelepçelenmek, bu insanların Ralph'a yaptıkları gibi bana da her şeyi yapabileceklerini ve kimsenin iki kez düşünmeyeceğini, hatta umursamayacağını fark etmek kadar korkunç değildi.

Yemekhaneden gelen sesler giderek azaldı ve sadece ben ve beni beton zemin üzerinde geriye doğru sürükleyen gardiyanlarım bir dizi kapalı metal kapıdan geçtik. Kapılar sert taş bir duvarla ve onun ötesinde görünmeyen okyanusla karşı karşıyaydı. Bir gardiyanın hücre kapısını açabilmesi için durduklarında kalbim çarpmaya başladı ve adrenalini beni ayağa kaldırdı. Bunu yapmak için iki kişi gerekti, biri benimle birlikte hücrede, diğeri de

uzaktan kumanda paneli. Gıcırdayan kapının sesi beni ürpertti ve kendi ağırlığımla bükülmeye başlayan dizlerimdeki acıya karşı dişlerimi sıktım.

Gardiyan, "Deliğin tadını çıkarın," dedi ve beni dış metal bir kapıdan ve ikinci bir standart parmaklıklı kapıdan geçirerek beşe dokuz ebadında ışıksız bir kutuya soktu. Yere düştüm, dizlerimdeki acı yüzünden görüşüm bozuldu. Yüzümü bile kaldıramadan parmaklıklı kapı kapandı. İkinci kapı bir an sonra arkasından çarptı ve tuvaleti, lavaboyu ve başka hiçbir şeyi görmemi engelleyerek ışığı kesti.

Sesleri soluklaşırken bana gülmediler bile, onların gözünde çok değersizdim. Yavaşça bacaklarımı çözdüm, kollarım hala arkamda kelepçeli olduğu için hareket etmek zordu. Midemin bulandığını hissederek duvarı bulana kadar geri çekildim. O da metaldi ve soğuktu. Nefes alış verişimin yumuşak sesleri gürültüye dönüştü. Yakınlarda biri ağlıyordu ama o ben değildim.

O *asla* ben olmam.

Yedi

T Metal zemin ve duvarlar soğuktu ama titremeyi saatler önce bırakmıştım, artık hissizleşmişim. Dizlerimin arkası şişmişti ve onları bükemiyordum. Ağrıyorlardı, zonkluyorlardı.

Azalmayı reddeden ve birlikte yaşamayı öğrendiğim bir acı. Sağlam dış kapı kapalı kalmıştı ve zifiri karanlığa yakındı. Duvarları göremiyordum ama tuvaleti bulmak için ana hatlarını takip etmişim.

-Ellerim hâlâ kelepçeliyken lavaboyu kullanmak zordu. Şimdi sırtımı kapının yanındaki köşeye yaslamış, bacaklarımı soğuk metal zemine uzatıp şişliği indirmeye çalışıyordum. Kelepçeli ellerimi önüme almak işkence gibiydi.

Öğle yemeğini kaçırmıştım, lazanyanın belli belirsiz kokusu gelip geçmişti. Akşam yemeğim salataydı. Onu yememişim ve kadının bıraktığı yerde, iç kapının yanında duruyordu. Sirkeli sosu muhtemelen sihri yok eden iyiliklerle doluydu.

Metale sürtünen bir çivi sesi kalbimi gırtlığıma götürdü ve görmek için gerindim. *Fare mi?* diye düşündüm. Onlardan pek korkmuyordum ama hiçbir şey göremiyordum. Yüzümü buruşturarak dizlerimi yaklaştırmaya çalıştım. Yeni demir ve taş kokusu bir anımı gıdıkladı ve umut beni kaskatı kıldı. "Bis?" Fısıldadım.

Yumuşak bir gümbürtüyle sarsıldım ve yerden bir karış kadar yukarıda duran, yumuşak bir şekilde parlayan bir çift göz bana döndüğünde adrenalinim tavan yaptı. "Bayan Rachel," diye fısıldadı ergen gargoye, yaklaştıkça tırnakları sıyrılıyordu. "Sizi bulabileceğimi biliyordum!"

"Burada ne yapıyorsun?" İçime yayılan rahatlamayla sordum. Ona dokunmak için uzandım ve soğuk parmak uçlarım temas ettiği anda, parçalanmış Batı Kıyısı ley hatlarının tanıdık olmayan deseni düşüncelerimde patladı. Şok olmuş bir şekilde geri çekildim. Kahretsin, birine dokunmaya gerçekten ihtiyacım vardı ama Bis beni aşırı yüklenmeye itecekti.

"Özür dilerim," dedi, iri ve esnek kulakları gözlerinden gelen zayıf ışıktaki bir köpek yavrusununki gibi sarkıyordu. Genellikle diken diken olan kulaklarının kenarları beyaz kürkle kaplıydı; ince, tüysüz kuyruğundaki aslan tüyü gibi. Kösele gibi

Kanatlarını yerleştirirken hışırdadı ve çatlaklara ve çakıllı gri görünümüne rağmen sarp yüz hatları genç görünüyordu.

"Buraya nasıl geldin?" Fısıldadım. "Ivy seninle mi? Uçakla mı geldi?"

"Sadece ben ve Pierce," dedi gururla. "Atladık. Ta senin mutfağından."

"Pierce!" diye bağırdım, sonra irkildim. Daha yüksek sesle bağırırsam bir gardiyan duyabilirdi. "Al'dan kaçtı mı?" Tanrım, hapishanede olsam bile bunun için sulanırdım.

Bis'in düz, siyah dişleri belli belirsiz parlıyordu. "Hayır. Sen o ruh tılsımı yüzünden neredeyse lyordun, iblisler seni izlemesi için birini gönderdi. Pierce istekliydi, becerikliydi ve ucuzdu."

"şaka yapıyorsun!" Neredeyse tıslayacaktım ama Al'ın bunu kabul etmesinin bir nedeni de Pierce'in onu bir gece uyurken bulup ldrebileceğinden endişelenmesi miydi diye merak ettim. O gümüş bantları engellenenin imkânsız olduğunu düşünmüştüm. Eğer bu beni şok ettiyse, Al'ı da sarsmıştı.

"Ivy çok kızgın," dedi Bis, kelimeleri dökülürken sesi çığlık gibi çıkıyordu. "Ne kadar kötü yaralandığın konusunda ona yalan söylediğini düşünüyor. Pierce bana buraya nasıl atlayacağımı öğretti. Anakaradan yzdm ama Pierce için çok soğuktu. Kimse beni görmedi. Halatlara binebileceğimi bilmiyordum. Harikaydı, Bayan Rachel! nce mutfağınızdayım, sonra bam! San Francisco! Bu kadar hızlı. Yine de buradaki çizgilerin tadı tuhaf." Sonunda söyleyecek sözü kalmamıştı, kırmızı gözleri belli belirsiz parlıyordu.

"Pierce sen ona söyleyene kadar başımın belada olduğunu bilmiyor muydu?" Al'ın onu öylece bıraktığına inanmayarak ısrar ettim. Ve iblislerin bana bir bebek bakıcısı göndermesinden hiç hoşlanmamıştım. Kendi başımın çaresine bakabilirdim. Çoğu gün. Bugün biraz yardıma ihtiyacım olabilirdi.

Küçük gargoyle kımıldadı, kanatları ayak bileklerime değerek içimde bir farkındalık patlaması yarattı. "Bir ipucu yok. Gerçekten çok zgn. Ben ona senin hangi hattan geldiğini söyleyene kadar hangi hatta atlayacağını bile bilmiyordu. Bu yüzden bana nasıl atlanacağını gösterdi. Ivy sorun olmadığını söyledi. Tek yapmam gereken ley hatlarını dinlemektir. Auranı her yere bıraktın. Seni takip etmek bir erkek sopranonun 'Ave Maria'nın ortasında sesini değiştirmesinden daha ürkütücüydü, özellikle de çıktığımız hat kırık falan olduğunda, ama kolaydı! Kimse bana gargoylelerin replik atlayabileceğini söylemedi. Babam bile bilmiyor ve o yaşlı!"

Gargoyleler çizgilerden atlayabiliyor mu? Bir koruma çemberinin içinden kayarak geçebiliyorlardı ve bu da Al'ın geçen kış benim "gargoyle'ime sahip olmam" hakkındaki yorumunu daha da ilgi çekici hale getiriyordu. Ama gargoyleler bunu yapabileceklerini neden bilmiyorlardı? İblis sansürü mü? Kulağa doğru geliyor.

"Pierce o hattan çıktığımızda seni tam olarak nereye götürdüklerini biliyordu," dedi Bis, yaklaşırken parlayan gözleri endişeyle kısılmıştı. "Sen iyi misin?"

Değildim ama zorla gülümsedim. "Şimdi çok daha iyiyim," diye fısıldadım. "İyi iş çıkardın. Seni gördüğüme gerçekten çok sevindim. Kendi başına dönebilir misin?"

Başını salladı, kaşlarını çatarken kalın köpek dişleri onu korkunç derecede vahşi gösteriyordu. "Pierce'a onsuz atlamayacağıma söz verdim. Yeterince iyi olmadığımı söylüyor."

Gülümsedim, size yeterince iyi olmadığının söylenmesinin nasıl bir şey olduğunu çok iyi anlıyordum. Yine de bu durumda, biraz yetişkin gözetiminden yanaydım. Pierce'ın meclisin beni buraya koyacağını nereden bildiği beni biraz rahatsız etti. Doğru, kendisi de ahlaki ve etik standartlar meclisinin bir üyesiydi - onu diri diri toprağa gömmeden önce - ama Alcatraz o yaşarken bir hapisane değildi.

"Bis," dedim dizlerim büküldüğünde yüzümü buruşturarak. "Pierce'ın sana gösterdiklerini bana da gösterebilir misin? Belki eve birlikte gidebiliriz."

Parlayan bir çift göz yavaşça yer değiştirdi. "Pek sayılmaz. Söyleyecek sözüm yok Bayan Rachel. Pierce insanların deneyimli bir gargoyle'dan öğrenmesi gerektiğini söyledi, bir acemiden değil. O da size atlayamaz. Ama sorun değil," diye devam etti kaşlarım çatılınca. "Ivy'nin Cincinnati'de çağrı sırası yaklaşmadan hemen önce seni eve getirecek biri var."

Dizlerim zonkladı ve gözleri turuncudan her zamanki donuk kırmızısına dönüştü. Sert metal zemin bile o kadar soğuk gelmiyordu. Eve gidiyordum. Onlar beni lobotomize *etmeden önce*.

Rahatlamamı çaresizlik sanan Bis, neredeyse bacağıma bir pençe geçirerek yaklaştı. "Pierce sizi kendisi kurtarmaya gelirdi Bayan Rachel ama su çok soğuk. Kimse beni yüzerken görmedi. Burası eskiden eski bir kaleydi ve içeri girmek için sadece küçük bir çatlağa ihtiyacım vardı."

Beni neşelendirmeye çalışıyordu, ben de ellerimle ne yapacağımı bilemeden ve saatler sonra ilk kez kelepçelerin farkına vararak başımı salladım. Bis, bir ahtapot gibi en küçük açıklıktan bile geçebilirdi. Bir ahtapot gibi

Jenks'i çılgına çevirmişti, ta ki bir gece eğlence düşkünü genç ona nasıl yaptığını gösterene kadar.

"Yüzebildiğini bilmiyordum," dedim usulca, bir parmağımı bileğimdeki çelikle aramda gezdirerek. "Adanın etrafındaki koruma seni durdurmadı mı?"

"Bu sadece değiştirilmiş bir ley hattı," dedi genç gargoyle kibirle. "Beni dışarıda tutamaz."

"Ivy iyi mi? Ya Jenks?" Rahatlık ve arkadaşlığın hatırasına aç bir şekilde sözlerine asıldım ve başını salladığında gözlerinin değişmesini izledim.

"Jenks'in kanadı bükülmüş ama durumu iyi. Hâlâ uçabiliyor falan. Seni eve çağırmak için Cincy'de güneş neredeyse doğana kadar beklemek istiyorlar, böylece konsey seni tekrar geri çağıramaz. Ben de sana bunu söylemeye geldim. Pierce endişeli. Yemek yememeni söylüyor."

Yemekten haberi var mıydı? Rahatsız olmuş bir halde düşündüm. "Beni buraya Nick çağırdı," dedim acı acı.

"Nick?" Genç gargoyle geriye doğru sallandı. "Emin misin?"

"Evet," diye ekşiyerek cevap verdim. "Hemen sonra çekip gitti, ama ona yeterince para verirlerse muhtemelen yine yapacaktır." Bis, Nick'in adını Jenks'in ağzından duymuştu ama belli ki onunla hiç tanışmamıştı. "Eve döndüğümde Al'la konuşmalıyım," dedim, ne kadar kötü olduklarını görmek için dizlerimi yokladım ve donuk zonklama bıçak gibi bir ağrıya dönüştü. "Pierce'ın bana bakıcılık yapmasına ihtiyacım yok. Jenks ve Ivy bunun için var."

Bis usulca, "Ivy de böyle düşünüyor," dedi, gözleri çakmak çakmaklı ve bana bunu kesin bir dille söylediğini düşündürdü. Muhtemelen yüksek sesle.

Daha önce Al'ın çağırma adını geri almasını sağlamaya çalışmışım ama anlaşmanın bir parçası da iblis işaretlerimden birini silmesiydi ki bunu yapmak istemedi. Al çağrılmazsa kimseyi kaçıramayacağı için bu konuda baskı yapmamıştım. Bu durumun bana karşı kullanılabileceği aklımın ucundan bile geçmemişti. Titriyordum, şişmiş dizlerimin arkası buz gibi zemine bastırıyordu. Bir oyuncak gibi oradan oraya sürükleniyordum. İblislerin kızgın gelmesine şaşmamalı.

Bis, sanki bunu yeni fark ediyormuş gibi, "Üşümüştün," dedi. Çocuk karda uyuyabilirdi ve uyuyordu da.

"Mmmm-hmm." İstirabım geçiciydi. Buna dayanabilirdim.

"Yardım edebilirim," dedi ve karanlıkta donuk kırmızı bir sıcaklık belirdi, teni pembeye dönerken hücremi garip bir gölge ışıltısıyla aydınlattı. Aşırı ısınmış bir kaya gibi parlıyordu, gri, çakıllı derisi ışıldayan bir parlaklık alıyordu. Bis'in iri püsküllü kulakları azarlanmış bir köpek yavrusunun gibi arkaya düşmüştü ve itilmiş, çirkin yüzü endişeyle kısıtılmıştı. Kuyruğu da kendini olabildiğince küçültmek için büyük ayaklarının etrafına dolanmıştı. "Bis, sen bir harikası!" Ellerimi ani sıcaktan geri çekene kadar uzatarak, "Bis, sen bir harikası!" dedim. İnciklerim de ısınmaya başlamıştı.

Genç gargoye kızardı ve bir sıcaklık dalgası yaydı, ama sonra büyük kulakları dikildi ve döndü, gözleri bir saniye sonra onu takip etti. Alarının vızıltısı hafifçe duyuldu, ardından dış kapımın kilidinde bir anahtar belirdi. *Kahretsin*. Sorgulama vaktim gelmiş miydi?

"Saklan," dedim ve hemen ısıyı ve ışığı onunla birlikte söndürdü. "Beni hastane kanadına götürmeye çalışmadıkları sürece hiçbir şey yapma. Bana lobotomi yapabilirler."

"Onlara izin vermeyeceğim" sesi karanlık tavandan geldi ve metale çarpan çivinin en hafif çizdiği duyuldu. Onun anısı göz kapaklarımın arkasında bir parıltıydı, ilk kapı gıcırdarak açıldığında ve sert elektrik ışığı uzun bir dikdörtgen oluşturarak el değmemiş salatamın ve şişmiş dizlerimin üzerinde parladığında soldu.

Bir gardiyan iç kapıyı açıp geri çekilirken gözümü kırıştırdım ve hareket etmeye çalıştım. Dizlerim yüzünden normal yoldan kalkamıyordum. Üstümde Bis, kedi büyüklüğünde bir sopa gibi tavana yapışmıştı, işler kötüye giderse diye koruyucumdu. Nabzım hızla atıyordu ve ellerimi ve köşeyi kullanarak titreyen kollarımla kendimi ayağa kaldırmayı başardım. Hapishane hastanesine gitmeyecektim. Önce savaşıp ölecektim.

Bir gölge elektrik ışıklarını gölgede bıraktı. Kızarmış domuz kokusu içeri süzüldü ve midem guruldadı. "Oraya girmeyeceğim," dedi Brooke'un sesi, ekşi ve biraz da kibirli, ve ışık yere geri döndü. *Brooke mu? Brooke benimle konuşmak mı istiyordu?*

Göğsüm ağrıyordu. En azından sağlık görevlileri değildi. Belki de meclis odasında gördüğüm anlaşmazlık sandığımdan daha derindi. Sabahın üçünde yapılan bir toplantı onaylanmış olamazdı. Burada tek başıyaydım.

"Oraya girmeyeceğim," dedi Brooke, bir gardiyan itiraz edince bu kez daha yüksek sesle. "Onu dışarı çıkarın. Onunla şu bahane ettiğiniz kütüphanede konuşacağım."

Bir an sessiz bir konuşma oldu, sonra erkeksi bir ses, "O patronunun patronu, seni ahmak! Çıkarın onu dışarı!" diye yankılandı.

Bir el feneri üzerimde gezindi. Biri "Dışarı," diye emretti ve kendimi çok... turuncu hissederek ışığa doğru yürüdüm. Tulumumdaki kurumuş kahve eski kana benziyordu ve Brooke beni aşağı yukarı süzüp şişmiş, kelepçelenmiş bileklerime bakınca çenemi kaldırdım. Möbius şeritli iğnesindeki funda dalı solmuştu ve tüm gardiyanların yakalarında aynı şeklin işlendiğini fark ettiğimde bir tutam endişe hissettim. Tanrım, kendi hapishaneleri mi vardı?

"Yürüebilir misin, Rachel?" diye sordu.

"Sakıncası yoksa ben Bayan Morgan," dedim duvara yaslanarak. Karnım ağrıyordu ve dizlerimdeki ağrı yüzünden neredeyse başım dönüyordu.

"Mahkûmların kütüphaneye girmesine izin verilmiyor Bayan Meclis Lideri," diye itiraz etti gardiyanlardan biri zayıf bir sesle ve kadın dönerek ona kötü bir bakış attı.

"Çirkin küçük sandalyelerinize oturup onunla plastikten konuşmayacağım. Kadın kelepçeli. Tılsımlı gümüş takıyor. Bana vurmayacak ya da beni rehin almayacak. Sayenizde zar zor ayakta durabiliyor. Rachel, bu taraftan."

"Size söyledim, Bayan Morgan." Başım öne eğik, sırma saçlarım gözlerime düşerken, onun peşinden sürünerek gittim. Kahretsin, güçlkle hareket edebiliyordum ve ani bir mide bulantısı beni yemek yemediğime memnun etti. Biri bana bir acı muskası verseydi iyi olurdu ama etrafımız tuzlu suyla çevriliydi. Ayrıca, bana attıkları dayığı mahvederdi.

Gardiyanlar mutlu değildi ama biri kapıları açmak ve yolu a ç m a k için atladı. Bis'in hâlâ orada olup olmadığını görmek için hücreme baktım. Birisi kapının üzerine GÜNIŞIĞI yapıştırmıştı. Ha, ha. "Saat kaç?" Benim yetişmemi beklerken Brooke'a sordum. Kendimi yüz altmış yaşındaymışım gibi hissediyordum ama birazdan Ivy'nin sıcak suyla dolu siyah küvetinde olacağım umudu beni hareket ettiriyordu.

Onu ana binaya kadar takip ettiğimde kadının alçak topuklu ayakkabıları tıkırdadı. "Üçü biraz geçiyor," dedi burnunu çekerek. "Tanrım, burası kötü suşi gibi kokuyor."

Yanından geçtiğimiz mahkûmların çoğu ya yataklarında ya da yorganlarının üstünde oturmuş ışıkların sönmesini bekliyorlardı. Bizi gördüklerinde aralarında bir fısıltı dalga gibi yayıldı. Burada saat üçü geçtiyse, burada da geçmiştir.

evde altı. Enlem farkını da hesaba katarsak, Cincy'de güneş gerçekten de doğmak üzereydi. İçimi bir beklenti titremesi kapladı ve biraz daha dik yürüdüm. Cincy'deki kuyruklar toplanmaya yaklaşmak üzereydi, ancak nasıl yapılacağını bilerseniz, günün hangi saati olursa olsun onları atlayabilirsiniz.

Hızlıca yukarı baktığımda Bis'in hâlâ benimle olduğunu anladım. Tavanda sürünüyordu ve onu sadece metal bir çubuğun üzerinden geçerken görebiliyordum, derisi yeterince hızlı adapte olmamıştı. Büyüdüğünde bu bile belli olmayacaktı. O iyi bir çocuktur.

Sözler bloktan bloğa dolaştıkça fısıltılar yumuşak seslere dönüştü. Alcatraz tek odalı bir okul binası gibiydi. Bir şey olursa herkes üç dakika içinde öğrenirdi. Acımı gizlemek için yavaşça yürüdüm, tavandan tabana bir çitle çevrili kütüphaneye girerken omuzlarımı geriye itip başımı dik tutmaya çalıştım. Bir kitapçı salonunun acımasız bir taklidi olarak etrafında birkaç dökme sandalyenin bulunduğu dikdörtgen bir sehpa vardı. Şansıma, boş hücremde Mary, Charles ve Ralph'i görebiliyordum. Mary şok olmuş görünüyordu, battaniyesini çenesine kadar çekmiş yatağında otururken duygulu gözleri kocaman açılmıştı.

"Bu... rahat görünüyor," dedi Brooke paltosunu çıkarırken kuru bir sesle, kısa bir süre tereddüt ettikten sonra paltosunu nazikçe kirli sandalyenin üzerine örtüp oturdu.

Aynı derecede kirli sandalyeme baktım, yere düştüğümde kalkamayacağımı biliyordum. Yine de yumuşak bir minder vaadi karşı konulmazdı ve dizlerimi bükmeden oturmaya çalışırken neredeyse düşüyordum. Sarsıntı gözlerimin bir anlığına kapanmasına yetti ve küflü kumaşın ve hava koşullarına terk edilmiş kitapların kokusunu içime çekerek nefes nefese kaldım.

Bis'in pencerelerin önünden sürünerek geçtiğini görmesin diye, "Ne hoş," dedim. "Ne istiyorsun, Brooke?" Yorgun bir şekilde söyledim. Burada saat üçse, evde altı olmuştu ve yatma saatim çoktan geçmişti.

Yer değiştirdi, parmaklarını dikleştirdi ve arkalarından bana baktı. "Bana yemek yemediğini söylediler. Güzel. Benden gelmedikçe hiçbir şey yeme."

Kollarımı göbeğimden çözdüm. "Yemekten haberin var mı?"

Kadın bana mükemmel dişlerini göstererek gülümsedi. "Bu amino asidi izole etmek pahalı ama yüzyıllardır kullanıyoruz. Mükemmel bir başarı oranına sahip."

Mary'nin otuz yıl daha aç kalacağını düşündüm ve çenemi açtım.

"Herkes senin hadım edilmen gerektiğini düşünmüyor," dedi eteğini çirkin dizlerinin üzerinden düzeltirken. "Sihirli ya da başka türlü. Ben senin arkadaşınım Rachel. Bana güvenmelisin."

Oh. Evet. Bu iyi bir fikir. Tavana baktım, Bis'i göremedim, sonra tekrar ona döndüm. Lanet Trent dönüşü geri döndü. Bu onun hatasıydı. Onlara söylememiş, kıcımın kenarı.

"Bu kadar sert bir muameleye ihtiyacınız olmadığına sadece ben inanıyorum," diye devam etti. "Eğer iblis büyüü yapabiliyorsan, sen-"

"Bir alet mi?" Sözünü kestim. "Bir silah mı? Hiç bir iblisle dövüştün mü Brooke? Beni yakalamaya çalışırken bunu riske atmakla aptallık ettin. İblislerden kurtulmaya devam etmemin tek nedeni beni başka şeyler için istiyor olmaları."

Davama daha fazla zarar vermek i s t e m e d i ğ i m için sustum ama Brooke Batı Yakası'ndaki gülümsemesini takınmıştı. "Sana yardım etmeye çalışıyorum Rachel."

"Bayan Morgan, lütfen." Üzerimdeki bir parça kurumuş yumurtayı neredeyse ona çarpacak şekilde fırlattım.

"Mor-r-r-rgan," dedi Brooke dikkatimi tekrar toplayarak. "Hayatta kalma çabaların sırasında lanet bir elfin malı olmanı istemiyorum."

Ohhh, ağzı bozuk! Sırıtarak düşündüm. "Hayır, beni *kendi* malın olarak görmeyi tercih edersin. Cadılar meclisinin gizli silahı. Hayır, teşekkürler."

Öfkeyle kızarıırken kadının ten rengi koyulaştı. "Seni bizden koruyamaz. Asla koruyamaz. Bir I.S. ölüm tehdidinden kurtulduğun için özel biri olduğunu mu sanıyorsun? Büyülerini nereden aldıklarını sanıyorsun? Kendimize saklamadıklarımızdan mı? Biz istediğimizi alırız, Rachel. *Her zaman.*"

Vivian'ın teknik olarak beyaz olan ama yıkıcı sonuçlar doğuran, hiçbir tepki almaktan korkmadan kullandığı tılsımlarını, sonra da onlara karşı çıkıp beyaz tılsımların bile yeterli olmadığını söylediği için içlerinden birinin diri diri gömüldüğü Pierce'ı hatırlayınca bir ürpertiği bastırdım. Kendimi korumaktan doğan bir korku öfkeme karıştı.

Brooke kendinden emin bir tavırla çantasından bir zarf çıkarıp aramızdaki masaya koyarken, "Bunu imzalayın," dedi. "Bu bize üreme yeteneğinizi ortadan kaldırma ve kimyasal olarak

ley-line büyüsu yapma yeteneği."

Her nasılsa, hissetmediğim bir eğlence homurdanmasını başardım. "Bunu hapishane kapıları ardında ve doymuş yağlarla yapmanıza karşı mı?"

Tereddüt etti ve sonra sanki bir karar vermiş gibi, takım elbisesinin kesildiği ketenin temiz ve hafif kokusunu alabileceğim kadar yakınımaya eğildi. Gözleri parlaktı, neredeyse ateşliydi ve içime bir ürperti yayıldı. Bu hiç iyi görünmüyordu.

"İblis büyüsu yapabilmen umurumda değil," diye fısıldadı, beni korkutarak. "Yeryüzündeki iblislerin başlangıcı olman umurumda değil. Cadılar meclisinin çoğunun dar görüşlü burunlarının ötesini görememesi, senin ne olduğunu göremeyecek kadar eski korkulara gömülmüş olmasıyla ilgili bir sorunum var. Bana karşı oy kullanacaklardır ve çoğunluk kör olsa bile çoğunluk yönetir."

Ağzım kurudu. "Peki ben neyim?"

"Sen hepimizin olması gereken şeysin!" diye haykırdı, sonra arkasına yaslanırken sesini alçalttı. "Sahip olduğunuz güç? Biz boduruz. Olabileceğimizin yarısı kadarız. Bütün olabiliriz ve sen bunun yolusun. Gelecek sensin. Seni koruyabilirim. O kağıdı imzala, söz veriyorum anesteziiden tamamen kendin olarak, büyün bozulmadan çıkacaksın. Bu seni meclisin radarından ve Trent Kalamack'tan uzaklaştırmak için yapılan bir numara."

Vay canına. Bölünme mi? Büyük Kanyon'u dene. "Yani meclisin değil de senin kişisel canavarın mı olacağım?" Biraz korkarak söyledim. "Ben iblislerle uğraşmam."

"Biliyorsun," diye ısrar etti Brooke ve hücrelerden gelen yumuşak mırıltı kesildi. "Kayıtlarda var. Her seferinde hayatta kalıyorsun. Bize geri verebileceğin güç-"

"Yani," dedim iğrenerek, "seninle iş yapmayacağım ve o kâğıdı imzalamayacağım."

Brooke'un ifadesi bozuldu. "Aptallık ediyorsun. Eğer geleceği göremiyorsan, en azından bugününe bak. O deliğe geri dönmek mi istiyorsun? Tamam. Ya da müdürün dairelerine taşınabilirsin. Düşük güvenlik, gerçek yemek. Manzaralı." Bakışları izleyen mahkûmlara yöneldi. "Gizlilik. Kağıdı imzalayın. Şu anda olduğunuz gibi kalacağınıza söz veriyorum."

A r a m ı z d a k i masanın üzerinde duran kâğıda baktım. *Olduğum gibi mi kalayım?*

Soğuk, sefil ve evden bir kıta uzakta mı? "Diyelim ki bu sabah aptal bir hap aldım ve kâğıdınızı imzaladım. Ne olacağım? Asker mi? Kısarak mı?"

Kadın gülümsedi. "Annelik asil bir meslektir."

Çenem yukarı kalktı ve başımı salladım. "Öyle olmadığını hiç söylemedim, ama benden gelen her şey iblisler tarafından bebek gibi kapılacak, Brooke tatlım."

"Senden çok ilerideyim," dedi, çantasından çıkardığı kalemi masaya vurarak. "Yumurta donörü olacaksın," dedi kadın, hevesli bakışlarını gizleyemeyerek. "İblisler asla bilmeyecek. Hatta kendi çocuklarınızdan birini evlat edinebilirsiniz. Ben yapacağım."

Doğmamış çocuklarımdan birini mi istedi? Neslimi en yüksek teklifi verene parsellemek mi? "İğrençsin," dedim ama ondan aldığım tek şey şaşkın bir ifadeydi. Bir nefes aldı ve sonraki sözlerini durdurmak için kelepçeli ellerimi kaldırdım. "Saat kaç?" diye sordum. diye sordum ve yüz ifadesi sinirlendi.

"Üç on beş," dedi, saatine bakabilmek için sıırım gibi kolunu kaydırarak.

İç çekerek, sıralı minderlere geri yaslandım. *Vakit neredeyse gelmişti.* "Brooke, ben çoktan gittim. Siz mankafalardan uzaklaşmaya çalışmamın tek nedeni eve gitmeden önce birkaç saatliğine etrafı görmek istememdi. Crooked Street belki. Ya da Treasure Island. Hepinizin çok sevdiği o küçük tatlı köprü. Alcatraz turunu sevdiğimi söyleyemem. Biraz fazla gerçekçi."

Brooke inanmadığını göstermek için homurdandı. "Etrafımız tuzlu suyla çevrili. Adada hiç ley hattı yok. Çok pahalı bir koğuş cadıların kurtarmaya gelmesini engelliyor. Bir tanıdık aracılığıyla bir hat çekebilsen bile, ki sende olmadığını biliyorum, tılsımlı gümüş takıyorsun."

"Bu mu?" Parçalanmış bileğimdeki bağlantıyı göstermek için ellerimi kaldırdım. Üzerinde adım ve lanet olası bir seri numarası vardı. "Bu gerçekten çok güzel," dedim kolumu bırakarak. "Ama Brooke, tatlım, beni tutamazsın." *Ne zaman istersen, Ivy.*

"Sanırım yapabiliriz." Yırtık pırtık sandalyesinde arkasına yaslanırken kendine güveni tamdı.

Gülümseyerek başımı salladım. "Hayır, yapamazsın. Cincinnati'de neredeyse gün doğuyor. Güneş doğduğunda ne olur biliyor musun? Çizgiler

trafiği çağırmaya yakın. Yine de onlarla dolaşabilirsiniz ama çağrı işe yaramayacak. Ve ondan hemen önce ne olacak biliyor musun?" Brooke'un yüz ifadesi boştu ama sonra anladı.

"Hattan atlayamazsın," dedi sesi yüksek çıkarak. "Yolun kesilir."

Öne doğru eğildim, dayak, aşağılanma ve bütün gün metal bir dolapta kilitli kalmanın onursuzluğu benden sadece acı bir tatmin bırakmak için düşüyordu. "Ben bir iblis değilim," dedim usulca. "Ama onların sistemindeyim."

Bir hapşırık beni sarstı ve içimde bir ürperti büyüdü. Eve gidiyordum. "Benimle konuşmaya gelmeliydin," dedim, dizlerimin üzerine çöküp kendini beğenmiş görünmeyi dileyerek. "Çoğu zaman gerçekten iyi bir insanımdır, ama sen beni kızdırdın."

Tekrar hapşırdım ve midemi sıkıştıran bir his yükseldi, daha kötüsünü tehdit ediyordu. "Eve gidip sıcak bir banyo yapacağım ve biraz uyuyacağım. Bak ne diyeceğim," dedim sandalyenin kollarını kavrayarak -sanki beni bir an daha burada tutabilirmiş gibi- "Beni hafife almanın ne kadar kolay olduğunu anlıyorum. Yeni bir başlangıç yapalım. Ya benimle bir savaş başlatırsın ya da gelip konuşursun. Seçim senin."

Brooke gözlerini kocaman açarak ayağa kalktı ve beni yakalamak için masaya uzandı. Gri bir bulanıklık tıslayarak aramıza düştü.

Bis kanatlarını açtığında, tüyleri kabardığında ve kuyruğu bir kedininki gibi kıvrıldığında kalbim bir kez sertçe çarptı ve kendimi oturmaya zorladım. Pençeli ayaklarından biri imzasız sözleşmesini kavradı ve başı eğildi, kırmızı gözleri şiddet vaat ediyordu.

"Kahretsin, bu bir gargoyle!" Mary bağırdı, sözleri alındı ve iletildi. "Rachel'ın bir gargoyle'u var!"

"Güvenlik!" Brooke ayağa kalkarken bağırdı. Beni kaybedecekti ve bunu biliyordu.

Bis kanatlarını açıp omzuma doğru zıpladığında başım döndü. Batı Kıyısı ley hatlarının tanıdık olmayan deseni düşüncelerimde patladı, sert ve sivri, kırık kaya tadındaydı. Bis onları her zaman hissedebiliyordu ve dokunduğumuzda ben de hissediyordum. Genç gargoyle kuyruğunu boynuma doladı ve gözyaşları beni tehdit etti. Eve dönüyordum.

Ayağa kalkmak istedim ama yapamadım. Çağrının çekiciliği acı verici hale gelmişti, bu yüzden Brooke'a vampir öpücüğü jesti yaptım, gerçekliğe olan bağlılığımı gevşetirken çizgilerin beni içine çektiğini hissettim. Müstehcenlik için

Bunu seve seve kabul ederdim.

Kahretsin, iyi arkadaşlarım
vardı.

Sekiz

TBedenim bir düşünceye dönüşürken ve o düşünce kıtanın öbür ucuna çekilirken hiç acı duymadım. Gitmek istiyordum ve ruhumdaki dengesizliği çoktan kabullenmiştim. neden oluyordu. Aslında, müstehcenliği özgürce üstlenerek, kopukluk hissi boğulmuş gibi görünüyordu. Ya da belki de kuralları çok fazla çiğnerseniz, yara dokusu oluşturmaya başlarsınız. Ya da belki de bunun nedeni Batı Yakası'nın parçalanmış hatlarından doğduğum yerin sağlam, sıcak ley hatlarına kaymış olmamdı. Bis'in anısı ve boynuma dolanmış kuyruğu bir rahatlık hissi yaratmaya yardımcı olmuş olabilir. Ama her ne olursa olsun, ruhun ve zihnin her zamanki parçalanması neredeyse iyi hissettiriyordu. Esnemek gibi. Bu da beni biraz endişelendiriyordu.

Mutfağımın belli belirsiz hatları gerçek olmadan önce hafızamda yankılanıyor, otların ve bakır temizleyicinin odunsu kokusu burnumu gıdıklıyordu. Bu biraz rahatlamadan daha fazlasıydı - üçüncü bir tarafın beni çağırması ve kendimi bu iğrenç turuncu kıyafet ve *modaya uygun* beyaz kanvas ayakkabılarla başka birinin çemberinde bulmam sadece benim şansım olabilirdi.

İradem ileri doğru uzanıyor ve beni varlığa çekiyor gibiydi. Bir sarsıntıyla her şey bir anda oldu ve ley hatlarında sadece bir düşünce olarak var olurken beni bir arada tutan auram

-Bir beden inşa etmek için kendi hafızamdan geçtim. Kıyafetlerim, çürüklerim, kelepçelerim, saçımdaki yumurtaya kadar her şeyim bozulmadan gelecekti. İblis arşivini kandırıp temiz, dinlenmiş ve bir çift tasarım botla ortaya çıkamazdınız. Ben denedim. Yine de tılsımlı gümüş gitmiş olacaktı. Küçük iyilikler.

Bir nefes aldım ve birden ciğerlerim oldu. Tökezleyerek dik durdum ve ortadaki tezgâhla lavabonun arasında kendimi buldum. Mutfak erken gelen güneş ışığıyla loşlaşmıştı, saniyeler önce bulunduğum yer karanlık olduğu için şok ediciydi. Ivy ve Jenks endişeli ve gergin bir şekilde bekliyorlardı. Jenks uçuyordu ve Ivy'de görebildiğim tek yanlış

Alnındaki yarayı.

Etrafımdaki isle kaplı sonsuzluk ışıltısı hemen kayboldu. Demek ki beni çağıran Ceri'ydi. "Tanrıya şükür," dedim, ortadaki tezgâha yaslandım, başımı eğerek mırıldandım, "Teşekkür ederim Ceri. Sana çok şey borçluyum." Bis burada değildi, sanırım eve dönmek için Pierce'a doğru yüzüyordu.

Ivy yaklaşıp benim yorgun ve pis halime bakarken yüzü solgundu. "Sana ne yaptılar?" dedi anahtarlığını karıştırıp kelepçe anahtarlarından birini ararken. Çelik halkalar gürültülü bir takırtıyla tezgâha çarparak yerinden çıktı ve sevildiğimi hissettim.

"Tink'in küçük kırmızı külotu, Rache," diye küfretti Jenks, külotun üzerinde gezinirken burnunu sıkarak. "Bir perinin dışkısı gibi kokuyorsun! Ivy, ona bir acı muskası getir, olur mu? Belki kokmaması için de bir tane? Yüce Tanrım, nasıl bu kadar kokuştun? Sadece bir günlüğüne gitmiştin!"

Gülümsedim, evde olduğum için mutluydum. Ama Ceri'ye tekrar teşekkür etmek için döndüğümde yüz ifadem dondu. Beni eve çağıran Ceri değildi. Nick çağırmıştı.

"Seni kokuşmuş trol pisliği!" Ellerimi kavrayarak ona doğru atıldım. Dizlerimin bağı çözüldü ve kaydım, kendimi tezgâhın kenarında yakaladım ve ani acıyla nefes nefese kaldım. Jenks havaya fırladı ve Ivy endişeyle bana doğru uzandı.

Nick ayağa fırladı. Yüzü gergin ve öfkeliydi, ama bu benim öfkem yanında hiçbir şeydi ve Ivy beni dik tuttuğunda ve ben onu ittiğimde homurdandım.

"Rache, bekle!" Jenks haykırdı, üzerinden gümüş parıltılar dökülüyordu. "Jax Matalina'yla barışabilsin diye burada. Seni geri çağırdı. Keasley'i bulamadık ve Trent, Ceri'ye hiçbir şeyin ulaşmasına izin vermeyecek!"

"Boğa!" Çok uzun saçları ve solmuş kot pantolonuyla salona açılan kemerin yanında asık suratla duran Nick'i işaret ettim. "Beni çağırdı, sonra da tek başıma mücadele etmem için bıraktı!"

Ivy'nin gözleri tehlikeli bir siyahla parladı ve Jenks'in kanatları alışılmadık derecede yüksek bir tona ulaştı.

"Ne yaptı?"

Nick ellerini kaldırarak koridora geri döndü. İçeri dalan bir peri tozu çizgisi Jax'e dönüştü. Hain peri tüm peri klanını yanına çekmişti ve ben donakaldım, uçuşan ipek ve yüksek ipek karşısında sersemlemiştim.

Matalina sıkıntılı bir melek gibi her şeyin üzerinde gezinirken tiz sesler.

"Başka seçeneğim yoktu," diyordu Nick onların gürültüsü arasında. "Rachel, odak noktasıyla kaçtığın için onlara borçluydum. Sana nasıl çıkacağın söyledim. Ve seni eve götürmek için buraya geri döndüm! Beni dinleyecek misin? Yardım etmeye çalışıyorum!"

"Yardım etmeye mi çalışıyorsun?" Ivy mutfığa doğru yürüdü, periler renk girdapları içinde yolundan fırlıyordu. Nick sığınağa doğru bir hamle yaptı ama o daha hızlıydı. Yarasanın peşindeki bir kedi gibi onu yakaladı, eliyle boğazının altından kavrayarak mutfığa doğru fırlattı ve annemin eski buzdolabına çarptı. Adam aşağı doğru kaymaya başladı ve kadın onu tekrar yakaladı, yukarı kaldırdı ve ciğerlerini çalıştırmaya çalışırken onu orada tuttu. Buzdolabının üstündeki Brimstone kurabiye kavanozu sallanıyordu ve eğer periler onu dengelemek için bir ekip olarak çalışmasaydı düşebilirdi.

"Rachel'ı San Francisco'ya sen mi çağırdın?" dedi keskin köpek dişlerini göstererek. "Arabayı o kullanıyordu. Hepimizi öldürebilirdin!"

Jenks adamın yüzünün yanında, oğlu kılıcı ile adamın gözü arasında duruyordu. "Yardım etmeye mi çalışıyordun? Kendine yardım et, belki!"

Tanrım, iyi arkadaşlarım var. Acı içinde, sendeleyerek tezgâhın etrafından iç duvara yaslanmış büyük çiftlik masasına doğru yürüdüm, sert arkalıklı sandalyeme düştüm ve neredeyse hızlı posta kutusunu yere çarpıyordum. Annemden geliyordu, karaladığı yazı çok açıktı. Bu sefer bana ne gönderdiğini tahmin edemeyecek kadar yorgundum ve dizlerimin arkasını hafifçe yokladım.

Nick'in yüzü kan dolaşımı yetersizliğinden kıpkırmızı olmuştu ve fare dövüşlerinde kulaklarında oluşan çentikler parlak bayraklar gibi göze çarpıyordu. "Ivy, dava açmadan önce bırak gitsin," dedim kayıtsızca. Ivy'nin onu yavaş yavaş boğuyor olması sadece biraz endişe vericiydi. Onun daha önce de vampirleştğini görmüştüm ve bu hafta sonu açlığını gidermeyi özlemiş olsa bile bu hiçbir şey değildi. Seksi görünmeye ve imalı sözler söylemeye başlasaydı endişelenirdim. Bu sadece öfkeydi ve muhtemelen bunun için adamın boğazını parçalamazdı.

"Neden? I.S.'ye gidemez." Ivy yüzünü onunkinin yanına yasladı, başını eğdi ve boynundaki çizgiyi içine çekti. İçimde bir ürperti yükseldi ve Nick ürpererek gözlerini kapattı. "Kendini şebekeden ayırdı," diye fısıldadı. "Kendini yol kenarında bir kurabiyeye dönüştürdü. Şikayet edemez ya da kendi suçları yüzünden hapse giremez. Ve o bunu istemezdi," diye mırıldandı. "Sen ister miydin, küçük Nicky? Kanlı bir oyuncak olmak hapse girmekten daha iyi olurdu."

Tamam, belki de yanılmışımdır. Endişeyle kendimi ayağa kaldırdım. "Ivy-"

Jenks çocuklarının sesi üzerine, "Bırakın onu öldürsün," diyordu. "Hemen arkada bir mezarlığımız var. İnsanlar jöle gibidir. Her zaman bir tane daha için yer vardır."

Nick, "Buraya gelmek zorunda değildim," diye soluk soluğa bağırınca Ivy, Nick öğürene kadar onu sıkıca kavradı. "Cadılar meclisi bana başka seçenek bırakmadı! Beni eyalet sınırlarının ötesine çektiler ve FIB'ye vermekle tehdit ettiler. Onlara bir şey söylemek zorundaydım. Beni hapse atacaklardı!"

"Ben senden daha iyiyim, ha?" Yorgun bir şekilde masaya yaslandım.

"Kaçacağını biliyordum," dedi Nick, ağzının kenarlarına tükürükler saçarak. "Kusursuz bir hapisten çıkış kartın var. Rachel, bir iblisin adını mı aldın? Neden?"

Hırıltılı sesindeki suçlama karşısında nefesim kesildi ve öfkem utanca dönüştü. Benim bir iblis ismim vardı. Beni çağırmak için iki kez kullanmıştı. "Bırak onu gitsin."

Jenks havada dönerek bana doğru geldi. "Rache..."

"Bırakın onu!" diye bağırdım ve Ivy parmaklarını Nick'in boğazından çekti. Adam buzdolabına yaslanmış, ellerini boynuna götürmüş ve öksürüyordu. Başını eğmiş, yüzünün yanında duran Jax'e mırıldanıyordu, sözleri belirsizdi. Ivy'nin parmaklarının izi kırmızı ve net bir şekilde görünüyordu. Ivy arkasını döndü, kendini toparlamaya çalışırken titriyordu. Harika. Bu tam da ihtiyacım olan şeydi. Azgın, aç bir vampir ve hain bir eski erkek arkadaş aynı odada.

Jenks mutlu değildi ve kulakları patlatan bir ıslıkla ailesini dışarı kovaladı - meydan okuyan Jax ve şimdi buzdolabının üzerine tünemiş olan kalbi kırık Matalina hariç hepsini. Yüzü gözyaşlarıyla parçalanmıştı. Jax'in eve dönüşü çirkinleşmişti.

Beni ürperten o vampirvari yumuşaklığıyla hareket eden Ivy, tılsım dolabımı çekip açtı ve zulamdan bir tılsım çıkardı. Mutfağa doğru ilerleyip tılsımı uzatırken gözleri hâlâ tehlikeli derecede siyahtı. Kızılâğacın pürüzsüz diski parmaklarımla buluştuğunda omuzlarım gevşedi. Tılsım bana aitti ve acıdan kurtulmak bir lütuftu.

Ley hattı büyüleriyle uğraşmaya başlamadan çok önce bir toprak cadısıydım ve tılsım acıyı tamamen engellemese de yardımcı oldu. Boynumdaki kordonu bırakarak diski

Turuncu tulumun tenime değebileceği bir yere. Kötü bir hava püskürdü ve irkildim. Jenks şaka yapmıyordu. Bir duşa ihtiyacım vardı. "Teşekkürler," dedim ve Ivy başını salladı, hâlâ içgüdülerini kontrol etmeye çalışıyordu. Leş gibi kokmamın da muhtemelen yardımı olmuştur.

Nick kendini yerden kaldırırken yüksek sesle, "Onlara bir şey vermem gerekiyordu," dedi, uzun piyanist -hayır, hırsız- elleri boğazındaydı ve sesi sertti. "Seni San Francisco'ya çağırduğım için özür dilerim ve beni bunu tekrar yapmaya zorlamasınlar diye ayrıldım. Seni eve çağırarak için havaalanı güvenliğini riske atarak zamanında geldim, eğer bu senin için bir şey ifade ediyorsa."

"Öyle mi? Bahse girerim paralarını saklamışsındır," dedim ısırarak ve gözleri kısıldı.

"Yemek yemem lazım." Utanç belki de sesini sertleştirmişti ama bundan şüpheliydim. "Ayrıca, ilk kez ortaya çıkanın sen olacağını düşünmemiştim. Al'ın geleceğini ve beni de onları da parçalayacağını düşünmüştüm. Her şeyi bitireceğini."

Sözleri beni çok etkiledi ve başımı çevirip sandalyeme geri çöktüm.

"Al'ın adını mı aldın? Rachel, neden?" diye sordu, sesinde beklenmedik bir acı vardı. "Senin bundan daha zeki olduğunu sanıyordum. İyi olanın sen olduğunu sanıyordum."

Kafamı kaldıramıyordum, konuşamıyordum. İyi olan bendim. Öyle değil miydin? Jenks yüksek sesle, "Çıkarın onu buradan," dedi.

"İkisini de."

Jax'in kanatları takırdadı ve Matalina itiraz etti, ama koridorda yer değiştiren havanın patlaması bana bir tokat gibi çarptı. *Al mı?* Bakarken korku temelli bir adrenalın nabzıyla düşündüm. Ama Al değildi. Pierce ve Bis'ti. Duh. Güneş doğmuştu.

Cadı dengesini sağladı ve şapkasını düşerken yakalamak için yalpaladı. "Geri döndük!" Bis dönerek bağırdı, Matalina'nın yanına, buzdolabının üzerine indiğinde gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve Matalina'nın ani rüzgâr karşısında çömelmesine neden oldu. Evin içinde uçmak için fazla büyüktü ve ayakları alete değer değmez kanatları katlandı ve gözleri kapandı, genç gargoye ani ışıktaki uyuklamaya başladı. Bir yetişkin olarak gündüz saatlerinde uyanık kalabilirdi ama bu haliyle anında uykuya daldı. Muhtemelen iyi de oldu. Önümüzdeki birkaç dakika çok çirkin geçecekti.

"Sen de kimsin be?" Nick görmezden gelerek homurdandı.

Kesilen dersimle şu an arasında bir zamanda Pierce son moda bir çift siyah pantolon ve bordo bir gömlek bulmuştu. Yeni, rengârenk desenli yeleği antika bir sandalyenin döşemesi olabilirmiş gibi görünüyordu ama bir şekilde işe yarıyordu. Gizli bir cep saatine bağlı altın kösteğe kadar her şey ona tam oturuyordu ve acaba görünüşe önem veren iblis mi onu böyle göndermişti yoksa Pierce kendi kendine giyinmeyi mi öğrenmişti diye merak ettim.

Pierce dalgalı siyah perçeminin altından beni izliyor, ayakkabıları başıboş bir tuz parçasına sürtünürken ruh halimi tahmin etmeye çalışıyordu. Gözleri benimkilere sabitlenmişti ve içimde bir şeylerin kıpırdadığını hissettim ama hemen bastırdım. Bir ilişki için zamanım yoktu, hele de bebek bakıcılığına ihtiyacım olduğunu düşünen, kendine odaklı, kara büyü kullanan, zeki... iblis katili özentisi biriyle hiç yoktu.

"Rachel," dedi Pierce, Ivy ve Jenks'e başıyla selam verdikten ve Nick'e öfke dolu bir bakış attıktan sonra öne çıkarken ayakkabılarını tuza sürtüyordu. Düzgün tıraşlı yüzü endişeyle kırışmıştı ve ellerimi tuttuğunda geri çektim. *Gerçekten de Al'ı beni izlemesi için göndermişler miydi?*

"O iyi mi? O iyi mi?" diye sordu Ivy, tepkimden emin olamayarak.

Ivy başını salladı, gözleri normale doğru kayıyordu, içgüdülerini zapt edercesine kollarını ortasına kavuşturmuş duruyordu. "Her zaman olduğu kadar," dedi ekşiyerek.

"Ben öyle olmadığını düşünüyorum." Pierce ellerimi tekrar tutmaya çalıştı, bu sefer tuttu. "Çakmaktaşlarını düzeltmek için güçlü bir fikrim var. Onlar mı... Rachel, bileklerin," dedi, onları çevirirken dehşete düşmüştü. "Seni zincirlediler mi?" diye sordu, sesi öfkeyle titriyordu.

Bir nefes aldım ama sert sözlerim duraksadı. Beni bulmak için bir kıtayı aşmıştı. Kararlı bir şekilde bu duyguyu kendimden uzaklaştırdım. "Seni Al mı gönderdi?" diye sordum ve diz çökerek göz hizamıza geldi. "Pierce, bana bunun bir şaka olduğunu ve Al'ın gün batımında gelip seni geri götüreceğini söyle."

Pierce gülümseyerek bakışlarını Ivy ve Jenks'e çevirdi. "Newt kolektife Al'ın neredeyse kendini öldürmene izin verdiğini ve o seni kurtarana kadar benim seni hayatta tuttuğumu söyledi."

"Newt?" Jenks yaklaşarak tiz bir sesle bağırdı. "Newt hakkında hiçbir şey söylemedin!"

"*Sen mi?*" Ben yankıladım ve Nick kaşlarını çattı. "Beni bu işe bulaştıran sensin."

bela!"

Pierce ise hâlâ sırtıyordu. "Onun hatırladığı kadarıyla seni ben kurtardım. Onları senin gözetim olmadan hayatta kalamayacak kadar kazaya eğilimli olduğuna ikna ederek büyük bir gazap yarattı."

Jenks ukalaca, "Bunu onlara ben de söyleyebilirdim," deyince Ivy ona sessiz olmasını işaret etti.

"Al güneş doğarken burada kalamayacağına göre," diye devam etti Pierce, "ya beni göndereceklerdi ya da seni Newt'e vereceklerdi."

Jenks, "Al'ın alabileceği kadar ucuz tek tanıdık olduğunu söylediğini sanıyordum," diye araya girince Pierce'ın dudakları kaşlarını çatmaya başladı. Ivy de pek memnun görünmüyordu.

"Güzel," dedim ellerimi onunkilerden çekerek. "Sen kendini sonsuza dek kurtulmuş sayıyorsun ama aptal gibi görünen benim. Çok teşekkürler."

Ama Pierce aynı şekilde tepki vermek yerine, tüm tavrını endişeye dönüştürdü. "Titriyorsun," dedi, sanki bu onun suçuymuş gibi Nick'e bakarak. "*Birinin* şimdiye kadar sana sıcak bir banyo hazırlamış olması gerekirdi."

Birden kendimi yüz kat daha pis hissettim, ama sonra aniden gelen hapsirme dürtüsüyle gözlerim açıldı. *Kahretsin, yine mi,* diye düşündüm ciğerlerimi temizlemek için içimden geçip dizlerime bir acı saplandığında. Ama bu farklıydı. Eşlik eden bir çekim yoktu. Sadece Al benimle iletişim kurmaya çalışıyordu ve ben Pierce'a ekşi ekşi baktım. *Al, Pierce'ı beni izlemesi için göndermişti, öyle mi? Evet, göndermişti. Bunu göreceğiz.*

"Tink bir Disney fahişesi!" Jenks küfrederek ortadaki tezgâha ve altındaki açık kitaplığa doğru atıldı. "Ivy, çabuk! Çağrı aynasını çıkar. Bu Al."

"Rachel, hayır!" Nick neler olduğunu anlayınca gözleri fal taşı gibi açılarak, "Rachel!" diye bağırdı.

Jenks, Jax'in geri çekilmesini sağlamak için kılıcını kınına sokarak havalandı. "Kapa çeneni!" diye bağırdı hayal kırıklığı içinde. "Ağzını bir daha açarsan kulağına bir örümcek yuvası tıkarım, böylece beynin yerine kullandığın o pisliği yiyebilirler! Bir bok bildiğin yok. *Bir bok bilmiyorsun!*"

"Al seni öldürecek, Rachel!" Ivy sessizce aynayı almak için hareket ederken Nick ısrar etti.

"Al'dan korkmak için biraz geç Nick," diye mırıldandım Ivy pürüzsüz, tabak büyüklüğündeki kehanet aynasını kucağıma bırakıp geri çekildiğinde,

parmaklarını sinirli bir şekilde pantolonuna siliyordu. Büyülerimden hoşlanmıyordu, saygı duysa da anlamıyordu. Aynanın ağırlığı altında dizlerim ağrıyordu, acı tılsımıyla bile. "Söylemedikleri şey onun öğrencisi olduğumdu," dedim acı bir şekilde, elimi pentagramın mağarasındaki aynanın üzerine koyarken. "Ne yaptığımı bildiğimi söylemiyorum ama kime güvenebileceğimi biliyorum. Ve sen o listede değilsin, o yüzden *kapa çeneni!* Al'la konuşmak istiyorum. Neler olduğunu görmek istiyorum." *Çağırma adımı geri al. Bunu bir daha yapmayacağım.*

Son sözü söylerken Pierce'a baktım, korkmadığını, sadece kendinden emin bir memnuniyet duyduğunu gördüm. Al'dan kurtulduğuna sevinmem gerektiğini biliyordum ama bu benim kendime bakamamama bağlıydı. İç çekerek şişmiş dizlerime ve turuncu tulumuma baktım. Belki de haklıydılar.

Pierce duvara yaslanıp kollarını kavuştururken, "Al'a hapiste olduğunu söylememeyi düşünürdüm," dedi. Kendini beğenmiş bir hali vardı ve bu hiç hoşuma gitmemişti.

"Neden?" Hemen tam tersini yapmak istediğimi söyledim. "Bunun seni kötü göstereceğinden mi korkuyorsun?"

Pierce ağırlığını bir ayağına verdi ve boştaki ayağını bir parmağının üzerinde dengeledi. "Eğer başını çok fazla belaya sokarsan, Newt gerçeklik ayrıcalıklarını iptal edebilir, ben burada olsam da olmasam da."

Jenks kanatlarını mırıldanarak, "Sen de buna bayılırdın, değil mi?" diye haykırdı.

Büyücü aynasının soğuk ağırlığı içime çökerken tekrar hışkırdım. Ya Al'a Alcatraz'dan bahsedip adımı geri alacaktım ve sonsuza dek ahirete çekilme riskini alacaktım ya da sessiz kalıp cadılar meclisinin beni tekrar çağırıp lobotomi yapma riskini alacaktım. Pierce sihrini biliyor olabilirdi ama ben Al'ı tanıyordum ve Al Newt'e hiçbir şey söylemezdi.

Bir zamanların hayaleti, düşüncelerimin nerede yattığını bilmediği belli olan bu adama sırtıttığımda kaşlarını kaldırdı. Kendimi daha iyi hissederek, dünyayı bana şarabın zengin tonuyla yansıtan ayrıntılı gliflere baktım. Üzerine kazıdığım semboller kanlı elmaslar gibi parlıyordu. Kabul etmekten nefret etsem de, bu şey çok güzeldi. İblislerle konuşmamı sağlıyordu ve ben de bunun güzel olduğunu düşünüyordum. *Boku yedim.*

Boyun eğerek bir düşünce uzattım ve onu kilise avlusundan geçen küçük ley hattına dokundurdum. Dikkatimi dar tuttum, Al'ın duygularımın bir ipucundan fazlasını almasını istemediğim için içime sadece en ufak bir enerji akışına izin verdim. Bağlantı tamamlandığında, Al'a odaklandım ve onun otoriter, yabancı varlığı

içimde eriyerek ikimizin de farkındalığını merak uyandıran yüce bir aydınlanma hissiyle genişletti. Ben onun zihnini okuyamıyordum, o da benimkini göremiyordu ama odaklanmış düşünceler değişik tokuş edilebiliyordu. Bu ve duygular.

"Pierce neden burada?" Ivy'nin konuşmanın en azından yarısını duyabilmesi için yüksek sesle söyledim.

Benim fikrim değil, diye başladı Al ve beyaz eldivenli ellerinin yumruk haline geldiğini neredeyse görebiliyordum. Bu yüzden aradım. O küçük büyücü cadı çok tehlikeli. Newt'i şeytani bir talip gibi manipüle etti. Ya onu gönderecektim ya da seni ona verecektim. Hangisini tercih ederdin?

Alaycıydı ve şaşırmış bir halde beni izleyen yüzler halkasına baktım. Al'ın da mutlu olmaması bir şekilde kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. "Öyleyse onu geri götür. Söylemem," dedim ve Pierce öfkeyle oflarken bile Al homurdandı.

Belki de dışlanmadan ya da ölüm tehdidi almadan bir hafta geçirebilirsen, kendi başına kalabilecek kadar akıllı sayılabilirsin, diye mırıldandı iblis. Ama hayır, bunu kendi başına denemek zorundaydın. Sana beklemeni söyledim.

"Hey! Krakatoa'yı ruhuma sokmaya çalışan ben değilim!" Yüksek sesle söyledim, yüzüm sıcacıktı.

Krakatoa değil, Krathion. Ve sana beni beklemeni söylediğim halde lanetini erkenden çağırdığın için suçu üstlenmeyeceğim! dedi ve ben öfkeyle sustum. *Durumu önemsiz göstermeye çalışıyorum, diye düşündü Al, duyguları yavaşlıyordu. Bu arada sana tek bir şey öğretirse, tek bir şey Rachel, onun bağırsaklarını saç bandı olarak takacaksın. Anladın mı?*

Pierce'a baktım ve ani ilgim karşısında gözlerini kırıştırdı. Pierce bana bir şeyler öğretebilir miydi? "Elbette..." dedim, olasılıkları görmeye başlamıştım. Çizgileri nasıl atlayacağımı öğrenebilirsem, kimsenin beni izlemesine gerek kalmayacaktı.

Rachel mı? Al homurdandı, düşüncelerimde herhangi bir samimiyet sezmemişti. "Anladım," diye teyit ettim, sonra derin bir nefes aldım.

"Hey, şunlar boyunca orijinal çağırma ismime ihtiyacım var. Şimdi olduğu gibi."

Çevresel görüş alanımdan Nick gözlerini kırıştırdı, neredeyse benim Al'dan hissettiğim şok duygusunu yansıtıyordu. *Şimdi mi?* Al düşündü ve bağlantıyı koparmaya başladığını hissettim. *Herkes izlerken kolektifte oynamak mı istiyorsun? Lanet olsun, bir bakıcıya ihtiyacın var Rachel. Hayır, hayır, hayır.*

"Al, bekle!" Elimi bardağa daha sert bastırarak bağırdım.

aynada yumuşak bir çentik açmışım gibi hissettim. "Ahlaki ve etik standartlar meclisi tarafından kapalı bir duruşmaya çağıldıktan sonra Alcatraz'da bir gün geçirdim." Kafamı kaldırmadım ama Pierce'ın tavsiyesini dinlemediğim için iç çektiğini duydum. "Senin peşinde değillerdi, benim peşimdeydiler," diye ekledim.

Al güldü ve ben de tel tel saçlarımın arasından Nick'e baktım. Bana bakıyordu, uzun yüzü dehşet içindeydi. Mutfağın öbür ucunda Pierce kıpırdamadan duruyordu, gözleri gevşek buklelerinin arkasından karanlıktı ve şapkası kafasındaydı. Jenks tezgâhtan bana bakıyordu, yere kırmızı bir toz döküyordu ve Ivy neredeyse koridorda duruyordu, siyah gözleri tamamen açılmıştı.

İyi denemeydi. Ama o pantywaist meclisinde kimse benim adımı bilmiyor, diye düşünüyordu Al. Bilselerdi de beni çağırılmazlardı, kendini beğenmiş tavuk herifler. Beladan uzak dur Rachel, her şey unutulup gidecek. En fazla yirmi yıl.

Yirmi yıl! Düşündüm, sonra dedim ki, "Ben de bunu söylüyorum. Seni çağırmadılar, beni çağırdılar! Ortaya çıkacak kişinin *ben* olacağımı bildikleri için *senin* adını kullandılar! Beni altı köşeli bir yıldızın içine çağırması için birine para verdiler. İblis yasalarına bağlı olduğumu düşündükleri için zar zor kurtuldum ama bu ikinci kez işe yaramayacak. İblis büyüsu yapabildiğimi biliyorlar ve senin adını bilen bir sonraki ahmağı bulur bulmaz bana lobotomi yapacaklar ve yumurtalıklarımı alacaklar!"

Seni kim çağırdı? Al aniden buz gibi bir sakinlikle konuştu ve ben Nick'e baktım, ağızım kapandı. *Seni benim adımla kimin çağırdığını söyle. Söyle bana, kaşınan cadı, ben de sadece çizgileri nasıl atlayacağını değil, aynı zamanda o bücüründen nasıl kurtulacağını da öğreneyim.*

Zihnimi Al'a kapattım ve elimi bardaktan çektim. Ani kopukluk beni sarstı ve başladım. Kendimi lanetli hissederek önce Ivy'ye, sonra Pierce'a, sonra da beyaz yüzlü ve hastalıklı yeşil bir toz saçan Jenks'e baktım. Son olarak da sandalyenin arkasında hem kızgın hem de korkmuş bir halde duran Nick'e baktım. Jax kanatlarını itaatkâr bir şekilde açmış, onun omzundaydı. Eğer Al, Nick'in beni çağırdığını bilseydi, iblis anlaştığımız gibi isimlerimizi takas etmek yerine onu ortadan kaldırmak ve bilgi deliğini kapatmak için aktif olarak çalışırdı.

Ivy kollarını açarak Nick'e ve sonra tekrar bana baktı. "Ne istiyormuş?"

Nick'in dikkatini çektim, adrenalinin etkisiyle titriyordum ve

Son yirmi saat bana ağır geldi. "Sadece Nick."

Dokuz

WIvy'nin küvetinde ayağa kalktığımda su üzerimden akıyordu, dizlerim nemli sıcaktan zonkluyordu. Burası buharlıydı, ayna buğuluydu ve Matalina sarı tozları eleyerek

Havlu askısına oturup örgü örerken kanatlarını kuruluyordu. Ivy'nin kabarık siyah havlusu kızarmış, sıyrılmış tenime karşı yumuşacıktı ve beceriksizce ayak parmaklarımla tıpayı açmaya çalıştım, sonunda pes edip ona uzandım ve her şeyin itiraz ettiğini hissettim. Ayak parmaklarımla arasını bir kez, saçlarımı da iki kez yıkayacak kadar uzun süre ıslanmıştım. Hâlâ orada olabilirdim ama açlıktan ölüyordum. Nick'in sesi duvarların arasından belli belirsiz geliyordu. Matalina'nın dudakları konuşmayı dinlerken birbirine yapışmıştı ama benim için çok belirsizdi. Onunla ya da Pierce'la uğraşmaya hazır değildim ve fark edilmeden odama gitmeyi umuyordum.

Nick isteksiz misafirimizdi çünkü hava karardıktan sonra beni istediği zaman çağırabiliyordu, bu da Ivy için dayanılmaz bir durumdu. Jenks, Nick'i bir pislik olduğu gerekçesiyle Al'a vermemi istiyordu. Bunu kabul edersem Ivy'nin bir şey söyleyeceğinden şüpheliydim ama Nick'i Al'a vermeyecektim. Kendimle yaşayamazdım. Ayrıca, güvenliğim sadece meclis Al'ın çağırma adını bilen başka birini bulana kadar sürecekti. İhtiyacım olan şey kendi ismimi geri almaktı.

Havlu her çizik ve sıyrığı bulduğunda iç çektim, gözlerim tuvaletin yanındaki çirkin kanvas ayakkabılara takıldı. Tekme atan botlarımla, kot pantolonumun, iç çamaşırlarımın... çileklerle yapış yapış olmuş kırmızı deri montumun kimde olduğunu merak etmekten kendimi alamadım. Gitmişti.

Matalina havlu askısının tepesinden gülümsedi. "Rachel, iyi görünüyorsun," dedi ve ben de bakışlarına karşılık verdim, iç geçirdiğimi düşündüğü şey buysa korkunç göründüğümü düşündüm. Kadın on sekiz yaşında görünüyordu ama Jenks'le kırk küsur çocukları vardı ve ömrünün sonuna yaklaşıyordu. Ya da Jenks öyle söyledi. Ölüm döşeginde olduğu söylenen biri için son derece neşeli görünüyordu. Jax'in burada olmasının bununla bir ilgisi olabilir. Ben de iç çamaşırlarım kimde olduğu konusunda endişeleniyordum.

"Küvetten çıktım," dedim, nabzımı dinliyor ve muhtemelen boyalı örümcek ipeğinden bir yumak örerken yorgun hissediyordum. "Neden gidip Jax'i ziyaret etmiyorsun?"

"Çünkü yarı eğitilmiş bir hırsızla kaçtığı için ona kızgınım," dedi ilkel bir şekilde.

İfadesi öfkeliydi ve onu rahatsız edenin hırsız mı yoksa yarı eğitilmiş kısım mı olduğunu merak ettim. Suçluluk duygusu beni çarptı ve bileklerimdeki yaraları nazikçe ovuşturdum. Matalina, en büyük oğlu onunla konuşacak cesareti bulamadan tekrar giderse kendini asla affetmeyecekti.

Küvetin kenarına oturup ayaklarımı kurulamaya çalışırken beni izleyen ama izlemeyen Matalina'ya baktım ve kilisedeki ilk birkaç gecemi hatırladım. Al'ın neredeyse boğazımı parçaladığı gece bana göz kulak olan Matalina'ydı. O zamandan beri çok şey olmuştu, düşmanları müttefiklere, müttefikleri de düşmanlara çeviren şeyler. Ama Matalina değişmemişti, o ve ailesi benim kaotik hayatımda bir normallik noktasıydı. Bu kadar iyi görünmesine sevinmişim.

"Git Jax'le konuş," dedim usulca ve kadın o kadar yüksek sesle iç çekti ki duyabildim.

"Yapacağım," dedi. "Hayat kin beslemek için çok kısa. Özellikle de bir daha asla göremeyeceğinizi düşündüğünüz bir aileniz varsa." Gülümseyerek örgü örmeye devam etti. "Senden hoşlanıyor, biliyorsun."

"Jax?" Şaşırarak söyledim.

"Gordian Pierce!" diye haykırdı başını kaldırarak. "Bunu gözlerinden anlayabilirsin."

Komik. Onun gözlerinde gördüğüm tek şey bela. Saçımdaki havluyu alarak aynanın karşısına geçtim ve yüzümü buruşturarak saçımı sildim. Bu düşümlerden asla kurtulamayacaktım. Asla. "Pierce benim genç ve aptal olduğum, düşüncesiz ve tehlikeli erkekleri ölüm tuzağı değil de günün avı sandığım zamanlardan kalma bir gençlik aşkı."

Matalina ofladı. Pixie'ler ilişkiler söz konusu olduğunda son derece açık sözlüdür. En büyük kızı Jih, bir yazdan kısa bir süre içinde flört edip evlenmişti ve bu yüzden çok daha mutlu görünüyordu. "Jenks'leyken biliyordum," dedi, yorgunluk çizgilerini silen sevecen bir gülümsemeyle. "Bunu olması gerekenden daha zor hale getiriyorsun." Saçıma deterjan sıkarken ona alaycı bir bakış attım ve o da ekledi, "Pierce kalbinin daha hızlı atmasını sağlıyor mu? Marshal yaptı mı? Nick yaptı mı? Kisten, Tanrı onun ölümsüzlüğünü kutsasın

Ruh mu? Yani, gerçekten mi?"

Bunu düşünmeme gerek yoktu ve kendimi bir sürtük gibi hissediyordum. "Evet. Hepsi öyle. Yani yaptım."

Peri kadın kaşlarını çattı. "O zaman başın belada Rachel."

Bilmiyor muyum?

Havlumu daha yükseğe kaldırarak kapıya doğru ilerledim ve kırmadan önce bir süre dinledim. Serin ve kuru hava içeri süzüldü ve önce özlemle arka oturma odasının karşısındaki mutfığa, sonra da daha yakından, odamın açık kapısına baktım. Kilisenin arka tarafından Pierce ve Nick'in bir şeyler "tartıştıklarını" duyabiliyordum.

Dizlerim ağrıyordu, Matalina çocuklarını yoldan çekmek için önümden hızla geçti. Nefesimi tutarak kapıyı ses çıkarmadan kapattım ve arkama yaslandım. "Teşekkürler," diye fısıldadım matronly pixy'ye. "Ama ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Git Jax'le konuş." Ama o sadece vitray pencerenin kalın çimento pervazına doğru uçtu ve sanki bir tehlikeyi kollayacakmış gibi yerleşti.

Omuzlarım çöktü ve Vivian'ın şifonyerimin üzerinde duran iğnesine baktım. Cadılar meclisini unutmuştum. Vivian'ın beni vurması tam da benim şansıma olacaktı. Hâlâ burada olduğundan emindim, "hesaplanmış bir risk almaya hazırdı."

Annemden gelen kutu şifonyerimin üzerinde duruyordu, içinden çıkan parfüm şişeleri müzik kutumun üzerine özenle dizilmişti ve Ivy'nin kutuyu yerinden oynatıp oynatmadığını merak ediyordum. Annem son birkaç aydır buldukça bana bir şeyler göndermeye devam ediyordu. Geçen hafta Nancy Drew koleksiyonumun tamamı gelmişti. Ivy onları muhtemelen hastanedeki çocuk sürüsüne vermek için elimden almıştı. Anladığım kadarıyla, son beş yıldır onlarsız idare ettiğime göre, gerçekten de onlara ihtiyacım yoktu. Yine de annem için *her şey* değerliydi ve onsuz yaşayamayacağımı düşündüğü tuhaflığı görmeye pek hevesli değildim.

Ayakkabı kutusu büyüklüğündeki paketi görmezden gelerek, bir çift çorap ve Marshal'la ayrıldığımızdan beri giymediğim siyah dantelli iç çamaşırını bulmak için üst çekmecemi karıştırdım. Dünü hapishanede geçirmiştim ve kendimi güzel hissetmek istiyordum, lanet olsun. Onları giydikten sonra havludan sıyrıldım ve nemli başımın üzerine bir kaşkorse geçirdim. Sırada gün dönümünden beri rahatça giymediğim dar kot pantolon vardı. Yirmi dört saattir bir şey yememiştim ve belki sığabilirlerdi. Fermuar tatmin edici bir kolaylıkla yukarı çıktı ve gülümsedim. Hapishaneyi tavsiye etmezdim

kilo vermenin bir yolu olarak yemek, ama eğer gittiye, şikayet etmeyecektim.

Çoraplar elimde, yatağıma oturdum ve yavaşça nefes verdim. Onları giymek acı verici olacaktı. Ayak tırnaklarımı yeniden boyamak daha da zor olacaktı. Belki Ivy bunu benim için yaptı.

Matalina'nın kanatları uyarırcasına uğuldadı. Adrenalinim yükselmişti ama pencereden dışarı değil, kapıma bakıyordu. "Rachel?" Ivy seslendi. "Sana sandviç yaptım. İyi misin?"

Bir Tanrı var ve bana iyi davranıyor. Karnım guruldadı ve birden on kat daha acıktım. Artık Nick'in sesini duyamıyordum ama kimsenin gittiğini de duymamıştım. Hâlâ çoraplarımla yatağın üzerinde otururken, "İçeri gel!" diye bağırdım.

Ivy başı öne eğik, elinde iki sandviç ve bir kase peynirli kraker bulunan bir tabağı dengede tutarak içeri girdi. "Size iki tane yaptım," dedi, gri ipek sesi yumuşak bir şefkat taşıyordu, kapıyı ayağıyla kapatarak başını kaldırdığında. "Aç görünüyorsunuz."

Ton balıklı sandviçlere ihtiyatla baktım. "Brimstone yok mu?"

Sakin kahverengi gözleri benimkilerle buluştu, içlerinde kuru bir eğlencenin izleri vardı. "Hayır ama istersen sana kurabiye yapabilirim."

Başımı sallayarak çorapları bıraktım ve tabağa uzandım. Ivy'nin kurabiyelerini daha önce de yemiştım. Şifalı Brimstone ile kaplı olan bu kurabiyeler aynı anda hem acıktırıyor hem de metabolizmamı hızlandırıyordu. Kan kaybından sonra iyileşirken tam da ihtiyacınız olan şey, ama ben morarmıştım, anemik değil. "Hayır, teşekkürler," dedim alaycı bir tavırla. "Bu gece uyumak istiyorum."

Ama yatağımın ucuna oturduğunda, gözümü kıptım. *Kalıyor mu?*

Matalina ayağa kalktı, yusufçuk benzeri kanatları alışılmadık derecede gürültülüydü. "Ivy, sen Rachel'la biraz konuşacaksan ben de Jenks'in bir şeye ihtiyacı olup olmadığına bakayım."

Oh. Anladım.

Ivy dudaklarını bükerek gülümsedi ve krakerleri annemden gelen kutunun yanına, şifonyerimin üzerine bıraktı. "Mutfakta Jax'le birlikte."

"Teşekkür ederim." Matalina kapının altından geçerken örgüsünü geride bıraktı.

Herkesin beni izlemesi gerektiğini düşünmesi hoşuma gitmiyordu ama Matalina'ya Jax'le konuşma şansı verecekse bunu kabul edebilirdim. Geri çekiliyorum

Bacaklarımı uzattım ve tabağı kucağımda dengeledim. "Nick hâlâ burada mı?" İlk sandviçten bir ısırık alırken sordum. Mayonezin tadı dilimin kenarlarına çarptı ve bir anda yemeği yeterince hızlı kürekleyemedim. "Oh, bu çok güzel," diye mırıldandım dolu ağzımın içinde. "Teşekkür ederim."

"Pierce onunla konuşuyor." Bakışları parfümlerimin üzerindeydi. İçgüdülerine karşı yürüttüğümüz kimyasal savaşta çoğunu bana vermişti. "Bana gitmemi söyledi. Konuşmaları gereken bir beyefendi meselesi olduğunu söyledi."

"Gerçekten mi? " Sandviç muhteşemdi ve kendimi yavaşlamaya zorladım.

Ivy, "Sanırım Pierce ikinizin gerçekten ayrılıp ayrılmadığınızı anlamaya çalışıyor," dedi.

Gözlerim doldu ve yutkundum. "Bitti mi? Neonla mı ihtiyacı var?" Dedim ama içimden de bir şeyler kopuyordu. Nick'le ilişkimin bitmiş olması Pierce için müsait olduğum anlamına gelmiyordu.

"İyi olduğuna emin misin?" Ivy sordu, ben de başımı salladım, ağzım yine doluydu.

"Al'ın çağırma adını bilen başka birini bulana kadar," diye düzelttim, kraker kasesi için parmaklarımı oynattım. Düşüncelerim Al'ın beni cadılar meclisine kimin sattığını söylersem anlaşılmayı bitireceğini, hatta bana ip atlamayı öğreteceğini söylemesine kaydı. Yumurtalıklarımın bahsettiğimde işlerin nasıl da değiştiğini fark ettim. Pek çok insan Al'ın çağırma adını biliyordu ve hangi iblis çağırıcı bir saatlik işini af için takas etmezdi ki? Ama Nick'i Al'a veririm, o zaman konsey haklıydı ve ben insan eti ticareti yapan bir iblistim.

Ivy kaseyi uzattı ve ben de bir avuç kraker alarak başımı arkaya eğip içine attım, ona gizlice bir bakış attım ve burada beni Nick'i iblise verip bu işi bitirmeye ikna etmeye çalışıp çalışmadığını merak ettim. "Hep Batı Yakası'na gitmek istemişimdir," dedim çiğnerken, konuyu açmasını istemiyordum. "Hey, sana bir tekneye bindiğimi söylemiş miydin? Köprüyü ve her şeyi gördüm. Mackinaw'dakinden çok daha küçük. Alcatraz'ın tam karşısında büyük bir çikolata fabrikası var. Zalimce ve alışılmadık bir cezadan bahsediyoruz."

Ivy dinlemiyordu, gözleri annemin gönderdiği kutuydaydı. "Bu buraya ne zaman geldi?" Bir parça kraker çıkarırken sordum

dişlerimin arasından.

Yatağımdaki pozisyonunu değiştirerek kızardı ve gözlerini ondan başka her yere dikti. "Sen gittiğinde."

Gitti, hapse girmede. Bunu takdir ettim. Üzerimdeki kırıntıları fırçalayarak sandviçimin son yarısına uzandım. Ivy sessiz kaldı, sonra "Açacak mısın?" diye sordu.

Parmaklarımı oynatırken ağzım dolu bir şekilde gülümsedim. Jenks'ten daha kötüydü.

Ivy alışılmadık bir çabuklukla ayağa kalktı ve ben de sandviçimin son yarısını da yere bırakarak dizimi rahatça çekebildiğim kadar yukarı çektim. Duvardan boğuk bir erkeksi tartışma sesi geliyordu ve Ivy Noel'deymiş gibi ona yakın otururken biz bunu duymazdan geldik.

Kutu hafif ve biraz tozluydu, sanki annemin tavan arasından batıya giden nakliye kamyonuna, oradan da bir posta kamyonu ile bana geri dönmüş gibiydi. Son iki kutu da aynı şekilde gelmişti. Bana uzattığı bıçağı alırken ona, "Bunun Nancy Drew'dan daha fazlası olduğundan şüpheliyim," dedim. Tanrım, kaset için bıçak getirmişti.

"Olabilir," dedi Ivy. "Elli ikinci cilt kayıp."

Aman Tanrım. Ivy gizli bir Nancy Drew hayranı! O kitaplar velet torbasına gitmemişti, muhtemelen yatağının altındaydı! Eğlenerek bıçağı komodinin üzerine koydum ve yüzündeki hevesli ifadeye gülümsedim. Elleri dikkatle kucağında, endişeliydi. Bu konuda onunla dalga geçebilirdim ama onda mutlu bir duygu görmek çok değerliydi. Kutuyu açıp içine bakmak için eğildiğimde gerçekten de iç çekti.

"Bunlar benim kamp eşyalarım!" Annemin el yazısıyla yazdığı notu çıkarıp altındaki birikmiş ıvır zıvırı görünce haykırdım.

"Oh bak!" Ivy parlak bir şekilde söyledi. "Bir kitap *var!*"

Bakışlarımı annemin mektubundan kaldırdım ve Nancy Drew'un 52. cildine uzanırken ona sıırttım. "Açtın bile, değil mi!"

Ivy bana bakmadı. "Saçmalama. Mektuplarını neden açayım ki?"

"Mmmm-hmmm." Merhaba RACHEL, köpek kulaklı sayfaları sanki İncil'den kayıp bir kitapmış gibi çevirirken okudum. BUNU BULDUM DONALD'IN YANINA TAŞINMAK. YA ATACAKTIM YA DA SANA GÖNDERECEKTİM. SENİ ÖZLEDİM, ANNE.

Mektubu bir kenara bırakıp gülümsedim. Bana gönderdiklerinin çoğu ıvır zıvırdı ama bu... Kutunun içine baktım. Tamam, bu da ıvır zıvırdı ama benim ıvır zıvırımdı.

"Şuna bak," dedim, cafcıflı renklerle boyanmış orantısız bir kil kâse getirerek. "Bunu babam için yaptım. Bu bir pipo tutacağı."

Ivy başını kitaptan kaldırdı. "Sen öyle diyorsan."

Parmaklarım on iki yaşımıdayken yaptığım çukurlara bastırdı. Gerçekten çok küçüklerdi. "Sanırım piposu olmasının tek nedeni buydu," dedim, kutuya geri koyarken. Preslenmiş çiçek albümünü hatırlamıyordum bile, ama sayfalarında benim karalamalarım vardı. Bulunduğum kulübenin rozeti vardı, tarih atılmış ve gökkuşağı çıkartmalarıyla kaplanmıştı. Üstündeki tozlu sandaletler o kadar küçüktü ki korkutucuydu.

"Kaç yaşındaydın? "Ivy onları kaldırdığımda sordu.

"On iki yaşımıdayken beni evden attılar," dedim kızararak. Hiç eğlenceli olmamıştı. Jasmine'e sataştığı için Trent'i bir ley-line enerji patlamasıyla bir ağaca fırlatmıştım. Sanırım bunu yapabilecek kadar iyiysen artık ölmediğimi ve ölen birine yer açmam gerektiğini düşünmüşlerdi. Trent bunu hak etmişti. Sanırım hak etmişti. Suyun içinde uzun süreli hafıza engelleyiciler vardı ve hiçbir şey kesin değildi.

Yasemin'le birlikte küpe yapacağımız bir çift tatlı su midyesi kabuğuna bakıp gülümsedim. Bir mavi alakarga tüyü. Benden başka kimseye bir şey ifade etmeyen şeyler.

"Nedir bu?"

Elinde antika görünümlü kavisli bir metal kanca tutuyordu ve ısınırken ona uzandım. "Ah, bir toynak kazması," dedim, avucumda ağırlığını hissediyordum, endişeli bir heyecan ve suçluluk duygusuyla ağırlaşmıştı. Ivy'nin kaşları kalktı ve ben de ekledim, "Atları vardı ve onları dışarı çıkarmadan önce toynaklarını temizlemen gerekiyordu. Bu bir toynak kazması." *Kakma ahşap saplı ve gümüş kancalı, gerçekten süslü bir toynak tırmağı.*

Başını eğen Ivy arkasına yaslandı ve bana baktı. "Ve nabzın neden fırladı?"

Yüzümü buruşturarak kazmayı kutuya geri koydum. "Bu Trent'in. En azından ben öyle düşünüyorum."

"Peki nabzın neden fırladı?" diye tekrar sordu.

"Onu ben çaldım!" Nefesimin kesildiğini hissederek söyledim. "En azından ben öyle düşünüyorum. Geri vermek istediğimden oldukça eminim ..." Tereddüt ettim, kafam karıştı.

"Kahretsin, neden bende olduğunu bile hatırlamıyorum."

Ivy'nin yüzünde tuhaf bir gülümseme vardı. Sanırım Nancy Drew ona kendi masumiyetini hatırlatmıştı. "Trent'in toynak kazmasını mı çaldın? Nedir bu, bir cadı kampı geleneği mi?"

"Belki de ödünç almışımıdır ve geri vermeyi unutmuşumdur," dedim, nereden geldiği belli olmayan bir suçluluk duygusuyla. Haklı çıkma duygusuyla onu cebime soktuğumu hatırlıyorum. Trent oradaydı... ve ben onu sevmemiştim. Sümüklüydü.

Ivy kitabı tekrar eline aldı. "Senden hoşlanmamasına şaşmamalı. Toynağını çaldın."

Bıkkın bir halde ve tam olarak sahip olmadığım bir hatıradan kaynaklanan suçluluk duygusunu görmezden gelmeye çalışarak kutuyu kapattım ve ittim. "Hislerimiz karşılıklı," dedim çoraplarımı çekiştirerek. "Trent yalancı, çıkarıcı bir velet ve her zaman da öyle oldu."

Yavaşça nefes vererek Nancy Drew'u bana uzattı. "Yani... cadılar meclisiyle ilgili tüm bu durumun onun dolandırıcılıklarından biri olduğunu mu düşünüyorsun? Trent onlara senden mi bahsetti?"

Kitabın kapağına ve Nancy'nin elinde ley-line glifleriyle işlenmiş bir tablet tutarkenki kaçamak duruşuna, hazine avcılığına baktım. *Ah, ne zaman bu kadar kolay görünmüştü.* "Bilmiyorum," dedim şaşkınlıktan perişan bir halde, kitabı saklaması için ona geri verirken.

Kapalı anı kutusuna bakarken Ivy onu sıkıca tutuyordu. Cadılar meclisi konusunda Trent'e kızmak istiyordum ama içimden bir ses hayır diyordu. Kamptaki eşyaları görmek... orada hatırlayamadığım şeyler olmuştu. Hafıza engelleyiciler böyledir, olayları bulanıklaştırır ama duyguları olduğu gibi bırakır ve toplu hatıralar yarım anılara dokunduğunda, Trent'e olan kızgınlığının kampın veledi olduğu için mi yoksa gerçekten kötü olduğu için mi olduğunu anlayamadım.

"Artık bilmiyorum," dedim sonunda. "Artık o da tehlikede ve hayatımı zindan etmesinin daha kolay yolları var."

Ivy yumuşak bir ses çıkardı ve kulağı delik Nancy Drew'u dikkatlice yanına koydu. Cadılar meclisine iblis büyüü yapabildiğimi söylemediğine inanmak istesem de, aptal olmaktan bıkmıştım. Bunun onun ayrıntılı planlarından biri olduğuna inanmak çok daha kolaydı. Daha kolay, evet, ama akıllıca? Çünkü eğer Trent onlara söylemediyse, o zaman başka biri söylemişti ve kimin söylediğine dair en ufak bir fikrim yoktu. Mantık onun yaptığını söylüyordu, ama mantıklı olsaydım, aramızdaki tanıdık bağı aktif hale getirir ve

Bana iyi davranması için. Bunun yerine, içimden gelen bir his yüzünden onu kendim için büyük bir bedel ödeyerek kurtarmıştım. Ve hâlâ nedenini bilmiyordum. Gözlerim kutuya kaydı, sanki cevap orada bir yerdeymiş gibi hissediyordum.

"Neden Pandora tılsımını kullanıp öğrenmiyorsun?"

Ivy'ye baktım, bende olduğunu bile unutmuştum. "Kamptan bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Eğer istediğin anı kampla ya da babanla ilgiliyse sana bir tane yapabileceğini söylemişti. O da sana bir tane yaptı."

"Sen delisin!" diye bağırdım ama o gülümseyerek başını sallıyordu.

Gözleri kapalı kutuya değdi. "*Hatırlasan da hatırlamasan da* sen ve Trent'in geçmişi çok eskilere dayanıyor. Onun hakkındaki içgüdüsel hislerinin gerçek bir şeye mi yoksa bir toynak kazması yüzünden çıkan bir çocukluk tartışmasına mı dayandığını öğrenmeye değer diye düşünüyorum. Sence de öyle değil mi?"

Eh, o böyle söyleyince... Arka oturma odasından öfkeyle yükselen erkeksi bir ses geldi. Bakışlarım Trent'in tılsımını sakladığım üst çekmeceme gitti ve bir ürpertiye bastırdım. Ona güvenip güvenemeyeceğimi bilmem gerekiyordu, sadece yüzeysel şeylerle değil, *gerçekten güvenmem* gerekiyordu. Ondan neden hoşlanmadığımı ama değersiz derisini kurtarmak için hayatımı riske atabileceğimi bilmem gerekiyordu. Onun Pandora tılsımını kullanmam gerekiyordu.

Nabzım hızlandı ve ayaklarımı yere doğru salladım, dizlerim itiraz edince irkildim. Eğer bunu yapacaksam, tüm periler Nick ve Pierce'ı gözetleyip tartışırken yapmayı tercih ederdim. "Tamam ama beni öldürürse bu senin suçun." Şifonyerimin en üst çekmecesini karıştırarak açtım. *Belki de babamın bir anısıydı.*

"Uh..., "diye kekeledi Ivy ve başımı kaldırıp baktığımda gözlerinin düşünceli bir şekilde açıldığını gördüm.

"Şaka yapıyorum," dedim. "Ölümcül muska testini geçti, unuttun mu?" "O değil. İç çamaşırı çekmecende mi saklıyorsun?"

Neden utandığımı merak ederek tereddüt ettim. "Peki, elf sihrini nereye koyuyorsun?" diye sordum ve sonra parmaklarım bilezik büyüklüğündeki düğümlü at kılının pürüzsüz, düğümlü yumrusuna dokundu. İçimden bir heyecan dalgası geçti ve tılsımı çıkardım.

Ivy ve ben birlikte zararsız görünen şeye baktık. Düğümler parmak uçlarımin altında sertleşmişti, gümüş ve siyah saçlardan yapılmıştı. Sanki güç dışarı sızıyormuş gibi karıncalanıyordu. Elf büyü. Vahşi. Tahmin edilemez. Tanrım, umarım bir hata yapmıyorumdur. Trent yapmıştı ve ben onun ne kadar iyi ya da kötü olduğunu bilmiyordum.

Bilgi güçtür. Kaşlarımı çatarak ilk düğümü attım. Cehalet mutluluktur.

Ama merak -kediye öldürmüş olsa bile- kraldı ve kalbim çarparak kutuyu yataktan kaldırıp oturdum. "Gitmeyecek misin?" Kendimi bir tavuk gibi hissederek sordum ve Ivy başını salladı. Ve bu güvenceyle üç düğümden ilkinin çözümü.

Nemli saçlarım kırışıyor gibiydi ve elf büyüğü içimde yükselirken yüzüm ısındı, meşe yapraklarının ve soğuk sonbahar havasının tadını aldım.

"İyi misin?"

Başımı salladım. "Büyü tuhaf hissettiriyor. Folyo gibi."

Nefes verdi ve kollarını ortasında kavuşturarak ayağı kalktığında yatak kaydı. Tamamen anladığım, alışılmadık bir endişe gösterisiydi bu. Kendimi toparlayarak ikinci düğümü çözümü. Düşüncelerim sıçrar gibi oldu ve nefesim hızlandı. Şimdi durmak cazibeyi mahvedecekti ve üçüncü düğümü çözümü, alışılmadık bir yorgunluk parmaklarımı karmakarışık hale getirmişti. *Umarım bu bir hata değildir.*

Ivy'ye bakarken nefesim kesildi ve sanki Alice'in tavşan deliğinden aşağı düşmesi gibi kendi içime düştüm. Yatağımda oturduğumu biliyordum ama kuşlar ve atların yumuşak homurtuları vardı. Gerçeklik ve hafızanın ikiz hisleri ürkütücüydü ama büyülü olanlar baskın hale geliyordu.

"Tanrım, Ivy. Çok sıcak," diye fısıldadım, gözlerim kapanırken kendimi bir rüya değil, bir anı olan rüyaya bıraktım. Kendimi küçük hissettim, yatağımanın yumuşaklığı sert bir ahşap zemine dönüştü. Yorgunluk, tanıdık ve nefret edilen bir şekilde, zehir gibi kemiklerime işliyordu. Hafızam yarı yarıya azaldı ve bildiğim her şeyi unutmuş gibi görünerek... hatırladım.

Nabzım çocukluğumdaki gibi hızlandı, koşmaya başladım ve gözlerimi kampın ahırlarının loş ışığında açtım.

Burnumu çekerek daha sıkı kıvrıldım, nemli saman, at gübresi ve terli deri kokusunu içime çekerek ağlamamaya çalıştım. Bu berbattı. Hem de çok berbattı. Jasmine'in Trent'ten nefret ettiğini sanıyordum ama meğer ondan hoşlanıyormuş. *Hoşlanmıştı!* Nereden bilebilirdim ki? Onun hakkında yeterince şikayet etti.

At tepindi ve ben köşeye daha da gömüldüm, mavi battaniyeyi üzerime çekip saklandım. Bu canavar ata binen birini daha önce hiç görmemişim ve o da benim binmeme aldırmamıştı. Ben çok

Kızgın. Jasmine'le hiç kavga etmezdik ama nerede olduğu konusunda bana yalan söylediğini öğrendiğimde kendimi kaybettim. Küçük zengin çocukla ay ışığında yürüyüşe çıkmış, beni ranzamızın alt yarısında tek başıma bırakmış ve benim bir öpücüğüm olmadığını bildiği halde herkesin ilk öpücük hikâyelerini anlatmasını dinlemişti. Benim arkadaşım olması gerekiyordu!

Ağlamamak için nefesimi tuttum, kollarımı dizlerime doladım. Hepsi Trent'in suçuydu, sümüklünün. Sefil bir halde ayakkabılarımın bağcıklarını kurcaladım ve geniş ahır kapısında bir çift çizme yankılandığında irkildim. İki kişi alçak sesle konuşarak yanımdan geçerken donakaldım, kimlikleri bulunduğum bölmenin yüksek duvarları tarafından gizlenmişti ama beni arayanların danışman kılığına girmiş laboratuvar teknisyenleri ya da ahır görevlileri değil, çocuklar olduğunu anlayabiliyordum.

Üstümdeki at kişnedi. Kulakları dikildi, başını kapıya doğru eğdi.

Kahretsin, diye düşündüm, bir ses tanıdım. Stanley üç gündür buradaydı ve her zamanki gibi Trent'le takılıyordu. Adam geçen yıl da buradaydı ve ikinci günkü ayak yarışında Trent'in bileğini burkmayı başarmıştı. Bu yıl da bir kano yarışında Trent'in elini kırmıştı. Stanley'nin küreği tam arkasına denk gelmişti ve çat diye kırılmıştı, artık yarışma yoktu. Stanley kaybetmeyi sevmezdi. Stanley ahırdaysa, Trent de onunla birlikteydi.

Sesi zayıflayan Stanley, "Love Song for a Vampire" şarkısını söylemeye başladı, sözleri uygun bir şekilde kaba bir şeyle değiştirdi ve ahırların diğer kanadına geçtiklerinde nefesim kesildi - ama üstümdeki at hala kulaklarını dikmişti.

"Hoy, hoy, Bay T.," diye yumuşak bir ses geldi ve bir dizgin şingırdadı ve ben donakaldım. Trent mi? Trent burada mıydı? Panikle elimi sıcak yüzüme götürdüm ve baktım, başının üstünden başka bir şey göremedim. At nefesini üfledi ve Trent'in sesi değişti, kelimeler mırıldanmaya dönüştü. Çok güzeldi ve anlamaya çalışarak daha fazla zorladım. Kulağa başka bir dil gibi geliyordu ve Jasmine ondan hoşlandığı için ondan nefret etsem de, bunun güzel olduğunu düşünmeden edemiyordum.

Kumral kafası ahırın duvarları üzerinde parlayarak bana açık tenini ve yeşil gözlerini gösterdi. Beni görmemişti ve genelde beni küçümsediği yüzünü izledim. Trent'in gözleri dolgun ve parlıyordu ve gülümsüyordu. Beyaz saçları dağınıktı ve kulakları görünüyordu. Trent kulaklarının görünmesine asla izin vermezdi, her zaman

İnce saçlarını onların üzerinde tarıyordu. Sıska, sırık gibiydi ve kulaklarını okşayıp ona bir şeyler yedirirken neredeyse ata şarkı söylüyordu.

Gözlerimi üzerinde hissedince bakışları bana kaydı.

O muhteşem sesi hemen kesildi. Dudakları birbirine yapıştı ve gözleri sert bir çekiklik aldı. At homurdanarak ondan uzaklaştı. "Ne yapıyorsun orada?" dedi sesi çatlayarak ve yüzü kızarak. "Çık dışarı. Seyisler gittiğinde burada olmaman gerekiyordu."

"Sen de öyle," dedim, ayağa fırladım ve duvara yaslanırken at battaniyesini kendime çektim. Kapıyı açıp içeri girdiğinde ve arkasından kilitlediğinde kalbim küt küt atmaya başladı, alçısı yüzünden ilk seferinde becerememişti. Stanley'nin Trent'in elini kırarak yazın geri kalanında onu dezavantajlı duruma düşürdüğüne bahse girmeye hazırdım. Ne aptal ama.

Trent yeni kot pantolon ve yepyeni binici çizmeleri giymişti. Kendi iğrenç spor ayakkabılarımı düşündüm ve kızardım. Trent zengindi. Kampın sahibi babasıydı. Bunu herkes biliyordu.

"Seni arıyorlar," dedi benimle alay ederek. "*Öyle* bir durumdasın *ki* çok sorun."

At başını savurdu, ayakları aramızda huzursuzca hareket ediyordu ve bana basmamasını hatırlatmak için bir elimi üzerine koydum. "İstersem burada olabilirim," dedim çenemi kaldırarak.

Trent'in beyaz kaşları birbirine yaklaştı ama at homurdanıp kulaklarını arkaya yatırınca gözlerini başka tarafa çevirerek hayvanı susturdu. "Bu benim atım," dedi ukalaca. Elindeki alçı, parmaklarını atın yularına geçirmesini zorlaştırıyordu ama hayvan yeterince uysaldı.

"Üzerinde adını göremiyorum," dedim, sonra Trent arkamdaki levhayı işaret edince kızardım. "Oh," dedim, kenara çekilerek. Tamam. Bu onun atıydı. Sadece kendi atına sahip olmak değil, onu senin için yaz kampına götürecek kadar zengin olmak da güzel olmalı.

Atın kulakları kıpırdadı ve ahırın diğer kanadından Stanley'nin sesi yankılandı. "Dizginleri takmak için yardıma ihtiyacın var mı, tembel kış? Kolanı sıkılaştırayım mı? Sana bir ayak mı vereyim? Yoksa harika çocuk bunu tek elle yapabileceğini mi sanıyor?"

Korkarak geri çekildim. Trent şımarık biriydi ama Stanley de huysuz b i r kabadayıydı.

Trent'in ifadesi bozuldu. Bana bakarak bağırdı: "Dişlerimle bir atı iki elimle senden daha hızlı eyerleyebilirim. Dışarıda görüşürüz."

Sertçe yutkundum, Trent'in Stanley'den korktuğumu bilip bilmemesini umursamıyordum. Bir minnet duygusu beni duvardan çekti. Gözlerim onun kırık eline kaydı. "Sen iyi misin?"

Yüksek bir rafa uzanan Trent, tahta saplı bir toynak kazmasını indirdi ve arka cebine soktu. "Neden umursuyorsun ki?"

"Öyle bir şey demedim," dedim kollarımı ortama kavuşturarak. Dışarı çıkmak istedim ama o bana engel oluyordu.

Trent bana baktı. "Sen ağlak bir bebeksin. Ağlayıp duruyorsun. Gözlerin kıpkırmızı."

Elimin tersiyle yüzümü sildim. *Neden* ağladığımı o da biliyordu, velet. "Yani? Ben on iki yaşındayım. Senin bahanen ne?"

Kapıdan yana kaydı ve ben de kapıya doğru koştum, kapıyı açık bıraktım çünkü o da dışarı çıkıyordu, atı gürültüyle takırdıyordu. "Sekizinci sınıfta olduğunu sanıyordum," dedi, sesi şaşkındı.

Güneş ışığının parlak karesi otuz adım öteden beni çağırıyordu ama ben serin gölgede oyalandım. "Öyleyim," dedim dirseğimi tutarak ve beceriksizce yer değiştirerek. "Birkaç sınıf atladım. Evde eğitim aldım. Bilirsin işte... hasta falan. Gelecek ay on üç yaşında olacağım."

On üç yaşında ve bir taştan daha aptal. Jasmine'in ondan neden hoşlandığını anlayabiliyordum. Zengindi, yakışıklıydı ve kendi atı vardı. Ama arkadaşlarınızın sizi incitmesine izin verecek kadar kendinizden emin değilseniz, aptalsınız demektir.

Trent bize söylendiği gibi atının yular ipini direğe bağlama zahmetine girmede ve ben de onun atının toynaklarını kontrol etmesini, kazmayı yerine koymak yerine cebine sokmasını izledim. Son ayağını da bırakan Trent dizgin askısına baktı, sonra atının yularından sarkan ipi bana doğru itti.

"Tutun onu," dedi sertçe ve ben bir adım geri çekildim.

"Ben senin hizmetçin değilim," dedim öfkeyle. "Onu kendin bağla."

Trent'in parmakları kıpırdadı. "Orada öylece durursan onu bağlamayacağım," dedi, sesi yumuşak ama kararlıydı. "Ben onu dizginlerken ipi tut."

"Hayır!" "Hayır!" diye bağırdım, kollarımı göbeğime dolamıştım.

İpi al.

Çenesini sıktı, dediğini yapmadığım için kızgındı. "Sana ipi tutmanı söyledim!"

Trent uzandı, sağlam eliyle bileğimi yakaladı ve diğer kolumun arkasına sıkıştırdığım yerden çekti. Kavrayışı sıkıydı ve ley-line enerjisinin karıncalanma dalgası aramıza girdiğinde nefes nefese kaldım.

"Hey!" diye bağırdım, sarsılarak uzaklaştım ve parmakları bıraktı.

"Ne kadar taşıyabileceğini bilmek istedim," dedi kendini beğenmiş bir şekilde. "Babam senin tehlikeli olduğunu söylüyor ama senden daha fazlasını taşıyabilen kediler gördüm."

"Seni küçük pislik! Bunu bilerek yaptın!" Sonra gözlerim büyüdü. "Kutsal inek! Sen bir cadıydın!"

Sanki bir hata yapmış gibi hızla, "Hayır, değilim," dedi. "Senin gibi küçük, berbat bir cadıdan daha iyiyim."

Ağzım açık kaldı ve çılgına döndüm. "Ne demek istiyorsun, boktan küçük cadı! Kendini çok mu seksi sanıyorsun? Eğer cadı değilsen, o zaman kokuşmuş küçük bir insandan başka bir şey değilsin!"

Bana baktı, neredeyse rahatlamıştı. "Hâlâ senden daha iyiyim," dedi, yanakları kızarmıştı. "Daha hızlı."

"Ben hastayım, seni moron!"

"Bahse girerim kamptan çalan zilin sesini bile duyamıyorsunuzdur," diye ekledi.

Öfkem tereddüt etti ve sadece uydurup uydurmadığını merak ederek dinledim.

"Eminim pişen ekmeğin kokusunu da alamıyorsunuzdur," dedi Trent, atına güvenip dizgin almaya giderken yanımda durarak. "*O kadar körsün* ki bahse girerim kulübene gizlice girip parmağındaki yüzüğü alsam haberin bile olmaz."

"Ben yüzük takmıyorum, Einstein," dedim hırıltılı bir sesle, "Ve bahse girerim o kazmayı cebinden çıkarabilirim ve sen bunu asla hissetmezsin. Ve bahse girerim senden daha fazla sonsuza kadar tutabilirim!" Nabzım hızlanmıştı ve nefesimin kesildiğini hissediyordum. "Ve senin kokuşmuş atını tutmayacağım!" Başım dönerek ekledim. "Dünyadaki son hayvan olsa bile senin o dırdırcı atına binmem!"

Görüşüm dalgalandı ve konuşmayı bıraktım, dizlerimin kilidi açık bir şekilde orada durmaktan ve bir an için sadece nefes almaya dikkat etmekten memnun oldum.

Kahretsin, Trent'in önünde bayılmak istemedim.

"Öyle mi?" Trent, atını fırçalayıp eysiz bir ped takarken sırtı bana dönük bir şekilde konuştu. "Şey, sana izin vermez. Cadıları sevmez."

"Eminim yapardı," diye mırıldandım, kalbimin yavaşlamaya başladığını hissederek. "Beni kutusuna aldı, tamam mı? O kadar da sert biri değil, sen de değilsin. Sen pısıriğin tekisin," dedim, onu incitmek istiyordum. "Stanley'nin seni böyle dövmesine neden izin veriyorsun? Tek yapman gereken ona bir kez karşı koymaktı, o da seni her yıl incitmezdi."

Trent kıpkırmızı kesildi, bu da saçlarının daha da öne çıkmasına neden oldu. Gözlerini atına dikmiş, beni görmezden geliyordu ve ben de hassas bir noktastan vurduğumu biliyordum. Hak ettiğini buldu, şımarık velet. Ben kibirli ve kalçam kalkık bir şekilde izlerken, alçılı olduğu için diğer eliyle tutması gereken bitle uğraştı. Garipti ve at bundan hoşlanmadı, başını savurdu ve yer değiştirdi.

Trent hâlâ bir şey söylememiştii ve Stanley yorumu için kendimi kötü hissederek yaklaştım. O kısmı içeri almasına imkân yoktu. "Ben bakarım," diye usulca teklif ettim ve çenesi sıkıştı.

"Yardıma ihtiyacım yok," dedi, sonra atı geri çekilip başını savurarak kaçmakla tehdit edince küfretti. Uç düştü ve Trent atının ahırına geri kaçmasını engellemek için çabaladı.

Atı üzerine basmadan önce ucu almak için öne atıldım. "Senin derdin ne?" Çırpındım. "Ucu ayarlayabildiğini biliyorum. Bırak bu sefer ben yapayım. Tabii Sta-a-a-an-le-e-e-ey'in sana yardım etmesini istemiyorsan?" Adını kız gibi söyleyerek çizdim.

Trent elini atının boynuna koydu ve hayvan sakinleşti, hoş bir duruşla durdu ve kulakları güzelce dikilmiş bir şekilde bana ve uca baktı. "Yapabileceğini mi sanıyorsun?" dedi alaycı bir tavırla. "Devam et ve dene. Parmaklarını ısırp koparırsa bana ağlayarak gelme."

Trent'e baktım, yarı yarıya yapamayacağımı kanıtlamak için kendi atını çimdiklemesini bekliyordum. Her ata bindiğimde atımı dizginlerdim. Bu benim buradaki üçüncü yılımdı ve uzman olmasam da iyi bir at dizginleri sorunsuzca alırdı.

Atın dikkatini dağıtmak için onunla konuşarak ve öterek, metal parçasını büyük dişlerinin arasına sıkıştırdım, geri kalanını hızla yukarı kaydırıp yerine oturttum ama kayışı bağlamak için atın başının altına eğilen Trent oldu. Benden uzun boyluydu ve ben geri çekildim, dizginler sallanıyordu.

Trent onları alana kadar. Telaşla yelenin çözüldüğünden ve kayışların bükülmediğinden emin olmaya çalışıyordu. Tanrım, bir atı nasıl dizginleyeceğimi biliyordum.

Bir an durdum, teşekkür etmemesine şaşırmadım. Vazgeçerek bir adım geri attım. En azından artık başım dönmüyordu. "Jasmine bana çok kızgın," dedim. "Senden hoşlandığını bilmiyordum. Özür dilerim."

Trent bana döndü, açıkça şaşırmıştı. Gözlerim tehditkâr yaşlarla doldu ve arkamı döndüm. Biri adımı söylüyordu, sesine bakılırsa bir danışman. Harika. Beni yazacaklardı. İç çekerek parlak ışık karesine doğru ilerledim.

"Seni bırakmamı ister misin?" Trent sordu.

Gözlerimi silerek döndüm, şok olmuştum. Bakışlarım ondan ata kaydı. Eyer yoktu, sadece eyersiz bir ped vardı. "Üzerinde mi?"

Başka bir ses yüksek sesle ve biraz da öfkeyle adımı söylediğinde dikkati ahırın dışına çıktı. Başını sallayarak bir tutam yeleyi yakaladı ve sanki bunun için doğmuş gibi kendini yukarı salladı. "Eğer buraya çıkabilirsen."

Bir meydan okumadan daha fazlası vardı ve bir adım öne çıktım, ona baktım ve yerden çok uzakta olduğunu düşündüm. "Beni yere sermek istiyorsun," dedim ona güvenmeyerek. "Ya da beni ormana götürüp orada yürümeye bırakacaksın."

Eğilip elini uzatırken sakın yüzünde niyetine dair en ufak bir belirti yoktu. "Bana güvenmek zorundasın."

Sesler gittikçe yükseliyordu. Belki Jasmine onunla birlikte olduğumu öğrenirse, terk edilmenin nasıl bir his olduğunu anlayabilirdi. Önemsizdi ama nefes alarak elimi onun eline koydum. Diğer elimi uzattım ve bir eğilip bir çekiştirmeyle kendimi onun arkasında buldum.

At kımıldadı, homurdandı ve Trent onu yatıştırırken, kendimi gerçekten tuhaf hissederek Trent'in beline sarıldım. Nefes nefese kalışım tarçın ve yeşil şeylerin kokusunu içime çekti ve alarmım benzersiz bir hisle durakladı, içimden bir şey geçiyordu. Belki de uzun bir atın üzerinde olduğum için duyduğum gurur? Toynak tırnağı neredeyse cebinden düşüyordu ve bunu hak ettiğini düşünerek, at yer değiştirdiğinde onu çekip çıkardım ve kendi cebime soktum. Beni yolda bırakmayacağını anladığımda geri verecektim. Onu almamın tek nedeni yapabileceğimi kanıtlamaksa bu gerçekten hırsızlık sayılmazdı, değil mi?

Boktan küçük bir cadıdan iyidir, değil mi?

"Lütfen beni buna pişman etme," diye fısıldadım. Jasmine öğrenirse benimle bir daha asla konuşmazdı ama umurumda değildi. Atı muhteşemdi!

"Sen yapmazsan ben de yapmam," dedi ve at hareket etmeye başladığında tutuşum sıkılaştı.

Adımı haykıran her kimse yaklaşıyordu ve at hevesle kapıya yöneldi. "Onun adı ne?" Güneşe göz kırparak çıkarken sordum.

"Tulpa, ama ben ona Bay T. diyorum."

Boş otlığa ve ötesindeki çitle çevrili tarlaya baktım. Toprak yoldan iki kişi geliyordu, bizi görünce adımlarını **h ı z l a n d ı r d ı l a r**. Bir at ve binicisi tarlanın ormana dönüştüğü yerde bekliyordu. Stanley. "Atına bir çiçeğin adını mı verdin?" diye sordum.

"Tulpa, Tulip değil," dedi Trent. "Bekle. Buradan çıkmamız gerek."

"Hey!" diye bağırdım, atını yumuşak bir dörtnala ittiğinde elimi sıktım. Ama ne kadar hızlı gidersek o kadar kolay oluyordu ve kendimi Trent'e doğru eğilirken buldum. Saçlarım arkama itilmişti ve zorlukla nefes alabiliyordum. Tek bir sorun vardı. Çite doğru gidiyorduk.

"Trent?" Bağırdım ve atını daha hızlı bir yürüyüşe geçirdi. Kazmanın düşmediğinden emin olmak için arkama uzandım.

"Ben alıyorum!" diye bağırdı. "Bekle!"

Atlayacak mıydı? Kalbim küt küt atarken gözlerimi kapattım ve kollarımı tekrar Trent'e doladım. *Düşmemi istiyordu. Bunu biliyordum!* Başım dönmeye başladı ve kaslarımın zayıfladığını hissettim. Bu çok fazlaydı. İşaretleri biliyordum ama daha da sıkı tutundum. Bu sefer olmayacaktı. Bayılmayacaktım. İçime adrenalin doldu ve büyüünün ürpertisi. Nefesimi tuttum, at altımda kamburlaşırken ayak parmaklarıma kadar inen bir heyecan hissettim. Gözlerim açıldı ve baktım.

Tulpa'nın ayakları toprağı terk etti ve öne doğru uzandı. Onunla birlikte biz de eğildik, büyüden daha eski bir içgüdü bizi ele geçirdi. Toynaklarının sesi kesildi ve kalbimin güm güm atışı her şeyi susturdu. Bir an için uçtuk.

Tulpa'nın ön ayakları dokundu ve dünya geri döndü. Toynaklarının temposu bana çarptı ve Trent'i bırakarak bağırdım. O sırada

harikaydı. İnanılmaz derecede harikaydı. Coşkuyla gülümsedim, aynı anda hem nefessiz hem de güçlü hissediyordum.

Trent döndü, gözlerinde şaşkınlık, neredeyse şok vardı.

"Dayanmışsın." "Tabii ki dayandım!" Sırıtarak söyledim. "Hadi gidelim!"

Bana cevap vermek için bir nefes aldı ama ne söyleyeceğini asla öğrenemedim. Birisi korkuyla isimlerimizi haykırıyordu.

Trent'in atı ürkererek ürktü. At dönerken ellerim Trent'e yapıştı. Topuklarım havaya kalktı ve geriye doğru düştüm. Trent bir eliyle dizginleri tutmuş, kontrolü yeniden sağlamaya ve atının başını yukarıda tutmaya çalışıyor, bir yandan da yaralı eliyle bana uzanıyordu. Parmakları kavrayamadı ve çığlık attım, gittiğimi hissettim.

At öne doğru sıçrayınca düştüm. Yer bana çarptı, şok oldum ve şimdi güzel, güzel kadife siyahına dönen, yıldızsız, parlak mavi gökyüzüne baktım.

"Rachel!" Duydum ve biri başımı kaldırdı. Gözlerim çalışmıyordu. Gördüğümü biliyordum ama ne olduğunu anlayamıyordum.

"Rachel, nefes al. Oh Tanrım. Özür dilerim," dedi Trent. "Sadece nefes al. Lütfen nefes al!"

Ve sonra kulaklarım bile çalışmayı bıraktı. Havasızlıktan bayılmışım.

On

Inefes alamıyordum. Ciğerlerim havaya hasretti, yanıyordu ama onları genişletemiyordum. Anı ile şimdi arasında sıkışıp kalmıştım, düşünebiliyordum ama bir şey yapamıyordum.

"Rachel!" Ivy bağırdı ve yanağımda acı bir tokat hissettim. "Uyan!"

Jenks'in peri kanatları takırdayarak yaklaştı ve cereyanı yanan yanağımla serinletti. "Kesin şunu!" diye bağırdı. "Ona vurmanın hiçbir yararı yok!"

Panik içime işledi ama hareket edemiyordum, felç olmuşum ve havam tükeniyordu.

"Ölümcül bir büyü yapmasına izin mi verdin?" Pierce'ın sesinin yaklaştığını duydum.

"Ölümcül olmaması gerekiyordu!" Ivy hırslayarak karşılık verdi. "Ölümcül tılsım testini çoktan geçmişti. Bir şeyler ters gitti!"

"Kalamack mı hazırladı? Bence yanlış olan bu. Tıpkı babası gibi. Özensiz."

"Bakın!" Jenks dedi ki. "Hala onun elinde. Tam şurada!"

Kalbim güm güm atıyor, nefes alamıyordum; titreyen ellerin beni ters çevirdiğini hissettim. Parmaklar benimkilerin arasına girdi ve acı içime işledi. Göze alamadığım bir inilti içimden geçti.

"Ona zarar veriyorsun!" Nick haykırarak rezaleti tamamladı.

"Boğulmasından iyidir," dedi Ivy. Sonra daha yumuşak bir sesle şöyle dedi,
"Özür dilerim Rachel."

Kendi içime kapandım, başım acıyla patladı. Oh Tanrım. Ölüyordum. Lanet bir elf büyüğü yüzünden ölecektim. *Parmaklarımı kır. Ne olursa olsun!* Parmaklarımdaki keskin çekiş bir acı bıçağıydı, ama pürüzsüz at kılı benden kayarken bir şey kıldığını düşünmedim.

Nick'in sesi yakın ve endişeliydi. "Hâlâ nefes almıyor."

"Bize bilmediğimiz bir şey söyle, saçmalık!" Jenks haykırdı.

"Ona bir daha vur!" dedi hırsız.

İşitmem bulanıklaşıyordu ve lanetin dengesizliğinin acısı boğulmanın acısı içinde kaybolmuştu. Düşünemiyordum ama yatağın eğildiğini hissettim ve başım erkeksi bir göğse çarparken kömür tozu kokan kollar etrafımı sardı. "Affet beni cadı hanım," diye bir ses duydum ve sonra içimden bir çizgi geçti.

Nefesim kesildi, istemsiz tepki içime bir hava kaçmasına neden oldu. Güneşin altındaki bir çayır gibi kokuyordu. Mide bulantım arttı ve kalbim zayıf bir şekilde çarptı, ama hala nefes alamıyordum. Bir şekilde gözlerimi açmayı başardım. Pierce beni tutuyordu, Ivy çaresizce duruyordu, gözleri siyah ve güzeldi. "Bir şeyler yap!" Jenks yakınımnda dururken bağırdı ve gözlerim kapandı.

"Bir şey yapıyorum," diye nefes nefese kaldı Pierce. "Nefes aldı."

Yumuşak parmaklar çenemi çevirdi ve Ivy'nin "Trent onu lanetledi mi?" dediğini duydum.

"Onu öldüreceğim. O peri sümüklüböceğinin oğlunu öldüreceğim," diye yemin etti Jenks.

"Bu bir lanet değil. Yanlış hizalanmış bir büyü. Onu yakmaya çalışacağım," dedi Pierce.

Daha güçlü bir çizgi enerjisi atışı içimde ısıldarken tekrar sarsıldım. Neredeyse ikinci bir nefes alıyordum ama bu yeterli değildi ve kalbim havaya hasret bir şekilde çarpmaya başladı. Bunu başaramayacaktım. Trent kazanmıştı. Orospu çocuğu.

Nick fısıldayarak, "Morarıyor," dedi. "Bir şeyler yap." "Rachel!" Jenks bağırdı. "Seni aptal cadı! Ne yaptın sen!"

Pierce titriyordu. "Tanrım, daha ne kadar dayanabilirsin cadı hanım?"

Ivy, "O iş yapabilir," dedi. "Ona elinizden geleni ardınıza koymayın."

Sanki içimde bir ışık parladı. Pierce ruhuma daldı, içimden geçen bir çizgiye ulaştı ve onu kendine çekti. Nefes nefese kaldım, sırtım kamburlaştı ve gözlerim kocaman açıldı.

"Onu öldürüyorsun!" Jenks bağırdı ve ben tekrar Pierce'ın içine düştüm.

Kollarım hareket etti ve ciğerlerim genişledi. Havayı o kadar sert yutuyordum ki

Canım yandı, öksürdüm.

"Yakalayın onları!" Jenks haykırdı ve Ivy ileri atılıp Pierce'ı yakalayıp ikimizi de dik tutunca gözlerim fal taşı gibi açıldı. Kolları hâlâ bana sarılıydı ve başı benimkinin yanındaydı. Nefes nefese kalmıştı, dudakları ayrılmış ve kaşları acıyla çatılmıştı. Nefesi hızlı geliyordu ve üzerime gelip gittiğini hissedebiliyordum.

"Ben kuğu," diye nefes aldı. "Hatırı sayılır miktarda ip tutabiliyorsun Rachel."

Yer değiştirdim ve gözleri açıldı, benimkileri buldu. İçimde yine bir şey pırıldadı, zarıflığı acı vericiydi. Varlığını inkâr etmeye çalışsam da onu tanıdım. Ve gülümsedim, kollarında dinlenirken bir kedi yavrusu kadar zayıftım. "Merhaba," diye fısıldadım, böylece öksürmeye başlamayacaktım, küçük, eşit nefeslere konsantre olacaktım.

"Sana da merhaba," dedi, modern deyim aksanıyla kulağa komik geliyordu ve sonra Jenks oradaydı, yeşil bir toz döküyordu ve paniklemiş görünüyordu.

"Rache, iyi misin?" diye sordu peri. "Bu bir lanet miydi? Trent seni öldürmeye mi çalıştı?"

"Öyle görünüyor," dedim ve onu bir daha gördüğümde boğazına bir köri fırçası tıkmaya yemin ettim.

Jenks tek kelimelik hecelerle küfretmeye başladı. Minnettar bakışlarım Pierce'a yöneldi. Kahretsin, adam çok fazla enerji tutabiliyordu. Belki de biraz esneyerek benim kadar. Ve beni tutuyordu. Yatağında.

Yüz ifadem boşaldı. Bunun için zamanım yoktu ve bittiğinde çok acı verecekti. "Telefon," diye mırıldandım, kendimi toparlamaya çalışıyordum. Ivy yataktan kalkarken yatak kayd ve Pierce beni bırakıp garip bir şekilde yanımda durmaya başladığında daha serin bir hava çarptı yüzüme. "Telefonum nerede?" diye sordum, sonra San Francisco'da olduğunu hatırladım.

Nick'in gözleri kocaman açılmıştı ve Jenks'in gözlerinden kırmızı bir toz dökülüyordu ama Ivy de benimle aynı şeyi düşünüyor gibiydi ve bana telefonunu uzattı. "Benimkini kullan."

"Tink'in memeleri!" Jenks bir aşağı bir yukarı gidip geliyor, midemi bulandırıyor. "Rache, onu aramıyorsun, değil mi?"

"İzle beni." Numaraları tuşlarken parmaklarım titriyordu. Çok kızmıştım. Bu ne cüret. Ne cüretle bana bir tılsım verir ve

beni onunla öldürecekti. Bu onun beni el altından tehdit etme şekli miydi? İstedğini yap yoksa? Sadece iki adım ötede bir direk varken atının başını tutmamı isteyen o velet çocuktan bu yana hiç değişmemişti.

"Onu arama! İşe yaramadığını anlar!" Jenks bağırdı ve ben de ona el salladım. Perinin kanatları gürültüyle takırdadı ama sonra sustu. "Numarasını ezbere biliyor musun?"

Evet, Trent Kalamack'ın numarasını ezberlemiştim. Üçüncü sınıfta sizi döven çocuğun adını hatırlamanız gibi. Bazı şeyleri unutmazsınız.

"Sessiz ol. Duymak istiyorum," dedi Ivy telefon çaldığında ve Jenks omzuma indiğinde öfkem daha da arttı. Birlikte hattın açılma sesini dinledik.

"Kalamack Industries," dedi kadın ama Sara Jane miydi yoksa akıllanıp kaçtı mı anlayamadım. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Aklımdan binlerce ukala cevap geçti ama gözlerim Ivy'ninkilerde, "Ben Rachel Morgan-" demeyi başardım.

"Evet, Bayan Morgan," diye araya girdi. "Bay Kalamack aramanızı bekliyordu."

"Bahse girerim," dedim ama beni çoktan beklemeye almıştı. Asansör müziği olsaydı çılgılık atacaktım.

"Rachel!" Trent'in sesi net ve temiz geliyordu, sesinde profesyonelden çıkıp gerçek bir zevke dönüşen bir sıcaklık vardı.

"Seni piç kurusu!" Ben haykırdım ve Jenks homurdandı.

Hafif bir tereddüt oldu, sonra, "Anladığım kadarıyla bu sosyal bir görüşme değil?" Trent kuru bir sesle, tüm ruh halinin değiştiğini söyledi.

Nasıl hiçbir şey olmamış gibi orada oturabiliyordu? "İşe yaramadı, seni piç kurusu. Ben hâlâ hayattayım ve sen de arkanı kollamaya başlasan iyi edersin. Seni sonsuza dek çürümeye bırakmalıydım, seni orospu çocuğu!"

"Hala hayatta mısın?"

Ona tek bir şey verebilirim. Kendini beğenmişliğini iyi saklıyordu. "Pandora tılsımı mı?" Uygun bir şekilde hatalı hafızasını sarsmak için tedarik ettim. "Kampta senin atına binmiştik. Sen bir pisliksin, Trent!"

"Seni öldürmeye çalışmadım. Düşün!" dedi öfkeyle.

Anıdan bahsettiğimi mi sandı? "At olmaz!" I

dedi, aniden emin olamayarak. "Senin büyü! Neredeyse beni öldürüyordu. Anı, n e f e s i m kesilmiş bir halde yerde yatarken sona erdi ve her şeyi dondurdu. Büyü sona erdiğinde nefes alamıyordum. Ölebilirdim! Sen bana sahip olamazsan, kimse olamaz, ha? Senin derdin ne be!"

"Mantıklı ol Rachel," dedi Trent soğuk bir sesle. "Eğer ölmeni isteseydim, bunu yapımına yardım ettiğim ve izi bana kadar sürülebilecek bir tılsımla yapmazdım."

"Bence yapardın!" Haykırdım. "Ölmemi istiyorsun!"

"Senin ölmeni isteyen aklıma gelen en az beş kişi var."

"Ölmemi *istemekle bunu yapacak kaynaklara* sahip olmak aynı şey değil," diye hatırlattım ona.

Bir şey söylemek için nefes aldığımı duydum, sonra ani bir düşünceye dalmış gibi durakladı. "Gitmem gerek," dedi aniden. "Sen iyi misin? Değil mi?" diye sordu ve Ivy'ye baktım, konuşmanın her iki tarafını da duyabildiğini biliyordum, Jenks de omzumdaydı.

İyi olup olmadığımı umursuyor muydu? *Ondan korktuğumu bildiği halde Lee'yi de geri aramamıştı.* "Sakın telefonu yüzüme kapatma, Trent," dedim. "Sakın yapma!"

"Güzel, iyisin. Seninle sonra konuşuruz. Bir şeyi kontrol etmem gerekiyor. Ah, tılsım için üzgünüm."

Nefesim hızla kesildi ve doğruldum. "Trent!" diye bağırdım ama telefon kapandı. "Yüzüme kapattı," dedim suratımı ekşiterek, sonra telefonu kapatıp Ivy'ye uzattım.

Jenks omzumdan çekildi ve içimi bir ürperti kapladı. "Bu bana gerçekten sürpriz gibi geldi," dedi ağzı sıkı vampirin önünde durarak.

"Ben de," dedi, şifonyere yaslanırken endişeli görünüyordu.

"Öyle olsa bile ona güvenmezdim," dedi Pierce. "Babası sinsî biriydi ve onun da farklı olduğuna beni ikna edecek hiçbir şey görmedim."

"Evet, biliyorum." Nefes verirken dizlerimi birbirine bastırdım ki kimse titrediklerini görmesin. *Ona inanayım mı, inanmayayım mı?* Tanrım! Neden bir kez olsun basit olamıyor? İçgüdülerimin neden bu adamda iyi bir şeyler olduğunu söyleyip durduğunu anlamak için tılsımı çağırmıştım ve kafam eskisinden daha çok karışmıştı. Trent'in düşüncelerini öğrenmek için her şeyimi verirdim.

Telefonu kapatmadan hemen önce. "Bu tam bir zaman kaybıydı," dedim usulca.

"Rynn'in şikâyet etmesi umurumda değil," dedi Ivy kuru bir sesle. "Trent'i öldüreceğim. Yavaş yavaş."

Pierce başıyla onaylıyordu ama lanet olası sezgilerim şüpheyile çenemi sıkımda neden oluyordu. Trent daha önce de insanları öldürmüştü, hem de gözümün önünde. Ve bir kez silahını çekip beni bir boyun eğdirme büyüyle vurduğunda, karar bir saniyede verilmiş ve uygulanmıştı. Trent beni öldüremez değildi ama bunu yapacaksa, kararını verdikten sonra bir saat içinde biterdi. Bu şekilde değil. Bu korkaklık kokuyordu. Bu onun tarzı değildi.

Beni tuttuğu bileğimi ovuşturdum, sanki daha bugün olmuş gibi hissediyordum. Babasının onu uyardığı kadar tehlikeli olup olmadığını görmek için bedenime tecavüz etmişti ve ben de ertesi gün onu bir ağaca fırlatarak bunu kanıtlamıştım. Aynı anda hem iyi hem de kötüydü. Tanrım, Trent'ten nefret ediyordum. Ya da belki de sadece ona güvenip güvenemeyeceğimi bilmediğim için nefret ediyordum.

"Bence bu bir lanet değildi," dedi Pierce pürüzsüz ipi parmaklarken. "Temiz bir şekilde bozulmaması için yapılmış bir büyü. Ölümcül tılsımını harekete geçirmemek için masum olarak tasarlanmış bir şey tarafından öldürülmek. Güçlü bir hile. Ama sen ölmedin ve önemli olan da bu."

Gözlerim onunkilere kaydı ve Pierce dikkatini elindeki şapkaya verdi, kulakları hafifçe kızardı. "Teşekkürler Pierce," dedim usulca. "Sana borçluyum. Hem de çok."

Jenks homurdandı ve Ivy iç çekerek gitmeye çalışmak için hareketler yaptı. Pierce arızalı tılsımı yakıp yok etmek için bana bir hat çekmişti. Utanmasına şaşmamalı.

Gözleri benimkilerle buluştu. "Her dürüst adamın yapacağı şey buydu. Bana hiçbir şey borçlu değilsin," dedi ve Jenks abartılı dramdan dolayı inledi. Ama Pierce muhtemelen hayatımı kurtarmıştı.

Üzerinden turuncu tozlar dökülürken Jenks dizimin dibine çöktü. "Peki, ne hatırladın?" diye sordu kanatlarını sonuna kadar açarak. "Umarım uğruna ölmeye değer bir şeydir."

Ivy hem agresif hem de düşünceli görünmek için kollarını ortasından kavuşturdu. "Bu benim hatamdı. Onu tılsımı denemeye ikna ettim, bir not yüzünden Trent'e güvenmediğini söyleyebileceğini düşünerek-

okul kavgası ya da piçin teki olduğu için."

Pierce, "Sanırım artık buna rahatlıkla cevap verebiliriz," diye mırıldandı ama ben emin değildim ve bu beni sinirlendirdi.

"Bir Dilek Tut Kampı'ndan bir şeydi," dedim ve Jenks daha fazlası için kanatlarını vızıldattı ama ben konuşmuyordum. Şimdi her türlü şeyi hatırlıyordum. Lee'nin kısa bir süre sonra üç gün boyunca sarnıçta mahsur kalması gibi şeyler. Onu bulduklarında yarı ölüydü, çok acı çekiyordu - belli ki Trent tavsiyemi aşırı agresif bir intikam duygusuyla dinlemişti. Ve Jasmine'in her sabah yastığında çiçekler bulması, buna karşılık benim ayakkabılarımda sürekli tilki pisliği bulmam. Bunun bir kabin şakası olduğunu düşünmüştüm ama şimdi Trent'in toynaklarını geri almaya çalışıp çalışmadığını merak ediyordum. O yıl eşyalarım sürekli kayboluyor ve birkaç gün sonra kabin tuvaletinde ortaya çıkıyordu. Rahatsız bir şekilde ayaklarımı yere doğru salladım ve Jenks havalandı. "Evet, o tam bir piç," dedim usulca, kimsenin gözlerine bakmadan.

"Tink'in sözleşmeli cehennemi, hâlâ meclis hakkında doğruyu söylediğini mi düşünüyorsun?" Jenks sesimdeki şüphe fısıltısı üzerine haykırdı. "Az önce seni öldürmeye çalıştı!"

"Biliyorum!" diye bağırdım ve Jenks şaşkınlıkla geriye, Ivy'ye doğru uçtu. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Ama onu anlayamıyorum!"

"Anlayacak ne var?" Nick kuru bir sesle söyledi. "O bir yalancı. Her zaman yalancıydı ve her zaman da yalancı olacak."

Hayal kırıklığına uğramış bir halde kutuyu açtım ve bir yapboz kutusuymuş gibi bakarak toynak tırnağını çıkardım. "Trent kamptayken de şimdi olduğu gibi acımasız bir piç ve sempatik bir en iyi arkadaş karışımıydı. Ve sanırım onun bu hale gelmesine ben yardım ettim. Görünüşe göre bahsi ben kazandım."

Zarif toynak kazmasını kaldırdım ve ilgisini çekeceğini düşünerek Pierce'a uzattım. Trent'in geçen yıl yüzüğümü almak için gizlice içeri girmesinin nedeninin onun kazmasını çalmış olmam olup olmadığını merak ettim. Belki de geri istiyordu? Yüzüğümü bana geri vermişti, hem de tuvaletimde değil.

Nick uyarırcasına başını salladı ve ben de ağrıyan kollarımı ovuştururken ona neşesiz bir gülümseme verdim. Sanki çocukluk yorgunluğum tekrar içime işlemişti ve bir türlü gitmiyordu. Berbat bir haldeydim. Trent'in eşyalarımı alıp sonra geri verme alışkanlığı da neyin nesiydi?

Ivy boş tabağı aldı ve kapıya doğru ilerledi. "İyi olduğuna emin misin?"

Jenks, "Evet, maviydin Rache," diye araya girdi.

Parmaklarımı esnetirken güçsüzlüğümü hissettim. Tanrım, neredeyse kırıyordu.

Hiçbir uyarı olmaksızın, kilisenin ön tarafından tiz, neredeyse ultrasonik bir peri sesi yükseldi. Bir gümüş tozu parıltısı içinde Jenks dışarı fırladı. Gözlerim Pierce'ınkilere değdi ve o da gitti, ayakları kilisenin önündeki meşe döşemeye çarpıyordu. Ivy bir adım gerideydi, neredeyse Nick'i iterek yolundan çekiliyordu.

Gözlerimi kocaman açarak Nick'e baktım ve iki kişinin arkadaki ley hattına girdiğini hissedince sıçradım. Bu peri yaramazlığı değildi. Saldırıya uğramıştık!

Pierce'in sesi kilisenin önünden duyuldu ve ardından bir cam sesi duyuldu. Kahretsin. Latince bağırıyordu.

Bir hamlede ayağa kalktım ve Nick'i iterek koridora ulaştım. Koridor boştu ama sığınaktan gelen ağır bir gümbürtü içimi korkuyla doldurdu. "Ivy? " Dizlerimde sert bir sancı hissettim ve koşum ayak sürüyüşüne dönüştü. Nefes nefese, koridorun sonunda durdum ve açık çerçeveye yaslandım. Sabah güneşinin parlak parıltısı, yıllar önce duvarları ve ahşap zemini sökülmiş boş mabede yayılıyordu. Bilardo masasının üzerindeki ışık sallanıyordu ve Ivy'yi kuyruklu piyanosunun yanında, yüzü başka tarafa dönük ve saçları dağılmış bir şekilde gördüğümde kalbim duracak gibi oldu.

Periler Vivian ve Pierce'ın etrafını tehlikeli bir bulut gibi sarmıştı, ikisi de kırık renkli camların üzerinde duruyordu. Vivian'ın ürün lekeli paltosu onu peri çeliğinden biraz koruyordu ama yüzüne ve boynuna batan yerlerden kan akıyordu. Bu durumdan pek memnun görünmüyordu. Ellerin etrafında kırmızı bir pus parlıyor, parmakları büyüyle oynadıkça ve dudakları büyüye güç vermek için hareket ettikçe koyulaşıyordu. Bunun hem beyaz hem de ölümcül olacağından hiç şüphem yoktu.

Pierce onunla boğuşuyor, tüm vücudundan yayılan siyah-yeşil bir parıltıyla bileklerini tutuyordu. Ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama yüzü gerginlikten buruşmuştu. Ozon kokusu ağırdı ve sabah havası içeri süzülüyordu, neredeyse periler için fazla serindi.

Vivian bir çılgılık atarak Pierce'ı üzerinden itmek için tekme attı. Pierce yere düştü, büyüü ona geri döndüğünde kendini tutamadı. Öfkeyle saçlarını gözlerinden savuran Pierce, Vivian'ın yüzünde beliren ve tilsimını tamamladığında genişleyen çirkin beklenti gülümsemesine baktı

ve onu tuttu, kim bilir neyin parlayan bir topu.

"Hey, Çilekli Kurabiye!" Kendimi dikleştirerek bağırdım. Vivian'ın güzel dudakları aralandı ve küfrederek hedefini bana çevirdi. Lanet olsun. Ne zaman öğrenecektim ki?

"Hayır!" Pierce yerden bağırdı ve ben de bilaro masasına doğru atıldım, masanın altından kayarken sertçe yere çarptım. Parlayan top keçe üzerinde sekerek potansiyel müşterilerle görüşmek için dizilmiş televizyon ve sandalyelerin arasında patlayınca periler etrafa saçıldı. Deri koltuk erimeye başladı ve havaya yanık et kokusu yayıldı.

"Bir çember oluşturun!" Pierce tekrar bağırdı. "Kendinizi güvene alın!"

Aptal olduğumu mu düşünüyor? "Rhombus!" Masanın altından haykırdım, ayaklarımı ve bacaklarımı göremiyordum. Koruyucu çemberim üzerimdeki arduvazın içinden fırladı, ikinci bir büyü patladığında isle kaplı altın darbeyi aldı ve çemberimin kenarını işaretleyen kan gibi zeminde birikmek için yanlardan aşağıya kötü bir şekilde damladı.

Ve onun dışında, Ivy.

Korku beni harekete geçirdi. Ley hattı büyüünde o kadar da iyi değildim ve tüm toprak tılsımlarım mutfakta duruyordu. Öfkeyle masanın altından çıktım, çemberimin içinden geçerken ley hattını ağır bir şekilde çizdim ve onu kırdım. Tik tak, sendeleyerek ayağa kalktım. Hat içimde titreşti ve enerjinin elimde toplanmasına izin verdim.

"Rachel, bu işe karışma!" Pierce ağladı.

"Temiz!" Bağırdım ve onu rahatsız eden periler dağıldı. "Evime mi girdin?" diye bağırdım. "Bilaro masamı ateşe verdin! Senin neyin var böyle?" Odaklanmamış enerjiyi Vivian'a fırlattım. Kadın eğildi, sonra Pierce siyah renkli bir büyüü bir-iki yumrukta ona gönderdiğinde yolundan çekildi.

"Camımı kırıp *arkadaşıma* zarar mı vereceksin?" Bağırdım, bir zombi gibi yalpalayarak ilerledim.

İkinci topum onun koruyucu çemberine çarptı ve yere düştü, son moda topuklu ayakkabıları dengesini bozdu. Pierce'ın ikinci büyüü *"Interrumpere"* diye bağırarak onun üzerinden geçti ve kilisenin ön kapısına çarparak açılmasına neden oldu. Bilaro masasının üzerindeki ateşin tozunu alan periler çığlık attı ve Vivian yerden korkuyla Pierce'a baktı.

"Git cadılar meclisine iki numaralı hatayı yaptıklarını söyle!" Vivian'a bağırdım ve kadın kapıya ulaşmak için çabaladı, kendi çemberini kırdı ve Ivy'ye takıldı. "Üç numaralı hata olmasa iyi olur!" diye ekledim. "Kilisemden defol!"

"Animam, agere, efflare." Pierce yavaş, kasıtlı hecelerle konuştu ve beni ürpertti. Sonsuzluktan bir örtüye bürünmüştü, büyüünü çağırırken tüm vücudu parlıyordu, siyah kelimeler ondan dökülüyordu. Güçlü ve kararlıydı, duruşu sağlamdı ve elleri kendinden emin bir şekilde hareket ediyordu. Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve içimden bir ürperti yükseldi. Dudaklarım aralandı ve periler bile geri çekildi. Aman Tanrım. O ne yapıyordu?

Vivian yerden, donakalmış bir şekilde baktı. "Sen de kimsin?" diye nefes aldı.

Pierce gülümsedi, elinde siyah bir ölüm topu beklerken parmakları hareketsizleşti. "Cadılar meclisine, Gordian Pierce'ın kendilerinden birine ihanet etmelerinin hesabını güçlü bir şekilde sormasını istediğini söyle. Ve eğer bir beden akıllı olsaydı, hâlâ yapabiliyorken giderdi."

"Defol git buradan!" Bu kez Vivian'ın hayatı için endişelenerek bağırdım ve o da eşikte ayağa kalkmaya çalışarak kaçtı.

"Pierce, dur! O gitti!" Bağırdım, onun peşinden havaya fırlayan alevli siyahlık topunu gördüm. Vivian kiliseden çıkar çıkmaz sırtına çarptı. Merdivenlerden düşerken çığlık attı ama Pierce'ın büyüünün ne yaptığı umurumda değildi. Ivy'ye doğru koşuyordum, topallayarak garip bir şekilde durdum ve yanına diz çöktüm. Acı dizlerime vurdu.

"Ivy? Ivy!" Başını kaldırıp tekrar aşağı indirerek seslendim. Diz çökmek bile acı veriyordu. Başını kucağıma çekmem mümkün değildi ve saçlarını yüzünden çektim.

"Benim için bir büyü yaptı," dedi Pierce kilisenin önünden. Kapıda duruyordu, etrafından periler girip çıkıyordu, elinde bir kara büyü topuyla duruyordu ve dışarı bakarken rüzgâr koyu renk saçlarını dalgalandırıyordu. Yüzü sakın, gözleri ise sertti.

"Tam önüne çıktı ve onu benim için aldı," diye açıkladı bana dönerken. "O zaman bile, fahişe onu indirmek için bir ley hattı uyku tılsımı kullanmak zorunda kalana kadar bir uyarı gibi gelmeye devam etti."

"O iyi mi?" Ivy'ye baktım, zorlukla nefes aldığımı gördüm. "Can

onları kırdın mı? "Korkarak sordum ve o da başını salladı.

"Eğer doğrudan üzerinde çalışırsam. İlk kalbini yavaşlatmaktı."

"Kulağa hiç de fena gelmiyor," dedim ve Pierce başını kaldırdı, bakışları perçemlerinin altında endişeliydi.

"Tek başına değil, ama birlikte? Eğer onları kıramazsam, kız ölecek," dedi açıkça.

Kül gibi olduğumu hissettim. Sokakta bir araba hızlanarak uzaklaştı. Vivian gitmişti.

"Ama onlar beyaz büyüler," dedim ve sonra düşündüm. Tılsımlar tek başlarına beyazdı ama bir araya geldiklerinde düşük tansiyon ve uykunun birleşimi onu komaya sokabilirdi. "Pierce?" Mırıldandım. Ivy ölemezdi. Eğer ölmezse onunla yaşayamazdım.

"Bırakın çalışayım," dedi sıkıca ve kendimi çaresiz hissederek derin bir nefes aldım. Havada bana sonsuzluğu hatırlatan kırmızı bir pus vardı ve bir zamanlar olmayan sunağın üzerinde asılı duran kilisenin haçının gölgesi parlıyor gibiydi.

"Jenks!" Pierce, Ivy ile a r a m ı z d a diz çökerken kalbim küt küt atarak bağırdım. Periler gürültü yapıyordu ve çenelerini kapatmalarını diledim. "Jenks!" Tekrar bağırdım. "Buraya gel!" Çocukları ve Bis için endişelenmem gerektiğini biliyordum ama Ivy'yi bırakamazdım.

Pierce'ın yüz ifadesi boştu ve ley hattını ağır ağır çizdiğini hissettim. Elleri sanki emin değilmiş gibi Ivy'nin üzerinde bir durup bir kalkma hareketi yapıyordu. Bir yusufçuk kanadı parladı ve Jenks geri döndü, telaşından Ivy'nin üzerine toz döküyordu. "Üzgünüm Rache," dedi, kılıcı kanla kıpkırmızı olmuştu. "Sadece bir kişi olduğundan emin olmaya çalışıyordum. Sadece benim çocuklarım olana kadar bekledi, sonra da cesurca öne çıktı. Tink bir Disney fahişesi, camı kırdı. Yerine yenisini asla bulamayız." Heyecanla yere baktı. "Ivy nasıl?"

"İki büyü aldı. Pierce onları bozuyor." "Büyü mü?"

O iyi, değil mi?"

Kelimeleri güçlkle söyleyebildim. "Bu beyaz büyü Jenks, ama onları zamanında kıramazsak uyanamayabilir."

"Vay anasını!" Peri, endişenin kırmızısıyla onun tozunu almak için yere düştü. "Pierce, her şeyi geri alıyorum. Sadece Ivy'yi tekrar iyi yap. Tamam mı? Tamam!"

Bakışlarım Ivy ve Pierce arasında gidip geliyordu, gerginliğim arttıkça

Pierce mırıldandı ve ellerini bir sis kapladı.

"Rache!" Jenks onun yüzüne doğru eğilirken tiz bir sesle bağırdı. "Onu tuzlu suyla ıslatamaz mısın? Bir şeyler yap!"

"Bu ley hattı büyüğü Jenks," dedim, Pierce'a çaresizce bakarken telaşla.

"Şeytan kadın onu katmanlara ayırmış," diye mırıldandı. "Bu güçlü bir hile. Sadece tavayı kapat ve çalışmama izin ver. O iyi olacak. Bir hiç uğruna ortalığı velveleye veriyorsun."

Onun için söylemesi kolaydı. Kalbim hızla çarpıyordu ve Jenks'le birlikte Ivy'nin her biri bir öncekinden daha yumuşak olan nefes alışımı izledik. Pierce'ın ellerini saran pus kesinlikle siyah bir parıltıya büründü ve içimi bir güç kapladı. Elleri bilinçsiz bir zarafetle kızın üzerinde hareket ederken, "Acele et," diye fısıldadım. Ivy'yi kurtardıktan sonra kara bir cadı olması umurumda değildi.

Sonunda Pierce nefesini verdi, parıltı sonuncusu Ivy'nin içine düşerken ellerinden kayboldu ve topuklarının üzerinde geriye yaslandı. "O iyi mi?" Ağzımdan kaçırdım ve o da başını salladı, bitkin görünüyordu.

"Kendini toparlaması biraz zaman alacak ama evet, şimdi uyanması gerekiyor."

Gözyaşlarım gözlerimi ısıttı ve birden soğuk ahşap zeminde diz çöktüğümü, dizlerimin greyfurt büyüklüğünde olduğunu ve ağrıdığını hatırladım. Ivy iyi olacaktı.

"Ivy!" diye bağırdı Jenks, burnunun yanında durup ayağıyla burnunu dürttü. "Uyan!"

Ivy'nin nefesi kesildi ve Jenks kanatlarını takırdatarak yukarı fırlayınca ben de sıçradım. Elim dışarı çıktı ve ona uzandım, omzuna dokunduğumda inleyince geri çekildim.

"Onun iyi olduğunu söylemiştin!" Ben dehşet içinde haykırdım, Pierce ise şaşkın şaşkın baktı.

"Kırılmış," dedi Ivy, doğrulmaya çalışırken nefesi tıslayarak. "Düşüğümde kolumu kırdım."

"Ivy! Neredeyse ölüyordun!" Jenks neşeyle söyledi. "Pierce seni kurtardı!" Ivy ona baktı, kolunu tutuyordu ve yüz hatlarını acı kaplamıştı.

"Teşekkürler Pierce," dedi donuk bir sesle. "Kaçtı mı?" diye sordu kırık camlara, yanan kanepeye ve yanmış bardo masasına bakarken.

Teşekkürler Tanrım, diye düşündüm, kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum, böylece Ivy

ne kadar yakın olduğunu biliyordu. "Tabii ki biliyordu." Acı tılsımımı beceriksizce çıkardım ve başının üzerinden geçirdim.

"Ah," diye tısladı Ivy sıkılmış dişlerinin arasından, koluna baktı ve rengi griye döndü.

"Evet, bu kırık," dedi Jenks, üzerinde gezinip ağır ağır toz alırken. "Tıpkı pencere gibi. Benim penceremi kırdı, Ivy!"

Pierce utanmış bir ifadeyle, "Camı kadın kırmadı, ben kırdım," dedi.

"Sen!" diye bağırdım ve gözleri yıkıntıya kaydı. Ama cam içeriye doğru düşmüştü. Bunu nasıl yapmış olabilir? Eğer bir lanet değilse...

"Bunu bilerek yapmadım," dedi küstahça. "Cadılar meclisi kadınına hedef alıyordum." Pierce benden yana dönerek Ivy'ye yaklaştı, onun bir vampir olmasından ve gözlerinin acıdan kararmasından korkmuyordu. "Bayan Tamwood," dedi. "Benim için büyüleri aldığınız için teşekkür ederim. Size minnettarım."

"Eğer hayatımı kurtardıysan, ödeştik diyebilirim," dedi ekşiyerek. "Koluma baktırmam lazım," dedi, sesi titrek ve yüzü solgundu.

Oturdum ve dizlerimi daha rahat bir pozisyona getirdim, kırılmış pencereden ve aralık kapıdan gelen serin esintiyi hissediyor ve nasıl kalkacağımı merak ediyordum. Tılsımım Ivy'nin elinde olduğu için dizlerim iki kat acı çekiyordu ama onu geri istemeyecektim. Bu hiç adil değildi. Cadılar meclisi beyaz büyü kullanarak insanları hiçbir misilleme olmadan öldürebiliyordu ama ben birini kurtarmak için kara bir lanet kullanıyorum ve dışlanıyorum.

Jenks aramızda süzüldü, yavaş bir kavis çizerek uçu ve mavi parıltılar saçtı. "Ivy, özür dilerim. Beyin için saçmalık gitti. Jax de öyle."

Derin bir nefes verdim ve kilisenin arka tarafına baktım. *Neden şaşırmadım ki?*

"Bunun hiçbir anlamı yok." Pierce'ın ifadesi acımasızdı. "O hesapsız bir alçak ve onsuz daha iyiyiz. Bayan Ivy, dayanabilir misiniz?"

Hesapsız bir alçak mı? Diri diri gömülen Nick değildi, diye düşündüm, Ivy'nin kalkmasına yardım eden Pierce'a bakarken kendimden iğrenerek. Tanrım, hayatım daha karmaşık bir düğüme dönüşürken bile iyi, yetenekli ve kendinden emin görünüyordu. Kisten için ağladığımı hatırladığımda içimi beklenmedik ve şok edici bir korku sardı. *Bunu yapamam.*

"Pierce, sana koçluk yaparsam araba kullanabilir misin sence?" Ivy uzun parmaklarıyla Pierce'ın omzunu sıkıca kavrayarak sordu.

Sertçe yutkunarak düşüncelerimi Kisten'den uzaklaştırdım. Dizlerim protesto ederek doğrulduğumda içimde kalp ağrısı yankılandı. "Seni hastaneye götürebilirim. Anahtarlarım nerede?" Kontrol edilmesi gerekiyordu. Tomografi falan çektiirmeliydi.

"Senin araban değil," dedi nefes nefese yere bakarken. "Hurdaya dönmüş."

"Total!" Ağladım. "Bana ne zaman söyleyecektin?"

Jenks altın tozu eleyerek eski meşe zeminde geçici bir güneş ışını oluşturdu. "David'in seni sigortadan çıkarmak zorunda kaldığını ve eyaletin ehliyetine el koyduğunu söylemesi arasında bir süre var. Aniden ortadan kaybolmana neden olan bir durumla ilgili bir şey."

Elimi ortama koydum. Hayatımın geri kalanında otobüse binemeyecektim. Bu hiç adil değildi.

"Ow, ow! Dokunma ona, Pierce! Seni aptal!" Pierce kolunu yoklarken Ivy bağırdı. "Sana kırık olduğunu söylemişim!"

Pierce elini çekerek onun siyah gözlü bakışlarına karşılık verdi ve dışarıdaki merdivenlerde ayakkabı sesleri duyulunca irkildim.

Jenks çocuklarını dinlerken başını eğerek, "Glenn," dedi. "Sanırım kırık camı ve açık kapıyı yeni fark etti çünkü tabancasını çıkardı."

"Glenn?" Bakışlarım Ivy'ye dönerek sordum. "Biri 911'i mi aradı?"

Ivy kolunu ortasına doğru tutarak saçlarının arasından açık kapıya baktı ve omuz silkti.

"Alo?" diye gürledi iri adamın temkinli sesi. "Rachel? Ivy? Herkes iyi mi?"

Pixie'ler dalga dalga üzerimizden uçarak FIB dedektifiyle buluşmaya gittiler. Yemin ederim, Jenks'in çocuklarının ona olan ilgisine bakılırsa adamın içinde biraz elf kanı olmalıydı. Ya öyle ya da silah yağı kokusunu seviyorlardı.

"İçeri gel, Glenn!" Seslendim ve antredeki ışık tutuldu.

"Ivy?" Glenn, bakışları önce Pierce'ın desteğiyle ayakta duran kadına yöneldi. Ona doğru yürümeye başladı ama gözleri her şeyi kavramaya çalışıyordu,

yanan kanepede ve bilaro masasındaki yanık halkasında duruyordu. Bunun şekerleme kızartmak için tasarlanmış beyaz bir büyü olduğundan hiç şüphem yoktu ama Vivian bununla kiliseyi ateşe verebilirdi.

"Rachel, ne yapıyorsun? Bela aramak için gazeteye ilan mı vereceksin?" Glenn odayı geçerken silahının kapağını tekrar kapatarak sordu.

"Ha, ha. Çok komik." Ağırlığımı diğer ayağıma verdim, dizlerim ağrıyordu. "Glenn, bu Pierce. Pierce, bu Glenn, FIB'den arkadaşım."

Glenn her zamanki zarafeti ve rahat hareketleriyle öne çıkarken Pierce'ı dikkatle izledim, sağ elini Ivy'nin altından destek kolunu geçirirken bile uzatmıştı.

"Kırılan benim kolum. Yürüyeblirim," dedi sinirli bir şekilde, iki adamdan da uzaklaşarak.

Pierce, Glenn'in elini sıkı bir resmiyetle sıktı, bakışları tıraşlı kafasında ve tek küpesinde duraksasa da içinde en ufak bir çekince yoktu. "Sizinle tanıştığma çok memnun oldum, Dedektif Glenn," dedi ve kanepede oturup bir dergiyle yanan deriye gönülsüzce vuran Ivy'ye baktı. "Rachel'in uzun süredir arkadaşısınız."

Glenn'in kaşları Pierce'ın konuşması üzerine kalktı ama gülümsemesi samimiydi. "Umdüğüm kadar uzun süre değil," dedi. Keskin köpek dişleriyle sırtışını hayal etmeye çalıştım ama yapamadım.

Başka bir ağırlı tılsımı almak için mutfağa doğru topallayarak yürümeye başladım, bilaro masasının pürüzsüz tahtasına sıkıca tutunmuşum. Periler masanın üzerinde geziniyor, kılıçlarıyla yanmış keçeyi dırterken başlarını eğiyorlardı. Tamamen mahvolmuştu. Yeniden eritirmem gerekecekti. *Üzgünüm, Kisten.*

Glenn arkamdan, "Ah, sana saldıran kadının kimliğini tespit ettiğimi söylemek için geldim," dedi.

"Dur tahmin edeyim," dedim, ilerleyerek. "Vivian Smith ahlaki ve etik standartlar meclisinin bir üyesi."

"Cadı kiliseme girdi." Jenks mabedin içinde bir o yana bir bu yana koşturup çocuklarını sayıyordu.

"Gerçekten mi?" Glenn şaşırmış gibi görünmüyordu, ben de başımı salladım. "Seni zaten dışlamadılar mı?"

"Evet. Şimdi de yumurtalıklarımı istiyorlar," dedim kuru bir sesle. *Step-ow. Step-ow.*

Kafamı kaldırdığımda Glenn dehşete düşmüş görünüyordu ve Pierce kırık camlara bakarken utanarak yüzünü buruşturuyordu. Pixie'ler içeri girip çıkıyor, Jenks'e sinir krizi geçiriyorlardı. En küçükleri Matalina'nın elindeydi ama o da ancak bu kadarını yapabiliirdi.

Ivy peri tozuyla kaplı, yanan kanepede hasta görünüyordu, kolunu ona yaslamıştı. "Glenn, beni acil servise götürebilir misin? Rachel dizleri bu haldeyken araba kullanamaz."

"Ben de yapabilirim," diye yakındım ama o başını sallayarak beni izliyordu.

"Görünüşe göre sizin de kabul edilmeniz gerekiyor," dedi. "Rapor tutmak ister misin?"

Yüzümü buruşturdum. "Cadılar meclisine karşı mı? Ri-i-i-ight." Glenn'in yardımını kabul ederek topallaya topallaya koridora çıktım. Bal ve sıcak metal gibi kokuyordu. "Ivy'yi hastaneye götürebilirim," dedim yavaşça. "Annemin Buick'i otomatik vites. Görevdeymişsin gibi görünüyorsun."

Jenks üç çocuğu hariç hepsini bahçeye çıkarırken güldü. "İşte iyi bir fikir," dedi sonuncusunu nöbet tutması için kirişlere gönderirken. "Cadılar meclisi seni öldürmeye çalışıyor ve sen de Ivy'yi şırıngaların ve büyük bıçakların olduğu hastaneye götürmek istiyorsun."

Hedefimi koridordan kanepeye çevirdim ve Glenn'in elinden kurtulup Ivy'nin yanına oturdum. "Araba kullanabilirim," dedim ekşiyerek. "Sadece yeni bir ağrı tılsımına ihtiyacım var."

"Ben bakarım, cadı hanım," dedi Pierce, koridorda gözden kaybolurken ayaklarının sesi çıkmıyordu.

"Bayan cadı?" Glenn mırıldandı, ne yapacağını bilemez bir halde Ivy'nin başında dikiliyordu.

"Buralardan değil," dedim yorgun bir sesle. Ivy ayağa kalktı ve ben de ona baktım.

"Burada kal, Rachel," dedi Ivy fuayeye doğru giderken, sağ elinde çantasıyla dışarı çıktı. "Glenn beni götürebilir. Birkaç saatliğine gideceğim. O kadar uzun süre dayanabilir misin?"

Şirretleşmeye başlamıştı. Bu iyiye işaretti. "Sen dönene kadar ne yapmam gerekiyor?" İçten içe yanan deriyi okşayarak söyledim. "Dolabımda mı saklanayım? Seninle olmayı tercih ederim."

Jenks öğürür gibi bir ses çıkardı. "Bu çok tatlı, sanırım peri osuruğu kusacağım."

Glenn, Pierce'ın yanından geçip bana bir tılsım uzatırken onun yolundan geri çekildi. Cadının şapkası elindeydi ve acaba o da mı gidiyor diye düşündüm. Parmaklarım tılsıma dokundu ve içime bir rahatlama dalgası yayıldı.

FIB dedektifi anahtarını sallarken, "Ivy'yi acil servise götüreceğim," dedi. "Ve döndüğümde burada olmanı istemiyorum Rachel."

"Affedersiniz?" Kanepeden ona baktım.

Glenn yüzümdeki kırılgan ifadeye gülümsedi. "Şehirden ayrılman gerek," dedi. "Bir tatile çık. Anneni ziyaret et." Tereddüt etti, sonra ekledi: "Birkaç gün saklanacak bir yer bulabilir misin?"

Anladığım anda gözlerim fal taşı gibi açıldı ama Jenks havaya uçtu, yüzüne parlak bir gümüş rengi düştü. "Hayatta olmaz!" diye bağırdı, kırılganlardaki çocukları sessizliğe gömüldü. "Buradan gitmiyor."

Ivy kolunu kendine doğru sıkıca tutarak savunma pozisyonu aldı. "Kilise güvende."

Pierce ise başını sallayarak güneşin altındaki kırık parçalara baktı ve şöyle dedi: "Tehlikeyi anlamadığınızı düşünüyorum. Glenn haklı. Gitmeniz gerekiyor."

Ağzım açık kaldı. "Tehlikeyi anlamıyor muyuz?" Yüksek sesle söyledim. "Ciddi misin sen? Pierce, bunu halledebiliriz. Daha önce de yaptık." Ama aklım ikiz beyaz büyüler altında can çekişen Ivy'deydi. Bugün iki kez iyi huylu bir tılsım, ölüm saçabilen bir tılsıma dönüşmüştü. Bu o kadar ikiye bölünmüştü ki midemi bulandırdı.

Jenks'in kanatları takırdayınca Pierce, "Kazdıklarının iyi bir savunma olduğunu kabul ediyorum," diye ekledi. "Jenks, senin yeteneklerin de bir uyarı niteliğinde ama o cadılar meclisinin tesisatçısıydı. Yapılacak en iyi şey, onun sizi beklediği yerde olmamaktır."

Kafam karışmıştı, "Cadılar meclisinin neyi?" diye sordum.

"Tesisatçı," dedi Ivy, Glenn'e yaslanırken solgun görünüyordu. "Bilirsin işte. Sızıntıları durdurur?"

Oh güzel. Ben bir sızıntıyım. "Bakın, kilise bir yıldan fazladır beni güvende tutuyor. Jenks burada ve ben gitmiyorum."

Jenks omzuma indi, rahatladığı her halinden belliydi. Pierce ise kaşlarını çatmıştı. "Dediklerimi yapmazsan seni nasıl güvende tutabilirim? Eşyalarını topla."

Ne diyorsa onu mu yapalım? Jenks'in tozu omzumda ısınmaya başlamıştı ve Pierce'a doğru uçmasını engellemek için elimi kaldırdım. "Gitmiyorum," dedim kanepeden usulca, ama sinirlenmişim. "Ve kimse senin fikrini sormadı. Al'a meclisten bahsetmemekle hata ettin ve bu konuda da yanılıyorsun."

Pierce kaşlarını çattı ama benim dikkatim Glenn'e kaydı, o da savunma pozisyonu almıştı. "Ne zararı olabilir ki?" dedi ve Ivy ona karanlık bir bakış attı. "Gerçekten mi, ne var bunda?"

Anlamadılar. Burası benim yerimdi. Benim güvenliğim. Bunu ben yapmıştım ve terk etmek yanlış geliyordu. "Doğru gelmiyor," dedim, kulağa ezikçe geldiğini düşünsem de içimden bir ses kalmamı söylüyordu. Ama içgüdülerim ne bilirdi ki? Bana Trent'te kötü olduğu kadar iyi şeyler de olduğunu söylüyordu.

Pierce, "'Doğru gelmiyor' sözünüz sizi öldürtecek," dedi.

Jenks benden uzaklaştı. "Onu güvende tutabiliriz," dedi Pierce'ın yüzüne birkaç santim yaklaşarak.

"Ama cadılardan değil, özellikle de meclisten değil." Pierce kaşlarını çatarak geri çekildi ve Jenks'in bakışlarına dönmeden önce herkesin bakışlarına dokundu. "Onlar tarafından daha önce de ihanete uğradım. Cadı büyüsü Rachel'ın en büyük sorumluluğu ve kendini bunun ötesine taşımadığı sürece hiçbir şansı olmayacak. O yeterince iyi değil."

"Ama sen öylesin, ha?" Jenks eli kılıcının kabzasında, küçümseyerek konuştu.

"Ben senden daha iyiyim, pixy."

Bu iş çıkırından çıkmaya başlamıştı ve tüm bunları giderek artan bir tedirginlikle izleyen Ivy'ye baktım. Pierce "kendimi bunun ötesine ayarlamak" derken ne demek istemişti? Ben de onun gibi ölümcül kara büyü yapmaya başlayana kadar mı demek istemişti? "Jenks, sakın ol," dedim ve elleri kalçalarında, kanatları sertçe takırdayarak geri çekildi.

"Bir büyü ve puf," dedi Pierce rahatça ve Ivy'nin yüzü buruştu.

"Bir cadı meclisini alt edebilirim, seni peri osuruğu!" Jenks haykırdı. "Ben de seni yenebilirim!"

Endişeyle yerdeki kırık cama baktım ve üzerinde yatan Ivy'yi hatırladım. Beyaz büyü ya da değil, onu kurtaramazdım. Jenks'in ne kadar yakın olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. "Belki de gitmeliyim," dedim usulca ve Jenks havada dönerek on santim aşağı indi.

"Tink'in memeleri. Rache, elimizde bu var!"

Derin bir nefes aldım, nefesimi verirken midem düğümlendi. Bu yanlış geliyordu.

Ivy de tedirgin görünüyordu. "Bunun bizi aştığını sanmıyorum," dedi, "ama Pierce haklı. Hareket eden bir hedefi vurmak daha zordur. Rachel gitmeli."

Jenks onu tersledi ve karnım daha da ağrımaya başladı.

"Rynn Cormel'le konuşacağım," dedi Ivy, çantasını düzeltirken ve gitmeye hazır olduğu belliydi. "Bizi birkaç günlüğüne misafir edebilir. Kulağa hoş geliyor mu?"

Hayır, kulağa pek hoş gelmiyordu ama meclis bile Dönüş sırasında özgür dünyayı yöneten usta vampiri karşısına alırken iki kez düşünürdü. "Tamam," dedim usulca ve Jenks, Pierce ile benim arama girmek için düzensiz bir yol izledi.

"Rache, hayır," diye yalvardı. "Bu yanlış!"

Ivy ve Glenn'e baktım, ikisi de mutlu görünmüyordu. "Ben de hoşlanmadım."

Pierce boğazını temizledi ve Jenks ona ters ters baktı, bir ışık patlaması onu havaya iter gibi oldu. "Ben de gidiyorum," dedi. "Seni yalnız istemiyorum. *Onunla da olmaz!* Aurası güneş tutulması sırasındaki gölgelerden bile daha ürkütücü."

"Yapamazsın," dedim, Pierce'ın kapıda durup Vivian'ın kaçışını izlediğini ve gerekmeyen son veda atışını hatırlayarak. *Animam, agere, efflare...* Bunların nefes almakla bir ilgisi yok muydu? Aurasının benimki kadar karanlık olmasına şaşmamalı.

Jenks'in tozu çirkin, yanık bir altın rengine dönüştü. "Neden olmasın ki?"

Ona baktım, yüzündeki sıkıntıyı gördüm ve keşke bunu farklı bir şekilde yapabilseydim dedim. "Birinin kalıp cadılar meclisinin içeri girip odaklanan bir nesneyi ele geçirmediğinden emin olması gerekiyor."

"Onu uzaktan vurabilirler," dedi Pierce, yüzü o kadar asıktı ki, acaba o şekilde mi algılandı diye merak ettim. Gözleri benimkilerle buluştuğunda, "Bu yasal olmaz," dedi.

"Ama yaparlardı," dedi Ivy usulca ve Glenn kaşlarını çattı. Başımı salladım, cadılar meclisinde bıraktığım deri ceketini düşündüm ve Oliver'ın cazibesinin onu lekelemiş olmasına sevindim.

Jenks yumuşak bir sesle, "Tink'in dildosu," dedi ve sehpanın üzerinde durana kadar düştü. "Rache?"

"Glenn haklı," dedim, bunun ilk onun fikri olduğunu hatırlayarak. "Eğer

"Vivian'ı peşimden tekrar gönderdiler, o zaman beni çağırabilecek kimseleri yok, henüz." *Nick onlara geri dönerse, onu Al'a veririm ve suçluluk duygumu sonra düşünürüm.* "O zamana kadar, yakalayıp sürüklemekle yetinecekler. Beni bulamazlarsa, kaçırılmazlar da. Ben gidiyorum ama sen kalıyorsun. Özür dilerim. Sana burada ihtiyacım var Jenks." Bu yanlış geliyordu ama mantığı sağlamdı.

Ayağa kalktığımda Jenks'in kanatları yüksek sesle uğuldadı, Pierce'ın parmakları dirseğimi kavrayana kadar bocaladım. Dönüş onu aldı, dizlerim hâlâ ağrıyordu ama ağrı tılsımıyla yürüyebiliyordum. Belki bunu kendim için kullanabilirim? Dolabımın arkasında yaşlı bir kadının kılık değiştirme tılsımı vardı.

"Ivy, durumun ne kadar kötü olduğunu öğrendiğinde beni arar mısın?" diye sordum, o da başıyla onayladı. Eli şişmeye başlamıştı ve çok kötü görünüyordu. Ivy'nin çantası Glenn'in elindeydi ve orada komik görünüyordu. Onları bir randevuda birlikte düşündüm, sonra bu düşüncemi bastırdım.

"Rynn'le konuşur konuşmaz size haber vereceğim," dedi. "Halka açık bir yerde mi kalacaksınız?"

"Sorun değil." Ona dikkatlice sarılmak için öne çıktım.

"Bu peri saçmalığı!" Jenks haykırdı, Glenn'in yanında dururken perişan görünüyordu. "Bu doğru gelmiyor, Rache!"

"Yanımdayım Jenks," dedim, sonra Ivy'ye, "Dikkatli ol." Onu bırakırken derin bir nefes aldım, vampir tütsüsünün kokusunu içime çektim, saç açıcı spreyin ahududu kokusu ve yanan kanepenin iğrenç kokusuyla karıştı. Bunun onu son görüşüm olmaması için dua ettim. Bu gerçekten yanlış hissettiriyordu. "Glenn'e Nick'in burada olduğunu söyleme," diye fısıldadım ve o da iç çekti.

"Al, buna ihtiyacın olacak," dedi Ivy, hâlâ Glenn'in elinde olan çantasından çıkardığı bir tomar parayı bana doğru iterek.

Sinirlenmesin diye ben aldım. Sonra sadece Jenks ve ben, Glenn'in Ivy'ye kapıya kadar yardım etmesini izliyorduk. Onların tereddütlü adımlarla ilerleyişini görünce içimdeki ağır önsezi hissi daha da arttı. Kapı Ivy'nin arkasından kapandı ve kilise sessizleşti. Kırık pencereden yas tutan bir güvercinin melankolik ötüşü geliyordu.

Elim para doluydu, Pierce'a döndüm ve yanlışlığın içime daha derin işlediğini hissettim. Hepimiz farklı yollara gidiyorduk. Hiç iyi değildi. Gülümsemeye zorlayarak mutfağa doğru ilerlemeye başladım. "Ee Pierce. Araba kullanmayı öğrenmeye ne dersin?"

On bir

MNefesimi verdikten sonra ciğerlerim toparlanmaya isteksiz görünüyordu ve küçük yuvarlak kahvehane masasına oturup Pierce'ın kafeinli bir içeceklerle dönmesini beklerken nefesim yavaş yavaş geliyordu.

Şeker vızıltısı. Jenks'in ödünç aldığı küçük telefon parmaklarımda küçük duruyordu ve Ivy'nin aramasını kaçırmadığımdan emin olduktan sonra çantama soktum, tereddüt ettim, sonra arka cebime taşıdım. Neredeyse öğlen olmuştu ve hâlâ Ivy yoktu. Endişelenmişim. Jenks gitmeme pek sevinmemişti. Pierce'ın bana eşlik etmesi beni daha iyi hissettirmiyordu, özellikle de dikkatleri üzerine çektiği için.

Çok yorgundum. Meyve salatası gibi giyinmiş bebeklerin resmi bile beni gülümsetemedi. Bir şekilde Junior'ın evine varmıştık. Ya da Mark'ın, eğer doğru hatırlıyorsam. Dışlandığım için yasaklanmışım ama içeri girdiğimde kimse bana ikinci kez bakmamıştı, kapının üzerindeki ağır büyü tespit tılsımı yaşlı kadın kılığıma bir uyarı vızıldıyordu. Mark beni simamdan tanıyordu ve tılsım olmasaydı kovalanırdık.

Neden meyve salatası? Saçlarımı gözlerimden uzak tutmak için başımı eğerek düşündüm. Topuz yapacak vaktim yoktu, bu da yaşlı kadın havasını biraz sulandırıyor. Ama artık saçlarım ağarmıştı ve morarmış dizlerimin üzerinde yavaşça yürürken kesinlikle yaşlı gibi davranıyordum. Çantamı karıştırarak anahtarlığımdaki ölümcül büyü ve ağır büyü tespit muskalarını aldım ve gün batımında çağırılma ihtimalime karşı cebime koydum.

Bir zamanlar şımarık bir velet ve onun seri katil kocasıyla sohbet ettiğim masada otururken sırtım duvara dönüktü. Dışarıda, annemin büyük mavi Buick'i parlak bahar güneşinde parlıyordu. Evet, onu başka bir yere park etmeliydik ama dürüst olmak gerekirse Junior'ın arabasını gördüğümde Pierce'a arabayı durdurması için bağırmıştım. İyi bir sürücü değildi, ayaklarını fren ve gaza hassas bir şekilde basamıyordu. Sanırım egosunu zedelemiştim. O zamandan beri biraz soğuktu. *Üzüldüm.*

Ağrıyan boynumu ovuşturdum ve onun kırmızı suratlı, iyi huylu bir şekilde joplar ve sürtükler hakkında ettiği küfürleri hatırlayınca gülümsedim. Gözlerimi kaldırıp kasaya baktım, içkilerimizin parasını tam olarak sayıyordu ve fiyat karşısında dehşete düşmüş görünüyordu. Mark sabırsızlıkla bekliyordu ve kahvemiz bitmiş, kasa kapanmadan önce teslim alma tezgâhına oturmuştu.

İçimden bir iç geçirdim, hepsi yorgunluğumdan değildi. Pierce yeleği, uzun pardösüsü ve şapkasıyla, neredeyse omuzlarına kadar inen hafif dalgalı saçlarıyla büyüleyici görünüyordu. Bu onu henüz sorumluluklarından kurtulmuş genç bir Were gibi gösteriyordu. Katlanmış fişi bir kenara koyarak, bir vampirin yumuşak zarafetiyle içkilerimizi almaya gitti. Elinde içkiler, yavaşça hareket etti, hem kahvaltı eden Inderlandlılar hem de öğle yemeği yiyen insanlarla dolu masaların arasında dolaşırken plastik kapakların dökülmelerini önleyeceğine güvenmiyordu, çoğu cadının sahip olduğu benlik bilinciyle hepsinden kaçınıyordu. Pierce'ı izlemek tuhaftı. Çabuk öğrenen biriydi ve çoğu şeyi öğrenecek kadar uzun süredir yaşayanların arasındaydı ama sakız paketini açmak gibi bazı küçük şeylerde sorun yaşadığı belliydi.

"Rachel," dedi usulca, önüme uzun bir fincan koymadan önce gözleri benimkilere kaydı ve kapıyı da görebileceği şekilde dirseğine oturdu. Kendinden emin ama etraftaki insanlara karşı temkinli görünüyordu. Saçlarını gözlerinin önünden savururken belki de ürkekti. Güzel de kokuyordu, kızılalağaç ve temiz saç karışımı. *Ve kara büyüü sanki bir nane şekeri gibi kullanıyordu.*

"Teşekkürler Pierce." Bakışlarım düşerken, kahveyle birlikte plastik tadı almamak için kapağı çıkardım. Ahududuya bulanmış kafein shot'ı aşağı süzülürken gözlerim mutlulukla kapandı. "Oh, bu iyi," diye nefes aldım, gözlerim açıldığında onun gülümsediğini gördüm. "Hatırlamışsın."

"Grande latte, duble espresso, İtalyan karışımı, köpüğü hafif, tarçını ağır, içinde bir shot ahududu var." Başını eğerek ekledi, "Seni kırıksıklıklarla süslenmiş görmeye alışık değilim. İnsanın vücudu biraz zaman alıyor."

Kırıksıklıklarla mı süslenmiş? Sadece yaşlı diyemez mi? Omuz silktim, utandım. "Eğer düşünseydim, senin için de bir kılık değiştirirdim."

"Kılık değiştirmemi mi tercih edersin?" diye sordu ve başımı salladığımda, sanki bir şey aurama sürtünüyormuş gibi yumuşak bir baskı oldu. Pierce'ın üzerinden bir sonsuzluk tabakası akınca gözlerim açıldı,

Tom Bansen'ı göstermek için hiçbir şey yok. Aynı kıvrıkcık kahverengi saçlar, aynı mavi gözler, aynı hafif yapı, aynı ... her şey.

"Güzel," dedim, Pierce'ın hayatını başka bir adamın bedeninde yaşadığını, ruhunun ayrılmasına yetecek kadar uzun bir süre ölü olduğunu hatırlattığı için huzursuzdum. Yine de duruşu Pierce'ın dik duruşuydu ve Pierce'ta büyüleyici olan pantolon ve yelek Tom'da gerçekten tuhaf görünüyordu. "Tom'a tıpatıp benziyorsun."

Pierce kızardı. "Ben Tom Bansen, cadı hanım. İşin sırrı kendim gibi görünmekte."

Bu beni daha da ürperti ve tedirginliğimi bir yudumun daha arkasına sakladım. "Bana Rachel de. Aynı iblisin üyesiyiz, sanırım bu bize biraz gayri resmi olma hakkı veriyor."

Oturmak için yeni bir yol bulduğunda bir ses çıkardı. "Bir kadını kendi adıyla çağırmak-"

"Bu seni öne çıkarıyor," dedim, sinirlenmeye başlamıştım.

"Bu son derece saygısızca," diye mırıldandı, kapağını açtığında fincandan sıkılmış kahvesi döküldüğünde elini salladı.

Gözlerim sokaktaki parlak güneşteydi. "Bu daha zor bir zaman Pierce." Garip olduğunu düşünmüştüm. İçinde yaşadığımız tüm kolaylıklar ve temiz sadelikle birlikte insanlar cilalarını kaybetmişlerdi. İç çekerek tavana baktım, kimsenin Pierce'ın değişimini fark etmemiş olmasına sevindim. Tom Bansen adlı cadının bir ölüm perisi tarafından öldürüldüğünü ve Tom'un son kalp atışından sadece birkaç dakika sonra Pierce'ın ruhunu taşıması için Al tarafından yeniden canlandırıldığını çok az kişi biliyordu. Kara büyü'nün en uç noktasıydı ve muhtemelen Pierce'ın aurasının artık benimkinden daha siyah olmasının nedeni de buydu.

"Bayan Tamwood haber gönderdi mi?" Pierce dikkatle sordu, Tom ve Pierce'ın garip bir karışımıydı.

Kahveden bir yudum daha aldım ve kafein etkisini göstermeye başladı. Fincan ellerimi ısıttı ve onu yere bıraktım. "Hayır. Umarım her şey yolundadır. Ona sesli mesaj bırakmaya hazırım. Bir şeyler doğru gelmiyor." *Jenks yerine senin yanımda olmandan daha fazla bir şey.*

Pierce saçlarını gözlerinden uzaklaştırmak için elini şapkasının altına soktu. "Kazı alanını terk etmek zorunda kaldığın için üzgünüm ama burası güvenli değil Rachel. Cadılar meclisi-"

"Evet, biliyorum," dedim öfkeyle. Kilise her zaman benim için güvenli bir sığınak olmuştu ve artık bir tehlike yeri olması beni rahatsız ediyordu. Bu

beni çok rahatsız etti.

Pierce arkasına yaslanarak kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bir vücut benden hoşlanmadığından şüphelenmeye başlayabilir. Ben sadece seni güvende görmeye çalışıyorum."

Gözleri kısılmıştı ve içimi çektim. "Pierce...", diye başladım ve gözlerini kaçırdı. *Beni hassas erkek egosundan kurtar.* "Bir dakikalığına kendini benim yerime koyabilir misin?" Sesimdeki acılığı tutamayarak sordum. "Bütün bir toplum size kendinize bakamayacağınızı söylese en ufak bir üzüntü duymaz mıydınız? Ve sonra bakıcınız size bir yılınızı harcadığınız güvenliği bırakmanızı söylese? Yeterli olmadığını?"

"Benim bebek bakıcısı olduğumu mu sanıyorsun?" dedi, açıkça sinirlenmişti.

"Ve sonra onun haklı olduğunu mu anladın?" Devam ettim. "Ve eğer o bu konuda haklıysa, o zaman belki geri kalanlar da haklıdır ve sen kendine hiç bakamıyorsundur?"

Gözleri tekrar benimkilere kaydı ve ifadesi yumuşadı. "Ben senin bebek bakıcın değilim."

Omuzlarım çöktü ve kahvemi elimden bıraktım. "Bugün Vivian'la başa çıkabilir miydim bilmiyorum," dedim depresif bir şekilde. "Beyaz büyü kullanıyor ve bunu ölümcül ve tamamen yasal hale getiriyor. Ivy ve ben markette idare ettik ama bunun bir kısmı şanstı." Bakışlarımı yukarı kaydurdım, gözlerindeki keder karşısında kalbim sıkıştı. "Sen benim kıcımlıyı kurtardın. Ivy'yi kurtardın." Derin bir nefes alarak ona baktım. "Bunun için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Yaptığın her şey için minnettarım ama sürekli yardıma ihtiyacı olan biri olmak istemiyorum."

Artık ona bakmaya dayanamıyordum ve düşüncelerim ondan düşen siyah Latin'e geri döndü. Vivian'ı kara büyü uzaklaştırmıştı, ben değil. Belki de bir bebek bakıcısına ihtiyacım vardı.

Pierce kendini yeniden topladı. "Al beni seni korumam için gönderdi," dedi huysuzca.

Başımı kaldırdım. Mavi gözleri sanki daha fazlasını söylemeye karar vermeye çalışıyormuş gibi bana bakarken canlıydı. Tom'un dar yüzünün ardında Pierce'ın kararlılığını, onu hızla geçip giden bir dünyaya uyum sağlamaya çalışırken yaşadığı yumuşak kafa karışıklığını ve yeterli olmadığı için yaşadığı hayal kırıklığını görebiliyordum. "Bu yüzden mi kaldın?" diye sordum. "Gidebilirdin."

"Hayır."

Başım ağrıyordu ve başka tarafa baktım ama içimde bir şey o tek kelimenin ardındaki ağırlığı hissetmişti. Kalmıştı, evet, ama

utanmadan, çekinmeden kara büyü yapıyordum. Onunla burada ne yapıyordum? Bu bir hataydı ama başka ne yapabilirdim ki?

Göğsüm sıkışmış bir halde, sohbetin gürültüsü içindeki kahvehaneye bakarken Jenks'in telefonu çalınca sıçradım. *Ivy*, diye düşündüm, sonra "Ave Maria" çaldığını fark ettim. Belki de Matalina'ydı? Kapağı çevirdiğimde WARM FUZZY ismi çıktı. Emin olamayınca saçlarımı yüzümden savurdum ve bağlantıyı açtım. "Alo?"

"Merhaba Rachel." Ivy'nin sesi netti. "Bana nerede olduğunu söyleme. İyi misin?"

Jenks'in vampire taktığı lakap karşısında şaşkınlıkla göz kırptım, ardından telefonun ele geçirilmiş olabileceğine dair mesajını alınca bir endişe pingi hissettim. "Şimdiye kadar," dedim Pierce'ın yanından geçip sıradan şeyler yapan sıradan insanları görmek için masaları tararken. Sanki izleniyormuşuz gibi saçlarım diken diken olmaya başladı. "Kolun nasıl?"

"Kırılmış," dedi basitçe. "Yarına kadar alçı kafaları kıracak kadar sertleşecek." Bir şey söyleyecek oldum, ağzından kaçırdı: "Rachel, üzgünüm. Rynn'lere gidemezsin. O kadar kızgıyım ki birinin boğazını parçalayabilirim."

Pierce kaşlarını çatı ve içinde kopan fırtına hissi daha da şiddetlendi. "Neden olmasın?" diye sordum.

"Brooke'tan bir telefon almış," dedi ekşiyerek.

Omuzlarım yavaşça düştü. *Kızarmış ekmeğin üstüne saçmalık.*

"Meclis senin onunla bağlantıların olduğunu biliyor ve ondan seni ihbar etmesini istediler."

"Güzel," diye fısıldadım ve Pierce daha yakına eğildi, ancak herhangi bir mesafeden duymak için bir büyü olduğunu biliyordum.

"Rynn de mutlu değil," diye sözlerini tamamladı. "Seni ihbar etmeyecek, ama kapısının önünde belirirsen, makul inkar edilebilirliğe geri dönemez. Özür dilerim. Onu kısıktırak yakaladılar. Cadılar meclisinin ona karşı gelmesini göze alamaz. Herhangi bir ölü vampir kadar cadı büyü kullanıyor. Eğer bu işi onsuz halledebilirsen seni destekleyecektir ama ortaya çıkarsan seni teslim etmek zorunda kalır. Bir yerde buluşmak ister misin?"

Elim başıma gitti ve masaya baktım. "Hayır, ben iyiyim," dedim usulca. "David'in numarası sende var mı?"

"Uh," dedi, tereddüt ederek.

Yumuşak bir şekilde nefes verdim. "David'i aramıyorum, değil mi?"

"Wyoming'de," dedi Ivy özür dileyerek. "Were muckety-mucks senin alfa pozisyonunu şüpheye düşürdü ve gidip evrak işlerini bizzat halletmesi gerekti."

Pierce'a baktım, Tom'u görünce irkildim. *Asla bir cadiya bulaşma. Asla. Sihir ve bürokrasi ile savaşır.* David muhtemelen üzgündü, çünkü yeni aydı ve kişisel olarak en dipteydi. Meclis sert oynadı, desteğimi azalttı, böylece gidecek hiçbir yerim kalmadı. "Peki elimde ne var?" diye sordum, aldığım kafein beni iyi hissettirmeye yetmemişti.

"Sadece yanında kim varsa. Sharp'ın evinde buluşalım mı?"

Pierce dememişti, bu da ondan hoşlanmadığı ya da konuşmamızın özel olmadığını düşündüğü anlamına geliyordu. Sharp'ın evi Eden Park'ın Twin Lakes Köprüsü olmalıydı ve beni görememesine rağmen başımı salladım. "Hayır," dedim Pierce'a bakarak. "Ben iyiyim ve sana güvenebileceğim bir yerde ihtiyacım var. Tamam mı? Jenks'e üzgün olduğumu söyle."

O sustu ve gözlerim Pierce'tan ayrıldı. Bir iblisten ödünç alınmış bir kara büyü uygulayıcısıyla kaçmaktan daha kötüsünü yapabilirdim. *Rachel, onları gerçekten seçebiliyorsun.* "Gün batımından yaklaşık üç saat sonra aramazsam beni arar mısınız?" Çağırmayı kastetmiştim ve o da bunu biliyordu.

"Nasıl?" Ivy gri ipek sesinde yoğun bir endişeyle, "Nasıl?" dedi. "Nasıl çağrı yapılacağını bilmiyorum. Ceri için Trent'in yerleşkesine baskın mı yapayım yoksa Keasley için şehri mi arayayım?"

"Yapma bunu," dedim hemen. Keasley kim olduğunu öğrendikten kısa bir süre sonra ortadan kaybolmuştu ve onun kimliğini açığa çıkarmak istemiyordum. Ceri'ye gitmek sadece Trent'e teklifini bana tekrar sunma şansı verirdi ve ben de bunu kabul edecek kadar çaresiz olabilirdim. Orospu çocuğu elf. Hâlâ hayatta olan ve hapisten çıkmış bir kara cadı tanıımıyordum. Şu anda Cincy'nin kumar kartelini yöneten Lee hariç. Pierce'ın bir iblisi nasıl çağıracağını bildiğine bahse girerim.

Gözlerim onunkilere kaydı ve boşta kalan elime uzandı, beni incitmekten korkuyormuş gibi morarmış tenimi kucakladı. "Seni tekrar almalarına izin vermeyeceğim, ama alırlarsa, seni cehenneme kadar takip edeceğim. Ve eğer elimden kaçarsan, seni eve çağırırım."

Depresyona girerek elimi Pierce'tan çektim. İçimden hafif bir karıncalanma kayıyor, beni ısıtmak için geri tepen bir çatırtıyla kırılanda kadar aramızda uzanıyor gibiydi. Ona bakarken bile ürperdim. Bir şey olmamıştı.

doğal olarak dengelenmemizdi. Bu başka bir şeydi.

"Rachel, benden ne yapmamı istiyorsun?" Ivy düşüncelerimi bölerek sordu.

Tedirgin bir şekilde düşüncelerim Alcatraz yemekhanesinde oturup bana lobotomi yarasını gösteren Ralph'e gitti. Oradan da iki bin mil uzaktaki, ama San Francisco'ya sadece bir sıçrama mesafesindeki anneme gitti. "Başım belaya girerse annemi ara, tamam mı?" Çenemi sıkarak söyledim. "Ona Al'ın çağırma adını söyle. Ona dikkatli olmasını söyle çünkü ortaya çıkan ben değil Al olabilir."

"Rachel."

Sesi endişeliydi ve içimdeki kahve çalkalandı. "Biliyorum," diye fısıldadım. "Bu yanlış hissettiriyor."

İç çekişi yumuşaktı. "Ağırdan al. Akıllı ol."

"Sana da." Kendimi veda etmeye ikna edemeyerek telefonu kapattım. *Beş dakika, on sekiz saniye*, diye düşündüm küçük ekrana bakarken. Hayatım nasıl bu kadar hızlı değişebilmişti?

"Her şey yoluna girecek," dedi Pierce ve ben onun coşkusunu paylaşmayarak ekşi gözlerle ona baktım.

"Tuhaf hissediyorum," dedim tavana ve dönen vantilatöre bakarken. "Boş, sanki bir spot ışığı altındaymışım gibi. Biraz uyumam gerek."

Pierce, "Çünkü kazdığınız yerden çıkarıldınız, arkadaşlarınızla ilişkiniz kesildi," dedi. "Çağrılırsan seni takip edeceğimi söylediğimde ciddiydim. Cehennemin köpekleri bile peşime düşse, tüm gücümle takip ederim."

Yardımcı olmuyordu ama bakışlarıyla karşılaştığımda kelimelerim titredi. Tom'un daha kısa kirpiklerini geçtikten sonra onun gözleri de aynıydı. Kalbim çarpmaya başladı ve içimde bir titreme hissettim. Konuşacaktım ki, yumuşak parmakları benimkilere dokunarak beni susturdu. Kapımın önündeki silüetini hatırladım, kara büyü hâlâ parmak uçlarında titriyordu ve sonra Kisten için yanıp tutuşarak yastığıma sarılıp uyuduğum sefil geceleri. Kahretsin. Bunu tekrar *yapmak* istemedim. Yapmayacağım da.

"Konuşmamız gerek Pierce," dedim ve parmakları kaydı.

Kapının üstündeki çan sesleri şıngırdadı. Pierce onlara doğru baktı ve yüz ifadesi şaşkınlığa dönüştüğünde bakışlarım onu takip etti. Kalbim küt küt atmaya başladı ve kaçma isteğimi bastırdım. Ağır büyü tespit tılsımı parlak kırmızı bir renkte parlıyordu ve kendi versiyonumu sakladığım cebimden bir ürperti geldi. Vivian'dı, beni itiyordu.

Önünde, parlak yeşil bahar şapkası ve altı inçlik botları olan, küçük ama mükemmel orantılı bir kadın, hızlı yeşil gözleri ve şımarık adımlarıyla on sekiz yaşında görünüyordu.

"Kahretsin," diye fısıldadım ve Pierce kâğıt bardağının arkasına saklandı.

"Kaltağın yeni bir suç ortağı var," diye fısıldadı Pierce, gözleri harekete geçme ihtiyacıyla parlıyordu. "Annenin arabasını başka bir yerde bırakmalıydık."

"Arabanın bizi ele verdiğini sanmıyorum," dedim Paskalya için tavşanlı kek siparişi reklamının arkasına saklanarak. Burada çok fazla insan vardı. "Gitmemiz gerekiyor."

"Cazibemizin altında bizi tanımayacaktır. Belki de hiçbir önemi yoktur."

Vivian topallayarak ilerlerken masum, habersiz insanlara baktım, kaslarım yavaşça gerildi. "Eğer yanında bir cin varsa dünyadaki tüm tilsimler bizi saklayamaz."

Pierce boğuldu ve öksürüğünün dikkatlerini çekeceğinden endişelendiğim için adrenalinim yükseldi. "Cüce cin mi?" diye sordu sonunda, şapkasını yüzüne indirerek. "Küçük halktan biri mi? Sokaklarda mı dolaşıyor? Onunla birlikte mi?"

Kalbim sıkışarak başımı salladım. Lanet olsun, cadılar meclisinin cebi çok doluydu, çünkü Ivy'nin çantamın dibinde duran dolarlarının son kuruşuna kadar bahse girerim ki Vivian bizi bir dilek satın alarak bulmuştu. Daha da kötüsü, sanırım küçük kadını tanıdım.

Dudaklarımı yalayarak çantamı aldım. "Mutfaktan çıkıyoruz," dedim usulca, ama kapının emniyetinden gelen yumuşak tıkırtı donup kalmama neden oldu. Başımı kaldırıp baktığımda kapıyla aramızda kirli beyaz kaşmir bir palto ve bir eli hafif şişkin cebinde hınzırca gülümseyen Vivian'ı gördüm. Saçları artık geriye doğru taranmıyordu, düzdü ve alnında yeni bir morluk vardı. Boynunda kaşintılı görünen bir kızarıklık vardı. Kafayı bulmuştu.

Onun arkasında, cüce cin bana tavşan kulaklı bir öpücük gönderdi. "İşte buradasın," dedi yeşil sakızını patlatarak.

"Çantayı bana ver," dedi Vivian sıkıca, eli açtı ama tutup zarar vermem için uzatmamıştı. "Yavaşça."

Yüzümü buruşturarak ona uzattım ve tekrar masaya çöktüm. "İyi karar Morgan." Vivian onu cüce cine uzattı, sonra

masanın üzerine iki adet plastik kaplı tılsımlı gümüş bant fırlattı. "Bir tane daha yap."

Pierce hâlâ ayaktaıdı, çenesi sıkılııdı ve gözlerinde tehlikeli bir bakış vardı. Korku beni vurdu - benim için değıl, diğler herkes için korku. Kara büyü konusunda fazlasıyla özgürdü. Kahretsin, bir kez olsun Junior'dan başka bir yerde çatışamaz mıydık?

Vivian hafifçe, "Otur," dedi Pierce'a bakarak. "Yoksa onu vururum. Bir kurşunla. Tam karnından. Yirmi dakika içinde ölmüş olur. Anladın mı?"

Kulağıma hafif bir peri kanadı sesi çarptı, bu sesin tanıdıklığı gürültülü konuşmalar arasında dikkatimi çekti. *Jenks mi?* Dikkatim Vivian'ı geçip ön tarafa yöneldi ve nefesim kesildi. Nick köşede bir *New York Times'ın* arkasındaydı. Gözlerimiz buluştu ve göz kırptı. Jax de yanındaydı, coşkuyla el sallıyor ve heyecanlı bir gümüşün tozunu alıyordu. Gözlerimi kocaman açarak Pierce'ı sandalyesine çektim. *Nick'in burada ne işi var?*

Vivian başımızda dikilirken, "Giy şunları," dedi ve ben de fermuar şeridini parmakladım. Bu şeylerden gerçekten bıkmıştım. Aptalca bir şey yapıp benim yerime Vivian'a takmaya çalışabilirdim ama elimi çemberin içinden geçirip mandalla kapattım. Ley hatları zaten benim uzmanlık alanım değildi. Şanslıydım ki tılsımlarım hâlâ işe yarıyordu ve yaşlı kadın görünümümü ve ağrı kesicimi korudum.

Pierce Vivian'a ters ters baktı. Gerginleştğini, çi'sinin benimkinin yanında ley-line gücüyle parladığını hissedebiliyordum. Eğer şeridi takarsa, sihirli bir şekilde çaresiz kalacaktı. Takmazsa Vivian beni vuracaktı. "Tak şunu," dedim usulca ve Pierce'ın gözleri köşelerinden kıstı.

"Rachel-," diye neredeyse hırılıyordu.

"Onu dinle Tom," dedi Vivian ve nefesim kesildi. Pierce'ın Tom olduğunu mu düşünüyordu?

Pierce da bu anlaşılabilir hatanın ardındaki gücü fark etti. Hareketleri sertti, halkayı bileğine geçirdi ve sıktı.

Gerginlik Vivian'ı gözle görülür biçimde terk etti. "Daha iyi," dedi. "Seni buraya getirdiğim için prim alacağım, Bansen. Son birkaç aydır neredeydin?"

Öldü, diye düşündüm, gözlerim çantamdayken aklım önce paraya, sonra sıçrama tabancama ve son olarak da Al'ı çağırma adımı bana geri vermeye ikna edebilmek için getirdiğim büyü aynasına gitti. Olabilir

Sonuncusunu açıklamak zor.

"Seni *onunla* gördüğüme şaşırdım," diye devam etti, artık ley hattına dokunabilen tek kişi kendisi olduğu için neredeyse ukalalık ediyordu. "Politika garip yatak arkadaşları yaratıyor, ha?"

Pierce konuşmasının onu ele vereceğini bildiği için sessiz kaldı ama cüce cin sanki biliyormuş gibi ona bakıyordu. Vivian Pierce'ın sessizliğini değerlendirdi, sonra kahvehaneye göz gezdirdi ve son sandalyeyi çekip oturdu.

Arkasında, cüce cin görmezden gelindiği için ofladı. "Küçük bir kahveye ne dersin?" dedi, çantamla alaycı bir şekilde yakınımnda dururken. Sıçrama tabancamın haznesindeki tılsımlar, bir çizgiye dokunup dokunamayacağımı umursamazdı.

Vivian gözlerimin nerede olduğuna dikkat ederek, "Ben senin kavalien değilim," dedi. "Kendi kahveni kendin al."

"Ben nakit taşımam," dedi, küçük yüz hatları gerilmişti ve zarif bir şekilde en yakın sandalyeye tırmanarak çantamı ulaşamayacağım bir yere koydu.

"Çukur kazmayı çok seviyorsun, değil mi?" dedi Vivian arkasına yaslanıp elini cebinden çıkararak boynundaki yaraları kaşırken. "İlk bela işaretinde, dışlanmış başka bir iblis çağırıcıya gidiyorsun. Akıllısın Rachel. Gerçekten zeki. Seni kendisi ihbar etmediği için şanslısın. Söylentiye göre Tom senin çağırma adını da biliyor."

Vivian'ın karşısında taş gibi oturan Pierce'ın yüz ifadesi hiç değişmedi. "Uzaklaşman akıllıca olur, cadı," dedi, kelimeleri yavaş seçiyor ve herkes gibi konuşmaya çalışıyordu. "Sağlam bir dayak yiyeceksin."

Vivian ona merakla baktı ama hiç endişeli görünmüyordu. "Bu mesafeden bir mermiyi bir çember bile durduramaz," dedi kendinden emin bir şekilde iç cebinden ince bir telefon çıkarıp çevirerek açarken. Tanrım, bu şey bir kredi kartı kadar inceydi. "Sessizce gel, yoksa Alcatraz'da o kadar uzun süre kalırsın ki, çıktığında bir aşk tılsımı bile yapamazsın."

Yaptıkları şey yüzünden yüzüm yandı. Buna hakları yoktu.

Nick tezgâhta sipariş veriyor ve tezgâhtarlardan biriyle flört ediyordu. Yardım etmek için buradaydı, değil mi? Gözlerim geri döndüğünde cüce cin beni izliyordu ve bakışlarımı indirdim.

Nick'e tekrar bak.

"Bana paramı ver," dedi Vivian'a, hâlâ bana bakıyordu. "Paramı almak için ona ihtiyacım var."

Suratımı ekşittim ve "Beni bulmak için dilek mi satın aldınız? Gururum okşandı."

Vivian yaralarını ovuşturarak, "İşim bittiğinde sana parayı vereceğim," dedi.

"O zaman kahve istiyorum," diye talep etti.

Vivian'ın yüzü karardı. "Biraz bekleyebilir mi?" diye tersledi. "Telefonla konuşuyorum."

Cüce cin ona dudak büktü, sonra dönüp bana gülümsedi. "Saçının diğer halini beğeniyorum," dedi beni açıkça tanıyarak. "Hey, burası aynı yer değil mi-"

"Evet," diye sözünü kestim, sonra da "Mark, fırsatın olduğunda şurada uzun bir latte içebilir miyiz?" diye bağırdım. Mark onaylamak için elini kaldırdı ve ben de gülümsedim. "Çantanın dibinde biraz para var. Keyfine bak. Ben ısmarlıyorum."

Vivian masaların arasından uzanarak çantayı cinin elinden kaptı, bir yandan da yumuşak tonlarda biriyle konuşmaya devam ediyordu. Zulayı görünce gözleri büyüdü ve hem para hem de tabancam onun cebine girdiğinde hiç şaşırmadım. *Orospu çocuğu.*

Leprikon, Vivian'ın ona bıraktığı beşliği parmaklarken kaşlarını çatı. Beklerken bana "Dileklerin nasıl gitti?" diye sordu.

Bir omzumu kaldırdım ve düşmesine izin verdim. "İki tane verdim. Hâlâ kullandığım bir tanesinin içinden çıkmaya çalışıyorum."

Kadın h o m u r d a n d ı . "Evet, hepsini harcamamış *olman* iyi bir şey. İnsanların çok fazla dilek yüzünden öldüğü bilinmektedir."

"Küçük halktan birini tanıyor musun?" dedi Pierce, sesindeki huşu onun ısıldamasına neden oldu.

"I.S. sözleşmemden kurtulmak için kullandığım dilek için gitmesine izin verdim," diye itiraf ettim.

Pierce dehşet içinde bana baktı. "Suçlu bir cin'in dileğini mi kabul ettin?" diye sorarak yüzümün ısınmasına ve cin'in kaşlarını çatmasına neden oldu.

"Baltalı bir katil değil ya," dedim. "Ayrıca, İç İşleri gitmemi istedi." *Tanrım, bak kim konuşuyordu, Bay Kara Büyü.*

Pierce dalgın bir sessizliğe gömüldü ve Mark öne çıktı, cüce cine kahvesini uzattı ve sanki adını nereden bildiğini anlamaya çalışır gibi bana baktı. Bunu yapabilmek için iki elini kullanması gerekiyordu ama kahveyi alırken gülümsemesi yeterince içtendi, ona beşlik verdi ve üstünün kalmasını söyledi.

"Beni bulmak için gerçekten bir dilek kullandı mı?" Şu anda bir dileği nasıl kullanabileceğimi düşünerek ona sordum.

"Evet." İçeceğinden sanki dumanı tüten kahve değil de soğuk sütmüş gibi büyük bir yudum aldı. "Dilek Batı Yakası'ndan ama yerine getireceğiz. Yine de takasta büyük bir kayıp olacak." Pierce'a baktı. "Seni tanıyor muyum?"

Gözleri irileşen Pierce başını şiddetle salladı. "Hayır."

Vivian doğruldu, kendinden emin bir şekilde gülümseyerek, "Bagaj tesliminde görüşürüz," dedi ve telefonunu kapattı.

"Beni güvenlikten geçiremezsiniz," dedim. "Dışlanmış cadılar uçamaz."

"O zaman özel jet olması iyi bir şey."

İçimi çektim ve cüce cin elindeki fincanı hafifçe vurarak yere bıraktı. "Ben mi bozuk para? Benim bir hayatım var. Senin için Rachel Morgan'ı buldum. Tek dileğin bu. Onu havaalanına götürmene yardım etmemi istiyorsan, bu da başka bir dilek olur. Ve senin bir dileğin yok."

Gözlerini bana ve Pierce'a diken Vivian ayağa kalktı, cebinden delikli bir bozuk para çıkardı ve cine uzattı. Tıpkı Ivy'ninkine benziyordu. Ufak tefek kadın büyük boy sandalyesinden kayarak parayı aldı. "Bir şey değil, ahmak," dedi yüksek sesle, sonra kahvesiyle birlikte ön tarafa doğru yürüdü ve içeri girerken kapıyı tutan adama güzelce gülümsedi.

Nick masasında oturuyordu. Kalbim daha hızlı atıyordu. Adrenalin bir uyuşturucu gibi içime işledi ve beklentinin ürpertisini hissettim. Pierce bana baktı, yönümü bekliyordu.

"Git," dedi Vivian kapıya doğru eliyle işaret ederken, çantam elinde sıkıca duruyordu ve bir zamanlar mükemmel olan paltosuna solmuş çilek lekeleri bulaşmıştı. Boynu şişmiş ve kızarmıştı, gözlerinin altında halkalar vardı, bu da onu markette ilk gördüğüm kendinden emin, gösterişli, profesyonel cadılar meclisi üyesinden çok farklı kılıyordu. Şimdi kirli, yorgun ve kararlıydı. Kötü bir hafta geçiren tek kişinin ben olmadığımı bilmek güzeldi.

"Beni tutamazsın Vivian," dedim aldatıcı bir sakinlikle, ayağım masanın altından görünmeyecek şekilde sallanırken. "Tutamazsın işte. İyi bir uyku çeker çekmez gideceğim. Tom'a ne yaptığınız umurumda değil. O benim en sevdiğim kişi değil."

Masanın üzerine bir tutam peri tozu düştü ve onu sildim. Pierce fark etti ve gözleri yavaşça tavandan dükkânın önüne kayarken ifadesi değişti. Nefes alış veriş tempolu ve düzenli hale geldi. İçime çok ama çok güzel bir adrenalin doldu. Etkisi geçtiğinde canım yanacaktı ama eğer şanslıysam Vivian'ın canı daha çok yanacaktı.

"Kalk dedim," diye tekrarladı Vivian, eli yine ceketinin ön cebindeydi ve Pierce'la birlikte ayağa kalktık. "Otoparkta beyaz bir minibüs var. Ona binin. Kahvenizi buraya bırakın," diye ekledi ve Pierce kahvesini yere bırakırken bana çarptı.

"Ona güveniyor musun?" Pierce fısıldadı, nefesi kulağıma karşı yumuşaktı.

Nick mi? "Hayır. Ama seçimlerime bak." Sertçe yutkundum. "Hazırlıklı ol. Yaratıcı biri."

Pierce öfkeyle, "O bir hırsız," dedi.

"Evet. Nasıl hayatta kalacağını bilen küçük, sinsî bir hırsız."

Vivian beni itince tökezledim. "Konuşmayı kes," diye mırıldandı. "Tom, kapıdan ilk sen geç. Sonra da o." Ama Pierce her zamanki gibi kapıyı benim için tuttu ve şapkasının siperliğinin altından Vivian'a sert sert bakarak itiraz etmesini bekledi.

"Böcek! Kahvemde!" diye patladı tiz ve iğrenmiş bir ses.

Gülümsedim, eşikte durdum ve Nick'in tezgâhtara kahvesini gösterme telaşıyla hiçbir şeye takılmadığını görmek için tam zamanında döndüm. Fincan uçarak Vivian'ın yüzüne çarptı ve yüzü simsiyah oldu.

"Dışarı," diye tısladı Pierce, beni iterek, ama ben yarım döndüm, kalıp gösteriyi izlemek istiyordum.

İnsanlar başlarını kaldırmış, Vivian'ın yüzünü pençelemesini herkes gürültülü ve şaşkın bir endişeyle izlemişti. Nick oradaydı, özür dilerken yüzünü sıvazlıyordu ama bir peri tozu parıltısı aşağıya süzüldüğünde ve Vivian aniden gözlerini açamadığında işler daha da kötüleşti.

"Ooooh, bu acıtacak," dedim, Pierce çantamı Vivian'ın düşürdüğü yerden alıp beni kapıdan dışarı iterken tökezledim.

Heyecanlı bir perinin sert kanatlı takırtısıyla irkilerek durdum. "Bir otobüs kalkıyor," dedi Jax nefes nefese, burnumun birkaç santim ötesinde. "Sakın binme."

"Bırakın beni!" Vivian bağırarak Nick'i itti. Nick, keklerin ve ithal suların bulunduğu soğuk raflara doğru geriye doğru uçtu ama ayağı Vivian'ın ayağına takıldı ve ikisi de yere düştü.

Pierce beni kapının dışına kadar çekti. Soğuk güneş ışığı beni çarptı. İşte otobüs oradaydı ve Pierce ona doğru koştu. Çantamı sallayıp koşarken "Arabayı durdurun!" diye bağırdı. "Otobüsü durdur!" diye düzeltti ve sürgülü kapı açılırken otobüsün frenleri tısladı. Benim için hiç durmadılar. Nasıl oldu da onun için durdular?

Önce arkamdaki kargaşaya, sonra da annemin arabasına baktım. Otoparkın karşısında beyaz bir minibüs ve Nick'e ait olduğuna bahse girebileceğim külüstür bir Impala vardı. Tanrım, dizlerim ağrıyordu.

"Rachel!" Pierce bir ayağı otobüsün merdivenlerinde, "Rachel!" diye bağırdı. "Otobüse bin!"

Gözleri vahşi ve güzeldi; Tom'a benzese de Pierce'dı. "Hayır," dedim ona doğru sendeleyerek yürürken. "Nick'le gidiyoruz."

Bir anda Pierce'ın kaşları çatıldı ve gözleri kısıldı. "Ben otobüse biniyoruz diyorum. Zorluk çıkarma. Otobüse binin."

Sinirlenerek ellerinden kurtuldum. "Bana ne yapacağımı söyleme!" Ağzımdan bir tutam saç çekerek bağırdım. "Nick'le gidiyorum!"

Şoför derin bir iç çekti. "Açık ya da kapalı, bayan."

Ona kötü bir bakış attım. "Defol," dedim. "Defol git buradan."

İşte bu oldu. Adam kapıyı yüzümüze çarpmadan ve büyük motoru çalıştırmadan önce Pierce zar zor dışarı çıkabildi. Onu yakındaki çöplüğe sürüklerken Pierce yüksek sesle, "Bu bir hata," diye homurdandı. "Al'ın seni izlemem için beni göndermesine şaşmamalı."

"Hey," dedim hararetle, "ilk yirmi altı yılımı sensiz atlattım. Hayatım berbat olabilir ama yaşıyorum. Sen öldün, unuttun mu?" Ama neredeyse cüce cinle karşılaşacaktık, dişlerinin arasında uzun saplı bir pipo vardı ve kirlilikten bodurlaşmış bir akçaağaca yaslanıp aracını bekliyordu.

Kahretsin. Gözlerimle merhamet dileyerek, kendimi tebrik eden bir Pierce'ı önüme ittim ve aradaki küçük boşluğa girdim

Çöp kutusu ve mahremiyet duvarı. *Lütfen, lütfen, lütfen.*

"Kapa çeneni," diye fısıldadım çantamı geri alırken. Lanet olsun. Daha fazla aptal görünebilir miydim?

"Ona nerede olduğumuzu söyleyecek," diye fısıldadı, nefesi boynumda sıcacıktı. "Lanet olası aptal kadın. Sana otobüse binmeni söyledim."

"Sana çeneni kapamanı söylemiştim!" Lanet olası aptal kadın, gerçekten. Ama Pierce'ı otobüsten indirdiğimde cüce cini orada görmemiştim.

Kahve dükkânının kapısı şingırdadı ve Vivian'ın topuklarının kaldırıma vurduğunu duydum. Sinirlenerek Pierce'ın beni uyaran elini ittim ve parmak uçlarımda ilerleyerek kahve çekirdeği kokan boş bir kutunun arkasına saklandım. Vivian bitkin bir ifadeyle arabama doğru koştu, boş koltuklara baktı ve köşeyi dönmekte olan otobüse yöneldi.

"Otobüste mi?" diye bağırdı cüce cine ve ben de başımı aşağı çekip alnımı soğuk metale bastırdım. *Bu şekilde değil.*

O kadar yakındık ki, cinin tahta sapı emdiğini duyabiliyordum. "Arkadaşının otobüse bindiğini gördüm," dedi ve gözlerim rahatlayarak kapandı.

Vivian küfretti ve minibüsüne doğru koştuğunu duydum. Motorun sert bir devri, lastiklerin kısa bir gıcırtısı vardı ve o gitmişti. Kahve dükkânının kapısı şingırdadı ve iki kişi dışarı çıktı, heyecandan gülüyorlardı.

Pierce ve ben yavaşça çöp kutusunun etrafından dolaştık. Nefes vererek kılık değiştirme tılsımını çıkardım, tılsımı bir kenara koyarken saçlarımı kabarttım. Şimdi sigara içerken bana gülümseyen küçük kadına baktım. "Teşekkür ederim," dedim içtenlikle, öne uzanıp elini sıktım. Benimkinin içinde gerçekten küçük ama güçlü hissediyordum. "Bir şeye ihtiyacın olursa. Herhangi bir şeye."

Pierce'ın şaşkınlığını başıyla onaylayarak, "Ah, önemli bir şey değildi," dedi. "Biraz dinlenmeye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun." Bir avuç dolusu banknotu göstermek için cebini açtı. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Bir cüce cine para verildiğinde, o onun olur. Tek aldığı biraz kurutulmuş meşe yaprağı." Sonra güldü, sesi sevinçli bir çocuk gibi çıkıyordu. Kendimi gülümserken buldum, üç bin doları ona çok görmedim. Ivy'nin derin cepleri vardı.

Kahvehanenin kapısı şingırdayıp Nick tökezleyerek dışarı çıktığında başım hızla yukarı kalktı. Elinde bir tomar çevreye duyarlı kahverengi

Peçeteler burnuna dayanmış, Mark da yanında duruyordu. Çocuk bol bol özür diliyor, Nick kaçmaya çalışırken ona bir torba bir şey itiyordu. Mark'ın elini üzerinden çekip sendeleyerek arabasına doğru giderken bize hiç bakmadı bile.

Nick arabasını çalıştırıp başını koltuk başlığına yaslayarak beklerken Mark pes etti, önlüğünün içinde kederli bir şekilde durdu. Mark içeri girdi, adımları yavaştı.

Cüce cin piposuyla Nick'in paslı arabasını göstererek, "Sanırım bu senin araban," dedi.

"Sadece aptal kadın otobüse binmediği için," diye homurdandı Pierce ve ben de ona karanlık bir bakış attım. Bunu gören Pierce yüksek sesle, yavaş bir nefes aldı, sonra başı eğik, elleri uzun yün pardösüsünün ceplerinde, otoparkı geçip Nick'e doğru yürümeye başladı.

İşe yaradı, diye düşündüm, ama kolayca başka bir şekilde de olabilirdi. Dizlerim titreyerek Pierce'ı takip etmeye başladım, cüce cin piposunu çöp kutusuna vurup "Ben kahin değilim..." dediğinde tereddüt ettim.

"Ama," diye sordum.

Bana baktı, ona saklamasını söylediğim parayı parmaklıyordu. "Kendi kararlarına güven, bebek cadı. Başkasının kine değil. Annemin turta kabuğundan daha yumuşak biri için iyi içgüdülerin var."

Pierce açık kapının yanında, Nick direksiyonun arkasında sabırsızlıkla bekliyordu. "Rachel..."

Muhakeme yeteneğim berbat diye düşündüm. Şaka yapıyor olmalı.

Leprikonun gülümsemesi soldu ve parmakları parayı bıraktı. "Gitmeme izin verdiğiniz için size hiç teşekkür etmedim. Akreditasyonumu kaybederdim. Artık böyle şeyler yapmıyorum. Yasa dışı yani." Pierce acı dolu bir ses çıkardı ve ekledi, "Hey, bir dilek ister misin?"

Kalbim duracak gibiydi. Aklımdan bir düzine düşünce geçti. Jenks ve Matalina'nın sonsuza dek yaşaması. Ben kaçmıyorum. Ivy'nin ruhu. "Hayır. Hayır, teşekkür ederim." Açık kapının yanındaki Pierce'a baktım, çılgınca içeri girmemi işaret ediyordu. "Teşekkür ederim. Ama gitmem gerek."

"Hayır, gerçekten. Al bunu!" dedi ve üzerinde delik olan bir bozuk para uzattı. "Bunu kullanabilirsin."

Nefesimi tutup ona baktım. Yavaşça gülümsedim. "Hayır, teşekkür ederim," dedim usulca. "Onu lanet olası bir hayat dersi alması gereken birine ver. Benden bu kadar."

Kadının kızıl saçları gülerken güneşte parlıyordu. "Tamam," dedi ve bir kenara koydu. "Onlara dikkat et," diye uyardı. "İkisine de. İkisi de kendinden başka kimseyi düşünmüyor... henüz."

Bunu anlamıştım ve başımı salladım. Yıllar sonra ilk kez kontrolün bende olduğunu hissederek yavaşça Nick'in arabasına doğru yürüdüm. Arabaya binip uzun koltuğun ortasına doğru kayarken dizlerimin bağı çözüldü. Pierce benden sonra bindi ve kapıyı kapattı. Çok yakın hissediyordum ama umurumda değildi.

"Merhaba," dedim, kanlı burnuyla bana gülümseyen Nick'e bakarken, başarı gözlerini neredeyse parlatıyordu. "Bu şey hareket ediyor mu?"

"Tahmin bile edemezsin Rachel," dedi ve geri çekilmem için gereken süre boyunca bir kolunu omzumun arkasına koydu. Başımı sallayarak gösterge panelindeki ekstra kollara baktım ve bu şeyin sahip olduğu devasa bagaja sığabilecek NOS kutularını hayal ettim.

Çıkışı bulduğumuzda Pierce kulağıma doğru eğildi. "Otobüse binmeliydin."

"Neden?" Dedim. Belki uykusuzluktan, belki cinleri geri ç e v i r d i ğ i m d e n , belki de benim olmasa bile bir planın tuttuğunu görmeyi sevdiğimden, ama iki zeki ve tehlikeli adamın arasında otururken harika bir ruh hali içindeydim. Trafiğe çıktığımızda, "Endişelendiğin buysa ona güvenmiyorum," dedim. "Ama bunun Alcatraz'a giden bir uçakta olmaktan daha iyi olduğunu kabul etmelisin. Beni geri çağırmaya hazır birileri olsaydı Vivian peşimde olmazdı. Bir süreliğine iyiyim."

Pierce göğsünün derinliklerinden onaylamaz bir ses çıkardı, koltuğa geri yerleşti ve biz Hollows'un derinliklerine doğru ilerlerken şapkasını yüzünün üzerinde aşağı doğru ayarladı. "Siz öyle diyorsanız, cadı hanım."

On iki

L Nick'in arabası rayların üzerinde sallanınca irkilerek uyandım, homurdanarak doğruldum ve ağzımın kenarını sildim. Gözlerim dikiz aynasına ayaklarını vuran ve babası gibi görünen Jax'e kaydı ve arabanın ortasına geri döndüm. Kahretsin, Pierce'a yaslanmış uyuyakalmışım, ama ona baktığımda Tom'un şapkasının altından bana gülümsediğini, kaşlarını kaldırıp sorgulayan bakışlar attığını görünce şok oldum. Utanarak dikkatimi geçen binalara çevirdim. Alçak ve bodurdular, bakımsızlık ve ilgisizlikten kirlenmişlerdi. İçimden bir ses hâlâ nehrin Cincinnati tarafında olduğumuzu ve görünüşe bakılırsa insan bölgesinin derinliklerinde olduğumuzu söylüyordu. Burası şehrin en güzel yeri değildi ve dışarıda oturan aylak insanlara baktım.

İnce güneşin altında vitrinler.

Nick'in bakışları bana ve tekrar sokağa kaydı. "Tekrar hoş geldin, uyuyan güzel."

Nabzım yavaştı ve başım dönüyordu. "Lütfen bana horlamadığımı söyleyin," dedim yaşlı kadın paltomu omuzlarımda daha yükseğe çekerken. Burası sıcaktı ama kendimi savunmasız hissediyordum.

Pierce hesapçı bir ses çıkararak yer değiştirirken yanlışlıkla dizime dokundu. "Jenks'in de dediği gibi, güzel horluyorsun."

Ben de inandırıcı olmayan bir şekilde gülümsedim. Güzel horlarım. "İşitsel burun nefeslerinizin çok hoş olduğunu düşünüyorum." değil. Kendine özgü konuşma kalıplarını kaybetmeye başlamıştı bile, umurumda değildi. Rüyalarımın arasında iki erkek sesinin yumuşak, niyetli bir savaşta iç içe geçtiğini hayal meyal hatırlıyordum. Belli ki bir şeyleri kaçırmıştım. "Nereye gidiyoruz?" Hâlâ nerede olduğumu anlayamadan sordum. İnsan Cincinnati'nin fakir kısımlarına pek girmediğimden, şüphesiz.

Nick gözlerini çukurlu sokaklardan ayırmıyordu, yaralı çenesinde yumuşak bir gerginlik vardı. "Benim yerim. Yani, benim yerlerimden biri." Bakışları vahşice yaralanmış bileğine gitti ve küçük ama muhtemelen pahalı saatine baktı. "Yeterince güvende olacaksınız." Bir camı kırarak Jax'e mırıldandı, "Bizim için kapıyı açmak ister misin?" ve peri

bir yusufçuk kanadı şakırtısı içinde uçu. Jax'in siyah gömleğinde bir yırtık olduğunu ve ayakkabılarının aşınmış olduğunu fark etmeden edemedim. Belli ki bir karısı yoktu. Eğer çocuklarının hayatta kalmasını istiyorsa, önümüzdeki bir yıl içinde bir aile kurması ya da kendisi gittiğinde onları atasız bulan ilk peri klanı tarafından katledilmelerini göze alması gerekiyordu.

İki adam da sessizdi ve ben rahatsız bir şekilde dükkânların önlerini taradım. Nick'in muhtemelen burada bir sorunu yoktu ama ben bile hava karardıktan sonra bu sokaklarda yürümeden önce iki kez düşünürdüm. Cüce cin'in sözleri düşüncelerimde yankılandı ve "Nick, yanlış anlama ama neden bana yardım ediyorsun?" diye sordum.

Nick'in gözleri yola dönmeden önce benimkileri aradı. "Belli değil mi?"

Başım bir ileri bir geri gitti. "İşimiz bitti. Bitti. Bunu açıkça belirttiğimi sanıyordum."

Nick kırmızı ışıktaki durdu ve önümüzdeki araba mavi duman püskürtmeye başlayınca camını açtı. "Cadılar meclisinin seni almasına izin verebilirdim," dedi sıkıca.

Yüzüm yandı. "Beni Vivian'dan kurtarmadığımı, böylece beni kendin ihbar edip *tüm* ödülü alabileceğini kim söyledi?" Suçladım. "Bana şimdi seni ele verebilirdim saçmalığını anlatma. Sen kaçtıktan üç dakika sonra Glenn'e oturma odamda olduğunu söyleyebilirdim. Sana hiçbir şey borçlu değilim."

Nick'in yüzü kızardı ve Al'ın alnındaki izi belirginleşti. "Ben cadı büyülerıyla savaşıyorum. Ayrıca Pierce *kara* büyüyle her şeyi kontrol altına almış gibi görünüyor."

Pierce sertleşti. Nabzım hızlandı ve kucağımdaki ellerime baktım. Nick kiliseden akan küfürleri görece kadar uzun süre etrafta dolanmıştı. Kahretsin, neden yapmadığım bir şey için bile utanç duymama neden olabiliyordu?

"Kavşaktan geçerken Nick sıkıca, "Nerede durduğumuzu biliyor musun?" diye sordu.

Durmak mı? Hiçbir yerde durmuyoruz. "Ben sana güvenmiyorum, sen de bana güvenmiyor musun?" Tahmin ettim.

Nick'in uzun ifadesi incinmişti. "Sana ödeştığımızı söylemiştim."

İçimden alaycı bir ses çıktı. "Yani bu her şeyi daha mı iyi yapıyor?" Temiz bir sayfa açmak istiyordu. *Doğru ya. Benimle ilgili sırları iblislere sattıktan sonra mı? Hayır.*

Muhtemelen.

Nick kaşlarını çatarak kapalı bir benzin istasyonundan keskin bir sola döndü ve doğrudan açık bölmelerden birine girdi. İçerideki insanları görünce çantamda kılık değiştirme tılsımımı aradım.

"Burada buna ihtiyacın olmayacak," dedi Nick, sesi hakarete uğramış gibi çıkıyordu. "Kimse seni ispiyonlamayacak."

Çantama geri koymadan önce tereddüt ettim, Nick'e güvendiğim için değil, daha sonra kaçmak için ihtiyacım olabileceği için. Nick yatışmış görünüyordu ama Pierce anlaşılır bir uyarıyla boğazını temizledi

-Bu da Nick'i daha da kızdırdı.

Jax kapalı pencerenin dışında bekliyordu ve Nick arabasını park ettiğinde biri garaj kapısını indirerek ışığı kesti ve kendimi kapana kısılmış gibi hissetmeme neden oldu. "Burada bekle," dedi Nick sert bir sesle, inerken kahvehaneden aldığı çantayı da yanına aldı. Kapısı gürültüyle kapandı ve bizi içeri kapatan adamı selamlamaya gitti, karmaşık bir el sıkışma hareketi yaptı. Pierce'ın bunu ezberlediğini görebiliyordum. Bir ley-line cadısı olarak muhtemelen bir bakışta ezberlemişti.

Nick güldü, etrafımızdaki Brimstone'dan ve çok zor bir hayattan zayıflamış kaba adamlara mükemmel bir şekilde uyuyordu. Jax onun omzundaydı, rahat kabullenişlerinden tanıdık geldiği belliydi. Gergin bir şekilde oturdum ve Nick ile adamın konuşmalarını izledim, ikisi de arabaya bakıyordu. Bize.

Pierce gösterge paneline bakarak, "Nick'in arabasında seninkinden çok daha fazla kol olduğunu söyleyebilirim," dedi.

"Nick'in arabası anneminkinden daha hızlı gidiyor," dedim, gözlerimi Nick'ten ayırmamak için yan oturarak. "Sakin bir şeye dokunma. Patlayabilir."

Olmadı ama Pierce elini çekti. "Ona güvenmiyorum." "Ben de öyle."

Nick yakındaki bir banktan metal bir kesici aldı. fermuarımı parmakladı, çıkarmak için can atıyordu.

"Eğer ona güvenmeyi düşünmüyorsanız, o zaman neden hala buradayız?"

Bu can sıkıcı bir durum, çit direği gibi oturuyorum."

Bunu bir an düşünmek zorunda kaldım, önce ne dediğini anlamaya çalıştım, sonra da neden ayrılmadığımızı çözmeye çalıştım. Nick'e karşı kötü duygulardan başka bir şey hissetmiyordum ama yine de buradaydım. "Uyumam gerek," dedim sonunda, "ve bunu Cincinnati'yi gezen bir otobüste yapmak istemiyorum."

Bakışlarım Pierce'a döndü ve onda şaşırtıcı miktarda gerginlik buldum. "Sakin ol. Nick'i birkaç yıldır tanıyorum. İlişkımız bozulana kadar iyiydik. Ona güvenmiyorum ama bir zamanlar beni kendi tarzında sevdiğini düşünüyorum. Al'a benim hakkımda bilgi satmış olsa bile."

Bu sonuncusu güçlükle mırıldanılmıştı ama Pierce Nick'e bakmak için yana kaymıştı. "Yalama parmağı," dedi. "Sen benden çok daha bağışlayıcı bir insansın Rachel. Ben olsam-"

Sözleri kesildi ve ben de ona sertçe baktım. "Ne?" diye sordum. Kara büyüsunü hatırlayarak sordum -sadece adı değil, eylemi de kara olan bir büyü. "Sen olsan ne yapardın Pierce?"

Sivri bakışım karşısında gözlerini kaçırđı, sustu ve ben de hışımla Nick'e döndüm. Pierce hakkında ne kadar çok şey bilirse, o kadar çok endişeleniyordum. Ve bir bebek bakıcısına ihtiyacım yoktu.

Arka pencereden Nick'in garajdaki adama kahvehaneden aldığı çantayı verişini ve bize doğru ilerleyişini izledim. Pierce kapıyı açtığında Nick'e gözlerini kısarak baktı ve içeri bakmak için eğildi. "Şu bantları çıkarmak ister misin?" Nick makası havaya kaldırarak sordu.

Hemen Pierce'ı iterek dışarı çıktım, çantamı kaptığım gibi kayarak karşıya geçtim ve ayaklarımı onun yanında buldum. Asetilen meşalesi ve yağ gibi kokuyordu ve ben bileğimi uzatırken üç pejmürde adam bizi izliyordu. Metal tenime soğuk geliyordu ve fermuar şeridi klipslendiğinde titredim. İp küçük bir gümbürtüyle ayrıldı ve bileğimi ovuşturdu.

"Tanrım, bu iyi hissettiriyor," dedim bir ley hattına uzanırken, sürecin neresinde olduğumuzu fark ettim. Üniversiteden çok uzakta değildik. Harika. "Teşekkürler, Nick." Chi'm doldu ve kafamın içinde biraz daha fazla döndüğümde omuzlarım rahatladı. Alçak sesle ve takip etmekte zorlandığım aksanlarla konuşan adamların bakışları altında kendimden emin bir şekilde durmak artık daha kolaydı. Dizlerim de daha iyi hissediyordu.

Pierce sert bir sesle "Teşekkür ederim," dedi ve Jax gümüş tozundan bir yay çizerek aşağı indi, Pierce'ın fermuarını lekeli betona çarpmadan yakaladı ve ikisini de yüksek bir rafa çıkardı. Pierce'ın grubu düştüğünde Tom gibi görünmeye devam etmesine şaşırmadım. Muhtemelen benim yaşlı kadın kılığımı saklamamla aynı nedenden dolayı gerçek görünümünü kendine saklıyordu.

Nick, Jax'in fermuar şeritlerini bıraktığı yere b a k t ı , sonra bize döndü. "Sorun değil," dedi, makasları en yakın banka fırlatırken sıska görünüyordu, orada gürültülü bir şekilde durdular. "Şunu yapmak istiyorsun

birkaç saat kalabilir misin? Sokağın karşısında bir odam var."

Hiç güneş görmemiş bir garajda, betonla çevrili, arabayı hurdaya çevirecek aletlerle ve onlarla uğraşan ve beni izleyen adamlarla üşüyerek gergin bir şekilde yer değiştirdim. "Elbette. Teşekkürler, Nick."

Adamın kapısına doğru ilerlerken parmaklarım Pierce'ın elinin içine girdi ve onu şoke etti ama Nick'in bize yardım etmesini geçici bir karşılaşmadan başka bir şey olarak görmediğimi bilmesini istedim. Bizi izleyenler iki adamın da tepkilerine güldüler ama umurumda değildi. Kendine güvensiz, boş kafalı biri olduğumu düşünüyorlarsa, daha iyiydi.

Pierce'ın kaşları çatıldı ve aniden aramızdaki ley hattı baskısı azaldı, o da aynı hattı çizdi ve bir miktar enerji tutarak kendini benimkine yaklaştırdı.

Nick, Pierce'ın parmaklarının benimkilerle iç içe geçtiğini gördü. İfadesi değişmeden garaj kapısına sabitlenmiş adam kapısını çekti. "Jax!" diye bağırdı ve peri geri çekilerek Nick'in solmuş kumaş paltosunun dış cebine girdi, tam da güneş ayaklarımızın dibine vururken. "Caddenin hemen karşısında," dedi tekrar, gözlerini kısarak parlak bahar güneşine bakarken.

Pierce ve ben de onu takip ettik. Parmakları benimkilere doğru hareket etti, beni daha sıkı kavradı ve elimin kabında tomurcuklanan bir sıcaklık hissi arttığında bir başlangıcı bastırdım. *Ne yapıyor bu böyle?* diye düşündüm, sonra elimi çektim. Pierce gülümsedi ve ben de ona ters ters baktım. Bu bir güç çekme değildi ama yine de bir şeydi. Ve onun yeni gösterişli adımlarından da hoşlanmamıştım.

Nick'in yöneldiği bina diğerlerinden daha büyük görünüyordu. Bir zamanlar tiyatro olduğunu tahmin ediyordum, film başlıklarının olması gereken yerde soluk harflerle TUZLU ÇİKOLATA yazıyordu. *Akşam yemeği tiyatrosu mu?* Merak ettim, parmaklıklılı kapıdan girdiğimizde fikrimi değiştirdim ve Salty Chocolate Bar olduğunu ilan eden ışıksız bir neon tabelanın bulunduğu geniş bir fuaye buldum. Bir dizi parmaklıklılı kapı daha vardı; onların ötesinde masalarla dolu sessiz bir alan, üç direkli bir dans pisti, Brimstone kokusu ve uzun bir bar vardı. Barda bir de striptiz direği vardı. İçeride kimse yoktu ama karanlık ışık gösterisi bana Kisten'i hatırlattı.

"Striptiz barının üstünde mi oturuyorsun?" Dedim ve Nick bana yan gözle baktı, cebinden tek bir anahtar çıkardı ve yan tarafın kilidini açtı.

Duvarlarla aynı renkte kalın boyayla kaplı bir kapı. Kapı, soluk halılı ve çıplak duvarlı dar bir merdivene açılıyordu ve üç kat olmalıydı. Bakışlarımı yukarı doğru gönderdim ve irkildim. Bu dizlerimi öldürecekti.

"Üst katta, koridorun sonundaki son kapı," dedi Nick, gitmemi işaret ederek ve Jax önce uçtu, Nick'in cebinden atlayarak dik, ışıltılı bir tırmanış yaptı. İkisi Mackinaw'dan beri birlikte çalışıyormuş gibi görünüyordu ve Jenks ile beni bu kadar farklı kılan şeyin sadece Nick'in bir hırsız olması olup olmadığını merak ettim.

Merdivenler gıcırdıyordu ve eski kokuyordu, kömür sobaları ve sokaklarda dolaşan domuzlar gibi eski. Ara sıra tuğla duvarın içinden geçen pencere yolu aydınlatıyordu. Pierce arkamdaydı ve ayak sesleri aşağı inmeye başladığında yukarı baktım. Çok uzun boylu bir kadındı ve ortada bir yerde karşılaştığımızda kenara çekildim. Siyah dantel ve kürk giymişti, ikisi de sahteydi. Çok fazla allık.

"Selam tatlım, saçına bayıldım," dedi bana, sesi kesinlikle boğuktu, sonra Nick'e, "Selam aşkım. Jax nerede?"

Nick kısaca, "Üst katta," dedi, açıkça kadından ya da adamdan hoşlanmamıştı, şüphelenmeye başlamıştım. Botlarını şakırtarak yanımdan geçerken kayıtsızca gülümsedim ama ben daha bir adım atmadan tanıdığımı belirten bir ses çıkardı.

"Tom!" diye bağırdı ve Pierce ona doğru uzandığında kendini duvara attı. Yüzünde korkmuş bir ifade vardı ve düşmeye başlayan şapkasını başından tuttu.

"Hey, dostum!" dedi kadın ve Pierce'ın gözlerini daha da büyütmek için omzuna yumruk attı. "Tom, Tom, sihirli adam. Geçen sefer buraya geldiğinde yaptığın şey çok ciddiydi. Nerelerdeydin? Şehrin altında bir kadın tarafından becerildiğin söyleniyordu. Köprünün altından çok sular aktığını bilmeliydim. Nicky'yi tanıdığını bilmiyordum. Bu gece burada olacak mısın? Senin için bir masam var. Sen sadece söyle, ben de sana en iyi kızlarımdan birkaçını getireyim. Ücret yok, temizlik ücreti yok."

Temizleme ücreti yok mu?

Nick, Pierce'ın korkmuş ifadesini izledi. Ben de şaşırmıştım. Tom burada bilinen bir yüz müydü? Harika. Tek kelimeyle harika.

Pierce, "Beni başkasıyla karıştırıyorsunuz... hanımefendi," demeyi başardı.

Kadın bana baktı ve güldü. "Ah, doğru ya. Evet. Benim

hata," dedi. "Görüşürüz. Hoşça kal Nicky," dedi, sesi yükseliyordu. "Bu gece çalışıyor musun?"

Nick başını salladı. "Bu gece olmaz, Annie. Arkadaşlarıma etrafı gezdireceğim."

"Kulüpte bir sürü manzara var," dedi sinsice. Küçük bir el sallayışla aşağı inmeye devam etti. Omuzları Glenn'inkilerden daha genişti ve kendini aynı rahat zarafetle taşıyordu.

Nick, "Annie binanın sahibi," dedi. "Kulübün sahibi. Kızlarına çok iyi bakıyor."

"Kiranı mı alıyor?" Tahmin ettim ve Nick başını salladı.

"Soru sormuyor," diye ekledi, onun için yeterince hızlı hareket etmediğimde beni geçerken.

Bahse girerim, diye düşündüm, Pierce yanıma geldiğinde yana kaydım.

"Tanrı aşkına," diye fısıldadı sarsılmış adam, hâlâ aşağıya inmeye çalışan kadına gizlice bakarken. "Tom'un görünüşünü giymenin artık iyi bir fikir olmadığından şüpheleniyorum."

Aksanının 1800'lerin başlarına dönmüş olması sarsıldığının bir kanıtıydı ve ona ekşi bir bakış attım. "Haklısın," dedim, bakışlarını kadının yan kapıdan çıkıp sıkıca kilitledikten önce bize öpücükler gönderdiği merdiven boşluğunun dibine kadar takip ederek. "Neden kendini toparlamıyorsun? Kendin gibi görünmeni seviyorum."

Pierce merdivenlere baktı. "Araba ambarında iki yüzümle birden görülmek istemedim."

"Garaj," diye düzelttim ve kaşları çatılmış bir halde kelimeyi usulca tekrarladı.

Nick tepeye ulaştığında adımları sessizdi. Bina boyunca uzanan koridorun bir tarafında kapılar, diğer tarafında pencereler vardı. Bir zamanlar yan sokağa bakan açık bir balkon varmış gibi görünüyordu, ama uzun zamandan beri hava koşullarından korunmak için tuğlalarla örülmüştü.

Nick, daha fazla karşılaşmaktan kaçınmak için bizim kadar istekli görünerek, "Sondaki," dedi.

Nick koridorda aceleyle ilerlerken, ben de peşinden giderken biri televizyon seçimi konusunda birilerine bağıyor ve tüm yoğurdu yiyordu

Ağrıyan dizlerimle, soğuk bahar güneşi altında caddenin karşısındaki kahverengi binaya bakıyordum. Farkındalığımda bir kıpırdanma hissettim ve Pierce ürperdiğinde şaşırmadım ve onu tekrar kendisi gibi görmek için baktım. Parmakları bile farklıydı. O kadar kalın değil, daha küçük, daha hünerli.

Nick son kapıda durdu ve Pierce'ı görünce iki kez baktı. "Bu iyiydi," dedi ikinci bir anahtar çıkarırken. "Rachel'ın yanında oturuyor olmasaydın sen olduğunu asla bilemezdim. İblis büyü mü? Çok pahalı olmalı."

Pierce omuz silkti, gözleri caddenin karşısındaki kahverengi binadaydı. "Birisi bunun için öldü. Ve bu da kılık değiştirme, efendim."

Nick anahtarı kapıya sokarken tereddüt etti, belli ki tereddütleri vardı.

"Evinizde kalmamıza izin verdiğiniz için teşekkürler," dedim, aşağı inip otobüse binmek zorunda kalmak istemediğimden. "Ben yaşlı bir kadın gibi görünürken bizi bulmanıza şaşırdım."

Yüz ifadesi yumuşayan Nick anahtarı çevirdi ve kapının kilidini açtı. "Kütüphaneyi hatırlıyor musun? Yasaklı bölümü görmek için içeri girdiğimiz zamanı? Sen de aynı şeyi giyiyordun."

Ben güldüm ama Pierce dehşete kapıldı. "Sen bir hoister mısın, Rachel?"

Bir ... kamu kurumundan kitap çalmak mı?"

Gülümsemem sevecenleşti. "Sadece onları görmek istedim. Bir şey alıp gitmedim." *Ama Nick almıştı.* Gülümsemem yavaşça soldu. O gece Al'la tanışmıştım. Ivy'nin eski usta vampirinin isteği üzerine boğazımı parçalamıştı. Elbette hayatta kalmıştım ama bu beni buraya getiren her şeyin başlangıcıydı, dışlanmıştım ve beni öldürmeye çalışan iblise borçluydum. "Büyü kitaplarına bir göz atmam gerekiyordu," diye usulca bitirdim.

"O zaman neden basitçe sormadın?" diye sordu Pierce. "Eminim kütüphaneciye durumunuzu anlatsaydınız, size erişim izni verirdi."

"Bir istisna yapmazlardı," dedim üzüntüyle, haklı olduğumu bilerek. "İnsanlar artık o şekilde davranmıyor."

Keyfim iyice kaçmış bir halde Nick'in dairesine girdim. Eşikten geçip büyük odaya girdiğimde, o gece aldığım iblis izini ovuşturdum ve tek bir kararın hayatımın geri kalanından sorumlu olup olamayacağını merak ettim. Pierce neden kaşlarını çatmıştı?

bir ipucu yoktu. Nick'in evi olamaz. Güzel bir yerdi. Gerçekten güzeldi. Herhangi bir mahallede güzel.

İki tarafında pencereleri olan köşe bir daireydi ve mutfaktaki tavan penceresinin altında bir bitki rafı vardı. Jax şimdiden yeşilliklerin arasında ağır ağır toz alıyordu ve burası bir kış bahçesi gibi kokuyordu: yeşil ve büyüyen. Mutfak soluk, küçük ve temizdi.

Nick tek anahtarı dikkat çekici bir şekilde Formica mutfak masasının üzerine bırakıp yırtık pırtık spor ayakkabılarını çıkarmak için otururken, "Kendini evinde hisset," dedi.

Pierce kapıyı kapattığında daha da içeri girdim, düz siyah ayakkabıları alçak halının üzerinde yavaşça dönüyordu. Her şey büyük bir odaydı, üç katlı paravanlar alanları gevşekçe tanımlıyordu. Pencerelerin arasındaki duvarlarda raflar sıralanmıştı ve her birinde muhtemelen paha biçilmez olduklarını bilmesem biblo olarak sınıflandıracağım eşyalar vardı. Bazılarında spot ışıkları vardı. Bana bir müzeyi anımsattı ve Nick'in biz ayrılmadan önce böyle bir yeri olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım.

Oturma odasında duvara sabitlenmiş geniş ekran bir televizyonun önünde bir kaneppe vardı, paravanlar sayesinde pencerelerden görünmüyordu. Yanında, köşede -yine gözlerden uzakta- bir yığın pahalı ekipman vardı; her şey siyah ve gümüş rengindeydi ve sanki hiçbir değerleri yokmuş gibi yığılmışlardı ama muhtemelen onlara ödediği para *hiçbir şey* değildi. İki pencere arasındaki son köşede, muhtemelen bir dairenin alt tarafını borulardan ya da hatlardan arındırmak için iki ayak yukarı kaldırılmış gri bir arduvaz levhası vardı. Yükseltilmiş taşın yanında kilitli bir kutu vardı. Her yerinde iblis çağırma çağrısı vardı ve sanırım Pierce da aynı sonuca varmıştı, çünkü dudakları onaylamamak için sıkıca bastırılmıştı.

Ama kara büyü yapmak senin için sorun değil, öyle mi?

Çantamı kanepeye bırakırken "Bu güzelmiş," dedim. Kumaşın rengi solmuştu, kenarına usulca oturdum ve paltomdan sıyrılıp onu arkamda bıraktım. Jax'e göre burası sıcaktı ve pencerelerden buğu damlıyordu.

Nick elinde bir şişe suyla buzdolabından çıkarken memnun görünüyordu. "Pierce, bira ister misin?" dedi ve şişeyi bana fırlattı.

Su, havaya kaldırdığım elime çarptı ve onu açmadan sehpanın üzerine bıraktım, Alcatraz'ın baharatı ile ilgili düşünceler kafamda dolaşıyordu.

Pierce deri kitaplardan oluşan raftan gözlerini ayırmadı, ellerini arkasına götürüp başlıklara gözlerini kısarak baktı. Bunlar sıradan büyü kitaplarıydı.

kitaplar, o zaman. İblis metinlerinin isimleri yoktu. "Hayır. Aklımı başımda tutmak istiyorum," dedi, sesi düzdü.

Nick'in içkime büyü yapmayacağına karar vererek kapağı açtım ve bir yudum aldım. Bakışlarım bir İnka tanrısı heykeline takıldı ve çirkin şeye doğru yürüdüm. "Bu gerçek mi?"

Nick ayak bileklerini çaprazlayarak tezgâha yaslandı. "Kime sorduğuna bağlı."

Kime sorduğunuza bağlı, düşüncelerimle alay ettim. Aptal herif.

Pierce'ın elleri arkasından çıkıp deri ciltli kitapların önündeki ahşap sehpanın üzerinde duran uzun, kavisli bir bıçağa dokundu. Gerçekten de neredeyse bir hançerdi. "Bu gerçek," dedi ve bıçağı çevirip üzerindeki oymaları inceledi.

"Öyle mi?" Dikkatli bir şekilde rahat davranan Nick kendini harekete geçirdi ve beni Pierce'a doğru iterek bıçağı ondan aldı. "Bunu bir emlak satışında buldum," dedi bıçağa bakarken, yalan o kadar kolay söylenmişti ki iğrençti. "Kadın, İngiltere'ye geri dönmeyi reddeden bir deniz kaptanına ait olduğunu söyledi. Güzel olduğunu düşünmüştüm. Bir gün sapındaki kelimelerin ne anlama geldiğini öğreneceğim." Onu başımızın üzerindeki yüksek bir rafa koyduktan sonra birasını sehpanın üzerine bıraktı ve büyük bir paravanla belirlenmiş yatak odasına geçti.

Kolun üzerindeki yazılar Latinceydi ve ben onları okuyamamış olsam da Pierce'ın surat ifadesinden anladığını düşündüm.

Yorgun bir halde duvara yapıştırılmış büyük televizyona döndüm. "Hırsızlar için endişeleniyorsundur diye düşündüm," dedim altında yığılı ekipmanlara bakarak. Herhangi bir güvenlik sistemi görmedim ve Jax insanoğlunun ya da cadıların bildiği tüm algılama düzeneklerinden daha iyi olsa da 7/24 burada değildi.

"İlki koridorda kalp krizi geçirdiğinden beri hayır," dedi Nick ve ben de dönüp şifonyerinden bir gömlek çıkarıp yatağın üzerine bıraktığını gördüm.

Mutfağın uzak köşesinden Jax seslendi: "Doğruca koğuşa girdi, bam! Yanık saç kokusunun geçmesi üç gün sürdü. Annie çok kızmıştı."

Kendimi hasta hissederek kanepeye oturdum ve sırtımı ona döndüm. Jax bu yüzden bizden önce gitmişti. Odaklanmamı geri getirerek, çok soluk, neredeyse orada olmayan bir kırmızı renkte parlayan bigmojo tılsımımı çıkardım. Nick'in sahip olduğu korumalar her ne ise, çağrılmadıklarında bile çok kötüydüler. "Kendine bir şöhrat buldun, ha?" Nick'i iğneledim, onun

Pierce panjurları anlamaya çalışırken boş televizyondaki yansıma.

Nick kolay bir hareketle gömleğini çıkardı. "Seninki kadar kötü değil."

Pierce'ın gözleri öfkeyle parladı ama Nick'in hırpalanmış ve yara bere içindeki vücudunu görünce kelimeler dudaklarından dökülemedi. Unutmuştum ama Nick'in her tarafı yara izleriyle kaplıydı; hiçbir zaman doğru düzgün bakılmayan derin oyuklar, göğsünü ve omuzlarını tuhaf bir şekilde çaprazlayan pütürlü beyaz yara dokusuna dönüşmüştü. Çoğu muhtemelen tanıştığımız fare dövüşlerinden kalmaydı. Daha da rahatsız edici olan, omzundaki iki kesikli yeni iblis yarasıydı. Nick bunu gördüğümü fark edince bakışlarını kaçırdı. Hızlı hareketlerle hafif bir tişört giydi.

Sinirlenerek kollarımı kavuşturdum ve siyah televizyona bakmak için minderlere gömüldüm. Sadece Jax'in kanat sesleriyle bozulan rahatsız edici bir sessizlik oluştu. Televizyonun neredeyse aynasında Nick'in yatağın kenarına oturup pantolonunun üzerine lekeli mavi bir tulum geçirmesini izledim. Trent'in arazisine girmeme yardım ederken kullandığı tulumun aynısı olup olmadığını merak ettim. Belki ben de onun kadar kötüydüm.

Nick ayağa kalkıp omuzlarındaki kayışları düzeltirken, "Banyo mutfağın arkasında," dedi. "Üşürseniz ya da birlikte yatmıyorsanız ve biriniz kanepeyi isterse diye yatağın altında fazladan battaniyelerim var."

Dudaklarımı ayırarak ona çirkin bir bakış atmak için döndüm. Pierce'ın dikkati sanayi öncesi düğmelerden oluşan bir raftan kalktı, gevşek siyah buklelerinin altından Nick'i süzerken duruşu sertleşti. "Rachel bir hanımefendi efendim, maceracı bir kadın değil. Bize verdiğiniz sıra için görgü kurallarına uymak zorunda olmasaydım, bunu doğrudan makaradan halletmeyi düşünürdüm."

Nick hiçbir şey söylemedi, hiçbir duygu belirtisi göstermedi. Elleri dikkat etmeden üst çekmecesini açtı ve kolunu şifonyerinin üzerinde gezdirerek her şeyi içine attı. Dönerek yatağın üzerindeki paltosundan bir şey çıkardı ve onu da oraya bırakarak ne olduğunu vücuduyla gizledi. "Rachel bir hanımefendi değil," dedi çekmeceyi büyük bir gürültüyle kapatırken. "O bir cadı, kaltakla kafiyeli, azgın ve hazır. Rachel, kaç erkekle yattın? Bir düzine mi? İki mi?"

"Nick!" Ayağa kalkarken itiraz ettim, önce telaşlandım, sonra Pierce ona doğru yönelince telaşlandım. "Pierce, yapma!" Aralarına girerek bağırdım, göğsüne koyduğum parmaklarım ve sert kolum onu olduğu yerde durdurdu. Aramızdaki enerjide bir sıçrama hissettim ve o da kızardı, gözleri aşağıda ve çenesi sıkılmış bir halde geri çekildi.

"Bunu bir randevu evinde yaşayan bir adam mı söylüyor?"

Pierce mırıldandı.

Nick kaskatı kesilmiş bir halde ayakkabılarını giymek için mutfağa geçti. Nick'i tokatlamak üzereydim ama bunun kimseye bir yararı olmazdı.

"Rachel'ın yaptığı kimsenin cenazesi değil," dedi Pierce. "Bir kadını kazı alanına davet edip de onun duruşuna gölge düşürmek ancak bir korkağa yakışır. Derhal özür dile."

Nick ikinci spor ayakkabısını giyerken ayağı yere çarptı. "Eğer doğru değilse özür dilerim. Rachel? Ne dersin?"

Hiçbir şey söyleyemiyordum, kollarımı orta yerimde birleştirmiş ona bakıyordum. *Bunu neden yapıyordu? Beni incitmek için mi? İşe yarıyordu ve sonunda Nick arkasını döndü.*

"İşe gitmem gerekiyor," dedi ve kapının yanındaki kancadan yırtık bir palto aldı. "Buzdolabında yumurta ve biraz elma var. Buyur ye. Saat altı gibi bir şeyler getiririm. Gidiyorsan ve geri dönmeyeceksen kapıyı kilitle. Jax beni içeri sokabilir."

Çenem sıkıştı. Beni gitmem için kışkırtıyor, gururunun beni iyi bir uykudan ve duş alma şansından mahrum bırakacağını umuyordu. "Teşekkürler Nick," dedim kuru bir sesle. "Bunun için minnettarım." *Piç kurusu.*

Pierce kaskatı kesilmişti ve kapıyı açmadan önce Nick'in gözleri ona kaydı. Hafif bir tartışma içeri süzüldü ve Jax dışarı fırladı, yeşil hoşnutsuzluk ışıltıları üzerinden kayıp gidiyordu. "Ben bir canavar değilim Rachel," dedi Nick, eli kapıda, ayakları eşikteyken. "Beni bir zamanlar sevmiştin."

Kapı kapandı ve kendimi titrerken buldum. "Evet, hepimiz hata yaparız," diye fısıldadım. Kendimi suçlu hissetmeyecektim. Nick bana yalan söylemişti. Benden sır saklamıştı. Hâlâ da öyle.

Pierce boğazını temizledi ve ben ısındım, muhtemelen saçlarım kadar kızardım. Derin bir nefes alarak döndüm. "Pierce," dedim, açıklamak istiyordum ama elini kaldırdı.

"Ne tükürük yalamış bir orospu çocuğu," dedi ve beni şok etti. Yavaş adımlarla kanepeye gitti ve oturdu, uzun paltosu açtı ve dirsekleri dizlerinin üzerindeydi. Şapkasını masanın üzerine bıraktı. Bir an sessiz kaldı, sonra "Gençken onunla birlikte oldun mu?" diye sordu.

Kıvılcımın flört mü yoksa seks anlamına mı geldiğini bilmiyordum ama önemi yoktu. Tedirgin bir şekilde kanepenin diğer ucuna oturdum ve aramızda geniş bir boşluk bıraktım. Kendimi bir fahişe gibi hissediyordum ve dirseklerimi koltuğuma dayayarak

Dizlerimin üzerine çöktüm, bir yudum su içtim ve şişeyi d i z l e r i m i n arasında salladım. Pierce'ı etkilemeye çalışmıyordum ama kim bir fahişe olarak görülmek ister ki?

"Evet," dedim başımı kaldırmadan. "Birkaç yıl önce. İlk iblis işaretimi onun sayesinde aldım. O zamanlar onun bir hırsız olduğunu bilmiyordum." Pierce'a baktım, bakışlarının düşüncede kaybolduğunu gördüm. "Ya da belki de biliyordum ve görmezden geliyordum. Kötü adamlarla ilgili bir sorunum var."

Pierce'ın odağı keskinleşti ve gözlerimiz buluştuğunda gözlerini kaçırdı. Her şeye sahip olabilirdi. "Nick haklı," diye itiraf ettim, avucumda sallanan suyu izlerken. "Ben pek de iffetli bir kadın değilim. Sizin zamanınızdaki kadınlarla kıyaslandığımda, muhtemelen bir fahişeyim."

Pierce biraz fazla sert bir şekilde, "Değilsin," diye itiraz edince şişeyi Nick'in birasının yanına bıraktım ve onun yerine onu istedim. Tanrım, çok yorgundum. Dizlerim de zonkluyordu.

"Yemin ederim ve küfrederim," dedim, pes ettim ve biradan bir yudum aldım. Acı tadı ağzımın arkasını sıktı ama fevkalade soğuktu. "Hakaretleri kibarca karşılamıyorum ama insanlara defolup gitmelerini söylüyorum." Tiksindim, şişeyi sertçe yere bıraktım. "Ve ben birayı severim."

"Bence sen kendi dünyanda bir kadınsın," dedi kanepenin diğer ucundan. "Evlilik adı altında bir kölelik hayatından korkarak seni preslenmiş ve pudralanmış görmekte zorlanırdım. O kalıbın içinde ölürsün. Ben seni olduğun gibi seviyorum, ateşli ve huysuz."

Sessizce ona baktım, gerçekten inanıyor muydu yoksa kibarlık mı yapıyordu bilemiyordum.

Yüzüm beni ele vermiş olmalı, çünkü Pierce bana doğru uzandı. Hızlı hareket ederek ayağa kalktım, ulaşamayacağı bir yerdeydim. Pencereye gidip tabandan tavana kadar uzanan panjurları hızlı ve ani hareketlerle kapattım, asla doğrudan dışarıdan birinin görüş alanına girmemeye dikkat ettim. Tavan penceresinden gelen ışık dışında oda karanlığa gömüldü. Pierce tek kelime etmedi.

Son perde kapandığında döndüm ve onu tam arkamda bulunca donakaldım. "Ah, yatağı mı istersin yoksa kanepeyi mi?" Daha da rahatsız olarak sordum. Kütüphaneye zorla girdiğim için bana nefretle baktığını görmüştüm. Serseri ve hırsız Nick'le yattığım için duyduğu tiksinti apaçık ortadaydı. Elbette, bu büyük maceraya Al'ın boyunduruğundan kurtulmanın bir yolu olarak başlamıştı ama benim dışlandığımı, kendi türümden çok iblislere bağlı olduğumu biliyordu. O bir iblisti.

katil -ya da olmak isteyen- ve ben de birinin öğrencisiydim.

Sonra tekrar, ikimiz de kirliydik. Onun varlığı Tom'un zamansız ölümüne ve kara bir lanete bağlıydı. Ellerinden kara güç damlayan Tom'un kapımda dikildiği anı zihnimde gezinirken ürperdim.

"Yatak mı, kanepemi mi?" Bu sefer yapmayacağım hatalardan korkarak tekrarladım ve öne doğru kaydığında, kanepenin arkasındaki yorganı kaparak yolundan çekildim. Nick'in diğer dairesinde altında uyuduğum örtünün aynısıydı.

Nefes verdi, bir adım geri çekilirken başını eğdi. "Masaya oturmak niyetindeyim," dedi usulca. "Nick'in sözlerine aldanmıyorum Rachel. İnsanların neden daha genç yaşta olmanın daha az azgın bir ruh hali anlamına geldiğini düşündüklerini merak ediyorum." Tereddüt ederken dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı, sonra ekledi: "Tedbirli olmak bekâr olmak anlamına gelmez."

Parmaklarım yorganı daha sıkı kavradı. Ondan güçlü ve baş döndürücü bir kızılağaç kokusu geliyordu. Bir süre daha tereddüt ettiğinde sertçe yutkundum, Kisten'inkine hiç benzemeyen mavi gözlerinde bir soru işareti vardı; sonra yanımdan geçti, adımları halının üzerinde sessizdi.

Sanırım az önce bana asıldı, diye düşündüm masaya yerleştiğinde. Uyuşmuş bir halde tekrar kanepeye uzandım. Hiçbir şekilde yatağı almayacaktım.

"Sırf Al'dan bir iki hafta uzaklaşabilmek için beni aptal yerine koymandan hoşnut değilim," dedim ve başımı onu görebileceğim şekilde kanepenin koluna yasladım. Dizlerim itiraz ediyordu ama onun oturduğu yer altımda sıcaktı ve kokusunu alabiliyordum. Çok yorgundum. Yirmi dört saattir doğru düzgün uyumamıştım.

"İşe yaradı, değil mi?" diye homurdandı, neredeyse duyulmamıştı.

"O zaman izlemeye ihtiyacım olmadığını mı düşünüyorsun?" diye sordum ve bana yan yan baktı.

Belli ki biliyordu ama şu anda ona kızamayacak kadar yorgundum. Kokusu minderlere sinmiş, kızılağaç kokusu odanın köşesinden gelen elektronik ve yanık amber kokusuyla karışmıştı. Nabzım yavaşlıyordu ve dört saatin tik takları belirginleşmişti. Dört duvarın her birinde bir tane vardı ve bunun bir koruma tılsımının parçası olup olmadığını merak ettim.

Rahatlamaya çalışırken düşüncelerim dönüyordu, günün olayları

Sonunda onlar hakkında düşünme fırsatı bulduğumda aklımın ön saflarına geri döndüm. Çağırma ismini geri alana kadar, istesem de istemesem de savunmasızdım. Rahatsız bir şekilde botlarımı çıkardım ve ayaklarımı yorganın altına soktum. Her ne kadar aksini istesem de Pierce'ın burada olması beni rahatlatıyordu. Nick bizi sadece ihanet etmek için terk etmiş olabilirdi ama bundan şüpheliydim. Vivian'ı ya da cadılar meclisinden herhangi birini evine davet ederek kaybedeceği çok şey vardı. Dairesini boşaltırlar, sonra da ona Alcatraz'daki eski hücremi verirlerdi.

"Cadılar meclisinin bir üyesi miydin?" Uyku günümünden payına düşeni talep ederken düşüncelerim sıçrayarak sordum.

"Hâlâ öyleyim," dedi ve gözlerimi açtığımda yere yığılırken hiçbir şeye bakmadığını gördüm. "Bir kez üye olduysan, ölene kadar hep üyesin. Ve ben artık ölü değilim."

"Seni ele verenler onlar, değil mi?" dedim, Vivian'a söylediği sözleri, hayır, tehdidini düşünerek. "Seni o vampire verdiler. Neden?"

Döndü ve onu izlediğimi fark edince doğruldu. "Aynı fikirde değildik."

Kara büyü yaptığın için mi? Çok şaşırdım. "İtiraz mı ettin? Seni yerin dibine soktular," dedim ama sinirlenmek yerine kıkırdadı, bacaklarını masanın altına uzattı, yeleğinin düğmelerini açıp rahatlarak hiç de kendisi gibi görünmüyordu.

"Evet, yaptılar ama işte buradayım. Uyu artık Rachel."

Minderlere sinmiş kokusunu içime çekmek için koltuğa daha da gömüldüm. "Sence beni yalnız bırakmalarını sağlayabilir misin?" Gözlerimi kapatarak sordum.

"Pek olası değil," dedi, yumuşak sesi duvarlardan gelen müzik seslerinden anlaşıyordu. "Dediğin gibi, beni yerin dibine soktular."

Yorganın altına iyice sokulup aşağıdaki caddeden gelen araba sesini dinlerken esnedim. "Tıpkı benim gibisin. Beladan başka bir şey değilsin," diye mırıldandım.

"Özür dilerim mi?" dedi ve bu basit söz beni gülümsetti.

Artık düşünemiyordum ve çenemi kapatmak zorunda kaldım. "İyi geceler Pierce," dedim bir başka esnemenin ardından, kendimi durduramıyordum.

"İyi geceler, cadı hanım." Ama uykuya dalarken, usulca "Otobüse binmeliydik" diye eklediğini duyduğuma yemin edebilirim.

On üç

Tdemlenen kahvenin kokusu beni yarı uyanık, yarı uykulu bir sersemliğe sürükledi. Orada asılı kaldım, sıcak ve memnun, çenemin altında ipliği hissediyordum. Sıcak ve memnun olmayı severdim ama çok uzun zaman olmuştu.

Varlığının bir uyarı olduğunu bildiğimden beri.

Derin bir nefes alarak uykumdan sıyrıldım, yumuşak bir hareketle doğruldum ve Nick'in yorganını kendime doğru tuttum. *Nick'in evi*, diye düşündüm nabzım yavaşlarken ve dört saatin tik taklarını dinlerken. Perdeler gece karanlığına bürünmüştü ve mutfakın köşesindeki bitkiler sıcak spot ışıkları altında parlıyordu. Saatlerdir uyuyordum. Dikkatim mutfak masasına yöneldi, Pierce'ın ceketini ve yeleşini sandalyenin üzerinde buldum ama Pierce yoktu.

İçgüdülerim onu loş odada bir spot ışığı altında eski kitap rafının önünde dururken bulmamı sağladı. Hafif ritmik gümbürtüler bana striptiz kulübünün tüm hızıyla devam ettiğini söylüyordu ama bu hoş bir şeydi, dev bir kalp atışı gibiydi. Nick'in yüksek rafa yerleştirdiği hançer Pierce'ın avuçlarının arasında dengelenmişti ve onu kaplayan yeşilimsi siyah pus neredeyse dirseklerine kadar uzanıyordu. Bu onun aurasıydı ve onu bu şekilde görünür kılmak için çok güçlü bir şey yapıyor olmalıydı. Öyle olsa bile, muhtemelen görmüyordu. Auralar böyledir. Ben de kendiminkini göremiyordum, bir daire çizdiğimde ya da birisine ley-line enerjisi fırlattığımda bir yansıma dışında. Ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bir ley hattı kullanıyor gibi görünüyordu.

Pierce kitaplara dönmeden, "Uyanışınızı dinledim," dedi. "Bunu duymak bir bedeni güçlü bir şekilde memnun hissettirir. Yani... güzel miydi?"

Ellerindeki parıltı titredi, sonra kendini yeniledi. Gülümseyerek çoraplı ayaklarımı yere koydum ve botlarımı tekrar giymeden önce gerindim. Ivy ve Jenks'e telefon etme düşüncesi bir yükseldi bir düştü. Bir değişiklik olursa ararlardı.

"Güzel," diye onayladım bir esnemenin ardından. Burada, Nick'in evinde, sadece güvende hissetmekten gelen huzuru bulabilmem tuhaf görünüyordu,

ama ben yaptım. Ya da vardı, belki. Hırsızın, büyüklük sanrıları olan paranoyak bir medyumdan daha fazla koruması vardı. Eski sevgilimi gördükten sonra Pierce'ın benim hakkımda ne düşündüğünü merak etmekten kendimi alamıyordum. Umursadığımdan değil, ama Nick sümüklüydü. Utanarak Pierce'a baktım, herhangi bir mesafe işareti var mıydı diye.

Pierce, ellerinin arasında dengede duran bıçağı ve spot ışıklarının kenarındaki kahverengi ayakkabılarıyla kitapların önünde dururken dalgın görünüyordu. Gömleğinin kuyruğunu pantolonundan çekmişti ve hafif kirli sakalları görünmeye başlamıştı. Onu ilk kez bu kadar dağınık görüyordum. "Rahat görünüyorsun," dedim ve o da iç çekti.

"Artık kimse kaymıyor," diye nefes aldı. "Neden yapayım ki?"

Kulağa hiç de onun yapacağı bir şeymiş gibi gelmiyordu ve ayağa kalkarak pencereye gittim, bazı arabaların ışıklarının açık olduğunu görmek için panjurları kaydırdım. "Trent giyinmiş," dedim ve panjurun çitasının kapanmasına izin verip döndüm. "Hiç uyudun mu?"

Hâlâ kitaplara bakan Pierce kıllarla kaplı çenesini ovuşturdu. "Al'ı arayacak mısın?"

Başımı salladım. San Francisco'da güneş batmadan önce birkaç saatim vardı. Al'ı arayıp anlaşmamızı yerine getirmesi için onu ikna etmeye yetecek kadar zaman. Ama aslında acıkmıştım. "Nasıl bu kadar dinlenmiş görünüyorsun?" Yanına geldiğimde sordum ve ellerindeki yeşil parıltı söndü. "Fazla uyumamış olmalısın."

"Belki de uzun yıllar boyunca bu işi yaptığım için çok fazla ihtiyacım kalmadı."

Ona bakarak bıçağı dikkatlice elinden aldım. Kararmış metal sıcaktı, neredeyse macun gibi bir his veriyordu ama bu his çabucak kayboldu ve sadece soğuk gümüşe dönüştü. "Bu iğrenç," dedim sapın etrafına kazınmış kelimeleri bir araya getirmeye çalışırken. "Ne yazıyor?" Pierce tereddüt etti ve gözlerim kısıldı. "Okuyamadığına inanmamı bekleme benden."

Bana yalan söylemeyi düşünürken yakaladığım adam yüzünde tuhaf bir ifadeyle rahatsızca kıpırdandı. "Bu hassas bir konu," dedi sonunda ve bir elimi kalçama koydum, diğer elimle bıçağı dikkatsizce tutuyordum. "Kelimeleri söylemeyeceğim," dedi, bakışları ben bıçağın yerini değiştirirken onu takip ediyordu. "Şüpheci değilim ama bu gizli, kara büyü. Ne işe yaradığını kesin olarak bilecek durumda değilim. Cazibesi çoktan tükendi."

Gözlerimi kısarak ona baktım, sözlerini vücut diliyle tarttım. Yani, kara büyü yaptığını bildiğimi biliyordu. Bunu kaldıramayacağımı mı düşünüyordu? *Her ne ise?* "O zaman onunla ne yapıyordun?" diye sordum, sırf onu kızdırmak için bıçağı sallayarak, "Büyü bittiye?"

Kaşlarını çatarak bileğimi nazikçe kavradı ve bıçağı aldı. "İyi bir gümüşle yapılan Ley-line büyüü harcandıktan sonra büyüün bir fısıltısını bırakır," dedi, gözleri bende değil hançerdeydi. "Eğer kişi güçlüyse, tılsımın içine bir nefes ley-line gücü uygulamak bazen kanalları tekrar doldurabilir ve onu tam dayanıklılığa geri getirebilir. Çok fazlası onu yok eder, ama taşmadan önce yeterince doldurulursa, kişi büyüü yumruk yapabilir. Yeterince iyi bir dokunuşum var ama Nick'i böyle çirkin bir şeyle bırakmamak için denemeye hevesli değilim."

Merakla bıçağı geri aldım, doğru miktarda saygıyla tutuyordum. "Sadece bir enerji damlasını mı yönlendiriyorsun? Orijinal büyüün nasıl yapıldığını bilmene bile gerek yok mu?"

"Bütün mesele bu, evet." Pierce bıçağı tekrar elimden aldı ve Nick'in bıraktığı yere, benim kolayca ulaşamayacağım bir yere koydu. "Nick gibi bir büyücünün buna sahip olması bir adamı endişelendirmeye yeter."

Kaşlarımı çattım. Bıçağa bakmak isteseydim bakardım. "Evet, Nick'in almaması gereken bir sürü eşyası var, değil mi?" Dedim ve Pierce kırık sandığa baktı. "Babam bana bunu hiç söylemedi," dedim dikkatini dağıtmak için. "Bir nesne üzerinde bırakılan iz hakkında."

Pierce başıyla onayladı. "Pek çok kişi tarafından bilinmiyor ve baban da bir insandı."

Ona hayatımdaki bu dramdan bahsetmediğimi düşünerek başladım ama sonra ruhen orada olduğunu hatırladım. Muhtemelen geçen yıl kilisede olup da onun bilmediği pek bir şey yoktu. Ve yine de... buradaydı, önümde duruyordu, gömleği soluk tenini gösterecek şekilde açıktı, yüzünde kirli sakal vardı ve saçları dağınık ve karışık.

Lanet olsun.

"Aç mısın?" Pierce sordu, ben de loş mutfağa döndüm. "Nick mum yakılana kadar dönmeyecek."

Mum yakma. Bunu hatırladım. Alacakaranlık demek istedi. "Açlıktan ölüyorum." Mutfağın ışığını yaktım ve banyoya baktım. "Bu düşünceyi tutabilir misin?"

Pierce'ı ne demek istediğimi anlaması için yalnız bırakarak banyo kapısını arkamdan kapattım ve işimi hallederken duymamasını umdum. Tanrım, sifonu çektiğimi bilip bilmemesi neden umurumdaydı ki? Ama küçük beyaz lavabonun üzerindeki yaşlılık lekeli aynada kendimi gördüğümde olduğum yere yığıldım.

Gözlerimin altında halkalar vardı ve uyumuş olmama rağmen yorgun görünüyordum. Saçlarım darmadağındı ve Nick'in fırçasını kullandığımda daha da kabarıyordu. Acı tılsımımı çıkarmayı düşündüm ama dışarı çağırırsam ve savaşmak zorunda kalırsam ona ihtiyacım olabileceğine karar verdim, bu yüzden tişörtümün altında kalmasına izin verdim. Siyah kaşkorse bu sabah tazeydi ve kot pantolon da muhtemelen başka bir gün için iyiydi. Yine de eninde sonunda eve gidip kıyafetlerimi değiştirmeyi ve diş fırçası almayı ya da alışveriş merkezinde birkaç saat geçirmeyi göze almam gerekecekti.

Buraya nasıl gelmiştim? Dışlanmışım ve meclisten kaçıyordum, iç çamaşırlarımı değiştirmek için bile eve gidemiyordum. Beni en çok korkutan şey, cadılar meclisinin yasalar çerçevesinde çalışmak zorunda olmamasıydı ya da en azından öyle hissetmemeleri idi. Belki de Glenn'i arayıp hakkımda tutuklama emri olup olmadığını öğrenmeliydim. Bu iyi haber olurdu, çünkü eğer varsa, beni sessizce bir dolaba kapatamazlardı. Tamam, çocuklarımla iblis olması bir sorundu ama tüm cadı topluluğunun benim bir deliğe tıklmam ya da hadım edilmem konusunda söz sahibi olması gerekmez miydi?

Nick'in fırçasını temizlerken, "Teşekkürler Trent," diye fısıldadım. Onun ve benim saçlarımı bir avuç dolusu lavaboya bırakıp Latince bir kelimeyle tutuşturdum. Trent konseye babasının mitokondrilerimle oynadığı oyunu anlatmasaydı bunların hiçbirisi olmayacaktı.

İki yaşına gelmeden beni öldürmesi gereken yaygın bir genetik "kusurla" doğmuştum. Binlerce cadı öyle oldu. Gerçek şu ki, Rosewood sendromu aslında iblis büyüsü yapabilen bir cadı doğduğunda devreye giren eski bir elf biyolojik savaş cihazıydı.

Elflerin önce iblisleri lanetledikleri ve çocuklarının büyü yapma yeteneklerinin körelmesine neden oldukları ortaya çıktı. İblisler tarafından aşağı oldukları için terk edilen kadim elfler bize cadı diyor ve yalanlar söylüyor, savaşlarında onlara yardımcı olmamız için elimizde kalan büyüleri kullanmamızı istiyorlardı. Tüm büyü yapma yeteneğimizi ortadan kaldırmadan iblis büyüsünü çağırmamızı sağlayan genden kurtulamadılar ve bazen tam güçle yeniden birleşti; bu nedenle küçük genetik bomba

İblis enzimi ortaya çıktığında bizi öldürmek için DNA'mıza bağlandı.

Trent'in babası iblis enzimine sahip olarak hayatta kalabilmem için yeterince kurcaladığında, bilmeden kendi türünün bozduğu şeyi düzeltmişti. Trent'in meclise söylemediği iddiası saçmalıktı, özellikle de beni kontrol edip yok edebileceği yalanı onu takip ettiğinde.

"Rachel?" diye kapıdan endişeli bir ses geldi ve başımı kaldırıp saçımdan geriye kalan kül parçasına baktım. Bu ve gerçekten iğrenç bir koku.

"Ben iyiyim!" Geri aradım. "Sadece potansiyel odaklanma nesnelerinden kurtuluyorum."

Memnun mmmmm sesini duydum, sonra adımları geri çekildi. Suyu uzun süre akıttım, leğeni en ufak bir kül kalmayana kadar temizledim. Gülümsemeye zorlayarak dışarı çıktığımda Pierce'ı ocağın başında buldum. "Nick yumurta olduğunu söyledi," dedi, elinde spatulayla dönerken tuhaf bir evcimenlik görüntüsü çiziyordu, "ama ben senin sıcak kekleri tercih edeceğini düşünüyordum."

Bir hamur sıçraması gömleğini işaretledi ve gülümsemem gerçek oldu. Yumurta migrenimi azdırırdı, ama krepte bunun bir önemi yoktu. "Muhteşem," dedim soluk masanın üzerinde bekleyen kahve fincanlarından birini alırken. "Bu benim mi?" diye sordum. diye sordum, o da başıyla onayladı ve krebi ustalıkla çevirerek tavaya geri koydu.

Üç krep fırında bekliyordu ve kokuları yanık saç kokusunu örtüyordu. "Daha önce hiç kahve yapmamıştım," dedi krepî tavaya yeniden yerleştirirken. "Bu şekilde değil. Ama seni bunu yaparken yeterince gördüm. Tamam mı?"

Bir yudum aldım, tanıştığımız gece beni etkilemek için annemin çok sert kahvesini içtiğini hatırlayıp sııttım. "Güzelmiş. Teşekkürler. Gömleğinde hamur var."

Pierce yere baktı, hafif bir yeminle her şeyi bıraktı ve bir bulaşık havlusunun nemli köşesiyle elini kuruladı. Mikrodalgada akçaagaç şurubu yoktu ama bir şişe mısır şurubu ocaktaki tavada ısınıyordu. Masa da hazırda, Pierce gömleğiyle uğraşırken Nick'in şifonyerine gittim, gitmeden önce içine ne tıktırdığını merak ediyordum.

Daireye hafif bir küfür daha yayıldı ve Pierce oracıkta pes etti. "Ona güveniyor musun?" diye sordu, Nick'in şifonyerinin önünde dururken ne düşündüğümü biliyordu.

Çenem sıkıştı ve başım çarpmaya başladı. "Önemli olan yerde değil."
"O zaman bak."

Neden olmasın? Kupamı yere bıraktım ve çekmeceyi açtım. Nick'in çorapları ve daracık donunun üzerinde sıçrama tabancam duruyordu. "Hey!" diye bağırdım, ona uzandım ama parmaklarım dokunamadan kıvrıldı. "O benim su sıçratma tabancam," dedim yüzüm yanarak. Onu Junior'ın kahvehanesinde Vivian'dan almış olmalıydı ama neden bana geri vermemiştii?

Pierce beni görmek için sobadan eğildi. "Seni test mi ediyor? Güvenilir olup olmadığını görmek için mi?"

Ya öyle ya da kendisi için istiyordu. "Sanırım F aldım o zaman," dedim ve tabancamı sırtıma dayayıp rahatsız edici bir şişlik yapmasını sağladım. Silahın altında bir avuç dolusu bilet koçanı, makbuz ve peçetelerin üzerine el yazısıyla yazılmış notlar vardı. Daha yakından bakınca hayvanat bahçesinin mesai saatleri dışındaki koşucu programına ait bir günlük geçiş kartı gördüm. Parmağımla birkaç şeyin yerini değiştirdim, her şeyin sık gittiğim yerlerden olması dışında bir düzen göremedim. "Beni izliyordu," dedim, ne olduğunu anlayarak. "Son zamanlarda değil," diye ekledim, tarihleri görerek, "ama izliyordu."

Fırın açıldı ve bir tabağın soluk masaya sürtündüğünü duydum. "Gel de sıcakken ye," diye seslendi, sesi kızgındı ama işi bana bırakmak istiyordu.

Çenemi sıkarak hayatımın parçalarını çoraplarının arasından çıkardım ve şifonyerin üzerine bıraktım. Silahı alıyordum. Her şeye baktığımı bilmesini sağlayabilirdim. Çekmeceyi çarparak kapattım, masaya doğru yürüdüm ve oturdum, gerginliğimden kurtulmak için nefes verdim. Silah rahatsız ediciydi ve onu masanın üzerine koydum, tabakların ve kreplerin evcilliğinin yanında komik görünüp görünmediğini umursamıyordum.

"Merak etme," dedim peçetemi kucağıma koyarken. Çok kahverengi, neredeyse yanmış kreplerin üzerine mısır şurubunu dökerken gözleriyle karşılaşamadım. Çatalımla kesmek biraz zordu ama bir ısırık aldığımda... "Hey, bunlar güzel," dedim dilimde farklı dokuyu hissederek. "Bu kutudan çıkma değil."

Pierce karşıma otururken gülümsedi. "Hayır. Malzemeler buradaydı. Nick'te yumurta ve biradan fazlası var ama onlarla ne yapacağını bilmiyor olabilir. Buzdolabında olandan daha azıyla ziyafet çektim. Buzdolabı," diye düzeltti kaşlarını çatarak.

Yakasındaki deri parçasına baktığımı gördü ve gülümsemesi derinleşerek neredeyse şeytani bir hal aldı, bu da nedense yüzümün kızarmasına neden oldu. Onu Çeşme Meydanı'nda karlar içinde çıplak görmüştüm; bu küçük ten parçasının neden bu kadar dikkat çekici olduğu beni aşırıyordu. Tanrım! Bunu *yapmayacaktım*. Pierce yasak bölgedeydi. Hikayenin sonu. Böyle bir şey olmayacaktı. Gemiyi havaya uçur ve mürettebatı Bekârlar Adası'na gönder.

Tabağı yaklaştırıp kürekle yemeye başladım, çatalımın tıkrıtları dört saatin tik taklarına karışıyordu. Birine Külkedisi gibi baktım, güneş Batı Yakası ufkunun altına düştüğünde kıtanın öbür ucuna savrulup savrulmayacağımı merak ediyordum. Doğru, Nick buradaydı.

-Tabii San Francisco'ya geri dönmek için uçağa atlamadıysa... Ama pek çok kişi Al'ın çağırın ismini biliyordu. Konseyin derin cepleri vardı. İblis çağırınlarla dolu bir adadan bahsetmiyorum bile. Alcatraz'da bir hapisten çıkış kartı sallandırın, bahse girerim birileri buna atlar.

Çiğnemem yavaşladı ve dirseğimi masaya dayayarak Pierce'a asılı çatalımın arkasından endişeyle baktım. Sıra atlayabilseydim bu sorun olmazdı. "Hatları geçmek ne kadar zor?" Ona sordum ve iç çekti. "Beni rahat bırak, tamam mı? Etrafta sürüklenmekten yoruldum."

"Seni kurtarmaya gelmek hoşuma gidiyor," dedi. "Sen çok bağımsız bir kısraksın. Kendisine ihtiyaç duyulduğunu bilmek bir erkeğe iyi gelir. Hayır. Al sana öğretmememi söyledi."

"Oh, istediğini yaptığını sanıyordum?" Dedim ve onu kışkırtmaya çalıştığımı bildiği için kıkırdadı.

Başımı eğdim, çatalımı bıraktım ve kahvemle birlikte arkama yaslandım, benimle konuşana kadar onun kreplerinden daha fazla yemeyeceğimi sessiz bir şekilde ifade ettim. Gözlerim ocağın üzerindeki saate ve tekrar ona gitti. Newt öğrenmenin uzun zaman aldığını söylemişti ve görünüşe göre işin içinde bir gargoyle vardı. "Bis, replikleri duymak için onu kullandığını söyledi," diye sordum.

Pierce'ın gülümsemesi soldu ve gözlerine sarkan gevşek buklelerin arasından beni süzdü. "Al'la başımı derde sokacaksın," diye mırıldandı, bakışları düştü.

"Yani? Onunla başımı belaya soktun. Öğret bana," diye meydan okudum ona.

"Yapamam," dedi bir yudum kahvenin arkasına saklanırken. "Sadece bir gargoyle sana satırları nasıl dinleyeceğini öğretebilir ve artık hiçbirini öğrenemiyor."

Dinlemek mi? Bu çok ilginçti. "Bis'i bir günde mi öğrendiniz?" diye sordum.

Ağızına yemek tıktırmaktan başını kaldırıp bakmadı bile. "Bis bir gargoyle. Zihninde ley hatlarını görebilseydin, bir günde bu konuda da ustalaşabilirdin."

Şaşkın bir halde çatalımla oynadım. "Peki. Bis'i bir dahaki görüşümde sorarım."

Alarm Pierce'ın gerilmesine neden oldu. "Sana öğretecek kadar yetenekli değil. O daha bir bebek."

"Fark etmen ne hoş. Beni bulmak için onu kullandığında bu seni rahatsız etmemiş gibi görünüyordu."

Yüzünü buruşturan Pierce çatalını yere bıraktı. "Nasıl atlanacağını biliyorum Rachel," dedi, sesinde bir miktar kızgınlık vardı. "Bis benimle güvendeydi. Çok yaşlı bir gargoyle, ölmeden önce bana öğretti. Sanırım kışı çıkaramayacağını bildiği için bana öğretti. Ve sen herhangi bir çan kulesine tırmanmaya başlamadan önce, iblisler elfler gerçekliğe göç ettiğinde çizgi atlama bilgisini koruyan son özgür gargoyle'u da öldürdü."

"Bu çok uygun," dedim ve kaşları çatıldı.

"Hayır, bu bir gerçek. Bana öğreten gargoyle'un hayatta kalmasının tek nedeni, onun öğrenmek için çok genç olduğunu düşünmeleriydi."

Kızgın görünmeye başlamıştı ve ben de bir üçgen krep sıkıştırdım. Boykot edilemeyecek kadar iyiydiler. "Bana öğretmeyi *deneyebilirsin*," dedim sesimi yükselterek.

Pierce bir aşağı bir yukarı baktı ve biraz eğlendi. "Çelik bir tuzak kadar zeki olduğunu kabul ediyorum ama seni oraya götüren ve geri getiren şey kitaptan öğrenmek değil, kendi kancanla öğrenmektir. Bunun için de bir gargoyle'a ihtiyacın var. Deneyimli birine."

Sinirlenerek ona baktım ve bekledim. Pierce üç çatal dolusu yedi, her biri bir öncekinden daha sert bir bıçak darbesi aldı. Ayağım sallanmaya başladı.

Pierce kaba bir ses çıkararak tabağını kenara itti. "Bir bedeninin umut etmesi için bile bir yıllık çizgi teorisi gerekir-"

"Bana temel bilgileri ver," diye araya girdim. "Çiğneyecek bir şeyler. Al buna itiraz etmez. Yani, bana bir şey öğretmiyorsun. Sadece iş konuşuyoruz."

Yavaş bir nefes alan Pierce kahvesini ellerine götürdü ve düşüncelerini toparlarken parmaklarını ısıtmak için tuttu. "Bir bedeninin zamanı bir akarsu gibi düşünmesinin iyi olacağını söylediyini duymuştum ve biz de akıntıya kapılıp giden dalgalarız," dedi sonunda ve

Beklenti beni sandalyemden kaldırdı.

"Anladım," dedim ağzıma bir üçgen daha tıktırırken. "Sıradaki büyük fikir," diye mırıldandım.

Pierce'ın kaşları kalktı. "Şimdi de kötülük yapıyorsun," diye suçladı ve ben gülümseyip omuz silkince tabağından son bir ısırık aldı. "Sonsuzluğun, zamanın ötesinde büyük bir felaket yaşandığında, şans eseri bir miktarın kıyılarına sıçramasıyla başladığı söylenir." Tereddüt etti; sonra sanki ona inanmayacakmışım gibi ekledi, "Aslında bir banka değil, daha çok bir saman çöpüne benziyor, iç kısımları yıldızları gökte tutan aynı sabitleyici tarafından içinde tutuluyor."

Yüzümü buruşturdum ve bunu modern terimlerle ifade etmeye çalıştım. "Yerçekimi mi?" Tahmin ettim, sonra ekledim: "Bir şeyleri aşağıya düşüren ama ayı yukarıda tutan şey nedir?"

Gözleri kocaman açılmış olan Pierce bana göz kırptı. "Bir turtaya koymak için, evet.

Bu yerçekimi ve benim ses olarak adlandırmak zorunda kaldığım bir güç... ses mi?"

Parmağımdaki mısır şurubunu yaladım ve sesin yerçekimiyle, uzayla ya da herhangi bir şeyle nasıl bir ilgisi olduğunu merak ettim.

"Eski ses mi? "Pierce tekrar denedi. "Bazıları Tanrı'nın sözü der."

Tanrı'nın sözü. Eski ses. Bunu anlamıyorum. "Oh!" diye bağırdım, parlayarak. "Ses! Evreni başlatan büyük patlama gibi!"

"Patlamaların bununla hiçbir ilgisi yok," dedi şaşkınlıkla, ama ben çatalımı ona doğru salladım.

"Bazı insanlar evrenin büyük bir patlamayla başladığını düşünüyor," dedim. "Ve her şey hala ondan uzaklaşıyor. Uzayın hala büyük bir çan gibi patlamadan çaldığını söylüyorlar, ama biz o kadar küçüğüz ki bunu duyamıyoruz. Fillerin çıkardığı tüm sesleri duyamamamız gibi."

İkna olmuş görünmüyordu. "Anlat. Gizem öğrencileri, ah, bazı insanlar yeterince yakına fırlatılan bu tür zaman damlalarının su damlaları gibi geri kayarak bir bedende déjà vu hissi bıraktığına inanırlar, ancak yeterince büyüklerse ve yeterince uzağa fırlatılırlarsa, kurumaya ve yok olmaya zorlanırlar ve açıklanamayan kayıp medeniyetler bırakırlar."

Gözleri parlıyordu. Bu bakışı, Napolyon o yanlış hizalanmış büyüğü karıştırmasaydı ve Waterloo'yu kazansaydı ya da Dönüş hiç gerçekleşmeseydi ve onun yerine aya gitseydik dünyanın bugün nasıl bir yer olacağı gibi saçma şeyleri tartışan üniversite öğrencilerinde görmüştüm. "Tamam, anladım," dedim ve Pierce tabağını masaya götürmek için masadan kalktı.

Lavabo.

"Emin misin?" diye sordu muslukları çalıştırırken ve boş hamur kabına sabun fişkırtırken. Ivy ve beni bunu yaparken yüzlerce kez görmüş olmalıydı.

"Bir keresinde bununla ilgili bir film izlemiştim," dedim ve kaşlarını kaldırarak bana döndü.

"Zeki bir kadınsın Rachel, ama karmaşıklığı anladığından emin değilim," dedi akan suyun sesiyle. Ama kaşlarımı çattığımda, boş tabağımı uzatırken dikkatle aldı ve devam etti. "Sonsuzluğun kökeninin böyle bir felakete dayandığına inanılıyor," dedi kollarını sıvayıp boğazındaki deri lekesinden daha koyu renkli, güzel kaslı kollarını gösterirken. "Yıllık toplantıları sırasında elf nüfusunun çoğunu öldürmek için iblisler tarafından düzenlenmişti. Rotasından çok büyük bir zaman dilimi ayrıldı, tekrar birleşemeyeceği kadar uzağa indi ama hemen yok olmayacak kadar da büyüktü, öyle ki lanetin hesapsız yaratıcıları gerçeğe tam olarak geri dönebildi ve elfleri korkunç bir ölüme terk etti."

"İblisler," dedim ve Pierce başını salladı. İblisler ve elfler. Neden her şey dönüp dolaşıp onların aptal savaşlarına geliyordu?

"İblisler," diye kabul etti Pierce. "Elfleri sürgün ettikten sonra kendilerini gerçekliğe geri fırlattılar, izleri zamanı yaraladı ve ley hatları oluşturdu."

"Ley hatlarını iblisler mi yaptı?" Şaşırarak araya girdim ve o da başını salladı.

"Ve bu onların çöküşü oldu, çünkü çizgiler sadece kudreti, ah, enerjiyi sonsuza kadar akıtmaya ve planladıkları gibi yok olmasını engellemeye devam etmekle kalmadı, aynı zamanda iblisleri kaçmaya çalıştıkları yere sabitledi. Elflerin, sürgün edilmiş olsalar bile, güneş doğana ve onları lanetleyen aynı iblisler geri fırlatılıp hep birlikte yüce bir gazap halinde hapsolana kadar yaşamaya devam ettikleri için sevinmiş olmalarına izin vereceğim."

"Ta ki elfler hatları nasıl kat edip eve döneceklerini öğrenene kadar," dedim, gözlerim onunkilere dikilerek. "Gerçi önce cadılar öğrendi." *Ve sonra iblisler bilen tüm gargoyleleri öldürdü, böylece onlardan başka kimse hatlarda yolculuk edemedi.*

Pierce dikkatle tabakları yıkamak için benden uzaklaştı. "A

Bir bedenin kökenimizin sırrını bilmesi makul bir gerçektir," dedi ve bunu bilen birkaç kişiden biri olduğunu hatırlattı. "İblisler sonsuzluğu yarattı ve güneş doğduğunda ona geri savruldu." "

"Jenks güneş doğduktan sonra sonsuzlukta kalmaz," dedim fincanımı alıp ellerimi etrafında ısıtarak. "Hemen dışarı fırladı. Ve ben ever-after'dayken, sanki çizgiler ever-after'dan gerçekliğe doğru uzanıyormuş gibi hissediyordum."

Pierce durulanmış tabakları kuru lavaboya koydu. "Belki de periler çok küçük boylu oldukları içindir. Ben öğrenmedim, bilmiyorum. Çizgiler gelgitler gibi akar. Güneş battığında, sonsuzluk gerçekliğe akar ve iblislerin ziyaretine izin verir. Güneş doğduğunda, gerçeklik sonsuzluğa akar ve onları geri çeker. Bu gelgitler onların alemine dikkat çeker."

Bunu düşündüm, kırık dökük binaları hatırladım. Ayağa kalkarak kurulama havlusu aramak için çekmeceleri açmaya başladım. "Yani ley hatları, iblislerin ilk kez gerçekliğe dönmek için kullandıkları yollardır ve gelgitler gibi ileri geri akarak burayı mahvederler."

"Kitap gibi yazmışsın!" Pierce memnun olduğu her halinden belli olan bir ifadeyle konuştu. "Sonsuzluğun tamamı, ley hatları tarafından sabitlenmiş, kaçak bir atın arkasına asılmış bir adam gibi arkamızdan çekiliyor."

"Peki onları nasıl geziyorsunuz? " diye sordum bir tabağı kurularken, tüm bu geçmişin neye yol açması gerektiğini hatırlayarak. Tereddüt etti ve ben de ekledim, "Sadece teori olsa bile bilmek istiyorum. Bana anlattığını Al'a söylemeyeceğim. Bana biraz kredi ver, olur mu?"

Ellerinden köpükler damlıyordu, acı çekiyormuş gibi gözlerini kıstı ve ben de ekledim, "Alcatraz'da düşünmek için senin çarpıcı Latince sözdiziminden başka bir şeye ihtiyacım olacak, tamam mı?"

Duyguları yüzünden süzüldü. "Oraya ulaşamayacaksın. Buna izin vermeyeceğim," dedi, sabunlu elleri aniden omuzlarımdaydı. "Bis'in yardımıyla seni bulabilir, her yerde takip edebilirim."

Çekip gitme dürtüm yok oldu. Orada öylece dururken omuzlarım nemlendi. Beyaz şövalyelere inanamayacak kadar bıkkın bir halde yüz ifadesini inceledim. Mutlu sonlar asla dağıtılmazdı. Onlar için savaşmak, yaralı kalpler ve fedakârlıklarla kazanmak zorundaydınız. Ve ben şu anda bunu yapamazdım. Parçalandığında çok acı veriyordu. "Bana söz verme," diye fısıldadım ve gözlerindeki ciddi parıltı karardı.

Başımı eğerek ellerinden kurtuldum, masaya gittim ve

Sanki hiçbir şey olmamış gibi mısır şurubunu tekrar içiyordum ama omuzlarım soğuktu ve sanki hâlâ bana dokunuyormuş gibi hissediyordum. Ondan hoşlanmama izin veremezdim. Bunu düşünmek çok aptalcaydı.

"Bakın, ben ley hatlarında çok seyahat ettim," diye ısrar ettim, konuyu değiştirmek istiyordum. "Hatta yardım almadan kendimi bir arada tutabilirim. Al haftalarca ruhumun kıtanın dört bir yanına dağılmasını engellemek zorunda kalmadı. En azından gargoylelerin bu işe nasıl dahil olduğunu söyleyebilir misin?"

Başını öne eğen Pierce lavaboya döndü ve köpüklü su dolu tencereyi boşalttı.

"Oh, hadi ama!" Mısır şurubunu mısır gevreklerinin yanına koyup kapıyı sertçe kapatırken kandırdım. *Nick'in neden altı şişe mısır şurubu var?* "Al'a söylemem!"

Pierce bulaşığı durulayıp nemli bir şekilde kaldırırken hâlâ bir şey söylemiyordu. Geri döndüğünde kaşlarını çatmıştı ve kollarımı göğsümün üzerinde görünce teslimiyetle ellerini kaldırdı. "Ruhunu bir arada tutmak sadece küçük bir parçası," dedi ve ben de memnun bir of çekerek çatal bıçak takımını kurulamaya döndüm. "Hepsini tek bir çubuğa yerleştirmek için auranı bir ley hattıyla eşleştirecek şekilde değiştirmen gerekir."

Gümüş takımları bulmak için üç çekmeceyi açtım ve bulduğumda içine attım. Hiçbir düzen yoktu, her şey boş bir çekmecedeki birbirine karışmıştı. Ivy bir OKB anı yaşayacaktı. "Bunu yapabildiğini bilmiyordum," dedim. "Auranı değiştirmek. Ne yani, farklı bir renk mi?"

"Hayır. Renk deneyimlerimize göre yavaşça değişir ama çıkardığı ses... esnektir."

Kalçamla çekmeceyi kapattım ve döndüm. "Auralar ses çıkarır mı?" diye sordum.

"Görünüşe göre," dedi ekşiyerek. "Benimki asla duyabileceğim bir şey söylemiyor."

Gerilimin düşmesiyle rahatlayarak gülümsedim. "Duyamadığın bir şeyi nasıl değiştirebilirsin?" diye yakındım. "Sağır bir kadına kusursuz konuşmayı öğretmek gibi bir şey bu."

"Bu," dedi Pierce tabakları kaldırırken, "son derece iyi bir karşılaştırma. Ve bu yüzden sana öğretmek için bir gargoyle gerekiyor. Auranızın hangi seste olması gerektiğini bilmeniz gerekir ve gargoyleler hem auraları hem de ley hatlarını duyabilen tek yaratıklardır."

Mutfak tezgâhına yaslandım, acaba bu da

Bir başkasının evinde birkaç saat geçirmek, kahvaltıdan sonra ortalığı toplamak ve yüz elli yıldır ölü olan bir adamla sohbet etmek. *Ama artık ölü değildi.*

"Bis auraları duyabilir," dedim ve Pierce bulaşık bezini benden alarak parmaklarımın arasından geçirdi. "Yani ley hatlarını bir iblis gibi kullanmak ve ileri geri gitmek istiyorsam, tek yapmam gereken auramı nasıl doğru seslendireceğimi öğrenmek mi?"

Başını salladı. "Ölüm devam ediyor," dedi, gözleri benimkilere sabitlenmişti. "Al seni bir çizgiye soktuğunda, önce auranın sesini en yakın ley hattıninkiyle uyumlu hale gelene kadar değiştirir. Bu seni çizginin içine çeker. Auranızın sesini olmak istediğiniz çizgiye benzeterek başka bir yere yerleşirsiniz. Bir beden ruhu kendini en hızlı şekilde orada bulacaktır ve oradan, sizi çizgiden gerçekliğe geri itmek için auranızın normal sesine dönmesine izin verirsiniz. İblisler çizgileri duyamaz, cadılar, elfler ya da periler de duyamaz ama pratik yaparak auralarını değiştirmeyi öğrenebilirler."

"Ve sen."

Başını öne eğdi. "Ve ben. Çünkü bunun üzerinde çalıştım. Hem de büyük bir özenle. Cadılar meclisinin beni siyah olarak damgalamasının nedenlerinden biri de bu, çünkü auranı müstehcenleştirdiği için bunun bir iblis sanatı olduğunu söylüyorlar. Ama Rachel, bu şeytani değil. Bis ne lanetli ne de müstehcen çünkü çizgiler arasında seyahat edebiliyor."

"Burada koroya vaaz veriyorsun Pierce," dedim parmaklarını kurulamasını izleyerek. "Peki, bunu kabul ettiğimi ve Bis'in bana auramı nasıl değiştireceğimi söyleyebileceğini varsayarsak, bunu nasıl yapıyorsun?"

Bulaşık havlusunu bırakan Pierce masaya oturdu ve ilk kez heyecanlı görünüyordu. "Şöyle düşün," dedi bir peçeteyi gayri resmi bir fincan şeklinde katlarken. Ben olduğum yerde kaldım ve o masum bir ifadeyle başını kaldırdı. "Gelin, Bayan Öğretmenim," dedi ve karşısındaki sandalyeyi çekip oturdum.

Pierce aramızdaki boşluğa baktı, sonra peçetenin içine bir demet tuz salladı. "Tuzun senin auran gibi olduğunu düşün," dedi, "peçete de ley hattının tüm yaratılışla kurduğu bariyer. Tuz geçemez, anlaştık mı?" diye sordu, ben de başımı salladım. "Ama eğer tuzun içinde kalan alanı büyütürsen, onu yayarsan..."

Soğuk kahvesini kâğıt peçeteli bardağa döktüğünde ve kahve tahmin edilebileceği gibi peçetenin içinden geçip masaya yayıldığında nefesim kesildi.

"Ne yapıyorsun sen?" İtiraz ettim, masanın diğer tarafına uzanıp bileğimi kavradığında ayağa kalkma hareketim durdu. Pierce gülümseyerek bir eliyle peçeteyi ezip kahvenin son kalanını da çıkardı. Parmağımı alıp su birikintisinde gezdirdi ve dudaklarıma dokundurarak tuzlu kahvenin iğrenç tadını bana getirdi. Yine de titrememin nedeni bu değildi. *Kes şunu. Kes artık Rachel.*

"Tıpkı tuz gibi, auranız da içindeki boşluklar daha büyük olacak şekilde ayarlanabilir. Bu hala sizin auranızdır, değişmemiştir, ancak delikler çizginin delikleriyle eşleştiğinde, tam akıllıca geçebilirsiniz. Sihir gibi. Her çizgi farklıdır. Çizgiyi bilerseniz, ona doğru seyahat edebilirsiniz."

Dudaklarım tuzluydu ve aramızdaki masanın genişliğiyle bileğimi tutarken bir titreme daha hissettim. "Ortalığı batırdın," dedim gözlerini ondan ayırmadan. Maviydiler ama Kisten'inkiler gibi değillerdi. Hiç Kisten'inki gibi değildi.

"Anlatır mısın?" Pierce masanın diğer tarafına doğru eğilerek birkaç santim uzaklaştı. Gözleri parlıyordu. Nabzımı hızlandıranın o mu yoksa bana söyledikleri mi olduğu umurumda değildi. Bileğimi tutuyor, neredeyse beni kendine çekiyordu. "Auranı değiştirmeyi denemeye niyetin var mı?" diye sordu. "Bis olmadan, neyle eşleştireceğini bilemezsin, ama eğer ölürsem, Alcatraz'da saklanan kötü cadımın düşünmesi gereken bir şey olur."

Alcatraz'ın anısı bir tokat gibi geldi ve ondan uzaklaştım. "Tanrım, evet," dedim elim onun elinden kayarken. "Önce ne yapacağız?"

Gülümsedi, ellerini avuç içleri yukarı bakacak şekilde masaya uzatmadan önce bir anlığına bulaşık havlusuyla kahveyi sildi. "Ruhlarımızı mükemmel bir dengeye getiriyoruz."

Kaşlarım kalktı. Bir çizgiye dokunup chi'mizdeki enerjiyi eşit bir duruma mı getireceğiz?

Pierce, "Niyetim onurlu," diye itiraz etti ama dudakları eğlenerek seğirdi.

Gözlerimi kısarak kollarımı kavuşturdum ve ona baktım. İki kişinin çenesini dengelemek yeterince masumdu. Sayılırdı. Yüksek ley-line kurslarının öğretmenleri ve öğrencileri arasında yaygın bir olaydı, yeni bir tılsım öğrenirken bir tür sıfır noktası bulmak gibi bir şeydi, ama aynı zamanda bir güç çekme ile aynı şeydi, bu da temelde doğru yaparsanız kıyafetlerinizle seks yapmaktı. Ve Pierce'ın bunu nasıl doğru yapacağını bildiğine bahse girerim.

"Eğer huysuzsan..." diye alay ederek arkasına yaslandı ve ellerini masanın altına bıraktı.

Gözlerim buruştu. "Bu gerçekten bilmek istediğim bir şey," dedim usulca. "Lütfen?"

Gülümsemesi yumuşadı. "Sen gerçekten de iffetli bir kadınsın," dedi. Homurdandım, yine avuç içleri yukarı bakacak şekilde uzattığı ellerine baktım. "En yakın ley hattıyla mı iletişim kuruyorsun?" diye sordu.

Heyecandan içim içime sığmıyordu. Sandalyeyi yaklaştırarak düşüncelerimle uzandım ve üniversitenin hattına geniş ve yavaş bir şekilde dokundum. "Anladım," dedim, ellerimi onunkilerin üzerine koydum, avuç içleri aşağıdaydı ama aramızda hâlâ boşluk vardı.

"Eğer eminsen," dedi yavaşça. "Senden faydalandığımın söylenmesine izin vermeyeceğim."

"Tanrım, Pierce!" Dırdır ettim. "Sadece çişlerimizi dengeliyoruz. Güç gösterisi yapmıyoruz ki." *En azından henüz değil.* Beni bir ürperti aldı ve fark ettiğinde gözlerimiz buluştu.

"Deneyelim o zaman," dedi ben gülümsememi bastırırken, avuçlarını benimkilere dokunmak için kaldırdı.

Bu bağlantı karşısında bir an için dikkatim dağıldı, enerji seviyemi kendime saklamak için dizlerimin üzerinde bir tepki verdim, bu kibar toplumda bir gereklilikti. Hâlâ bana bakıyordu ve içimde bir şeyler burkuldu. Başım büyük beladaydı. Tehlikeliydi. Hızlı, zeki ve güçlüydü. Bir gecede ondan, son iki ayda Al'dan öğrendiğimden daha fazlasını öğrenmişim. Ama beni asıl endişelendiren şey, beni başkalarının söylediklerine göre değil, kendi gördüklerine göre yargılıyor olmasıydı. Ve gördüğü şey bendim, müstehcenlik, iblis anlaşması ya da dışlanma değil.

Aramızda tenin yumuşak sıcaklığından başka bir şey yoktu, ikimiz de korkmuş gibi kendimize sıkıca sarılmıştık. Yutkundum ve nefesimi verirken tutuşumu gevşettim. Bir damlama, bir fısıltı, bir güç nefesi aramızdan pekmezin yavaş hızıyla süzüldü. Enerji benden ona doğru soğukkanlılıkla kayarak eşitlendi. Bu bir anda olmamıştı, bu da bana Pierce'ın inanılmaz derecede kontrol sahibi olduğunu gösteriyordu. Gıdıklanma yoktu ya da en azından pek yoktu. Ama olabilirdi. Bunun yolları vardı ve yavaş olmak çoğu zaman hızlı olmaktan daha dayanılmaz bir zevk veriyordu.

Avuçlarımız birbirine değdiğinde ve aramızdaki enerji uğuldadığında nabzım hızlanarak ona baktım. "Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok," dedim.

Fısıldadı, hatlarda nasıl seyahat edeceğimden mi yoksa genel olarak hayatımdan mı bahsettiğimi bilmiyordu.

Pierce'ın dudakları kıpırdadı. "O zaman size göstermeme izin verin, cadı hanım." Avuçlarını benimkilerden hiç ayırmadan masanın karşısında öne doğru eğildi. Nabzım hızlandı ve beni öpeceğini sandım ki aniden geri çekildi, gözleri irileşmiş ve bakışları odaklanmamıştı.

"Ne yaptım ben?" Telaşla sordum ve sonra hava basıncı değişti. "Stu-u-u-udent!"

Kahretsin. *Algaliarept.*

On dört

Wİki dünya çarpışıyor, ne yapıyorsun!" Al bağırdı, kırmızı yüzü çirkindi.

Pierce kendini geriye attı. Aramızda yeşil renkli bir tabaka yükseldi ve ben ayağa kalktım, sandalyem yere düştü.

"Al, bekle!" diye bağırdım, Al Pierce için mutfağa dalıp masayı kenara itince geri çekildim. Tabancam ve Pierce'ın şapkası ataletin kurbanı olarak yere düştü. Al'ın beyaz eldivenli eli Pierce'ın aceleyle kaldırdığı koruma çemberine duyulabilir bir çatırtıyla çarptı.

"Lanet olsun!" diye uludu şık giyimli iblis, düzgün İngiliz aksanı ve ezilmiş yeşil kadifesiyle yumruğunu sallayıp dans ederek geri çekilirken. "Seni lanet olası lağım faresi. Sana ona bir şey öğretme demiştim!" fkesi elinden bana doğru kaydı. "Merhaba Rachel."

Pierce'ın yüzü bembeyazdı, parıldayan yeşil renkli bir çarşafın arkasında dimdik duruyordu. Kırmızı bir ışık yüzüne vurdu ve kayboldu. Yüz ifadesi hem kararlı hem de sinirliydi. Belli ki bana replik öğretirken yakalandığı için mutlu değildi.

Al geri çekildi, başını eldivenli elinin üzerine eğdi, ta ki elini sonsuz bir parıltı kaplayana dek. "Belki de seni sulamalıyım," diye mırıldandı iblis, keçi dilimli kırmızı gözleri beni ürpertti. "Tanıdığımı yoldan çıkarmak için kadınsı cazibeni kullanıyorsun. Eğer tek istediğin tehlikeli bir seksse, bunu sana ondan daha iyi verebilirim ve sonrasında kalbini kırmam."

Hakarete uğramış bir şekilde ters ters baktım, beni bir düğmeye basar basmaz öldürebilecek bir ibisle tartışmaya hazırdım ama yapmadım. "Bana sadece çizgi atlama teorisini öğretiyordu. Senin yaptığından daha fazlasını! Beni izlemesi için onu gndermenden de pek memnun değilim. Tek yaptığı bana emir vermek ve bu iyi bir tavsiye bile değil. O da sorunun bir parçası!"

Al'ın gözleri kısıldı. Farkına bile v a r m a d a n üç adım geri atmıştım, sırtımın küçük kısmı tezgâha çarpmıştı. Elbette, onun gibi

öğrenci - son beş bin yılda öğretmeye değer tek kişi

-Beni sağlıklı tutmak ve bir simit haline getirmemek bir artıydı, ama çok ileri gidersem, iblislerin yeniden doğuş şansını öldüren kişi olarak bilinmeye karşı çıkmayabilirdi. Trent benden daha fazlasını yapabilirdi ve Al bunu biliyordu. Piç kurusu.

"Pierce'ın seni izlemesi benim fikrim değildi," dedi yumuşak bir sesle, öfkesi sesine buz gibi sinmişti. "Ben söylediğimde çizgi atlamayı öğreneceksin." Gözlüklerinin üzerinden Pierce'a baktı ve ben ürperdim. "Ve büyüklük hayalleri kuran bir büyürden değil. Sana bir gargoyle lazım."

Öfkem duraksadı, düşüncelerim geçen kış beni "kendi gargoyle'ıma sahip olduğum" için tebrik ettiği ve gelip Treble ile harçlı kekleri paylaşmasını istediği zamana döndü... "Treble nasıl çizgi atlanacağını biliyor mu?" diye sordum ve Al kıkırdadı, sesi alçak ve tatmin ediciydi.

"Tabii ki biliyor. Ama sana öğretmeyecek." Topuklarının üzerinde dönerek Pierce'a alaycı bir bakış attı. "Berbat durumdasın. O çemberden çık. Bugün seni öldürmeyeceğim. Rachel'la konuşurken bana bir kahve hazırla."

Yüzü bembeyaz olan Pierce çemberini indirdi. Al bakışlarımın yönünü gördü ve başını bana doğru salladı. "Daha da kötü görünüyorsun, kaşıntılı cadı. Kişisel hijyenine daha fazla özen göstermelisin. Seni kötü yetiştirdiğimin söylenmesine izin vermeyeceğim."

"Nasıl görüldüğüm konusunda endişelenemeyecek kadar meşguldüm," dedim.

"Pish posh. Bazen sahip olduğumuz tek şey dış görünüştür. Bunu bir öncelik haline getirin."

Önce silahımı, sonra Pierce'ın şapkasını almak için eğildiğinde kaskatı kesildim ama bana sadece silahımı uzattı. "Krep kokusu alıyorum," dedi Al, Pierce'ın şapkasını cadının kafasına şaklatırken. "Bücür sana kahvaltı hazırladı mı?" Al ocağın üzerine eğilerek, "Bücür sana kahvaltı hazırladı mı?" dedi. "Bir kadının kasıklarına giden en hızlı yol gırtlğından geçer, ha?" dedi, şimdi süzgeci durulayan Pierce'a bakarak. "İşe yarıyor mu? Merak ediyorum. Ona bir kek ya da başka bir şey alırdım."

Pierce sessizdi, kahve fincanını yıkarken dudaklarını sıkıca bastırmıştı. Tabancamı ne yapacağımı bilemediğim için belimin arkasına soktum. "Al, dünü Alcatraz'da geçirdim," dedim mantıklı görünmeye çalışarak. "Adımı geri istiyorum. Bir anlaşma yapmıştık."

Al beni görmezden gelerek dairenin geri kalanına döndü.

Ceketinin önü açıldı. "Neredeyiz?" diye sordu, oturma odasına geçerken ışıkları yaktı. "Cincinnati," dedi kuru bir sesle, panjurların arasından bakıp siyah pencerelerden dışarı bakarken, elleri kalçalarında, aşağıdaki caddeyi sanki oranın sahibiymiş gibi inceliyordu. "Tren ve içinde çikolata olan biber kokuyor. Ooooh, kitaplar!" diye bağırdı aniden ve küçük kütüphaneye doğru bir adım attı.

Masayı ait olduğu yere ittim ve Pierce sandalyemi aldı, ceketini ve yeleğini üzerine örttü ve şapkasını çıkardı. Adam sakinleşmişti, öfkesi kaynıyordu. Bana bakmadı, belki de Al'ın dikkatini çektiğimiz için sinirlenmişti. Al'ın kitaplara köpek yavrusu gibi sarılışını izlerken buraya daha önce hiç gelmediğini fark ettim, bu da Nick'in kimi çağırdığı sorusunu akla getiriyordu. Köşedeki yükseltilmiş daire misket oynamak için değildi.

"Burası senin evin değil," dedi Al, bir cilt çıkarıp kalın bir elinin üzerine koyarak açtı. "Hiçbir şey senin gibi kokmuyor." Yuvarlak fûme gözlüklerinin üzerinden bana sorgulayan bir bakış attı ve kitabı kapattı. Kitabı bir kenara bırakıp başının üzerinden uzandı ve görüş alanının dışında duran ley-line bıçağını bulurken ellerinin nereye gittiğine bile bakmadı.

"Parlak!" dedi iblis, blok halindeki dişlerini göstermek için dudaklarını ayırarak. "Amenhotep'e soktuğumdan beri bunu görmemiştim." İblisin gözleri benimkilere kaydı ve gülümsemesi genişledi. "Burası Nicholas Gregory Sparagmos'un odası," dedi ve nefesim kesildi. "Çok hoş, *çok hoş!* Nicky'nin odasında ne işin var Rachel? Ooooh, seni Batı Yakası'na o çağırdı, değil mi? Onu öldürdün mü? Bu küçük *sorunu* hallettiğin için aferin sana! Sana bir tavşan vermeliyim. Nerede o? Bir dolaba mı tıklandı?"

Pierce dolabın kapağını sertçe kapattı ve ben sıçradım. "Onu öldürmeliydi ama beni dinlemiyor," diye mırıldandı ve ben de ona karanlık bir bakış attım.

"Al, adımın geri vermeyeceksen neden buradasın?" diye sordum ve iblis bıçağın ağzından derin bir nefes alarak iç çekti.

"Gün batımını geçti. Endişenizin geçerli olup olmadığını değerlendiriyorum." Gözlerini mutlulukla kapatan Al dilini bıçağın üzerinde gezdirdi, bıçağı yalayarak görebildiğim hiçbir şeyi temizlerken yumuşak bir ses çıkardı. "Seni çağırdığı için küçük büyücünün kafasını sıksa omuzlarından ovacağım. Seni çekıştirmesine izin verilen tek kişi benim." Bıçağı kaldırdı, parmakları isteksizce bıçağın üzerinden kaydı.

"Hiç sahip olduğumdan değil ..."

"Hayır, hayatımı mahvedip duruyorsun. Bak-" dedim ve Al homurdandı. "İşte geliyor," diye mırıldandı iblis. "Dinle. Şunu dinle, bücür.

Elinde bir liste olacak." Pierce omuz silkti ve tencereye dikkatlice taze su doldurdu.

"Hey!" diye tersledim, ikisinin de tavrından hoşlanmamıştım. "Eğer anlaşılmamızı yerine getirmeyecekseniz, o zaman gitmeniz gerekiyor. Ve eğer giderseniz, sözleşmenin ihlali için iyi bir avukat bulmak için biraz zaman harcasanız iyi olur! Tanıdığım insanlar var, biliyorsunuz."

"Çirkinleşmene gerek yok," dedi Al suratını asarak. "Bu çağrılma saçmalığı yüzünden sıraya girdiğini hissettim ve kontrol etmeye geldim. Görünüşe göre sorununu abartmışsın."

"Affedersiniz?" Ellerim kalçalarımın altına, olduğum yerde durdum. "Hiçbir şeyi abartmıyorum. Alcatraz'daydım. Adımı geri istiyorum. Annem, Ivy ve Jenks'ten başka kimse benim adımı bilmiyor!"

"Ve ben." Al parmağını büyük ekran televizyonun önünde gezdirdi ve tozlara bakarak homurdandı. "Onları korkutup kaçırmalısın. Bunu pratik yapma şansın olarak düşün."

"Antrenmana ihtiyacım yok," dedim dişlerimi sıkarak. "İsmimi geri istiyorum. Lobotomiden bahsediyorlar. Yatırımınızın bir kayadan daha aptal bir şekilde sonuçlanması kesinlikle utanç verici olurdu."

Kuyruğunu kıstıran Al, elektronik eşya yığınının doğru yürüdü, bir fotoğraf makinesi aldı ve hafıza kartını alıp cebine koymak için arkasını açtı. "Kıvrılırken çok tatlı oluyorsun," diye mırıldandı, gözlüklerinin üzerinden bana baktı ve fotoğraf makinesini düşürerek bir çatırtıyla yere çarptı.

"Al-"

"Sana büyümen için bir şans veriyorum," dedi Al koltuğa oturup kollarını kanepenin üzerine yayarken. "Bütün savaşlarını senin için yaparsam zavallı bir gardiyan olurum. Onlar önemsiz cadılar. Sen iblis akrabasıydın. Sana ne yapabilirler ki?"

Sinirli bir şekilde kollarımı iki yana açtım, ellerimi yumruk yapıp avuç içlerimi yukarı kaldırdım. "Dizlerim dans etmekten greyfurt büyüklüğüne gelmiş olabilir mi? Peki bu kelepçe izleri neyden?"

Al'ın kırmızı gözleri beni geçip Pierce'a kaydı. "Oynamak mı?" dedi, sesinden ilgi damlıyordu. "Gordian Nathaniel Pierce'ın tuhaflıkları dillere destandır. Bücürü neden bu kadar çok istediğimi sanıyorsun? Onun yapabildiklerini yapabiliyorsan, boyutun gerçekten bir önemi yok."

Pierce'a baktım; hafifçe kıvrılmış saçları yüzünü gizliyordu ama çenesi gergindi ve telveyi ölçüp süzgeci fişe takarken elleri titriyordu. Erkek cadıların anatomisi genellikle bir insaninkiyle boy ölçüşemezdi ama cadı kadınlar *her zaman* geri gelirdi.

"Elbette hepsi propaganda olabilir," dedi Al köstekli cebinden bir saat çıkarırken. Gözleri benimkilerle buluştu ve ayağa kalktığı anda ürperdim. "Dur tahmin edeyim..." dedi bana doğru yürümeye başlarken, her ayağını tam olarak yerleştirmişti. "Küçük büyücü seni yakalayacağını bilerek benim adımla Batı Yakası'na çağırdı, sonra da seni onların elinden kurtarmak için buraya kaçtı, muhtemelen de seni ne kadar sevdiğine dair saçma sapan bir şeyler mırıldanıyordu."

Al ilerlerken ben de sırtım tezgâha değene kadar geri çekildim. "Nick balçık gibi," dedim korkuyla.

Al yaklaştı, çok fazla yaklaştı ve ben nefesimi tuttum, ürperdim. Bana tam olarak dokunmuyordu ama neredeyse dokunacaktı, boğazındaki dantel değişti. "Asıl soru şu," diye fısıldadı Al, Pierce'a bakarak, "Nicky, biri ona söylemediği sürece adımın sende olduğunu bilemez. Ona kim söyledi, Rachel?"

"Cadılar meclisi." Al yanık amber kokuyordu ve irkildiğimi görünce kaşlarını çatarak geri çekildi. Dizlerim titreyerek tezgahı ittim.

"Cadılar meclisi," diye yineledi Al, benimle alay ederek. "Evet. Ama *onlara* kim söyledi?"

Trent'i düşündüm ve gözlerimi indirdim. "Sorun cadılar meclisine senin adını kimin söylediği değil," dedim. "Sorun, birinin onlara iblis büyüü yapabildiğini söylemiş olması. Belki de beni sonsuza kadar yaşamaya zorlamaya çalışan sendin."

Al oflayıp puflayarak arkasını döndü. "Rachel, Rachel, Rachel... Ne kadar da paranoyakça düşünceler. Bir de bebek bakıcısına ihtiyacın olmadığını söylüyorsun."

"Yok!"

Hem zarif hem de alaycı bir tavırla masada durdu. "O zaman bir iblis gibi davranmaya başla, kaçınan cadı."

"Ben iblis değilim," dedim ve saate baktım. Kahretsin, saat altıyı geçiyordu. *Nick*.

"Beni kandırabilirdin." Al'ın beyaz eldiveni kaybordu ve parmaklarını esnetirken kalın eklemleri beyazlaşan elini inceledi. "Tüm bu durum çok ... *sıradan*." Eldiven tekrar buğulandı ve dikkati bana yöneldi. "Birinin seni ciddiye almasını istiyorsan daha iyisini yapmalısın, aşkım."

"Bunun bir anlamı var mı?" Kollarım yine göğsümün üzerindeydi ve

onları zorla indirdi.

"Umarım öyledir," diye homurdandı Pierce, tencerenin yanına bir fincan koyarken.

"Mesele şu ki, sadece kendini zorlarsan başarılı olabilirsin!" Al şikayet etti.

Başım bir ileri bir geri gidip geldi. "İblis olmak istemiyorum. Sadece adım geri istiyorum, böylece hayatım kaotik ve umutsuz yerine kaotik ve tuhaf bir hale dönebilir."

Al bir şey söylemek için nefes aldı ve başını eğerek nefesini tuttuğunda yüzüm buz kesti. Yusufçuk kanatları. Benimle bakışlarını kilitlediğinde Al'ın yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı.

"Jax?" Onu göremediğim ama perinin burada olduğunu bildiğim için seslendim. "Onu ben çağırmadım. Onu ben çağırmadım, Jax! Bana inanmak zorundasın!"

Yeşil bir toz serpintisi içinde bir peri mutfığa daldı. Jax ağzı bir karış açık bize baktı. Elini bipine götürmüş, neredeyse gömleğindeki yeni bir yırtığı saklıyordu.

"Onu ben çağırmadım," diye yalvardım ve genç perinin kanatları yeni bir zirveye ulaştı, ağzı hareket ediyordu ama hiçbir şey çıkmıyordu. "Jax, Nick'e söyle içeri girmesin!"

Jax hangi peri deliğinden geldiyse oraya doğru fırladı. Ama artık çok geçti ve kapı kolunun döndüğünü duydum. "Nick! Hayır!" Kapıya doğru koşarak bağırdım.

Aniden karşıma çıkan Al'a doğru koşarken nefes nefese kaldım. Sanki bir ağaca çarpmış gibiydim. "Nick!" diye bağırdım. "İçeri gelme! Nick! Nick! Çık dışarı!"

Ama alt kattan gelen öfkeli bir müzik sesi ve Çin yemeği kokusuyla Nick gölgeli daireye girdi. Jax gümüş rengi bir çizgiydi, sesi yüksekti ve paniklediği için tanınmaz haldeydi. "Çık dışarı!" Al ortadan kaybolup Nick'in arkasında, açık kapı aralığında yeniden belirlediğinde tökezleyerek bağırdım. *Aman Tanrım. Bu daha da kötüleşebilir mi?*

Al kapıyı tek ayağıyla iterek kapattı. "Selam, Nicky."

Evet, olabilir.

Nick döndü, gözleri fal taşı gibi açıldı. Paket servis kutularını bırakarak köşedeki döşeme çemberine doğru çılgınca çabaladı. Hiç şansı yoktu.

Al beyaz eldivenli elini uzatıp onu serseri bir kedi yavrusu gibi yakaladı ve ensesinden tutup salladı. "Yakaladım seni, küçük büyücü."

Nick boğuldu, ayak parmakları yere degecek şekilde hafifçe döndü. "Küçük... kaltak," diye öğürdü, yüzü kıpkırmızıydı ve uzun saçları Al'ın parmaklarını okşuyordu. "Seni küçük sürtük. Sana güvenmiştim..."

"Jax! Hayır!" Ellerimi havaya kaldırarak Al'la perinin arasına girdim. Kendini öldürtecekti. "Yüksek bir yere çık ve bir açıklık ara. Bir iblise önden saldıramazsın!"

Al gözlüklerinin üzerinden soru sorar gibi bana baktı ama küçük peri hayal kırıklığı içinde geri çekilmişti ve benim de peşinde olduğum tek şey buydu.

Nick'e, "Göründüğü gibi değil," diye mırıldandım. "Al, bırak onu. Onu yakalayamazsın. O benimle birlikte." Pierce'a baktım, ama adam mutfakta, kollarını kavuşturmuş, yüzünde sinirli bir ifadeyle kahve fincanının yanında duruyordu.

Al'ın beni bir keresinde götürdüğü iblislerin alışveriş merkezi gibi kokuyordu; yanık kehribar rengi yeşil şeylerin, paket servislerin ve demlenen kahvenin kokusuna karışıyordu. Al kalın, düz, bloklu dişlerini göstererek sırttı, beyaz eldivenli bir eliyle Nick'i yerden kaldırırken memnun olduğu belliydi. "Hayır," dedi. "Bana borcu var. İzi falan var. Mutfakta biraz yardıma ihtiyacım var ve şuradaki bücür sana bakıcılık yaptığı için bu işimi görecektir."

Mutfakta, fokurdayan kahve fincanının yanında duran Pierce'a baktım. Hiçbir şey yapmıyordu! Ama sonra... ne yapmasını bekliyordum ki? Al'dı.

Nick'in boğulma sesi ciddileşmeye başladı ve yüzü kızardı. "Al, ona zarar veriyorsun!" diye haykırdım. "Bir işaret sana onu alma hakkını vermez, bunu sen de biliyorsun. Bırak onu!"

İblis kıs kıs gülererek, "Yap beni," dedi ve Nick'in bacakları seğirmeye başladı. "Seni bir çizgiye atlamama izin ver, solucan. Böylesi daha kolay olur."

Her seferinde Al'ı anlamaya uymaya zorlamak zorunda mı kalacaktım? "Beni bu konuda zorlama, Al," dedim, ayaklarımın üzerinde sallanırken nabzım hızlı atıyordu. Jax'in kanat seslerini duyabiliyordum ve yolumdan çekilmesi için dua ettim. "Anlaşmıştık. Önceden bir hak iddia etmediğin sürece benimle insan kapmak yok ve Nick üzerinde bir hakkın yok! Bırak onu!"

"Sana güvenmekle... aptallık etmişim," dedi Nick, dudaklarının arasında tükürükler oluşurken kan çanağına dönmüş gözlerindeki nefretle öğürerek.

"Bu benim fikrim değildi," diye bağırdım ona. "Onu ben çağırmadım, bir anda ortaya çıktı! Al, bırak onu!" İblisin kolunu çekiştirdim ama

Hiçbir şey kımıldamadı.

"Vay, vay, vay," dedi Al alaycı bir tavırla. "Neye bulaştığını biliyordun, küçük Nicky. Evine bir iblis davet edersen, başına gelecekleri bilirsin."

Yüzüm buz kesti. Al'ın kolunu bıraktım ve geri çekildim. Nick, Al'in boğazını sıkarak elini pençeleyerek gözlerini benimkilere dikti. "Ben iblis değilim," dedim dizlerim titreyerek.

Al bir cep saati çıkardı ve ona baktı. "Teknik olarak belki, ama insan doğumuna engel olamaz, değil mi? Ta. Acele etmeliyim. Bu gece yapacak çok iş var."

"Rachel-" Nick, ayaklarını toparlayıp Al'ın elinden kurtulmaya çabalarırken korkudan boğazı düğümlendi. "Seni bunun için yakalayacağım. Söz veriyorum."

Al, daha ağızım açılmadan, "Gaflete düşme," dedi, kültürlü sesindeki tüm şakacılık kaybolmuştu. "Bunu kendine sen mi yaptın - Rachel'ı benim adımla Batı Yakası'na çağırarak? İnkâr etme. Üzerindeki kırık hayallerin kokusunu hâlâ alabiliyorum." Al onu kendine çekip saçlarından derin bir nefes aldığı anda Nick'in gözleri kısıldı. "İsim değiştirmene gerek yok, aşkım," dedi iblis. "Seni Alcatraz'a tıktığı için ondan kurtulduğuna sevinirsin sanıyordum."

"Bir anlaşmamız vardı," diye tekrar denedim, Pierce'ın bir fincan kahve doldururken çıkardığı yumuşak sesi duydum. "Eğer onu bırakmazsan, yemin ederim..."

Al kaşlarını kaldırıp bana baktı, bekliyordu. Omzumdaki Jax gergin bir şekilde mırıldanmaya başladı.

"Bana bir bok öğretmiyorsun," dedim sesim titreyerek. "Ve aramızdaki bir değil, iki anlaşmayı da görmezden geliyorsun. Tanrı aşkına, benim için ne yapıyorsun?"

Tereddüt etti ve ben tüm gerginliğimi dışarı atarak nefes verdim. "Newt onun öğrencisi olmamı çok ister," dedim ve Al gözlüklerinin üzerinden gözlerini kısarak bana baktı. "Ya iyi bir şeyler yapmaya başlarsın ya da kabul etmemem için hiçbir neden yok. Bu şekilde Pierce'tan kurtulabilirim. Belki de kurtulmalıyım."

Al, "Yapmazsın," diye mırıldandı ve Al'ın parmakları gevşerken Nick soluk soluğa kaldı.

"Neden olmasın?" Titriyordum ve bunu gizlemek için kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Onu kim izliyor?" diye sordum. "Kimse mi? Minias'ı o öldürdü, değil mi?"

"Söylentilere göre." Al parmaklarını biraz daha gevşetti ve Nick'in ayakları halıya dokundu.

Bir güç dalgası hissettim. "Biz kızlar bir araya gelsek siz iyi yaşlı oğlanların hoşuna gider mi? Ne dersiniz? Bu harika olmaz mıydı? Eminim eninde sonunda her şeyi hatırlayacaktır."

Al'ın gözleri kısıldı. Tek kaş numarasını yapabilmeyi dileyerek kaşlarımı kaldırdım ve kaşlarını çattı. "Buna değmezsin," diye mırıldandı ve Nick'i iterek uzaklaştırdı.

İnsan uçarak kapıya çarptı ve yere dökülen Çin yemeğinin yanına kaydı. Elleri boynundaydı ve öğürüyor, mümkün olandan daha fazla hava almaya çalışıyordu. Jax ona doğru uçu ve ben kendimi hasta hissederek yere yığıldım. Newt'e gitmeyi midem kaldırmıyordu. Ama Al bana blöf yapmayacağını çok iyi biliyordu. Eğer yeterince kızarsam, yapardım.

"Cumartesi günü ikinizle de görüşeceğim," dedi iblis bana ve Pierce'a kahve fincanını uzatmasını işaret etti. "Artık parti yok, kaşınan cadı."

"Dört gözle bekliyorum," dedim ona ters ters bakarak. Cumartesi eğlenceli geçmeyecekti ama en azından aptal Nick ait olduğu gerçeklikte güvende ve sağlam olacaktı.

Jax'in kanatları Nick'in üzerinde gezinirken gürültülüydü ve insan ayağa kalkmak için tökezliyordu, beni öldürmek istermiş gibi bana bakarken denge için duvarı kullanıyordu. Al ise kahvesinden bir yudum alıyor, gözleri mutluluktan bir anlığına kapanıyordu. Açıldığında Nick'e sabitlenmişti. "Hayal etmesi bile zor, benim kaşınan cadımın senin adına konuşması. Ona teşekkür etmek için nasıl bir yol bulacaksın?" diye alay etti. "Eğer seni yalnız bulursam, seni alacağım." Bakışlarını her zamanki gibi pişmanlık duymayan Pierce'a çevirdi. "Konuşacağız, bücür," dedi, sesi sertti.

Nick, "Defol git buradan," diye homurdandı ve yumuşak bir sis bulutu içinde Al gitmişti.

Yavaşça nefes aldım, dizlerim titremeye başlamıştı. "Kahretsin!" Ne olduğunu anladığımda irkilerek bağırdım. Nick'i kurtarmıştım ama ya ben? "Lanet olsun Dönüş'e. Her şeyin canı cehennem!" Elimi yumruk yaptım ama vuracak bir şey yoktu. Adımı geri alamamıştım. Alcatraz'da oturduğum zamanki kadar berbat durumdaydım. "Sadece bir mola," diye bağırdım tavana. "Neden sadece bir mola veremiyorum?" Depresyondaydım, mutfak masasına çöktüm. "Sadece bir tane mi?" diye sordum, sesim yüksek ve gıcırtilıydı.

"Rachel!" Pierce bağırdı ve başımı kaldırdım. Gözlerimi açtığımda Nick'in elindeki bıçakla bana doğru geldiğini gördüm. Nefes nefese sandalyeden masanın altına doğru kaydım. Elimi arkama uzattığımda

silahımı ona doğrulttum.

Nick kayarak durdu, bıçağı geriye doğru tutuyordu ve nasıl kullanılacağını biliyormuş gibi görünüyordu. "Sana güvenmiştim," diye homurdandı, boştaki eli boğazındaydı, mavi gözleri loş ışıktaki neredeyse kararmıştı. Al'ın el izi boynunda açıkça görülüyordu ve gözleri vahşiydi.

"Az önce kışını kurtardım!" Masanın altından titreyerek bağırdım. Yine de hedefim hiç değişmedi.

"Sana güvendim!" diye tekrar bağırdı. "Seni *evime* getirdim! Ve sen de *onu* çağırdın. O kütüphanede kan kaybından ölmene izin vermeliydim. Çekip gitmeli ve ölmene izin vermeliydim! Seninle tanıştığımdan beri hayatım birbiri ardına baktan bir festival oldu!"

Pierce aramıza girmek için temkinli bir şekilde ilerliyordu, gözleri bıçakta değil Nick'teydi. Elleri tamamen büyüden yoksundu, bu da kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyordu. Nick'e doğrulttuğum silah titremeye başlamıştı ama onu bırakmadım.

"Hayatın baktan bir festival miydi?" Bağırdım ve Pierce durdu. "Bana baktan bir festivalden bahsetme! Az önce blöf *yaparak seni* Al'ın son şişme bebeği olmaktan kurtardım!"

Biri duvara vurdu, boğuk bir ses çenemizi kapatmamızı istedi.

"İstersen dönüşebilirsin, umurumda değil!" Devam ettim. "Ve bilgin olsun diye söylüyorum, Al'ı ben çağırmadım! O sadece ortaya çıktı! Bunu o yaptı! Seninle tanıştığımdan beri hayatım cehenneme döndü Nick. Bana bir iblis işareti yükledin ve bunu sen başlattın. Sana hiçbir şey borçlu değilim! *Hiçbir şey!*"

Sonuncusu gerçek bir çığlıktı ve Nick bıçağı indirdi. Önce Pierce'a, sonra bana baktı. Geri çekilerek hançeri üst rafa koydu. Başını eğerek banyoya doğru yürüdü ve söylediklerimi umursamadan kapıyı arkasından sertçe çarptı. Gözlerim Pierce'ınkilerle buluştu ve Nick'in öğürdüğünü duyunca sertçe yutkundum. Evet, benim midem de o kadar iyi hissetmiyordu. Kahretsin, ben de ağlıyordum.

Jax bir an kararsızlık içinde durdu, sonra yere düştü ve kapının altına kaydı.

Omzuma dokunan yumuşak bir dokunuş beni kendime getirdi. Silahı kendime doğru çevirirken gözyaşlarımdan arasından görmeye çalışarak nefes nefese kaldım. Yanımda çömelmiş Pierce vardı. "O..." diye mırıldandım ama silahı elimden bırakamadım. Nick... Beni öldürmek istemişti.

"Git buradan," demeyi başardım. Ağlıyordum ve yüzümün arkasını sildim.

bir gözün altına elini soktu.

"Hayır," dedi Pierce nazıkçe, bir dizini solmuş muşambanın üzerine koyarak. "Senin hatanı kullanarak Newt'i, Al'ı bana izin vermeye zorlamak için kullanmış olabilirim ama buradayım ve gitmiyorum."

Gözlerimi tekrar silerken uyuşmuş bir halde başımı kaldırdım. "Kendimi pek iyi hissetmiyorum."

Pierce kollarıyla beni sardı ve ben itiraz edemedim beni masanın altından çekip kanepeye taşıdı. Titriyordum ve yorganı üzerime örttü. Kanım içeri doğru çekiliyor ve beni üşütüyordu. Silahı bırakmadım. İstedim ama yapamadım.

Pierce cızırtılı ipliği çenemin altına sıkıştırırken, "Buraya hiç gelmemeliydim," dedim. "Bu bir hataydı. Sen haklıydın. Otobüse binmeliydim."

"Bir adama eldiven vermen onu umursamadığın anlamına gelmez," dedi Pierce ve başımı kaldırıp Nick'in ve benim sözlerimi Pierce'ın gözlerinden görmeye başladım. *Bir aşk kavgası mı?*

"Nick'i sevmiyorum," diye nefes aldım, uyuşmuş bir halde. "O bir hırsız ve ben de tehlikeden etkileniyorum. Hepsi bu. Hırsız kısmını görmezden g e l e b i l i r d i m ama yalanlarını görmezden gelemedim."

Pierce yanımda diz çökerek gözlerini benimkilerle aynı hizaya getirmişti. Kirli sakalı onu daha da çekici göstermiyorsa ne olayım. Endişesi neredeyse elle tutulur gibiydi ve aynı duyguyu Kisten'de gördüğüm için kalbim sızladı. Ama o Kisten değildi. O farklıydı.

"Onu Al'dan uzak tutmak için her şeyi riske attın," dedi Pierce, güçlü elleri her zaman hareket eden, ayarlayan, değişen yorganı düzeltirken. "Eğer bu aşk değilse, nedir?"

Pierce yanlış anladığında, gerçekten yanlış anlardı. "Pierce. Beni dinle," dedim, silahı yorganın altında hissederek. "Nick'i sevmiyorum. Ama orada durup Al'ın onu almasına izin veremezdim. Nick'in iyiliği için değil, benim iyiliğim için. Eğer Al bir kez insanları kaçırıp paçayı kurtardıysa, o zaman bana verdiği söz peri osuruğu anlamına gelmez."

Kaşları havaya kalktı ve elleriyle gözyaşlarını sildi. "Cesursun Rachel Morgan."

"Bana hiçbir şey söylememeliydin," dedim, silahın elimde titrediğini hissettiğimde boğazım düğümlendi. "Sorduğum için özür dilerim. Cumartesi günü sana cehennemi yaşatacak. Özür dilerim."

Pierce başını salladı, dudakları sımsıkı kenetlenmişti. "Şüpheleniyorum... Sanırım

Al sana çizgilerden bahsetmeme aldırmadı, yoksa çemberimi kırar ve beni doğrudan tuz nehrine doğru kürek çekerdi. Buna değmez."

"Olabilir," dedim, Al'ın ona eziyet ettiğini görmek istemiyordum. "Bana öğrettiğini biliyor. Geldi çünkü..." Tereddüt ettim, gözyaşlarım durdu. "Al, benim bir çizgiye kaymaya başladığımı hissettiği için geldiğini söyledi." Gözlerim onunkilere dikildi. "Ben mi yapıyordum?" diye sordum. "Auramı mı ayarlıyordum?"

Pierce'ın ifadesi yavaş yavaş sorgulamadan heyecana dönüştü. Ama sonra hapşırdım. Hemen ardından bir tane daha geldi.

"Tanrı seni korusun," dedi Pierce ama ben elimi yüzüme kapatarak geri döndüm, kısa süreli sevincim yerini korkuya bırakmıştı. İçim burkuldu ve umutsuzluktan kaynaklandığını düşündüğüm o boş sızı daha da kötüleşti. Dünya altımdan kayıp gitmiş gibi hissettiğimde panikle uzandım, elim Pierce'ın omzunu kavradı. San Francisco'da güneşin batması için çok erkendi. *Al mı?*

"Pierce?" Ölümüne korkarak fısıldadım. Biri beni yakalamıştı. "Biri beni yakaladı, Pierce!" Panik içimi buz tutmuş bir halde mırıldandım. "Bunu durduramıyorum!"

Banyo kapısının açıldığını ve peri kanatlarının vızıltısını duydum.

Pierce'ın kolları bana sarıldı ama yine de inceldiklerini hissettim. "Rachel, iyi olacaksın!" dedi, ona bakmamı sağlamak için çabalıyordu ama panikliyordum. "Bis'i bulacağım, sonra da seni takip edeceğim. Söz veriyorum. Kimse sana zarar vermeyecek!"

"Çağrılıyor mu?" Nick odanın diğer tarafından, görmezden gelerek sordu.

Direnmek aptalcaydı. Gözyaşları bu kez gerçekten aktı, büyük ve ağırdı. Pierce'a sarılırken "Teşekkür ederim," diye fısıldadım ve sonra içim burkuldu ve iki büküm olduğum için bırakmak zorunda kaldım. Pierce beni tekrar kendine çekti ve ben de onun sıcaklığını içime çektim. "Aldım," diye inledim, alnımı Pierce'ın omzuna bastırdım, acıyla nefes almaya çalışırken sesim sert çıkıyordu. Dengesizlik bedelinin ödenmesini istiyordu, yoksa beni öldürecekti.

Bu sözleri söyler söylemez acım yok oldu. Nefesim kesilerek Pierce'a baktım, sakallı yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı, gözlerindeki endişeyi aşmaya çalışan bir güvence vardı. "Seni bulacağım," diye fısıldadı.

"Tamam," diye nefes aldım, ona güveniyordum.

Ve sonra elleri içimden kayd1. Ben gitmiştim.

On beş

L Bir kanalizasyondan akan su gibi, auramın çöktüğünü, beni içine çektiğini ve giderken bedenimi erittiğini, her şeyi sadece kendim düşüncesine kadar küçülttüğünü hissettim. Kalbim olmamasına rağmen onu dinledim, var olmayan nefesimi tuttum, kendimi satırların arasında hissettim, farklı bir şey bulmaya çalıştım, yeni bir his, bunu anlamama yardımcı olabilecek bir his. Birisi kalbimi ayarlıyordu. ya da bunu yapması için birine para ödemek.

Bis gibi dinle, diye düşündüm, kendimle ilgili oluşturduğum kabuktan bir parça farkındalığın kaymasına izin vererek. Bu bir hataydı.

Soğuk zihnimi bıçakladı ve çığlık attım. Acı o kadar yoğunlu ki, gerçekliğe düşmeyi kaçırdım, çığlığım benden önce var oldu, beyaz duvarlardan ve karo zeminlerden yankılanarak insanlık dışı bir ses çıkardı. Tekrar çığlık atmak için bir nefes aldım ve sert bir hırıltıyla geri verdim. Elimdeki silah yere düştü, ben yere tutunurken beyaz fayanslara çarptı. *Neredeyim ben?*

Kafatasımdaki soğuk, Alaska büyüklüğünde bir dondurma baş ağrısına dönüştü. "Acıdı..." diye nefes nefese kaldım. Ellerimin ve dizlerimin üzerindeyken fayansı oymaya çalıştığım için parmaklarıma kramp girmişti. Hareket etmeye korkuyordum; o kadar acımıştı ki. *Silahım. Silahım nerede?*

Nefes nefese saçlarımanın arkasına baktığımda mor ve siyah renkli bir sonsuzluk baloncuğunun beni tuttuğunu gördüm. *Mor mu? Yıllardır bu kadar mor bir aura görmemiştim. Birinin egosu var.*

"Bu o mu?" dedi arkamdan bir ses ve titremelerini durdurmak için kollarımı kavrayarak oturmayı başardım. Silahım hemen yanımdaydı. *Tanrı'ya şükürler olsun.* Brooke, kolalı ve ütülü güzel iş elbisesi ve parlak kırmızı topuklu ayakkabılarıyla. Neden şaşırmadım ki? Vivian yoktu ama. Belki de akıllanmıştır.

Bağdaş kurup otururken ve sıçrama tabancamı kucağıma koyarken, "Merhaba Brooke," dedim. Yanındaki laboratuvar önlüklü iki iri adamdan korkamayacak kadar canım yanıyordu. Hangi cehennemdeydim ben? Batı Yakası'nda güneş hâlâ doğuyordu. Bir düşünceyle, en yakın hatta doğru uzandım.

mor baloncuk, hala Cincinnati'de ve üniversitede olduğumu buldu. Kaşlarım kalktı. *Ne yapıyorsun, Brooke? Cadılar meclisinin emirleri dışında mı çalışıyorsun? Seni kötü kız seni.*

Kapının yanındaki arabada şırıngalar vardı. Görünüşe göre cadı büyüsü yerine insan ilaçları kullanacaklardı, toprak büyüsü tuz banyosundan sonra işe yaramayacağı için bu anlaşılabilir bir durumdu. Kahretsin, burada kayışları olan tekerlekli bir yatak vardı.

Bu aurayı daha önce de görmüştüm, diye düşündüm baloncuğu test ederken, parmaklarıma kramp girdiğinde ve demirin ısıtıcı tınısı bana çarptığında parmaklarımı kıvrarak. Tanrım, sanırım daire kanla yapılmış.

Brooke, "Çemberinizi bırakın," diye buyurdu ve ben de bakışlarını bir köşeye kadar takip ettim, bana titreyen bir tabanca doğrultan zayıf adamı tanıyamadım. Yanında hemşire kılığına girmiş bir güvenlik görevlisi vardı, toplam üç kaslı adam. Yüzü asıktı ve tabancayı izliyordu ama bana doğrultulmasına aldırmadığı belliydi. Çağırıcımın üzerinde kendisine yarım beden büyük gelen bir takım elbise vardı, kravatı yamuktu, sanki bir kavgaya karışmış gibi dağınık ve yıpranmıştı. Kısa siyah saçları küçük yüzünü çerçeveliyordu ve elmacık kemiğindeki yeni bir sıyrık bal rengi tenini bozuyordu. Korkmuş bir ifade. Aslında, şimdi dikkat ettiğime göre...

"Lee?" Silahımı elime aldım ama bir yere doğrultmadım. Berbat görünüyordu. İlk tanıştığımızda o smokin giymişti, ben ise arabamdan daha pahalı olan ödünç bir elbise giymiştim. Gösterişli, çekici, kendine güvenen biriydi ve Cincy'deki kumar karteli için yarışlıyordu. Her şeyini sonsuza dek sürecek bir yolculuğa yatırma ve bir ley hattı büyüsü yarışmasında benimle karşı karşıya gelme hatasını yapana kadar kazanma yolunda olduğu bir teklifti bu. Ben kaybetmişim ve Al onu, daha iyi olan ley-line cadısını, tanıdığı olarak almıştı.

Stanley Saladan'ı en son gördüğümde ölmek üzereydi, iblisin bir aydan daha uzun bir süre boyunca hattın bu tarafında dolaşabilmesi için Al'ı kafasında ve vücudunda barındırmaya katlanmıştı. Lee şimdi de pek iyi görünmüyordu.

Ben konuşurken Lee'nin gözleri kısıldı, tabancayı iki eliyle tutarken hafif Asyalı yüz hatları öfkeliydi. Mermiler baloncuğun içinden geçemezdi -tabancayı düşürmediği sürece. Belli ki Al olabileceğimi düşünmüştü. Ya da olmadığını.

"Hayır," dedi açık bir Orta Batı aksanıyla. "Kendisi yapabilir

Ona benziyor. Konuşmasını duyana kadar onu dışarı çıkarmayacağım. Konuşmasını duymak istiyorum!"

Bundan sonra ne olacağını bildiğimden, sıçrama tabancamın haznesini kontrol ettim ve iç çektim.

Brooke sabırsızca, "Sen tam bir cahilsin," dedi ve eliyle bir işaret yaptı.

Laboratuar önlüklü iri adam Lee'ye uzandı, Lee silahı ona doğrulttuğunda kolunu ustalıkla savuşturdu. Neredeyse Lee'yi kaldıracak olan güvenlik görevlisi, Lee'yi balonun içine itti.

"Kaltak!" Lee bağırdı, kollarını sallayarak yanımdaki zemine çarptı ve baloncuğun içinden kayarak onu çökertti. Sırtımı duvara dayamak için çabalarırken, kalbim küt küt atarken ve silahım hareket ederken tabanca patladı ve tavan döşemesi yere düştü. Üç hızlı nefes ve iki kutu içindeki doktor yere düştü. Lee'yi fırlatanı ıskaladım. O iyiydi.

"Yakalayın onu!" Brooke çığlık attı, küçük mavi renkli baloncuğunun içinde güvendeydi.

Adrenalin yükseldi ve yuvarlandım. Kalçamdaki keskin bir iğne içimi buz gibi yaptı ve içinden bir ok çıkarıp kenara fırlattım. "Ben bir hayvan değilim!" diye bağırdım ve son adamın suratına bir uyku iksiri sapladım. Gözleri irileşti ve yere yığıldı ama olan olmuştu. Bu da ne böyle? Kurtadamlar üzerinde dart tabancası bile kullanmıyorlardı! Nefes aldım ve oda dönmeye başladığında nefesimi tuttum. *Aman Tanrım. Bana ilaç vermişlerdi.*

Ve aniden, artık hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi göründü. Kahretsin, hızlı çalışan bir şeydi.

Nabzım yavaşladı ve oda eğildiğinde gözümü kırptım. "İyi ki yerdeyim," diye nefes aldım, Lee'yi odanın öbür ucunda, sırtı duvara dönük ve silahı hâlâ bana doğrultulmuş halde gördüm. Gerçek mermili olanlardan. Kahretsin, kimin ölmesini tercih ederdi? Onu köleleştiren Al'ın mı, yoksa onu bu işe kandıran kişinin mi? "Ölü bir adamın şamandırası için her şeyimi verirdim," dedim ve kara kaşları kalktı. "Burada işimiz bittiğinde martini ister misin?" Ekledim ve silahı düştü.

"Rachel. Lanet olsun, kızım. Bu sensin. Yalan söylüyorlar sanmıştım. Darılmaca gücenmece yok değil mi?" dedi ve Brooke'un yerdeki insanlara kalkmaları için bağırmasına baktı. "Al'ın çağırma ismiyle ne halt ediyorsun?"

Silahlı bana doğrultulmamıştı ve rahatladığım için kıkırdamamaya çalıştım. "Hayatta kalmak," dedim, kalçamı ovuşturarak dartin kot pantolonuma isabet ettiği yerin karıncalanmasını sağladım. "Ya da belki, hayatta kalmaya çalışıyorum. Şu anda durum pek iyi görünmüyor."

Başını salladı, aramızdaki tavan döşemesi parçalarını sürterek. Kapı hâlâ kapalıydı. Kimse içeri girmemişti ama Brooke çenesini kapatmazsa girebilirlerdi. "Aramızda hiçbir zaman kişisel bir şey olmadı, biliyorsun," dedi tekrar.

Kişisel bir şey değil mi? Kisten'in Lee'nin evinde vurulduğunu ve ardından Lee'nin beni Al'a satmaya çalıştığını hatırladığımda bir öfke kıvılcımı patladı ve söndü. Bacağım titredi. Uyuşturucu değişiyor, daha güçlü hale geliyordu. Ellerim açıldı ve silahım fayansa kaydı. Tutmaya çalıştım ama başaramadım. Eğer yerde olmasaydım, düşebilirdim. Gözlerimi kırıştıtararak Brooke'a baktım, hâlâ baloncuğunun arkasından öfke saçıyordu. Dışarı çıkarsa Lee onu vurabilirdi ve o da bunu biliyordu. Ama orada kalsaydı, biz de çıkıp giderdik. *Neener, mener, neener ...*

"Bilmem gerek," dedim geveleyerek. Silahımı almaya çalıştım ama parmaklarım onu sadece itti ve ne yazık ki fayansa sürtündü. "Al'ın seninle ilgili bir şeyi var mı? Ona bir fincan kahve borcun var mı? Bir sakız? Herhangi bir şey?"

Lee çenesini kaldırdı ve Al'ın aşına olduğu anı hatırlayınca yaşadığı paniği gizledi. "Artık değil. Bedenimi bıraktığı anda her şey bitti. Ben kimsenin kölesi değilim."

Gülümsemeyi başardım. "Bu çok iyi. Aferin sana Lee. Trent'in de artık seni itip kakmasına izin vermemelisin. Buradan çıkmak ister misin?" Kahretsin. Kulaklarım uğulduyordu ve lanet silahımı elime alamıyordum. Kin tutma lüksüm yoktu. "Yardıma ihtiyacım var, Lee. Lütfen yardım et. Seni Al'dan kurtardım. Sayılır."

Brooke'a bakan Lee başını salladı. "Üzgünüm Rachel," dedi tekrar. "Sen çok tehlikelisin. Al seni köpek yavrusu gibi takip ediyor."

Başımı salladım, dünyanın listesini hissediyordum. "Sen benimleyken sana dokunamaz. Pr-r-romise."

Bunu gerçek dışı bir üç saniye boyunca düşündü, dikkati kapıya kaydı ve geri döndü. "Kimseye yalan söylediğini hiç duymadım," dedi sonunda, eski özgüveninin bir parıltısı belirmişti. "Bir anlaşman var."

Oh, güzel. Daha fazla uyanık kalabileceğimi sanmıyordum.

"Seni orospu çocuğu!" Brooke öfkeyle bağırdı ama Lee odayı geçip bana doğru geliyordu. "Seni bir iblise verdi! Ve sen onun için hayatını riske mi atacaksın? Delirdin mi sen?"

Lee beş yüz dolarlık ayakkabısını sürüyerek önümde durdu. "Trent seninle başa çıkmanın zor olduğunu düşünüyor gibi. Benim hiç böyle bir sorunum olmadı."

"Trent tam bir baş belası, değil mi?" diye mırıldandım.

"Gidersen, ölü bir cadı olursun!" Brooke baloncuğundan tehdit etti. "Ölü!"

"O senden daha güçlü," dedi Lee ona, parmakları ince bir ley-line büyüyle hareket ederek tenimi karıncalandırdı. "Ve benden yardım *istedi*. Beni bir hayvan gibi dürtmedi ve iş toplantımdan sürüklemedi. Kaltak." Yanımda diz çöktü ve kızılağaç kokusu daha da güçlendi. "Upsy daisy, Rachel. Bir telefon bulmamız lazım. Benimkini aldılar."

Bir kolunu omzumun altına koyup kaldırırken, "Benimkini de aldı," diye fısıldadım. İçine girdiğimde Lee çok güzel kokuyordu. Gerçekten güzeldi, kızılağaç ve deniz gibi ve yüzümü göğsüne bastırdım. "Çok güzel kokuyorsun," dedim kıkırdayarak, sonra ayağa kalktığı anda bir çığlık attım. Silahımı almıştı ve dizlerim titrerken bile ona uzandım.

"Ve görüldüğünden daha ağırsın," diye homurdandı, dengem değişince sendeledi.

Onun içindeki enerjinin dokunduğumuz yerde karıncalandığını hissedebiliyordum. Elleri duyu kıvılcımları gibiydi, hazırladığı ama çağırmadığı lanet teninin bir santim uzağında geziniyor, aurama bir güç çekimi gibi sürtünüyordu. Ya da belki de sadece uyuşturucunun etkisiydi.

Brooke öfkelendi. "Aptallık etme Saladan," diye tehdit etti, telefonunu çıkarıp bir tuşa basarak. Yarı yarıya aklımı kaçırmış olsam da, onunla yalnız yüzleşmekten korkmasının anlamlı olduğunu düşündüm. Onun kara büyü biliyor olabileceğinden korkuyordu. En yüksek rütbeli cadı birliğimizin kendilerini bilerek o kadar temiz tutmaları ne kadar akıllıydı ki, grup halinde olmadıkları sürece bir kara büyüye karşı koyamazlardı?

Lee onun tehditlerinden etkilenmedi ve yere yığılmış adamlardan birinin etrafından dolanırken benim ağırlığımı daha fazla aldı. "Anlamıyorsun, değil mi?" dedi kollarımı boynuna doladığımda ve kontrolümü kaybettiğimde.

Bacaklar. Lee hiç vakit kaybetmeden beni ayağa kaldırdı ve silahımı kucağıma bıraktı. Beni kollarının arasına alarak, "Yapabileceğin *hiçbir* şey, sonsuzlukta başıma gelenlerden daha kötü olamaz," dedi. "Peki ya bir iblisle? O bizim tarafımızda doğdu. Onunla arkadaş olmak isterim. Devam et ve beni Alcatraz'a koy. En azından orada gelecek olanlara karşı güvende olurum."

"Güzel, Lee benim arkadaşım," diye geveledim, sonra tükürüğümü yutmaya çalıştım, buna gerçekten konsantre olmak zorundaydım. Hareket ediyorduk. *Pierce'in burada olması gerekmiyor muydu? Beni takip edeceğini söylemişti.* Dünya dönüyordu. Lee el yordamıyla kolu bulup kalçasıyla tetiği çekerken yüzümden birkaç santim ötedeki kapıya odaklanamıyordum. Kapı aralandı ve üniversiteyi anlatan kitap ve kahve lekeli halı kokusunu içime çektim. Hiç ses yoktu ve sanki yer altındaymışız gibi nemli bir hava vardı. Silah sesinden sonra kimsenin gelmemesine şaşmamalı. Bodrumda olduğumuzu sanıyordum.

Brooke kendinden emin bir şekilde telefonunu kapattı. "O kapıdan üç adım bile atamazsın," dedi şeffaf mavi renkli ever-after tabakasının arkasından, Lee'nin kara büyüyle puslanmış elleri beni bir sevgili gibi tutarken bile dışarı çıkmaya korkuyordu. "Pis, kirli kara büyü cadı."

Lee eşikte durdu, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Göz kapağında küçük bir yara izi vardı ve ben ona dokunmaya çalıştım. "Kara büyü kullandığıma dair hiçbir kanıt yok ve avukatlarım sizinkilerden daha fazla para alıyor," dedi, sonra bana baktı. "Ne yapıyorsun sen?"

"Sevimli bir yara izin var," dedim ve o da iç çekti.

Koridora doğru yürürken, "Kafan çok güzel," dedi. Lee beni kurtarıyordu. Bu ne kadar berbat bir şeydi?

Auramdan bir karıncalanma geçti ve gözlerim büyüdü. "Çemberinin dışına çıktı," dedim ve o kadar hızlı döndü ki midem bulandı. Sonra Lee beni bıraktığında çılgılık attım. Silahım ayaklarımla birlikte yere çarptı ve ona doğru eğildim, beni saran kolu olmasa neredeyse düşüyordum.

"İşte," dedi, gri giysili üç iri adam silahlarını doğrultmuş halde koridora yuvarlanırken dudakları kulağımdan birkaç santim ötedeydi. Birinin elinde bir asa, diğer ikisinin elinde ise geleneksel silahlar vardı. Lee sanki beni esir almış gibi kolunu boğazıma doladı. "Çıkmak istiyorum!" diye bağırdı sanki çıldırmış gibi. "Benim adım Stanley Saladan ve ön tarafta anahtarları kontakta ve çalışır durumda bir araba istiyorum. Koridorları boşaltın. Yoksa öldürürüm."

onu!"

Brooke kapı aralığından güldü. "İkisini de vur," dedi bir şırıngayı doldururken.

İnledim, ayaklarımı hissedemiyordum. Lee olmasaydı, yerde yatıyor olacaktım.

Lee beni yere bırakırken, "Üzgünüm Rachel," dedi. "Gözlerini kapat."

Çılgılık atarak yere düştüm. Çirkin halı karelerine bakıyordum ki parlak bir flaş her şeyi beyaz ışıkla ısıttı. Çılgıklar yükseldi ve silahlar patladı. Bana hiçbir şey isabet etmedi ve dirseklerimi altına alıp yukarı baktım. Lee şalvarlı bir intikam meleği gibi tepemde dikiliyordu, elleri bir ley-line tılsımı söylerken hareket ediyordu. Saçlarım uçuşmaya başladı ve titredim. Kara lanet üzerimde kayıyor, auramı siyah ipek gibi okşuyor, güç fısıldıyordu. Lee'nin gücünü daha önce de hissetmiştim ve bu beni ezmişti. O gerçekten de daha iyi bir cadıydı.

Brooke yerdeydi, bacaklarından biri ve kırmızı ayakkabısı açık kapıdan görünüyordu. Koridordaki üç adam gözlerini kırptırıyor, duvarlardan yukarı uzanan ve tavana değen kömürleşmiş bir dairenin ortasında kümelenmişlerdi. Kapılar açılıyor ve kafalar dışarı çıkıyordu. Lee, "Gidin yoksa ölürsünüz," dedi ve elinde asa olan geldiği yöne doğru kaçtı.

"Hayır!" Bağırdım ama Lee elini damlayan siyahlıkla kirleten büyüü fırlattı. Büyüsü kalan iki adama isabet etti ve çılgılık attılar, sesler boğazlarından sanki bükülmüş bir jiletli tel tarafından çekiliyormuşçasına çıkarken sarsılarak bir yığın halinde yere yığıldılar. Koridorun sonundaki kapılar kapandı. Biri yangın alarmını çalıştırmıştı ve ben kulaklarımı kapattım.

İki adam sessizdi, gözlerinden ve kulaklarından kan akarken artık hareket etmiyorlardı. *Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Lanet olsun.* Bunun için beni suçlayacaklardı.

"Buradan çıkmanın bir yolu var, değil mi?" diye sordu, beni yukarı çekerken ellerim düştü.

"Keşke bunu yapmasaydın," diye fısıldadım. Kusacaktım. Biliyordum.

"Sana bir çıkış yolun var mı dedim!" Lee beni daha yükseğe kaldırarak ve omzunu omzumun altına sıkıştırarak haykırdı. "Bizi dışarı falan atabilir misin? Burada iblis olan sensin."

"Ben iblis değilim," diye mırıldandım. "Ve bir çizgiden atlayamam. Neredeyiz biz?"

"Üniversite," dedi kısaca, beni tekrar ayağa kaldırarak. "Felsefe binası."

Oh, bu çok hoş. "Silah," diye hatırlattım ama sinirlenmişti, açıkça silahı geride bırakmak istiyordu. İşte tam o sırada havanın yer değiştirmesi bizi şok etti.

Al, diye düşündüm panik içinde, ama aniden kanat çırpışları bana Bis olduğunu söyledi. Ve eğer Bis buradaysa, Pierce da çok geride değildi. "Hey!" diye bağırdım Lee beni tekrar düşürdüğünde ve bir yığın halinde ayaklarının dibine düştüğümde. "Kahretsin, şunu yapmayı keser misin!"

"Bayandan uzak dur!" Pierce, kendimi duvara doğru iterken, "Bayandan uzak dur!" dedi.

"Ah, ah, ah," diye tısladım, dirseğimi tutarken kafatasıma kadar titreşti. Bis'in derimsi kanatları havayı değiştirirken saçlarım çılgınca uçtu.

"Rachel!" Bis bağırdı. "İyi misin?"

Lee kedi büyüklüğünde bir gargoyle'un bize doğru geldiğini görünce şok olmuş görünüyordu. Güzel bir nefes aldım, sonra Bis omzuma indiğinde başım cüruf taşlı duvara çarptı ve şok içimde yankılandı. Yıldızlar görüş alanımın kenarında parıldadı ve aniden Cincinnati'deki her satır kafamın içinde şarkı söylüyordu. *Tanrım, kusacağım.* "Çekil," diye inledim, parmaklarımı boynumun arasına sokmaya çalışıyordum ki kuyruğu beni sardı. "Bis, çekil. Lütfen."

Genç gargoyle özürler mırıldanarak halıya atladı. Temiz bir nefes aldım ama sonra gözlerim büyüdü. "Lee, hayır!" Pierce ile benim aramda durduğunu görerek bağırdım. Ellerinden simsiyah damlıyordu ve bir haykırıyla laneti ona doğru savurdu.

Gömlek kuyruklarını sallayan Pierce havada bir çizgi çizdi ve yeşil bir tabaka patlamayı engellemek için önüne düştü. Güçler sessiz, renkli bir sarsıntıyla çarptı ve ardından film yok oldu, enerjiyi emdi ve geldiği yere geri döndü.

"Lee, o benimle. O benimle!" Bağırdım ama kimse dinlemiyordu. "Kavga etmeyi bırakın. İkiniz de!" Ama artık çok geçti. İfadesi karanlık olan Pierce üç kelime Latince konuştu, havayı salladı ve Lee'nin çenesinin düşmesine neden oldu.

"Yüce İsa!" Brooke kapı aralığından bağırdı ve onun tekrar içeri daldığını gördüm.

Silah. Silahım nerede? Birini vurmam lazım. Baktım, sonra ellerimin tekrar çalışmasına sevinerek sürünmeye başladım. Lee ve Pierce

birbirlerini öldüreceklerdi!

Bir ses patlaması oldu ve Lee tek dizinin üzerine düştü. Yukarı baktı, gülümsüyordu, saçları gözlerinin içine düşüyordu. Sanırım bundan keyif alıyordu. Bir baloncuk ikimizi de sarmıştı ve onun koruması altında mor ve siyahtan oluşan parıltılı bir ışıltı etrafımızda çağlıyordu. Sonra baloncuk kayboldu ve Lee tekrar ayağa kalktı. Ondan hayranlık dolu bir ısıklık geldi. "Fena değil," dedi sırtarak. "Bunu iki kez yapabilir misin?"

"Sizinle yumruklaşmak istemeyeceğimi kabul ediyorum," dedi Pierce. "Bayan Morgan'dan uzaklaşın, yoksa sizi fena halde dövme zorunda kalacağım, efendim."

"Dur. Dur!" Silahımı bulduğum gibi sallayarak yerden bağırdım. "Pierce, Lee bana yardım ediyor. Endişelenmen gereken Brooke! Brooke, Lee değil!"

Pierce duraksadı, yumruğu simsiyah parlıyordu. "Seni melez köpek çağırdı," dedi, mavi gözleri emin değildi.

"Bunu ona Brooke yaptırdı!" Dedim ve Pierce Lee'ye döndü. Lee'nin elinde kendi damlayan topu vardı ve onun sırtışıyla Pierce'ın elindeki parıltı söndü. "Rachel'a yardım etmeyi düşünüyor musun?"

"Yakaladım seni, kaltak," diye fısıldadı Brooke.

"Hey!" Alt bacağıma keskin bir acı saplanırken ayağımı salladım. Bis bir kanat telaşıyla havalandı. Kahretsin, beni yine yakalamıştı!

Lee'nin yüzü asıldı. Bir karar vererek Pierce için yaptığı siyah yapışkanı Brooke'a fırlattı. Odağım bulanıklaştı ama çığlığını duydum. Mor renkli bir çarşaf üzerini örttüğünde çığlık korkutucu bir anilikle kesildi. Kasıldı, sonra hareketsiz kaldı.

Kendimi pek iyi hissetmiyordum. Gözlerimi kaçırarak yere yığılmaya başladım. Sıcak bir el beni yakaladı ve Pierce'ın içine yığıldığımda her şey değişti. Gözlerimi açamıyordum ama o olduğunu biliyordum çünkü kömür tozu ve ayakkabı cilası kokusunu alabiliyordum. "Senin bir kabadayı olduğunu sanıyordum," dediğini duydum, sonra ayağa kalkarken inledim ve dünya döndü.

"Öyleyim," dedi Lee eğlenerek, "ama çarkın bu dönüşünde Rachel daha iyi bir bahis. Araban var mı?"

"Kaldırımında arabalar var," dedi ihtiyatla. "Sen kullanabilir misin? Rachel bu işte iyi olmadığını düşünüyor." "Balla

sarhoş olmuş bir peri gibi," diye kekeledim.

Arabanın yanında toplanmış yığından bir inilti duyuldu ve Lee'nin

Gözleri kısıldı. "Bir dahaki sefere benden yardım iste!" dedi yüksek sesle. "Alamayacaksın ama en azından beni kızdırmayacaksın!"

Oh iyi. Brooke hâlâ hayattaydı. Parmaklarım körlemesine Pierce'ın boynunu aradı. "Buraya gelme vaktin gelmişti," diye mırıldandım, yine aldığım ilacın etkisiyle kendimi kaybetmişim. Gözlerim açıldı ve suratına bir tokat atmaya çalıştım ama zar zor dokundu ve kıkırdadım. "Silah. Silahım nerede? Lee'yi de yanımızda götürmeliyiz."

"Özür dilerim efendim," dedi Pierce, beni yukarı kaldırırken sesi sertleşmişti.

"Silah," diye mırıldandım. "Silahımı istiyorum, lanet olsun!" Yumuşak bir nefes aldım ve silah kucağıma düştü. "Teşekkürler Bis," diye mırıldandım. "Düt, dü! Tren kalkıyor!"

Etrafımdaki kollar sertleşti. "Rachel?"

"Brooke ona ilaç verdi," dedi Lee. "Merdivenleri öneririm." Hafif bir tereddüt oldu ve sonra hareket etmeye başladı. Yanık halı kokusu içeri girdi, sonra kayboldu.

"Şeytani derecede iyi bir koğuştı," dedi Pierce ve ışıklar üzerimden geçerken tavana baktım, yürüyebildiğimiz kadar hızlı bir şekilde tavanda sürünürken Bis'i flaşlar halinde gördüm. Gülümseyerek Pierce'ın kirli sakallı yanağını okşadım, ne kadar sert vurursam vurayım yüzünü hissedemememe şaşırdım.

"Şapkanı beğendim Pierce," dedim odaklanmaya çalışarak.

Koridordaki insan sesleri yukarı çıktıkça belirginleşmeye başladı. Yangın alarmı hâlâ çalışıyordu ve bina boşaltılıyordu. Pierce'ın kollarında sarsılırken kıkırdadım. Kahretsin, komik bir şey yoktu ama duramıyordum.

Üstümde Pierce endişeyle Lee'ye baktı. "İyi olduğuna emin misin?"

"O kesinlikle iyi," dedi Lee ve heyecanlı öğrencileri son merdivene kadar takip ederken homurdandım.

Küçük yan kapıdan çıkıp karanlığa karıştığımızda neşelendim. Gürültü ve yanıp sönen ışıklar beni çarptı. Üç itfaiyeci, hava paketleri ve yüz kalkanlarının ardında yüz­süz yüz­süz bize doğru geliyordu.

"Alt kata!" Lee bağırdı. "Aşağıda dört kişi var, baygınlar! Bir cadı hepsini bayıltmış! Kadın deli!"

Biri işaret ederek "Ambulans orada," dedi ve gitti,

başka bir öğrenci çıkarken kapıdan içeri daldı. Hava hortumlarından nefesleri tıslayan ve gecenin içinde canavar gibi görünen turuncu giysili dört adam daha hantalca geçti. Bir kalabalık toplanmıştı ve onların yardımını savuşturan Pierce beni taşımaya devam ederek loş sokağa doğru ilerledi.

"İşte," dedi, kaldırımında duran sahipsiz itfaiye arabasına bakarak.

"Şaka yapıyor olmalısın," dedi Lee, emin görünmüyordu.

Pierce el yordamıyla arka kapıya yöneldi ve ben çığlık atarak içeri düştüm, kendimi bir şekilde Pierce'ın kucağında buldum. Şapkası yere düştü ve ben onu yerden alıp başıma geçirmeyi başardım. "Araba kullanabileceğini söylemiştin. Hadi çekelim!" Pierce, ağzım durmadan "Lookie, I'm Pierce," şarkısını tekrar tekrar söylemeye devam ederken beni savuşturdu.

"Lütfen gidebilir miyiz!" Pierce sesine panik karıştığını söyledi. "Rachel iyi değil."

"Haklısın." Lee karanlıkta mavi ve kırmızı renkte yanıp sönen uzaktaki ışıklara ve sırtı bize dönük bir şekilde durmuş, tüvit giymiş ve içinde çok fazla latte olan bir adamı sakinleştirmeye çalışan şerife baktı.

"İtfaiye müdürünün arabasını çal," dedi ve arabanın kolunu çekip direksiyona geçti. "Neden olmasın? Onu susturamaz mısınız!"

"Hayır," dedi Pierce, biz sarsılarak harekete geçerken sesi kederliydi ve ben sevinçle çığlık attım. "Daha da yazık. Hızlı sür."

On altı

Ivy! "Pierce bağırdı ve ben Pierce'ın kollarında uzanırken odağıma girip çıkan perilere *pf* sesleri çıkardım. "Biraz yardım!" "Pierce?" Belli belirsiz bir ses duydum ve ardından aniden gelen vampir tütsüsü ve kahve kokusu bir kurdele gibi içime işledi. "Aman Tanrım! Tanrım, ne oldu?"

Gözlerimi açık tutamadım ve loş koridorda sallanarak durduğumuzda kapandılar. Son gördüğüm Bis'in tavana yapışmış, gözleri kırmızı ve korkmuş haliydi. Gürültü bulanıklaştı ama mutfak kokularının harika karışımı bana çarpına kadar hareket ettiğimi hissettim. Pierce'ın sesi yatıştırıcıydı, içime doğru gürlüyordu. "Brooke" ve "üniversite" kelimelerini ve Ivy'nin öfke tıslamasını yakaladım ve sonra dalıp gittim...

"Rachel?"

Endişeli ve yakındı ve hipnotize olmuş vampirin sarhoş edici kokusundan her tarafım karıncalandı. Zavallı kız muhtemelen geçen haftadan beri açlığını gidermemişti. Pierce yer değiştirirken başım öne eğildi ve buzdolabının uğultusu peri kanatlarının sesiyle savaştı. Onlardan bir sürü vardı. Ama Jenks yoktu.

"İyiyim," diye geveledim, sonra sesim son kısmı tamamlayamayıp sadece dağınık bir şekilde "Ben-m-m f-f-f-f" çıkınca kıkırdadım.

"Boku yedin, tamam mı?" dedi Ivy ve serin parmakları bana dokunduğunda gözlerim açıldı.

"Cadılar meclisi üyesi kadın ona bir şey vermiş," dedi Pierce, şapkası gitmiş ve saçları dağılmıştı. "Ve sonra Lee onu bayılttı."

"Lee?" Ivy bağırdı ve ben de kalçamın neden ağrıdığını hatırladım. Beni iki kere düşürmüştü. Ve sonra bana bir ley-line uyku tılsımıyla vurmuştu!

"İtfaiyecinin arabasında!" Öfkeyle söyledim, sonra duraksadım, hâlâ Pierce'ın şapkasını taktığımı fark ettim. "Lee beni susturmak için bana büyü yaptı. Piç kurusu."

Pierce yüzünü buruşturdu. "Kıçımızı bir elektrik direğine dolamadan buraya gelmenin tek yolunun bu olduğunu düşünebilir insan," dedi açıkça

Lee'nin söylediği bir şeyi tekrarlıyordu.

"Harika." Ivy'nin sesi kuruydu. "Hatırlat da bir dahaki sefere onu gördüğümde yeni bir delik açayım."

"Ah," dedi Pierce ve ağırlığımı değiştirdiğinde iç çektim. "Arabayı terk ediyor. Onsuz kaçamazdık."

"Kaçmış, lanet olsun," diye mırıldandı Ivy. "Muhtemelen seni çağırmak, sonra da sahte bir hikâyeyle Rachel'a yakınlaşmak onun fikriydi."

Nefesim Pierce'ın gömleğinden sekerek sıcak bir şekilde bana geri geliyordu. Başımı çevirerek onlara baktım. "Lee iyi," dedim. Benim Al olduğumu sandığında dehşete kapılmıştı.

Ivy'nin endişeli yüzü, floresan ışığıyla parlayan mutfak tavanının bembeyaz görüntüsüyle çerçevelenmişti. Kaşlarımı çatarak arkasındaki askıya baktım. *Küçük büyü kabımda neden bir göçük var?* "Sanırım oturabilirim," dedim, kendimi daha iyi hissetmeye başlamıştım. Ya da en azından kafam o kadar iyi değildi.

Ivy hemen bir sandalye çekti. Pierce belirgin bir nezaketle beni sandalyeye oturttu. Ivy o kadar endişeliydi ki birini boğacakmış gibi görünüyordu, Pierce ise kirli sakalı ve kıvrılmamış gömleğiyle çok tatlıydı. Morluklarım zonkluyordu ama masanın yardımı ve Pierce'ın desteğiyle oturdum ve tavana göz kırparak her şeyin durmasını bekledim. Artık evdeydim. *Oh, kahretsin. Sanırım ağlayacağım,* diye düşündüm gözlerim dalgalanırken.

"Rachel? Rachel!" Ivy yüksek sesle, dikkatimi tencere rafında fısıldaşan peri çocuklarından uzaklaştırarak, "Rachel!" dedi. Önümde çömelerek ona bakmamı sağladı. "Lee demiştin. Stanley Saladan'ı mı kastediyorsun? Seni Brooke için mi çağırdı? Neden şimdi sana yardım ediyor?"

"Alcınız var," diye mırıldandım, siyah tişörtünün karşısında bembeyaz duruyordu. "Jenks nerede?" Onu bulmak için tavana baktım ve Ivy çenemi tekrar ona çevirdi.

"İçinde kötü bir his vardı, o yüzden seni aramaya gitti," dedi. "Lee sana neden yardım etti?"

Gözlerimi kırptım. "Çünkü Pierce araba kullanmayı beceremiyor." Sıralamaya başladım ve Ivy beni tekrar dikleştirdi. "Çok güzel gözlerin var Ivy," dedim, kelimelerim düşünmeden dökülüyordu.

Baktı, gözleri aniden simsiyah açıldığında içimde bir vampir tütsüsü dalgası dolaştı. Yutkunarak ellerini üzerimden çekti. "Sana neyle vurdular?" diye sordu ayağa kalkıp geri çekilirken.

uzakta. "Kahve yardımcı olur mu yoksa daha da kötüleştirir mi?"

"Bilmiyorum." İçinden yumuşak, memnun bir hmmm geçti. Pastel ipek elbiseleri içinde altı peri kızı başının etrafında dolanırken orada öyle tatlı görünüyordu ki. *Peri prensesi. Peri Prensesi Ivy, güzel mi güzel bir oyuncu kadrosuyla.*

Çenesini sıkarak Ivy koridordan gelen gümbürtülere döndü. Pixie'ler ayağa kalkıp dağıldılar. Lee'ydi, sanki burada olmaya hakkı varmış gibi görünüyordu ama Ivy'nin bu konuda ne hissedeceğinden emin değildi. Akıllı adam.

"Açıklamak için üç saniyen var," dedi Ivy, yanaklarında kırmızı lekeler belirmişti. Nick'e yaptıkları düşünüldüğünde hiç de fena değildi.

Siyah saçlı adam ona dişlek bir gülümseme verdi ve başını eğdi. "Hey, merhaba, Ivy. Darılmaca gücenmece yok, ha?"

"Oooh, güzel, güzel parlak gözler," dedim, kalkmaya çalıştığım da Pierce'ın beni tekrar aşağı ittiğini gördüm. Omzumdaki elinden bir karıncalanma yayıldı - adam güç sızdırıyordu. Ceket, yeleği ve benim eşyalarımınla birlikte masanın üzerindeydi. Bis'i aramaya geldiğinde her şeyi Nick'in evinden getirmiş olmalıydı. Ne harika bir adam. Çantam bile oradaydı.

Ivy'nin teli sıkıydı. "Zaman doldu," dedi ve Lee'ye doğru yürümeye başladı.

Lee geri çekildi, elini kaldırdı. "Camdan sarkıp 'Ben dünyanın kraliyim!' diye bağırarak kafayı bulmuş bir kızıl saçlı varken Hollows trafiğinden geçmeyi dene."

Bunu hatırlamıyordum ama Pierce'a bir bakışım bana bunun doğru olduğunu söyledi. "Onu sen çağırdın! Bir iblis gibi!" Ivy suçladı.

"O bir iblis," dedi ve Ivy'nin yüzü sertleşti. Ama ben bir iblissem, Lee de bir iblisti. "Mecburdum," diye ekledi Lee, sesi daha yumuşaktı. "Kafamda bir silah vardı. Biri kafanıza silah dayadığında ya da 'görev' dediğinde kaç şey yaptınız? Beni rahat bırakır mısınız? Kaçmasına yardım ettim."

"Onu patlamaya hazır bir tekneye kilitlediniz!" Ivy bağırdı.

Lee'nin yüz ifadesi anlayışla aydınlandı. Bis'e tavşan kulaklı bir öpücük verirken "Bu bir yıl önceydi!" diye yakındı. Buzdolabının tepesinde perilerle birlikte gizlenen çirkin şeyini yapıyordu. Bazıları onu taklit etmekte oldukça iyiydi ve ben de gülümsedim.

"Ayrıca, bombayı yerleştiren ben değildim," dedi Lee. "Bombayı

Kisten." Ani sessizlikte Lee'nin yüzü ciddiydi. "Vefatı için üzgünüm. İyi bir adamdı. Hadi ama Ivy," diye ikna etti, zengin bir Batı Yakası cadı ailesinden gelen başarılı ve nazik bir bekâr gibi. "Tekne bir işti. Bu ise hayatta kalmak. Rachel beni affetti."

Trent'in bu adamı neden sevdiğini anlamaya başlamıştım, iş konusunda rakip olsalar bile. Onu affetmemiştim ama bunu söyleyecek kadar da hatadan uzak değildim. Ivy dudaklarını birbirine bastırđı, arkasını dönerken gerginliğı azaldı. Elimi orta adadaki tezgâha uzatarak ayağı kalktım. Çağrı çemberimi bulmak zorundaydım. Bu lanet işareti ayağımdan çıkarmak ve adımları -Ivy, Jenks, Al ve annemden başka kimsenin bilmediğı güzel, anonim iblis adımları- geri almak için bir dakika daha beklemeyecektim. *Tanrı yardımcım olsun.*

Biri dirseğimi tuttu ve Pierce'a göz kırptım, masadan orta tezgâha doğru iki adımda tökezlerken beni dik tuttu. Şapkası başımdan düşüyordu ve neredeyse düşecekken düzelttim. "Neredeyse ayakta uyuyacaksın," dedi. "Otur."

"Al," dedim, ellerim ada tezgahının tepesine çarptığında derin bir nefes aldım. Başarmıştım. "Çembere girsen iyi olur. Al'ı aramalıyım."

Lee sarsıldı. "Bu bir tuzak mı? Beni Al'a mı veriyorsun?" diye bağırdı ve ben de onun arka taraftaki hatta dokunduğunu hissedince irkildim.

Ivy eğildi ve Pierce elini savurduğunda ve bize doğru yönelen mor top lavaboya sektiğinde ben irkildim. Periler çığlık atarak dağıldılar. "Bay Saladan!" Ben açık pencereden dışarı süzülen dumana öksürürken Pierce bağırdı. "Hepsini atın, sakın olun!"

"Buna geri dönmeyeceğim!" Lee korkudan kararlı bir şekilde haykırdı.

Ivy tezgâhın arkasından kalktı, gözleri simsiyahtı ve Pierce'ın deyişleriyle öfkeden kuduruyordu. "Rachel insanları Al'a vermiyor, *seni pislik!* Sonsuzluğa atılmayı hak ediyor olabilirsin ama onun yaptığı bu değil! Al'a hiçbir şey borçlu olmadığın sürece güvendesin." Tereddüt etti, sonra ekledi, "Yine de bir çembere girmenin zararı olmaz."

Lee gözlerini kısarak ona baktı, elinde siyah bir top daha vardı. Onları meşgul görünce tezgâhın seviyesinin altına indim ve kayıp kırımın üzerine düşerken küfrettim. Dikkatlice hareket ederek dizlerimin üzerine çöktüm ve aynamı aradım. Al borcunu ödeyecekti. Onu zorlayacaktım. Şeytanlarla bir bağlantım daha azalacaktı. Güzel bir gece olacaktı.

"Seninle bir alıp veremediğim yok," dedi Pierce, "ama Rachel'ı bir daha tehdit edersen, ona vaat ettiğin acının üç katını sana yaşatırım."

Gözlerimi kırıştırtarak büyü kitaplarıma baktım. Aynam orada değildi. "Gitmiş!" diye bağırdım, sonra hâlâ çantamda olduğunu hatırladım.

"Beni korkutmuyorsun," dedi Lee Pierce'a, hayal kırıklığımdan habersiz.

Pierce bunu bir tehdit haline getirerek, "O halde dikkat etmediğinizi düşünüyorum," dedi.

Üstümde, Bis tavan boyunca sürünüyordu, rengi neredeyse mükemmel bir şekilde eşleşiyordu. Pierce ve Lee tartışırken kulaklarını kafasına dikmişti. Aldırış etmeden masaya geri döndüm, yanlış değerlendirince düştüm ve sadece çantamı değil, tüm paltoları üzerime çektim. Bir süre oturup bir şeyler düşündükten sonra orada kalmaya karar verdim. Eğer yerdeysem, aşağı düşemezdim. Aynamı kaydırarak çıkardım ve ağır camla mücadele ettim. "Al?" diye bağırdım, aynam sonunda kucağımdaydı. "Kaldır kıcını da buraya gel!" Elimi aynanın ortasına koyarak ekledim.

Tartışma aniden kesildi ve Lee ortadaki tezgâhın yanından görüş alanıma girdi. "Bunu şimdi mi yapmalı?" diye sordu, endişeli görünüyordu.

Ivy aniden yanımdaydı. "Hayır," dedi kuru bir sesle, masanın altına eğilip aynayı almaya çalışırken dudakları gerilmiş ve kaşları çatılmıştı.

"Benim!" Geri çekerek söyledim. "Bırak!" Tehdit ettim ve ayağa kalktı, ellerini kalçalarına dayadı ve bana tiksintiyle baktı. "Adımı geri istiyorum. Al'inkini çok fazla insan biliyor." Aynaya döndüm ve üzerinde hiçbir çizgi olmadığını gördüm. Ayna boştu. "Aynama ne oldu?" Dedim şaşkınlıkla. Sonra o aptal şeyin arkasına baktığımı fark ederek küfrettim ve ters çevirdim. Kontrast oluşturan şarap rengi derinliklerin ve keskin elmas çizgilerin kristal güzelliği yapay ışıktaki parlıyordu ve parmaklarımı sevgiyle camın üzerinde gezdirdim. Çok güzeldi. Çalıştırmak için bir lanet gerekmesi çok kötüydü.

Üçü de başımda dikilmiş, endişeyle beni izliyorlardı. "Bunu yapmasına izin mi vereceksin?" Lee sordu, kaşları çatılmıştı.

"Ona ilaç veren sensin," dedi Ivy. "Belki içinizden biri, kelimelerin kafasındaki hangi delikten çıktığını bulması ihtimaline karşı bir çember oluşturabilir."

"Ben iyiyim!" Gözlerimi kısarak onlara baktım. "İsmimi geri istiyorum," dedim nefes nefese, düşmemek için sırtımı ağır bir masa ayağına dayadım. "Bir çember oluşturun. Hepiniz."

Lanet olsun, kendimi iyi hissediyordum. Lee'nin bana yaptığı son atış krema olmuştu. "Al!" Bağırdım, elimi aynanın üzerine koydum, çizgileri aşırıyordum ve tamamen yanlışı yerdeydim. "Konuş benimle!"

"Belki de kendi cenazemizle ilgilenmeliyiz," dedi Pierce, manyetik tebeşirimi sakladığım çekmeceyi açıp Ivy ve Lee'nin etrafına geniş bir daire çizerek. "İlaç yakında tükenecek. Mısırlı bir peri izlemek gibi." İşı bitince ayağı kalktı, dairenin büyüklüğünü inceledi ve o ana kadar unutulmuş olan su sıçratma tabancamı yerden aldı.

Lee öfkeyle davet edilmediği çemberin içinde durdu. "Neden silah istiyorsun?"

Pierce pantolonunun cebine bakıp kaşlarını çatarak, "Bu her şeyi silip süpürecek kadar iyi bir silah," dedi. "İblis beni onu izlemem için görevlendirdi, bu yüzden çemberin dışında iyi olacağım, ama bir iblisin sözüne fazla güvenmem." Pierce ceketini kaptı, silkti ve tabancayı büyük ön ceplerden birine attı.

Şüpheli görünen Lee, çemberini çağırdı ve mor renkli bir sonsuzluk ortaya çıktı.

"Al-l-l-l-l-l-l," diye seslendim, serçe parmağımı düzgün bir şekilde yerleştirmek için boşdaki elimi kullandım, başparmağımı yanlışlıkla sağ gliften kaydırduğımda gözlerimi kısıtım. Kahretsin, bu çok zordu ve sonunda her şeyi yerine oturttuğumda nefes verdim. "Al!" Farkındalığımı arkadaki ley hattına dokundurarak bağırdım. Güç içime doldu ve nefesim kesildi. "Ooooh, bu iyi hissettiriyor!" Dedim ve Pierce kızardı.

"Al!" Tekrar seslendim, diğerlerinin çemberin içinde güvende olmasından memnundum. "Buraya gel yoksa oraya gelip tekmeleyeceğim. Senin. Kıçını." *Aptal, aptal iblis*, diye düşündüm, elimi aynaya bastırarak. *Anlaşmamızdan sıyrılmaya çalışıyordu*. "Konuş benimle, Al!" İstedim. "Seni iğrenç, küçük, hayırsız, piç kurusu iblis!"

Al telefonu açtığında zihnimin genişlediğini hissettiğimde gözlerim büyüdü ve nabzım hızlandı. Ne kadar aptalca davrandığımı bana korkutucu bir kesinlikle gösteren bir berraklık vurdu. *Kahretsin. Ne yapıyorum ben böyle?*

Yüce Tanrım, Rachel, beş dakika gidemez misin... tatlı yapışkan cehennem! diye haykırdı iblis, düşünceleri öfkeden

Bir şeyin etkisinde olduğumu anlayınca endişelendi. *Nerede... Kilisenizde mi? Neyin etkisindesin, kaşıntılı cadı?*

"Adımı geri istiyorum ve bunu hemen istiyorum," dedim yüksek sesle. "Ve şu lanet işaretini de çıkar!

"Hey!" diye bağırdım, çünkü Al aniden ortadan kayboldu ve ben tekrar uyuşturulmuş sersemliğime geri döndüm. Bir elimi karnıma koyarak aynayı bir kenara bıraktım ve kendimi dikleştirmek için masayı kullandım. Artık kendimi pek iyi hissetmiyordum. "Geliyor," dedim. *Hoo-hoo! İşte başlıyoruz!*

Al, benim mutfağıma en az onunkine olduğu kadar alışmış bir şekilde, sanki oraya aitmiş gibi içeri daldı. Pierce'a kaşlarını çatı, sonra koruma çemberinin içinde güvende olan Ivy ve Lee'ye baktı. "Stanley Saladan?" diye mırıldandı iblis, şeytanca gülümseyerek ve adamın yüzü kül gibi oldu.

"Hâlâ ürkütücü olduğumu mu düşünüyorsun?" Pierce gömleğinin kuyruğunu içeri sokup daha şık görünmeye çalışırken mırıldandı.

"Lee sana hiçbir şey borçlu değil!" Dedim. "Sınırların dışında."

İblisin yüzünde bir kızgınlık izi belirdi; sonra sanki bu onu rahatsız etmiyormuş gibi gülümsedi. "Rachel, benim kaşınan cadım," dedi Al kelepçelerindeki dantelleri çekiştirirken. "Bunu konuşmuştuk. Küçük, iğrenç adamları toplamayı bırakmalısın. Gerçekten kaç taneye ihtiyacın var, aşkım?"

Dizlerim ağrıyordu ve titriyorlardı. "Brooke beni yine çağırdı!" Elimle işaret ederek bağırdım, sonra üniversitenin nerede olduğunu hatırlayınca kolumu kaydardım. "Sana çağıracağını söylemiştim. Kayışları olan tekerlekli bir yatağı vardı. *Şimdi* adımı geri istiyorum!"

Al bir hava üfledi ama bana doğru geliyordu ve ben geri çekildim.

"Bana ilaç verdiler," dedim, uzanan koluna vurup uzaklaştırmaya çalışarak

Kendimi yerden kaldırılmış ve masanın üzerine, Ivy'nin kâğıtlarının üzerine oturtulmuş olarak buldum. "Bacağımdan," diye devam ettim nefesimi koklayıp fûme gözlüklerinin üzerinden bana bakarken. "Beni iki kez vurdu. Adımı istiyorum, yoksa senin için bir şey tarladığım her seferinde senden ücret almaya başlayacağım. Ve bu pahalı olacak. Adım Park Place. Bud-dy."

Kırmızı, keçi gözlü gözleri fûme gözlüklerinin üzerinden bana bakıyordu. "Şu anda daha çok Oriental Avenue gibisin, güvercin. Neyin peşindesin?"

Lee'nin sadece bir çemberin dışında bir iblisle durduğuma değil, aynı zamanda Al'ın bana eşitmişim gibi davrandığına dair şaşkınlığını yakalayarak onu ittim. *Ya da belki de en sevdiği evcil hayvanı*, Al beni yakaladığında değiştirdim.

eğilmeye başladı. "İstiyorum..."-beyaz eldivenli eliyle omzumu tutup beni dik tutarken nefes nefese kaldım-"... adımı. Hemen şimdi. Bu saçmalık! Ciddiyim!"

Al arkasındaki iki kişiye baktı, bir daire içinde güvendeydiler, sonra Pierce'a baktı. Üzerinden akan yanık kehribara burnumu kırıştırdım ve o da beni bıraktı. Bir feryatla masadan kayarak ayaklarının dibine buruşuk bir yığın halinde düştüm. "Ah," diye mırıldandım, küçük şirin tokalı botlarını görünce. Artık kimse tokalı bot giymiyor ve ben de gelecek kış gündönümünde ona gerçek botlar almaya karar verdim. *Seksi erkek botları. Evet.* El yordamıyla masanın üstünü buldum ve kendimi yukarı çektim.

Keçi gözleri kısıldı ve Pierce'a döndü. "Ona göz kulak olman gerekiyor."

"Öyleyim!" dedi Pierce, kendi öfkesini göstererek. "Doğduğumdan beri belaya bu kadar meyilli bir kadın görmedim ve senin bu meseleyi halletmeyi reddetmen işleri iyice içinden çıkılmaz bir hale sokuyor. Rachel'a adını ver yoksa Newt'e bunu yapamayacağımı söylerim."

"Evet," dedim ayaklarımın üzerinde dönüp odaklanmaya çalışırken.

Al sessizdi, Pierce kaşlarını meydan okurcasına kaldırırken çenesi sıkılmıştı. İblis aniden, "Gel, gidelim," dedi. "Pierce, sen burada kal. Gün doğmadan onu geri göndereceğim."

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Gitmek mi? Nereye gideceksin?"

Al, Ivy, Lee ve Pierce'a dönüp baktı ve burnunu çekti. "Seyircilerin önünde küfürler savurmayacağım." Al yüzünü buruşturdu, kızgın görünüyordu.

Birden Pierce'ın yaptığını fark ettim. Al anlaşılmamıza sadık kalacaktı. Sürüklenmem, uyuşturulmam ve lobotomiye götürülmem gerekmişti ama adımı geri alacaktım. Dişlerimi sıkarak garip bir gülümsemeyle Ivy'ye baktım. *Güzel bir gün olacaktı.*

"Hey!" diye bağırdım, Al beni kendine doğru çekince tökezledim ve yanık kehribar rengi bir gül püskürdü. "Neden burada yapamıyoruz?" diye sordum, ama bir solukla ciğerlerimdeki havanın ezildiğini fark ettim. Gitmiştik.

On yedi

MCiğerlerim geri tepti ve kaydığımı hissettim; sonra etim Al'ı benden ayırmak için yeniden biçimlenmeden önce bile dik durdum. Nabzım hızla atarken, Al beni bıraktığında sendeledim,

Meclisin sahip olduğu iç içe geçmiş buzlu-beyaz kenarlı dairelerden oluşan aynı desenle oyulmuş kaygan siyah taşta düşmekten kıl payı kurtuldum. Yüzümü buruşturarak solmakta olan acı tılsımımı gömleğimin altına geri soktum. Pierce'ın şapkasını yerden almak için eğildim ve kalçam itiraz etti. Muhtemelen şimdiye kadar siyah ve mavi olmuştu.

Al uzun dolaplardan birini karıştırırken sırtı bana dönüktü, ahşap çerçevelerdeki eski camlar yüzünü bulanıklaştırıyordu. "Üşüdüysen ateşi yak," dedi ve avuç içi kadar bir torbayı bana doğru fırlattı.

Yere değerse beni tokatlayacağını bildiğimden yakalamak için çabaladım. Torba yumuşacıktı, muhtemelen içinde kaba tuz vardı. Ağrımaya başladığını hissederek, siyah ipek çantayı odanın ortasında neşeyle yanan küçük ocak ateşi ile devasa ama karanlık dairesel ateş çukuru arasında duran arduvaz masanın köşesine koymak için odayı geçtim. İç çekerek Pierce'ın şapkasını ortadaki ateşi çevreleyen bankın üzerine bıraktım. Uyuşturucunun etkisi geçmeye başlamıştı ve kollarımı kendime dolayarak ana ocakta ateş yakma zahmeti ile laneti yapmak için gereken süre boyunca üşümeyi tarttım. *Tanrım, sonunda yapacaktı.*

Al bir şeyi kontrol etmek için kilitli olmayan bir dolaptan bir kitap çıkardığında altı sabit kürede yumuşak bir parıltı belirdi ve küçük ocağın önündeki arduvaz masayı zar zor aydınlattı. Masanın iki ucunda birer sandalye vardı; birincisinin minderleri ve kolları vardı, ikincisi ise basit bir tabureydi. Tabureye ilk kez oturmaya çalıştığımda ve kendimi odanın yarısına kadar çarpılmış bulduğumda çok şaşırılmışım. Görünüşe göre Ceri'nin rahat sandalyesini kullanmam gerekiyordu.

Düşüncelerim kendi mutfağıma kaydı ve iç geçirdim, pırıl pırıl tezgahları ve parlak ışıkları özlediğim için değil ama

geride bıraktı. "Hayatımı kurtarmak için ateş yakamayacağımı biliyorsun," diye yakındım çıra sepetinden birkaç ince çubuk seçerken. Hava o kadar da soğuk değildi ama ateş yakmaya çalışıyorsam, bana yazım gereçleri fırlatmayı bırakmalıydı. "Senin ateş kütüğün falan yok mu?"

Al kilitli bir kutudaki bıçak koleksiyonundan başını kaldırıp bakmadı bile. "O zaman sen öğrenene kadar üşürüz. Bütün çıraları kullanmamaya çalış. Pahalıdır." Çukurun ortasındaki külü karıştırıp yaşam belirtisi aradığımı görünce, üzerinde kıvranan bir kadın olan o çirkin tören bıçağını çantanın yanına koymak için odayı geçti.

"Isıtıcıyı açamaz mısın?" diye yakındım. Kabul odası bir malikâneye benziyordu, Pierce'ın uyuduğu sıradan mutfak moderndi ve Tanrı'ya şükür Al'ın yatak odasını hiç görmemiştim ama burada rustik bir havası vardı.

"Burada pipo yok," dedi, düşünceli bir şekilde mum zulasını parmaklarken sesi zayıftı.

Başımı salladım. Duh. Aceleyle kurulmuş bir çember bile güvenli olurdu. Krathion'un hâlâ Bay Fish'in yanında oturduğu şömineye baktım ve ürperdim. Bir ölüm perisinden korunmaya ne sıklıkla ihtiyaç duyacaktım ki zaten?

Al bir çekmeceyi sertçe kapattıktan sonra muhtemelen kızılağaçtan yapılmış küçük, ince bir tahtayı tuz ve mumların yanına koydu. "Kendini daha iyi hissediyor musun?" diye sordu sinsice.

Yine başımı salladım ve ısı tuzağı görevi görmesi için bir odun parçasını çukura bırakıp külün içine soktum. "Evet," dedim kısaca, ellerimdeki külün etrafa yayılan yanık amberden daha iyi koktuğunu düşünerek. Eve gittiğimde duş almam gerekecekti.

"Yazık." Al arkasını döndü, metal nesnelerden oluşan bir rafı taradı ve rastgele gibi görünen bir tanesini kopardı. "Seni sarhoşken severdim. Daha eğlencelisin. Sana pasta yapayım mı aşkım?"

Kötü kötü sırtıyordu ve ben de onun kırmızı yüzüne ve keçi gibi çekik gözlerine bakarak yüzümü buruşturdum. Loş ışıktaki neredeyse normal görünüyorlardı. Ona pastasını nereye sokabileceğini söylemek için bir nefes aldım, ama sarsıldı, gözleri ocağa gitti ve onlara hevesli bir ışık geldi. "Biliyordum. Küçük büyür!" diye fısıldadı, odanın öbür ucuna fırlayarak.

Pierce küçük ocağın önünde belirdiğinde ayağa kalktım,

Al'ın pençesine doğru. "Yakaladım seni!" Al hırladı, beyaz eldivenli eli boğazındaydı. Pierce'ın gözleri irileşti, sonra da tam Al kafasını taş şömineye sokmadan önce gözlerini kapattı. Bay Fish çirkin bir gümbürtüyle sıçradı ve Pierce acıyla homurdandı. Pierce'ın eli havaya fırladı ve Nick'in dairesinden aldığı kahve fincanı yuvarlanarak sert zeminde paramparça oldu.

"Krathion'a dikkat et!" Şişenin devrildiğini görerek bağırdım ama geri sallanarak kurtuldu.

"Bu beni Newt'le tehdit ettiğin için," dedi Al. "Senin *sahibin* benim. Bunu sakın unutma."

"Al! Dur!" Al, Pierce'ın kafasını ikinci kez şömineye iterken ben bağırdım. "Krathion'u devireceksin!"

"Bu da sana söylediğimde olduğun yerde kalmadığın için," diye hırladı iblis ama Pierce onu muhtemelen duyamıyordu. Gözleri arkaya kaymış ve gevşemişti.

"Al!" Bağırdım ve elini açarak Pierce'ın soğuktan bayılmış bir halde ocağa yığılmasına izin verdi.

İblis bana döndü ve ben de onun kaynayan öfkesinden korkarak masanın yanında durdum. Arkasında alçak ateş yanıyordu. Ayaklarının dibinde Pierce kıpırdamadan yatıyordu.

"Senin derdin ne!" Pierce'ın iyi olup olmadığını görmek isteyerek sordum ama Al'ın gözleri fûme gözlüklerinin üzerinden beni değerlendirmeye çalışıyordu ve beyaz eldivenli elleri yumruk olmuştu.

"Hâlâ ayakta olmanızın tek nedeni," dedi Al, sesi karanlık, yüksek tavanda bir yankı fısıldayarak, "onu bu işe bulaştırmamış olmanız. Bir tanıdık tarafından tehdit edilmeyeceğim."

Ağzım kurumuştu ve dikkatimi bir an için Pierce'a verdikten sonra tekrar Al'a yönelttim. "Sürekli beni korumaya çalışıyor. Lanet olsun Al, bunu ben istemedim."

Duruşu hafifleyen Al, bakışlarını Pierce'a çevirdi. Parlak tokalı ayakkabısının burnunu kullanarak Pierce'ın paltosunu ateşten uzaklaştırdı. Yavaşça nefes aldım, en kötüsünün sona ermiş olabileceğini düşündüm ama yine de kalbim çarpıyordu. "Belki de Newt haklıydı," dedi Al kayıtsızca.

"Ne hakkında?" Tanrım, onu bayıltmıştı. Pierce kafatasının içinde kanıyor olabilirdi ve biz bunu asla bilemezdik.

Ama Al bana cevap vermedi, onun yerine bir dolaba gitti ve Pierce'ı yattığı yerde buruşturup bıraktı. "Kaldırın onu," dedi, sırtı bana dönüktü.

kariştirdi. "Tabii benim yapmamı istemiyorsan?"

Hayır, Al'ın yapmasını istemedim. Muhtemelen onu kaldırıp odanın öbür ucuna fırlatacaktı. Dizlerimin protestosuyla sert mermer zemine diz çöktüm. Pierce'ın başını kendime çevirip gözbebeklerinin olması gerektiği gibi büyüdüğünden emin olmak için göz kapaklarını kaldırdığımda çenem sıkıştı. Uyuyor gibi görünüyordu ama elimle yokladığımda saçlarının altında ikiz yumrular vardı. Yumuşakça kıvrılıp siyah parmak uçlarımda ipek gibiydi ve topuklarımda üzerine oturup nefes verdim. Muhtemelen iyi olacaktı.

"Şimdi, Rachel."

Al'a kötü bir bakış atarak ayağa kalktım ve Pierce'ı omuzlarının altından yakaladım. Zorlanarak geriye doğru ittim ve onu masanın yanından geçirip ateş çukuruna doğru sürükledim. Onu yerden kaldırıp bankın üzerine oturtmamın bir yolu yoktu, bu yüzden onu orada bıraktım, kollarını ve bacaklarını düzenlemek için biraz zaman ayırdım. *Pierce ipek çorapları nereden bulmuştu?*

"Onu bayılttığına inanamıyorum," dedim, sonra Al bana bir şey fırlattığında eğildim. Döndüğümde ağır bir bakır piramidin duvara çarparak bir çukur açtığını gördüm.

"Ona gelmemesini söyledim," dedi Al, gözlerinde boş, belli belirsiz bir kıskançlık ifadesiyle. "Bunu görmesini istemiyorum. Ateşini unut. Burada üşüyecek kadar uzun kalmayacaksın."

Pierce'a baktım, yavaş ve eşit nefes almasını gördüm. Ruh halim bozulmuştu, ağır piramidi aldım ve dikkat çekici bir gümbürtüyle masanın üzerine koydum. "Senden nefret ediyorum Al," dedim ama o sadece mırıldanmaya başladı ve taburesine oturup eşyaları düzenlemeye başladı. "Gerçekten nefret ediyorum," diye tekrar teklif ettim. "Ya ciddi şekilde yaralanırsa?"

Al sakince gözlüklerinin üzerinden bana baktı. "O zaman sohbetimizden *sonra* ve onu sana geri göndermeden *önce* onu düzelteceğim. Newt'in seni kalitesiz bir refakatçiyle bıraktığını söylemesini istemeyiz. O iyi olacak. Otur. Tabii ismini saklamak istemiyorsan?"

Kalbim güm güm attı ve Ceri'nin sandalyesine oturdum, acaba ben de onun izinden mi gidiyorum ve önümüzdeki bin yılı önümüzdeki dantel ve kadifeden yapılmış bu şeyin benim dünyam olduğunu düşünerek mi geçireceğim diye merak ettim.

Onun tuz torbasıyla meşgul olduğunu görünce altın muma uzandım. Al elimi tokatladı, ben de ona kaşlarımı çattım.

Acıyan elimi kolumun altına sokarken, "Sen izle," dedi. "Sana ihtiyacım olduğunda söyleyeceğim, daha önce değil."

"Bana uyar," dedim sıkıca. Pierce'a baktım ama gözleri hâlâ kapalıydı.

Al hâlâ mırıldanarak küçük siyah çantayı açtı. Beyaz eldivenini çıkardı, içine uzanıp bir avuç gri kum çıkardı ve aramızdaki arduvazın üzerinde bir ayak uzunluğunda bir Möbius şeridi çizdi. Mırıldanması bir ilahi sesine dönüşürken yağlı tozlar üzerinden süzüldü. Alçak ve tonal olan bu ses ilkel beynimin derinliklerine işledi ve daha dik oturmamı sağladı. Asyalı rahiplerin ilahisi gibiydi, başka bir şeyin yabancı gücü, gizemli ve yabancıydı. Hiçbir şey değişmese de Al bambaşka görünüyordu, karşımda oturuyor ve ondan geldiğini asla anlayamayacağım sözler söylüyordu.

"Bu tuz değil," dedim sonuncusu elinden dökülürken ve iç cebinden çıkardığı beyaz bir beze silerken.

"Tuz kullanmayacağım," dedi ve kirli havluyu bana fırlattı. "Beni ne sanıyorsun? Bu ölü yakma tozu." Al'ın bakışları uzaklaştı. "Çılgılık atarak öldü. O sırada onun içindeydim. Tanrım, her şeyi hissedebiliyordum. Sanki onunla birlikte ölüyordum."

Ben burada ne yapıyorum?

Tiksintiyle eğildim, Al glifinin üzerinden uzanıp elini benimkinin üzerine koyduğunda nefesim tısladı. Geri çektim ama beni daha sıkı kavrayarak elimi masaya bastırdı. Eldivenleri hâlâ yoktu ve teni düşündüğümünden daha koyuydu. Ondan bana doğru bir karıncalanma yayılıyordu ve bu kadar iyi hissettirmemesi gerektiğini düşünerek altından çekildim.

"Bu güç, Rachel," dedi Al yumuşak bir sesle, bakışlarını benimkilere sabitleyerek. "Bunun kötü olduğunu düşünmen sadece kötü yetiştirilmenden kaynaklanıyor. İçgüdülerinle hareket etmeli ve bundan zevk almalısın. Gordian Nathaniel Pierce öyle yapıyor." Eli masanın kendi tarafına döndü ve ben de nefes almayı hatırladım. "Piramidi bana ver."

Kaşlarımı çatmaktan kendimi alamadım ve Al'a baktım. Bekliyordu, masanın öbür ucuna uzanıp ona vereceğimden emindi - oysa o benden daha yakındı. İlaç sistemimden tamamen çıkmıştı ve kendimi bitkin hissediyordum. Al'ın bakışları sessiz bir tehditle Pierce'a kaydı ve piramide uzandım. Şimdi karşı çıkmak Pierce'ı daha fazla incitmekten başka bir işe yaramazdı.

Parmaklarım sıcak metale bastırıp oyulmuş figürleri bulduğunda Al'ın kalın dudakları gülümseyerek aralandı. Görüldüğünden daha ağırdı ve kolumun ağırlığı kaldırdığını hissedebiliyordum ama tereddüt ettim.

ley-line piramidimde olmayan garip yazıya baktım. Metal de ilk başta düşündüğüm gibi dost bakır değil, daha yoğun, daha koyu bir şeydi ve parmaklarıma tuzlanmış demir gibi geliyordu.

Açıklaması zordu ve isteksizce Al'ın bekleyen eline koydum. Çoğu insanda sadece birkaç tane olan avuç içi ağır ve belirgin çizgilerle doluydu. Avucunu daha önce hiç görmemiştim ve onu incelediğimi görünce kaşlarını çattı.

Al parmaklarını piramidin etrafında kıvırdı ve onu toz çizgilerinin kesiştiği sekiz rakamının ortasına yerleştirdi. İlahileri yeniden başladı ve ben bir ürpertiye bastırdım. Çıplak parmaklarını uzatan Al, gri mumu sekiz şeklinin bana en yakın olan mağarasına, altın mumu da onun önüne yerleştirdi. Monoton mırıldanmalarının arasında *ipse* ve *alius* kelimelerini yakaladım.

"Yanlış yapıyorsun," dedim ve Al'ın zikri kesildi.

Bir avuç toz daha alırken, "Bunu düzgün yapıyorum, öğrenci," dedi.

"Ama benim auram altın rengi," diye itiraz ettim. "Neden bende gri mum var?"

"Çünkü ben öyle diyorum. Sen grisin, Rachel. Sisten daha grisin ve bir o kadar da yoğun. Ayrıca, ben her zaman altın mumum."

Bu bir sebep değildi ve bunu bilerek mahvetmesine izin vermeyecektim.

"Mumunu yak," dedi Al. "Kutunun içinde fenerler var."

Ocak ateşinin yanındaki ince odun şeritlerinden oluşan kavanoza baktım, sonra bileğimi tutup avucumu yukarı kaldırarak içine bir avuç toz bıraktığında irkildim. Canlı, yağlı ve yapışkan bir his veriyordu. Sırf ondan kurtulmak için, yanmayan gri mumun dibinde eleyerek ayar kelimesi *olan ipse*'yi söyledim, sonra da altın olanın o değil ben olmam gerektiğini homurdandım.

"*Ipse*," diye *yineledi* Al, ben mumu onun kullandığı kelimeyle yakarken benimle alay ederek. Parmakları soğuk fitili sıkı ve ayrıldıklarında mum yanmıştı. Sırtarak ben de aynısını yaptım ve yine *ipse* diye fısıldadım. Mum gri olabilirdi -ki bu iyi bir seçim değildi- ama doğru sözcükle onu iki kez yakmıştım. Büyü işe yaramazsa, bu benim hatam olmayacaktı.

"Düşüncelerinden mum yakmayı sana kim öğretti?" Al, keçi gözlerini Pierce'ın üzerine dikerek konuştu.

Adam hâlâ baygındı ve ben omuz silktim. "Ceri," dedim ama

bağırsaklar sıkılaşıyordu. Bu işe yaramalıydı. Bitmesini istiyordum, hem de hemen.

Kabullenmiş bir şekilde homurdanan Al, piramidin tepesindeki dar kızılağaç parçasını dengeledi. En azından bunun değişmemiş olması küçük bir rahatlamaydı. Al gözlüklerini çıkardı. Kollarını arduvaz masanın üzerine koyarak büyüünün üzerine eğildi, şimdi odaklanma nesneleri için hazırды. Yüzündeki istekli ifadeyle bana tören bıçağını uzattı.

"Diğerini kullanabilir miyim?" Kavisli bıçağa ve sapın etrafında kıvranan, elleri ve ayakları bağlı, ağzı çığlık çığlığa açık, işkence görmüş çıplak bir kadın görüntüsüne tiksintiyle bakarak sordum.

"Hayır."

Yavaş bir nefes aldım. *Sadece yap*, diye düşündüm, bıçağı parmağıma dokundurarak.

"Büyü söz konusu olduğunda neredeyse diye bir şey yoktur," dedi Al ve elini bıçağın üzerine kapatıp bana doğru bastırduğında adrenalinim yükseldi. Sarsıldım, elimi çektiğimde elim aniden sıcak ve kayganlaştı. Acının nabzı atıyordu.

"Lanet olsun, Al!" Diye bağırdım, dehşet içinde kanlı avucuma, sonra da diğer elimdeki kaygan ve pırıl pırıl parlayan bıçağa baktım. Kabzayı sıkıca kavradım. Korku ve öfkeyle Al'a baktım ama onun eli daha da kötüydü. Geri çekildiğimde, onu derinden kesmiştim. Üzerimdeki kanın çoğu ona aitti. Sanırım.

"Kanının artık doğru bir odaklanma nesnesi olmadığını sanıyordum," dedim ve iblis bakışlarımı karşıladı, hangi çizgileri keseceğimi merakla avucuna bakıyordu.

"Değildi - ta ki sen o küçük numaranla sıfıra geri getirene kadar," dedi, elini dengeli çubuğun kendi ucunun üzerinde tutarak. "Şimdi hepsi bir arada..."

Kalbim çarpıyordu ve bıçağı yere bırakırken ellerim titriyordu. *Kara büyü. Sadece yap şunu. Bitir şu işi.* İçim titreyerek kanayan elimi çubuğun üzerine tuttum ve parmağımı birkaç kez ovuşturmamla kan damlamaya başladı. Al, yumruğunun iç kısmından aşağıya doğru kırmızı bir akıntı başlayana kadar elini sıktı. Benimkinin aynısı olan üç damla çubuğa vurdu ve kanlı eli açıldı.

Memnun bir ses çıkardı ve yanık kehribar kokusu kızılağaç ve odun dumanı kokusuna karışmak üzere yükseldi. Neredeyse bitmişti. "Bitir şunu," dedim, sonra masaya doğru eğilip kanlı, yapışkan parmaklarıyla bileğimi yakalayıp beni sandalyemden yarı yarıya çekince sarsıldım.

"Ne yapıyorsun?" Korkmuş bir şekilde talep ettim.

"Rahatla," dedi Al, kanımızı son mumun üzerine birlikte sürerken. "Bükülmeyi başka bir şekilde paylaşmak istemediğim için kendini şanslı say."

Seks demek istiyordu ve elimi Al'ın elinden çektiğimde tekrar yakalanıp muma bastırıldığını gördüm. "Bunu denersen bir hafta boyunca komik bir şekilde yürürsün," dedim ters ters bakarak.

"Bir gece, kaşınan cadı, bana geleceksin," dedi sadece. Kolumu uzatarak beni masanın ortasında tutmaya devam ederken gülümsedi ve "*Evulago*" diye fısıldadı.

Elim onun avucundayken bakakaldım. Kalbim küt küt atmaya başladı ve parmaklarımızın altındaki balmumu ısındı. Bu her şeyi başlatacak olan kelimeydi, laneti kaydeden ve yapışmasını sağlayan kelimeydi. Ve elim onunkine dokunduğunda, sanki zemin tam olarak altımda değilmiş gibi bir kopukluk hissettim. Gözlerimi kapatsam, açtığımda burada mı olacağım yoksa herkesin konuştuğu ama kimsenin dinlemediği kolektifin açık, fısıltılı alanında mı kaybolacağımdan emin değildim. Ama bu sefer, Al'ın sözleri kafamın içinde yankılandığında, sanki biri duraklamış gibiydi.

Al ters ters baktı. "Tanındın. İşte tam da bu yüzden bunu yapmak istemedim."

Elini bıraktı ve ben de uzaklaştım. Açık odanın ve baş dönmesinin hissi hemen kayboldu. Gergin bir şekilde, daha önce bana fırlattığı beyaz bezi aldım ve elimi olabildiğince temizledikten sonra yanması için ocaktaki ateşe attım. Üzerinde ikimizin de kanı varken onu ortalıkta bırakamazdım.

Kumaş yakalandığında, lanetin içimde yol aldığını, kemiklerime yerleştiğini ve benim bir parçam haline geldiğini hissedebiliyordum. Görüşüm bulanıklaşmıştı ve Al'ın aurasını gördüğümü fark ettim, onun bin yıllık dengesizliği tarafından lekelenmemiş ve kirletilmemişti. Dudaklarım aralandı, gözlerimi onunkinden benimkine çevirdim, laneti yaparken de görebiliyordum. Al'ın aurası altın rengindeydi. Kırmızı ve morla doluydu ama altın rengiydi, tıpkı benimki gibi. Trent'inkiyle aynı.

İblis yaşadığım şoku gördü ve gülümsedi. "Şaşırdın mı?" dedi usulca, sesi alçak ve baştan çıkarıcıydı. "Bu işlerin böyle yürümesi çok komik. Yine de bir şey ifade etmiyor. Gerçekten değil."

"Ye-e-e-e-eah," diye mırıldandım, bakışlarım onun arkasından Pierce'a kaydı. Ya hâlâ dışarıdaydı ya da numara yapıyordu. Al'ın gözleri benimkilerin üzerindeydi.

Geri döndü ve ölüleri görme büyüsü yaptıktan sonra auramın tadına baktığını hatırlayınca üşüdüğümü hissettim. "Bunu bitirebilir miyiz?" Tedirgin bir şekilde söyledim.

Başını bir kez sallayan Al uzandı ve çubuğu yüz seksen derece döndürdü. "*Omnia mutantur*," dedi kararlılıkla.

Her şey değişir, diye düşündüm, sonra Al titreyince gözümü kırptım. Gözleri kapandı ve sanki havadaki bir şeyi tadıyormuş gibi derin bir nefes aldı. Onu hiç böyle gözleri kapalı görmemiştim ve köşelerindeki belli belirsiz çizgileri fark ettim. "Bunu alıyorum," diye mırıldandı, ağzından tek bir ses çıkmıyordu. Laneti yaptığımda bana çarpan dengesizliği hatırladım. Kabullenene kadar canım çok yanmıştı. Al için acı yoktu ama o da bundan kaçınmaya çalışmamıştı.

Başım ağrıyordu ve Pierce'a şöyle bir baktıktan sonra, "İşaretim mi?" diye sordum.

Al'ın gözleri açıldı ve hemen benimkilere dikildi. İfadesinde hiçbir şey yoktu. "Gitti," dedi basitçe ve başımdan ayak parmaklarıma kadar bir heyecan yayıldı.

Sandalyemi geri çektim ve botumu karıştırdım.

"Gittiğini söyledim," dedi Al öfkeyle.

"Sana inanıyorum." Kalbim güm güm atarken botumu çıkardım ve bir gümbürtüyle yere düştü. Çorabı el yordamıyla bir yılan derisi gibi sıyırdım ve ayağımı yukarı kaldırıp döndürdüm. Gözlerim yaşlarla doldu ve ılık bir damlayla aşağıya aktı. Ayağımın alt tarafı pürüzsüz ve kırılmamıştı. Üzerinde bir kesik olan kabarık daire yok olmuştu. Yok olmuştu!

Gözlerimi öfkeyle kırıştırarak gülümsedim. "Gitti," dedim ayağımı bırakarak. "Başardım!"

"Yada yada yada," dedi Al ekşiyerek. "Büyük kötü iblisi kandırdın. Tebrik ederim. Yüzümü kurtarmamın tek yolu mükemmel ley-line cadıları yakalamak. Cadılar meclisi kalitesinde mi diyorsun?"

Coşkum söndü. "Al, bekle," dedim ayağımı buz gibi zemine koyup soğğun omurgama kadar işlediğini hissederken. "Eğer ortaya çıkar ve onları yakalamaya çalışırsan bana ne yapacaklarını biliyor musun?" Bunun bir olasılık olduğunu biliyordum, ama o zamanlar ya ben ya onlar olacaktı ve onlar zorba olduğunda her zaman ben kazanırdım.

Al ayağa kalktı, kasıla kasıla Pierce'a doğru yürüdü ve ayak parmağıyla onu dürterek ona baktı. "Meclis kalitesinde bir cadının beni çağırmasının ne kadar nadir olduğunu biliyor musun? Bir iblisi zapt etme sanatında ham ve eğitimsiz?"

Karanlık sanatlarda yetenekli olurlarsa kendilerinden olanları öldürüyorlar, değil mi Gordian Nathaniel Pierce?" dedi baygın cadıya. "Eğer sen onların çemberinden çıkabilirsen Rachel, ben de çıkabilirim."

Yüzüm endişeyle yukarıya doğru eğildi ve birden sanki Pierce'ın üzerinde duruyormuşum gibi göründü, iş derilerimin içinde çok seksi ve incedim, saçlarım vahşi ve dudaklarım ayıktı. *Oh. Kahretsin.*

"Benim adım Rachel Morgan," dedi Al, sesimi mükemmel bir şekilde taklit ederek. "Siyah külotları, aksiyon filmlerini ve üstte olmayı severim."

Çenem sıkıştı ve adımı geri almak için ne kadar ödeyeceğimi merak ettim. Çorabımı tekrar sağa doğru sallarken, "Eğer bunu yaparsan, asla dışlanmamı kaldıramayacağım," dedim.

"Umurumda bile değil." Yeniden kendisi gibi görünen Al, sanki derisinin içine yeniden girmeye çalışıyormuş gibi omuzlarını oynattı. Masaya dönüp eşyaları toplamaya başlarken, "Dışlanmanı neden *umursadığını* bile bilmiyorum," dedi. "Sana burada hoş karşılanacağını söylemiştim. Saygı duyulan bir isme sahip ol. Birlikte çalışabileceğimizi kanıtlamadım mı? Sözüme sadık kalabileceğimi?"

"Sadece seni zorladığım zaman."

"Güvende olduğunu, korunduğunu mu?" Piramidini kaydırıp dolabı kapatırken hiçbir şey söylememişim gibi devam etti. "Neden bununla savaşıyorsun, kaşınan cadı?"

Çorabımı tekrar giydim, gözlerim kısıktı. "Ben iblis değilim. Bunu kendin söyledin." Lee öyle olduğumu düşünüyordu.

Dudakları kötü bir gülümsemeyle kıvrıldı ve kullanılmış mumları bir çöp kutusuna attı. "Algı her şeydir, başkalarının bize nasıl davrandığını belirler. Eğer yeterince insan iblis olduğunuzu düşünüyorsa, öylesinizdir."

Botumu kaptığım gibi Pierce'a baktım ve uzaklaştım. Pierce'ı bırakmak istemesem de eve dönmek için sabırsızlanıyordum. O benim sorumluluğumda değildi ama bu umursamadığım anlamına da gelmiyordu. Bir telefon görüşmesi yapmam gerekecekti. Cadılar meclisinde hâlâ eski cep telefonum vardı. Belki onları uyarırsam, biri öldüğünde ya da yakalandığında beni suçlamazlardı. Olabilirdi. *Belki de olmazdı.*

Al, külleri kilitli tuttuğu kutuya geri koyarken yumuşak bir sesle, "Gerçekten kalmalısın," dedi. "Arkadaşlarının hepsi ölecek."

"Bugün değiller," dedim öfkemin yükseldiğini hissederek.

Al dönüp bana baktı. "Hayır," diye onayladı. "Ama olacaklar. Eninde sonunda."

Yapmayacaksın. Artık değil. Tabii bu konuda aptallık etmezsen." Nabzım hızlandı ve Al'a bakakaldım. Şaka mı yapıyordu?

"Sana zarar verecek," dedi Al, Pierce'a bakarak. "Sana bakabilirim, hayatta kalmayı öğretebilirim. Benden nefret etsen bile senin yanında olurum."

Titredim. "Onu istemiyorum," dedim ve Al arkasını döndü, bir şekilde daha küçük görünüyordu.

"Mmmm." Al önümde durdu, bakışlarını aşağı yukarı gezdirdi ve saçlarımın dağınıklığına takıldı. "Sence meclis bu gece beni çağırabilir mi?" diye sordu koluma girip beni Pierce'ın yanından geçirerek çığlık atan yüzün özenle işlenmiş glifine götürürken. Gülümsemesi derinleşti ve saf kötülüğe dönüştü. "Evet."

"Al, bekle," dedim bir ayağım botta, diğer ayağım çorapta, onunla birlikte topallayarak yürürken. Ama itirazlarımın nafile olacağını biliyordum. Eğer onları uyarırsam, Al'ın adını neden geri aldığını açıklamak zorunda kalacağım için beyaz cadı olma durumuma yardımcı olmuyordum. Onları uyarmazsam ve Al birini alırsa... Hepsini alırsa hapse girmeyebilirdim ama kendimle nasıl yaşayabilirdim?

"Beni çağırmazlarsa," diye devam etti Al, "kaynaklarını senin peşinden suikastçılar göndermek için harcayacaklarından şüpheleniyorum. Bu zor bir ahlaki sorun, değil mi? Onları uyarırsan seni öldürmek için hayatta kalırlar. Sessiz kalırsan onlar ölür, sen yaşarsın. Benim küçük gri cadım."

Yüzüme dokunmak için uzandı, ben de çizmelerimi ona doğru savurdum. Al sadece güldü. "Kendine çeki düzen ver, olur mu? Berbat durumdasın," dedi ve beni itti.

Mermer zemine kazınmış çığlık atan yüzün üzerine geriye doğru düştüm, botum taş zeminde kayarken bedenimin düşünceye dönüştüğünü hissettim. Hiçbir şeyin soğuşunu hissedemedim, siyah taş mutfağımın tanıdık tuzlu muşambasına dönüştü. Artık evimdeydim.

Kafamı kaldırdığımda Ivy, Jenks ve Lee'nin beni beklediğini gördüm. Sessizce kan bulaşmış elime ve Pierce'ın yokluğuna baktılar. Ivy iç çekti ve Jenks'in kanatları yavaşlayıp durdu. Çenem sıkıştı ve gevşemesi için zorladım.

Evdeydim. İblis işaretini sildirmiştim. Al ve arkadaşlarım dışında kimse tarafından çağrılmazdım. Ve ne yapacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu.

On sekiz

J Ellerimden ve dizlerimden kalkamadan parıldayan ışıltılardan oluşan bir sütunun üzerine düştü. Acı tılsımım işe yaramıyordu, muşamba dizlerimi acıtıyordu ve karmakarışık saçlarım dünyayla aramda bir perde oluşturunuyordu. "Rache!" diye seslendi, saçlarımı geçmeye çalışırken parıldayan bir ışıltı düzensiz bir şekilde fırılıyordu. "Sen

Tamam mı? Pierce nerede?"

Ne kadar canım yansa da gülümsememe engel olamadım. Topuklarımın üzerinde geriye yaslanıp saçlarımı yüzümden çekerken melankoli ve sevinç tuhaf bir karışımды. Bir iblis işaretini kaybetmiştim ama Pierce hâlâ Al'ın yanındaydı. Bana yardım ettiği için dayak yiyordu ve bu hiç hoşuma gitmemişti.

"İyiyim," dedim nefesimi verirken, beni ayağa kaldırması için elini uzatan Ivy'nin elini tuttum. Kaslarım ağrıyordu ve dizlerim şikâyet ediyordu, ayağa kalktım, işe yaramayan ağrı tılsımımı lavaboya attım ve masada benim yerimde oturan Lee'ye baktım, kısa, bağcıklı parmaklarında yontulmuş bir kahve fincanı vardı. Lavabonun üstündeki karanlık pencere nem çizgileriyle parlıyordu. Yağmur yağıyordu.

Ivy elimi bıraktı ve aramıza her zamanki mesafeyi koymak için geri çekildi. "Diğer botuna ne oldu?" diye sordu ve Pierce için duyduğum endişeye rağmen yavaşça gülümsedim. Lavaboya yaslanarak, çorabı tekrar çıkarmak için ayağımı acı verici bir şekilde bükтім.

"Gitti," dedim, iblis işaretini kastederek. "Şimdi iki tanesinden kurtuldum. Sadece bir tane kaldı." *Nick sayesinde sahip olduğum.*

Ivy görmek için eğildi, ayağıma bakarken saçlarını geriye doğru tuttu. Jenks daha yakına uçtu, kanatlarından gelen cereyan soğuk bir nefes gibi geliyordu. Köşeden Lee sandalyesinde doğruldu. "İşareti kaldırdın mı?" diye sordu, neredeyse kahvesini döküyordu. "Ona Pierce'ı mı verdin?"

Ayağım yere çarptı ve hem Ivy hem de Jenks geri çekildi. "Ona Pierce'ı ben vermedim. Ona Pierce'ı vermişim gibi mi görünüyor? Ne? Pierce'a beni takip etmesini söylemiş gibi mi göründüm? Ağzımdan çıkan 'Pierce, kurtar beni!' sözlerini duydunuz mu? Hayır. O zaten Al'e ait. Geçen kış kendini şeytana kaptırdı. Şu anda kiralık,

Bana bebek bakıcılığı yapıyor. Geri dönecek." Kaşlarımı çatarak Ivy ve Jenks'e baktım. "Buna güvenin."

Lee protesto için elini kaldırdı. "Sor-r-r-ry," dedi kuru bir sesle. "O zaman ona ne verdin?"

Kaşlarımı çatarak diğer ayağımı kaldırdım ve kalan botumu çıkarıp tekmeledim. Jenks'in kedisi Rex araştırmaya koyuldu, ben de kollarımı göbeğimin üzerinde kavuşturdum. "Eğer bilmek istiyorsan, ona çağırma adını geri verdim. Bu gece kurtulduğum işaret, beni Al'a vermeye çalıştığın ve eve dönüş yolumu satın almak zorunda kaldığım gün Newt'ten aldığım işaretti."

Jenks ellerini kalçalarına koyarak Ivy'nin omzuna indi. Ivy de ona bakarken sert görünüyordu. Lee ise en az onun kadar sinirli görünüyordu. "Kim kimi Al'a verdi?" dedi karanlık bir sesle. "Cehennemde uzun bir tur atan bendim."

"Kendi biletini kendin aldın," diye karşılık verdim. "Bir dahaki sefere seni uyardığımda dinle, tamam mı? Olmamı istediğin kadar aptal değilim."

Lee kaşlarını çattı ama sonra yüzü gevşedi ve kıkırdadı. "Bence sadece şanslısın. Şimdi dinliyorum, eğer bunun bir anlamı varsa."

Hemen öfkemi kaybettim. Al'a ait olmak cehennem gibi bir şey olmalıydı. Pierce'ın şu anda orada olması beni gerçekten rahatsız ediyordu. Çok geçmeden bana bakıcılık yapmaya döneceğini bilmesem daha çok rahatsız olurum. Tabii Al onu yanlışlıkla öldürmediyse ve ben de Newt'in vesayeti altına girmediysen. *Kahretsin.*

"Bak ne diyeceğim Lee," dedim odadaki gerginlik azalırken. "Senin bana iyi davranman ve benim de sana iyi davranmam konusunda anlaşmaya ne dersin? Bugün işe yaradı gibi görünüyor."

"Seni bir tekneye kilitledi ve onu havaya uçurdu," dedi Ivy karanlık bir sesle.

"Bombayı Kist yerleştirdi," dedim, bu konuyu açmamasını dileyerek. Dikkatim Lee'ye dönerek, "Ne dersin? Bir ortaklıktan bahsetmiyorum. Daha çok bir ateşkes gibi. Bana güvenmek zorunda değilsin, sadece beni kızdırmayı bırak. Ve bir daha bana büyü yapma. *Asla.* Bir otobüse çarpmamıza neden olacak olsam bile."

"Bunu hatırlıyor musun?" Lee sordu, ben de başımı salladım.

"Çoğunu." Beni bayılttığı için Lee'ye kızardım ama muhtemelen eve varmamızın tek nedeni buydu. Dünyanın kralı... Tanrım, ne kadar utanç verici.

Lee'nin kara gözleri düşünceli bir hal aldı. Jenks'in kanatları yavaşladı ve hatta

Ivy rahatlamış görünüyordu. Gözlerim Lee'nin darmadağınık ama dimdik duruşuna sabitlenmiş halde odayı geçtim ve elimi uzattım. Elim orada öylece asılı kaldı ve ben başımı eğdim, acaba bu konuda aptallık edip gururunun onu yine batırmasına izin mi verecekti? Ama sonra Lee'nin ince dudakları kıvrıldı ve sonunda bir gülümseme belirdi. Kirli takım elbisesinin kayma sesiyle Lee ayağa kalktı ve el sıkıştık. Aramızda dökülmekle tehdit eden bir güç fısıltısı yoktu. Al'inkinden sonra onun eli de benimkinde küçük ve sağlam duruyordu. Adam elini bırakırken, "Bu Trent'in dizginini çürütecek," dedi.

Kıkırdarak başımı salladım. Zavallı Trent. Umarım boğulmuştur. Lee'nin masadaki kahvesine bakarak kahve makinesine döndüm. Jenks, gayri resmi ateşkesimize bile geri dönmenin tehlikeleri hakkında Lee'yle "sohbet etmeye" gitti ve ben de bir fincan bulmak için dolabı karıştırdım. Ivy aniden dirseğimin dibinde belirdi ve ben de vampirleşmediğinden emin olmak için ona hızlıca bir göz attıktan sonra rahatladım.

"Pierce?" diye fısıldadı ve bir izden kurtulduğum için duyduğum sevinç ve şehir gücüyle bir çiti onarmak buharlaştı.

"Al onu Newt'le tehdit ettiği için dövüyor," dediğimde yüzünü buruşturdu. "Eminim çok geçmeden ortaya çıkacaktır." Ama ne durumda, asıl soru buydu. Çenesini kapalı tutmalıydı. Ben hallediyordum. Yine de benim Al'ı tehdit etmeme izin verilip Pierce'ın verilmemesi ilginçti.

Başımı eğdim ve soğuk porseleni sıkıca kavrarken saçlarım benimle dünyanın geri kalanı arasında bir perde oluşturdu. Bu doğru değildi.

Ivy'nin eli omzuma dokundu ve bana yandan hızlıca sarıldı. "Eminim iyi olacaktır," dedi, dudakları kulağımdan birkaç santim ötedeydi.

İyi huylu bir şekilde sırtıttığını görmek için onu tuttuğu yerden çektim. "Sen başka bir şeysin vampir," dedim ekşiyerek, boynum karıncalanmaya başladığında ve o uzaklaştığında bile, ama artan heyecan duyguma engel olamadım. Ayağım temizdi. İblislerle bir bağım daha azalmıştı. Dışlanmak için bir nedenim daha azalmıştı. *Bir işaret daha kaldı*, diye düşündüm bileğime bakarak.

Jenks, Lee'den uzaklaştı, kendisinden çok daha iri olan adam başını salladığında küçük yüz hatlarında memnuniyet ifadesi belirdi, Jenks'in bu kadar küçük olmasına rağmen nasıl bir tehdit olabileceğini açıkça anlamıştı. "Rachel," diye sordu cadı kupasını masaya bırakırken, "telefonunu kullanmamın bir sakıncası var mı? Brooke cep telefonumu ve cüzdanımı aldı." Yüzü değişti, kaşları kalktı.

"Kahretsin, beni soydu! Karımı arayıp iyi olduğumu söylemeliyim. Bir araba göndersin."

Şaşırmış bir halde, kahve fincanım parmaklarımı ısıtırken lavaboya yaslandım. Ivy ve Jenks'in yüz ifadeleri de benimki kadar şaşkıncı. "Evli misiniz?" Üçümüz için de sordum.

Lee sırtıttı, başka bir insan gibi görünüyordu - mutlu bir insan. "Altı hafta. Hoş bir kadın. Onunla teknelerimden birinde tanıştım. Kendi parası var, bu yüzden servet avcısı olmadığını biliyorum." Başını öne eğildi ve tekrar yukarı baktığında şok edici bir dürüstlikle parladı. "Gecelerimi kolaylaştırmak gibi bencilce bir nedenle ona evlenme teklif ettim ama onu seviyorum." Kıkırdadı. "Bu... garip. Hiç düşünmemiştim... bilirsin işte."

Kisten'i düşündüğümde içimden küçük bir anlayış sesi yükseldi. Bir iblis vücudunuzu istediği gibi kullanırken kendi kafatasınızın içine hapsolmek cehennem gibi bir şey olmalıydı. "Senin adına sevindim. Tebrikler."

Jenks, bu duygusal saçmalıklardan uzaklaşmak için bilgisayarının arkasına gizlenmiş olan Ivy'ye doğru uçtu. Kendimi harekete geçirerek telsiz telefonu yuvasından aldım ve ona uzattım. Lee tereddüt ederek aldı. "İyi iş çıkardın Rachel," diyerek beni şaşırttı ve Ivy'nin rahatsız edici tıkrıtlarını kesmesini sağladı. "Kimseye zarar vermeden bir iblis işaretinden kurtuldun. Cadılar meclisi seni rahat bırakmalı. Yardımı olacaksa senin adına konuşurum ama ben de dışlanmamak için yeterince iyilik yapmaya çalışacağım."

Yüzüme dokunan sıcaklık, Jenks omzuma konduğunda serinledi. "Yapacaklar," dedi kararlılıkla. "Yani onu rahat bırakacaklar. Seni dışlayamazlar. Çok fazla şeye sahipsin."

"Güzel olmalı," dedim, masanın üzerindeki omuz çantama baktım ve Brooke'ta benim telefonumun da olduğunu hatırladım. "Ivy, telefonunu kullanabilir miyim? Brooke'u aramam gerek, böylece beni tekrar çağırmaya çalışmaz."

Ivy hiç vakit kaybetmeden arka cebinden ince telefonunu çıkardı ve fırlattı.

Lee bana anlayışla başını salladı, sonra da biraz mahremiyet için sabit telefonun bulunduğu arka oturma odasına gitti. Jenks ise mutlu değildi.

"Onu uyarıyor musun?" dedi, kanatları kulağıma çarparak. "Peri osuruğu ne için?"

Ivy'nin telefonunu karıştırdım ve Daryl ile konuştuğunu fark ettim.

Son zamanlarda çok fazla. "Bilmiyorum," dedim telefon numaramı bulup çevir tuşuna basarken. "Sadece adil görünüyor."

"Neden umursuyorsun ki?" Jenks omzumdan iğneledi. "Bırak onları Al alsın. Konsey yoksa endişe de yok!"

Omzuma bakamayacak kadar yakındı ve yüzümü buruşturdum. *Tam da ihtiyacım olan şey. Siyah giyen ve Cennet Bahçesi gibi kokan kendi kişisel omuz şeytanım.* "Ya hayatta kalırlarsa?" diye sordum. "Sence saldırı için kim suçlanacak?"

Ivy'nin dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Nasıl arkadaş edineceğini iyi biliyorsun Rachel. Al onları uyardığın için çok kızacak."

"Al bana lobotomi yapmaya çalışmıyor," dedim ve hat açılınca arkamı döndüm.

"Rachel Morgan'ın telefonu," diye kibar bir ses geldi. "Mesajınızı alabilir miyim?"

Arayan Vivian'dı ve Jenks çınlayan çan sesleriyle gülerken geriye doğru uçtu. Hem o hem de Ivy daha iyi işittikleri için konuşmanın her iki tarafını da duyabileceklerdi ve dizlerimde sadece bir sızı hissederek bileklerimi çaprazladım. "Vay, vay, vay. Bir cadılar meclisi üyesi benim için sekreterlik mi yapıyor? Bu hoşuma gitti." Vivian bunun bilinen bir numara olduğunu görmüş olmalıydı ama "Buz" muhtemelen onun için bir şey ifade etmiyordu.

"Morgan!" diye bağırdı kadın, ardından boğuk bir ünlem ve telefonu uzatmamı istedi. Bir şey söylemek için nefes aldım ve uzaktan gelen acı dolu iniltiyi bekledim.

"Sen öldün, iblis cadı. Öldün!" Brooke bağırdı, muhtemelen telefonu Vivian'dan zorla almıştı. "Meclis kanı döktüğünde ölüm fermanını imzaladın. Sen, Saladan ve koridorda seninle birlikte olan her kimse, hepiniz öldünüz!"

"Elbette. Tamam," dedim hissettiğimden daha fazla güvenle. "Sen devam et ve Lee'ye karşı suç duyurusunda bulun. Eminim avukatları buna bayılacaktır. Neydi, Brooke? Adam kaçırma mı? Onu bir iblis çağırmaya *zorlamak* mı? Beni bir deliğe saklayabilirsin ama Lee'yi özleyeceğiz. Onunla konuşmak ister misin? Oturma odamda."

Kesik kesik konuşurken çenesinin sıkıştığını görebiliyordum, "İnsanları yok edebilirim Morgan. *Tanrı olman* umurumda değil! Beni korkutamazsın."

Jenks bir adım önümde duruyordu ve bana bir hareket yaptı.

devam et.

"Bak, oda arkadaşımın dakikalarını seninle tartışarak harcamayacağım," dedim. "Sadece Al'ın adını geri aldığını bilmeni istedim. Eğer beni çağırırsan, onun yerine onu alırsın, bu yüzden bunu yapmamanı tavsiye ederim." *Ve bir iblis işaretinden kurtuldum, la, la, la-a, la, la-a-a, la.*

"İblis pislik fahişe. Sana buz kıracağıyla kendi ellerimle lobotomi yapacağım!"

Ivy'nin kaşları kalktı ve Jenks sırıttı. "Oooh, güzel davranış bebeğim!" dedi yüksek sesle.

İçimi çektim, keşke çenemi kapalı tutsaydım ve bıraksaydım da onlar kendileri çözseydi. Lee içeri girdi, telefonu yuvasına yerleştirip dinlemeye koyulurken sessizdi. Yükümün bu şekilde ortaya çıkması utanç vericiydi ama o zaten her şeyi biliyordu.

"Sen öldün, Morgan!" Brooke bağırdı. "*Öldün!*"

Arka planda Vivian'ın sesini duydum. "Onun peşinden bir daha tek başıma gitmeyeceğim. Neredeyse altı kişiyi öldürüyordum, Brooke. Masumları. Onu istiyor musun? Onu sen yakala."

"Haklı bir nedeniniz vardı. Herhangi bir suçlama olmayacak," dedi Brooke. "Sakin ol."

"Haklı sebep mi?" Vivian'ın bağırırken sesi zar zor duyuluyordu. "Suçlamalar hakkında endişelenmiyorum. O otobüste zarar verdiğim insanlar için endişeleniyorum! O otobüste bile değildi!"

"Olur böyle şeyler, Vivian. Büyü artık. Büyük çocuklarla oynuyorsun!" Midem bulandı, otobüse binmediğimize sevindim ama binmiş olsaydık,

belki de iyi olurlardı. "Brooke, bu iş kontrolden çıktı. Sen beni yalnız bırakırsan ben de seni yalnız bırakırım. Ne dersin? Eğer işe yaramazsa, o zaman beni öldürebilirsin."

Hattın diğer ucunda bir sessizlik oldu ve ben ağırlığımı diğer ayağıma verdim. Belki de bu kadarı çok fazlaydı, ama sonra kısa, özel bir konuşmadan sonra geri geldi. "Orada mısın, iblis fahişe?" Brooke hırladı.

"Evet, dinliyoruz," dedi Jenks omzumdan. "Ne istiyorsun, sarkık popo?"

Brooke acı bir kahkaha attı. "Vivian senin hâlâ ikna kabiliyetini koruduğunu düşünüyor, o yüzden işte burada. Teslim olmak için tek şansın var. Yarın güneş doğarken Fountain Meydanı'nda ol,

Yoksa kiliseni yerle bir ederim. Anladın mı? Ve umarım saklanırsın, çünkü ölmeni istiyorum!" diye bağırdı.

Cevap vermeye gittim ama Vivian ve Brooke telefon için kavga ederken hat boğuktu. "Yani Alcatraz ya da kısır ve aptal olmak mı?" Ivy'ye bakarak ekşi ekşi söyledim. "Güzel seçim." *Neden burada kalmak için bu kadar çabalıyorum?* Kemerli geçitte Lee omuz silkti. Jenks bir hareket patlamasıyla mutfaktan dışarı fırladı ve ardında yanık altın ışıltılar bıraktı. Dışarıdan bir ıslık sesi ve ardından bir peri ışığı patlaması geldi. Görünüşe göre Matalina'ya haberleri veriyordu. Yağmur yağsa da yağmasa da beş dakika içinde peri iplerini dizmiş olacaktı.

Ahizeden gelen ses dikkatimi tekrar telefona çekti. "Beni rahat bırak, Brooke," dedim. "Kimseye zarar vermiyorum." *Kendim hariç.*

"Sen bir tehditsin ve bunlar da bizim şartlarımız," dedi Vivian, sesi sinirli geliyordu. "Onları kabul etmenizi öneririm. En azından hayatta kalırsın." Bir klik sesi duyuldu ve Vivian gitti.

Dudaklarımı sıkıca bastırarak telefonu kapattım, kimsenin gözlerine bakamıyordum. Belki onları uyarmak iyi bir fikir değildi ama en azından vicdanım rahattı. Odayı geçip Ivy'ye telefonunu uzattım, o da bir kenara koydu. "Üzgünüm Rachel," dedi, sesi teslim olmuş gibiydi.

Gülümsemeye zorlayarak Lee'ye döndüm. "Karın nasıl?"

"Korkuyorum," dedi. "Trent'le konuşacağım. Çocuklarıma başına bir şey gelmeyeceğinden emin olmam gerek."

Sözleri kesildi ve ben onun yerine tamamladım. "İblisler mi?" Sempatide içinde yüzümü buruşturarak söyledim. "Cadılar meclisi Trent'in babasının seni iyileştirdiğini bilmiyor, değil mi?" Lee'nin buruşuk takım elbisesi içinde neden bu kadar gergin görüldüğünü fark ederek sordum. Lee başını salladı, ben de destek olmak için omzuna dokundum. "Lee, öğrenseler bile tedaviyi başkalarına aktaramazsın. Çocukların iyi olacak. Taşıyıcı olacaklar ama hepsi bu. Ayrıca, Trent meclise senden bahsetmeyecek. Onlara benden bahsetmesinin tek nedeni beni elf tarafına geçmeye zorlamaktı."

"Ne?" Lee hem şaşkın hem de rahatlamış bir ifadeyle sordu.

Ivy kalemini art arda hızlıca tıkladı. "Trent meclise, onu kendisiyle ömür boyu sürecek bir sözleşme imzalamaya ikna etmek için iblis büyüü yapabileceğini söyledi."

Lee gözlerini kısarak, "Seni takip etmiyorum," dedi.

Oflayarak gözlerimi devirdim. "Trent cadılar meclisine kontrol edebildiğini söyledi."

Babası beni yaratmaya yardım ettiğine göre ve benim için yasal sorumluluğu varsa beni öldürmesi için bir neden yok."

"O seni kontrol edemez," diye alay etti Lee ve ben de başımı salladım.

"Biliyorum! Bunu yapıyor çünkü aramızdaki tanıdık bağdan rahatsız. Eğer ben ona öbür dünyada sahip olursam, onun da bana burada sahip olacağını söylüyor." Bunu düşünmek bile beni çıldırtmaya başlamıştı ve kollarımı göbeğimin üzerinde kavuşturup öfkelen dim.

"Trent'e benziyor," dedi Lee, başını eğlenerek sallayarak. "İmzalayacak mısın?"

"Hayır, imzalamayacak," dedi Ivy. "Meclisin geri adım atmasını sağlayacağız."

Nasıl, şu anda bilmiyordum. Sadece hayatta kalmaya çalışıyordum.

Ivy ise Lee'ye şüphey le bakıyordu. "Belki de Rachel'ın iblis büyü su yapabileceğini meclise söyleyen sendin," dedi sertçe. "Kendi özgürlüğünü satın almak için."

"Ne yani, bir sonraki hedefleri ben mi olayım?" dedi ve ben de başımla onayladım. Lee söylemeyecekti. Yüz yıl geçse bile. Onun gibi yeni evli biri de değil. Tanrım.

"Seni bırakmamı ister misin?" Şu anki durumumda Trent'i n karşısına çıkmamam gerektiğini bildiğim için sordum, ama hey, eğer bir bahane varsa ...

"Şoförüm geliyor," dedi ellerini çözerek. "Bu iş tamam mı?"

Başımı salladım. "Avukatlarınız ne kadar iyi?"

"Trent'inkinden daha iyi," dedi gülümseyerek. Lee ve Trent'in, Lee Trent'i havaya uçurmaya çalıştıktan sonra bile hâlâ arkadaş olmalarını tuhaf bulmuştum. Ama Trent onu üç gün boyunca kampın sarnıcında bıraktıktan sonra, sanırım tüm bahisler kapandı. Sanırım bu, Trent'ten nefret ettiğim halde onu kurtarmış olmamdan daha garip değildi.

Jenks vızıldayarak geri döndü, kanatları yağmurla parlıyordu. "Ön tarafta siyah bir araba var," dedi ve Lee gitmeye hazırlanıyormuş gibi ceketini düzeltti.

"O benim," dedi gereksiz yere, ifadesi ağırlaşmıştı. "Benimle gelmek istemediğine emin misin? Bu tür şeyler için kaynaklarım var. Seni de ortadan kaldırayabilirim, ama güneşli kumsallar ve içeceklerinde küçük şemsiyelerle."

Bunu düşündüm ve bir sonraki kalp atışında reddet dim. Ben istemedim

Saklanacak, dengemi sağlayacak bir yere ihtiyacım vardı.

"Asla olmaz!" Jenks bağırdı. "Rachel hiçbir yere gitmiyor! Bir kere gitti ve ne olduğunu gördünüz mü? Bu kötü bir fikirdi. Pierce'ın kafasında beyin yok. Onu dinleme, Rache. Biz hallederiz."

Ivy elini kaldırdı. "Kumsaldan nefret ediyorum," dedi hafifçe ve Lee gülümsedi.

"Yeterince makul," dedi mutfağımızın ortasında durup herkesin gözlerini kendi gözleriyle buluşturarak. "Ben gidiyorum. İyi şanslar."

"Sana da, Lee." Düşüncesizce ona sarıldım ve fısıldayarak, "Trent'e söyle, ayak parmaklarımı emip ölebilir, tamam mı?" dedim.

Kıkırdadı, dönüp uzaklaşmadan önce şans getirmesi için başımı okşadı. Onun gitmesine izin verdim, sonra saçımı dikkatlice düzelttim. O geçerken mabette kısa bir peri sesi duyuldu, sonra sessizlik oldu. Kilise neredeyse boş gibiydi. İç çekerek ortadaki tezgahın altındaki kitaplığıma döndüm. Eğer cadılar meclisi benim için geliyorsa, yoğun bir gece olacaktı.

"Bu gece büyü mü yapıyorsun? " diye sordu Jenks, sıradan bir büyü kitabı çıkarıp tezgâha vururken.

"Bunu biliyorsun." Lee gittiğine göre artık ciddileşebilirdim. Düşüncelerim dizlerimin birkaç santim ötesindeki iblis metinlerine kaydı. Orada davetsiz misafirleri yollarında durduracak şeyler vardı. Bu çok kolay olurdu. *Ve yanlış. Hayır, bu bir seçenek değil.*

"Yine gitmeyi düşündüğüne inanamıyorum, Rache," dedi Jenks, öfkeyle, az önce indirdiğim büyü kabının kenarına konarken kanatları kıpırtısızdı. "Gidersen ölürsün. Lee'nin parasının seni ne kadar uzağa götürebileceği umurumda değil. Savunmayı güçlendirecek kadar uzun süredir bahçedeyiz ve kiliseye ulaşmak için bunu aşmaları gerekecek. Bir balonun içinde ne kadar kalabilirsin?"

Ivy kuru bir sesle, "Kiliseyi ateşe verirlerse balonun ona bir faydası olmaz," dedi.

"Belki de kiliseyi bir balonun içine koyabilirim," diye düşündüm sayfaları çevirirken, bundan kurtulmanın bir yolu olmalıydı. Trent'e gidip onun iğrenç kâğıdını imzalamanın dışında yani.

"Gaz ve elektrik hatları," dedi Ivy, her zamanki felaket tellalı haliyle. "Cadılar senin için geliyorsa işe yaramaz. Ayrıca, burada daha ne kadar saklanmak istiyorsun?"

Jenks şiddetle başını sallarken ben yüzümü buruşturdum. "Anlaşıldı," dedim. "Sence ne olacak? Cadılar mı?" Kıpırdamamak için kendimi zor tuttum ama Ivy muhtemelen havayı koklayarak bile üzgün olduğumu anlayabilirdi.

Ivy göbeğindeki kırmızı taş siyah tişörtünün altından görünene kadar gerindi. "Pekâlâ, Weres olmayacak," dedi bir elini tavana doğru uzatırken, alçıdaki eli başının üzerinde eğilmişti. "Ve yerel vampirler yok. Rynn onları diri diri gömer."

"Brooke güneş doğana kadar vaktimiz olduğunu söylemişti," dedi Jenks acımasızca, kanatları tam güçle çalışarak boş lavaboyu doldurmak için gümüş bir ışık gönderdi. "Bu da eyalet dışı suikastçılar demek. Benim polenim o r a d a . Tink bir Disney fahişesi, Rache. Başına ödül konmadan bir yıl bile geçiremez misin?"

Yorgun bir halde, çoraplı ayak parmaklarımla muşambanın üzerinde kayarak kitabıma bakıyordum. Güneş doğana kadar kim bilir ne için hazırlanmam gerekiyordu. "Gitmek umurumda değil. İstedikleri kişi benim."

Ivy yaklaşırken hafif, eğlenmiş bir ifadeyle gülümsedi. Aramızda tezgâhın genişliği kadar mesafe varken ikinci bir kitap çıkardı ve uzun parmakları solmuş kaba derinin üzerinde soluklaşarak onu yavaşça tezgâhın üzerine koydu. "Gitmek mi? Tam da her şey ilginçleşmeye başlamışken mi?"

Gerçekten açtığında kaşlarım kalktı. Kaşlarının çatıldığını ve alt dudağının dişlerinin arasında olduğunu görünce, vampir şehvetinin bana olduğu kadar ona da yabancı olan bir parçamı anlamaya çalışırken ne kadar kışkırtıcı görüldüğünün farkında olup olmadığını merak ettim. Muhtemelen.

Jenks açık sayfaların üzerine geldi, ellerini kalçalarına koyarak aşağı baktı. "David'in evrak işlerini halletmek için birkaç güne daha ihtiyacı var," dedi gözlerini yere indirerek. "Seni yarı uykuda o kadar uzun süre hayatta tutabiliriz."

"Ayrıca," dedi Ivy, sakın kahverengi gözleriyle bana bakarak, "yarın yapacak daha iyi bir şeyimiz yok. Çarşambalar her zaman sakın geçer."

Gülümsedim, böyle iyi arkadaşlarım olduğu için mutluydum.

On dokuz

T ılık bir rüzgâr esiyordu ve uçsuz bucaksız altın renkli tarlada Pierce'ın yanında otururken uzun otların arasında takırdayan böcek kanatlarının sesini duyabiliyordum. Başımın üzerinde olgunlaşmış buğdayların kehribar rengi tohum başları dalgalanıyordu ve ben kırık bir sapla Pierce'ı gıdıklamak için uzandığımda gözleri açıldı ve masmavi derinlikleriyle beni şok etti. Kisten bir an için bana ateşli bir şekilde baktı, sonra yüz hatları eridi ve Pierce tekrar onun yerini aldı. Cadının gevşek dalgaları dağınıktı ve şapkası yüzünü gölgeliyordu. "Neredeyse gün doğuyor," dedi, aksanıyla

Gülümsedim. "Uyanma zamanı."

Sonra gözleri değişti, kıpkırmızı oldu ve bir keçininki gibi yarıldı. Yüz hatları sertleşti, kırmızı bir tene büründü, ta ki önümde ezilmiş yeşil kadifesinin içinde, bir dizini rahatça yukarı çekmiş yatan Al olana kadar. Gökyüzü kan kırmızısına döndü ve beyaz eldivenli elini uzatarak bileğimi kavradı ama beni yaklaştırmadı. "Eve gel, kaşınan cadı."

Homurdandım, sarsılarak uyandım.

Yerimden fırlayarak kapalı pencereme baktım ve vitrayların renkli kırmızı ve mavilerine karşı gün doğumunun solan ışığını gördüm. Kalbim küt küt atarken, rüyamdaki böcek kanatlarının takırtısının Jenks'in kapalı kapımın önünde süzülüp çatlağı dinlemesi olduğunu fark ettim.

Parmağını dudaklarına götürdü ve benim şaşkın bakışlarımı gördükten sonra kapıya geri döndü.

Yavaşça nabzım hafifledi ve saatime baktım. Altıyı çeyrek geçiyordu. Gecenin çoğunda çalışmışım, nihayet üç saat kadar önce biraz uyumak için uzanmışım. Yorganı üzerimden attım, spor ayakkabılarımın bağcıklarını sıkmak için dizlerimi dikkatlice yukarı çektim. Kendimi pek iyi hissetmiyordum.

"Neden benim odamdasın?" Jenks'in bana sessiz olmamı söylemesi dışında neden sessiz olduğumu bilmeden fısıldadım.

"Güneş doğduktan sonra," dedi kulağını kapıya dayayarak. "Seni yalnız bırakacağımı mı sanıyorsun? Kızıl saçlılar için açık sezon on beş dakika önce başladı."

önce."

Parmaklarım beceriksizce ve dizlerim itiraz ederek ayakkabılarımı bağladım. Üç saatlik uyku yeterli gelmemiştir. "Herkes nerede?" Küçük vitray pencereden dışarı bakmak için ayağa kalktığımda sordum.

"Bis uyuyor, kedi içeride, Jax çan kulesinde ve çocuklarım Matalina ile birlikte bahçeye stratejik olarak yerleştirildi," dedi kısaca. "Sadece Tanrı'nın git demesini bekliyoruz. Ya öyle ya da katillerin senin peri osuruklu bir pencerenin önünde yürümeni bekliyor."

Pencereden geri çekildim, kollarımı kendime doladım. *Jax burada mı?* "Peki ya Nick?"

Jenks döndü, kapının yanında duruyordu. "Ne olmuş ona?"

"Jax'in burada olduğunu söylemiştin..." diye sordum.

Kaşlarını çatarak mırıldandı: "Çocuk ya çok akıllı ya da çok aptal. Sen yattıktan hemen sonra geldi. Nick'i terk ettiğini çünkü o serserinin bıçakla sana saldırmasından hoşlanmadığını söyledi. Tink'in küçük kırmızı tangası, Rachel. Orada olsaydım, Nick'in o pis kıcını öldürürdüm. Şimdi Jax'i geri mi götürsem yoksa Jrixibell'i bizi gözetleyip gözetlemediğine bakması için mi göndersem bilemiyorum."

Kaşlarım kalktı. Sığındıktan yüksek sesle "Sana güvenmiyorum, işte bu yüzden!" diye bir ses geldi.

Arayan Ivy'ydi ve sinirlenmişti. "Kim var burada? Edden mı?"

Jenks'in boyu bir santim kısaldı, kanatları yavaşladı. "Pierce."

"O iyi mi?" Sertleştım. "Nasıl oldu da kimse beni uyandırmadı?"

"Çünkü o iyiydi ve sen uyuyordun." Jenks dinlemekten vazgeçti ve ellerini kalçalarına dayayıp en iyi Peter Pan pozunu vererek bana baktı. "Daha beş dakikadır burada ve şimdiden sorun yaratmaya başladı. Hormonlarını sakınleştir, Rache."

"Senin benim hakkımdaki düşüncelerinin ona karşı olan duygularımı değiştirmesi mi gerekiyor?" Pierce'ın sesi kısık ama yoğun bir şekilde geldi. "Ona yardım edemezsin, vampir. Sevgin onu ancak sınırlayarak kurtarabilir. Sen busun. Onu kendi kapsamının ötesine geçmeye çalışmak için kullanmandan başka utanılacak bir şey yok."

Harika. Tek kelimeyle harika. Bir fırça kaptım, vazgeçmeden önce üç kez saçımda gezdirdim. Tanrı yardımcısı olsun. Ivy'yi akli başında tutan yalanlardan mahrum bırakıyordu.

"Dışarı çıkma!" Ben kapı koluna uzanırken Jenks haykırdı.

"Konuşmayı bırakacaklar!"

"Amaç da bu zaten," dedim kapıyı açarak. "Pierce?" Ivy'nin bir şeyler tısladığını duyarak seslendim. Arka bahçedeki hatta dokunduğunu hissettiğimde içimi bir ürperti kapladı. *Kahretsin*.

"Yapma bunu, Ivy!" Acı içinde sığınağa doğru koşarak bağırdım. Kahretsin, eğer onu duvara yapıştırırsa çok kızacaktım.

Jenks'in pencereler hakkında söylediklerini hatırlayarak, kalbim küt küt atarak koridorun sonunda durdum. Pierce duvara yapışmış değildi ama yanmış bilardo masasının yanında, kapalı pencere yüzünden her zamankinden daha loş olan sabah ışığında duruyordu. Üzerinde hâlâ tam boy yün pardösüsü vardı ve hayallerim geri geldi. Kaşlarını çatmış, elleri uzun paltosunun ceplerinde ve şapkası başında, Ivy'ye bakarken dikkatli ve tehlikeli görünüyordu. Üzerinden dökülen gücün kokusunu neredeyse alabiliyordum, ceplerinin üzerinden yükselip ayaklarına dolanıyordu. Hiç de incinmiş görünmüyordu. Aslında, harika görünüyordu.

Kızılağaç kokusu vampir tütsüleriyle savaşılarak kiliseyi güç ve seks kokusuyla dolduruyordu. Derin nefes alarak içeri bir adım attım. Ivy bugünkü şenliklere hazırlanmak için iş derilerini giymişti ve alçılı kolu siyah askısının içinde bembeyaz ve yeni görünüyordu. Gözleri dolgun, sarhoş edici bir siyahtı ve bir metre gerisinde adamın etrafında dönerken boğucu bir tempoyla hareket ediyordu. Evet, kendini kaybetmişti. Kan açlığı iyi bir fikir değildi.

Pierce ile benim arama girdiğinde durakladı ve nazlı bir şekilde bana döndü. İfadesi şehvet ve tahakkümün boğucu bir karışımıydı. "Ivy, kes şunu," dedim boynum karıncalanmaya başladığında.

"Seni sonsuzluğa götürmek istiyor," dedi kadın, korku cinsel havasını köreltmmişti. "Sor ona."

Pierce dinlemem için sol elini cebinden çıkardı ve Al'ın beyaz eldivenleri yerine onun pürüzsüz uzunluğunu gördüğümde gerginliğim azaldı. "Çok kötü kokmasına rağmen güvenli olduğunu kabul etmelisin. Orada güvende olursun."

Gün ışığında her şeyi görmüştüm ve çok kötüydü. "Bu yüzden mi yaralanmadın?" Öfkeyle söyledim. "Al ile bir anlaşma mı yaptınız? Beni gerçekliği paketleyip ever-after'da saklanmaya ikna ettin ve o da seni eşek sudan gelinceye kadar dövmedi mi? Ben bir iblis değilim ve oraya ait değilim!"

"Hayır." Pierce bir adım daha yaklaşmadan önce önce Ivy'ye, sonra Jenks'e baktı.

"Senin bir iblis olduğunu sanmıyorum." Sol elini tekrar derin cebine soktu ve kiraz kırmızısı tabancamın kararmış, boyası dökülmüş kalıntılarını çıkardığında yüzüm buz kesti. "Özür dilerim," dedi odayı geçip silahı avucuma yerleştirirken. "Büyük tabancanızı mahvetti."

"Nasıl? "Kekeledim, sonra ben ayrılırken Pierce'ın elinde olduğunu hatırladım. Jenks uzun ve yavaş bir ısıklık çaldı ve ben de içimden gelen bir dürtüyle Pierce'ın sağ elini çektim. Cadı acı içinde tısladı ve ben de onu ters çevirerek sıçrama silahının kabzasının izini gördüm.

"Aman Tanrım. Pierce. Sana ne yaptı?" Erimiş silahı yanmış kanepeye fırlattım ve Ivy yaklaştığında Pierce kaskatı kesildi. "Jenks, bir ağrı tılsımı getir," dedim ve peri fırlayıp gitti. "Ona ateş mi ettin?" Endişemi öfke olarak dışa vurarak sordum. "Delirdin mi sen? Seni öldürmediğine şaşırdım!"

Önümde kararlılıkla duran Pierce, yanık elini arkasına sakladı. "Eminim bunu tercih ederdi. Ona bu şansı vermek için kalmadım. Nişancılığım zayıftı ve ikinci yaylım ateşimden sonra büyücünüzü eritti. Dayak yemek için kalmamı mı tercih ederdin?"

Ve şimdi güneş doğduğu için Al onu takip edemiyordu. *Ohhh, bahse girerim kızmıştır.*

Jenks geri dönerken altın ışıltılar saçıyordu ve ben de ondan tılsımı alıp Pierce'ın kafasına geçirdim ve şapkasının kenarında kısa bir süre tuttum. Pierce'ın yüzündeki sıkışık ifade hemen hafifledi ama Jenks telaşla uğulduyordu. "Al çok kızacak," diye uyardı. "Rachel'in sana silahını verdiğini düşünecek."

Ivy onaylamaz bir ses çıkararak kendini harekete geçirdi, ön kapıdan dışarı bakarken zarafeti tüylerimi diken diken etti. Yanmış minderlerin üzerindeki erimiş silaha baktım ve sessizce onayladım. "Ona ateş ettiğine inanamıyorum. Hadi," dedim Pierce'ın üst kolunu tutarken. "Bende bir yanık tılsımı var. Sadece soba yanıkları için ama işe yarar."

Pierce kıpırdamadı ve elim ondan kaydı. "Cadılar meclisi tarafından ölüm cezasına çarptırıldın," dedi Ivy'ye temkinli bir bakış atarak. "Sonsuza kadar pamuk olmadığını biliyorum ama Al seni yanına alacak. Meclis sana orada ulaşamaz."

Dili sürçüyordu, bana gerçekten üzgün olduğunu söylüyordu ve ben de ona inanamayarak baktım. "Yardım için Al'a ağlamaya gitmeyeceğim. Sana katlanmak zorunda olabilirim ama tavsiyene uymak zorunda değilim. Al'a ilk başta cadı meclisinden bahsetmemekle hata ettin.

yer. Kiliseden ayrılmakla hata yaptın. Sen de o otobüse binmekle hata yaptın. Vivian'ın otobüsteki herkesi neredeyse öldürdüğünü biliyor muydun? "Sonsuza dek saklanmak için gitmiyorum!"

Pierce'ın kaşları çatıldı. "Belki de biz orada olsaydık ölmeyeceklerdi."

Aynı şeyi düşündüğüm için kaşlarımı çattım. *El altından beni suçlama şekli bu muydu?*

Ivy fuayeden geri geldi, ayaklarını açmış ve duyuları tetikte, dinliyordu. Gözleri hâlâ karanlıktı ama en azından kimsenin üzerine atlamaya hazırmış gibi görünmüyordu. Jenks de ona katıldı; kanatlarının gürültülü şakırtısı, aksi takdirde peri gibi boş kalacak olan kilisenin sessizliğinde duyuluyordu. "Rachel'ı hayatta tutabiliriz," dedi neredeyse hırıltılı bir sesle. "Senin yardımına ihtiyacımız yok."

Pierce kollarını göğsünde kavuşturdu ama ben gitmiyordum, hepsi bu. Ne kadar kaşlarını çattığı ve boğazını temizlediği umurumda değildi. Bir elimi uykuda kırıışmış saçlarımda gezdirerek, yanık tılsımı yapmamın üzerinden ne kadar zaman geçtiğini hatırlamaya çalıştım. Bir yıldan daha az, kesinlikle. Ama Pierce'la yalnız konuşmak için bir yola ihtiyacım vardı. Biraz sonra ağzımdan çıkacakları duymalarını istemiyordum. "Jenks, ne kadar ateşotumuz var?"

Ondan kurtulmaya çalıştığımı anlayınca yüzündeki ifade değişti ve benden geriye doğru kaçtı. "Gidip Rachel'ı kontrol edeceğim," dedi alaycı bir tavırla, sonra da arkadan fırladı.

Sonra Ivy'ye döndüm, bekliyordum.

"Etrafı kolaçan edeceğim," diye mırıldandı. "Pencerelerden uzak durun."

Topuklu ayakkabılarını gürültülü bir protestoyla şangırdatarak ön kapıdan çıktı, Rex'in de onunla birlikte kaymadığından emin olmak için dikkatli davranıyordu. Kapı açıldığında, dün geceki yağmurdan hâlâ ıslak olan kaldırımda parlayan parlak güneşi görmek için sabahı bir anlığına yakaladım. Serin ve huzurlu. *Bunu değiştirebilirim*, diye düşündüm ve Pierce'a döndüm.

Omuzları kaskatı kesilmiş, çenesi sıkılmış ve yanakları hafifçe kızarmıştı. *Ne zaman tıraş olmuştu ki?* Jenks'in kulak misafiri olduğunu bilerek, "Pierce," dedim. "Al'ı bu işe bulaştırdığın için teşekkür ederim. ... Yani, zorunda değildin... Ben hallediyordum," dedim ağlamaklı bir sesle, sonra pes ettim, çöktüm. "Teşekkür ederim," dedim içtenlikle. "İyi olduğuna emin misin?"

Pierce'ın duruşu hafifledi ve sert ifadesini kaybetti. "Sen

Hoş geldiniz."

"Ama kiliseden ayrılmayacağım," dediğimde kaşları yeniden çatıldı. "Bunu denedim ve yanlış gitti. Bunlar benim arkadaşlarım ve onlara bağlı kalacağım."

Parmaklarım hafifçe yaralı elinin kolunda gezindi, hasarı görmek için çekiştirdim ama görmeme izin vermedi. "Al ne kadar kızgın?" diye sordum. Rex dışarı çıkmak için bacağıma sürtünüyordu, ben de onu kucağıma aldım. "Bu yüzden geri dönmemi istiyorsun, değil mi? Eğer koruma aramak için geri dönersem, onu vurduğun için o kadar kızmayacağını düşünüyorsun."

"Aklından bile geçirme," dedi Pierce, gözleri parlayarak. "Ben senin güvenliğini düşünüyorum."

Sanki buna inanıyormuşum gibi. "Ve sen benim kötü kararlar verdiğimi düşünüyorsun," dedim, Rex'i mutfığa götürürken bir yandan da yanık tılsımı almaya gittim. Beni takip edeceğini biliyordum.

"Bir et baltası kadar vahşiydi," dedi arkamdan. "Gün batımında dayak yemiş olabilirim ama buna değerdı," diye mırıldandı. "Bence ikimiz de bizi en çok korkutan şeyi seviyoruz."

Mutfak, çekilmiş perdelerden dolayı maviydi, huzurluydu. "Affedersiniz?"

Omuz silkti, omuzları pardösünün altında kambur görünüyordu. "İblisleri öldürmeye çalışmayı seviyorum ve sanırım sen de Ivy'den hoşlanıyorsun."

Rex'in kulaklarını okşayan parmaklarım duraksadı. "Affedersiniz?" Tekrar, daha sert bir şekilde söyledim.

Pierce eğildi, alnı neredeyse benimkine değdiğinde beni şaşırttı. "Seni kurtarabilir, biliyorsun," diye fısıldadı, kendi parmakları aramızdaki Rex'e dokunmak için uzandı ve ben donakaldım. "Eğer kendini bırakır ve ona bağlanırsan, onun senin üzerindeki egemenliğini tamamen kabul edersen, vampirler tarafından ölümüne korunursun. Seni bir sonraki sıçramaları olarak görüyorlar."

Oh. Bu. Başımı kaldıramadım ve mırılayan kedinin tüyleri arasında birbirine değen parmaklarımıza odaklandım. "Ben olsam kendim olmazdım," dedim, neden bu konuyu açtığını merak ederek.

"Doğru, farklı olurdun. Ama güçlü olacaksın. Ve sonsuza dek hatırlanacaksın." Bir nefes aldı ve parmakları parmaklarımı terk ederken başımı kaldırdım. "Onu seviyor musun?"

Sorduğu soru beni şok etti. "Sorularla dolusun,

değil mi?"

Gözlerinin üstünde aynı endişeli kırıksıklık vardı. Bunu daha önce Nick hakkında konuştuğunda da görmüştüm ve nabzım hızlanmıştı. Hayır dememi istiyordu. "Öyle mi?" diye sordu ciddiyetle. "Görünüşteki basit doğamı aptallıkla karıştırma. Vampirler neredeyse bizim kadar uzun süredir varlar. Onların cazibesine karşı bağışıklığımız yok. Ve Ivy büyüleyici biri." Çenesi gerildi ve ben kızardım. "Ölene kadar sana iyi davranırdı, muhtemelen ondan sonra da."

Rex'i yakınımda tuttum, sıcaklığını hissettim. "Ivy ve ben..." diye başladım, sonra zihinsel olarak geri adım attım. Onun yerine, "Karmaşık bir durum," dedim. "Ama artık aramızda boşluktan başka bir şey yok."

Sözlerimi geçen yıl gördükleriyle değerlendiren gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. "Onu seviyor musun?" diye ısrar etti. "Bir kız kardeş sevgisinden daha mı fazla?"

Düşüncelerim bana verdiği öpücüğe geri döndü. Ve mutfakta kontrolünü kaybetmeden bir şeyler paylaşmaya çalıştığımız ve başarısız olduğumuz o an. Benden aldığı hisler, beni kendisine bağlamaya ve kanıma tecavüz etmeye çalışan vampirle sonsuza dek iç içe geçmişti. Bir kardeş sevgisinden daha fazlası. Ne sorduğunu biliyordum ve cevabın evet olduğunu bilsem de, peşinden gitmeyeceksem hissettiklerimin hiçbir anlamı olmadığını düşünerek başımı salladım.

"Ben öyle düşünmüyorum Pierce," dedim, ani bir öfke beni ele geçirirken sesim titriyordu - olmak istediğim ve Ivy'nin bana ihtiyaç duyduğu kişi olmanın bir yolunu bulacak kadar akıllı olamadığım için öfkeliydim. "Hatırlattığın için teşekkürler."

Tiksinerek tılsım dolabımı açmak için döndüm, kedi kıvranıyordu. Rex'i bırakırken sıkıca, "Buralarda bir yerde bir yakma tılsımım var," dedim. "Suikastçilerim ortaya çıkmadan önce muhtemelen birkaç dakikam var."

Bir ses dalgası tezgâhın üzerinde asılı duran tencereleri salladı ve yüzlerce rüzgâr çanının uyumsuz şingirtisini duydum.

Ya da değil, diye düşündüm, gözlerim bahçe penceresine gitti. "Jenks?" Arka kapıya doğru koşarak bağırdım.

Bir perinin parlak ışıltısı beni arka oturma odasında patinaj çekerek durdurdu. Bu Jax'ti ve kılıcı çoktan kırmızı bir parıltıya bürünmüştü.

"Periler," diye tükürdü, yüzü çarpılmıştı. "Cadılar meclisi perileri gönderdi.

Bahçeye saldırıyorlar. Bir sürü!"

Periler. Kelime zihnimden geçerek beni ürpertti. Matalina ve çocuklar. Lanet olsun, herkesi öldürtecektim. Arka kapının tokmağını kavradım ve çektim. Pierce kapıyı iterken kapı elimden kaydı, sadece birkaç santim açılmıştı.

"Bu seni dışarı çekmek için bir yem," dedi, eli kapıda dururken bakışları sertleşmişti.

"O zaman işe yaradı." Onu bir kenara iterek arka taraftaki hatta dokundum ve kapıyı açtım. Bir avuç iğne arkamdaki kanepeye saplanırken yemin ettim. Basamağın dibine daldım ve onu bir yuvarlanmaya dönüştürdüm. Kış için büyük ağaca yaslanmış piknik masasının arkasına takla atarken yumuşak, yağmurla ıslanmış toprak beni yastıkladı. Bir nefes aldım ve Pierce aniden yanıma çömeldi.

"Ben kuğu, Rachel," diye mırıldandı, sinirlenmişti. "Yine beni öldüreceksin."

Hemen ikimizin etrafında bir çember oluşturdum. "Seni korkutan şeylerden hoşlandığını söylediğini sanıyordum." Perilerden bir gürültü koptu ve baktım ki kelebek kanatlı perileri geri püskürtüyorlardı, ikisi de üstünlük için mücadele ederken kavga daha da yükseliyordu. Perilerin kanatlarının sallanan rengi, mezarlığın üstünden, bir yandan diğer yana olduğu kadar yukarıya da çıkan son derece düzenli bir desenle yaklaşıyordu. Aramızdaki kütüğü çevreleyen, kafa karıştırmak ve yanlış yönlendirmek için parıltılar saçan, fırıl fırıl şekiller vardı. Eğer bir hayatta kalma savaşının sürdüğünü bilmeseydik, bu nefes kesici olurdu.

"Ivy?" Avuçlarımdaki kiri ovarken bağırdım. Pierce kolumu tuttu ve ben ondan uzaklaştım, ancak daha güçlü bir şekilde tuttuğunu gördüm. "Ne yapıyorsun sen?" Tersledim.

"Kıpırdamadan dur." Dudakları birbirine yapıştı ve içime bir ley-line enerji dalgası yayıldığında nefesim kesildi. Beni kavradığı kolumda sıcak bir acı nabızı hissettiğimde onu iterek istilayı geri çektim. Birlikte yere düştük ama o bırakmadı ve çemberimi kırdık. Ancak şimdi bıraktı ve yeni, yeşil renkli bir çember bizi çevrelediğinde sarsıldım.

"Senin derdin ne!" diye bağırdım. Harika, şimdi dizlerim ağrıyordu ve ıslanmıştı.

"Zehir," dedi yaşlı oduna yaklaşırken. "Onu senin içinde yaktım."

Utanarak yere baktım. G mleğimde k    k bir delik vardı, kenarları k  m rle mi ti. Altındaki deri pembeydi ve hatırlamadığım k  t  bir çürüğü   vreleyen güneş yanığı izi vardı. *Oh*. "Teşekkürler," diye kekeledim. "  z r dilerim."

"Anlat," dedi, çenesi gergindi ve gözlerime bakmıyordu.

Bariyerin arkasından baktığımda, kulübenin korumasının üzerinden yükselen parlak renkli kanat kümesini gördüm. "Jenks! Arkanda!" diye bağırdım, sonra    mızrak Pierce'ın balonundan sekerken tahtanın arkasına doğru sarsıldım. Tanrım, periler için hiçbir  eyim yoktu. Hem de hiç!

Yüksek, çınlayan bir ses duyuldu ve Jax'in kanatlarının çok edici bir sarı tonuna dönüştüğünü görmek için dikkatle masanın etrafına baktım. Sanki bu bir i aretmi  gibi, bir sürü peri oku yağdı. Mor kanatlı perilerin yaklaşan öncüleri parçalanmış kanatlarıyla yere serildi. Jenks'in altı k    k çocuğu kana susamı  bir  ığlıkta çalıların altına gizlenmiş eski  aydanlığımdan dışarı fırladılar ve soğuk  elik ve vahşi bağırı larla onlara saldırdılar.    saniye sonra periler  lm  t  ve çocukları birbirlerine be lik  akıyorlardı. *Vay anasını. Jenks'in çocukları vah iydi!*

"Rache!" Jenks üstümden havladı ve ben başımı kaldırdım, yüzümde hâlâ dehşet ifadesi vardı. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu, bir mızraktan kaçınmak için önce yükselip sonra alçalarak.

"Not alıyorum," dedim ve Pierce'ı Jenks'e dinlenebileceği bir yer verecek kadar uzun süre balonunu indirmesi için dürttüm. "Ivy'yi gördün mü?" Tanrım, eğer bir yerde yaralıysa...

Yeşil renkli sonsuzluk sisi göz kırparak kayboldu, sonra geri döndü. Jenks ezilmi  karahindiba kokusuyla önümde durarak duyularımı uyandırdı ve beni hareket etme ihtiya ıyla doldurdu. " n tarafta hareketlerini çalışıyor," dedi şifreli bir şekilde. Endi eyle ayağa kalkmaya çalıştım ama geri çekildim. "O iyi!" Jenks korkuma gülerek, "O iyi!" dedi. "Onu aramaya gitme. Kendinden geçti." Gülümsedi,  eytani görünüyordu. "Biraz korkutucu.

"Pierce," dedi Jenks, beni  a ırtarak. "Rache burada hiçbir şey yapamaz. Onu dışarı at."

"Kendimden başka kimseyi zıplatamam," dedi Pierce. "Sadece bir iblis ya da yetenekli bir gargoyle, ki Bis  yle değil, bir başkasını taşıyabilir."

Tanıdık bir çığlık havayı yırtarak peri savaş çığlıklarının ve parçalanmış kanatların nefes kesen seslerinin üzerine yükseldi.

Kaldır. Jenks, Pierce'ın balonunun sınırlarına kadar kalktı ve hem Pierce hem de ben masanın kenarına baktık.

"Meryem'in tatlı annesi," diye fısıldadı Pierce, Ivy sağ elinde kavisli kılıcıyla sokakla kilise arasındaki duvarın üzerinden atlarken. Minik mızraklardan kaçarak iki periyi çirkin sesler çıkararak yere serdi. Onları silkeleyerek kulübeye doğru yuvarlandı, sırtı eski ahşaba çarparken gözleri çılgına dönmüş ve saçları mükemmel bir şekilde sarkmaya başlamıştı. *Vay anasını, Brimstone'daki Mary Lou Retton gibiydi!*

"Çıkar beni, Rache!" Jenks bağırdı ama çemberi tutan ben değildim.

Ivy, bir ok yağmurunun ortasının bulunduğu kulübeye çarpmasından bir an önce harekete geçti. Yeni kalıbına küçük oklar saplanmıştı ve kılıcını kullanarak onları sildi. Vampir hızıyla ve zarafetiyle kütüğe ve Jenks'in çocuklarının korumasına geri döndü.

"Ivy!" Onun da bize katılmasını isteyerek seslendim - vampirleşmiş olsa bile.

Arka bahçenin karşısındaki sokağa açılan kapı, ıslak bir gümbürtüyle duvara çarparak açıldı. Ceri açıklıkta duruyordu, boyanmamış ahşap onun küçük boyunu çerçeveliyordu. Saçları bağlanmamıştı ve her küçük adımında öfke ve kararlılıkla ilerlerken sarı saç telleri neredeyse uçuşuyordu. Kadın yedi aylık hamileydi. Tanrı aşkına, onun burada ne işi vardı?

"*Celero dilatare!*" diye neşeyle bağırdı ve ellerinde siyah bir güç topu oluştu. Pembe dudakları yüzünü buruşturarak geri çekildi ve topu fırlattı.

"Ambarda yangın var!" diye bağırdım. Mürekkepler, periler fırladı, Ivy kulübenin sığınağına doğru hamle yaptı ve Ceri elini bir ley-line hareketiyle çevirerek kelebek kanatlarının en büyük topluluğunun içinde lanetini patlattı. *Kızarmış ekmek üzerine bok!* Mavi vurgularla renklendirilmiş siyah çerçeveli bir yıkama bahçeyi renklendirirken Pierce ile masanın arkasında sarsıldım. Pierce'ın koruyucu baloncuğunun üzerinde titreşti... ve kayboldu. Baktığımda Ceri kütüğün yanında duruyordu, periler ise büyük bir hava değişimi olduğunu tahmin ettiğim şey yüzünden dağılmış, yeniden toparlanmaya çalışıyorlardı. Ceri altın ve morla süslenmiş beyaz elbisesi içinde sakın ve memnundu. Sersemlemiş perileri katletmeye gitmeden önce keten elbisesindeki yumuşak şişliği hissetmek için zaman ayıran Jenks'in kızlarına içinde büyüyen yaşamı gururla gösterirken ortasında bir şişkinlik belirdi.

Lee, diye düşündüm, ayağa kalkarken adama sessizce teşekkür ettim. Adam ona neler olduğunu anlatmış ve o da Trent'in yerleşkesini terk etmiş olmalıydı. Öfkesi içinde çok güzeldi ama bunun bir lanet mi yoksa güçlü bir büyü mü olduğundan emin değildim.

"Çıkar beni Pierce!" Jenks ısrar etti. "Yoksa taşaklarını puf sandalye olarak kullanırım!"

Baloncuk kayboldu ve Jenks sıcak parıltılar saçarak uzaklaştı.

Ivy'nin acı dolu feryadı içimi buz gibi yaptı. Pierce kolumu tuttu, ben de onu itip Jenks'i takip ettim. Periler hâlâ toparlanmaya çalışıyordu. Jenks'in çocukları avantajlarını kullanıp onları mezarlığa doğru sürdükçe yavaş yavaş genişleyen bir alanı geri almıştık.

Ivy tek dizinin üzerine çökmüştü, barakaya yaslanmış pazusunu tutuyordu. Ona doğru koştum, Pierce'ın on yaşındaki bir çocuğun kullanabileceği kelimelerle küfrederken onu takip ettiğini duydum. İkimiz de kayarak onun önünde durduk, Ceri de hemen arkamızdaydı. Yeşil renkli bir daire yükseldi ve tekrar güvendeydik.

"Ben iyiyim. İyiyim!" diye neredeyse hırlıyordu, elini pazusundan çekip küçük bir çizik gösterdi, kenarları şimdiden kızarmış ve morarmaya başlamıştı.

"Peki, lanet olsun, bu zehir! Pierce, yak onu," diye talep ettim ve o da başını salladı. Gözlerini benden kaçırarak dizlerinin üzerine çöktü ve ceketinin önünü açtı. Eli çizikğin üzerine gitti ve tılsımı fısıldadı. Büyü. Lanet. Umurumda değildi. Ivy sarsıldı, elini bir parıltı sararken burun delikleri genişledi.

Omuzlarını kavrayıp onu hareketsiz kalmaya zorlayarak, "Onu yakıyor," dedim. "Rahatlamaya çalış."

"Acıyor," diye homurdandı. Nefesi bir solukta geldi ve dişlerinin arasından tıslayarak çıkmadan önce üçe kadar saydı. "Daha bitirmedin mi?" diye neredeyse hırlıyordu.

Kahretsin, bu onun savaşı değil, benim savaşım.

Pierce sanki düşüncelerimi duymuş gibi, "G i d e b i l i r d i n ," diye mırıldandı. Ama eğer gitseydim, yine de saldıracaklardı.

"Kontrollü bir yanık mı?" Ceri yüksek ve ilgili bir ses tonuyla konuştu. "Bunu yapabilir misin?"

Pierce başını kaldırdı, ceketini düzeltmek ve şapkasına dokunmak için ayağa kalktı. "Bayan elf," dedi resmiyetle ama elini uzatmadığını fark ettim.

Gözleri onun arkasında yeniden oluşmakta olan peri saflarına kaydı.

"Sen

Pierce olmalı."

"Benim."

Ivy hareket edince bakışlarım aşağı kaydı. "İyi misin?" Kendini yukarı çekip kulübeye yaslanırken sordum. Ter, alnından aşağıya doğru akarak elbiselerinin altında kayboluyordu.

"Bu acıttı," dedi basitçe.

"Eğer bir cadı olsaydın muhtemelen ölmüş olurdun," dedi Pierce acımasızca. "Vampir olmanın iyi bir şey olduğunu düşünüyorum."

Ivy yanımdan geçerken gözleri büyüdü ve ben de ayağa kalkıp tek bir hareketle arkamı döndüm. Alev parıltısını gördüğümde yüksek sesle "Kahretsin," dedim. "Jenks!" diye bağırdım. "Yangın var!"

Hortum bir metreden daha uzaktaydı ama bizim gibi bu balonun içinde hapsolmuş bir halde sokağın karşısında da olabilirdi. Jenks çaydanlığın başında toplanan küçük çocuklarının üzerinde bir hareket patlamasıyla yükseldi. Islık çaldı ve periler her yerden gelerek kütüklerine son bir saldırı için hazırlandılar. Ondan sonra sıra kiliseye gelecekti. Ölmemi istiyorlardı ve eğer bir balonun içinde saklanmaya devam edersem, sevdiğim her şeyi ve herkesi yakacaklardı.

Ceri'nin gözleri kararlılıktan kesinlikle korkuyordu. Ivy yavaşça ayağa kalktı ve dengesini bulana kadar ona destek oldum. "Sürü halinde geliyorlar," dedi Pierce. "Bunu duymuştum. Çekirge gibiler. Bu sadece bir suikast girişimi değil, bir istila."

Jenks kütüğün girişinden önce tekrar yere düştü. Yanında Matalina vardı, oklarını sırtına asmıştı ve elinde daha önce hiç görmediğim bir kılıç tutuyordu. Solunda en büyük kızı Jih vardı. Jenks'in sağında ise Jax vardı. Onların arkasında diğer çocuklar, hatta en küçükleri bile toplanmıştı. Mezarlığın karşısında periler cesaretlerini toplamış, kanatları onları sabah esintisiyle kaldırırken ellerinde alevler dans ediyordu. Hakaretler yağdırırken bile adımları yavaştı. Jenks'in çocuklarının ellerindeki yaylar onlara temkinli olmayı öğretmişti. Dün geceki yağmur mezarlığın ve uzun otların yanmasını engellemişti ama Jenks'in kütüğünü değil. Bunun olmasına izin veremezdim. Hapiste çürümeyi tercih ederim.

"Beni bu balondan çıkarın," dedim usulca ama sadece Ivy duydu. "Jenks ve ailesinin ölümünden ben sorumlu olmayacağım. Ceri, çıkar beni."

"Rachel, hayır," dedi Ivy, Ceri'nin balonunun kenarına yaklaşırken. "Başka bir yolu olmalı!" dedi yüksek sesle. "Pierce, bir işe yara ve bir şeyler düşün! Kendini ele vermesine izin verme. Onlara değil

Kasaplar. Cadılar meclisi onu öldürecek! Bunu biliyorsun!"

Çaresiz bir şekilde durdum. Pierce yüzümü aradı, korkumu, sadakatimi ve sevdiklerimi daha fazla riske atmama kararımı gördü. Eli benimkini buldu ve onu tuttu. Jenks'in evini yakmalarına ve çocuklarını katletmelerine izin vermeyecektim. Her şeyi yapardım. Pierce da bunu biliyordu.

Parmaklarımı sıkıca kavradıktan sonra arkasını döndü. "Bayan elf," dedi Ceri'ye, sesi sakın ve kararlıydı. "Büyü yapma konusunda yetenekli misiniz?"

Ceri'nin nefesi hızla kesildi. Vahşi bakışları daha da şiddetlendi. "Öyleyim," dedi gururla ayakta durarak. Casting bir ağa benzerdi, birden fazla kişinin yaratması gerekirdi ama bir ağ sadece insanları içerirken, casting genellikle tahribat yaratan bir büyüyü içerirdi. Zor bir işti, büyünün kaçması çok kolay olduğu için nadiren yapılırdı.

"Aurası olan bir şeyi bile yakma büyüsünü biliyor musun?" diye sordu ve dizlerimdeki kaslar gevşedi. *Tanrım, hayır.*

"Bu kara büyü," dedim Pierce'ın elini üzerimden iterek. "Bu insanları öldürür!"

Ceri bana uzun uzun baktı, konuşurken gözleri hâlâ benimkilerdeydi. "Seviyorum."

Çılgına dönmüş bir halde önce Pierce'a, sonra da ailesini son bir saldırıya hazırlayan Jenks'e döndüm. "Onları canlı canlı yakamazsınız!" diye bağırdım.

Ceri'nin kaşları çatıldı. "İki tane var. Buradan güvenli bir şekilde fırlatmak için üç kişi gerekecek."

"Üç tane var," dedi Pierce. "Biri yaratmak, biri korumak ve biri de tanımlamak için." Bu sonuncusu bana yönelikti ve Pierce'ın gözlerinde uzun zaman önce verilmiş zor bir kararın anısı vardı.

"Bahçemi ve içindeki herkesi yakmayacağım!" Bağırdım. "Jenks dışarıda!"

Ceri, "Yeraltındaki her şey güvende olacaktır," dedi.

"Hayır dedim!" İtiraz ettim ama Ivy'nin gözleri evet demem için bana yalvardı. "O zaman Jenks ve ailesi ölecek," dedi Ceri zalimce.

Karşısında durdum, hayal kırıklığından hasta olmuşum. O anda, hak etmediği halde ondan nefret ettim.

Pierce beni kendisine çekti. Ceri'nin gururlu küçümsemesi ile Ceri'nin acıyla çatılmış empati dolu kaşları arasındaki fark çarpıcıydı. "Sen

tanımı," dedi yumuşak bir sesle. "En güçlü, en geniş çemberi tutabilirsin. Bahçeyi kuşatacak bir tane yap. Ben güvenlik olacağım ve büyüüm üzerimize etki etmesini engelleyeceğim. Benim çemberim ile senin daha geniş çemberin arasındaki her şey hızlı bir ısı parlamasına maruz kalacak."

Kiliseme baktım, zihnimin gözünde dumanı tüterken ve harap olmuş bir halde gördüm. Kendi ellerimle mi yaktım? "Ağaçlar, bahçem," diye fısıldadım.

Ceri yaklaşan perileri izlemekten vazgeçti, sabırsızlığı her halinden belliydi ve bana aptalmışım gibi hissettiriyordu. "Yapraklar yanacak. Bahçe köklerinden filizlenecek. Sıcaklık kilisene örümcek ağlarını temizlemekten başka bir şey yapmayacak. Bis'e bile dokunulmayacak. Rachel, Jenks bu kadar kalabalık karşısında dayanamaz! O ve ailesi katledilecek! Neden tereddüt ediyorsun?"

Çünkü bu kara büyüydü. Auradan geçip bir canlıyı yakabilen her şey karaydı. Kara bir cadı olurdum. Olduğumu söyledikleri her şey olurdum. Ama Jenks'in çocukları kesilip katledilirken burada bir balonun içinde durmak...

"Başka seçenek yok Rachel," dedi Pierce ve ben çılgına döndüm. Pierce'ın çemberinin güvenliğinin ötesinden, Jenks'in çocuklarına son talimatlarını bağırdığını duyabiliyordum. Dağılmayacaklardı ama sonuna kadar kalacaklardı. Ivy korku dolu gözleriyle bana yalvardı. Bunu yapmak zorundaydım.

Tek kelime etmeden gözlerimi kapattım ve Çeşme Meydanı'ndakinden daha geniş bir daire çizdim. Yükseldiğini, kiliseyi, araziye ve mezarlığın bir bölümünü çevrelediğini hissettim. *İçinde kaç kişi vardı? Kaç kişi ölecekti?* Elim Pierce'dan çekerek düşündüm.

"Jenks!" Bağırdım, hattın gücünden kanım uğulduyordu. "Yere yat!"

Keskin bir ısıklık sesi gözlerimi açmamı sağladı ve peri kanatlarının kütüğün içine doğru aktığını gördüm. Periler saflarını bozmuş, onları mümkün görüldüğünden daha hızlı kovalıyorlardı. Meşaleler Jenks'in evini çevreleyen küçük alevler oluşturdu. Üç peri terk edilmiş kapıdan içeri daldı. Bana güvenen Jenks, kendi evinde savaşmaları için onları içeri almıştı.

Ceri ellerimden birini tutarak, "Ben önderlik edeceğim," dedi. Pierce diğerini tuttu, yanmış eli olduğu için nazıkçe. Pierce'ın koruyucu baloncuğunun içinde güvende olan Ceri iradelerimizi birbirine bağladı, aurası dönüyor, ipek hissi ve güneş kokusuyla benimkine baskı yapıyordu.

Pierce aurasını daha geniş bir alana gönderip çemberini güçlendirdiğinde, bizi koruyup Ceri'nin aurasıyla erittiğinde içimde bir ürperti dalgalandı

Böylece büyüğü geçebilecekti. Auramı böyle değıştiremezdim. Bu benim yeteneğimin ötesindeydi, sofistike bir sihirdi ve Ceri şeytani bir zevkle gülümsedi, kendi yeteneğıyle eşleşen bir başkasını bulduğı için heyecanlanmıştı. Şişkin göbeğı ve içinden sızan güçle bir bereket tanrıçasına benziyordu. Yanındaki Pierce karanlık, erkeksi ve güçlüydü, düşünceleri aynı anda hem burada hem de geçmişindeydi. Ve ben onların arasındaydım, çılgına dönmüşüm. Jenks'in hayatını kurtarmak için kara laneti bozacaktım.

Ceri zikrine ara verdi ve bakışlarının ağırlığını hissedince sertçe yutkundum ve enerjilerim üzerindeki sıkı kontrolü bırakarak aramızda akmalarına ve dengelenmelerine izin verdim.

Pierce'ın nefesi tıslayarak içeri girdi, parmakları bir an için benimkilerde kenetlendi. Ne ben ne de Ceri bir şey söyledik ama o başını sallayıp güç seviyesini kabul edene kadar bekledik. Birleştirilmiş bir büyüydü ve üçümüzün karışımını, metal ve külün ısırığını, güneş ve polenin tozlu kalıntısını ve kışın vahşi, rüzgârlı suyun soğuk kenarını tadabiliyordum. Bu bendim -kışın rüzgârlı su. Birini büyüyle öldürecektim. Başka bir seçenek olmalıydı!

"Dur," diye fısıldadım ve Pierce'ın düşünceleri benimkilere karışarak beni göreve bağladı.

"Rotada kal," dedi, gözleri ürkütücü bir yoğunlukla benimkilere sabitlenmişti. "Bekle."

"Herkes yaşamak için öldürür," diye fısıldadı Ivy, vampir tütsüsü içimden geçerek kayboldu.

Ben *değil*, diye düşündüm, parmaklarım Ceri'nin onları kavradığı yerde acıyor ve beni bırakmayı reddediyordu.

"*Accendere!*" diye bağırdı muzaffer bir edayla ve laneti bitirdi.

Onlardan uzaklaşırken tökezledim ama artık çok geçti. Sersemlemiş bir halde, kara lanetin beynimi kızgın bir bıçak gibi yırttığını ve bilgiyi hafızama işlediğini hissettim. Lanet Pierce'ın baloncuğundan kaçarken Ceri'nin nefesi kesildi, başı geriye düştü. Sanki ağır çekimdeymiş gibi, onu bir düşünce şeridiyle takip ettim, gümüş ısının ilk dalları çemberimin sınırlarının kenarlarını bulmak için fırladı, alanı doldurmak için genişledi, kubbenin içinde süründü, yaprakları gevrekletirmek için ağaca doğru kıvrıldı. Yer tütüyor, ıslak toprak genişleyen laneti göstermek için buharlaşıyordu.

Yer üstündeki her şeyi yakacaktım. *Herkes yaşamak için öldürür,*

zihnimde yankılandı.

Ben değil. Panikle kendimi Pierce ve Ceri'nin yanından fırlattım, Pierce'ın balonunun iç kabuğuna çarptım ve dehşet içinde onlara baktım. *Ben değildim!*

"Hayır!" Lanete doğru uzanarak bağırdım. Onun yaratılışını görmüştüm. Onu geri çağırabilirdim.

"Rachel?" Ceri seslendi, bir şeylerin değiştiğini hissedince gözleri fal taşı gibi açıldı.

Pierce bana baktı. "Rachel, hayır!" diye bağırdı, sanki ne yapacağımı biliyormuş gibi.

Gözlerimi kocaman açarak lanete uzandım, irademi onun etrafına sardım ve onu geri çektim.

Lanet olsun. Bu gerçekten acıtacaktı.

Ateş hissiyle birlikte lanet içime geri tepti, sanki canlıymış gibi zihnimde geri tepti, eve sarsılmak için öfkelenildi. *Ben değil!* Pierce'ın çemberinin dışında yeşil alev patlamaları yanıp sönerken, kırılğan kanatların aleve dönüştüğü yeri gösterdiğini düşündüm. Periler yanan toprağa düşerken korkunç bir çığlık yükseldi ve ben hâlâ onu içime çekmeye devam ettim. Ölüyorlardı. Başım geriye savruldu ve acıdan çıldırmamak için çığlık attım.

Ve her şeye sahip olduğumda, dayanabileceğim her şeye sahip olduğumda, laneti ley hattına geri ittim. Her şeyi içine boşalttım, beni kendi içime kıvrandıran bir çabuklukla hattı bıraktım, incindim. Dış çemberim düştü ve ani sessizlikte hıçkırarak nefes aldım.

Acı zihnimden kayboldu ve ıslak zemine düşerken titredim. *Aşk adına ne hale gelmişim? Dostluk adına?*

"Rachel!" Ivy haykırdı ama Pierce'ın kolları beni sardı, cadı ve güç kokuyordu.

Dengesizlik vurdu ve yeniden sıktım, hepsini alırken dişlerim gıcırdadı. Bu benimdi. Pislik, pislik. Hepsi. Ve ben ürperip tüm pisliği kabul ederken Pierce'ın iç çektiğini duydum. Bunu hak etmişim.

"Ne yaptın sen!" Ceri kızgın bir şekilde bağırdı. Pierce'ın kollarında yatarken onun minik ayaklarını görebiliyordum, acı artık sadece bir anı ama paniğim ve korkum giderek artıyor. *Neye dönüşmüştüm ben?*

"Rachel! Ne yaptın sen!" dedi elf tekrar, dikkatimi çekmeye çalışarak.

Gözlerimi silerek başımı kaldırdım. "Jenks iyi mi?" Fısıldadım.

Ivy çemberin kenarından, "Hâlâ yeraltında. Sen iyi misin?"

"Yanlış hizalamış!" Ceri öfkeli bir şekilde ayağını yere vurarak bağırdı. "Ve bunu kasıtlı olarak yaptı! Hâlâ hayattalar! Hiç kimse benim çalışmamı yanlış hizalamadı, asla!"

Yaşıyorlar mıydı? İnanamayarak başımı kaldırdım. Boğazım acımişti ve kaslarım lastik gibi hissediyordu. Periler yaşıyordu!

Pierce beni yere yatırıp ayağa kalkarken, "Yanlış hizalanmamıştı," dedi. Elleri yanında, öfkeli görünüyordu. "Onu geri çekti."

"Neden!" Ceri bağırdı. "Ona Jenks'in hayatta kalacağını söyledim!"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Pierce, kırım çimenlerden ıslanırken yanımda durarak.

"Jenks," diye fısıldadım ve Pierce'ın ipi bıraktığını ve çemberinin düştüğünü hissettim. Yanık kokusuyla lekelenmiş yeni bir günün nefesi saçlarımı değiştirdi ve peri kanatlarının parlak ışıltısını aradım. Pierce'ın çemberinin dışında, kül patikaları büyüünün etkili olmaya başladığı yeri gösteriyordu ama bahçe yeşildi. Küçük sesler acı içinde yükseldi ve kalbim sıkıştı.

Jenks nerede? Pierce önümde çömelip yanmamış elini gözyaşlarımı silmek için uzattığında nefesim kesildi. "Rachel," dedi, kalkmama yardım etmek için elimi tuttuğunda eli nemliydi. "Şimdi başımız daha büyük belada. Ayaklarının üzerinde dursan iyi olur."

Uyuşmuş bir halde, beni titrek bir duruşa çekmesine izin verdim. "Jenks!" diye bağırdım. Tanrım, onları ben mi öldürmüştüm?

Kütükten peri kanatları fırladı. Geri çekildim, rahatlama neredeyse bayılmama neden oluyordu. Onlar iyiydi. Hepsi iyiydi. Ama bahçenin üzerinden geçerken korku çılgınlıkları yükseldi. Yüzüm buz kesti. Kahretsin, toprak perilerini öldürüyorlardı.

"Jenks! Hayır!" Bağırdım. "Bitti! Dur! Lanet olsun, Jenks, kes ş u n u ! Onları öldürmeyin!"

Jenks, solgun yüzlü bir periyi de yanında sürükleyerek kütüğünün üzerine çıkmıştı. Tiksintiyle bana döndü, kılıcı çaresiz savaşçının boynundaydı. Perinin gözleri kocaman açılmıştı ve ayaklarının dibinde iğrenç bir sıvı birikiyordu; kanatlarının kalıntıları.

"Jenks...", diye yalvardım ve peri ekşi bir bakışla

bıçağını havaya kaldırdı. Hiç tantana yapmadan sürünün liderinin kafasına şiddetli bir darbe indirdi. Perinin gözleri yuvarlandı ve kırmızı bir kan şeridi dışarı sızdı.

Jenks periye ayaklarının dibine bırakırken, "Lanet olsun Rache," dedi. "Neden işleri bu kadar zorlaştırıyorsun?"

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, gözlerimizi aynı seviyeye getirmek için diz çöktüm.

"Toplayın onları. Bağlayın onları!" Jenks bağırdı ve beni de ayağa kaldırır gibi havaya kalkarken çocukları söyleniyordu. Üstüne kan bulaşmıştı ve kılıcını silerken, "Bu sorun olacak, Rache. Onları öldürmeme izin vermeliydin."

Geri geri gitmeye başladım, bakışlarım bahçenin üzerinde geziniyordu. Öfkeliydi, hareketleri hızla uzaklaşıyordu, vahşiydi ve ölüm kokuyordu. Çocukları uçamayan perileri acımasızca eziyet ve kesiklerle birbirine düşürüyordu. Hayatta kalmak içindi ama beni korkutuyordu.

Bakışlarım Ceri'ye değdi, elbisesinin etekleri titriyordu. Onun lanetini mahvetmişim; asılı bir ceset kadar iğrenç, kara bir lanet. Ivy'nin duygularını kontrol altına almaya çalışırken gözleri kararmıştı, etrafındaki saldırganlık onu uçurumun kenarına sürüklemişti, yıpranmış kılıcı yanındaki çimenlerin üzerindeydi. Pierce ise gözlerinde üzgün ve yorgun bir ifadeyle beni izliyordu.

Ne yapıyorum ben? Tanıdığımı sandığım, ölüm için ağlayan, onu arzulayan bu insanlar kim?

"Gitmeliyim," diye fısıldadım, biraz daha geri çekilerek.

Ivy'nin gözleri daha da karardı ve Ceri döndü, yüz ifadesi öfkeyle parlıyordu.

Gittiğimi düşünmesinler diye "İçeri," diye ekledim. "Biraz suya ihtiyacım var."

Rex'i kaptığım gibi verandaya yöneldim, böylece topraklanmış perilerden birini yemeyecekti.

Belki de sonsuzluğa gitmeliydim. Al bile bundan daha iyidir.

Yirmi

Tarkamdaki kapının çarpmasıyla içimde bir kıvılcım gibi sıçradı. Uzaklaşmak zorundaydım. Yeniden toparlanmak için bir yere gitmeli ve az önce ne olduğunu anlamalıydım. Ama orada durduğumda

sessizlik, oturma odasında huzur yoktu. Ivy'nin koltuğu vampir tütsüleri ve anılarla doluydu. Islak ayak izlerimi bırakarak mutfığa doğru yürüdüm.

Spor ayakkabılarım gıcırdayarak durdu ve pencereden perilerin seslerini dinlerken kalbim küt küt atmaya başladı. Buzdolabının buz makinesinin mavi ışıkları parlıyordu ve ben Jenks'le Mackinaw'daki köprünün önünde durduğumuz resme bakıyordum. Ama mutfak, parıldayan büyü kaplarım ve şifalı bitkilerim onu benim yapsa da rahat değildi. Burası Ivy'nin de mutfığıydı ve onun hayatta kalma ihtiyacıyla vahşileşmiş siyah gözlerinin düşüncesi çok tazeydi.

Dönerek odamın önünden mabede doğru yürüdüm. Banyomdan gelen yanık kehribar kokusu ve Al'ın bana verdiği - hâlâ yıkanmayı bekleyen - battaniye, içinden geçmem gereken bir perde gibi görünüyordu ve geniş alana varana kadar nefesimi tuttum. Koridorun sonunda durduğumda, oyun oynayan perilerin fısıltıları geçmişimden yankılanıyor gibiydi, aydınlık oda üçümüzün ve Kisten'in anısının hoş bir karışımıydı. Burada rahatlık yoktu.

Önemsediğim her şey tarafından kapana kısılmıştım. Kozalanmak, güvende olmak istiyordum ama benim güvenliğim her zaman kilise ve onun içindekiler olmuştu. Şu anda, içimi düğümleyen şey onlardı.

Ne yapacağımı şaşırmış bir halde kanepeye çöktüm, dizlerimi göğsüme çekerek ağrımı dindirecek bir şeyler bulmaya çalıştım. Bir hayal kırıklığı gözyaşını geri çekerek, Al'ın mutfığını ve orada küçük ocağın önünde, Bay Fish'in ve kendi düşüncelerimin bana eşlik ettiği sessizlikte geçirdiğim saatleri düşündüm. Orada huzurlu bir güvenlik vardı, yeni bir şey öğrendikçe dünyanın sınırlarını zorluyor, bir zamanlar dehşete düştüğüm şeytandan memnuniyet ve isteksiz bir "geçilebilirlik" kazanıyordum. Hâlâ korkuyordum ama bu artık eski bir korkuydu.

Bir sonraki baharı göremeyeceğinizi düşünerek büyüdünüz.

Koridorun başında bir sürtünme sesi vardı. Alnım dizlerimin üzerinde, bakmadım.

"Rachel?"

Pierce'dı ve başım ağrımaya başladı. "Git buradan," dedim. Bu onun fikriydi.

"Özür dilerim," dedi usulca ve uzaklaşmaya başladığında başımı kaldırdım.

"Bekle," diye ağızımdan kaçırdım, laneti önerdiğinde gözlerindeki hüznü hatırladım. Daha önce de kullanmıştı. Belki de bunu nasıl haklı çıkaracağını biliyordu. "Gitme," diye fısıldadım.

Yavaşça döndü. Sıkışmış alnında kalp ağrısı görünüyordu. Benim için mi? Merak ettim. Masumiyetimi kaybetmeme yardım ettiği için mi? Sevdiklerimi kurtarmak için kara büyü kullanıp kullanmayacağım sorusu cevaplanmıştı ve bu konuda nasıl hissedeceğimi bilmiyordum.

Pierce geri dönüp karşıma oturduğunda, aramızda sehpa varken sandalyenin kenarına tünediğinde onun zarafetini izledim. Nefes verirken dirseklerini dizlerinin üzerine koydu ve yanmış ve ağrıyan eline baktı. Üzerindeki bahçe kokusunu alabiliyordum. Kızılağaç cadı kokusuyla karışıyordu, yüksek *büyü-kara* büyü yapmış olmanın verdiği güçlü bir koku.

"Herkes iyi mi?" Sadece kendimi düşündüğüm için suçluluk duyarak sordum. "Bis?"

Jenks'in çocukları mı?"

Pierce saçlarını gözlerinden savurdu. "Jenks'in üç çocuğu yaralandı ama iyileşecekler. Jenks bir stratejist olarak ölüyor."

Ayaklarımı yere koydum ve yorgun bir şekilde ayağa kalktım. "Yardım edip edemeyeceğime bakmalıyım," dedim, oraya geri dönmekten korkarken bile.

Pierce da benimle birlikte ayağa kalktı. "Onlar iyi," dedi ve sözlerine daha fazla güç vermek için yanmamış eliyle parmaklarımı tuttu. "Beni asıl endişelendiren sensin."

Gözlerindeki endişe gözlerimin dolmasına neden oldu. Lanet olsun, neredeyse bütün bir klanı yok edecek olsam bile ağlamayacaktım. Pierce elini uzattı ve ben geri çekildim. Bir şeye ihtiyacım vardı ama ona değil. Başka birinin tesellisini hak etmiyordum. Ve o da değil. Bu çok kolay olurdu ve gerçek olmayabilirdi.

Pierce'in eli düştü, korkumu görünce yüz ifadesi daha da endişeli bir hal aldı. "Konuş benimle," dedi basitçe.

Bunu... yapabiliirdim ve göğsümün etrafındaki bant sıkılaşıırken sefil bir şekilde ona baktım. Muhtemelen beni anlayabilecek tek kişi oydu. "Artık hiçbir şey bilmiyorum," diye fısıldadım. "Neredeyse onları öldürüyordum. Pierce, *ben ne yapıyorum?* Ben tam olarak bana dedikleri gibiyim. Kara bir cadı. Belki de bunu kabul etmeliyim. Al'la birlikte sonsuzluğa saklan. Arkadaşlarımı bırakıp ..." Gözyaşlarım tekrar akmaya başladı. Gitmek istediğim şey değildi.

Hafifçe gülümseyerek oturdu ve sadece varlığıyla beni kendine çekti. Karşısına oturup dizlerimi çeneme çekerken hiçbir şey söylemedi ama beni yargılamadan dinlemesi bile ağlamam için yeterliydi. Jenks'in ailesini korumak için daha önce de adam öldürdüğünü biliyordum. Ceri zarif cazibesine ve güzelliğine rağmen kana susamış bir vahşiydi ve her zaman da öyle olmuştu. Ivy, Ivy'ydi. Pierce'ın birini öldürebilecek kapasitede olmadığını iddia edecek değildim. Başa çıkamadığım şey, benim birini öldürme düşüncemdi.

"Böyle olmak istememiştım," dedim usulca.

"Bu bir karardı," dedi, güvenli ve çatışmadan uzak bir şekilde.

"Birini öldürme kararı," dedim acı bir şekilde. "Sihirle." Lanetin yaptığı tek şey buydu. Banyo suyunu ısıtıyormuş ya da ızgarayı çalıştırıyormuş gibi yapmıyordu. Birini canlı canlı yakmak için bir aurayı kırabiliyordu - nereden bakarsanız bakın kara büyü.

"Jenks'i ve ailesini kurtardın," diye teklif etti. "Ölmüş olmalarını mı tercih ederdin?"

Hissettiklerimden hoşlanmayarak geri çekildim. "Daha iyi bir yolu olmalıydı," dedim kuru bir sesle, bakışlarım onun yanından geçip yanmış bilardo masasına gitti.

"Belki de," dedi yavaşça. "Jenks'in ölmesini engellemek ve seni güvende tutmak için onları hemen öldürürdüm. Hâlâ yaşamalarına izin vermenin bir hata olduğunu düşünüyorum. Geriye bunu başarabilecek kadar güçlü olup olmadığınızı görmek kalıyor. Ve nasıl."

"Bu bir hata değildi," dedim küstahça ve iç geçirdi, yanık elini diğer elinin içinde gevşekçe tutarak onlara baktı. Tamam, belki bir hataydı ama gözümü kırpmadan tekrar yapardım. Ya da belki başlamak için başka bir yol bulurdum. Hoşuma giden bir cevap yoktu ve zihnen ve bedenen bitkin bir halde, "Haklılar," dedim. Pierce'ın gözleri benimkilerle buluştu ve ben de ekledim: "Vivian. Brooke. Herkes. Ben bir iblisim. Bana yapmaya çalıştıkları şeyi hak ediyorum." Elimi kaldırdım ve bıraktım, kucağımdaki elime bakıp yanık kokusu a l ı p almadığımı merak ettim.

kehribar rengi. "Kirliyim."

Pierce sadece sevimli biriymişim gibi gülümsedi ve bende onu tokatlama isteği uyandırdı. "Değilsin," dedi öfkemi yumuşatarak. "Böylesine huysuz insanların yaşamasına izin verme kararından sağ çıkmak bile başlı başına bir ceza olacaktır. Buna bir de sen ekleme."

Ivy'nin içeri girip tuvalete gittiğini duyduğumda kaşlarımı çatarak, "Böyle biri olmak istemiyorum," dedim. Muhtemelen pazısındaki çizik için bir şeyler alıyordu.

"Ama sen busun."

"Çünkü insanlar bana bu saçmalıkları atıp duruyor!" Yüksek sesle söyledim. "Eğer herkes beni rahat bıraksaydı, bunları yapmak zorunda kalmazdım!" Ivy'nin banyo kapısı tekrar gıcırdadı ve odasına geçti. *Herkes dinlemeden tek bir konuşma yapamaz mıyım?*

"Konsey şimdi senin peşine düşecek," dedim, nedense kendimi daha iyi hissederek. "Bana yardım ettiğini biliyorlar."

Bakışları kırılgandı. "Bunu zaten yaparlardı. Cadılar meclisi üyesi olduğum için hiçbir zaman resmi olarak dışlanmadım ve bu utanç verici olurdu." "Dar görüşlü domuz çiftçileri. Onları öldürmek için iblislerle uğraşmamın hiçbir anlamı yoktu. Onların ne düşündüğünün bir önemi yok."

Odaklanma bulanıklaştıkça, onun çevirdiğini gördüğüm çok güçlü tılsımları, hayır, lanetleri ve sonra Nick'in evinde yaptığımız konuşmayı düşündüm. Cadılar meclisinin ne düşündüğünü nasıl olur da umursamazdım?

"Seni öldürmek için tam olarak neden bu kadar istekliydim?" diye sordum. Bilmek zorundaydım. Neler yapabileceğini görmüştüm ve ne yaptığını bilmek zorundaydım.

Başını öne eğen Pierce ellerine baktı. "Benim durumum pek de iyi sayılmazdı," dedi ekşiyerek. "İblisleri öldürmek için onlara güveniyordum ama bunun cadılar meclisi için bir anlam ifade etmediğini tahmin edersiniz. İblislere karşı bugün olduklarından çok daha korkaktılar."

Sehpa aramızdaydı ama benim karıncalanıyordu. "Bu yüzden Al beni öldüreceğini düşündü," dedim. "İblisleri öldürdüğün ve ben de bir iblisin öğrencisi olduğum için mi?"

Pierce başını salladı. "Sen bir iblis olsan bile sana zarar vermezdim."

Arka kapı Ivy'nin arkasından çarptı ve ben sıçradım.

o buradaydı. "İyi," dedim, niyetlendiğimden biraz daha acı bir şekilde, "çünkü muhtemelen ben de öyleyim."

Ama Pierce sadece burnuna dokundu ve gülümsedi. "Kendini daha iyi hissediyorsun," dedi.

Evet, öyleydım. Birden gerildim, ayağa kalktım.

"Ne olduğun değil, kim olduğun önemli," dedi Pierce ve o da ayağa kalkınca salona doğru ilerlemeye başladım. "Seni kadınlığa yeni adım attığın zamanlarda görmüştüm ve sana şunu söyleyebilirim ki, zihninde o zaman nasılsan şimdi de aynısın."

"Peki bu nedir?" Karanlık koridorun içinden sordum.

Pierce tam önümde durana kadar sessiz kaldı, yüzünde okunamayan bir duygu vardı. "İraden sağlam, niyetin saf, büyüün güçlü. Ama artık bilgelikle yoğrulmuşsun ve çok daha güzel ve zekisin." Arkamı dönecek oldum, beni geri çekti. "İhtiyaçları ve arzuları dengeleyen, girdap gibi dönen gri tonların var," diye ekledi beni izleyerek. "Sen iyisin Rachel. Seçimlerin seni neye götürürse götürsün, öyle kalacaksın."

Duygularım tersine dönerken gözlerim ısındı. Kahretsin, tam da ihtiyacım olan şey buydu ama peri masallarına güvenilmeyeceğini iyi biliyordum. "Çok şey bildiğinde iyi olmak daha mı zor, yoksa hataların daha mı büyük karmaşalar yaratıyor?" Sefil bir halde sordum.

Eli üzerimden düştü. "Aşktan etkileniyorsun. Bu her şey demektir. Her şeyini kaybetmiş ve sonra daha fazlasını kazanmış birinden al bunu."

Başımı eğdim, göğsümdeki ağırlığın kalkmaya başladığını hissettim. Uzun ve yavaş bir şekilde nefes verdiğimde, onun sözlerinde teselli bulduğumu fark ettim. Sakinlik beni ele geçirdi. Ivy ve Jenks. Onun ailesi. Kilisem. Nick'i bile. Belki Trent. Hepsi benim için önemliydi. Vahşi insanların arasında ince bir nezaketle yaşadım. Kim yaşamadı ki? Onları tanıyordum. Onları seviyordum. Hayatta kalmaları için savaşırdım, gerisini sonra düşünürdüm.

"Geri dönmüşsün," dedi Pierce usulca. "Ayakların çok hızlı yere basıyor, cadı hanım. Periler konusunda ne yapacaksın?"

Hafif bir utanç yanaklarımı ısıttı. "Bizi rahat bırakacaklarına söz verirlerse gitmelerine izin veririz diye düşünmüştüm," dedim kilisenin arka tarafına doğru ilerlerken. Kendimi farklı hissediyordum ve nedenini bilmiyordum. Belki de onun omzunda ağlamadığım, kararlarımın arkasında durduğum içindi. Onları kabullenmişim. Eğer bu bir hataysa, düzelterektim.

Pierce başını salladı ve neredeyse omzuma kadar takip etti.

Bir periye sözünü tutması için güvenmemizi önerdiğimi fark edince yüzümü buruşturdum. "Haklısın. Aptalca bir fikir. Belki onları bir kutuya koyup Borneo'ya gönderebilirim."

"Onları hiçbir yere gönderemezsiniz," dedi Pierce. "Kanatları olmadan 7'ye 9'luk bir savaşçıdan farkları yok. Bence yavaş yavaş, açlıktan ölüyorlar. Onların yaptığı gibi kendi başlarına yaşamak."

"Hiçbir şeyi doğru yapamıyorum, değil mi?" Arka salona ulaşmıştık ve Ivy'nin şöminenin üzerine koyduğu yeni saate baktım, Piscary'den gelip gelmediğini merak ediyordum. *Gün doğumundan bir saat sonra ve ben hâlâ hayattayım. Buna ne dersin?*

Pierce kapıyı açmak için uzanırken, "Bu doğru ya da yanlış meselesi değil," dedi. "Var olmayan seçenekler yaratman hoşuma gidiyor. Yine de bunu nasıl başaracağını görmek için sabırsızlanıyorum."

"Bana yardım etmeyeceksin, değil mi?" diye sordum ve o da sırtıttı.

"Tanrı aşkına, Rachel. Benden düşünmemi istemek çok güçlü bir görev."

Kaşlarım kalktı ama bahçeden gelen sesler etrafımı sardığında çok daha iyi bir ruh halindeydim. Derin bir nefes alarak küçük arka verandaya çıktım.

Bahçe ve ötesindeki mezarlık da fena değildi. Merdivenlerin tepesindeki görüş noktasından, lanetin kenarlarda etkili olmaya başladığı geniş bir yanmış toprak halkası görebiliyordum, solan bitki şeritleri Pierce'ın baloncuğunun altına sığındığımız yerden oraya doğru şimşek gibi rastgele yollar açıyordu. Her şeyin yandığını hayal etmek beni hasta ediyordu. Komşularımdan biri dışarıda çimlerindeki hasara bakıyordu ama beni görünce içeri girdi. Akıllıca bir seçim.

Birisi -muhtemelen Sarmaşık- piknik masasını dik konuma getirmiş ve periler de masanın üzerine taşınmıştı. Muhtemelen korunmak için bir çember oluşturmuşlardı. Yanlarında bir miktar pamuk, tıbbi bant ve antiseptik vardı. En becerikli perilerden ikisi, kılıçları Jenks'in çocukları tarafından kullanıldığı için keskin dişlerini tıbbi bandı kesmek için kullanıyordu. Çocuklarının peri çeliğini nereden bulduklarını hep merak etmişimdir. Artık biliyordum.

Üstlerinde gezinen periler hiç de iyi davranmıyorlardı. Pierce haklıydı. Bu kötü bir şeydi. Jenks'ten onların kendi koruması altında bahçede kalmalarına izin vermesini isteyemezdim. Beni asla affetmezdi ve muhtemelen perileri de öldürürdü. Gurur yüzünden ölüm.

Ben merdivenlerden inerken Ivy koluna antibiyotik krem sürerken başını kaldırıp baktı. Ayağa kalkarak elinde bir bandajla geldi, Jenks'in çocukları onlara kaba bir şarkı bağırmaya başlayınca perilere bir kez baktı. Bandajı bana uzatırken "İyi misin?" diye sordu, ben de bandı çıkarıp küçük çizik ve çevresindeki çürüğün üzerine sabitledim.

"Pek sayılmaz." Kaseti buruşturup cebime soktum. Arkamda Pierce masaya doğru ilerledi, oturdu ve varlığıyla perileri geri çekilmeye zorladı. "Peki ya sen?"

Omuz silkti ve dikkatimiz Ceri'ye yöneldi, sırtı bize dönüktü ve elbisesi çekici bir şekilde dizlerinin etrafında bağlanmıştı, çimlere diz çökmüş ve Jenks'in en küçük üç çocuğuna öncü sıcak izlerine yakalanmış bir çalıyı desteklemelerine yardım ediyordu.

"Böyle kaçıp gittiğim için özür dilerim," dedim. "Ceri bana hâlâ kızgın mı?"

Gözleri tekrar bana döndü, güneşin altında gözlerinin etrafında geniş bir kahverengi halka vardı. Başını sallayarak, "Jenks cadılar meclisine saldırının başarısız olduğunu haber vermeye giden bir gözcüyü yakaladı. Onu bloğun aşağısına kadar kovaladı. Bizi izlemiyorlarsa, başka bir şey göndermeden önce küçük bir boşluğumuz olduğunu düşünüyorum."

Umarım değildir, diye düşündüm, Vivian'ın her şeyi görüp görmediğini merak ederek. "Gözcü nerede?"

"Bunu sorman komik." Soruma cevap vermeden masaya dönmeye başladı.

Pierce, Jenks'in neredeyse gözümün önünde öldürdüğü periyle yaptığı konuşmadan başını kaldırdı. Perinin ne söylediğini merak ettim - düşüncelerini neredeyse kalıcı olarak susturmuştum. Onunla konuşmaya hazır olmadığım için Ceri'ye baktım. Omuzlarımı yukarı çekerek isteksizce yanına gittim. Yanındaki periler onun yumuşak sözleriyle dağıldılar ve ben iç çektim.

Çalılarla ilgilenirken, "Benimle konuşma," dedi sert bir sesle. "Sana kızgıyım."

Elleri bitkiyle meşguldü, ben de yanına diz çöktüm, dizlerim yine ıslandı. "Özür dilerim," dedim, birini öldürmediğim için özür dilemenin tuhaf olduğunu düşünerek. "Bunu yapamazdım."

Ceri çalıların etrafına yeni toprak bastı. Sarı saçları sallanıyordu ama hareketleri keskinliğini kaybediyordu. Bir sapı desteklemesi için ona bir dal uzattım ve onu kaptı. "Lee bana cadılar meclisinin ne yaptığını anlattı," dedi beklenmedik bir şekilde. "Kuşatma altında olacağınızı söyledi, ben de

Yardım et. Bunu yapması için Trent'i bıraktım. Quen'i bıraktım." Başını kaldırdı ve gözlerinde yaşlar görmek için gözlerini kııptım.

"Trent geri dönmene izin vermeyecek," dedim şaşkınlıkla. Lanet olsun, bana yardım etmek için güvenli evini ve doğmamış bebeğinin mükemmel bakımını terk etmişti ve ben onun yardımını çöpe atmıştım.

"Yapabilirim," dedi, bakışları tırnaklarının altındaki kirdeydi. "Ama yapmayacağım. Başarısız oldum."

Ha?

Ceri derin bir nefes aldı ve hamileliğine rağmen hâlâ zarif bir şekilde ayağa kalktı. "Neden Trent'in malikânesinde kaldığımı sanıyorsun?" diye sordu ben ayağa kalkarken.

"Quen'e daha yakın olmak için mi?" Tahmin ettim. "Trent'in bahçeleri? Jakuzisi mi?"

Kaba bir ses çıkararak bağları çözdü ve elbisesinin eteklerini düşürdü. "Casusluk yapıyordum," dedi alaycı bir tavırla. "Seni güvende tutmaya çalışıyordum. Bunun için eğitildim." Sesi neredeyse alaycı bir havaya büründü. "Annem tarafından, rakip bir aileye casusluk yapmam ve bize karşı ihanet planlanmadığından emin olmam için evlendirilmek üzere eğitildim. Al beni bu şekilde kullandı, arada sırada başkalarının beni ödünç almasına izin verdi. Bu işte iyiydim." Gözleri benimkilere kaydı. "En azından ben öyle olduğumu sanıyordum. Sonunda casusluk yapmaya değer bir şey bulduğumda, başarısız oluyorum. Trent'in seninle uğraştığından haberim yoktu. Öncesinde en ufak bir ipucu yoktu, hatta olay olduktan sonra bile yoktu."

"Özür dilerim. Sana ulaşmak için daha çok çabalamalıyım," dedim ve başını salladı.

"Geçemezsiniz. Bu Cuma belediye başkanlığına adaylığını açıklamaya karar verdiğinden beri güvenlik çok sıkı ama bir şey fark etmiyor. Başarısız oldum."

Başını eğdi ve ben de omzunu sıktım. "Bu konuda endişelenme. Trent kurnaz bir piç. Quen'e bile söylemediğine bahse girerim. Sen nereden bilecektin?"

"Oh, hepsi biliyordu," dedi acı acı. "Trent'in bildiği her şeyi Quen ve Jonathan da biliyor. Lanet olası bir erkekler kulübü gibi. İblislerden bile daha kötü. Rachel, geri dönemem."

Korku muydu yoksa utanç mı? Bilemiyordum. "Trent sana zarar vermez," dedim çabucak. "Quen buna izin vermez."

"Hayır," diye kendinden o kadar emin bir şekilde onayladı ki ona inandım. "Quen orada olmasaydı bile Trent bana zarar vermezdi." Bakışları şişen göbeğine gitti ve kaba bir yüz ifadesi takındı. "Ama şunu bilmeliydim ki

başları beladaydı. Eğer Trent bahçelerine perilerin girmesine izin verseydi, yüz tane gözüm olurdu ve belki biraz yardımım dokunurdu ama hiçbir şeyim yok. İşe yaramazın tekiyim."

Sesi kederli geliyordu. Uzanıp ona sarıldım. Ona yapışan ozon izi, içinde büyüyen çocuğu olabilecek vahşi bir şeyle karıştı. "İşe yaramaz değilsin. Ceri, kendine bu kadar yüklenme. Trent bu işte iyi."

Peri kanatlarının şakırtısı bizi ayırdı ve Jax aramıza daldı, Jenks'in en büyük oğlu hoşnutsuzluğunun turuncu ışıltılarını saçıyordu. "Bayan Morgan, bu kanatsız harikalarla ne yapmak istiyorsunuz? Kokmaya başladılar."

Piknik masasına dönerken kaşlarım çatıldı. Ceri'nin omzuna dokunarak Jax'i Ivy ve Pierce'ın yanına kadar takip ettim... ve perilerin yanına. Uykusuzluktan ve adrenalinin etkisinden yorgun düşmüş bir halde Pierce'ın yanına oturdum. Önümüzde, yeşil renkli bir çarşafın altındaki eski tahtanın üzerinde hayatta kalanlar duruyordu. On altı. Hepsi bu kadardı. Geri kalanlar benim kanatlarını yok etmemle şu an arasında bir noktada "kazara" ölmüşlerdi. Sıcak kitin ve yanan saçların kokusu hafifçe ıstakoz haşlaması gibi kokuyordu ve bu beni hasta ediyordu.

Lideri diğerlerinden, Jenks'in ona vurduğu başının etrafındaki bandajdan ayırt edebildim. Gururlu görünüyordu, uzun solgun yüzü öfkeden kaskatı kesilmişti. Bütün dişleri sivriydi, bir vampirinkinden daha vahşiydi ve konuşurken ortaya çıkıyorlardı. Gözleri siyahtı ve yüzüne göre çok büyüktü. Periler vahşi bir ırktı ve kanatları yumuşatılmadığında, örümcek ipeğinden yapılmış, neredeyse yırtık pırtık beyaz giysileri içinde solgun, acımasız orakçılara benziyorlardı. İstisnasız hepsinin saçları beyazdı, erkekler saçlarını görebildiğim birkaç kadın kadar uzun tutuyordu. Kadınların dişleri daha küçüktü ve biraz daha kısaydılar, ama bunun dışında aynı görünüyorlardı.

Liderleri bize bakıyor, eksik kanatları yüzünden dengesiz olduğu belli olmasına rağmen gururla ayakta duruyordu. Hiçbirinin ayakkabısı yoktu ve bellerinden sarkan kemerlerde kılıçları ve yayları yoktu. Yakılabilecek silahların sonuncusu da ateşe veriliyordu ve genç bir perinin hırlayarak, muhtemelen silahları ateşe verilirken bariyere likörle ıslanmış bir pamuk tomarı fırlatmasını izledim.

Jax yanımda duruyordu, elleri kalçalarında, babasına çok benziyordu. "Onları öldürmemize izin vermeliydin," dedi beni endişelendirerek.

Lider çenesini kaldırdı. "Kılıcımı bir peri veledine verdiğinde de bunu yapmıştın," dedi, kelimeleri yumuşak bir pelteklikle ve neredeyse lirik bir tempoyla söylüyordu.

Jax ayağa kalkarak bağırdı: "Sen bir hayvansın! Biraz özen ve hassasiyet bahçeyi zenginleştirirken her şeyi yok ediyorsun. Seninle savaşmak zorundayız yoksa her şeyi yok edersin! Çorak araziler ve yabani otlar bırakıyorsunuz! Çekirgeler. İşte siz busunuz. Böcekler!"

Peri başını kaldırdı, siyah gözlerinde nefret vardı. "Seninle konuşmuyorum, kurtçuk."

Pierce, Jax'ın ağır tozundan kurtulmak için elini salladı ve peri kanatlarını şakırdatarak bir aşağı bir yukarı sıçradı. "Lider sen misin?" diye sordum, peri başını salladığında şaşırmadım.

"Kimsenin üstünde değilim," dedi, "ama burada olma kararını ben verdim ve diğerleri de beni takip etti. Ben Sidereal'ım."

"Sidereal," diye yineledim. "Ben Rachel," dedim, "ama muhtemelen bunu zaten biliyordur."

"Küçüklerin adı kısa sürede kaybolur." Sidereal yavaşça öne doğru eğilmesini düzeltti, kanatları olmadan dengesini sağlamadaki beceriksizliği yüzünden öfkeden kızardı.

"Keşke bize saldırmasaydınız," diye mırıldandım.

Sidereal dikkatli ve yavaş bir daire çizerek yürümeye başladı. Hareket halindeyken dengesi daha iyiydi. "Bu iyi bir kumardı. Eğer kazanırsak, sonbahar göçüne kadar hayatta kalacaktık. Başarısız olursak da umurumuzda olmazdı." Adımlarını durdurdu, elini aramızdaki bariyere dayadı. "Bizi hayatta tutmak sana meclisle pazarlık kozu sağlamayacak. Bizler bir kenara atılacak araçlarız."

Gözlerim açıldı. Onları rehine olarak kullanmak hiç aklıma gelmemişti. "Siz alet değilsiniz," dedim sinirli bir şekilde masayı karıştırarak. "Ve rehine de değilsiniz. Büyüyü bozdu çünkü başka bir yolu olmalı. Hâlâ hayattasınız. Hayat varsa, seçenekler de vardır."

Sidereal döndü, dengesini kaybedince neredeyse düşüyordu. "Bizler yürüyen ölüleriz," dedi kocaman gözleri öfkeyle kararmış bir halde. "Kanatlarımız tekrar çıkmayacak. Benim halkım uçamaz. Göç edemeyiz ve savaşamayız. İhtiyacımız olan toprakları kazanacaktık ya da zafer içinde ölecektik. Şimdi hiçbir şeyimiz yok. Solmuş topraklarımızda kalıp fakir olarak ölseydik daha az olurdu. Bize çok zor bir ölüm verdin, iblis dölü."

Pierce masaya vurarak herkesin sıçramasına neden oldu. "Ona öyle deme," diye tehdit etti ve Sidereal ona ekşi bir bakış attı.

"Ben de bir zamanlar yürüyen ölüydüm," dedim ve Ivy homurdandı. "Aslında şu anda öyleyim. Ama deniyorum."

Sidereal arkasını döndü. Kanatlarının kütükleri örtülüydü ama soluk likör gazlı bezin rengini bozmuştu. İçim burkuldu. Pierce haklıydı. Kanatları olmadan rekabet edemezlerdi. Ölüm, zor olsa da, bir lütuf olabilirdi. Onlardan aldığım bir nimet. *Düşün, Rachel*. "Belki kanatlarını onaracak bir tılsım vardır?" Teklif ettim.

Başını eğen Sidereal döndü. "Hâlâ toprağımız yok."

"O zaman belki burada kalabilirsiniz."

"Pislik!" Jax bağırdı, kanatlar sert bir takırtı çıkardı ve kılıç işaret etti. "Asla. Asla!"

Ivy kaşlarını çattı ve Pierce endişeli görünüyordu. "Bunu düzeltmenin bir yolu olmalı," dedim.

Sidereal ileri atıldı ve bir eliyle baloncuğun iç kısmına vurarak dengesini sağlamak zorunda kaldı. "Bizi perilerin koruması altında mı yaşatacaksın?" diye hırladı dişlerini göstererek. "Bizi köle mi yapacaksın?"

"Bunlar arkadan bıçaklayan sinsiler!" Jax ateşin başındaki perilerin dikkatini çekerek haykırdı. "Bahçemize girmelerine izin vermeden önce onları öldüreceğiz!"

"Bu kadar büyütecek ne var?" Sertçe söyledim. "Aynı şeyleri yemiyorsunuz bile. Bu sadece nezaket kurallarına uymayı kabul etme meselesi. Ve bu senin kararın değil, babanın kararı." Daha dik oturarak Jenks'i aradım. "Jenks?" Jax'ın ergen hoşgörüsüzlüğünden bıkmış bir halde seslendim. Peri ve perilerin bir arada yaşamasını sağlamak kolay olmayacaktı ama deneyeceklerdi.

"Her şeyi yok edecekler!" Jax haykırdı, yüzü kıpkırmızıydı ve üzerinden sıcak parıltılar süzülüyordu. "Sen cahil bir serserisin!"

Ceri, kollarını göbeğini gösterecek şekilde kavuşturmuş, sana söylüyorum ifadesiyle gülümsüyordu ve ben kaşlarımı çattım. "Jenks!" Kanatlarını dinleyerek ve hiçbir şey duymayarak bağırdım. Bakışlarım Ivy'ye kaydı, içimi bir telaş kapladı. "Jenks'i en son ne zaman gördün?"

"Bana izciden söz ettiğinde," dedi kadın, hızla ayağa kalkarak.

"Jenks!" diye bağırdım ve Ceri bile kollarını indirip

ağaçlar.

Beş uzun saniye boyunca kanatlarını dinlerken korku içimi daha da sarmıştı. Sert hareketlerle piknik masasından kalktım ve masaya bacağımı acıtacak kadar sert bir şekilde vurdum. Ceri'nin Jenks'in çocuklarına "Gidin babanızı bulun" demesi göğsümün sıkışmasına neden oldu.

"Eğer onu öldürürsen, seni kendim ezerim," diye tehdit ettim Sidereal'i. O da dişlerini gösterip bana bir kedi gibi tısladı.

"Dört gözle bekliyorum."

Jax bir anda peri tozuna dönüştü ve kendini kırk metre yukarı fırlatarak kabaca bir görselleştirme yaptıktan sonra ortadan kayboldu.

"Neredesin Jenks?" Mırıldandım, ararken parlak güneşin altında desenler oluşturan çocuklarının parıltılarını görüyordum. Gitmesi için hiçbir neden yoktu...

Yüzüm buz kesti ve Ivy'ye baktım. "Matalina," dedim nefes nefese ve Ivy'nin yüzü soldu. Onu son karşılaşmalarından beri görmemiştim.

Kahretsin.

Yirmi bir

"Kiliseyi kontrol edeceğim," dedi Ivy ve adımlarını ikişer ikişer atmaya başladı. Kapı kapanmadan önce bile gitmişti. Periler, bahçedeki tüm duyguların değişmesini memnuniyetle izlediler. korkuya. Ama Rex'i görene kadar paniğim beni neredeyse yutacaktı.

Küçük, turuncu kedi koşuşturan şekillere aldırıyordu, kulakları dikilmişti ve biçilmiş çimenlerin üzerinde ilerlerken hareketlerinden emindi, Ivy içeri girdiğinde dışarı çıktı. Küçük bir sıçrayışla bahçeyi mezarlıktan ayıran küçük taş duvara ulaştı. Odaklanarak uzun çimlerin arasında gözden kayboldu.

"Pierce?" Kaybolduğu yere bakarak söyledim. "Perilere göz kulak olurmusun?"

Başını sallayarak ayağa kalktı, yüzü üzgün ve başı eğikti.

Rex'i ıslak otların arasında takip ettim, sanki bir rüyadaymış gibi hareket ediyordum. Yanmış toprak çemberini geçtiğimizde gerginliğim azaldı ve Rex'i küçük, tanıdık bir arsanın kenarında otururken bulduğumda daha da iyi hissettim, kuyruğu ayaklarının etrafında kıvrılmış, güneşin altında oturup bir patisini temizliyordu.

Bu mezarı biliyordum. Yabani bir gülün dikenleriyle kaplı olmasına rağmen -ya da belki de bu yüzden- periler sık sık etrafında oynarlardı. Mezar taşının üzerinde Rex'ten çok da büyük olmayan çocuksu bir melek heykeli vardı, tombul yüz hatları bir şekilde zamanla yok olmamıştı. Burası bir çocuk mezarıydı ve masumiyet hâlâ devam ediyor gibiydi.

Sürünerek ilerlerken Jenks'in sesini duyunca rahat bir nefes aldım. Ta ki şarkı söylediğini fark edene kadar. Gözlerim yaşlarla doldu ve mezar taşının arkasından kederli, dur-kalklı, yürek parçalayıcı boşlukları olan bir düet geldiğinde bir yumru yuttum. Sadece bir ses yükselmişti.

Ne bulacağımdan korkarak mezar taşının dibini görene kadar ilerledim. Jenks yerdeydi, kanatları hareketsizdi ve

Matalina'yı kucağına alıp toprağa değmesini engellerken sarkıyordu. Sıkıştırılmış çimenlerin üzerinde onları çevreleyen dört ölü peri vardı, kanatları parçalanmış ama yanmamışlardı. Jenks'in kılıcı en yakınlarındaydı, perinin ortasına saplanan kılıç hâlâ elindeydi. Oklar yere saçılmıştı ve kırık yeşilin kokusu çok güçlüydü.

Başını kaldırıp bana baktı, sesi çatlıyordu ve kanatları hafifçe kalkıyordu. Nem yanaklarını parlatıyor, kurudukça toza dönüşüyordu. "Rachel burada, Mattie," dedi, ona dönerek ve umut sıçradı. Yaşıyor muydu?

Jenks onun saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı ve peri kadın acı dolu bir nefes aldı. "Seni üç saniye içinde kütüğe geri götürebilir. Ve seni kocaman yapabilir. Sadece bir saatliğine. Bunu yapabilirsin. Lütfen, Mattie. Artık tartışmak yok. O zaman yaşayacaksın. Büyü tüm acıyı alır. Seni yepyeni yapar. Lütfen beni bırakma." Şimdi yalvarıyordu ve gözyaşlarının diken diken olduğunu hissettim. "Önümüzdeki yirmi yıl boyunca yalnız kalamam."

Matalina gerilerken Jenks'in daha hızlı büyümesi son birkaç aydır şüphelendiğim bir şeyi doğruluyordu. Geçen yaz aldığı lanet biyolojik saatini sıfırlamıştı. Heyecanla yanlarında dizlerimin üzerine çöktüm. Çocukluk hastalığının çaldığı yirmi yılımı geri almıştım ama asıl nefesimi kesen şey Jenks'in ölmeyecek olmasıydı. Matalina da.

"Matalina," dedim yakınımaya eğilerek ve sözlerimi yumuşatarak. "Ceri burada. Seni iyileştirebilir." *İkisi de sonsuza dek yaşayacaktı. Her şey yoluna girecekti. Her şey yoluna girecekti!* Sonunda bir şeyler yoluna g i r e c e k t i !

Onu almak için elimi uzattım ama Matalina'nın yumuşak "hayır" sesi içimi buz gibi yaptı. *Hayır mı?* Hayır derken ne demek istedi?

Jenks onu susturmaya çalışırken Matalina, "Rachel, bunu benim için yap," dedi ama gözlerine keskin bir parıltı geldi ve küçük, güzel ve ölümcül beyazlıktaki elini ağzına götürdü. Jenks onu öptü, gözyaşları üzerine düşerken sustu ve üzerindeki tozları sildi. "Bu benim kararım," dedi kadın, hararetli bakışlarını benimkilere sabitleyerek. "Senden tek istediğim Jenks'i bu süreçte hayatta tutman."

Gözyaşlarım başladı ve sertçe yutkundum, umuttan yükselen keder, kısa bir soluklanma için daha da zor görünüyordu. *Hayır mı? Neden?*

"Mattie," diye itiraz etti Jenks ve kuş gibi parlak gözleri onunkilere sabitlendi. Köşeleri görebiliyordu. *Lanet olsun. Yine mi!*

"Baştan başlamak istemiyorum, Jenks. Yoruldum. Ama seninle gurur duyuyorum, benim vizyonerim." Yanağına dokunduğunda eli titredi ve bir kan lekesi bıraktı. "Başlattığın şeyin sonunu görmem doğru, ama ben çocuklarımın ötesinde yaşamak istemiyorum. Ben önce bir anneyim. Sen bir güçsün Jenks ve kendimi sana bağladığım için şansıma şükrediyorum."

"Sen de bir güç olabilirsin, Mattie," diye başladı, kız onu susturunca sesi kesildi. Altından sızan çirkin bir kırmızı leke vardı ve sadece birkaç dakikası olduğunu biliyordum. Yine de gülümsedi, ona sevgisini sonuna kadar verdi.

"Hayır," dedi kararlılıkla. "Ben gittiğimde senin kalmanı istiyorum. Gelenekleri yine boz aşkım ve inşa ettiğimiz evde beni tek başıma yak. Seni yanımda istemiyorum. Senin işin bitmedi. Çok ileriye görüyorsun. Düşüncelerindeki dünyayı çocuklarımızın içinde uçabileceği gerçek bir dünya haline getirmelisin."

"Tılsımı al, Mattie," dedi Jenks kabaca, "ve geleceği birlikte göreceğiz."

"Bunu senden duymayı tercih ederim," diye fısıldadı ve gözyaşlarını süzülürken boğazını sıkıştı. "Bana söylediğinde gözlerinin parlamasını izlemek istiyorum. Seni çan çiçeklerinin altında bekleyeceğim. Her zaman orada olacağım."

"Mattie?" Jenks ağladı, onun uzaklaştığını hissettiğinde onu kendine çekti. "Sensiz olmak istemiyorum. Sana ihtiyacım var!"

Matalina'nın gözleri kocaman açıldı ama artık onu gördüğünden emin değildim. "Düşündüğün kadar değil," dedi dikkatle. "Bak ne yaptın. Mutlu öleceğim. Bütün çocuklarım hayatta kalacak. Hangi anne son nefesinde bunu söyleyebilir ki? Teşekkür ederim, Jenks. Bana şarkı söyler misin? Çok yorgunum." Hayatına devam etmek için değil ama son sözlerini söylemek için son nefesini vermeye çalışırken gözleri kapandı. "Seni seviyorum."

"Lütfen, Mattie!" Jenks çaresizce bağırdı. "Bunu birlikte yapabiliriz. Birlikte her şeyi yapabiliriz! Lütfen..."

Ama kadın gitmişti ve adam karısına sarılıp ağlarken onu sallamasına rağmen yalnızdı.

Yirmi iki

I Hiçbir şey yapamıyordum, onlara bakarken çaresizdim. *Jenks...* Gözyaşlarım onun yanında yere düştü ve bir şeyler yapmak için çırpındım -herhangi bir şey- ama işe yaramıyordum. Çok *büyük*tüm. "Jenks?" I

fısıldadım, ellerim onu tutuyordu.

Gözlerini kırptırdı, gözlerinin yeşili içime işliyordu. "O burada değil..." diye mırıldandı, sanki şoktaymış gibi.

Çok *büyük*tüm. Ona sarılamazdım. Kendini bulana kadar ona sarılarak her şeyin yolunda olduğunu söyleyemezdim. "Ivy!" diye bağırdım, sonra dirseklerimin üzerine düşerek yaklaştırmaya çalıştım. Matalina'nın yüzü kan ve gümüş tozuyla kaplanmıştı, bu da onu yorgun bir melek gibi gösteriyordu. "Jenks, özür dilerim," diye fısıldadım, boğazım daha fazlası için çok dardı. *Tanrım, çok üzgünüm.*

Gözleri kocaman açılmıştı ve gözyaşları hâlâ akıyor, kurudukça parıldayan ışıltılara dönüşüyordu. Yanağında, Matalina'nın ona en son dokunduğu yerde bir kan lekesi vardı. "Arka kapıyı korumaya gitti," dedi sersemlemiş gibi. "Geri çekiliyor olmalılar," dedi ve göğsüm sıkıştı. "Uyuması için ona şarkı söylemeliydim. Çok yorgundu ve benden şarkı söylememi istedi." Şaşkınlıkla bana baktı, kanatları kıpırdamıyordu. "Yalnızım," dedi şaşkınlıkla. "Sonsuza kadar onunla kalacağıma söz vermiştim. Ve işte buradayım. Yalnızım. Ve o gitti."

"Yalnız değilsin. Jenks, lütfen," dedim gözyaşlarımın süzülmesine engel olamayarak. Bir yerlerde perilerin eşleri öldüğünde kalp ağrısından öldüklerini duymuştum. "Her şey yoluna girecek. Ivy ve ben varız. Biz buradayız. Sana ihtiyacımız var. Matalina bizimle kalmanı söyledi."

Peri kanatlarının şakırtısı Ivy'nin ayak seslerinden hemen önce geldi. Rex sinsice eğildi. Kan lekeli ipekten bir girdabın içinde, büyük bir çılgılık yükselirken tüm klan yere düştü. Buna dayanamayan kedi kaçtı. Ivy tepemizde duruyordu ve yukarı baktığımda gözleri yaşlarla doldu. Hiçbir şey söyleyemedim, kalbim onun acısı için sızlıyordu. *Matalina.*

"Ah, Jenks," diye nefes aldı Ivy dizlerinin üzerine çökerken. "Özür dilerim."

Tekrar karısına döndü, yüzünü tarayıp saçlarını düzeltirken gülümsemeye çalışıyordu. "O burada ama ben yalnızım," dedi sanki anlamaya çalışıyormuş gibi. "Anlamıyorum."

İnilti yükseldi ve yükseldi ve Ivy'nin çenesi gerildi. "Yalnız değilsin, peri. Sakın ölmek için bir yere gitmeye cüret etme!"

Yüzü parçalanmış bir halde, boş gözlerle ona baktı. "Yalnızım," dedi basitçe. Ayağa kalktığı anda Jax'i perişan bir halde ayakta durmuş, omzuna yaslanmış ağlayan Jih'i tutarken buldu. "Jax, bahçe senindir," dedi ve genç peri sarsıldı. "Annene zerre kadar saygın varsa Rachel'i hayatta tut," diye bitirdi acı acı. Ivy ve ben öylece bakarken Jenks, Matalina'yı alıp evlerinin arka tüneline gizleyen gölgeye doğru yürüdü.

Bir feryat büyüdü, sözsüz bir ahenge dönüştü, güzelliğiyle yürek parçaladı. Periler bir araya geldi, üzüntüden maviye dönmüş kanatlarıyla yükseldiler, gözyaşları süzülerek onları parlattı. Jax hariç hepsinin ayakları ıslak toprağa perçinlenmişti.

"Hayır! Bahçeyi istemiyorum!" diye bağırdı küçük açıklığa doğru. "Senin hayallerini istemiyorum, yaşlı adam! Benim kendi hayallerim var!"

Korkuyla Ivy'ye döndüm. "Ne demek istiyor, bahçe Jax'in mi?"

Jax ayağa kalktı ve ben de onu görüş alanımda tutmak için topuklarımın üzerine oturdum. "Bir eş bulacağım ve toprağı elimde tutacağım," dedi. Kanatlarını takırdatarak boş tünele doğru uçuştu ama içeri girmedi. "İstemiyorum! Bana bunu yaptıramazsın!" diye öfkelenip karanlığa doğru. "Olması gereken bu değil!"

"Burası Jenks'in arazisi," dedim korkuyla. "O benim desteğim, sen değilsin."

Ivy ağlıyordu, gözyaşları solgun yüzünden yavaş bir acıyla süzülüyordu. "Onunla birlikte toprağa gitti," dedi. "Dışarı çıkmayacak. Asla."

Korku beni doğruya çekti. "Ne demek hiç?" "Onunla kalmak için kendini öldürecek."

"Jenks!" Panik içinde bağırdım, yüzümü deliğin yanına koymak için aşağı indim ve toprağı tutmak ve açıklığı bir gölge gibi göstermek için duvarları sıralayan küçük siyah taşları ilk kez gördüm. "Jenks, sana ihtiyacım var!" diye bağırdım. "Geri dön!"

Cevap gelmedi ve içim titreyerek Jax'e döndüm. "Git ve onu getir."

Jax başını eğdi, kollarını ortasının üzerinde kavuşturdu. "Yapamam," dedi ve arkasını döndü.

Yapamaz, diye düşündüm, kafam karışmıştı. Kalbim hızla çarparak ayağa kalktım. Sabah aynı güzellikteydi, ağaçlar aynı yeşillikteydi ve insanlar işe giderken şehrin yumuşak sesleri belli belirsiz geliyordu. Ama şimdi farklıydı. Bozulmuştu. Bunu düzeltmenin bir yolu olmalıydı. Bu sonu kabul edemezdim. Hem de hiç.

Sanki bir rüyadaymışım gibi kiliseye dönmeye başladım, ayakkabılarım çünkü yağmurdan ıslanmıştı.

"Ceri?" Pierce kendi mezar taşının arkasından çıkınca duraksayarak seslendim.

"Jenks?" diye sordu, gözleri umutlu ama duruşu yorgundu.

Ona söylemek için ağzımı açtım ve keder beni çarparak nefesimi kesti. "Matalina," diye boğuldum. Kelimeleri söyleyemedim. Söylersem tekrar ağlamaya başlayacak ve asla durmayacaktım. Bu çok korkunçtu.

Pierce beni rahatlatmak için kolumdan tuttu ve bir sonraki nefesim hıçkırıklarla çıkarken ne kadar cesur olmak istediğimin bir önemi yoktu. "O gitti," demeyi başardım. "Jenks onunla kalmak için kendini öldürecek. Küçük olmak zorundayım." Pierce saçlarımı gözlerimden uzaklaştırırken gözlerim ıslanmıştı. "Bunun lanetini biliyor musun?" diye sordum.

"Hayır," dedi nazikçe, gözlerindeki acı geçmişindeki bir kaybı yankılıyordu.

"Sorun değil," dedim, gözyaşlarımı durdurmaya çalışırken başım ağrıyordu. "Ceri muhtemelen biliyordur." Kendimi ondan kurtararak geri dönmeye başladım.

Mezarlık boyunca, ley hattından geçerken derim karıncalanıyordu. Arkamda Pierce'ın Ivy ile konuştuğunu duyabiliyordum. Çaresizlik beni ilerlemeye devam ettirdi ve sonunda mezarlığı bahçeden, yani ölüleri yaşayanlardan ayıran diz yüksekliğindeki duvara ulaştım. Perişan bir halde, ölülerin ruhlarının bir bariyeri bu kadar kolay aşarak bizi izleyip izleyemeyeceklerini merak ederek duvarı aştım. Babamla ilgili düşünceler gözyaşlarımın yeniden akmasına neden oldu ve ellerimin tersiyle gözlerimi sildim. "Ceri?"

Ellerini ortasında kavuşturmuş bir şekilde durmasından ne olduğunu bildiği belliydi. Bahçenin yukarısında, Jenks'in çocuklarının dünyayı kederleriyle doldurduklarını duyabiliyordum. Gözlerinde yaşlar parlıyordu ve yaklaştığımda beni kucaklamak için ellerini uzattı. "Onu çok özleyeceksin," dedi, tarçın ve toprak kokuyordu.

Ellerimi omuzlarına götürerek bizi ayırdım. "Yardıma ihtiyacım var" dedim, yüreğim parçalanarak. "Küçülmem gerek. Jenks'i kurtarmalıyım."

Çevresel görüşümle Sidereal'in döndüğünü ve konuştuğu peri kadını susturduğunu gördüm. Ceri'nin gözleri büyüdü ve bir adım geri çekilerek "Neden?" diye sordu.

Çaresizlik hüsrana dönüştü. "Neden? Dışarı çıkmıyor ve ben ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek zorundayım," dedim. "Beni küçült ki kütüğüne sığabileyim. Bunu yapabilir misin?"

Pierce'ın sesi uzaklardan yükseliyordu, bu da bana ya büyüsunü kullanarak dinlediğini ya da Ivy'nin konuşmayı aktardığını söylüyordu. "Beni de küçült!" diye bağırdı, yaklaştıkça sesi yumuşuyordu. "Ben de onunla gidiyorum."

Pierce ve Ivy'nin duvarı aşmalarını izledim. *Mezardan bahçeye tek bir hareketle.* Arkamı döndüğümde Ceri'nin gözleri yaşlardan koyu yeşile dönmüştü ama yüzü kararlıydı. "Rachel," dedi elimi tutup. "Bunun zor olduğunu anlıyorum. Özellikle senin için, zaten çok kişiyi kaybetmişsin, ama bunu kimin için yapıyorsun?"

Şüphe beni vurdu ve hemen ardından kararlılık geldi. "Ne demek istiyorsun, bunu kimin için yapıyorum?" Matalina'yla birlikte kütüğünde tek başına kaldığını ve hayatının bittiğini düşünerek çektiği kalp acısını hayal ederek söyledim. "Jenks beni iki ölüm tehdidi, çılgın bir ölüm perisi ve en az iki seri katile rağmen iki yıl boyunca hayatta tuttu. İyiliğinin karşılığını vermenin zamanı geldi! Eğer yapamazsam, o zaman yatağının yanında oturup ölürken elini tutabilirim, çünkü bunu yapmak için de bolca deneyimim var!"

Kahretsin, yine ağlıyordum ama Ceri başını salladı, gözleri kısılmıştı. "Hayal kırıklığını anlıyorum ama o kayboldu Rachel," dedi. "Özür dilerim." Bakışları arkamdaki Ivy ve Pierce'a kaydı. "Onlar gibi başkaları olmayacak," diye fısıldadı.

"O henüz ölmedi!" Çaresizlikten doğan ani bir öfkeyle bağırdım. "Matalina onun yaşamasını istedi ve sen onu çoktan toprağa gömdün, seni soğuk, duygusuz kaltak!"

"Rachel!" Ivy haykırdı ve ben hemen yumuşadım.

"Ceri, özür dilerim," dedim kötü bir nezaketle. "Öyle demek istememiştim. Ama Jenks yalnız." Gözlerim tekrar dolmaya başladı ve bir elimi gözlerimden çektim. "Olmamalı."

"Anlıyorum," dedi sert bir sesle. "Keder konuşuyor. Farkında mısın, eğer o adamı öldürseydin bunların hiçbiri olmayacaktı.

periler."

Çenem sıkıştı ve arkamı döndüm. Sanırım ona kaltak dedikten sonra bunu hak etmiştim. Depresyona girmiş bir halde, perilerden olabildiğince uzaktaki piknik masasına çöküp oturdum. Bu çok yanıltı. Jenks yalnız olduğunu düşünüyordu ve ben oraya giremezsem yalnız kalacaktı. Lanet olsun, ölemezdi. Ölemezdi! Ve yalnız değil.

Pierce elini omzuma koydu ama başımı kaldırmadım. Kalbim parçalanıyordu ve başım ağrımaya başlayana kadar nefesimi tuttum. *Neden? Neden onları öldürmemiştim?* Ama kimin yaşayıp kimin öleceğini seçebilseydim nasıl bir canavar olurdu?

Ivy kollarını ortasından kavuşturmuş, alçısı garip ve gözleri kızarmış bir halde duruyordu. "Ceri, o haklı. Jenks'i yaşamaya ikna edebilsek de edemesek de birimiz onun yanında olmalı. Karısı daha yeni öldü. Tek başına yas tutmasına izin vermeyin."

"Yapmayacağımı hiç söylemedim," dedi Ceri sert bir sesle ve başım kalktı. "Sadece Rachel'ın büyüme zamanının geldiğini düşünüyorum. Gerçeklerle yüzleş. Periler genç ölür. Bu yüzden bir aileyle arkadaş olursun, bir bireyle değil."

Oturduğum yerde dönerek ona baktım, ağlamamaya çalışmaktan göğsüm ağrısa da dehşete kapılmışım. "Sen taş kalpli bir sürtüksün. Sence benim için büyüme zamanı geldi mi?" Ayağa kalkarken söyledim. "Başıma gelen her şeyi gerçek olarak mı kabul edeyim? Jenks büyümeme yardımcı olacak bir *hayat dersi* değil. O benim arkadaşım ve acı çekiyor!"

Sağlıklı düşünemiyordum ama umurumda da değildi. Jenks hayatının bittiğini düşünüyordu ve ben ona ulaşamıyordum.

"O bir peri, Rachel," dedi Ceri, gözleri Ivy'nin üzerinde gezinirken, muhtemelen bir sonraki sözlerinin vampiri peşinden sürüklemeye ihtimalini hesaplıyordu. "Yaptıkları şey bu."

Duygularım karmakarışık ve uyuşmuş bir halde bahçede bir şey, herhangi bir şey ararken perilerin hapishanelerinin kenarında beni dinlediklerini gördüm. Jenks onların yaşamasına izin vermişti. Başka hiçbir perinin yapmadığı bir şey.

"Evet," dedim açıkça, henüz onu bırakmaya hazır değildim. "Jenks bir peri. Ve periler eşleri öldüğünde kalp acısından ölürler. Ama Jenks bir periden daha fazlası. Ivy ve benimle ortak oldu; başka hiçbir peri bunu yapmadı. Mülk sahibi. Kredi kartı var. Telefonunda dakikalar kaldı. Geçen yaz kazara biyolojik saatini sıfırladığım için muhtemelen yirmi yıl daha yaşayacak. O

merhamet gösterdi ve bahçesine saldıranların yaşamasına izin verdi. Matalina'ya olanlar çok trajik. Ölmesi benim suçum. Burada oturup onun da ölmesine izin veremem. Yapamam."

"İnsanlar ölür, Rachel," dedi Ceri, yanakları kızarak.

"Elimde olsa yapmazdım," diye tersledim. "Ve kırık bir kalpten değil. Eğer yapabilseydin, çoktan ölmüş olurdu." Hayal kırıklığıyla arkamı döndüm. "Lütfen. En azından yalnız ölmemesi için yanında olmama izin ver."

Ivy'nin nefesi kesildi. "Ben de gitmek istiyorum," dedi aniden ve ben şok olmuş bir şekilde ona döndüm. Bir laneti kabul mü edecekti?

"Ben de," diye teklif etti Pierce.

Ceri'nin dudakları birleşen yüzümüzü görünce sıkıştı. Sonunda "Peki," dedi ve ani rahatlama neredeyse dizlerimi çökertiyordu. "Buna katılmıyorum," diye ekledi. "Hepiniz sadece Jenks'e zarar vereceksiniz. Pierce, sen lanetleri bükmeye aşinasın. Bir işe yarayacak kadar hızlı üç tane yapmak için yardıma ihtiyacım olacak. Yardım edebilirsin."

Pierce'ın yüzünde rahatlama ve kalp kırıklığı karışımı bir ifade vardı. "Elbette," dedi ve Ceri'ye içeride kendisine eşlik etmesini işaret etti. Ama elf onun nezaketini kabul etmedi ve başını dik tutarak merdivenlerden çıktı ve paravan kapıyı gürültüyle vurarak eve girdi.

Ivy uzun ve yavaş bir nefes verdi. Pierce da rahatlamış görünüyordu ve koluma dokunup gülümsedi. "Bu bir lanet," dedi ve eğilip yanağıma iffetli bir öpücük kondurarak beni şaşırttı ve beynimde dönen kızılağaç kokusuyla baş başa bıraktı. Kendinden emin adımlarla merdivenleri çıktı ve kapıyı arkasından ses çıkarmadan kapattı. Bir an sonra mutfak penceresi kapandı, kadınsı parmaklar pervazdaydı.

İpucu çok açıktı. Uzak durun.

Titreyerek tekrar oturdum. Ivy iç çekerek kaykıldı ve karşıma oturdu. Uzun uzun baktık, ikimiz de Ceri ve Pierce'ın işin kolay kısmını hallettiğini biliyorduk. Jenks'in yaşama nedeni ortadan kalktığında onu hayatın yaşamaya değer olduğuna ikna etmenin bir yolunu bulmak bize düşecekti. Perilerle ne yapacağımıza karar vermek bekleyebilirdi.

Yirmi üç

L Neredeyse öğlen olmuştu ve ben hâlâ piknik masasında oturuyordum, vücudumun üst kısmı nemli tahtaya yaslanmıştı ve başım eğik, Jenks'in kütüğüne bakıyordum. Brooke peri saldırısının başarısız olduğunu bilse ve bir sabah içinde iki kez peşimden gelmeye karar verse ölürdüm ama umurumda değildi. Jenks'in kütüğünden bir yaşam belirtisi bekliyordum ve içeri girip muhtemelen bunu kaçırmayacaktım. Ivy daha ne kadar s ü r e c e ğ i n i öğrenmek için içeri girmişti ama bu beş dakika falan sürmüştü.

dakikalar önce.

Bahar esintisi gözlerime bir kıvrım attı ve ben onu fırçaladım, yere çok fazla çarpmaktan kalçam ağrırken, kolum peri okunun beni bulduğu yerde acırken ve tırnaklarım yanmış kehribar kokarken kütüğe baktım, hala bakıyordum. Masanın ucunda periler dolaşüyor, yaralarını sarıyor ve kanatları olmadan nasıl yürüyeceklerini öğreniyor, hâlâ kaderlerini öğrenmeyi bekliyorlardı. Bahçe neredeyse sessizdi. Ne bir kuş ya da böcek, ne bir kanat şakırtısı ne de yas tutan bir peri feryadı. Ürkütücüydü ve sırtımın çatladığını hissederek doğruldum. "Herkes nerede?" Cevap beklemeden fısıldadım.

"Dağıldılar," dedi bir peri ve ben baloncuğun kenarında duran Sidereal'e baktım. "Ebeveynler öldüğünde, yavrular dağılır. Ölürler ya da eş bulurlar ve muhtemelen ölürler. Hiçbiri geri dönmez."

"Jenks ölmedi," dedim çabucak, acıyı iliklerime kadar hissediyordum ve bana keskin dişlerini göstermek için sırtıttı. Bir ürpertiye bastırarak kütüğe doğru baktım. *Jenks'in çocukları gidecek miydi?* "Neden gidiyorlar?" diye sordum. "Bahçe hiçbir yere gitmiyor."

Sidereal omuz silkti, hınzır sırtışı sırtındaki deri çekildiğinde acı dolu bir yüz buruşturmaya dönüştü. "Akraba evliliğini önlüyor. Onlar sadece hayvan. Kurtların hasta geyikleri dinlediği gibi cenaze şarkılarını dinleyerek çok yukarıdaki akıntılarda sürükleniyoruz. Yas tutan periler bahçelerini terk eder ve tüm yerleşim izleri yok olana kadar yenileri taşınmaz. Bizim yaptığımız da bu. Geçmiş temizle. Ve

bize hayvan diyorlar."

Akraba evliliğini önlemek için değil, kalp acısından dağıldıklarından emindim ama hiçbir şey söylemedim.

"Başka bir peri klanı da hak iddia etmediği sürece bir savaş bile olmaz." Sidereal giysilerini düzeltmek için birbirinden kopuk kollarıyla omzunun üzerinden uzandı ve kanatlarının kütüklerini ovuşturdu. "Perinin en büyük çocuğuna bahçeye bakmasını söylemesi alışılmadık bir şeydi. Düşündüğünüzde iğrenç."

"İğrenç değil," dedim aşağılanmış bir ifadeyle. "Jenks, Jax'e bahçeye bakmasını söyledi çünkü peri desteğine ihtiyacım olduğunu düşünüyor." Ama Jax yine gitmişti, kendi hayallerinin peşinden gitmek için babasının hayallerini terk etmişti. Yine de onda bir kusur bulmak zordu.

Sidereal bir an sessiz kaldı. "Büyün seni bu kadar küçültebilir mi?" dedi şüpheyile, beyaz, robdöşambr benzeri kıyafetlerine bakarak.

Jenks hakkında konuşmak acı veriyordu ama "Evet, bir keresinde Jenks'i büyük yapmıştım" dedim.

Peri inançsızlık olarak tanımlamaya başladığım kuru bir tıslama çıkardı. "O boyutta uçamaz. Ağırlığı çok fazla olurdu."

"Kanatları yoktu." Verandaya baktım, sonra tekrar Jenks'in kütüğüne döndüm. "O kadar büyükken onlara ihtiyacı yoktu." Birden aklıma bir fikir geldi ve gözlerim Sidereal'e kaydı. Kanatlarını geri vermek için onları önce büyütüp sonra tekrar küçültebilirdim.

Sonra ne oldu? Düşündüm. Başlarını okşayıp iyi olmalarını mı söyleyecektim? Onlara kanatlarını geri verirsem, onlar da yenilenmiş bir hayata sahip olacaklardı ama dönüp beni uykumda öldürmeyeceklerine dair hiçbir söz vermeyecektim. Beni zaten o okla öldürmeye çalışmışlardı. Ivy de öyle. Hayır, onları bir saniyeliğine bile olsa büyütmecektim.

Sidereal'in dudakları uzun dişli bir surat ifadesiyle geriye çekilmişti ve yüz ifadesi hüznüydü. Tıslayarak arkasını döndüğünde onun da aynı şeyi düşünüp düşünmediğini merak ettim. "*Schhhsssss*. Cadılar meclisi haklı. Sen kara bir cadıydın. Bir periye kurtarmak için kendini lanetliyorsun."

"Cadılar meclisi bir avuç kıskanç hackerdan ibaret," dedim, buna inanmamakla birlikte ağzımdan çıkan sözcükleri duymaktan keyif alıyordum. "Arkadaşlarına yardım etmek için hiçbir şey yapmayacaksan tüm bunları yapabilmenin ne anlamı var? Küçülerek kendimden başka kimseye zarar vermiyorum. Karısı yeni öldü ve ona sarılacak birine ihtiyacı var. Biri öldüğünde diğeri de çamura batarak ölürken onlara nasıl hayvan diyebilirsiniz?" *Oh*

Tanrım. Jenks, sana ihtiyacımız var. Henüz Matalina'yı takip etme. O senin yaşamamı istedi.

"İyiliğin canımı yakıyor cadı," dedi Sidereal acıyla, yeni bir acıyı tutmak için bir elini arkasına uzatarak. "Bizi ölümden kurtardığında halkımın canını yaktın, şimdi de perinin canını yakacaksın. Sen gerçekten bir iblissin."

Yüzüm ısındı ve "Sana kim sordu?" diye bağırdım. Jenks'e zarar vermiyordum, değil mi? Matalina'yla birlikte ölmesine izin mi vermeliydim? Bencillik mi ediyordum? Belki... belki bir peri o kadar derinden seviyordu ki, devam etmek cehennem olurdu?

Yüzüm buz keserken Sidereal'in siyah gözleri bana bakıyordu ama arka kapının gıcirtısı beni kendime getirdi. Pierce dışarı çıkınca adrenalinim yükseldi. Ivy onun arkasındaydı, sonra da Ceri. Endişeyle ayağa kalktım ve ellerimi kotuma sildim. "Diğeri nerede?" Pierce'ın elinde sadece iki iksir şişesi görünce sordum. Ivy yüzünü buruşturdu ve ben de anladım. "Gitmiyor musun?"

Ivy, Pierce'tan bir şişe aldı ve bana uzattı. "İçinde ne olduğunu gördüm," dedi bana sarılırken. Gözlerim kapandı ve gözyaşlarımın tekrar dikildiğini hissettim. Dokunuşunda benim için endişe vardı. "Bunu yapamam," diye fısıldadı, sesi utanmış gibiydi. "Yapabilirsin."

Neden şaşırmadım? "Hata mı yapıyorum?" Ona Matalina için üzüldüğümü ama Jenks'i hayatta tutmak istediğimi söyledim.

Ivy başını salladı. Bunu gören Ceri dikkatimi çekmek için boğazını temizledi. "Lanetlerin çağrılması gerekiyor," dedi ve uzattığı parmak çubuğunu aldım.

Lanetli oldukları için iblis kanıyla çağrılmışlardı. Uyuşmuş bir halde, başparmağımla çubuğun tepesini kapattım ve tek bir yumuşak hareketle iğneyi batırdım, pratik yapmak işi kolaylaştırıyordu. Parmağıma masaj yaparken rüzgâr saçlarımı karıştırdı, üç damla önce benim şişeme, sonra Pierce'inkine düştü. Kızılağaç kokusu yayılıyordu ama hafif bir yanık kehribar kokusu aldığımı düşündüğümde hafif esintiyle yüzüm buz kesti. Başka kimse bunu fark etmemiş gibiydi.

Kahretsin, daha ne kadar kanıta ihtiyacım var?

Titreyerek Pierce'a baktım. Yüzünde boş bir ifade vardı ve hiç tereddüt etmeden mideye indirdi. Dilini ağzının içinde gezdirirken, "Tadı sonbahar gibi," dedi.

Jenks'in de aynı şeyi söylediğini hatırlayarak "Kurutulmuş yapraklar," diye fısıldadım. Masanın sonundaki perilerin hepsi beni izliyordu ve ben

Acaba onları serbest bırakırsam meclise geri dönüp tanık oldukları her şeyi anlatacaklar mıydı? Umurumda mıydı ki?

Cesaretimi toplayarak şişeyi kaldırdım... sonra durakladım. "Giysiler," diye ağızımdan kaçırdım. "Jenks'in evine çıplak giremem."

"Jih onları getiriyor," dedi Ceri sabırla. "Hem senin hem de Pierce için."

Tatmin olmuş bir şekilde şişeyi yuttum ve Jenks'in Cennet Bahçesi'ndeki çıplak cadılarla ilgili alaycı yorumunu bekledim ama tabii ki bu yorum hiç gelmedi. Kalbim sıkışmıştı. İksirin tozlu tadı ağzımı kurutmuş gibiydi ve yutkundum, dilimi dişlerimin üzerinde gezdirerek onu çıkarmaya çalıştım. "Bu korkunç," dedim yüzümü buruşturup bir satıra dokunurken. Geriye kalan tek şey sihirli sözcüklerdi. "Geri dönmek için kullanılan kelime nedir?" diye sordum.

Ceri omuz silkti. "Onu çağırmak için de aynı şey geçerli."

Geçen yaz Jenks için yaptığım beden tılsımını düşündüm. "*Non sum qualis eram?*"

Kadının gözleri irileşti ve nefesim kesilmeden önce bir nefeslik soluk aldım.

O kadar hızlıydı ki, beni etkisi altına aldı. Acı yoktu ama ley hattının içime aktığını, aşırı dolu hissedene kadar her hücremi titreştirdiğini hissedebiliyordum. İğrenç bir sonsuzluk tabakası beni sardı, işitme duyumu bulanıklaştırdı, ama hücrelerim değişmeye hazırlanırken trilyonlarca abaküs gibi bir tıkırtı vardı, bir şeyleri açıyor, diğer şeyleri kapatıyordu. Sonra enerji akışı duraksadı.

Tekrar dışarı itilmeden önce bir nefes daha aldım. Sanki bir diş macunu tüpü gibi sıkılıyormuşum gibi hissettim. Küçüldükçe içimden enerji akıyordu. Gözlerim çalışmayı bıraktı ve panikledim. Bir şey paramparça oldu: sert bir çatırtı ve ardından parçaların çınlaması. Bunun ruhum olabileceğini düşündüm.

Hattan yankılanan son bir nabız atışıyla lanet kendini gösterdi. Kulaklarım patladı ve her şeyin sesi kesildi. Gözlerimi açtığımda sabun gibi kokan pamukla kaplanmış siyah bir dünyada olduğumu fark ettim. Gömleğim. Bunu ben yapmıştım. Arkamı yokladım, kanat bulamayınca nefes verdim.

"İğrençliği kabul ediyorum," dedim, her zamankinden sonra geri dönen hissin ilk pingini hissettiğimde. Yükselen acı dalgası doruğa ulaştı, sonra üzerimde yeni bir siyah dengesizlik tabakası oluşturmak üzere kırıldı. Gömleğimin bir kıvrımını tutup üzerimi örtmeye çalışırken tadını aldım.

Kaplamanın neredeyse metalik bir tonu vardı. Bacaklarım kılıydı, jiletimi bulamadığım gibi kılıydı. Ne bulacağımı bildiğim için koltuk altlarına bakmayacaktım. Birden biyolojik saatimi bir kez daha sıfırladığımı fark ettim. İblislerin sonsuza dek yaşamasına şaşmamalı.

"Güzel," diye fısıldadım, peri kanatlarının vızıltısını duyduğumda başımı kaldırdım ve bir ışık huzmesi içeri girdi. Bu Jih'ti, gömleğime tırmanırken bir melek gibi görünüyordu, etrafında mavi parıltılardan oluşan bir pus vardı. Kolunun üzerinde altın ve gümüş dantelli yeşil bir elbise vardı. Altında yeşil bir pantolon ve Pierce için bir gömlek vardı, emindim. Genç peri kadın kumaşın bir katını kenara itti ve ayağa kalktı. İnsan boyunda olsaydık benden on santim daha kısa görünürdü. Yüzünde kurumuş gözyaşlarının parıltısı vardı ve perişan görünüyordu. Kocasını ve kendine ait bir bahçesi olan tam bir yetişkin olduğunu biliyordum, ama bana on yaşında görünüyordu ve kalbim ona gitti. Yas tutan tek kişi ben değildim.

"Bayan Rachel," dedi elbiseyi uzatarak. Sesi tıpatıp aynıydı ve bu bana tuhaf gelmişti. Benimki de öyle.

"Teşekkürler Jih," dedim ve elbiseyi hızla alıp giymek için yardımını kabul ettim. Elbise arkadan kendi üzerinden geçiyor ve kanatlara izin vermek için önden bağlanıyordu. Kumaşın kendisi yumuşaktı ve o kadar hafifti ki üzerimde olduğunu bile fark etmiyordum, yine de kendimi çıplak hissettiriyordu. Gümüş ve altın rengi dantellerle süslenmişti ve utanç verici derecede kılı alt bacaklarımın görünmesi dışında üzerime tam oturmuştu. "Bu çok güzel," diye mırıldandım ve Jih ilk kez gözlerimle buluşarak hüzünlü bir gülümsemeyi başardı.

"Teşekkür ederim," dedi usulca. "Bunu geçen yıl yapmıştım. Bu dantel modelini yapmayı ilk kez deniyordum. Annemi ikna etmem bütün haftamı aldı-"

Sözleri kesildi ve yüzünü kapatıp ağlamaya başladığında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Ah, Jih," dedim, hemen ona ulaşmak için gömleğimin içine doğru tökezleyerek. "Çok özür dilerim." Genç kadına sarıldım ve o daha da çok hıçkırdı. "Hepimiz onu özleyeceğiz ama muhtemelen en çok sen özleyeceksin. Onu tüm hayatın boyunca tanıdın."

Geri çekilip kolundaki bandajın arkasından çıkardığı küçük bir bezle gözlerini silerken başını salladı. Ailesinin yanında savaşmıştı, bir peri geleneği daha bozulmuştu.

"Sence babamı yaşatabilir misin?" diye kekeleydi, bana bakarken gözleri akmamış parıltılarla parlıyordu, içlerinde umut vardı

ilk kez.

"Sence yapmalı mıyım?" Peri kültürüyle uğraşmamın doğru olup olmadığını merak ederek sordum. Ne zaman bir şeyleri daha iyi hale getirmeye çalışsam, onları mahvediyordum.

Jih'in gözyaşları yavaşladı. "Bilmiyorum," dedi hüzünle. "Sadece bir annem *ya da* babam olduğunu hiç düşünmedim. Onlar her zaman tek bir şeydi."

Hem gökyüzü hem de ışık tutulduğunda başını kaldırıp baktı. "Affedersiniz," dedi ve Pierce'ın kıyafetlerini toplayıp hızla uzaklaştı. Saçlarım onun rüzgârıyla her yere uçtu ve Ivy gömleği dikkatlice aşağı bastırıp beni dünyaya maruz bıraktığında ayağım dengesizleşince içimi bir telaş kapladı. Pierce henüz yer değiştirmemişti ve bana şaşkınlıkla göz kırptı. Onun zamanından bir kadına benzeyip benzemediğimi merak ettim ve bu beni daha da garip hissettirdi.

"Rachel?" Ivy'nin sesi gürledi ve ellerimi kulaklarıma götürerek s i n d i m .

"O kadar yüksek sesle değil!" Bağırdım ve o da geri çekildi, koca suratında bir belirsizlik vardı. Güneş ve bulutlar aynı görünürken onun nasıl devasa görüldüğü beni aşıyordu.

"Onu duyamıyorum," dedi Ivy Ceri'ye. "Sadece gıcırıyor."

"Seni duyabiliyorum!" diye bağırdım. Kendimi savunmasız hissederek beceriksizce gömleğimin üzerinden yere tırmandım. Ayaklarım çıplaktı ve toprak yumuşacıktı. Elbise beni prenses gibi hissettiriyordu ama tam bir baş belasıydı. Umarım etrafta hiç fare yoktur. Kaçmak zorunda kalırsam klasik aptal kız düşüşünü yapardım.

"Sesleri yükselten peri büyüsünü kopyalayamadım," dedi Ceri ve Ivy yüzünü benimkinin hemen yanına koyduğunda sıçradım.

"Vay canına Rachel," diye fısıldadı, portakal suyu kokulu nefesini üzerime göndererek. "Balo elbisesi giymiş bir Bite-Me-Betty bebeği gibi görünüyorsun."

Yere çökerek iç çektim. Jenks'in bu kadar huysuz olmasının nedeninin bu küçüklük hissi olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyordum. Bir daha asla onun karşısına çıkmayacaktım. Kahretsin, oraya girmeliydim. Yalnızdı, karısının yasını tutuyordu.

Bir dizi tıkırtı dikkatimi yukarı çekti ve piknik masasının tepesinden bana bakan vahşi suratlar karşısında irkildim. Vay anasını. Ben de on beş santim olduklarında korkutucu olduklarını düşünmüştüm.

uzun. Şimdi ise düpedüz korkutucuydular. Sidereal kollarını kavuşturmuş, yüz ifadesi okunamaz haldeyken bandajlı bir kadın parmak uçlarında durup kulağına bir şeyler söylüyordu, beyaz saçları ıslıl ıslıldı ve bacakları görünüyordu. Topuklarına doğru geri çekildi ve benimkine bakarken saçlarına dokunarak kızıl saç rengimden utanmama neden oldu.

Üstümde, Pierce bir çizgiye dokunduğunu hissettiğimde nefes aldı, ama Ivy kolunu beyaz bir güçle kavradığında sarsıldı. "Onu güvende tut," diye tehdit etti.

"Ivy!" Bağırdım, daha doğrusu ciyakladım ve Ivy'nin kaşları çatıldı. Jih, Pierce'ın giysileri hâlâ kollarında olan Ceri ile onun arasında gergin bir yay çizdi.

"Hayır, bunun adil olduğuna izin vereceğim," dedi Pierce, bakışları önce bana sonra da Ivy'nin onu kavrayışına kaydı. "İş büyüye geldiğinde su birikintisindeki en büyük kurbağa ben değilim ama Rachel güvende olacak. Bahçeyi güvende tutmak için sen de üzerine düşeni yap." Adam Rachel'ın eline dokundu ve Rachel yeşil renkli sonsuzluğun nabzıyla irkildi. "Meclis kısa süre içinde başarısızlığa uğrayacak ve ben de yoldan geçen bir arabadan atılan ateş topuyla diri diri yanmak istemiyorum." Ivy kaşlarını çatarak elini ovuştururken o bir adım geri çekildi. "*Non sum qualis eram.*"

Siyah bir film tabakası onu kapladı. Gözleri irileşti ve sonra gitti, kıyafetleri bir yığın halinde yere yığıldı. Saçlarım yanımda yere düşerken titredi ve nabzım hızlandı. İğrençliği kendi üzerine almıştı. Sormadan biliyordum. Ona borçluydum ama muhtemelen bunu bu şekilde görmeyecekti.

Jih, Pierce'ın eski kıyafetlerinin üzerinde gezindi ve yeni kıyafetlerini yaklaşık bir metre yukarıdan bırakmadan önce seslendi. Genç kadın bana geri döndüğünde telaşlıydı, neredeyse yere inmeden önce elleri saçlarıma gitti. "Dur düzeltelim," dedi. "Çabuk, o buraya gelmeden."

"Sorun değil, Jih," diye yakındım, ama o beni tersledi ve işine çok yaklaştıklarında uzanan ellerimi tokatladı.

"Berbat bir şey," dedi, onun kıvrak zarafetinin yanında kendimi bir Neandertal gibi hissetmeme neden olarak. "Ama sessiz olur ve bunu yapmama izin verirsen böyle olmayacak."

Ceri ve Ivy Pierce'ın kıyafetlerine bakarken ve onun ortaya çıkmasını beklerken, beklemekten sıkılarak kıpırdamadan durdum. Jih saçlarımı çabucak karmaşık bir düğümle örerek en azından peri kanatlarının ve küçülen adamların rüzgârının yüzüme çarpmasını engelledi.

"Şimdi daha iyi görünüyorsun," dedi peri, bir başkasına bakma görevinde kederi biraz azalmıştı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, Pierce bize doğru gelirken o yanımda dururken kendimi bir prenses gibi hissediyordum, elini test ediyor ve yanığın geçtiğine hayret ediyordum. Sakalları geri gelmişti ve Jenks'in çocuklarından birinin daha yaşlı bir versiyonu gibi görünüyordu, siyah saçlı, geleneksel dar pantolon ve bahçe ceketini giymiş olan. Ceket önden olduğu gibi arkadan da bağlandığı için boldu ve tek başına üstesinden gelemiyordu. Benim elbisemle aynı kumaştandı ama erkeksi olduğu belliydi. Ayakları çıplaktı ve biraz ince görünüyorlardı. Kafasında gösterişli bir şekilde tünemiş bir şapkası bile vardı.

Yeterince yaklaşır yaklaşmaz, "Rachel," dedi, endişeli olduğu her halinden belliydi. "İyi misin?"

"Ben iyiyim," dedim, bir an önce yola koyulmayı dileyerek, sonra ne kadar sevimli göründüğümüzü fısıldayan Ivy ve Ceri'ye kaşlarını çatarak baktım. "Sesin Mickey Mouse gibi çıkabilir diye düşünmüştüm," dedim o yanımda durduğunda.

"Kim?" diye sordu yeni sakalını sıvazlayarak.

"Boş ver," dedim ve ceketini bağlayabilmem için ona dönmesini işaret ettim.

Boynu tutuldu ama bana dönüp çözülmüş bağcıkları gösterdi. Ben bağcıkları sıkarken Cih utanmış gibi bir ses çıkardı ve ben de evli olmayan bir erkeğin gömleğini bağlayarak bir peri kuralını çiğneyip çiğnemediğimi merak ettim. Onun telaşına gözlerimi devirerek sonuncusunu da sıkıca çekip bağladım. "İşte böyle," dedim ve Jih'in kanatları görünmezliğe bürünerek gümüş bir toz haline geldi.

Işık aniden gölgelendi ve Ceri bize doğru eğildiğinde irkilerek sıçradım.

"Zıpır küçük şey, değil mi?" dedi Jih ve Pierce da ürkmüş bir halde hafifçe gülümsedi.

Ceri hepimiz ona bakana kadar sabırla bekledi. "Jih size kütüğe kadar eşlik edecek ve iyice tozunuzu alacak," dedi sırayla bize bakarak. "Umarım ne yaptığınızı biliyorsunuzdur." Ayağa kalktı ve eteklerini savurarak merdivenlere doğru yürüdü ve kapıyı azarlarcasına arkasından çarparak içeri girdi. Pierce'a baktım, şüphe yükseliyordu. Bunu ben istemiştım, Ivy istemişti ama daha da önemlisi Matalina istemişti.

Pierce, "Önden buyurun, bayan pixy," dedi ve Jih bir anda fırlayıp gitti.

"Jih!" Ivy bağırdı ve Pierce'la ben sindik. "Üzgünüm," diye fısıldadı Jih geri dönerken.

"Onları bırakmayacaktım," dedi, elleri kalçalarında üzerimizde gezinirken. "Sadece kara yolculuğu için güvenli olduğundan emin oluyordum."

"Rex nerede?" İçime korku saplanarak sordum.

"İçeri." Jih önce ileri sonra geri hareket etti. "Bu taraftan. Cama dikkat et."

Cam mı? Soğuk, perişan ve Jenks için endişeli bir halde düşündüm.

Ivy perilerin yanındaki masada oturuyordu, belli ki ben vahşi doğadayken burada kalacaktı. Ona göremeyeceği bir şekilde el sallayarak Jih'i takip ettim. Pierce'ın belinde peri kılıçlarından biri vardı ve otlar yaklaşırken ona "Bunu nasıl kullanacağını biliyor musun?" diye sordum.

"Kesinlikle hayır," dedi, "ama bu bir uyarı değil mi? Arkansas kürdanı."

Kaşlarım kalktı. "Oka-a-a-ay."

Çok geçmeden camı bulduk -sanırım iksir şişemin kalıntıları- ve Jih'in altın tozlu yolunu takip ederek kalın parçaların arasından dikkatle ilerledik. Her kuş sesi kalbimi hızlandırıyordu. Yapraklardaki her rüzgâr esintisi gözlerimi yukarı kaldırıp taramama neden oluyordu. Yürüdüğümüz otlar kesilmişti ama belime kadar geliyor, öbek öbek büyüyordu. Bir sıçrama sesi beni durdurdu.

"Vay anasını!" diye bağırdım ve Pierce kılıcını bir armadillo büyüklüğündeki sert kaplamalı bir böceğe doğru salladı. Anteni bize doğru sallandı ve ben donakaldım, acaba tekmeleyebilir miyim yoksa ayağımı çiğneyip koparır mı diye düşündüm.

Yerden on beş santim yüksekte güvenli bir şekilde uçan Jih yere baktı. "Bu bir roly-poly böceği," diye açıkladı, ses tonu benim bir bebek olduğumu söylüyordu.

"Daha önce hiç kafam büyüklüğünde bir tane görmemiştim," diye mırıldandım.

Ona bir tekme atmak için alçaldı ve o da gözden kayboldu. "Uçabildiğin zaman daha güvende oluyorsun," dedi hafifçe. "Sağ alt kanadımdaki ana damarı kopardığımda tam bir ay cezalıydım. Bundan nefret ettim. O süre boyunca hiç dışarı çıkmadım."

Jenks'i hiçbir şeyin korkutmamasına şaşmamalı. Etrafta dolaşmak bile cesaret isterdi.

Jih kısa bir süre durdu, kanatları melankolik bir maviye boyanırken yüzü solgundu. Onu iterek geçtim ve Jenks'in kütüğüne geldiğimizi fark edince durdum. Çimenler bitmiş, yerini bir metre kadar olduğunu hatırladığım ama şimdi devasa görünen düz bir toprak tabakasına bırakmıştı. Savaş kalıntılarıyla doluydu. Perilerin silahlarının yakıldığı ateş neredeyse sönmek üzereydi. Hava temizdi ama hafızam kan ve yanık saç kokusunun açıklığa yayıldığını söylüyordu. Sessizdi. Boştu.

Pierce bana doğru yaklaştı ve birlikte Jenks'in evinin sade girişine baktık. Neredeyse görünmezdi, kütüğün kendisinin bir parçası gibi görünecek şekilde kesilmişti. "Yuvarlak," dedi usulca. "Daha önce yuvarlak bir kapı görmemiştım."

"Belki de kanatlar içindir?" Jih'e bakarak tahmin ettim. "Teşekkür ederim, Jih. Bizimle içeri gelmek ister misin?"

Jih'in ayakları yanımdaki toprağa değdi, gözyaşlarını saklamak için başını eğdi. "Daha ileri gitmeyeceğim," dedi, sesi bir fısıltı gibiydi. "Kocam savaşa katılmamın bile yanlış olduğunu düşünüyor, çünkü burası artık benim bahçem değil. Ama o evde kendi toprağımızı kimsenin almadığından emin olurken kız kardeşlerimi 'ziyaret etmemde' bir sakınca görmedim."

"Sen annenin olduğu kadar babanın da kızıydın," dedim koluna dokunup başını kaldırmasını sağlayarak. "Her zaman kuralları esnetiyorsun."

Güzel görünmesine neden olan kederli bir şekilde gülümsedi, yüzündeki parıltıyı dağıttı ve ilk evine hafif bir gülümsemeyle baktı. "Sanırım babam mutlu olsaydı onu geri isterdim."

İlk kez iyi bir şey yapıyor olabileceğimi hissederek başımı salladım. "Deneyeceğim."

Yumuşak bir uğultuyla ayağa kalktı ve üzerimize parıltı tozları saçtı. Pierce hapşırdı ve ben nefesimi tuttum. "Şimdi güzel kokacaksın," dedi ve başka bir şey söylemeden uçup gitti. Kanatlarının sesi dikkat çekici bir hızla kayboldu.

Pierce üzerindeki tozu almak için kıyafetlerini tokatladı. "Doğru kokmak istemiyor musun?" Ona sordum ve kaşlarını kaldırdı.

"Koyduğu miktar çok akıllıca," dedi. "Neden koklamak zorundayız ki zaten?"

Bilmiyordum. Gerçekten umurumda değildi. Melankolik bir halde uzaklara baktım, esintiyi hissediyor, neredeyse tadına bakıyordum. Bahçem için fazla sessizdi, uzun zamandır güneş ya da yıldız ışığında şarkı söyleyen ya da kıkırdayan periler vardı. Ya gitmişlerdi ya da saklanıyorlardı. Parmaklarımı onunkilere geçirdiğimde Pierce küçük bir irkildi. Demek onun manevi desteğine ihtiyacım vardı. Gözlerimi ileri dikerek dışarı çıktım; açıklığı geçip kapının büyümesini izlerken ayaklarım bakımlı toprakta sessizdi. Kapıya ulaşana kadar hızım hiç kesilmedi.

Ona bakarken dizlerimin bağı çözüldü. Jenks arkasındaydı ve karısının yasını tutuyordu. Karşılaştığım onca iblis, onca kötü cadı, vahşi Weres ve şeytani elf arasında, bu şimdiye kadar yaptığım en ürkütücü şeydi. Jenks'in hayatı tehlikedeydi. Başarısız olamazdım.

"Kapıyı çalalım mı?" Pierce biz ona bakarken sordu.

"Kesinlikle." Cesaretimi toplayarak kapıyı çaldım, çıkan düz sesteki sesin kütüğün içine kadar ulaşmayacağını biliyordum. Pierce boğazını temizledi ve sanki komşulara sesleniyormuşuz gibi kendini toparladı ve bir an sonra bana baktı.

"Bir olta atabilir misin?" diye sordu, mavi gözlerinde bir parça endişe vardı. "Denemekten biraz çekiniyorum. Çok küçük olduğum için içimde patlayabileceğini düşünüyorum."

"Büyü yaptığımızdan beri bağılıyım. Sorun yok."

"Oh." Tereddüt etti ve aramızda bir karıncalanma hissettim. "Bence içeri girmeliyiz," dedi, gözleri ahşap kapıdaydı.

Başımı sallayarak kapıyı açtım.

Yirmi dört

Jenks'in ön kapısı, kapının kendisinden biraz daha büyük siyah bir tünele açılıyordu. İçeri girmek için aşağıya inmemiz gerekti ve alışılmadık derinlikteki iniş omurgamı sarstı. Karanlıktı ama ışık arkamızdan geliyordu ve hiç yankı yoktu. Hava zencefil kokuyordu ve sıkılı çenem gevşedi. Farkındalığımda bir kıpırdanma oldu ve Pierce'ın ayaklarının dibinde yumuşak bir parıltı büyüdü. Bu onun bildiği sıradan ley-line ışık tılsımıydı ve Pierce'ın yapamadığı küreyi idare edebildiğim için onu nazıkçe aldım. Eğer deneseydi, aurası muhtemelen tılsımı bozardı. Sonsuzluk küresine dokunduğumda soğuk ve kaygandı, sanki parmaklarımın arasından sızacak gibiydi.

Pierce şapkasını çıkardı ve kapıyı arkamızdan kapattı. Merak onu geçti ve ben de bakışlarını tavana ve duvarlara doğru takip ettim. Peri tozu her şeyi kaplamıştı, ışığı yakalıyor ve daha da parlak hale getirmek için geri fırlatıyordu. Peri tozunu toplamak için oyuklar açılmıştı ve bunlar girdaplar ve spirallerden oluşan fantastik desenleri göstermek için en parlak şekilde parlıyordu. Tek kelimeyle çok güzeldi ve tüm bunların iki yıldan kısa bir sürede yapılmış olmasına hayret ettim. Jenks'in ailesi inanılmazdı.

"Jenks?" İçeri davet edilmediğimizi hatırlayarak usulca seslendim. Pierce'ın eli omzuma kondu, ağır bir uyarıydı. "Bekle."

İtiraz etmek için döndüm ve etrafımızda yeşil renkli bir sonsuzluk balonunun oluşmasını izledim. "Lanet olsun!" Vücudumun üst kısmı kadar büyük bir yaban arısı çembere konup iğnesi baloncuğu delip içeri girmeye çalıştığında ona doğru bastırarak bağırdım. "Bu da ne böyle!"

Pierce çemberine çarpmamam için koluyla beni sardı. "Bu çok iyi bir bekçi köpeği, işte bu," dedi ve kızılağaç kokusu bana sertçe çarptı. "Peri tozu içinde yüzsek bile doğru kokacağımızı sanmıyorum," diye mırıldandı Pierce ve ben de sessizce onayladım, Pierce'ın olduğu gibi güzel koktuğunu düşünüyordum.

Eşek arılarından korkmazdım ama o şey bir kaz büyüklüğündeydi,

Kanatlarını kızgın bir şekilde eğerek baloncuğun üzerinde sürünüyordu. "Üçe kadar saydığımda onu kızartacağım," dedim, yeterince ham enerjinin en azından onu sersemletmesi gerektiğini düşünerek. Bir eşek arısını öldürmekten neden çekinmediğim basitti - eşek arıları zeki değildi. "Bir, iki, üç!"

Baloncuk düştü ve ben de ipi çekerek böceğe müstehcen bir altın topu fırlattım. Korku ona her zamankinden daha fazla güç verdi ve enerji böceğin üzerine çullanıp eşek arısı kıvrılıp ayaklarımızın dibine düştüğünde gözlerim büyüdü. Pierce onaylarcasına homurdandı ve ben onu Pierce'ın kolayca bıçaklayabileceği yerde görünce rahat bir nefes aldım ... ve sonra patladı.

Sıcak sıçramalar duvarlara çarpıp çirkin bir ses çıkarırken çığlık atarak eğildim. Korkunç bir koku üzerimize yayıldı ve dehşete kapılarak doğruldum. Pierce'ın ışık topu duvarı bulup durana kadar yuvarlandı. Utanarak Pierce'a döndüm ve sadece güldüm. Sakalında ve göğsünde yaban arısı sıçramalarıyla dimdik duruyordu.

"Pierce, çok özür dilerim!" Dudakları sımsıkı kenetlenmişti, silmek için uzandım.

"Hiç kontrolün yok," dedi sertçe, açıkça sinirlenmişti. "Hem de hiç."

Sersemlemiş bir halde üstünü temizlemek için bir şey ararken, ödünç aldığım güzel elbisemin eteğiyle yetinmek zorunda kaldım. Onu toplayıp yüzünü sildim ve Pierce elini arkamdan uzattığında sıçradım. İkiz ışık huzmeleri ortaya çıktı, ışık düştükçe gölgeler de değişiyordu. Döndüğümde yerde kıvrılmış iki eşek arısı daha gördüm, Pierce beni itip "Arkansas kürdanı "nı kafasına saplayana kadar biri hareket etti. Böcek yapışkanı dışarı fışkırdı ve ben ürperdim.

Işığını almaya giderken tavanı izledim. "Sence daha fazlası var mıdır?"

Pierce yaklaştı. Bana bakarken gözlerinde endişe vardı, başparmağıyla elmacık kemiğimdeki bir parça yapışkanı sildi. "Eşek arısı larvalarının nöbetçi olarak yetiştirildiğini duymuştum," dedi, "ama bu kadar yakından ve kişisel olarak göreceğimi hiç düşünmemiştim. Daha derine gitmemizi öneririm."

"Evet, ama sence daha fazlası var mıdır?" Israr ettim.

Pierce elini omzuma koyup beni düşen böceklerin yanından geçirirken hiçbir şey söylemedi. Endişelenmemişti ama hafif eğimden aşağı inerken omzumun üzerinden bakmaya devam ettim. Duvarlardan gelen parıltı daha da arttı ve koridorun sınırları daraldığında şaşırmadım.

Bazilika'daki kutsal alan büyüklüğünde geniş bir açık alana açılmıştır.

"Eğer bu da doruğa ulaşmamızı sağlamazsa," diye nefes aldı Pierce ve ışığın şiddeti iki katına çıktığında onu yüksekte tuttum. O zaman bile parıltı uzaktaki duvarlara zar zor dokunuyordu. Yarı yeraltında, yarı kütüğün içindeymişiz gibi görünüyordu, elim büyüklüğündeki siyah taşlar onu tutmak için toprağa gömülmüştü. Odanın ortasında yanan bir ateşin parıltısı vardı. Çıplak ayaklarımızın altında plastik hissi vardı ve baktığımda bunların hoş bir renk düzeninde dizilmiş poker fişleri olduğunu gördüm. "Jenks?" Fısıldadım, sadece kendi sesimin yankılandığını duydum.

"Ben ateşle ilgileneceğim. Bak bakalım bir kapı bulabilecek misin?" dedi Pierce ve ben de Pierce'ın ışığını yüksekte tutarak yavaşça duvara doğru yöneldim. Pierce'ın tavşanlı bir Pez dağıtıcısından aldığı odunlarla yaktığı ateşin ışığı yavaş yavaş büyüdü.

Bırakılan ve yarım kalan işlerin kanıtları her yerdeydi - hayat kesintiye uğramıştı. Hem Ivy'ye hem de bana ait ufak tefek eşyalar bu dağınıklığın arasındaydı ve önce beni şaşırtıyor, sonra da sinirlendiriyordu. Bir köşede kaybettiğimi sandığım küçük bir hesap makinesi duruyordu, yanındaki yazı tahtası ve tebeşir düzeni buranın doğaçlama bir okul odası olduğunu düşündürüyordu. Tik taklar geçen yıl kaybettiğim saatin tik taklarıydı, kordonu kim bilir ne için kullanılıyordu, çünkü şimdi Ivy'nin siyah külotundan olduğunu anladığım bir dantel parçasıyla tutuluyordu. Bu tür şeylere dikkat ettiğimden değil, ama ara sıra giysileri katladığım olurdu.

Ateşe daha yakın olan poker yongası zemin yumuşak gri bir kürkle kaplıydı. Çıplak ayaklarımın altındaki yumuşaklığına bakarak fare olduğuna karar verdim. Şifonyerimin arkasında kaybettiğim ve asla geri almaya zahmet etmediğim bir toka, üzerinde SIGORTA yazan manyetik bir takvimi tutmak için kullanılıyordu. Posta pulları duvarları garip yüksekliklerde süslüyordu. Bazılarının çerçeveleri bahçe malzemelerinden yapılmıştı. Çoğunun dış çekim olduğunu görünce resim olduğuna karar verdim.

Duvardaki kocaman, ışıltılı sekiz rakamına geldiğimde durakladım. Yukarı uzanıp alttaki halkaya dokundum ve balık pullarından yapıldığına karar verdim. Belki de Jenks ve ailesinin yanlışlıkla yediği dilek balığının pullarıydı. Önemli görünüyordu, neredeyse benim boyumun dört katı kadar uzanıyordu. Ben izlerken, üstteki gizli bir pencereden parlayan bir güneş noktası yavaşça pulların üzerine kayarak onları ıslıl ıslıl parlattı.

Pierce ateş çukurundan "Öğlen," dedi ve ödünç aldığım saate baktığımda öğlen değil 12:35'i gösterdiğini gördüm. Ama sonra bunun bizim öğlenimiz değil, güneşin tepe noktasına ulaştığı gerçek öğlen olduğunu anladım. Sekiz rakamı mevsimleri gösteren bir saatti, saatleri değil. Bir perinin soğuktan habersiz yakalanmamak için çok emin olması gereken bir şeydi. "Harika," dedim nefes nefese, başımızın üzerindeki küçük bir güneş parçasına kadar ışık şaftını takip ederek.

"Bir kapı görüyor musun? " diye sordu Pierce, ateşin durumundan memnun bir şekilde ve bana katılarak.

"Sanırım hepsi orada," dedim, başımın üzerinde yaklaşık iki piksel uzunluğunda açılan şaftları işaret ederek. Pierce içini çekti ve ben de üzerinde duracak bir şey bulmak için etrafıma bakındım. Alçaltılmış bir çukurda minder ve sandalyelerden oluşan bir düzenleme vardı, ama bu da yardımcı olmadı. Ama onunla şimdi neşeli olan ateşin arasında, kırmızıya boyanmış ve daha uzun olması için birbirine geçirilmiş buzlu şeker çubuklarından yapılmış uzun bir masa vardı. Belki onu bir rampa gibi duvara dayayabilirdik.

Tam bunu önermek üzereydim ki tavandan gelen bir ses dikkatimizi yukarı doğru çekti. *Eşek arıları mı?* Korkuyla düşündüm.

"Jenks?" Pierce seslendi ve sert bir kanat şakırtısı gelip gittiğinde gerildim.

"Kim var burada? Jax, sen misin?" dedi güneşin yüksek kesiminden gelen bulanık bir ses. "Ortaya çıkmanın zamanı gelmişti. Sana bizimkinin yanındaki klanla olan su hakkında bahsetmeliyim."

"Benim, Jenks!" Uzun zamandır söylediğim en aptalca şeylerden biri olduğunu düşünerek seslendim ama hayatta olduğunu bilmek beni o kadar rahatlatmıştı ki umursamadım.

"Rache?" Işıkla aramızdaki gölge sendeledi, sonra geriye doğru düştü. Bir gümbürtünün ardından zayıf bir "Ah" sesi duyuldu.

Pierce'a, sonra da üstteki ışık parçasına baktım. "Yukarıda bir oda var," dedim. Bir başka parlak gözlem. "Oraya nasıl çıkacağız?"

"Merdivenler," dedi Pierce, işaret ederek ve gerçekten de ana odanın dış duvarı boyunca uzanan geniş bir spiral şeklinde yukarı doğru kıvrılan, tırabzanı bile olmayan ince bir merdiven bahanesi olduğunu fark ettim.

"Kim, Tink'in küçük kırmızı tangası adına, bu zemini buraya koydu?" diye sordu.

Aman Tanrım. Sarhoştı. Eteklerimi topladım ve Pierce'ın ışığını içine bıraktım, ne bulabileceğim konusunda endişeliydim. Ne kadar yükseğe çıkarsam o kadar parlak oluyordu. Hava da farklıydı. Daha nemli. Perilerin uçabildiğini görünce neden merdivenler olduğunu merak ettim.

Sonunda tepeye ulaştım, güçlü güneş altında göz kırpyordum. Jenks devrilmiş bir tel ve minder sandalyenin yanında sırtüstü yatıyordu. Eteklerimi ve Pierce'ın ışığını bırakarak yanına gittim.

Pierce çıplak ayaklarını yumuşak bir şekilde yere vurarak arkamdan geldi. Jenks'in yanına diz çöktüğümde, "Burası hayatımda gördüğüm en güzel oda," dedi.

Altı cam gazoz şişesinin dipleri güneşi içeri almak için toprak duvara sıkıştırılmıştı ama tavan aslında kütüktü. Uzun, kıvrımlı oda nemliydi ve bir yerlerden damlayan suyun rahatlatıcı sesi geliyordu. Yerde yosunlar büyümüş ve üzerlerinde minik beyaz çiçekler açmıştı. Pencerelerin altındaki banklar bile yeşille kaplıydı ve yumuşak tümsekler oluşturuyordu. Büyük bir düğme ve plastik kaplı ataçlardan yapılmış küçük bir masa, boğaz tokası kutusunun dibine benzeyen boş bir şöminenin önünde duruyordu. Sandalyeler tel ve minderlerden oluşuyordu ve Mackinac Adası'ndaki ada tatil köyünün masa ve sandalyelerine neredeyse tıpatıp benzediklerini fark ettim. Bir tuzluğun üstü yarıya kadar toprakla dolu bir köşedeydi ve pencerelere yakın bir yerde bebek fideleri büyüyordu. Arka tarafta duvarı gizlemek için bakımlı çimler yükseliyordu.

Jenks'in burada olmasına şaşmamalı, diye düşündüm onu ayağa kaldırmak için kolundan çekerken. Matalina'nın zarafeti her yerdeydi.

Jenks'i ayağa kaldırdığımda nihayet bana odaklandı, yerde otururken kanatları arkasına doğru bükülmüştü. Üzerinde en ufak bir parıltı bile yoktu ve savaştan dolayı hâlâ lekelenmişti. Bir tümseğe yaslanmış otururken ellerimi üzerinden iterek, "Sıra sende Rache," dedi. Kanadı altına sıkışmıştı ve uzun bir bal şişesini diğer eline geçirip çekiştirerek kurtarmaya çalıştı. "Huzur içinde ölmeme izin veremez misiniz? Matalina huzur içinde öldü."

Pierce iç çekti. Cadı, "O mısırlanmış!" dedi ve ben de sinirlenerek ona baktım.

"Tabii ki sarhoş," dedim sertçe, bal şişesini Jenks'in elinden almaya çalışarak. "Karisını daha yeni kaybetti." Oh Tanrım. Matalina gerçekten ölmüştü ve kalbim Jenks için acıyordu.

Jenks şişeyi bırakmadı, ben de v a z g e ç t i m . Bir huff ile, o

yukarı doğru eğdi ve içine yavaşça bir çığ gibi bal düştü. Yutkunduktan sonra kekeleyerek, "Senin benim kütüğümün içinde olduğunu hayal etmem için sarhoş olmam gerekir," dedi. "Jih'in elbisesini giyiyorsun. Yanında da küçük tüylü bir adam." Gözlerini kısarak daha yakından baktı. "Pierce! Tink'in oğlu. Kabusumda ne yapıyorsun?"

Kanatları uğuldayan Jenks çökmeye başladı.

"Dikkat et, Rachel!" Pierce haykırdı ve onu yakalamak için bir an bile geç kalmadan ileri atıldı. Bir anda havalanarak üzerime düştü ve beni yere yapıştırdı.

"Vay anasını Jenks," dedim iki adamın arasından sıyrılıp ayaklarımı bulurken Jih'in elbisesine takıldım. "Çok ağırsın."

"Kanatlara dikkat et!" Jenks mırıldandı. "Peri osurukları, kendimi pek iyi hissetmiyorum."

Sarsılmış bir halde Pierce'ın ona bir bankta yardım etmesini ve omuzlarına kaba ipek bir battaniye örtmesini izledim. Çömelen cadı, periyi ona bakmaya zorladı. "Ne zamandır böylesin ihtiyar?" diye sordu.

Jenks'in kan çanağına dönmüş yeşil gözleri kıvrıkcık, duman lekeli perçeminin altından odaklandı. "Sonsuza kadar." Kadehini selamlamak için kaldırdı ve biraz daha içti. Onu böyle görmek hoşuma gitmiyordu ama muhtemelen sarhoş olduğu için hâlâ hayattaydı. Bir tanıma dalgasıyla, sivri dipli bardağının kabloları çıkarılmış bir gündönümü ampulü olduğunu fark ettim.

Ayağa kalkıp Jenks'e bakarken Pierce'ın üzerinde endişe ve empati ağır basıyordu. "Ayılma vakti geldi, peri kızı. Rachel seninle konuşmak istiyor."

Jenks, "Ben züppe değilim, ahmağın tekiyim," diye mırıldandı. "Mattie. Ah, Mattie'm." Başını eğdi ve gözlerinden hafif bir toz süzüldü. "O öldü, Rache," dedi ve kalbim tekrar kırıldı. "O öldü ve ben ölmedim," diye ağıt yakarken ben diz çöküp ona sarıldım, kendi gözyaşlarım da başlamıştı. "Bu doğru değil," diye mırıldandı. "Ben de ölmüş olmalıydım. İçimde bir ölü var."

"Değilsin," dedim ona sıkıca sarılarak. *Buna değerdin. Tüm o müstehcenliğe değdin.* "Senin yaşammanı istedi. Jenks, lütfen. Onu sevdiğini biliyorum ama o senin yaşammanı istedi."

"Hiçbir şeyim yok." Arkasına yaslandığında kırmızı çerçeveli gözleri benimkilerle buluştu. "Anlamıyorsun. Yaptığım her şeyi onun için yaptım. Her şeyi." Başı öne eğildi ve sustu. Parmakları açıldı ve bal şişesi yere düştü. Pierce bal şişesi yere düşmeden önce onu yerden aldı.

bal dökülebilirdi ve bir kenara koydu. O kadar hızlıydı ki Jenks uyuyordu.

"Onu şimdi mi çıkarmak istiyorsun?" Pierce söyledi. "Ceri onu büyütmek için bir lanet yaptı, böylece ona göz kulak olabilirsin."

Jenks yavaşça nefes aldı, bal sersemliği uykusu ona bir soluk aldırmıştı. Yavaşça ayağa kalktı ve ona baktı. "Hayır. Beni asla affetmez. Bırakalım da uysun."

"Mattie," diye mırıldandı Jenks. "Beni bırakma. Lütfen..."

Jenks'i yosun kaplı bankın üzerine yatırdım, ateşin önündeki masaya gidip Matalina'nın daha önce binlerce kez oturmuş olması gereken yere otururken göğsüm ağırlaştı. Bir dirseğimi masaya koydum ve başımı ellerimin arasına aldım. Hiçbir şey söylemeden Pierce ateşin yanına çömeldi.

Berbat hissediyordum. Jenks en fazla beş dakika içinde tekrar uyanacaktı. Bu sefer ayık olacaktı. "Hata mı yapıyorum?" Fısıldadım.

Pierce başını kaldırdı, ne olduğunu anlamaya çalışırken bakışları ateş çubuğundaydı. İnce sert plastik parçasını ben de çıkaramadım ama daha önce gördüğüme emindim. "Bilmiyorum," dedi basitçe. "Birinin hayatına son vermek günahdır ama Jenks'i insan ya da cadı ahlakına göre yargılamak adil değil."

"Onu çok seviyordu," dedim. "Ama önünde koca bir hayat var. Yeniden sevmeyi öğrenebilir. Belki de periler ömür boyu evlenirler çünkü hayatları ikinci şanslar için çok kısadır."

Pierce ayaklarının ucuna basarak sallandı, hâlâ ateşin önünde çömelmiş duruyordu. "Ona ne istediğini sor." Mavi gözleri şimdi horlamakta olan Jenks'e kaydı. "Ayıldığı zaman," diye ekledi.

Güneşin eğimine baktım, bu günün nasıl biteceğini merak ediyordum. "Bencillik mi ediyorum?"

Pierce cevap vermayerek şöminenin üzerindeki minyatür böcek heykellerine gitti. "Bunlar çok güzel," diye mırıldandı. Bir pixy buck pantolonu, uzun kollu gömleği, bahçe ceket ve şapkasıyla bile bir pixy'ye hiç benzemiyordu. Sadece saçları doğru değildi, aynı zamanda fazla kaslıydı. Gözlerimi üzerinde hissedince döndü, yüz ifadesi kalbimi hoplattı.

"Sence Matalina nerede?" Yumuşak bir sesle sordum.

Arkamızdan Jenks'in ölü gibi gelen sesi geldi. "Yatak odamızda, uyuyormuş gibi yapıyor."

Yüzüme sıcaklık doldu ve Jenks'in gözlerinin açıldığını görmek için döndüm,

bizi izliyordu. "Özür dilerim," dedim, çoktan ayılmış olduğunu fark ederek. "Uyanık olduğunu bilmiyordum. Jenks, iyi misin?" Evet, aptalcaydı ama başka ne diyeceğimi bilemedim.

Jenks doğrulup oturdu, dirseklerini dizlerine dayadı ve başını eğerek tuttu. "Başım ağrıyor," dedi usulca. "Bana yardım etmek için müstehcen şeyler almamalıydın. Ben zaten ölüyüm. Kalbim bunu biliyor ama bedenim dinlemiyor."

Ödünç aldığım elbisemin içinde kendimi garip hissederek yanına oturmaya gittim. Kalın camdan bir çemberin içinden içeri giren güneş sırtımı ısıtıyordu ama içim üşüyordu. "Bir kat daha pislik nedir?" Buna inanarak söyledim. "Jenks, klişe gibi geliyorsa özür dilerim ama her şey yoluna girecek. Sadece zaman alacak. Cincinnati'de her gün yüzlerce insan sevdiği kişiyi kaybediyor. Kisten'i kaybetmeyi atlattım. I-"

"Kapa çeneni!" diye bağırdı ve ben de elimi geri çektim. "Her şey yoluna girmeyecek. Anlamıyorsun. Her şeyim *onunla sona erdi*. Onu seviyordum."

Yüzüm ısındı ve kendimi durduramadım. "Anlamıyor muyum?" Dedim, öleceğine dair korkum öfke olarak ortaya çıktı. "Anlamıyor muyum?" Kalbim çarparak ayağa kalktım. "Ne cüretle bana anlamadığımı söylersin!"

Pierce'ın gözleri kocaman olmuştu. Belli ki Jenks'e bağırmanın onu yaşamaya ikna etmenin en iyi yolu olmadığını düşünüyordu ama Jenks'in zavallı ben sendromuna düşüp ölmesine izin vermeyecektim.

"Kisten öldükten sonra acı çektiğimi gördün," dedim ve tozla ıslanmış, kırmızı çerçeveli gözleri kocaman oldu. "Bana iyi olacağımı ve yeniden birini seveceğimi söyleyen sendin. Ben babamı on yaşındayken kaybettim. Senin Matalina'yı izlediğin gibi ben de onun ölümünü izledim. Elini tuttum ve ona iyi olacağıma dair söz verdim. Annem bana her şeyin düzeleceğini söyledi ve bir gün düzeldi. Orada oturup bana kanatların var ve ıslıl ıslıl ağlıyorsun diye acının benimkinden daha fazla olduğunu söyleme. Acıtıyor. Cehennem gibi acıtıyor. Ve her şey yoluna girecek! Sakın zor diye pes etmeye kalkma," dedim gözlerim parlayarak. "Sakın vazgeçme, Jenks."

Gözyaşlarım akarken arkamı döndüm. "Sana çok ihtiyacım var," diye ekledim Pierce'ın elini omzumdan silkeleyerek. Kahretsin, onun önünde, ikisinin önünde de ağlamak istememiştim.

"Özür dilerim," dedim sefilce. "Matalina için ne kadar üzgün olduğumu anlatamam. Birlikte çok güzeldiniz." Hâlâ duvara bakıyordum,

yüzdüğünü gördüm. Derin bir nefes alarak gözlerimi sildim. "Matalina gitti ama sen değilsin. Senin yaşamamı istedi ve benim de sana ihtiyacım var. Bencilce ama ihtiyacım var. Vazgeçmek ve nasıl bittiğini görmemek için çok şey yaptın. Geçen yıl kızgın olduğunu söylemiştin çünkü sen ölecektin ve Ivy ile ben devam edecektik." Döndüm ve gözlerindeki keder içimde bir suçluluk duygusunun parlamasına neden oldu. "Hayat bir sürtük, Jenks. Ama sana verilenleri yaşamazsan ne anlamı kalır ki?"

"Bu kadar acıyacağını bilmiyordum," dedi Jenks, gözleri neredeyse paniğe kapılmıştı. "Bana yaşamamı söyledi ama bunun için bir neden yok. Her şeyi onun için yaptım!"

Daha on sekiz yaşındaydı. Anlamak için bir yol bulmasına nasıl yardım edebilirdim?

Pierce'ın sesi yosun kokan havaya aitmiş gibi karıştı ve beni şoke etti. "Yaşamaya devam etmek ona ihanet etmek değildir," dedi odanın uzak ucundaki boş şöminenin yanında tek başına dururken.

"Öyle!" Jenks ayağa kalktı ve kanatlarını çırparak dengesini sağladı. "O burada yanımda değilken nasıl bir şey hissedebilirim? Yaşamamı söyledi ama neden? Bunun hiçbir anlamı yok!"

Pierce zor kazanılmış bir bilgeliğin sabrıyla gözlerini kaldırdı. "Öyle olacak."

"Nereden biliyorsun?" Jenks acı acı konuştu. "Hiçbir şey yapmadın, yüz yıldır toprağın altındasın."

Yüzü sakinleşen Pierce, "Ben sevdim. Ölüm erken geldiği için her şeyimi kaybettim. Bunu senin gözünden gördüm. Matalina'nın gözünden yaşadım. O senin yaşamamı istiyor. Sevmeni. Mutlu olmanı. Onun istediği bu. Size bunun sözünü verebilirim."

"Sen..." diye sertçe söze başladı Jenks, sonra duraksadı. "Yaptın," diye fısıldadı.

Pierce peygamber devesi figürünü tekrar şöminenin üzerine koydu. "Bir kadını tüm ruhumla sevdim. Ve onu terk etmemek için çabalasam da terk ettim. O yaşadı, aşkı buldu, evlendi, bugün yaşlı olan çocukları oldu ama ben onların resimlerinde onun yüzünü gördüm ve gülümsedim."

Burun çektim, buraya gelmemin bir saçmalık olduğunu düşündüm. Pierce ikimizin toplamından daha fazla yaşamışken ben Jenks'in yaşamasına yardım etmeye çalışıyordum. Yıl olarak değil ama tecrübe olarak.

Jenks anlamaya başlamış gibi görünerek yosun yığınının üzerine yığıldı. "Acıması ne zaman geçecek?" diye sordu, eli

Ortasının etrafında.

Bir omzumu kaldırdım ve düşmesine izin verdim. Hepimiz hasar görmüştük ama bu bizi daha güçlü kılmıştı belki de. Belki de sadece bizi daha kırılğan yaptı.

"Zihin uyuşuyor," dedi Pierce. "Anılar bulanıklaşır. Onların yerini başkaları alır. Uzun bir süre. Belki de hiç."

"Matalina'yı *asla* unutmayacağım," diye yemin etti Jenks. "Ne kadar uzun yaşarsam yaşayayım."

"Ama yaşayacaksın." Pierce bize doğru baktı. "Diğerlerinin size ihtiyacı var. Bunu biliyorsunuz. Yoksa neden Jax'e araziye almasını söyleyesin ki? Bu peri geleneği değil. Bildiğin her şeye aykırı. Başka bir şey için sorumluluk hissetmiyorsan bunu neden yapıyorsun?"

Jenks bunu düşünürken gözlerini hızla kırıştırdı ve Pierce yanımda durdu. "Sınırlarını aştın, peri," dedi. "Şimdi fikirlerini hayata geçirmek zorundasın. Onlarla *yaşamalısın*."

Jenks sessizce ağlarken üzerinden hafif bir gümüş tozu süzülüyordu. "Onu bir daha asla duyamayacağım," dedi usulca. "Bir gün batımı hakkındaki düşüncelerini ya da bir tohum hakkındaki fikrini asla öğrenemeyeceğim. Büyüyüp büyümeyeceğini nereden bileceğim? O her zaman haklıydı. Her zaman." Yüzündeki mutsuzlukla başını kaldırdı. İçime bir rahatlama yayıldı. Yaşamak istiyordu. Sadece nasıl yaşayacağını bilmiyordu.

Pierce ona bal bardağını uzattı. "Bileceksin. Baharın ilk dolunayında benimle gel. Mezarlıkları gezeceğiz. Sevgilimi bulmam gerek. Mezarına çiçek koymalı ve bensiz devam ettiği için ona teşekkür etmeliyim."

Göğsüm ağırlaşmış ve boğazım düğümlenmiş gibiydi. Yine de Pierce'ın beni on sekizinci yüzyıl aşkıyla ölçüp ölçmediğini merak etmeden duramıyordum. Bu benim asla olamayacağım bir şeydi. Böyle bir kadını isteyen bir adamla birlikte olmak isteyip istemediğimi bile bilmiyordum.

Jenks balı içmeyerek ciddi bir tavırla, "İçeceğim," dedi. "Ve benimle birlikte Matalina hakkında şarkı söyleyeceksin."

Umut melankoliyle karıştı ve ona sarılmak için odayı geçtim. "Gitmeye hazır mısın?" diye sordum. Matalina onun evlerini yakmasını istiyordu.

Jenks'in gözleri elindeki bardağa kaydı. "Henüz değil."

Elinden gündönümü ışığını aldım. "Seni özledim Jenks," dedim, ona sarıldım ve arkamda kanatlar bulduğumda kendimi şok ettim. "Bir an için gittiğini sandım. Yapma.

bunu bana bir daha söyleme."

Bir nefes aldı, sonra bir nefes daha. Duygularıyla dolu, düzensiz bir şekilde geldi. "Onu çok özleyorum," dedi ve birden bana sıkıca sarılıp saçlarıma öfkeli hıçkırıklarla ağlamaya başladı. "Onu çok özleyorum."

Ben de ona sarıldım, birbirimizi teselli ederken kendi gözyaşlarım yeniden akmaya başladı. Buna değmişti. Ruhumdaki tüm karanlıklar buna değdi. Ve kimse beni bunun lanetleyici olduğuna ikna edemezdi. İkna edemezdi.

Yirmi beş

TOrtamımda bütün gün bir şey yememekten kaynaklanmayan bir boşluk vardı. Güneş ufka yaklaşıyordu ve yanmamış yapraklar maviye ve güneşe karşı sapsarıydı.

Gün batımının pembesi. Neredeyse bir yağ gibi, kül kokusu üzerimi kapladı. Jenks'in yaktığı kütüğün ısısı, beklenen cehennem yerine yere bu kadar yakinken hafif bir sıcaklıktı.

Bir yanımda Pierce duruyordu, elleri önünde kenetlenmişti, yüz ifadesi paylaşmadığı bir anının acısını taşıyordu. Gün batımı birazdan burada olacaktı ve gitmesi için yaptığım tüm önerileri görmezden gelmişti. Beni "koruduğu" sürece Al'ın onu rahat bırakacağını iddia ediyordu. Korunmaya ihtiyacım yoktu. Tamam, belki de vardı.

Jenks'in geri dönen çocuklarından biri Pierce'a bahçede lekelenmiş ve geçen sonbahardan beri yıkanmamış gibi görünen daha ağır bir palto vermişti. Yere kadar uzanıyordu ve Pierce altından görünen kirli çıplak ayaklarıyla tuhaf görünüyordu.

Evi Matalina'yla birlikte yanarken Jenks diğer yanımda acı çeken bir varlıktı. Gözyaşları ondan dökülürken toza dönüşüyordu, saf gümüş rengi ona gerçek dışı bir parlaklık veriyordu, sanki bir hayaletmiş gibi. Her nefesi acı içindeydi, derinlerinden yükseliyor, canını yakıyordu.

Çocukları bahçedeydi, sessizdiler. Jax hariç hepsi geri dönmüştü, kederleri bilinmezlikle bastırılmıştı. Hiçbir peri eşinden sonra yaşamayı denememişti ve birlikte oldukları için mutlu olsalar da, bundan sonra ne olacağını anlayamıyorlardı - babaları hayatta olduğu için mutlu ama annelerinin yasını tutuyorlardı. Kafaları karışmıştı, nasıl her ikisi birden olabileceklerini anlayamıyorlardı.

Peri tozuyla dolu odalar alev aldıkça alevler mavi ve yeşil kenarlara büründü, bir ısı hunisi alevin sanki gökyüzüne uzanıyormuş gibi bir kule şeklinde dönmesine neden oldu. Jenks'in parmakları benimkilere dokundu ve onları aldı. Ateş temizledi ama hiçbir şey kalp ağrısını durduramazdı.

"Göklerden elmaslar yağdırsam gözyaşlarımdan yerini tutmaz," diye fısıldadı Jenks, bomboş ve çaresiz. "Sözlerim sessiz, ulumam gerekse bile.

Ölümle boğulmuş kanatlarım beni seni bulacak kadar yükseğe kaldıramıyor. Seni içimde hissediyorum. Acımın farkında değilsin. Neden yas tuttuğumu bilmeden."

Gözlerini benimkilere dikti, gözyaşları parıldıyordu. "Ve neden yalnız nefes aldığımı."

Çıplak ayaklarımı kaydurdım, toprakta üşüdüm. Ben bir şair değildim. Kelimelerim yoktu. Ayakta durup hayatının yanışını izlerken gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı.

Bugün, Jenks'in çocuklarının neden geri çekildiklerini ya da nasıl tepki vereceklerini bilmeden teker teker eve gelişlerini izlemek, şimdiye kadar katlandığım her şeyden daha zordu. Dünyaya fırlatılmış, acı çeken ve yalnız ruhlara genellikle ne olduğunu hayal edebiliyordum. Onların kederlerini paylaşacak bir başkaları olduğunu fark etmelerini izlemek hem acı verici hem de keyifliydi. Jenks onları geri getiren bağlayıcı güç, yerçekimiydi. Yiyecek bulmak için hapishanelerinden salıverilen periler bile boyun eğmişti.

"Özür dilerim Jenks," diye fısıldadım alevler yükseldiğinde, gözyaşı izleri dışında yüzümü ısıtıyordu. "Masada kalmanı istiyorum."

Derin bir nefes aldı, kanatları kıpırdadı, sonra hareketsizleşti, sırtında ipek gibi uzandı. Hiçbir şey söylemeden elini benimkinden çekti ve perilerin akşam serinliğinde örümcek avlarken çıkardıkları belli belirsiz seslere baktı. Görünüşe göre yiyeceklere ulaşma çabaları sırasında bir bahçeyi mahvetmelerinin nedeni kanatlarıydı ve yeni becerilerine hayrandılar, küçük yerlere girebilmenin tadını çıkarıyorlardı. Daha da iyisi, bahçeye zarar vermiyorlardı.

"Hayır, teşekkür ederim," dedi Jenks, ağaçları izlerken sesi kısıktı. "Zaten bu kütükte yaşayamazdım." Yüzündeki belli belirsiz gülümseme ebeveynlik gururundan kaynaklanıyordu. "Çocuklara bir şey olmaz. Bahçenin her yerinde kulübeleri var. Ben de ofisimde uyurum."

Arazinin kenarında bir ofise dönüştürdüğü saksıyı mesken tuttuğunu düşünmeye dayanamıyordum. Ceri'nin küçük şeyleri büyütme için yaptığı iksiri içmesi için onu zorlamak istiyordum ama henüz bundan bahsetmeye cesaret edemiyordum. Titredim ve Jenks ateşten yana döndü, omuzları çöktü. "Tekrar büyümelisin. Burası senin için çok soğuk."

"Ben iyiyim," dedim, belli ki iyi değildim.

Jenks'in işaret eden bakışı üzerine Pierce ceketini çıkarıp üzerime örttü. İtiraz edecektim ama sıcaktı ve onun gibi kokuyordu.

Bahçeyi de. Onu yaklaştırdığımda bir kızılağaç pufu yükseldi ve Jenks cadıya baktı, gözlerinde kederden başka bir şeyin ilk parıltısı vardı.

"Benim boyumda olacağını düşündüğümde daha küçüksün," dedi kuru bir sesle, garip bir uğultu yükselirken dikkati evine yöneldi. Alevler tavanı delip geçmişti ve rüzgâr tünellerden içeri çekilerek yangını besliyordu. Sanki ahşabın kendisi inliyor gibiydi ve bu beni ürpertti. "Belki de Rachel'ı ağlattığın zamanlar için sana şimdi vurmaliyim."

Pierce öfkeyle, "Onu ağlatmayacağım," dedi.

Jenks'in kanatları hafifçe kalktı, artan dolaşım ve ısı nedeniyle kırmızıya döndü. "Elbette yapacaksın. Bütün erkek arkadaşları öyle yapıyor. Sen neden farklı olasan ki?"

"Çünkü öyleyim," diye teklif etti.

"Pierce benim erkek arkadaşım değil." Kaşlarımı çatarak ayak ayak üstüne attım ve yanmakta olan kütüğün bir metre kadar gerisinde duran Ivy'ye baktım. Çenesi sabitti ve ayaklarını iki yana açmış, ellerini kalçalarına koymuş, cadılar meclisinin bizi rahatsız etmesi için adeta meydan okuyordu. Başkası olsa, Ceri'yle birlikte bahçeyi yakıyorlarmış, cenazeden ve bahçeye dağılmış perilerden habersizlirmiş gibi görünürdü.

"Belki de gitmelisin Pierce," dedim gökyüzüne. "Neredeyse gün batıyor. Al'dan kaçmanın şimdi zor olduğunu düşünüyorsan, boyunun sadece beş santim olduğunu düşününce bunun imkânsız olduğunu tahmin ediyorum."

Pierce bana ters ters baktı. "Doğduğumdan beri, iblis kapma konusunda senin kadar ürkek bir cadı görmedim. Al beni rahatsız etmeyecek. Ben seni izliyorum. Bana dokunamaz, yoksa Newt onun-uh. Boş ver," diye kekeledi, yüzü kızarmıştı.

Yüzümü buruşturarak alevlere geri döndüm. Hangi boyutta olursam olayım ateşin aynı görünmesinin tuhaf olduğunu düşündüm. Arkamda bir kumaş tıslaması fısıldadı ve yerde kıvrılan ipek ipliğe doğru döndüm. Bu Sidereal'di ve ipliği aşağı doğru kıvrırken Jenks yere tükürdü.

Pierce biraz daha kurnazca bana yaklaştı. "Onlardan hoşlanmıyorum," dedi cadı, çok daha iri olan periye bakarak. Pierce ve ben peri boyundaydık, bu da perilerin bizden iki santim daha uzun olduğunu gösteriyordu. Ya da peri terimleriyle iki ayak kadar.

"Evet, ben de," dedim, Pierce'ın benden yaktığı zehirli oku hatırlayarak. Ama Jenks kılıcını gevşetince bir an için endişelendim. "Sakin ol Jenks," diye mırıldandım, bunun tekrarlanmasını istemiyordum.

Sabah. "Söyleyeceklerini dinleyelim."

Sidereal ayağa kalktı, omuzlarını kaydırıp yırtık pırtık, örümcek ağına benzeyen kıyafetini düzeltirken yüzünde acı dolu bir ifade vardı. Kötü bir koku alıyormuş gibi görünüyordu, dudakları vampir benzeri dişlerini göstermek için geriye kıvrılmıştı. Dürüst olmak gerekirse, soluk tenleri, uzun yüzleri ve böcek yemek için tasarlanmış dişleriyle, şimdiye kadar karşılaştığım en korkunç Inderlander'lerden bazılarıydı.

"Bizi hapishanenizden çıkardığınız için size teşekkür ederdim ama bu zayıflığımı gösterirdi," dedi peri uzun dişlerinin arasından peltek bir sesle.

"Kanatlarını yaktığım için özür dilerdim ama o da aynı şeyi yapardı," dedim, Jenks'in biraz geri çekilmesini diliyordum ama anlayabiliyordum. Karısını öldürmüşlerdi.

"Sen... senin boğazını kesmeliydim!" Jenks bağırdı, yerden bir nefes yükselirken kanatları bulanıklaşmıştı. "Sen benim Matalina'mı öldürdün!"

Peri yine dişlerini gösterdi ve bir an paniğe kapıldım. "Jenks, Matalina'nın ölmesi *benim* suçum," dedim. "Saldırmalarının sebebi benim. Özür dilerim! Eğer bunu tekrar yapabilseydim..." Gözlerimi uzun uzun kırıştıtarak kapattım ve ağlamamaya çalıştım. Kahretsin, hepsi benim hatamdı.

Jenks'in yüzü hemen kül gibi oldu. "Kastettiğim bu değildi." "Ama doğru," dedim, ne yapabileceğimi bilmeden onları öldürmek dışında. "Ben olmasaydım asla saldırmazlardı."

Pierce Jenks'e yaklaştı ve Sidereal ile peri arasındaki gerilime baktı. "Jenks," dedi temkinli bir sesle. "Seninle bir dakika yalnız konuşabilir miyim?"

Jenks kaşlarını çattı, Pierce'ın onları ayırmaya çalıştığını açıkça biliyordu. Köşeli yüz hatları gergindi ve parmakları kılıcının kabzasında durmak üzere hareket etti. Sidereal tıslamaya başladı ve ben gözlerimle Jenks'e yalvardım. *Yeter artık. Lütfen, yeter artık. Bugün olmaz.*

Jenks aniden döndü ve başını öne eğerek sert adımlarla uzaklaştı. Pierce bir kolunu omuzlarına attı ve onunla birlikte gitti, konuşurken başını kapattı. Tedirgin bir şekilde Sidereal'e döndüm ve ne kadar uzun boylu olduğuna bir kez daha şaşırdım. Beyaz yırtık pırtık cüppeler giymiş, iki sıra keskin dişi olan, yedi metrelik, sıska bir vampir hayal edin.

Sidereal yüzünde şaşkınlıkla Jenks'in evinin yanışını izliyordu. "Evini yakacağını asla tahmin edemezdin. Belki de periler de medeni olabilir."

Öfke içimi gıdıkladı. Jenks evini yakmıyordu, geçmişini yakıyordu.

Boğazımı temizledim ve Sidereal bana baktı, koyu renk gözleri ateşi yansıtıyor ve bir iblisinki gibi kırmızıya dönüyordu ama yuvarlak göz bebekleri vardı. "Gitmemize izin verilecek mi?" Sidereal gözlerimiz buluştuğunda sordu. "Bize verdiğin yavaş bir ölüm mü? Açlıktan ya da kışın soğuşundan ölmek mi?" Dikkati Jenks ve Pierce'a kaydı. Muhtemelen Pierce'ın kulak misafiri olma büyüğü sayesinde bizi dinliyorlardı.

"Mmmm," dedim Pierce'a yüzünü buruşturacak bir bakış atarak. "Oturmak ister misin?"

Sidereal iç çekti. "Kötü olmalı," dedi. "Kötü olmadığı sürece kimseden oturmasını istemem."

Dudaklarımda belli belirsiz bir gülümseme belirdi ve peri büyüklüğünde bir tezgâha geçtim. Yakınlarda bir dokuma tezgâhı ve Matalina'nın ipek için örümcek yuvalarını ıslattığı bir kazan vardı. Bu beni çok üzdü. Tezgâh Sidereal için çok küçüktü ve ona bakıp ayakta durmayı tercih edeceğini belirttikten sonra oturdum, soğuk bir ayağımı tezgâhın üzerine koyup ısıtmaya çalıştım. Ayaklarımda tabanı simsiyahtı ama umurumda değildi; üzerlerinde iblis izi yoktu.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordum ve Sidereal yüzünü buruştururken yüzünde bir acı ifadesi belirdi. Omuz silkmenin bir peri versiyonu olan kanatlarını kaydırmaya çalıştığını geç de olsa fark ettim.

"Ortamım dolu olduğu ve insanlar izlemeden işeyebildiğim için şimdi daha iyi," dedi kuru bir şekilde.

Başımı salladım, Alcatraz'la ilgili anılarım bir an için su yüzüne çıktı. "Eğer büyümek için alanın olan güvenli bir yerde yaşayabilseydin, olduğun gibi kalabilir miydin?" diye sordum ve Sidereal kaskatı kesildi.

"Halkımın cinlerin merhametine kalmasını istemem. Bizi bütünleştirebilirsin. Bize borçlusun."

"Hiçbir şey," diye sakince araya girdim, bir ayağımı indirip diğerini kaldırdım. "Bahçemi savunuyordum. Siz saldırdınız ve ben de canınızı bağışladım. Sana vicdanımın talep ettiğinden başka bir şey borçlu değilim ve sana verdiğimle mutlu olacaksınız."

O uzun dişleriyle bana tısladı ve Jenks hışımla gelip dilini kesmeden önce sesimi alçalttım. "Bir iyilik isteyeceğim," dedim usulca.

Sidereal'in tıslaması kesildi ve gümüş kaşları kalktı. "Bir iyilik mi? Of

"Yenildiniz mi?"

İçim titredi. Tanrım, umarım kabul ederdi. Bundan gerçekten iyi bir şey çıkarmam gerekiyordu. "Onun hakkında ne düşünüyorsun?" Çenemle şu anda Ivy'nin yanında duran ve Jenks'in üç çocuğuyla konuşan Ceri'yi işaret ederek, "Onun hakkında ne düşünüyorsun?" dedim.

Sidereal'in ifadesi temkinli bir hal aldı. "Seni küçük yapan laneti çarpıttı."

Başımı salladım. "Seni öldürecek olan büyü'nün üçte biri de ondaydı. Onu durdurduğum için bana kızgın. Bu konuda ne düşünüyorsun?"

"Güvenilir bir savaşçı elimi tutmasaydı ben de kızardım," dedi temkinli bir şekilde. İkilemini anlayabiliyordum. Ceri onu öldürmeye çalışmıştı ama aynı zamanda onları bir bütün haline getirecek beceriye de sahipti ve bunu biliyordu. "Elflerin bir zamanlar cesur vahşiler olduğunu duymuştum," diye ekledi.

"O benim arkadaşım," dedim, ilk ayağımı kaldırıp bağdaş kurarak oturdum, dizlerimdeki ağrı tamamen geçmişti. "Düşmanlarımla arasında casus olarak yaşamayı kendine görev edindi. Geri dönmek istiyor ama yanında gözlere ihtiyacı var. Onunla gitmenizi istiyorum. Hepinizin."

Sidereal önce Ceri'ye, sonra bana baktı. "Ona neden yardım edeyim ki?" dedi, peltek bir öfkeyle.

"Seni buraya ben getirdim, o değil." Sidereal elini çenesinden dışarı doğru uzattı ve bunun "söyleyeceğini söyle" anlamına geldiğini tahmin ederek nefes aldım. "O Kalamack'ın bahçelerinde yaşıyor."

Gümüş kaşları tekrar kalktı. İlgileniyordu ve içimde bir umut kıpırtısı hissettim. "Kuş yok, peri yok, hiçbir şey yok," dedim ve Sidereal ağaca baktı, belli ki bunu biriyle paylaşmak istiyordu. "Orada fark edilmeden yaşayabilir, onun için casusluk yapabilirsin. Benim yararına."

Sidereal'in hınzır sırıtışı tüylerimi ürpertti. "Bu halkım için kabul edilebilir olabilir," diye peltekçe konuştu. "Yine de burada birini bırakmak istiyorum."

Gerçekten mi? Merakla kirli ayağımı tutup ısıtmaya çalıştım.

"Neden?" Perinin omuzları yavaşça yükselip alçalarak insani bir omuz silkme denemesi yaptı.

"Hainlik planlıyorsanız sizi daha iyi öldürmek için."

Dürüstlüğünden hoşlanarak gülümsedim ve şaşkın bir anın ardından o da gülümsedi. Adil bir cevaptı. Arkasında Ceri, Jenks'in çocuklarına kederleriyle başa çıkmalarına yardımcı olacak bir kayıp şarkısı öğretiyordu. Dört bölümlü armoni insanın kalbini kırmaya yetiyordu.

"Jenks'in bunu yapmasını sağlayamayacağım, o yüzden iyi saklanabilecek birini seç," dedim ve tısladı. Güldüğünü fark edene kadar endişeyle ona baktım. "Adamlarınla konuş," dedim ayağa kalkarken ve ceketimden bir peri ve cadı kokusu geldi. Elimi uzattım ve ona baktı. "Büyümem gerekiyor," diye açıkladım. "Bu muhtemelen seni benim bedenimde son görüşüm olacak. Büyük insanlar karşılaştıklarında el ele tutuşur ve iyi niyetle ayrılırlar."

Elini kaldırdı ve birbirimize dokunduk. "İyi niyetle," dedi, kaşları çatık.

Sidereal'in parmakları benimkilerin etrafında çok büyüktü ve tuhaf bir şekilde sertti. Kendimi babamla tokalaşıyormuşum gibi hissettim. "Ve güven," dedim ve ellerimiz ayrıldı.

Peri gülümseyerek beni ürpertti. Geri adım atarak ayağını ipliğe doladı ama sonra durakladı. "Halkım ayrıldığında, hafif rüzgarlar derler."

"Yumuşak rüzgarlar, Sidereal," dedim usulca. "Keşke böyle bir şey olmasaydı ama belki bundan iyi bir şey çıkabilir."

Uzun yüzü korkunç bir gülümsemeyle kıvrılıp ağaca doğru baktı. "Tanrıça'nın neden seçtiğini kim bilebilir ki?" İpek ipi kopardı ve işaretle birlikte yukarı çekildi.

Gidişini izlemedim, onun yerine Jenks'i bulmaya yöneldim. Bunu yapacaklarından emindim. O zaman tek yapmam gereken, Trent'in arka bahçesine kanatlı, dişli perileri davet etmenin sonuçlarına katlanmak olacaktı. Tanrım, çok vahşi görünüyorlardı. Hak etmişti.

"Jenks?" Veda etmek için seslendim.

Jenks yanıma indiğinde parçalanmış örgümden kopan teller etrafa saçıldı. Belli ki beni izliyordu. Yüzü solgundu ama öfke hâlâ yüzünü renklendiriyordu.

"Bahçede örümcek gibi dolaşmalarından hoşlanmıyorum," dedi, ağaçlara bakarken ayakları hâlâ yere değmiyordu. Yüzü bana döndü ve yüz ifademi gördüğünde öfkesi neredeyse paniğe dönüştü. "Gidiyorsun."

Kalbim güm güm attı. "Sadece büyüyeceğim. Ben hâlâ buradayım."

Duygularının rüzgârı değişti ve ayakları yere değdi. Gözleri parlamaya başladı ve kendinden iğrenerek onları sildi. "Tink'in memeleri, toz sızdırmadan duramıyorum." Bir nefes alıp verdi. Benim büyümem zor olacaktı. Keşke gelseydi.

Benimle birlikte.

Kalp ağrısı beni tekrar vurdu ve onu şaşırtarak ona bir kez daha sarıldım. Kolları bana dolandı ve sırtımda kanat bulamayınca tereddüt ettiğini hissettim. İpeksi fısıltısı parmaklarımı okşadı ve uzaklaşmak istediğinde bir an daha oyalanmak için elimi sıktım. "Bugün seninle birlikte olabilmek için binlerce lanet okuyabilirdim," diye fısıldadım.

Yere yığılan Jenks alnının bana çarpmasına izin verdi. "Acıyor," diye fısıldadı, elleri yanlarına düşmüştü. "Her zaman. Denediğimde bile."

Gözyaşlarım gözlerimi ısıttı ve ona bakabilmek için geri çekildim. "Bir gün duracak," dedim omuzlarını sıkarken. "Sen çabalamasan bile, o zaman kendini suçlu hissedeceksin. Ondan sonra bir sabah uyanacaksın, onu hatırlayacaksın ve gülümseyeceksin."

Başını salladı, bakışları aşağıya yöneldi. Tanrım, onu böyle bir kalp ağrısıyla görmek acı veriyordu.

"Benimle büyük olmak istemediğine emin misin?" Tekrar sordum ve gözlerini silerken ellerim ondan düştü, parıldayan ışıltıları kendinden silkeledi.

"Senin bedeninde olmaktan hoşlanmıyorum," diye itiraf etti. "Hiçbir şey doğru kokmuyor. Ve çocuklarımdan bana ihtiyacı var."

Çocuklarının ona ihtiyacı vardı, diye düşündüm ve rahatlamanın parmaklarının ruhuma girdiğini hissettim. Ona ihtiyaç duyulduğunu hissediyordu. Bu bir başlangıçtı. Kahretsin, Matalina gerçekten gitmişti. "Benimle kiliseye gelir misin?" Ağlamaklı bir sesle sordum. "Sadece kapıya kadar. O hap böcekleri beni korkutuyor."

Jenks hiçbir şey söylemeden kanatlarını hareketsiz bıraktı ve yere indi. Yan yana, omuz yüksekliğindeki otların arasından kilisenin heybetli varlığına doğru ilerledik. Günbatımı gökyüzünün soluk mavisine karşı kilisenin çan kulesi siyah ve güçlü bir şekilde göze çarpıyordu ve Bis'in uyandığında bunu nasıl karşılayacağını merak ediyordum. Bu kadar derin bir şekilde kendinden geçmiş olmak çok kötü olmalı.

Muhtemelen sadece başparmağım büyüklüğünde olan bir kayanın etrafından dolanırken "Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum" dedim.

Jenks'in kanatları omuz silkti. "Uçabildiğin zaman daha kolay oluyor. Zor zamanlar geçirecekler."

Periler hakkında konuşuyordu. "Onlar için üzülüyor musun?" diye sordum. "Tink'in külotu, hayır!" diye itiraz etti ama sesi cılız ve tükenmişti.

Jenks bir ayak sesiyle döndü ve Pierce'ın bize yetişmek için koştuğunu görünce şaşırmadım.

"Laneti çözmeyi düşünüyor musun?" diye sordu, yüzü alacakaranlıkta ve arkasındaki ateşte gölgelenmişti. Yüz hatları belirsizdi ve ben yine ürperdim. Hava çok soğuktu.

Pierce bir yanımda, Jenks diğer yanımdaydı ve bir yılan beni yiyebilecek olsa da uzun zamandır kendimi en güvende hissettiğim andı. "Ceri'yle periler hakkında konuşmam gerekiyor. Onlardan onunla yaşamalarını istedim," dedim ve Pierce başladı, ondan mutlu bir homurtu geliyordu.

"Bu çok iyi bir plan," dedi ve Jenks başımın üzerinden ona baktı.

"Tabii ki iyi bir plan. Rache aptalca planlar yapmaz. Her zaman bir çıkış yolu vardır. Sen sadece onun ne yaptığını bilmediğini düşünüyorsun."

Keşke. Paltoyu daha sıkı tuttum, ayaklarım soğuktan uyuşmuştu. Bütün gün meclisi sırtımdan nasıl atabileceğimi düşündüm. Trent'in beni kontrol edebileceğini düşünüyor gibiydiler, bu yüzden Trent'i kontrol edebilirsem, bir şansım olabilirdi. Tanıdık bir bağla değil, eski moda bir manipülasyonla. Pandora tılsımı bana eski bir geleneği hatırlatmıştı, yeniden başlatmam gereken bir geleneği.

"Bahçesinde periler var," dedi Jenks, bu düşünceden hoşlandığı belliydi. "Hem de kanatsız olanlardan? Trent bir trolün bahçesindeki kokarcadan daha mutsuz olacak."

Onun neredeyse gülümsediğini görünce, kalbime bir şey gitti ve büküldü. Tanrım, umarım yeni bir aşk bulmuştur. Ama nerede? Birkaç yıl içinde yaşayan en yaşlı peri olacaktı. Şu anda sahip olduğu duygusal deneyime sahip birini bulamayacaktı. Buna ihtiyacı olacaktı. Bunu hak etmişti.

Basamaklara ulaştık ve yukarı baktım. Sadece dört basamak vardı ama çok büyük görünüyorlardı. Döndüğümde Ivy'nin beni izlediğini gördüm. Ma-a-a-an, bir bebek gibi içeri taşınmak istemedim.

Jenks'in kolu arkamdan dolandı ve ayak parmaklarım havalanıp ben de havalanınca nefesim kesildi. Üç saniye içinde çıplak ayaklarım sahanlığın solmuş ahşabında tökezlemeye başladı.

"Vay anasını! Biraz uyarıya ne dersin?" Bağırdım ama kollarında döndüm, gitmesine izin vermedim. Bu benim son şansım olabilirdi. "Özür dilerim Jenks," dedim ve ona bir kez daha sarıldım. "Ne kadar zamana ihtiyacın varsa kullan. Ivy ve ben bu cadılar meclisi işini bitirebiliriz. Bir fikrim var."

Beni sıktı, sonra aramızda bir boşluk belirdi. "Bana sadece nereye uçaçağımı söyle, Rache. Ben bunun için buradayım. Hazır olacağım."

Ivy merdivenlerin dibinde, eli kalçasında bekliyordu. Birkaç dakika daha orada durabilirdi. Pierce da öyle. "Bu çok zor," dedim burnumu çekerek.

"Hiçbir yere gitmiyorum," dedi, gezinen gözleri geri döndü.

"İyi olacak mısın?"

Jenks bahçeden çocuklarının sesine doğru baktı. "Sanırım öyle. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım."

Gülümsemeye çalışarak koluna dokundum. "Yeni şeyler yapmakta iyisin."

Sonunda bana baktı ve kalp acısının tüm gücü bana çarptı. Gülümsemem bozuldu ve gözyaşlarımda tehdit etti. "Ben... Pierce'ı alsam iyi olacak," dedi ve kanatlarını şakırdatarak gitti.

Gözlerimi kırpıştırarak sabitlenmiş kedi kapısına baktım. *Rex nerede?*

Merdivenler sarsıldı ve Ivy merdivenleri tırmanırken tökezledim. "Üstünü mü değiştiriyorsun?" diye sordu sessizce ama ben cevap veremedim hem perdeyi hem de iç kapıyı açtı.

Coşkulu bir uluma dikkatimi çekti ve Jenks'in Pierce'ı sallandırarak uçtuğunu gördüm.

"Bu her gün göremeyeceğin bir şey," diye mırıldandı Ivy, koridorda ve muhtemelen Ivy'nin kıyafetlerini koyduğu banyomda gözden kaybolurlarken.

Mutfağım yeni bakış açımdan hayranlık uyandırıcı görünüyordu ve ben odamın duvarına sarılırken Ivy arkamda kaldı. "Ben hallederim!" diye bağırdım ve o da bana baktı.

"Rex'in izini kaybettim," dedi, beni duymuyordu ama sallanan ellerim yeterince açıktı.

"Oh." O kapımı iterek açıp kedigillere hızlıca bakarken ben de uygun bir şekilde yatışmış bir şekilde çentikli zemin pervazının yanında bekledim. "Yatağın altında!" Ivy'nin geçen yaz bana verdiği dizüstü bilgisayarın yanından bir çift sarı göz bana baktığında haykırdım.

Ivy duymadı, kafası dolabımın içindeydi ve kedi ayağa kalkıp ileri doğru adım atmaya başladığında içimi bir panik kapladı. "*Non sum qualis eram!*" diye bağırdım.

İçimdeki nefes tersine döndü ve bir şeye uzandım,

herhangi bir şey. Başım dönmeye başlamıştı ve ben daha "İğrençliği kabul ediyorum, kabul ediyorum," diye mırıldanmaya başlamıştım bile. İnsanı değiştiren bir toprak tilsiminin aksine, iblis laneti can yakmıyordu; tabii isi reddetmediğiniz sürece. Görüşüm mide bulandırıcı bir girdap içinde yüzüyordu ve bir nefes daha aldım, ciğerlerim boş ve gevşek bir şekilde oluştukları için havaya açıldılar.

"İyi misin?" Ivy yakın ve endişeli bir şekilde sordu.

Gözlerimi kırıştırdığımda, beni dik tutmak için kolumu tuttuğunu fark ettim. Rex ayaklarımın dibindeydi, kuyruğu şaşkınlıkla seğiriyordu. Ve ben çırılçıplaktım, bir orangutan kadar kıllıydım. "Tanrı aşkına," diye mırıldandım yastığımı kapıp üzerimi örterken. *Bir kedi tarafından yenmişim. Cadılar meclisi buna bayılmaz mıydı?*

Ivy sırtıttı, dışarı attığım duygular yüzünden gözleri kararmıştı. "Tekrar hoş geldin," dedi alaycı bir tavırla ve beni bırakıp kapımdan çıktı. Başını kapımın yanındaki koridorda duvara yasladığında bir gümbürtü ve iç çekme sesi duydum ve açık bıraktığı kapıyı kapatmaya gittiğimde Ivy uzun bir elini araya koydu. "Seninle konuşmak istiyorum," dedi koridordan.

Tereddüt ettim, sonra yastığımı yatağıma geri attım ve üst çekmecemi açıp parlak kırmızı bir iç çamaşırı çıkardım. Evet. Kırmızı bugün iyi giderdi. Rex yatağımda zıpladı, dikkat çekmek için cıvıladı ama henüz ona dokunmaya cesaret edemedim. Çan kulesinden gelen yumuşak bir gong sesi bana güneşin battığını haber verdi. Bis uyandığında ona vurmaya başlamıştı. Düşüncelerim kendi çağırma ismimi geri aldığıma kaydı ve gülümsedim. Dışarı çıkarılma endişesi olmadan bornozumla dolaşabilir, duş alabilir, hatta belki tıraş bile olabilirdim. Gülümsemem yavaşça soldu. *Al için kötü hissetmiyordum. Hayatta olmaz.*

"Artık içeri girebilir miyim?" Ivy koridordan sordu.

Başıma iç çamaşırlarıma uygun kırmızı bir kaşkorse geçirdim. "Giyinik değilim."

Kapımın kapanma sesi beni kendime getirdi. "Giyinmediğimi söyledim!" diye bağırdım, Ivy'nin sırtı dönüktü, gözleri güzel, sabit bir kahverengiydi ama yüz ifadesi asıktı.

"Pierce'ı internetten araştırdım," dedi ve öfkem yerini endişeye bıraktı.

Oh. Ondan kaçarak, üst çekmecemde bir çift ayak bileği ayakkabısı aradım.

Çoraplar. Bir zamanlar soğuk ve kirli olan ayaklarım artık temizdi. Yara izlerim tekrar kaybolmuştu. Saç meselesi dışında, iblis lanetleri duştan daha iyiydi. Şifonyerimin üzerindeki aynada hırpalanmış saçlarıma baktım. *Neredeyse*. Vampir ısırığımdan kalan nörotoksinler hâlâ oradaydı ve mitokondrilerimdeki değişiklikler de öyle. Kulaklarımın da delinmesi gerekiyordu. Tekrar.

"Ne kadar kötü?" Alt çekmeceyi açıp TAKATA STAFF gömleğimi çıkararak sordum. Onu araştıracağını düşündüm ve bunu duymak istediğimden emin değildim. Pierce'tan hoşlanmaya başlamıştım, bu da onun kötü haber olduğu anlamına geliyordu.

"Yeterince kötü."

Gömleği çekerken burnum sıyrıldı ve kendimi biraz daha az açıkta hissederek bir kot pantolon almak için dolabıma gittim. Ivy yatağında Rex'le birlikte oturuyordu, uzun parmakları gülümseyen kedinin kulaklarının arasındaydı. "Bana eski bir cadılar meclisi üyesi olduğunu söyledi," dedim ve önce bir bacağıma, sonra diğerini taze pamuğun içine sokup fermuarını çektim. *Çok daha iyi*.

Çoraplarımla dönüp yatağımın ucuna oturduğumda Ivy, "Bir kez üye olan her zaman üyedir," diye mırıldandı.

"Kara büyü bildiğiniz için sizi öldürdüklerinde bile." Elbette, beyaz bir büyüü saptırarak bir otobüs dolusu insanı öldürebilirsiniz, ancak zararsız bir kara büyü yaptığınız için sizi dışlarlar. Lanet olası ikiyezliüler. Ayağımı yukarı doğru çevirerek alt tarafının bozulmamış pürüzsüzlüğüne hayran kaldım. "Pierce bana, iblisleri çağırmasından hoşlanmadıkları için onu ele verdiklerini söyledi ama o bunu onları öldürmek için yapıyormuş."

"Bulduklarım bunlar," dedi yavaşça, "ama dahası da var."

Her zaman daha fazlası vardı. "İblis olayını biliyor," dedim, gözlerinin kısıldığını ve bir şey söylemeye isteksiz olduğunu görünce. "Bana zarar vermeyecek."

Ama onun yüz ifadesiyle kendime olan güvenim azaldı. "Ona Eleison'u sor."

Yatağımın altındaki koşu ayakkabılarıma ulaşmak için eğildim. Bana bir servete mal olmuşlardı ama Alcatraz'da botlarımın bir çifti olduğundan ve diğer çiftim de burası ve öbür dünya arasında bölündüğünden beri sahip olduğum en rahat ayakkabılardı. Al'la konuşmalı, silahın benim fikrim olmadığını anlatmalıydım. *Al'a atış etmek ne kadar da aptalca*. "Eleison onun kız arkadaşı mı?" diye sordum. Ölü kız arkadaşlarla başa çıkabilirim.

Hasta görünen Ivy başını salladı. "On sekizinci yüzyıldan kalma bir

güney kasabası."

Öyle miydi? Oh. Gözlerim sanki Jenks'in Pierce'la birlikte olduğu yeri görebilecekmişim gibi duvara kaydı. Nefesim daralarak, "Ne yaptı?" diye sordum.

Ivy, Rex'in yere düşmesine izin verdi ve kedi sabırsızlıkla kapı kolunun altında bekledi. "Bir iblisi öldürmeye çalışırken onu buharlaştırmak için kara büyü kullandı."

"Mmmm." *İyi ki o adamdan hoşlanmamışım.* "O olduğuna emin misin?"

Ivy başını salladı. "Dört yüz masum insan. Öldüler."

Ayakkabılarımı bağlayan parmaklarım yavaştı. "Sanırım dört yüz kişiyi toprağa vermek neden Araf'ta olduğunu açıklayabilir."

Ivy yaklaşınca başımı kaldırdım. "Rachel, o adamla yatman umurumda değil ama bir an önce yat ve bu işi bitir. Seni öldürtecek. Bunu istemeyecek ama yapacak. İnsanlar onun etrafında ölüyor."

Etrafımda da insanlar ölüyor. Depresyondaydım, ayağımı halıya vurdum. "Dikkatli olacağım." Gözlerini kaldırdığında, onunkilerin de içsel bir acıyla sıkıştığını gördüm. "Dikkatli olacağım, tamam mı?"

Ben ayağa kalktığımda o da ayağa kalktı, gülümsemesi zayıftı. "Tamam."

Bunu ona soracağım. Bütün hikâyeyi öğren, diye düşündüm, temiz kıyafetlerimin içinde kendimi yenilenmiş hissediyordum ve bütün gece önümde uzanıyordu. *Kontrol bende ve üzgün değilim. Bununla başa çıkabilirim.*

"Yiyecek bir şeyimiz var mı?" Dün gece yaptığım ve artık işe yaramayan uyku tılsımlarını düşünerek sordum. "Bu gece heceleme yapacağım." Belki tansiyonunu düşüren bir tane bulursun. "Trent ve cadılar meclisini sırtımdan nasıl atacağıma dair bir fikrim var."

Ivy kapımı açmadan önce bana bir bakış attı. "Meclis senden vazgeçmeyecek."

"Denemek zorundayım," dedim karanlık koridorda onu takip ederken. Pierce kapalı banyo kapımın arkasında Jenks'le konuşuyordu ve göğsüm sıkıştı. İyi ki ondan hoşlanmıyordum.

"Rynn'le konuşacağım," dedi Ivy, mutfığa girip dirseğiyle ışığı yakarken sesi titrekti. "Belki şimdi yardım eder. Kilisemizi yakmaları için perileri göndermek doğru değil."

"Benim fikrim Rynn Cormel'i içermiyor," diye söylendim buzdolabına doğru giderken. Elimde bir karton süzme peynirle çıkarken

Ivy'nin beni fırlattığı kaşık. "David'in cep telefonu numarası sende var mı? Benim için bazı yasal işleri halletmesini istiyorum."

Ivy gülümsedi. "Senden çok öndeyim," dedi bilgisayarının başına geçerken.

Kocaman bir kaşık dolusu süzme peyniri ağzıma attım, yumuşak ısırık karşısında mutluluktan gözlerim kapandı. Tanrım, çok acıkmıştım.

Ama ayaklarımın altından gelen yumuşak bir sarsıntıyla gözlerim fal taşı gibi açıldı. Ivy'nin kaşları havaya kalktı ve ardından kilisenin üzerinde uzaklardan gelen gök gürültüsü gibi bir gümbürtü yuvarlandı. Çan kulesinden çan sesi geldi ve içime bir ürperti yayıldı. Çantamdaki büyük büyü tılsımı kırmızı renkte yanıp söndü, sonra sessizleşti. Vay anasını. Birisi az önce çanları çalmıştı.

Banyo kapısı çarparak açıldı ve kilisenin arka tarafından, bahçeden içeri giren Ceri'nin adımlarını duydum. Jenks uçarak içeri girdi, tozunda bir parça gri vardı ama kanatları heyecandan kıpkırmızıydı. "Ben değildim!" Peri orta adadaki tezgâhın üzerine konarken "Ben değildim!" dedim.

"Bu bir patlamaydı!" Jenks söyledi.

Ceri elini saçlarına götürerek açık renk saç tellerinin uçuşmasını engelledi. "Büyülü bir patlamaydı!" dedi nefes nefese. "Biri az önce çanları çaldı!"

Pierce onun arkasından içeri girdi ve kalbim sıkıştı. Tıraş olmuş ve her zamanki koyu renk pantolonu ve yeleğiyle geri dönmüştü, gözleri geniş ve saçları dağınıktı. Tamamen kontrollü görünüyordu ve yine de... sanki benim kaotik hayatıma aitti. *Eleison*, düşüncelerimde yankılandı. *Dört yüz kişi*.

Başka tarafa bakarak, bir daha ne zaman yemek yiyebileceğimi bilmeden biraz daha peynir yedim. "Sanırım Brooke'tu," dedim kaşığımı daldırırken. Gün batımından sonraydı. Beni çağırmaya çalışmıştı. Aptal kadın. Ama işime yaramasını sağlayabilirdim, hem de iki kez.

Pierce, Ceri'nin yanından geçerek yanımda durdu. Ona baktım, sonra dikkatimi öğle yemeğime verdim. "Al'ı o çağırdı," dedi kesin bir ifadeyle. "Aptal." Tezgâhtan iterek bir kaşık daha yedim ve kapağı tekrar kapattım. Tılsım dolabımı açıp bir ağrı tılsımı çıkarırken Ivy'nin gözleri üzerimdeydi. *Evet. Buna ihtiyacım olacak*.

"Ne yapıyorsun?" Ivy sordu.

Dönmeden, bu işi sıçrama tabancam olmadan yapıp yapamayacağımı düşündüm ve y a p m a k zorunda olduğuma karar verdim. "Al çizgilerin bu tarafında. Brooke

Onu çağırdım," dedim.

"Rachel!" Ceri parlak bir sesle söyledi. "Artık cadılar meclisinin senin için gelmesinden endişelenmene gerek yok. Bu harika değil mi?"

Döndüm, bir acı tılsımı sallanıyordu. "Onu Brooke çağırdı, meclis değil ve herkes Al'ın benim iblisim olduğunu bildiğinden, bunun için ben suçlanacağım." Bunu söylemekten nefret ediyordum ama doğrudu. Bu berbat bir şeydi. Ama bunun benim için işe yaramasını sağlayacaktım, lanet olsun. Reddetme, sevin? *Tanrı yardımcım olsun, başım belada.*

Teker teker, anladıkları gibi tepki verdiler. Bir toz bulutu içinde Jenks gitmeye hazır bir şekilde omzumdaydı. Ona gelemeyeceğini söylemek eğlenceli olmayacaktı. Bana katılan sadece bir kişi vardı. İyi olacağından emin olduğum bir kişi.

"Bis?" Seslendim ve Jenks'in kanatları uğuldadı, buzdolabının üzerindeki yumrulu gölge duvarların sarısını kaybedip genç bir gargoyle haline geldi. Bu işte gerçekten iyi olmaya başlamıştı. Ivy başladı ve Pierce bile şaşırılmış görünüyor ama yakınlarda bir yerde olduğunu biliyordum. O etraftayken çizgileri daha iyi hissedebiliyordum.

Bis buzdolabından bir yarasa gibi sürünerek inip yanımdaki tezgâha doğru zıplayarak ilerlerken Ceri'nin yüz ifadesi endişeliydi.

"Ne yapıyorsun sen?" Ivy gözbebeklerinin büyüdüğünü söyledi.

"Brooke'un kışını kurtarmaya çalışıyorum," dedim kısaca, sonra Bis'e döndüm ve parmaklarımı bulaşık havlusuna sildim. "Sence beni orada atlatabilir misin? Al'ın aura imzasını takip edebilir misin?"

Gargoyle başını salladı ama herkes aynı anda itiraz ettiği için ne dediğini duyamadım.

"Peri osuruğu mu kokluyordun?" Jenks bağırdı.

"Zıplayamazsın. Nasıl yapılacağını bilmiyorsun," dedi

Pierce.

"Kendini öldürteceksin!" Ivy korkmaktan çok sinirlenmişti. "Al, Pierce'a o silahı senin verdiğini düşünecek ve sen de ona Brooke'u alamayacağını söyleyerek geçit töreni mi yapmak istiyorsun?"

"Evet." Başımı Bis'inkiyle aynı hizaya getirmek için dirseklerimi tezgâha dayadım. "Çok geç kalmazsam cadılar meclisiyle aramda biraz iyi niyet yaratabilirim. Brooke'a yardım edemezler, muhtemelen başının dertte olduğunu bile bilmiyorlar."

Ceri mutfağın arka tarafında duruyordu, kararsızlığı açıktı. "Ben de seninle geliyorum," dedi Pierce, mutfağın ortasına gelerek.

bana katılmak için.

"Brooke'u kurtarmama yardım edecek misin?" Dedim. "Al'dan mı? Onu vurmaya çalıştıktan sonra mı? Hiç sanmıyorum. Sen burada kalıyorsun. Al ile birlikteyken sana ihtiyacım yok."

Pierce itiraz etmeye kalkıştı, ben de bir acı muskası kaldırdım. "Bir erkek gibi dayak yemek istemiyorsan tabii?" Dedim ve o da geri çekildi. *Ben kimsenin bebek bakıcılığı yapacağı biri değilim.*

"Atlayamazsın," diye uyardı Pierce beni. "Bis yapabilir, ama seninle değil!" "Denemekten ne zarar gelir ki?" Kendimden emin bir şekilde söyledim ve Bis titreyerek

Kanatlar, açıkça istekli. "Al'ın kendisi bir sıraya girdiğimi söyledi ve bana yardım eden bir çirkin yoktu. Bu sadece yerel bir sıçrama. Gerçeklikleri değiştirmeye çalışmıyorum."

"Rachel..." diye homurdandı ama ben dinlemiyordum. Ivy mutlu değildi ve Ceri de bir o kadar endişeli görünüyordu. Buradan çıkmam gerekiyordu yoksa üzerime oturacaklardı.

"Bunu hallettiğimize sevindim," dedim neşeyle. "Bis, buradan gidiyoruz."

Bis havalanırken Jenks dehşet içinde ayağa kalktı. "Rache! Pierce hazır olmadığını söylüyor-"

Ama beklemek istemedim. Beklemek *zorunda değildim*. Kaçırılmış, hapsedilmiş, uyuşturulmuş ve bir insandan daha değersiz muamelesi görmüştüm. Brooke'u kurtarabileceğimden **ç o k** şüpheliydim ama bu girişim meclisin geri kalanının beni dinlemesini sağlamaya yetebilirdi. Ayrıca, Al'la konuşmam gerekiyordu.

Bis omzuma kondu, hafifliği zar zor fark ediliyordu. Kuyruğu boynuma dolandı ve kanatları başımın arkasına dolanarak protesto çılgınlıklarını beklenmedik bir şekilde yönlendirdi. Cincinnati'deki her satır şarkı söylüyordu ve Bis sayesinde onları duyabiliyordum.

"Bunu yapabiliriz," dedim ve uzanıp yakındaki ley hattına bir düşünce dokundurdum. Auramı onun tonuyla eşleşecek şekilde değiştirebilseydim, kilisemin mutfağında dursam bile onun içinde olurum. Çizgiyi dışımda hissedebiliyordum, benden daha sıcaktı, klorofil tadındaydı, karahindiba özsuğu gibi ekşiydi. Tüm ruhum titreşti ve hattın içimden akmasına izin verdim, rezonansına uymaya çalıştım. Sıcaklık, tat, ses, hepsi birbirine karıştı ve bir nefesle çizginin beni içine aldığını hissettim.

Bis'in kuyruğu sıkılaştı ve Al'ın beni sonsuzluğa çekerken her zaman yaptığı o tuhaf adım-zihin-yan dönüşünü yaptığını hissettim. *Evet!* Bunu taklit ederken coşkuyla düşündüm ve bedenim çözülürken baloncüğümün etrafımda yerine oturduğunu hissettim.

Ve gitmiştik.

Yirmi altı

Lİstenmiyor, diye düşündüm, içimdeki ley hattını hissederek, tadına bakarak. Her yerdeydim, kıtadaki her çizgide. Ya da en azından bunun için potansiyelim vardı. Bis'in varlığı benimleydi. Zihinsel dokusu kaymış aracılığıyla benim koruyucu Baloncuk, getirmek ile onu başka bir çizginin uyumsuz hissi. Sanki Al'ın üzerinde bıraktığı kalıcı aurayı görebiliyor, tadabiliyor, duyabiliyor, sesi biraz daha derine, tadı biraz daha acıya kaydırabiliyordum. Bu şimdiye kadar hissettiğim en tuhaf şeydi. Bis yeni hattın tadını da beraberinde getirmişti.

Aksi takdirde, kendi baloncuğumdan ötesini asla hissedemezdin. Ve artık nasıl bir ses olduğunu bildiğime göre, onu bulabilirdim.

Başarının verdiği güvenle, Cincinnati'nin zihin dünyasını boydan boya kat eden sayısız çizgiden kullandığı çizgiyi seçmek için baloncuğumun ötesindeki bir düşünceye ulaştım.

Bu bir hataydı.

Şok içimde titreşti ve sonra acı vurdu.

Nefesim kesildi ama çığlık attım. Ateş, ruhumu aydınlatmak için damarlarımdan aktı; tüm hat, filtresiz bir şekilde içimi doldurdu. Zihnim isyan etti ve düşüncelerim bembeyaz oldu. *Tulpa!* Çığlık attım ama çok fazlaydı. Yaratımı iğleştiremiyordum ve nöronlarım yanıyordu.

Al! Düşüncelerimde yalvardım ama beni duyamadı. Yanlış bir şey yapmıştım. Hafızam kömürleşiyor, düşünce yaprakları halinde üzerimden dökülüyordu.

Yanarak yok olmadan önce dışarı çıkmalıydım. Bir yolu olmalıydı. Dinlemeliydim... acının içinden. Al neredeydi?

Bir şekilde onu buldum. Bir şekilde Al'ın alaycı düşüncelerini buldum, acı ve yaşlı. Yorgun, kızgın, sıkılmış. Yalnız.

İnleyerek, auralarımdan geriye kalanları onun kullandığı çizgiyle eşleştirecek şekilde değiştirdim ve son bir nefesle kendimi içine ittim. Buzdan yapılmış örümcek ağları ve ateşten yapılmış sis hissiyle gerçekliğe geri döndüm.

Yüzüm kirli, düz bir halıya çarptı ve acı tılsımımı düşürdüm.

"Oh. Kahretsin." Nefes aldım, kollarım titreyerek kendimi yukarı itmeye çalıştım ama başaramadım. *Sorun değil. Burada uzanmak güzel.*

"Rachel!" Bis'in çığlığını duydum. Al bir şeyler hırladı, sonra acı içinde böğürdü. Sonra Bis yanımdaydı. "Rachel, özür dilerim. Seni terk etmek istememiştim. Özür dilerim! Çok özür dilerim!"

"Sorun değil," dedim, bana dokunmamasını umarak. Korkudan bayılacaktım. Gözlerim kapalıydı ve zihnim yavaş yavaş kendini yeniden inşa ediyordu. Vahşi bir gülümseme dudaklarımı yukarı kıvrırdı. Başardım. Kahretsin, çizgiyi atlamıştım!

"Brooke, onlardan iki tane var!" Vivian'ın bağırdığını duydum ama henüz hareket edemiyordum.

"İçlerinden sadece biri Rachel," diye tersledi

Brooke. "Hangisi?"

Bis tısladı ve pençelerin sürtünme sesini duydum. Keskin bir tokat sesi ve kadınsı bir el bileğimi kavradı. "Ah!" Tıpkı bana benzeyen Al beni ayağa kaldırırken bağırdım.

Brooke kendini beğenmiş bir ses tonuyla, "Ben yetkili olmayan derdim," dedi.

Nefesim hızlandı ve dengemi bulmaya çalışırken kirli, dikdörtgen odayı taradım: tuzla döşenmiş parlayan bir pentagramın olduğu ahşap zemin, çimento taşından duvarlar, alçak tavanlar, gerçekten küçük pencereler ve ancak üzerinde durulabilecek kadar büyük bir balkona açılan büyük kemere itilmiş kırık bir masa. Alacakaranlıkta bir yerlerde kayaların üzerinden akan suyun sesini duyabiliyordum. Bis, merdivenlerin yanındaki duvara yaslanmış, Al'ın darbesinden kurtulmaya çalışıyordu. Brooke ve Vivian önümüzde duruyordu, Vivian başka bir yerde olmayı dilemiş gibi görünüyordu, boynunun etrafındaki deri piksellenmekten kızarmış ve kabarmıştı, giysileri dağınıktı ve topukları aşınmıştı. Son birkaç gündür dayak yiyordu ve bu belli oluyordu.

Görünüşe bakılırsa Al, Brooke'un çevresinden çoktan çıkmıştı. Siyah deri ve TAKATA STAFF tişörtüyle bana benzediğini görünce buna şaşmamak gerekirdi. *Hangi tişörtü giyeceğimi nereden biliyordu? Peki ben neredeyim?* Kafam hâlâ karışık.

Mumlarla aydınlatılmış, dökülmüş balmumu, kir, yanmış kehribar ve küf kokan kötü bir Hollywood setine benziyordu. Bunu yapan sonuncusuydu. "Vay anasını, Loveland Şatosu'nda mıyız?" diye sordum ve Al beni sallayarak dikkatimi tekrar ona çevirdi. Ya da ben, belki. Kahretsin, o bile

Bu sefer gözleri yaptı ve aynaya bakar gibiydi.

"Ne yapıyorsun, eğitimsiz bir gargoyle ile mi atlıyorsun?" dedi beni bir omzumdan tutup kaldırırken. "Kendini öldürebilirdin!"

Henüz iyi odaklanamıyordum ve midem bulanıyordu. "O zaman belki de bana nasıl yapılacağını öğretilisin." Safram yükseldi ve onu aşağı indirmeye zorladım. Al'ın üzerine kusmayacaktım. Hele Brooke'un önünde. Belki daha sonra. *Acı tılsımım nerede?*

"Sana bunun kötü bir fikir olduğunu söylemişim," dedi Vivian. "Şimdi onlardan iki tane var."

Tanrım, başım ağrıyordu. Al beni bıraktı ve ben sendeleyerek büyük pentagramın ortasında tekrar yere düştüm. Benim botlarımı giyiyordu ya da en azından ever-after'da bıraktığımın kopyalarını. Aramızdaki tek fark buydu. Parmaklarımı gererek tılsımına uzandım, parmaklarım tılsımı yakaladığında ve başımdaki ağrı hafiflediğinde iç çektim.

"Doğru yapmadın, kaşınan cadı," dedi Al, sonra Brooke bize bir şey fırlattığında elini uzattı. "Kaltak," dedi dalgınca, etrafımızda siyah bir sonsuzluk tabakası oluşurken. Bir çember oluşturmuştu. Al bir koruma çemberi oluşturmuştu. Bunu daha önce sadece bir, belki de iki kez yaptığını görmüştüm. "Bak bana ne yaptırdın," diye hırladı iblis. "Umarım tatmin olmuşsundur. Bir çember oluşturmam gerekiyordu. Piscary seni öldürmemi sağlamaya çalıştığından beri sınırların bu tarafında çember oluşturmamıştım. Kendinle gurur duyuyor musun?"

Sözdizimi yüzümden komik geliyordu. "Özellikle değil," dedim, sonra beni ayağa kaldırdığında irkildim. Kirişlerden Bis tısladı.

Siyah kılıflı koruma çemberine çarpan bir büyü'nün patlaması içimi gümbürdetti. Bunu Vivian ve Brooke'un ölümcül beyaz tılsımlarıyla kırmaya çalıştıkları birkaç tane daha izledi. Al'ın altın aurasından bir parıltı görmeye çalıştım ama sadece siyahı görebildim. Hiçbir şey kalmamıştı.

"Bırakın onu!" Bis, Al'ın çemberinden geçerken görmezden gelinerek haykırdı.

"Seni boğazlamalıyım," diye hırladı Al, benimkine ikiz kızıl saçları yüzüne doğru savrulurken. Kendini öldürmek deyimine yeni bir bakış açısı getirdi. "Ve senin küçük gargoyle'unu da," diye ekledi, Bis'i

Ayaklarının dibindeki odunlar yanmaya başlayınca çemberden geri çekildi.

Evet, bulanık beynim düşündü. Pierce ve silah.

"Bilmiyordum," diye nefes nefese kaldım. "Pierce'ın silahımı aldığını unutmşum. Kahretsin Al, kafam çok iyiydi! Neden hep kendimi sana kanıtlamaya çalışıyorum? Biraz güvene ne dersin?"

Al tutuşunu gevşetti. Aynaya bakar gibiydim ama daha önce hiç bu kadar öfkeli bir hırlama yaşadığımdan şüpheliyim. Ley hattında bir düşüş hissettiğimde dikkati benden uzaklaştı. Bizi tuzağa düşürmek için çağırma çemberlerini sıfırlamaya çalışıyorlardı. Yüzünü buruşturan Al, Latince bir kelime mırıldandı.

Al'ın çemberi, büyüsünün çemberi yırtmasıyla kırılıp düştüğünde Vivian irkilerek yana sıçradı. Arkasındaki duvardan yeni, iğrenç bir sızıntı damladı.

"Pierce pisliğin teki," dedim, kafamdaki buz kıracağının çözülmeye başladığını hissederek. "Sen haklıydın. Ben hatalıyım. Sana ateş etmesi benim fikrim değildi. Seni öldürmeye çalıştığını biliyorsun. Ne bekliyordun ki?"

Al'ın gözleri yeşilden her zamanki kırmızı, keçi dilimli çirkinliğine döndü. "Ben haklıyım ve sen bunu itiraf mı ediyorsun?" dedi, sesi hafifleyerek. Elini açtı ve ben çığlık atarak yere düştüm. Küflü halı kokusu burnuma geldi ve gün batımının aydınlattığı havaya baktım. *Loveland Kalesi mi?*

Ayağa kalktım ve Brooke'a baktım, kanlı dudağını, vahşi saçlarını, beyaz yüzünü ve acımasız kararlılığını inceledim. Sanki bir çıkmazdaymışız gibi görünüyordu. "Loveland Kalesi mi?" Ona sordum. "Şaka yapıyor olmalısın."

"İnce bir buzun üzerindesin, öğrenci," diye araya girdi Al, aksanı mükemmeldi, vücudumdan düzgün bir yüksek kültür İngilizcesi çıkıyordu.

Kendimi fırçalayarak yanına sokuldum. "İyi ki paten kaymayı biliyorum. Benim gibi görünmemenin sakıncası var mı?" Korkmam gerektiğini biliyordum ama burada olmak için bir çizgiyi atlamıştım.

Al benim suratsız tavrıma sırtıttı ve her zamanki gibi bir tabaka onu kapladı. Cüsse, boy ve kırmızı bir ten rengi kazanmıştı. "Sen olmak beni çok çabuk dışarı çıkardı," dedi yine kendisi, dantelini düz bir şekilde çekiştirirken. "Güzel yüzünün kapıları açması inanılmaz."

"Eminim."

Hattaki bir başka düşüş hem Al'ın hem de benim dikkatimizi yukarı çekti ve Brooke'un çemberi tekrar yükselirken kapana kısıldık. "Seni yakaladım!" Brooke haykırdı. "Sen benimsin! Başardım!"

Al homurdanırken iç çekerek başımı inançsızca salladım. Bugün benim günüm değildi.

Bis, kırmızı gözleri fırıl fırıl dönerek ve kuyruğunun ucundaki beyaz kürkü k a b a r a r a k bizi tutan çemberin içine düştü. Kanatlarını çırparak saçlarımı uçurdu ve omzuma kondu. Cincinnati'nin dizeleri zihnimde patladı ve Al'a uzanırken dizlerimin bağı çözüldü.

Al beni yukarı çekerken gargoyle tısladı. "Düşüncelerinin etrafında bir daire çiz," diye mırıldandı, böylece sadece Bis ve ben duyabilecektik. "Böyle sarhoş gibi görünüyorsun."

Zor olmadı ve kulaklarımın arasındaki uğultu hemen kesildi ve kendi gücümle ayağa kalktım. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım, bir parmağımı Bis'in kuyruğu ile boynum arasına sokmaya çalışarak. Çocuk ölümüne korkmuştu. Ben kendimi kızarttıktan sonra beni kuyrukta terk etmişti. Bu onun hatası değildi ama şimdi gitmesini söylesem bile beni terk ederse şaşırırdım.

Brooke neredeyse sevinçten hoplayacaktı ama Vivian hasta görünüyordu. "Brooke," dedi en genç meclis üyesi, "içeride onlardan iki tane var."

"Biliyorum!" dedi sevinçle. "İkisini de daire içine aldık!"

"Onları daire içine aldın," dedi Vivian. "Ben değil. Bu cadılar meclisine aykırı. İçlerinden biri iblis."

"Canı cehenneme!" Brooke sevincinin gölgelendiğini söyledi. "Hepsi dar görüşlü hödükler."

"Ben bunu kabul etmedim!" Vivian geri çekilerek itiraz etti. "Sen bir *iblis* çağırdın, Rachel Morgan değil! Bunun seni ne hale getirdiğini hiç düşündün mü?"

Brooke'un gözleri kısıldı ve kaskatı kesildi. "Bu *durumun* kontrolü bende," dedi yapmacık bir sesle. "Ben bir iblis çağırıcı değilim. Sadece birinin diğerini öldürmesini istiyorum, hepsi bu."

Hay aksi.

Ben Al'a dönerken Bis'in kanatları kıpırdadı. Yuvarlak füme gözlüklerinin üzerinden beni süzerken iblisin kaşları havadaydı. "Belki de bir şeyler yapmalısın Rachel?" diye önerdi.

"İblis!" Brooke, çemberine dokunduğumda onun bana bir uyarı mırıldandığını görünce haykırdı. "Rachel Morgan'ı öldürmeni talep ediyorum."

Al ile yüzleşmek için döndüm, sırtım baloncuğa çarptı.

yanıyor. *Beni öldürmek mi?*

Bis kanatlarını açtı, pençeleri omzumu sıktı. "Ona dokunmayacaksın," diye tısladı.

Al ise hareket etmiyordu. Bana bir bakış attı, sonra ezilmiş yeşil kadifesi ve parlak tokalı ayakkabılarıyla şık görünmek için bir elini arkasına götürdü. Görünen eli beyaz eldiveninin içinde yumruk oldu ve dudağı tiksintiyle kıvrıldı. "Kim?" dedi küçümseyerek; sonra bana mırıldandı, "Acele etsen iyi olur, kaşınan cadı. Ancak bu kadar oyalanabilirim."

Nefesim kesildi. Bunu yapmak istemiyordu ama yapacaktı. "O iblis seninle birlikte orada, ahmak!" Brooke işaret ederek bağırdı.

Lanet olsun, buradan çıkmam gerekiyordu!

"Birincisi," dedi Al kuru bir sesle, "benim adım ahmak değil. İkincisi, buradaki tek iblis benim."

Brooke öfkelendi. Vivian'ın yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Rachel Morgan'ı hemen öldürmeni talep ediyorum!" dedi Brooke.

Al elini cebine atıp küçük bir teneke kutu çıkardı. "Sadece bu kıtada otuz beş tane Rachel Morgan var," dedi ve kutuyu açtı. Brimstone kokusu burnuma çarptı ve hapşırdım. "Hangisini tercih edersin? Sacramento'daki mi yoksa New Mexico'daki mi? Kalamazoo'daki yenidoğanı kastetmiş olamazsın..." O da hapşırdı ve kutunun kapağını kapatıp bir kenara koydu. "Bir cadılar meclisi üyesi yeni doğmuş bir bebeği öldürmesi için bir iblis mi gönderiyor? Bir de insanlar benim sadist olduğumu söyler."

Çılgına dönmüştüm, neredeyse Bis'i duymuyordum ki öne doğru eğilip kulağıma fısıldadı, "Al'ın etrafını saramaz mısın?"

Zayıf bir nokta var mı diye zemini taramam sona erdi. *Daire Al?* Al'ın bana gülümsediğini görmek için başımı kaldırdım. Yapmayacağıma söz vermişim ama sanırım bu durumda bunu görmezden gelecekti.

"Şuradaki!" Brooke işaret ederek bağırdı. "Şuradaki cadı!"

Al sanki beni ilk kez görüyormuş gibi bana döndü. "O bir cadı değil."

Çember oluşturacak bir şeyim yoktu. Brooke'un üçüncü ismini bilmemesi iyi bir şeydi. Belki de üç isim geleneği bu yüzden başlamıştı. İşe yarar bir şey bulmaktan vazgeçerek, Al'ın etrafında yengeç yürüyüşü yaparak parmağımı tozlu halının üzerinde beceriksizce gezdirdim. Kımıldayıp kolayca kurtulabilirdi ama yapmadı.

"Öldür onu!" Brooke çığlık attı ve ben de çemberi çağırdım.

İğrenç bir şekilde kaplanmış altın renkli sonsuzluk tabakası yükselip Al'ı gevşekçe hapsederken derin bir nefes verdim. Bir aygırı iple bağlamak gibiydi ama Al takdirle gürlledi.

"Yeterince uzun sürdü," diye kokladı ve neredeyse düşmek üzereyken geri çekilmek için onu dürttü.

Sarsılarak Brooke'a döndüm, tamamen kızgındım ve gülümsüyordum. Kadın bakıyordu, bir şeylerin değiştiğini açıkça fark etmişti ama bağlantıyı kuramıyordu. O beyaz bir cadıydı. Az önce onun kontrolünü kaybettiğine dair hiçbir fikri yoktu. Vivian ise geri çekiliyordu, yüzü eskiden paltosunun olduğundan daha beyazdı.

"Algaliarept, yanında duran kadını öldür," dedi Brooke ve Al ona bir öpücük kondurdu.

"Çok geç, Brooke. Onu çembere aldım. O benim iblisim," dedim, kelimelerimin söylediğinden daha fazlasını duyarak. Al benim iblisimdi. Bunu kabul etmiştim. Artık onu yaşamanın zamanı gelmişti. Ben olmaktan kurtulmamın tek yolu buydu.

"Hayır!" Brooke haykırdı, yüzü öfkeden mosmor olmuştu. "Seni çember içine aldım. İkinci de çembere aldım! Rachel, dediğimi yapmanı ve o iblisi serbest bırakmanı istiyorum!"

"Bu bende işe yaramıyor," dedim kendini beğenmiş bir şekilde, Al kıkırdarken. "Ben iblis değilim. Bunu aşmıştık." İblis değildim ama Al benim bir cadı olduğumu da düşünmüyordu.

"Yeter artık," dedi Al, elini uzatıp az sayıdaki çemberimi iterek.

"Bekle," dedim ve tereddüt etti. "Bir fikrim var."

"İyi olsa iyi olur," diye uyardı beni, fûme gözlüklerinin üzerinden beni süzerek.

"Çemberimi bozarsan burada benimle kalırsın. Ama eğer seni sürgün edersem..."

Al gülümsedi, kalın bloklu dişleri dolgun ve beyaz görünüyordu. "Kaşınan cadı, seni yanlış değerlendirmişim."

"İblis," dedim sertçe, "buradan ayrılmanı ve doğrudan küçük iblis kalbinin istediği yere gitmeni talep ediyorum."

Al'ın gülümsemesi genişledi. Saçlarım yer değiştiren havadan etkilendi ve o gitti. Brooke'un çemberinde yalnızdım. Uzun süre yalnız kalmayacağıma bahse girmiştim. *Lütfen geri gel, Al.*

"Rachel! Dediğimi yapmanı istiyorum," diye bağırdı Brooke, yıpranmış iş elbisesinin içinde yıpranmış görünmeye başlamıştı.

"Ayak parmaklarımı emebilirsin, Brooke." Bis'in kuyruğu gerildi ama ben tatlı tatlı gülümsedim, elim kalçamdaydı. *Al, seni çağırıyorum. Al, seni çağırıyorum. Al! Kaldır kışını da buraya gel!*

Aman Tanrım. Ya gelmediyse? Az önce kendimi cadılar meclisine mi teslim etmiştim?

Vivian kaskatı kesildi, gözleri irileşti. En yakın ley hattında bir düşüş hissettim ve hepimiz döndük. "Merhaba, Brooke Sondra Stanton," dedi Al ve ben rahatlayarak sarktım. Geri dönmüştü.

"Abire!" Brooke bağırdı, etrafımdaki çemberi bırakıp varını yoğunu Al'a savurdu.

"Biraz hava al, Bis!" diye bağırdım, yuvarlanmak ve ayağa kalkmak için çemberden dışarı fırladım. Bis çatı katındaydı ve ellerini yumruk yapıp Vivian'a bir yan tekme attım, Vivian teslim olmak için ellerini kaldırdığında bile. Ona hiç acımıyordum. Buradaydı ve tokadı yiyecekti.

Vivian düştü ve tökezleyerek dar merdiven boşluğuna geri döndü. Ölümcül darlıktaki döner merdivenden sadece birkaç metre aşağı inmişti ama bu onu birkaç dakika meşgul edecekti.

Al'a döndüm, sonra ensemdeki tüyler diken diken olurken arkamı döndüm. "*Rhombus!*" Vivian'dan fırlatılan yanardöner bir top ona çarpınca sinerek bağırdım. Beklediğim kadar uzağa gitmemişti ve merdivenlerden sürünerek çıkıyordu.

"Oldukça iyisin," dedim, sonra alçak bir ön tekme attım, Vivian'ın çenesine çarpıp kafasını geriye savurdum. Gözleri yuvalarından fırlayarak merdivene yığıldı.

Brooke'un çirkin çığılığı beni kendime getirdi. "Hayır!" Diye bağırdım, kırık masanın yanından geçerken dehşet içinde kayarak durabildim. Al onu yere yatırmıştı; kalçalarına oturmuş ve bileklerini kirli tahtaya sabitlemişti. Kadın çaresizdi. Cadı/iblis uyuşmazlığı olmasa bile hiç şansı yoktu. Korkudan nefes nefese kalmış, ne yaptığını yeni yeni anlayan kızın kocaman gözlerine baktım.

"Al, lütfen," diye sordum. Arkamda bir ayak sesi duydum ve uyarmak için elimi geri çektim. "Ona yardım etmeye çalışıyorum!" diye bağırdım ve Vivian durdu. Tanrı'ya şükür.

Al hiç eğlenmiyordu. "Bana şaka yaptığını söyle," diyerek ayağa kalktı ve Brooke'u boynundan tutup sürükledi. "Aramızdaki o küçük anlayış

beni çağıran insanları kapsamıyor." Düz dişlerini gösterecek şekilde sırtarak Brooke'un kafasını hafifçe duvara çarptı. "Bırak da üzerine atlayayım," dedi. "Bugün kaybedecek fazla zamanım yok."

"Cehenneme kadar yolun var," dedi ve ona tükürmeye çalıştı ama tükürük çenesinden aşağı damladı.

"Ben de bunu yapmaya çalışıyorum," diye mırıldandı. "İyi bir kız ol. Direnmezsen canın yanmaz. Sen zaten satılmışsın, aşkım. İblis çağırma işini profesyonellere bırakmalısın."

Bana aşkım dediğini hatırlayınca içimi bir ürperti kapladı. Elimi Vivian'a uzatarak yerinde kalması için uyarırken, kendimi bir aslanın avını almaya çalışan bir insan gibi hissederek Al'a yaklaştım. "Al, yardımına ihtiyacım var. Bu yüzden buradayım, Brooke yüzünden değil. *Şu anda* yardımına ihtiyacım var. Aptal bir cadıyla uğraşacak zamanım yok."

"Ezik cadı mı?" Al gözlüklerinin üzerinden bana baktı. "Bu cadılar meclisi kalitesinde, A sınıfı cadı kıcı." Duraksadı ve parmakları gevşediğinde Brooke temiz bir nefes aldı. "Yardı mı istiyorsun?"

"İblis yumurtası!" Brooke homurdandı.

Al'ın parmakları sıkılaştı ve başını bir gümbürtüyle tekrar taş duvara vurdu. "Bunu bir hakaretmiş gibi söylüyorsun," diye mırıldandı kız inerken. Ona doğru eğilerek kulağına öyle bir şey fısıldadı ki kızın gözleri dehşetle kapandı.

Vivian yaklaşıyordu ve sabırsızlıkla bana bir dakika daha vermesini işaret ettim. "Al, bunu benim için yap, tamam mı? Bir kez olsun tanımadığım birini alamaz mısın? Bunun için suçlanacağım."

Al, Brooke'un boynunu yaladıktan sonra geriye yaslandı ve Brooke boğazına dolanan ellerini pençelemeye başlayana kadar onu sıkıca kavradı. "Sen buraya ait değilsin Rachel. Sen sonsuzluktaki ibislere aitsin."

"Evet, tamam," diye itiraf ettim ve Vivian'ın nefesi kesildi. "İbislere ait olabilirim ama ben de buraya aitim, toplumun bir üyesi olarak, kaçan bir dışlanmış olarak değil ve bu yardımcı olmuyor." Yaklaşarak elimi koluna koydum. Brooke'un nefesi kesildi, sesi acı dolu geliyordu. "Yardımına ihtiyacım var. Lütfen. Bunu nasıl düzeltebileceğimi biliyorum ve senden bir iblis bulma tılsımı ödünç almam gerekiyor. Zaten çağıramayacağım bir cadı tılsımı yapmak için vaktim yok."

Al bana döndü. Brooke'un nefes almasına izin verdi ve Brooke bir yudum hava aldı, elleri adamın boynunu kavrayışını tırmalıyordu. Arkamda Vivian'ın ayağı

bir adım daha yaklaşırken sıyrıldı. Bis aramıza girdi ve onun uyarı tıslamasıyla kendimi daha iyi hissettim. Dönüp bakmaya cesaret edemedim.

"Bir iblis laneti kullanmayı mı tercih edersin? Benim yaptığım bir laneti mi?" Al sordu, ben de başımı salladım, yüzüm sıcacıktı.

Brooke, "Pis iblis seks düşkünü" diye geveledi.

"Sexpot!" Küstahça haykırdım. "Al ile hiç seks yapmadım!"

Al iç çekti. "Daha da acısı," dedi bana bakarak. "Gerçekten eğlenirdiniz."

Elimi kotuma silerek bir adım geri çekildim. "Böyle bir şey olmayacak."

Brooke aniden çığlık attı ve ben Al'ın dalga geçmeyi bıraktığını anlayarak irkildim. "Yine de sen," dedi, "benimle seks yaparken hayatta kalamazsın, Brooke Sondra Stanton. Seni karahindiba tüyü gibi yakıp kül ederim."

Vivian, Bis'in kararlılığını test etmekle tehdit ediyordu ve ben de Brooke'un kolunu tuttum, içinden akan her şeyi kendi içime aldım ve ona dokunmadan bıraktım. Bu çok fazlaydı ve o sarkıp küçük iniltiyle soluk soluğa kaldığında yüzümü buruşturdum. Al kısılmış kaşlarının altından bana bakarak kaşlarını çatı ve içinden geçen gücü iki katına çıkardı.

Yine çığlık attı, ben de aldığım da hıçkırıklara boğuldu. "Burayı sevdim," dedim, enerjiden başım dönüyordu ama idare ediyordum. "Yardıma ihtiyacım var. Bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

Onu acıdan uzak tutanın ben olduğumu bilen Brooke bakışlarını yukarı kaldırdı ve minnettarlık yerine nefretiyle beni şok etti. Al bunu gördü ve onu benden uzaklaştırdı, ama ona güç uygulamayı bırakmıştı ve Brooke sadece çekiştirilmekten dolayı homurdandı.

"Sana yardım etmemi mi istiyorsun?" diye alay etti ama dinliyordu. "Bedavaya mı?" Dikkatle Brooke'un yanına giderek, "İzin ver üzerine atlayayım. Rachel seni kurtaramaz. Sen *benimsin*."

Bis'e baktım, tıslamasının ve ileri geri yürümesinin Vivian'ı daha ne kadar uzak tutacağını merak ediyordum. "Bir işaret olmadan borçlu olduğun bir iyiliğin senin için değeri nedir?" diye sordum. "Güvene dayalı bir iyilik."

Son kelimeyi söylediğinde Al içini çekti. Keçi gözleri kısıldı ve hırlayarak Brooke'a baktı. "Bu benim. Hayatımı kazanmak zorundayım, yoksa bir güneş barınağının gölgesinde yüzeyde büyülerini karıştırıyor olacaksın."

Brooke'un yanında durmak için yer değiştirdim, böylece ikimizi de görebilecekti. "Nick'i bulmam gerek. Hemen şimdi. Evet mi, hayır mı?"

Brooke'un ter kokusunu alabiliyordum, neredeyse havadaki korkusunun tadını alabiliyordum, onu ömür boyu aşağılanmakla tehdit eden bir iblisle tartışabilecek kadar konumumdan emin olmama duyduğu öfke. Bunu da meclisin görmesini istedim.

"Nickie'yi bulman gerekiyor, ha?" diye sordu, ben de başımı salladım. "Aç mısın, kaşınan cadı?" dedi iblis aniden, sesinde meraklı bir tını vardı. "Ben de kendimi biraz acıkmış hissediyorum."

Brooke'un kafasını sertçe duvara çarparak onu kolunun altına aldı ve boştaki elini omzuma koydu.

Al'a baktım, nereden geldiği belli olmayan bir korku vardı içimde. *Çizgiler olmaz!* diye düşündüm, tekrar incinmekten korkuyordum, ama bir çizginin sarmalayan sıcaklığı içime işledi ve Loveland Kalesi yok oldu.

Yirmi yedi

INefesimi tutuyordum, acıyacağından korkuyordum ve düşüncelerimin etrafında oluşturduğum kalın baloncuğa rağmen zihnimde zımpara kağıdına benzer bir his hissediyor gibiydim.

Ciğerlerim

yeniden şekillendi ve nefes aldım, ilk kez yeniden dolarken genişlediklerini hissettim. Boğazım sıkılmış ve gözlerim kapanmıştı, sanki tokat yiyecekmişim gibi ellerim yumruk olmuş ve gergin bir şekilde duruyordum. Omzumda ağır bir yük vardı: Al'ın eli. Yanık amber kokusunu alabiliyor ve yankının eksikliğini hissedebiliyordum. Çok da sıcaktı.

"Lanet olsun, neredeyiz?" Bis fısıldadı ve omzumdakinin Al'ın eli değil Bis olduğunu fark ettim, kuyruğu boynuma dolanmıştı ve ondan hafif bir demir kokusu yükseliyordu.

Göz kapağımı araladım, alçak tavanlı bir odada sadece zengin kahverengiler, altınlar ve kırmızılar buldum, Al yoktu. Yükseltilmiş dairesel bir alanda duruyordum, koşu ayakkabılarım kalın halının üzerindeydi. Işık loştu, taş şöminenin önünde bir sehpayı çevreleyen iki uzun sandalye ve bir kanepeden oluşan düzende küçük bir ışık birikintisi parlıyordu. Kıvrımlı duvarın içine yerleştirilmişti ve kalın bir kömür tabakası ısı yayıyordu. "Gösterişli" demek daha doğru olur. Görünürde bir daire yoktu, bu da bana buranın asla ihtiyaç duymayacağınız bir mahremiyet noktası olduğunu düşündürdü.

Bis'e, "Buraya hiç gelmemiştim," dedim arkamızdaki kitaplarla dolu, alçak, geniş, dairesel odaya bakarken. Çok ama çok fazla kitap. Omuzlarım gevşedi ve Bis'in pençeli ayaklarına dokunmak için uzandım, bu kadar sert çimdiklememesini diledim. "İyi misin?"

Arkamda biri nefes aldı ve ben döndüm. Dengesini bulmaya çalışan Bis'in kanat çırpışları kulaklarımı tırmaladı. Bu Al'dı ve şöminenin önünde durup yeşil kadife paltosunu çıkarıp yakındaki bir berjer koltuğun üzerine örterken beni görmezden geldi. Kalbim küt küt atarken elimi Bis'ten çektim ve Al'ın ince beyaz ipeğin altında hareket eden hatırı sayılır kaslarını izledim.

"Burası benim kütüphanem," dedi, yeni özgürlüğün içinde omuzlarını kaydırırken sesi dalgındı. "Kısa süre önce geri aldım." Başını çevirdi

başını kaldırdı ve gülümsedi. "Hoş değil mi?"

Hem memnun hem de kötü ruh halinden hoşlanmamıştım. "Brooke nerede?" Bir parmağımı boynumla Bis'in kuyruğu arasına sıkıştırarak sordum.

Al gözlüklerini çıkardı ve uzun masanın üzerine koydu. Eldivenleri de yanlarına düştü. "Sana söylemiştim," dedi baş ve işaret parmağıyla burun kemiğini sıkarak. "Kütüphanemi geri aldım. Hiçbir şey bedava değildir, kaşıntılı cadı, özellikle de sonsuzlukta."

Kahretsin, Brooke'u satmıştı. Nefesimi tutup arkamı dönmem için geçen sürede onu satmıştı. Bunun için beni suçlayacaktı. "Birini satmak için gün batımına kadar beklemen gerektiğini sanıyordum," dedim ve bana baktı.

"Özel satış. Önceden ayarlandı." Gergin olduğumu görünce gülümsedi ve beni daha da endişelendirdi.

"Brooke'a takılman durumuma hiç yardımcı olmayacak," dedim, şömineye doğru ilerleyip önünde çömelmesini izlerken.

"Benimkine yardım etti." Al alevin üzerine bir parça odun atarak kıvılcımlar çıkarmasını sağladı. Bir alev yalımı yükseldi ve odun tutuştu. "Benim işim bu, Rachel. Kendin için endişelenmelisin, canım. Sırada kış bahçem var ve canlı şeyler *her zaman* daha pahalıdır."

Ayağa kalkıp döndüğünde yüzüm kızardı. Eğer bana *aşkım* diyorsa, başım hâlâ beladaydı. Brooke bekleyebilirdi. "Pierce'a silahımı ben vermedim," dedim, uzun berjer koltuklardan birini aramıza koymak için hareket ederek. "Onu aramaman benim suçum değil. Onda olduğunu unutmuşum."

Paltosu, gözlükleri ve eldivenleri olmadan tamamen farklı görünen Al, ocağın yanındaki sepeti karıştırdı. "Kendini evinde hisset. Sen ve gargoyle'un, Bis. Yiyecek bir şeyler ister misin?" Gözleri benimkilerle buluştu ve ben bir ürpertiye bastırdım. "Kek yapacağım."

Buna hiç güvenmedim. Gösterdiği cana yakınlık, bana uluyor olmasından daha rahatsız ediciydi. Ama oturursam Bis'i omzumdan indirebilirdim.

Onu izleyerek oturmaya gittim. Onun sandalyesine oturarak tokat yemek istemedim ama ikisi de birbirine benziyordu. Şömine sağında, loş kütüphane ise solumdaydı. "İyi misin Bis?" Kımıldamasını umarak sordum ama çocuk dehşete kapılmıştı ve sadece başını salladı.

"Pasta yok mu?" Al zoraki bir kayıtsızlıkla mırıldandı; bu beni **ç o k** korkuttu. Yardım için ona gitmiştim, ama şimdi...

"Yerini kabul ettiğin için ne kadar memnun olduğumu *anlatamam*," dedi.

sürahiden bir çaydanlık doldurup ateşin üzerine koyarken söyledi. Yanıma yaklaştı, ateşe bakan bitişik kanepeye oturdu, dizi neredeyse benimkine de iyordu ve yanık kehribar kokusu burnumu sıkı tırıyordu. " nce ısırıkımı gizlemek için yeni bir kibir laneti, şimdi de toprak tılsımı varken lanet istiyorsun. Bravo."

Bir elimi boynuma götürdüm, kılılı bacaklarımı göremediği için mutluydum. Elimi tutarken Bis'in tıslamasını duymazdan gelerek, "Saklamayın," dedi.

ve ona doğru çekti. "Tenin çok güzel. Artık o bayağı vampir izlerinden hiçbiri yok. Sen vampir di lerinden daha de erlisin, kaşıntılı cadı."

Bis'i sessiz olması ya da omzumdan inmesi için d rtt   mde bile endişe içimi sıktı. "Toprak büyüsünden yapılmış bir yer belirleme tılsımını  a ıramam," dedim, geçen kış bir ölüm perisini bulmak için bir yığını karı tırdı ımda kanımın onu  a ırmayaca ını   rendi imi hatırlayarak. Marshal yapmıştı. G r n  e göre büyü ne kadar karma ıksa, kanımdaki ince fark da o kadar önem kazanıyordu.

"Ben de yapamam," diye hafifçe itiraf etti Al. "Kulübe hoş geldiniz."

"Ben cadı değilim," diye itiraf ettim, aramızda biraz mesafe açmak için minderlerin içine girdim.

"Sen de gerçek bir iblis değilsin." Al'ın kaşları kalktı.

Çenemi açmaya zorlayarak a zımdan kaçırdım, "Pierce'a silahımı ben vermedim. Ben o uy  turucunun etkisindeyken aldı. Lee ya da Ivy'yi almanı engellemek için aldığını sanıyordum."

"İşte bu yüzden buradasın ka ınan cadı, yatak odamda  ı lık atmıyorsun."

Korku  fke olarak ortaya  ıktı. "Keser misin  unu? Bu artık i e yaramıyor."

Nefes almak için zamanım vardı, daha fazlası değil. Al  zerimdeydi, beni sandalyeme itiyordu, yüzü benimkinden birkaç santim ötedeydi, kolu çenemin altındaydı. Bis geriye düştü, omzumdan ayrılırken kanatları çırpınıyordu.

"O halde daha çok çalışmam gerekiyor," dedi iblis, sözleri kesik kesikti.

Nabzımın ona dokunmak için tenimi kaldırdığını hissedebiliyordum. A ırlı ı bana baskı yapıyordu ve benim nefes nefese kalmış yansımam onun kırmızı, keçi gibi yarılmış g zlerindeydi. " ekil," diye nefes nefese kaldım.

Bis tısladı ve uzanan pençelerinin parıltısını gördüm.

"Haddini bilmelisin, 'goyle," dedi Al ve gözleri seğirip Bis haliya çarpınca sarsıldım, görünmüyordu ama şok ve acıdan olsa gerek hırıltılar çıkarıyordu.

"Hey!" diye bağırdım, Al'ın altından çıkmak için kıvranıyordum.

İblis bana daha sert eğildi ve nefesim kesildi. "Ve biraz görgü geliştirmen gerekiyor. Yoksa saygı mı?"

Beynimin bir kısmı onun büyü kullanmadığını fark etti ve hareket etmek için çabaladım. Elim kurtuldu ve o da bileğimi yakalamak için yer değiştirdi, derin nefes alırken bileğimi burnuna götürdü. Hisler aşağı doğru yayıldı ve işaretini taşıyan bileği tuttuğunu fark ettim. *Lanet olsun.*

Arkamda Bis miyavladı, "Gitti. Gitti. Onları duyamıyorum." Lanet olsun, başım beladaydı ve Bis'i görmeye çalıştım ama başaramadım.

"*Senin* o bücür beni cazibenle düşürmeye çalıştı, Rachel." Gözlerim tekrar Al'ınkilere kayd.

"Bana yalan söyle," diye tembihledi. "Bana bununla hiçbir ilgin olmadığını söyle yoksa malikânemi finanse edersin. Veletlerinin iblis olup olmaması umurumda değil."

"Ona ne yapıyorsun!" Bis miyavlarırken ben haykırdım. "Bis, evine git!" Bir çemberin onu tutamayacağını bildiğim için ekledim.

"Yapamıyorum," diye nefes nefese kaldı çocuk. "Çizgileri hissedemiyorum. Rachel, onları göremiyorum!"

Lanet olsun, Al ne yapmıştı?

Al bileğimi göğsüme bastırdı, parmaklarını bana yasladı. "Pierce beni öldürebilirdi. Her şeyi atlatmış olan ben!"

Dişlerimi sıkarak homurdandım, "Bırak Bis gitsin."

"Ben olsam daha çok kendin için endişelenirdim, kaşıntılı cadı. Bis, bir ley hattı ile temas etmeden var olmaktır. Zihne zarar verir. Yoksunluk." Biraz gevşedi ve ben de rahat bir nefes aldım. "Ne kadar çabuk mutlu olursam, o kadar çabuk onun temasını engellemeyi bırakırım. Seni öldürmek beni mutlu edecek mi Rachel?"

Yanık kehribar rengi üzerimi kapladı ve terlemeye başladığımı hissettim. "Pierce silahımı aldı," dedim tekrar, bu sefer bana inanmasını umarak. "Beni takip ettiğinde onda olduğunu bilmiyordum. Unutmuştum yani. Gerçekten unuttum. Devam et, düşüncelerimi araştı. Ben doğruyu söylüyorum. Neden Pierce'ın seni öldürmesini isteyeyim ki?"

Keçi gibi yarılmış gözlerinin arkasında şok titreşiyordu. Elim bıraktı.

ve kendini ayağa kaldırdı. Ayrılırken ateş edemeyeceğim kadar hızlıydı. Titreyerek sandalyemde doğruldum. Bis'in iniltileri bir rahatlama tonuna büründü ve onu aradım, sandalyemin yanında bir topun içine kıvrılmış olarak buldum. Elim ona dokunmak için uzandı ve o da kendi içine kapandı. "Bis, evine git," dedim ve başını kaldırdı, kulakları kafatasına yapıştı ve gözleri daha da büyük görünüyordu.

"Bir daha olmaz," dedi, titrerken kuyruğu ayaklarından çözüldü. "Bir daha kaçmayacağım."

Al tavana bakıp "Tiz!" diye bağırdığında ikimiz de sıçradık.

Onun gargoye'u mu? diye düşündüm, heyecanım korkumla karıştı ve harcadığım adrenalin beni hasta hissettirdi. Tekrar deneyip kendimi öldürmeyeyim diye bana şimdi mi öğretecekti? Neredeyse kendimi o çizginin dışına itmenin acısına değecekti.

Bis titredi ve Al gözlüklerini takıp yanan şömineye döndü, Bis'in üç katı büyüklüğünde bir gargoye bacadan sıyrıldı, kanatlarını itaatkâr bir şekilde açarak ocağa doğru zıpladı.

Bis'in beyaz olan kulaklarında Treble'in uzun ve akıcı siyah tutamları vardı. Uçtaki aslan püskülü de siyahtı ve kuyruğunun tamamı Bis'inkinden oransal olarak daha kısa görünüyordu. Kulaklarının arasında bir antilobunkine benzeyen güdük boynuzları vardı ve altın rengi gözleri Bis'e dikildiğinde tısladı, kanatları saldırgan bir şekilde açıldı ve siyah dişlerini gösterdi.

"Terbiyeli ol, Treble," dedi Al hafifçe, sandığı karıştırıp bir teneke kutu ve kahve presi çıkarırken. "Bis bir misafir."

Bis bacağıma sarıldı, ben de elimi uzatarak sandalyemin koluna oturmasına yardım ettim ve onu daha büyük olan gargoye ile aynı hizaya getirdim. Kulakları çınılıyordu ve kırmızı gözleri titrerken vahşiydi, kuyruğu elimi tutuyormuş gibi bileğime dolanmıştı.

Al'ın duruşu yine tam bir İngiliz asilzadesiydi ve onu daha önce kendisi olarak görüp görmediğimi merak ettim - ki bu beni daha da meraklandırdı. Teneke açıldı ve yanık kahve kokusu dışarı yayıldı. Al'ın sırtı bize dönüktü, telvenin bir kısmını ölçtü ve kuru bir kahve presine doldurdu.

"Bis, bu Treble," dedi ve büyük çirkin adam daha da yüksek sesle tısladı. "Büyüdüğünde sana çizgilerden nasıl düzgün atlanacağını öğretecek. O zamana kadar *dışarıda* kal."

"Neden şimdi değil?" İhanete uğramış ve hayal kırıklığına uğramış hissederek sordum.

"Ona öğretmek mi? Asla, asla!" Treble, kuyruğunu neredeyse ateşe doğru savurarak itiraz etti. Sesi Bis'inkiyle aynı derin tınlamaya sahipti ama daha müzikaldi. Bis'e ters ters bakarak kanatlarını açtı ve tısladı, uzun, çatallı dili saldırgan bir şekilde havaya kalktı.

Hava çatlayacak gibiydi ve Al'ın üzerine akan her şey onu pençeli, kanatlı ve günahtan daha kara bir hale getirdiğinde ağzım açık kaldı. Treble sinmiş, kendini alçaltmış ve bembeyaz kesilmişti. Bis'le birlikte dehşet içinde sandalyeye gömüldüm.

Dante'nin iblisi gibi, Al da üzerinde hiçbir şey olmadan onun üzerinde duruyordu ve artık o kadar da özel değildi. Gömleğinin altında gördüğüm sert kaslar obsidyen tabakaları gibiydi ve ateş ışığını kırmızı parıltılarla geri yansıtıyordu. Gözlerini kırıştırdı, kırmızı, keçi gözlü canavarları beni ürpertti. Gerçekten böyle mi görünüyordu, yoksa Treble'ı en çok korkutan şey bu muydu? Bileğimdeki Bis soğuk demir gibi kokarak titredi.

"Red mi ediyorsun?" Al tısladı, yeni çatallı kuyruğu kendi aklı varmış gibi hareket etti ve Treble'ın çenesinin altına girip onu kaldırmak için kıvrıldı. "Neden bu kadar uzun yaşamana izin verdiğimi sanıyorsun?"

"Aman Tanrım, hayır," diye fısıldadı Treble, kanatlarının uçları eğik başını geçecek şekilde açılmıştı. "Eğer genç gence öğretirsem, beni öldürürsün!" diye ekledi, adamın altından çıkmak için kıvranıyordu, teni soluk beyazdı. "Anneme ve kardeşlerime yaptığın gibi!"

"Seni öldürmek mi?" Al, sesi çakıl taşına benziyordu ve kuyruğu kendi etrafında dönüyordu. "Hayır. Bis'e öğretmeni istiyorum, böylece o da *ona* öğretebilir. Bak onlara. Bana yalan söylediğimi söyle."

Treble altın gözlerini üzerimde gezdirirken yanık kehribar kokulu minderlerin içine daha da büzüldüm. Gözleri Bis'e kaydı ve dudakları içeri doğru itilmiş yüzünden geri çekilerek hınzırca gülümsedi. "Şanslı, şanslı cadı," dedi sinsice. "Ama ona öğretmek mi? Neden? Küçük çakıl çukurunda hiç ustalık yok, her zıpladığında delikler açıyor." Bakışlarını Bis'e çevirdi, teni koyulaşıyordu. "Ne yaptığını duymadığınızı sanma, tökezleyerek sıraya giriyorsun, şarkıları ve ritimleri bozuyorsun, herkesi tökezlemelerine ayak uydurmak zorunda bırakıyorsun!"

Bis kulaklarını indirdi ve ben de elimi omzuna koydum. Tanrım, Al korkunç görünüyordu. Bir at gibi asılmıştı. Bana yaklaşmasına imkan yoktu.

"İşte bu yüzden ona ... Tiz çalmayı öğreteceksin," dedi Al, sesi kesin ve o kadar alçaktı ki duymak neredeyse zordu. "Bu akşamın tekrarlanmasına izin veremeyiz." Şeytana benzeyen Al, keçi gibi yarılmış gözlerini suçlarcasına Bis'e çevirdi ve Bis'in nefesi kesildi.

"Merak etme Bis," dedim elimi pençeli ayağının üzerine koyarak. "Biri sana düzgün bir şekilde göstermedikçe nasıl doğru yapılacağını bilemezsin," dedim. Pierce'ın göstermediği açıktı.

Bakışlarını Al'a sabitleyen Bis omzuma doğru süründü ve kuyruğunu boynuma doladı. Treble ona sarı gözlü bir bakış attı ve tutuşu sıkılaştığında neredeyse boğuluyordum.

Treble alaycı bir tavırla, "Son atlayışından sonra çizgiler hâlâ çınıyor," dedi. "Bir kayadan daha kalın. Ve çok genç. Güneş doğarken bile uyanık kalamıyor. Her iki düzlemde de yaşayan son 'goyle olsa bile o çakıl taşına öğretmezdim," dedi küçümseyerek, sonra Al'a baktı. "Bana söylenmediği sürece."

"Sana söylüyorum," dedi Al, yüz hatları bir kez daha giyinmiş, dantellerin içindeki tanıdık görüntüsüne dönüşerek. "Seni annenden çaldığımda daha yaşlı değildin."

Omuzlarım düştü ve bir zamanlar beni dehşete düşüren ezilmiş yeşil kadife ve dantelin sadece tanıdık değil, aynı zamanda hoşuma gitmesine şaşıarak nefes verdim. Yine de gözlerimi kısarsam, omuzlarının kıvrımında, göğsünün derinliğinde o siyah canavarlığın bir ipucu vardı.

Treble çömeldi, teni koyulaştı. "Onu öldürmeden hemen önce. Piç kurusu."

Treble'ın sözleri sertti, ama sesi çok uzun süren bir oyundaki yanıt gibi yumuşaktı. Al da dumanı tüten çaydanlığı ateşten alıp kaynar suyu telvenin üzerine dökerken pek dinlemiyordu. Bis bile boğazımdaki ölümcül tutuşunu gevşetmişti.

"Yani ona öğretecek misin?" Al gizli tehdidi açıkça belli ederek sordu.

"Ona öğreteceğim. *Onun* için öğreteceğim." Treble ikimize gülerek masaya doğru yarım bir sıçrayış yaptı. Kahve kokusunu alabiliyordum ve başım ağrımaya başlamıştı. "Ona öğretebilecek biri varsa, o da benim. Bu kıtadaki tüm hatların tadını biliyorum," dedi gargoye gururla, pençeleri halının üzerinde sessizleşirken. "Büyük savaşların yapıldığı paramparça çorak toprakları bile."

Bis dikkatle dinliyordu ama Al dinlemiyordu, kalın parmakları kahve makinesinin pistonuna basarak yoğun demin girdaplar halinde yükselmesini sağlıyordu.

Sonbahar, dile getirilmemiş düşünceler onu hüzünlendiriyordu. Hâlâ sessizdi, dolaptan çıkardığı ikiz, küçük beyaz fincanlara iki fincan kahve doldurdu. İhtiyatlı bir hali vardı ama Treble'ı affetmiş gibi görünüyordu, önüne bir fincan ve fincan tabağı koyduktan sonra ıslak kahve makinesini Treble'a uzattı. "Bence Dali'nin sana bakmasını sağlamalıyız, Rachel. Gerçekliğe bu şekilde kaydıktan sonra zarar görmediğinden emin olmak için."

Dali mi? Fincana uzanan parmaklarım geri çekildi. "Ben iyiyim. Sadece canım yandı, hepsi bu."

Bis kuyruğunu kıpırdattı. "Özür dilerim Rachel."

Yüzümü buruşturarak böğrüne dokundum. "İkimiz de ne yaptığımızı biliyorduk. Bunun için endişelenme." *Ama yapmıştık.*

"Yine de..." Al karşımdaki sandalyeye otururken nefes verdi. Gömleği açıktı ve bir parça pürüzsüz teni görünüyordu. "Bir çizgiyi itmek, bisikletinizi kaldırıma sürtmek gibidir."

Treble kalın pençesini kahve makinesine hassas bir şekilde sokmuş, ıslak telveden bir çorba kaşığı koparıp yemişti. "Söyleyeceğim. Cehennem gibi bir ley hattı oluşturdu, dışarı çıkana kadar toprak altında dönerken zavallı varlığını tam yirmi metre sürükledi."

Ne yaptım?

Al boğuldu, kahvesini bıraktı ve dudaklarını sildi. "Treble, git."

Bis'e ters ters baktı. "Ve sen onu orada bıraktın!" diye azarlayarak kulaklarının daha da sarkmasına neden oldu. "Cahil çakıl taşı. Sana öğretilene kadar sıralardan uzak dur, yoksa seni kendim taşlarım!"

Bis titriyordu, başını kaldıramıyordu ve elimi sırtına koymuştum. *Bir ley hattı mı yapmıştım? İmkânı yok!* "Rahatlaman gerek," dedim ve tısladı, sanki bir daha hiç görmeyecekmiş gibi kahve tavelerini ağzına tikiştirmaya başlarken kuyruğunu salladı.

"Rachel, gargoyl'u tehdit etme; ısıırırlar," dedi Al, çatık kaşları gargoyl'un Al'ın bilmemi istemediği bir şeyi ağzından kaçırdığı izlenimini veriyordu. "Treble, git."

"Ama o yaptı!" Treble itiraz etti, ağzından taveler dökülüyordu.

Al'ın ten rengi siyaha döndü ve yemin ederim boynuzları belirdi. Kendisi ile o şeytan tanrı imgesi arasında gidip geliyordu. "*Git buradan.*"

Suratı asılan çirkin yaratık şömineye doğru zıpladı ve sıcağı engellemek için kanatlarını açarak şöminenin yanında asılı kaldı. Kanatlarını katlayarak yukarı doğru

harç parçalarının ateşe düşmesine neden oldu. Bis'in pençeleri gevşedi ve Al, "Sen de Bis. Seni eve atlamama izin ver. Daha fazla delik açmaya gerek yok, tamam mı? Rachel'la konuşmak istiyorum."

"Ah," diye kekeledim, Bis'in pençelerini içimden çıkarmaya çalışırken, düşüncelerim Al'ın şöminenin önünde siyah tenli bir şeytan olarak çıplak olduğu görüntüsüne geri döndü.

Al, Bis'e gülümseyerek iyi polisi oynadı ve teni tekrar normal rengine dönerken. İblis rahatlamış görünüyordu, yumuşak beyaz gömleği ve küçük bir fincan kahvesiyle sandalyesinde rahatça dinleniyordu. "Ivy ve Jenks'e Rachel'ın iyi olduğunu söylemelisin. Eminim endişelenmişlerdir."

Al ne zamandan beri Ivy ve Jenks için endişeleniyordu? Bis başını salladı, ama çıplak büyük Al'in korkutucu görüntüleri bir yana, yaptığım ley hattını duyabilmek için onun buradan gitmesini istedim. *Olmaz. Mümkün değil.* "Devam et Bis," dedim kuyruğunu benden çözerek. "Gün doğana kadar dönmezsem, Ivy beni eve çağırırsın."

Al homurdandı, fincanındaki bir dalgalanma şaşkınlığını ele veriyordu. Belli ki bunu unutmuştu. Elbette beni geri çağırabilirdi. Neredeyse altı aydır ismim ondaydı.

Bis büyük, kederli kırmızı gözlerle beni süzdü. "Özür dilerim," dedi bilmem kaçınıcı kez ve Al'a başını salladıktan sonra yumuşak bir fısıltıyla havaya karışarak gözden kayboldu.

Al'dan bir iç çekiş geldi ve burnunun köprüsünü tekrar sıktı. Bunun beni rahatlatmak için bir numara olduğunu düşündüm ama beş dakika önce beni sandalyeme mıhlamıştı ve ben buna inanmıyordum.

"Şanslısın, biliyorsun," dedi ben kahvemi yudumlayıp geri tükürürken. Tanrım, berbattı. Yanmış kehribar tadı onu ekşitmişti.

Fincanı yere bırakırken kuru bir sesle, "Tavşan ayağı gibi yanıyorum," dedim.

Önce fincana, sonra bana baktı. "Çok az iblis, kendilerine öğretilmediğinde bir çizginin dışına çıkmayı başarabilir."

"Gerçekten mi?" Midem gurulduyordu ama "kahve "yi içmeyecektim. "Bunu başka kim yapabilir?" *Lütfen Newt deme.*

Hiçbir şeye bakmazken loş ışıktaki gözleri neredeyse normal görünüyordu, manşetleri ve yakası dantelli beyaz gömleği onu günün sonunda yorgun bir İngiliz lordu gibi gösteriyordu. "Sadece bir avuç

iblisler hala varlığını sürdürüyor."

Pierce, iblislerin elfleri karaya oturttuktan sonra kendilerini gerçekliğe geri fırlattıklarını, yanlışlıkla ley hatlarını çizdiklerini ve sonsuzluğu dengelediklerini söylemişti. Bu da Al'in orada olduğu anlamına geliyordu. Hayatta kalmıştı. Ve onlara kendilerine zarar vermeden bunu nasıl yapacaklarını öğreten gargoyller ya öldürülmüş ya da köleleştirilmişti. Güzel.

"Ben bir iblis değilim," dedim. "Bis'i de bir tanıdık gibi kullanmayacağım. Bu yanlış!"

Fincan parmaklarının arasında tünemiş, tadına bakmadan, "Rachel, eğer sabırlı olur ve beni dinlersen, hepimizin yaptığı hataları yapmak zorunda kalmazsın," dedi.

Kahretsin, babam gibi konuşmaya başlamıştı. Ne kadar çok şey bilirim o kadar çok şey bilmediğim başka bir adam. Arkama yaslanıp dizlerimi çaprazladım. "Hangi çizgiyi yaptın?"

Al'ın gözleri kısıldı. Bir an öylece baktı; sonra fincanını yere bıraktı ve bir kumaş hışırtısı içinde ayağa kalktı. *Güzel. Bana söyleme.* "Treble senden hoşlanmıyor," diye dürttüm. "Ona güveniyor musun?" Asıl bilmek istediğim, o siyah canavarın gerçekten o olup olmadığıydı.

"Kesinlikle." Al bez kaplı bir sepeti açtı ve içinden yarım somun ekmek çıkardı.

Kuru bir bakışla homurdandım ve sonra sordum, "Neden Bis bana öğretmek zorunda? O iyi bir çocuk ama Treble yapsa daha kolay olmaz mıydı?" Beni cahil bırakmaya çalışarak oyalıyordu ve ben buna izin vermeyecektim.

"Treble?" Al dikkatlice somundan teker teker mükemmel eşitlikte dilimler kesti. "Bis'in yapabildiği gibi senin auranı geçemez."

"Bis seninkini geçebilir. Ne fark eder ki?" Neredeyse onu suçlayacaktım.

"Bis gençtir." Al elinde altı dilim ekmekle döndü. "Kendini bir auraya bağlayana kadar herhangi bir çemberi geçebilecek. Senden hoşlanıyor gibi görünüyor ama yine de dikkatli olsan iyi olur yoksa onu Pierce'a kaptırırsın. Ve sen de bazilikadan bir bebek daha çalmak zorunda kalırsın ve çizgileri nasıl atlayacağını öğrenmek için bir elli yıl daha beklemek zorunda kalırsın."

"Whoa, whoa, whoa. Bu 'bağ' olayı nedir?" Endişeyle sordum. *Elfler için periler neyse, cadılar için de gargoyller öyle mi?* "Bis benim gargoyle'um değil," diye itiraz ettim ve Al kıkırdarak her bir ekmek dilimini bir dizi

uzun çatallar.

"Ben de Treble'ı pek sevmiyordum," dedi. "Hâlâ da değilim. Ama bir gargoyle sizi bir kez ele geçirdi mi, fazla söz hakkınız kalmıyor. Bu onların yapısında var. Tasarlanmışlar."

Onları onlar *yarattı*. İblisler gargoyleleri yaratmış, satırları duyma yeteneğini ve kaçıp gitmemeleri ve biz zavallı cadılara ve elflere öğretmemeleri için onlara bağlanma ihtiyacını yaratmıştı. Özgür gargoylelerin kiliselerde takılmasına şaşmamalı. Bu hiç iyi değildi. Bis ve benim konuşmamız gerekiyordu.

Al, altı dilim ekmeği kızartma çatallarının üzerinde sığağa karşı tutarken, "Bitti ve tamam," dedi kesin bir tonla. "Pierce'a yardım etmediğine inanıyorum, Rachel Mariana Morgan. Bana meclisi kışından ve Nicholas Sparagmos'u mutfağımdan uzaklaştırmak için planını anlat."

Görünüşe göre gargoyleler hakkında konuşmamız bitmişti ama en azından bana inandığını biliyordum. Rahatlamıştım ama sonra gerildim. "Nick'in mutfağına girmesinin anlaşmanın bir parçası olduğunu hiç söylemedim-," diye başladım ama elinde koca bir bıçakla döndüğünde sözlerim kesildi.

"Rachel, bunu konuşmuştuk. Benim işim bu," dedi bıçaktan beyaz peynir kırıntıları düşerken. "Yüce, gerçekçi olmayan ideallerin için bununla başa çıkmanın bir yolunu bul."

"Ama suçlanan benim!" Hayal kırıklığına uğramış bir halde haykırdım. Vivian'ın benden Brooke'u kurtarmamı isteyeceğini ya da bunu kendisi yapmaya çalışırken yakalanacağını *biliyordum*. O zaman bunun için de ben suçlanacaktım.

"O yüzden burada benimle kal." Daha fazla peynir dilimliyordu, çalışırken geniş sırtı bana dönüktü. Neredeyse keskin kenarlı, parlak kanatlarını hayal edebiliyordum. "Beni kurtarmaya geldiğin için çok duygulandım. Hem de acı muskasından başka bir şey olmadan. Ya gerçekten kendine aşırı güveniyorsun ya da gerçekten aptalsın."

"Seni ben kurtarmadım," dedim çabucak.

Parmaklarını beyaz bir havluya silerken ateş şakladı, rahat ve tamamen karakter dışı. İki kişiye yetecek kadar peynir vardı ve aç gözlerle baktım. "Bana öyle geldi," dedi. "Böyle biriyle çalışmayalı çok uzun zaman oldu. Tamamen unutmuşum. Ne olacağını bilmemek insana heyecan veriyor."

Tuttuğum nefesim dışarı çıktı ve kaşlarımı çattım. "Tamam, belki yaptım," diye itiraf ettim, "ama yaptım çünkü Nick'i hemen bulmanı istiyorum. Bana bir yer belirleme laneti verebilir misin?" diye sordum. Kahretsin, bu riskliydi. Al'dan yardım istemek kolaydı, bir dilek dilemek gibi ve bunun bedelini her zaman kışından ödüyordun.

Al kızarmış ekmeği bir parmağı ve bir başparmağı arasında test etti. "Acele, acele, acele. Artık acele etmene gerek yok. Yemek yerken bana fikirlerini anlat. Kahve için her zaman vaktimiz var."

Ben fincanımla yüzümü buruşturdum, o da çatalı geri koydu, ekmeğin kahverengiliğinden memnun olmadığı belliydi. Bir şey söylemedim ve sonunda ayağa kalktı, alevler onu ısıtacak şekilde durdu. "Pierce sana göz kulak olmak için gittiğinden beri her şey berbat oldu. Kendi yemeğimi kendim yapmak zorunda kaldım. Umarım peynirli sandviçlere aldırılmazsın. Yapmayı bildiğim tek şey bu."

Tostun bir tarafı pişmişken, diye düşündüm, midem tekrar guruldarken ona baktım ve sesi gizlemek için doğrudum. Dirseklerimi dizlerime dayayıp başımı öne eğdim, planımı gözden geçirdim ve ona ne kadarını anlatacağıma karar vermeye çalıştım. Pandora cazibesi sayesinde Trent'in fikriydi. "Bir suçla itham edilmem gerekiyor," diye başladım.

Al ellerini ceplerine sokup topuklarının üzerinde sallanırken güldü. "Aklıma birkaç tane geliyor. Eğitimsiz bir şekilde hatlardan atlamak için alışılmadık bir aptallıkla başlayalım."

Başımı kaldırdım ve kaşlarımı çattım. "Yine de başardım, değil mi? Ben ciddiylim. Basın her zaman beni izliyor, bu yüzden bunu kendi avantajıma kullanabilirim. Hem dikkat çekici hem de nispeten zararsız bir suç işlerken yakalanmalıyım, insanların aşık olacağı, belki de asil olarak göreceği bir şey. Nick mükemmel bir seçim."

"Asil," dedi Al, çatallardan ikisini eline alarak. "Günümüzün yeni Robin Hood'u gibi."

Yeee-haaaa. "Eğer basın beni paparazzi yapıyorsa, meclis beni Alcatraz'a kapatamaz."

Al iki parça kızarmış ekmeğin arasına bir dilim peynir koydu ve biraz önce orada olmayan siyah bir tabağa yerleştirdi. "Ahhh..." dedi hızlıca üç sandviç yapıp iki tabağa paylaştırırken. "Seni denerlerse, ne olduğu ortaya çıkar ve tüm cadıların başlangıçları burada olur. Ya da seni yalnız bırakırlar ve onlara karşı gelmemen için dua ederler. Ya da basının haberi olmadan seni öldürmeye çalışırlar. Çifte tehlike mi?"

İkinci tabaktaki iki sandviçe bakarak başımı salladım. "Bu riske değer. Ya iyi biri olacağıma söz verdiğimde gitmeme izin verirler..."

"Ya da seni öldürürler."

Al içinde bir sandviç olan tabağı önüme, iğrenç kahvenin yanına koyarken peynir erimiş gibi kokuyordu. Ona baktım. *Al bana*

Akşam yemeği mi? "İşte bu yüzden muhteşem olmalı," dedim. "Trent'in de dahil olmasını istiyorum. O başlattı. Onları geri çağırmak zorunda kalacak. Benim ölmemi istemiyor. Onun için çalışmamı istiyor." Benden imzalamamı istediği kâğıdı düşündüm ve şimdi fırsatım olsa bunu yapar mıydım diye merak ettim.

Al uzun masanın en ucuna oturdu, tabağını yaklaştırdı ve ilk sandviçini nereden geldiği belli olmayan bir peçeteyle topladı. "Tanıdığına verdiğin bu uzun tasmayı hiçbir zaman kabul etmedim. Ne yaptığını görüyor musun? Sadece altı ay içinde? Onu içeri getirin. Bu sürenin yarısında onu şekle sokabilirim. Onu sana hediye olarak geri veririm. Üzerine bir fiyonk falan takarım." Al kızarmış sandviçini sallamayı bıraktı ve bir ısırık aldı.

"Trent benim tanıdığım değil." Tabağa doğru eğildim ve sandviçimi çıplak parmaklarımla aldım, Al'ın neden onunkine dokunmak istemediğini merak ediyordum. "İhtiyacım yok, tamam mı? Tüm bu karmaşanın sebebi onu tanıdık olarak kullanabileceğimi düşünmesi."

Dirseğini dizine dayayan Al öne doğru eğilmiş, çiğniyordu. "Ben de öyle anladım."

Bir süre onu izledim, sonra sandviçe baktım. Harika kokuyordu. "Teşekkür ederim," dedim ve bir ısırık aldım. *Tanrım, tadı harikaydı.*

İlk lokmamın ardından bir tane daha ısırdığımda Al memnun olmuş görünüyordu. "Nick'i neden istiyorsun?" diye sordu. "Sana yardım etmeyi kabul ettiğimden değil... henüz."

Bir peçete aradım, parmaklarımla altında bir peçete buğulanınca tereddüt ettim. "Onu tanıyorum," dedim dudaklarımı silerken. Bu gerçekten tuhaftı. Al ile akşam yemeği mi? Sahra'da çay içmek gibi bir şey. "O bir hırsız, hem de çok iyi bir hırsız. Mmmm, bu çok lezzetli." *Yağcılık her zaman iyidir.*

İblisin gülümsemesi genişledi. "Onu yer karşılığında takas edersen senin için güzel bir oda olur."

Çiğnemem yavaşladı. "Affedersiniz?"

"Evcil faren. Nicky için sana iyi bir fiyat verebilirim. Onu benim alanıma bağlı çok güzel bir başlangıç odasıyla takas edebilirim. Tabii çalışma odasında uyumayı gerçekten sevmiyorsan? Yanındaki insanların takılıp düşmemesi için yaptığın ricayı esnetelim. Seni kontrol etme bahanesiyle uğrarım, sonra da onu kendine ait bir yerle takas ederim. Ona ne borcun var ki? Bana seninle ilgili sırlar anlattı. İyi olanlardan. Şeyler

Sadece bir aşğın bilebileceği bir şey. Brooke'un beni dışarı çıkarmasını nasıl sağladım sanıyorsun?"

İçindeki peyniri çıkarmak için dişlerimi emdim. İlginçti. İki kez benden kalmamı istemişti, önce onun odasında, şimdi de kendi odamda. Ekmeği yere bıraktım ve Al ona baktı. "Nick'ten yardım istiyorum, ruhunu değil. Ben buraya ait değilim. Güneşi seviyorum."

"Ben de öyle, kaşınan cadı, ama işte buradayım."

Arkasına yaslandı ve ben de yeraltında yaşamayı düşünerek kabuğu parmakladım.

"Dürüst ol, güvercin," diye ikna etti, ayak bileği kalkık bir dizin üzerine düştü. "Lağım farene istediğini yaptıracak gücün yok. Dünyaya yeterince kızgın değilsin."

"Soracağım," diye karşı çıktım. "İkna edici bir şekilde."

"Senden nefret ediyor," dedi Al, ses tonu her zamanki şatafatına ve savurganlığına dönerek.

Treble'ı düşündüğümde ağzımın kenarlarında bir gülümseme belirdi. "Bana yardım edecek. Karşı koyamayacaktır. Adamın Montana büyüklüğünde bir egosu var."

"Madem egosunu okşayacaksın," diye homurdandı Al. "Dürüst olmak gerekirse, küçük yaramaz adamlarla olan bu meşguliyetin seni öldürtecek."

Al'ın tabağındaki dokunulmamış ikinci sandviçe baktım. "İşte bu yüzden sen varsın Al, beni hayatta tutman için." Parmaklarımı yaladım. "Onu yiyecek misin?"

Yavaş hareketlerle tabağını dikkatlice bana doğru kaydırды, porselenler yüksek sesle tahtaya sürtünüyordu. Bu hoş bir şeydi ve karnımı doyururken etrafıma bakındım, gevrek ekmeğin ve peynirin tadını çıkardım. Ne tür olduğunu çıkaramıyordum ve açıkçası bilmek de istemiyordum. "Teşekkür ederim," dedim sandviçi kaldırarak, böylece neden bahsettiğimi anladı. "Kütüphanenizi beğendim."

Al kendini devasa koltuğunun köşesine itmiş, kaşlarını çatmıştı ama sanırım yemeklerini beğenmemden içten içe memnun olmuştu. "Bu konuda rahat olma. Varlığıma özel bir bakış atmana izin vermeyeceğim. Çalışma odası biraz dağınık, o kadar."

Yutkundum ve o berbat kahveden bir yudum içtim. Babamın masallarına dair anılar içimde canlandı, ama oradaki uyarı, iblislerle değil, sidhe ya da elflerle yemek yememektir ve

Trent'le kahvaltı yapmıştım bile. "Pierce ortalığı karıştırdı, ha?"

Tek cevabı "Mmmm," oldu ama gözleri benimkilerle buluştuğunda eğleniyordu. "Yüzünü görmeliydin. Sonunda eve döndüğünde onu bir güzel döveceğim, buna hiç şüphe yok. Belki yardım etmene izin veririm. Onu satarsın ve kendi adresini satın alabilirsin."

Üçüncü teklif, kendime ait bir yer. Daha da iyisi. "Al, başlama," dedim iç çekerek ve o da güldü. Ses beni şok etti ve ona baktığımda hemen ayıldı. "Peki... bana yardım edecek misin?" diye sordum.

Gözleri her yere kayıyordu ve kendimi yargılanıyormuş gibi hissediyordum. "Belki de," diye mırıldandı. "Neden fikrini değiştirdiğini bilmek istiyorum. Cadılar meclisine bir cadı olmadığını söyledin. Onların önünde benden yardım istedin. *Onlardan* kaçtığını söyledin."

Kaşlarım kalktı. *Onlardan kaçıyor muydum?* Hiç bu şekilde düşünmemiştim. Bu beni güçlü bir konuma getirdi. *Gurur, düşüşten önce gelir, Rachel.* "Yorulдум," dedim ve Al bir ses daha çıkardı. "Kavga etmekten yorulдум. Olmam gerektiğini düşündüğüm kişi olmaya çalışmaktan yorulдум. İşe yaramıyor. Beni yanlış anlama," diye ekledim Al'ın ifadesi değiştiğinde. "Ben aptal değilim. Senden yardım istiyor olmam senden hoşlandığımı anlamına gelmez."

Siyah bir sis onu kapladı ve aniden karşımda Pierce oturuyordu, zayıf yapısı ipek gömleğini bollaştırıyor ve neredeyse açık düşüyordu. Gülümsemesi sinsiydi ve içimde bir şeyler kıpırdandı. "Şimdi benden hoşlanmayı düşünüyor musun?" dedi, adamın aksanına mükemmel bir şekilde uyuyordu ve kalbim çarpmaya başladı.

"Kes şunu," dedim ama kendimi ele verdiğimi biliyordum. "Ben de Pierce'a güvenmiyorum."

Her zamanki haline döndüğünde farkındalığımın arttığını hissettim. "Güzel," diye mırıldandı ve bir el hareketiyle kahvemizi ısıttı. "Tarih yazmak için hayatta kalabilirsin, benim kaşıntılı cadım. Sıcak olması daha iyi. Hadi, dene."

Yada yada yada. Yemeğimi bitirdim ve parmaklarımı sildim. "Bana yardım edecek misin?"

"Sırf bu yüzden mi yardımımı istiyorsun?" Al dramatik bir şekilde söyledi. "Öylesine mi?"

"Tanrım, Al," diye yakındım. "Bu sadece bir bulma laneti." "Ve onunla birlikte gelen atlayış," diye ekledi.

"Bak. Unut gitsin," dedim ve bana göz kırpması için ayağa kalktım. "Yemek için teşekkürler. Beni eve gönder yeter. Bunu kendim yapabilirim." Nick çok uzakta olamazdı. Etrafa sorardım. Onu bulabilirim. Ya da Ivy bulabilir. "Tek yapmam gereken onu korkutmak. Ne kadar zor olabilir ki?"

"Sen!" Bu bir eğlence havlamasıydı ve Al'a kaşlarımı çattım. "Evet, bunu kendin yap. İblis büyüsunü bilerek kullanmaya başlarsan, Marie Antoinette'in düğün gecesinden daha fazla çuvallarsın. Onu senin için korkutacağım."

Hayır demeyi düşündüğüm ilk anda durakladım. Acaba bu geri zekâlı bir evet miydi? Bakışlarıyla karşılaştım, nefesimi tuttum ama kalın bir el kaldırıyordu.

"Bir bahis bu açgözlü ruhumu daha kolay tatmin edebilir," dedi ve omuriliğimden aşağı bir buz damlasının kaydığını hissettim. "Nick'i bulacağım. Hatta kıkırdamak için beni de yanında getirirsen seni oraya atarım. Ama eğer cadılar meclisini sırtından atamazsan ve dışlanmanı kaldıramazsan, tüm bu saçmalıkları unut ve benim yanıma taşın. Al."

Oh. Durakladım, sonra iç çektim. Çifte tehlike. Ama bunu yapamazsam, cadılar meclisi kafamı tepside sunacaktı. Ya da belki beynim karışmış ve yumurtalıklarım buzdolabında olurdu. "Anlaştık," dedim sonunda, ellerini sevinçle bir kez çırpıtığında kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Ama Nick kaçırılmayacak ve ben de kötü polisi oynayacağım. Ben asla kötü polisi oynayamam."

Al güldü. "Sende o yürek yok, kaşınan cadı."

Mırıldanırken, içimde bir beklenti kıpırtısı hissettim.

"Dene beni."

Bana baktı, tereddüt etti, sonra gülümsedi. "Ben davetsiz gelemem ama sen gelebilirsin," dedi Al, ayağa kalkıp sandalyenin arkasından ceketini aldı. "Mutfağımdan bir şey almamız gerekiyor. Bir dakika bile sürmez."

Aman Tanrım. Ne yapıyorum ben? diye düşündüm ama Al'ın düşünceleri benimkileri sardı ve atladık.

Yirmi sekiz

Kendimi yeniden katılaşmış hissederken gözlerimi açtım ya da en azından öyle sandım. Al'ın mutfağına özgü odun dumanı, yanık kehribar ve ozon gibi kokuyordu. Yumuşak bir sıyrık vardı Hareket ettirdiğimde ayağıım taşa değıdi, ama zifiri karanlıktı, iki kişinin nefes alışının yankısı tanıdık olmayan, asidik bir kokuyla geri geliyordu.

"Al? " diye cüret ettim, yanımdaki homurdanması beni biraz olsun rahatlattı.

"Bir dakika," dedi zarıfçe ve bir kayma sesi duyunca sıçradım. "İrin kovanının anası!" diye küfretti iblis ve ben de Pierce gibi düşüncelerimle anında bir ışık yakabilmeyi diledim. Ama bildiğim büyü bir lanetti ve bunu yapmak için sonsuza kadar uğraşmam ve bir avuç dolusu malzeme kullanmam gerekti.

Yine de Al bunu yapabilirdi ve küçük bir gri ışık küresi dört adım ötede parlayarak iblisin kaval kemiğini tuttuğunu ve ocağın önündeki kayrak masanın parçalanmış kalıntılarını gösterdi. Asıl soru burada ne yapığıydı.

Kaşlarımı kaldırdığıımı gören Al kendini fırçaladı ve frakını düzeltti. Bir şey söyleyecek oldum, sonra duraksadım ve bir zamanlar düzenli olan odanın içinde bulunduğı kaosa ağızım açık bakakaldım. Al'ın ışığı parlak değıdi ama hasar barizdi. Dolaplardan biri yanmış bir harabeydi, kitaplar kahverengi bir balçıkla kaplanmıştı. Yanık izleri tavana kadar uzanıyordu. Odunlar, kayrak masanın parçalanmış kalıntıları arasında yere saçılmıştı. Bakmadığım zamanlarda hareket ettiğine yemin ettiğim gölgeli şekillerden oluşan duvar halısı bir köşeye yığılmış, bir zamanlar saklandığı duvarı ortaya çıkarmıştı. Taş bükülmüştü, sanki bir şey içeri girmeye ya da dışarı çıkmaya çalışırken duvarı eritmiş gibiydi ama bahse girerim hasar eskiydi ve Pierce'tan kaynaklanmıyordu.

Dairesel ateş çukurundan büyük bir kaya parçası eksikti ve onu Al'ın artık ezik olan en büyük büyü kabının karşısında bulana kadar dağınlığı aradım. Üstündeki mum avizesi karanlıktı, mumlar eriyip sıçrayan su birikintilerine dönüşmüş ve şöminenin ortasındaki taş bankın üzerinde duran koyu renkli minderleri tamamen mahvetmişti.

"Bunu Pierce mı yaptı?" Al bir çekmeceyi açmaya çalışırken nefes aldım.

Sıkı ahşap bir inç vermiyor.

"*Adaperire!*" diye bağırdı ve ellerim fermuarıma gitti, her kapı, dolap ve kutu aniden açılırken tekrar yukarı çektim.

"Erkek arkadaşın tam bir baş belası," dedi, çekmecedен üç siyah mum çıkarırken utanmış görünüyordu.

"O benim erkek arkadaşım değil." Kitapların üzerindeki yapışkan maddeye hafifçe dokundum ve Jenks'in tozu gibi temiz bir şekilde top haline gelip yere düştüğünü gördüm. Yapışkanın olduğu yerde ateş yanmamıştı. Belli ki Al onu değerli büyü kütüphanesini korumak için kullanmıştı.

Al eskiden şamdanların durduğu boş şömineye baktı ve yüz ifadesi daha da gerginleşti. "Rachel, bir zahmet aplikleri bulabilir misin? Sanırım goblenin oradalar. Onları ona fırlattığımda oradaydı."

Odadan geçerken gülümsememe engel olamadım. Al'ın sinirlenmesine şaşmamalı.

"Mutfağımı mahvetmenin komik bir yanı yok," dedi iblis, ben ayağımla buruşmuş duvar halısını yoklayıp metal mumlukları ararken. Erimiş bir duvarı gizleyen yağlı kumaşa dokunmak istemedim.

Sonunda tutacaklardan birini buldum ve bir parça yanmış odun kullanarak gobleni yukarı kaldırdım, renkler altına saklanmak için değiştiğinde ürperdim. Altına uzanamayacaktım, bu yüzden ters çevirdim.

"Buldum," dedim, kırık dökük odaya doğru ilerlerken daha rahat nefes alıyordum. Al sandalyelerimizi ait oldukları yere yerleştirmiş, masanın nereye konması gerektiğini göstermek için aralarında bir boşluk bırakmıştı. Küçük ocakta çoktan bir ateş yakmıştı ve masanın ayaklarını daha büyük, ortadaki ocağa fırlattı, Latince mırıldanmadan ve alevler içinde patlatmadan önce yırtık minderleri ve istemediği başka ne varsa ekledi.

İki ateşin ışığı odayı onun loş küresinin önemsiz olduğu kadar aydınlatıyordu. Yönlendirme olmadan siyah mumları tutuculara yerleştirdim ve kendim yaktım. Dağınıklık için kendimi kötü hissediyordum ve etrafta dolanıp ley-line ekipmanlarını bulmaya ve her şeyi eski haline getirmeye çalıştım. Al'ın da aynı şeyi yaparken çıkardığı sesler çok gürültülüydü. Kulağa komik gelebilir ama burada çok zaman geçirmiştım ve

Pierce'ın yarattığı karmaşa bana kendimi tecavüze uğramış gibi hissettirdi.

Al ne yaptığımı fark etti ve bir başka mahcup bakışla loş ışıklı küresine dokundu ve ışık söndü.

"Neden-," diye başladım.

"Sadece daha parlak bir ışık mı yapıyorum?" dedi, beş kenarlı piramidini parmaklarken başı eğikti. Gözleri benimkilerle buluştu, bakışlarımı tuttu. "Güneşten daha parlak parlıyor," dedi. "İğrençlikten geçebilen tek ışık bu."

Bakışlarını tutamadım ve arkamı döndüm. "Özür dilerim," diye fısıldadım. "Bilmiyordum."

"Endişelenme tatlım," diye mırıldandı, piramidi kaldırırken eldivenleri külün siyahını gösteriyordu. "Küçük bir şey."

"Pierce'ın mutfağı dağıtmasını kastetmiştim," dedim, umursadığımı düşünmesini istemiyordum.

Kaşlarını kaldırdı. "Ben de öyle." Kuyruğunu kabartmak için dönerek temizlenmiş zeminde sağlam bir dolaba doğru ilerledi. "Nicholas Gregory Sparagmos'u en kolay iblis işaretinden bulabiliriz," dedi dolabı açıp dağınıklığın arasından katlanmış bir kâğıt parçasına uzanırken. "Ve bunun için, buna ihtiyacım var."

Döndü ve muzaffer bir edayla bana uzattı. Bir büyü kitabından bir sayfaydı, tılsım el yazısıyla yazılmıştı ve eski kokuyordu. Üzerinde siyah lekeler vardı ve bir anda bunların mürekkep damlası değil, kan olduğunu fark ettim. Nick'in kanı. Düşüncelerim onun iblis işaretine geri döndü ve Al'a baktım. "Bu bodrumdaki kütüphaneden," dedim ve o da düz, bloklu dişleriyle gülümsedi. "Boğazımı parçaladığın, sonra da hayatımı kurtarmak için bize kiliseye gitmeyi sattığın geceden."

"Bir gecede iki iblis işareti, evet. Zeki, akıllı küçük cadı tahmin etmen için! Başkentin iyi içgüdülerini!" dedi, neredeyse patlamak üzereydi. "Onu bulmak için Trenton'a dair elinizde ne gibi kanlı bir şey var? Hiçbir şey mi? " diye neredeyse mırıldandı. "Ne yazık. Bunu düzeltmelisin. Bir dahaki sefere onu gördüğünde burnunu kanatın ve mendili saklayın."

Dolaptaki kanlı şeylerden hangisinin bana ait olduğunu merak ederek iç çektim. Orada yaklaşık elli şey olmalıydı, hepsi de yarı yarıya Al'a ait insanlara aitti.

"Şimdi, bunu biraz geriye doğru yapmalıyız," diyordu Al, beni iniş pisti olarak kullandığı o çirkin surata doğru çekerek ve

goblen yolumdan çekildi. Yüzüm buz kesti ve odanın diğer tarafına baktım. *Orada olduğunu biliyordum.*

"Bir dakika. Şurada değil miydi?" Tereddüt ederek söyledim ama Al beni ileri doğru çekerek tam yanında durmamı sağladı.

"Muhtemelen," dedi ve tekrar geriye doğru tekmeledi. "Seni kontrol etmediğim sürece gerçekliğe davetsiz giremem. Seni oraya götüreceğim ve sen de beni çağıracaksın. Derhal." Gözleri kısıldı ve ben de onun sıkılaştıran elini kolumdan ittim. "Sızlanıp durduğun şu güven meselesi," diye hırladı. "Beni de getireceğin konusunda sana *güveniyorum.*"

"Ve onu boğazlamayacağına güveniyorum," dedim ve yüzünde acı dolu bir ifade belirdi.

"Abso-o-olute-e-e-ly," dedi, o kadar yavaş ki ondan şüphe ettim. "Bir çizgi çek, Rachel."

Şüphe olsun olmasın, çizgiye dokundum ve gerçekliğin bu tarafında bir çizgi kullanmanın tuhaf acısını hissettim. Kağıt parçası Al'ın beyaz eldivenli ellerinde alev aldığı anda gözlerim büyüdü. "Bunu sadece bir kez mi yapabiliyorsun?" Gözleri mutlulukla kapanarak dumanı içine çekerken hayretle sordum ama kâğıdın yanmadığını fark ettiğimde şaşkınlığım ikiye katlandı.

"Bu gerçek alev değil," dedi Al, sonra beni itti. "Git!"

"Hey!" diye bağırdım ama ciğerlerim sıkıştı ve hat beni aldı. Neredeyse saçma bir çabuklukla karanlık, alçak tavanlı bir odada yeniden var oldum. Havasızdı, ışık bir dizi elektronik ekipmandan geliyordu. Kokmuş çorapların ve çok fazla meşguliyet gibi görünen şeylerin kokusunu alabiliyordum. Duvarlar kül blok boyalıydı ve küf kokusu vardı. Düz kahverengi halı, çimento gibi hissedilen şeyin üzerine serilmişti. Metal ve ahşap raflar yerden tavana kadar uzanan koridorlar oluşturuyordu ve hepsinin üzerinde telle bağlanmış tahta kasalar vardı.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım. Nick'in annesinin bodrumunda mıyım? Ama sonra bunun daha çok Dönüş sırasında filtrelenmiş hava ve şişelenmiş su ile yaptıkları biyolojik sığınaklardan biri olduğuna karar verdim.

"Al, seni çağırıyorum," diye seslendim ve bu küçük davetle birlikte onun ağır varlığının yanımda var olduğunu hissettim. Alçak sesle, zevk ve tatmin dolu bir hırıltı çıkardı. Tam ortama gitti ve yaktı. Onun ne hissettiğini biliyordum ve kendime lanet ettim. Bana güvenip güvenemeyeceğini bilmemenin heyecanıydı bu.

"Burası olduğuna emin misin?" Yanımda Al varken kendimi küçük hissederek nefes aldım.

Al elini kaldırdı, sabit parmağıyla eski bir askeri karyolada uyuyan buruşuk bir şekli işaret etti. "Git yakala onu, kaşınan cadı," diye kulağıma üfledi ve içimdeki yanma hissi ikiye katlandı. "İlk cinayetini işlediğini göreyim."

Mecazi anlamda konuştuğunu biliyordum ama Jenks'in vahşi yaşam programlarındaki dişi aslanın yavrularına avını düşürme alıştırmaları yaptırmak için avını yaralamasını hatırlamadan edemedim. Çenem sıkıştı ve bu düşüncüyü kendimden uzaklaştırdım. Nick, kışını militan Weres'lerden kurtardıktan sonra yalan söylemiş ve beni hapse attıracak bir dolandırıcılık yapmaya çalışmıştı. Ona hiçbir şey borçlu değildim, saygımı bile. Onu kaçırarak değildim ya.

İlerledim, spor ayakkabılarım küflü halının üzerinde sessizdi. Nick horluyordu. Derin bir nefes aldığında durdum, gözlerini açtığında kaşları çatılmıştı, tavana bakarken hareket etmiyordu. "Kahretsin," diye nefes aldı ve yanık kehribar kokusunun bizi ele verdiğini fark ettim.

Kendimi harekete geçirerek ona doğru atıldım, yatağına kondum ve onu orada kıstırdım. Beni üzerinden atması çok kolay olacaktı ama atmadı, kahverengi gözlerini kocaman açmış, şok içinde bana bakıyordu. "Selam, Nic-k," dedim *k*'ye sertçe vurarak. "Nasıl gidiyor dostum?"

Yorganın altında gizlenirken, ellerinin hareket ettiğini hissettim, bir şeye yöneldiğini tahmin ediyordum. "Sen," dedi, gözleri arkamda Al'a kaydı.

"Ben," diye seslendim, yastığına doğru hareketini durdurmak için ağırlığımı kaydardım. "Bu Al ve tabii ki sen de sıçansın." Yüzüne birkaç santim yaklaşarak eğildim. "Hepimizin burada bir arada olması ne kadar hoş, değil mi? Bana bir iyilik yap. Ayağa kalkma. Orada otur ve dinle, belki Al'ı buradaki küçük fare deliğindeki her şeyi çalmaması için ikna edebilirim."

"Seni kaltak!" Nick tükürdü. "Yine yaptın! Evime bir iblis getirdin!"

Yüzüm buruştu. "Evet, ama bu sefer bilerek yaptım."

Al'ın "Tiptoe Through the Tulips" şarkısını mırıldandığını duyabiliyordum, arkamdaki sandıklardan kim bilir neler çıkarırken küçük keşif mırıltılarıyla noktalanıyordu. Nick'in dairesini görmüştüm. Son sığınağında sakladığı şey muhtemelen paha biçilemezdi.

"Beni nasıl buldun?" dedi, kaşları öfkeyle çatılmıştı.

Parmağımı Al'ın ona verdiği yara izinin üzerinde gezdirmek için saçlarını geriye ittim. "Nasıl sanıyorsun? Ne zaman uyuduğunu biliyor.

uyandıgında."

Al köşeden ses tonunu değiştirdi. "Uslu dur yoksa kafanı koparırım."

Nick beni iterek ayağa kalktı. Elinde bir muska vardı. Al tısladı ama ben ondan çok öndeydim, saati kaptım ve kordonundan tutup Nick'in yumruğuna doğru salladım.

Nick küfrederek tılsımı düşürdü ve ben de tekmeleyerek uzaklaştırdım. "Dokunma ona, Al!" İblis tılsıma doğru yöneldiğinde onu uyardım ve Al durup öfkeyle bana baktı, ta ki tılsımdan iblis büyüklüğünde bir balon yükselene kadar. Eğer biraz daha yaklaşsaydı, yakalanacaktı.

"Bunun bir tuzak olduğunu biliyordum, kaşınan cadı," dedi iblis ama sonra dairenin içinde beyaz bir ışık patladı. Halının yandığı yerde beyaz bir kül diski bırakarak balonun söndüğünü hissettim. "Ama ölümcül olduğunu bilmiyordum," diye devam etti ve ben de o sümüklü insanı tokatlama isteğimle savaştım. Nick beni istemişti, Al'ı değil.

Nick fırladı ve içgüdülerim devreye girdi. Onu belinden kavradım, yere düşmeden önce bıraktım, sonra ayağa kalktım ve ortasına bir ön tekme attım. Nefesi kesildi ve karnını tuttu. Harika, üzerinde iç çamaşırı vardı. İç çamaşırlı erkeklerle tartışmaktan nefret ederdim. "Ayağa kalk!" Yukarıda kimsenin olmadığını umarak bağırdım.

Al bir sandığı karıştırırken, "Ohhh, güzelmiş, küçük çekirge," dedi.

Al'ı görmezden gelerek Nick'i ayağa kaldırdım ve yatağa geri ittim, dizlerinin üzerine çökmüştü, ayakları yerdeydi. "Zavallı Nicky," dedim hava almak için çırpınırken. "Balon yapamazsın çünkü seni içine iterim. Bir çizgiye dokunamazsın çünkü biz senden daha iyiyiz. Ve senin perin gitti. Nerede olduğunu hiç merak etmiyor musun? Yoksa onu bizi gözetlemesi için mi gönderdin?"

Nick başını kaldırdı, kulakları kıpkırmızıydı ve sadece tek bir nefes alabilmişti. "Ne istiyorsun?" diye hırıldadı. "Bir şey istiyorsun, sürtük, yoksa burada olmazdın." Kamburlaşarak Al'a ters ters baktı. "Dokunma ona!"

Gözümün ucuyla Al'ın çok borulu bir enstrümanı dudaklarına götürmesini izledim. Eski görünüyordu ve her zamanki eldivenlerinden arınmış parmaklarıyla birkaç nota çaldı, sonra dikkatsizce sandığa geri attı. Nick irkildi ve ben de bir sesle onun dikkatini tekrar kendime çektim.

onu duvara doğru itti.

"Seni istiyorum," dedim sorusunu yanıtlarken. "Ya da daha spesifik olarak, senin iğrenç, sinsi, hafif parmaklı becerilerini istiyorum. İş ister misin?"

Nick başını kaldırdı -ona o kadar sert vurmamıştım- ve sanki ona üstünlük sağlamışım gibi gülümseyerek sandalyenin üzerindeki pantolonunu işaret etti. Temkinli davranarak pantolonu ona fırlatmadan önce ceplerini kontrol ettim. "Doğru," dedi bir ayağını, sonra diğerini içeri iterken. "Sana neden yardım edeyim ki?"

Arkamda Al'ın dramatik bir şekilde iç çektiğini duydum. "Sana söylemişim, kaşınan cadı. Bana bırak. Şiddet çok daha hızlı işliyor."

Nick'in fermuarının sesini duyunca gözlerim seğirdi. "Oh, yapacak," dedim, gerginlik daha da artmıştı. "Karşı koyamayacak."

İzin istercesine kaşlarını kaldıran Nick, süt sandığının üzerinde duran küçük başucu lambasını yaktı. Başlangıçlarımızı hatırlatan yara izleri görünür hale geldi. "Senin için bir iş yapmıyorum," dedi onları gizlemek için üzerine kabaca beyaz bir tişört geçirirken. "Şeytanına tasma takmış olman umurumda değil."

Al homurdandı ve iyi polisi oynamaya devam etmesini umdum. Belki de daha sert olmam gerekiyordu.

"Al tasmalı mı? Doğru," dedim kalçamı dikleştirerek. "Açık artırmada bana b i r oda satın almamamın tek nedeni seni istememem."

Nick duraksadı, kollarını ekose gömleğinin kollarına sokarken bana baktı. Uzun parmakları hünerli bir şekilde hareket ederek alçak tavanlı odada önümde durdu ve en alttaki dört düğmeyi ilikledi. "Bir iblis olduğunu kabul ediyorsun," dedi ısırarak.

Yüzüm yandı ve sessiz kaldım.

"Ne istiyorsun?" Nick yığından bir çift beyaz çorap çekip yatağına oturdu.

Al yine bir şeyler karıştırıyordu ve onun mırıldandığı kıyamet öngörüsünü görmezden gelerek, "Bir şey çalmama yardım etmeni istiyorum," dedim.

Nick, her zamanki gibi dişlerini emdi ve bana baktı. "Ne?"

"Ne" derken "affedersiniz" demek istemedi. Ne çalmasını istediğimi kastediyordu ve bir titreme yükseldi ve düştü. Onu neredeyse yakalamıştım.

Nick cevap vermemi bekledi ve ben cevap vermeyince, ulaşamayacağı bir yerde duran botlarını işaret etti. "Yeterince makul," dedi. "Bundan benim çıkarım ne olacak?"

Gülümseyerek bağcıklarına dokundum, içlerindeki tılsımlı gümüşü hissettim. Güzeldi. "Hiçbir şey," dedim bağcıkları çözüp ilk botu ona fırlatırken. "Hiçbir şey alamayacaksın. Hiçbir şey."

İkinci botu ilkinin yanına, dokunulmadan indi. Alçak karyolada oturan Nick dirseklerini dizlerine dayadı ve dağınık saçlarının arasından bana baktı. Olası kaçış yolunu bulduğum için içinde neredeyse gizli bir hayal kırıklığı vardı ve neredeyse durumu yeniden değerlendirdiğini görebiliyordum. "İşaretimi kaldır da bir düşüneyim," diye homurdandı.

Al öne çıktı ve ben bağcıkları ona uzatırken, "Bu benim izim, onun değil," diye mırıldandı.

"Yani benim yerime sana bir işaret borcu var," dedi Nick. Gergin yüzü bana döndü. "Eminim bir gecede ondan kurtulabilirsin Rachel. Yoksa hizmetlerin için ücret almıyor musun?"

Onu iterken Al'ın elini kolumda hissetmedim bile. Kendimi Ivy gibi hissederek, kendinden emin, kontrollü ve dünyanın sonuna kadar kızgın bir şekilde ona doğru yürüdüm. *Az önce bana sürtük mü dedi? Yine mi?* "Senin iğrenç küçük işaretini almayacağım," dedim, deneseydim biraz zarar verebilecek kadar yakındım. "Hâlâ üzerime yapıştırdığından kurtulmaya çalışıyorum."

Beni etkilediğini anlayan Nick gülümsedi. "Konuşacak bir şeyimiz yok. Çık dışarı."

İşler iyi gitmiyordu. Belki de Al haklıydı ve kötü polis olmak içimde yoktu.

Al neşeyle ellerini birbirine sürtüyordu ve bunu yapamazsam gerçekliği terk edeceğime dair verdiğim söz başıma yıkıldı. "Sana söylemiştim!" diye bağırdı. "Duvarlarının ne renge boyanmasını istiyorsun Rachel? Onu hemen yakala ve bu işi bitir."

Nick'in yüzü çirkinleşti ve ben de elimi kaldırdım. "Bana borçlusun, Nick."

Bağciksız bir botu kaparak ayağını sertçe içine soktu. "Sana hiçbir şey borçlu değilim."

"Bunu nasıl anladın?" Elim kalçamda, karşılık verdim.

Ayağını diğer botun içine soktu. "Odak mı?" diye alay etti. "Onu bana sen gönderdin!" Yüksek sesle söyledim.

"Öldüğünü sanmıştım!" diye bağırdı.

"Ve sen hiç kontrol etme zahmetine girmedin!" Ben de dedim ki.

"Benim sorunum değil!"

Al kabile maskelerini denerken kıkırdadı ve ben kaşlarımı çattım.

Tartışmamızı izledi.

"Onu geri almak zorundaydım," dedi Nick suratını asarak. "Zaten meclise söz vermiştim."

"Onun yerine beni onlara verdin," dedim acı acı. "Alcatraz'daydım, Nick. Bana lobotomi yapmak istiyorlar. Yiyeceklere büyü yapma yeteneğini engelleyen bileşikler katıyorlar. Sana hiçbir şey borçlu değilim."

Ayağa kalktı ve bir pişmanlık belirtisi görerek kollarımı göğsümde kavuşturdu. Eğer kapıya doğru gidiyorsa, kendini yine yerde bulacaktı. "Belki bana yalan söylemek senin için kabul edilebilir bir şeydir," dedim. "Ve belki de ibislere benim hakkımda bilgi satmak sorun değildir. Ve belki de başına gelen her şeyi hak eden saf bir enayi kızdım." Sesim yükseliyordu ama elimde değildi. "Ama eğer senin için öyleysem, öyleydim. Başka bir şey olduğumu düşünmek benim hatam."

İncinmiş bir kız arkadaş gibi konuştum ve bundan nefret ettim. Bu işin peşini bırakacağımı sanmışım ama görünüşe göre bırakmamışım.

"Bu saçmalıklar sayesinde bir şey öğrendim Nick," dedim kendimi sakın olmaya zorlayarak. "İnsanlar sana gerçekte olduğun gibi değil, seni gördükleri gibi davranıyorlar. Diyelim ki sen haklısın. Diyelim ki buradaki kötü adam benim ve sen de istismar edilen zavallı insansın. Olmak istediğin kişi bu mu? Çaresiz insan? Çünkü ben seni öyle görmüyorum. Ve eğer ben mantıksız ve acımasız büyük kötü cadı isem, o zaman ben de öyle davranacağım."

Bir yıldır biriktirdiği hayal kırıklığı su yüzüne çıktı ve ben ona doğru gelirken gözleri büyüdü.

Yumruğumu engellemek için bir elini kaldırdı ve ben de onu duvara doğru iterken kendi kolunu çenesinin altından geçirerek tutuşumu değiştirdim. Boşta kalan elimle hayalarını bulduğumda irkilerek dondu kaldı. O kadar çabuk bitti ki Al gülmeye başladı.

"Hâlâ bana bir şey borçlu olmadığını mı düşünüyorsun?" Yüzüne birkaç santim yaklaşarak bağırdım ve biraz sıktım. Tamam, belki kötü polis olabilirdim.

"Ah," dedi, hızlı hızlı nefes alırken göğsünden ayrı hareket etmiyordu. "Bırak beni, Rachel."

"Neden?" Dedim ki. "Onları kullanmıyorsun!"

Nick nefes nefese, "Sana yardım etmiyorum," dedi. "İstersen gidip bir ibisle yatabilirsin, umurumda değil."

Arkamdan Al kıkırdadı. "Alınma ama bu çok daha

eğlenceli."

Demek istediğimi anlattıktan sonra bıraktım ve ulaşamayacağı bir yere geri çekildim. İçim titriyordu ama henüz pes etmeye hazır değildim. Hem de hiç. "Sen sandığın adam değilmişsin," dedim. "Olağanüstü hırsız mı? Evet, öyle. İyi o zaman. Gidip Rose'la konuşacağım. Zaten ona gitmeliydim. Hadi, Al. Nick'in buna cesareti yok."

"Rose?" Al, açık bir sandığın etrafından bana bakarken şaşkınlıkla "Rose" dedi.

"Evet, şu şey olan yerdeki kız mı?" Nick'e sırtımı dönerek odanın ortasına gittim ve dışarı çıkabilmek için Al'ın bana katılmasını bekler gibi durdum. Sahte olmayan bir öfkeyle alay ettim, "Karşılaştığım tek hırsızın sen olduğunu sanmıyorsun, değil mi? Turn elması? Ya da İngiltere'nin lod taşı? Onları kim kaldırdı sanıyorsun?" Bunları uyduruyordum ama elmas da lodestone gibi efsaneviydi.

Ne demek istediğimi anlayan Al bana yaklaştı. "Sen çok yönlü kaşınan bir cadıydın," diye mırıldandı ve dudaklarını kulağımdan uzaklaştırmak için parmaklarımı oynattım.

Nick ise duraklamıştı. "Onları kimse kaldırmadı," dedi yüzünde şüpheyile. "Tam ait oldukları yerdeler, bir hamamböceğini öldürecek kadar güvenlik altındalar."

Parlak bir şekilde gülümsedim. "Eminim haklısındır. Al? Sadece birkaç saatimiz var."

"Çok doğru!" dedi parlak bir sesle ve ben de kolumu onun koluna doladım, bir ayağımı diğerinin arkasına atarak onunla birlikte poz verdim. Tanrım, Nick'i manipüle etmek kardeşimden daha kolaydı.

Sıranın bizi aldığını hissettiğimde kalbim çarptı ve bir an paniğe kapıldım. Bu sayılmazdı. Eğer Al anlaşılmayı bitiremeden beni buradan götürürse, sayılmazdı!

"Bekle!" Nick'in sesi ince bir şekilde geldi ve Al'ın küfrettiğini duydum, ama Nick'in uzun, hassas elini şüpheyile uzatmış bir şekilde orada durduğunu görmek için tekrar var olduk. İçimde bir adrenalin ve cinsel heyecan dalgası yükseldi. *Kahretsin, bundan tahrik olmuyor muyum?*

Al bunu hissetmiş olmalıydı, çünkü daha yakına eğildi, eli yan tarafımda kıvrıldı, sonra sırtımda hafifçe geri çekilerek beni titretti. "Kaosun tatlı annesi," diye nefes aldı. "Rachel, sen gerçekten de bizden birisin. Güneşte zaman geçirin. Sen fazladan

bekleyin."

Dudaklarımı yalayarak ayakta durdum, hareket edemiyordum. Kasıklarımındaki kan daha da azalmıştı ve dişlerimi sıktım. Lanet olsun, bir blöf oyununda Nick'i yenerek tahrik olmuyordum!

Öyle miyim?

"Olay nedir?" Nick ihtiyatla sordu, bana o kadar yakından bakıyordu ki aklımdan neler geçtiğini bilip bilmediğini merak ettim.

Yutkunarak Al'dan uzaklaştım. "Trent'ten bir şey çalmak istiyorum." *Bu sefer toynaklarından başka bir şey.*

Al geri çekildi, benim bu küçük cadım hakkında mutlu bir şekilde mırıldanıyordu. Nick beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Laboratuvar mı, ofis mi, yoksa yaşam alanı mı?"

Kahretsin, sanırım onu yakaladım! Zorunlu bir sidik yarışı olacaktı ama o yapacaktı. "Hırsızın seçimi, sadece yaşam alanı değil."

Nick çöpten bir çift bağcık aldı ve bir botu bağladı. "Neden onun odaları değil?"

Omuz silktim, iki adamdan da uzaklaştım. "Yapmayacağıma söz verdim." "Bir kişiyi alabilir miyim?" Nick sordu ve ben geri çekildim.

"Hayır. Bir şey. Ne olduğu umurumda değil. Trent'in bodrumunda dünyayla paylaşmadığı ne olduğunu benden daha iyi bileceğini düşündüm. Utanç verici ve sansasyonel bir şey olmalı. Geri istediği ama sahip olduğunu kabul etmek istemediği bir şey."

Nick ikinci botunu burgu kravatla bağlarken başını kaldırıp baktı. "Şantaj mı? Cadılar meclisini senden uzaklaştıracak ya da sen bunu halka açıklayacaksın?" Başını salladı. "Seni öldürür."

"İşte bu yüzden ona fırsat vermeden geri veriyorum," dedim. Trent'in beni öldüreceğini sanmıyordum. Eğer ölürsem, gözden düşmüş ve dışlanmış bile olsam, biyolabları manşetlere çıkar.

Nick bana inanamayarak baktı. "Sırf geri verebilmek için çalmamı mı istiyorsun?"

"İşte benim kaşınan cadım," dedi Al iç çekerek. "Nicholas Gregory Sparagmos, bu odadaki her şey için işaretini geri alacağım."

"Yalnızca listede yer almazsam," diye karşılık verdi ve Al hayal kırıklığıyla yüz hatlarını buruşturdu.

"Lanet olsun."

"Bu bir eşek şakası, Nick," diyerek konuyu tekrar kendime getirdim. "Bilirsin işte, eğlence olsun diye. Trent Cuma günü belediye başkanlığına adaylığını açıklayacak. Basın da orada olacak. O zaman geri vereceğim."

Yüz ifadesi aydınlanan Nick başını salladı. "Suç duyurusunda bulunacak."

Nefesim kesildi. "Sadece gerçekten şanslıysam," diye mırıldandım.

Nick bana baktı, söylediklerimi okudu ve yalan söylemediğimi anladı. Ona ihtiyacım vardı ve bu tek başına yeterliydi. Beni sevdiği ya da yardım etmek istediği için değil, iş bittiğinde ona borçlu olacağım ve bunu asla unutmama izin vermeyeceği için.

Hâlâ bir hayırın üzerinde dengede durarak bana baktı. "Burada ne elde ettiğini anlamıyorum," dedi.

Gülümseyerek öne doğru yürüdüm, kollarımı boynuna dolayarak yavaşça ilerledim ve ona doğru eğildim. "Çünkü sen bir hırsızısın Nicky," diye fısıldadım, dudaklarımı kulağına yaklaştırarak. Geri çekilerek ona bir öpücük verdim. Ölü gibiydi. Orada hiçbir şey yoktu. Ne nefret, ne öfke, ne de sevgi. Hiçbir şey yoktu. Umurumda değildi. O bir amaç için bir araçtı. Başka bir şey değildi.

Dudaklarımız ayrıldı ve ben bekledim. Yüz ifadesinden bu işin bittiğini anladığımı görebiliyordum. Ve bir şekilde bu ilişkimizi hiç beklenmedik bir seviyeye taşıdı. *İş*.

"Tam olarak neye ihtiyacın olduğunu biliyorum," dedi ve ben de gülümsedim.

Yirmi dokuz

Iderin bir nefes aldım, bahçenin nemli havasını içime çektim ve sanki öğleden sonrasının altın rengi sisi içimde birikmiş, sarı ve girdaplı gibi hissettim. Günün bu erken saatinde havada bir parça serinlik vardı.

Jenks'in hâlâ yanmakta olan kütüğünün tadı bana sonbaharı hatırlatıyordu. Aylarca yanabilirdi, Jenks'in kalp acısını yavaşça silerken kökleri yeraltında yanıyordu. Yine de evde ve bahçede olmak iyi hissettiriyordu.

Cincinnati'nin banliyölerinde olduğumu bana hatırlatan tek şey arabaların belli belirsiz tıslamasıydı; geri kalan her şey sessizdi. Jenks'in ailesi yastaydı ve bahçe boş görünüyordu. Elimde b i r avuç ceviz dalı vardı, hâlâ yeşildi ve yeni yaprakları vardı. Bu sabah son kabuk kazıntılarını yeni bir acı muskası yapmak için kullanmıştım. Bu geceki kaçış için tam olarak neye ihtiyacım olacağından emin değildim ama acı muskaları iyi bir bahisti. Özellikle de Pierce'ın sayesinde bir silahım yoksa.

Yavaş ve kışkırtıcı hareketlerle yıpranmış arka bahçe basamaklarını çıktım, cadılar meclisinin bana ateş etmesini göze alarak, ama muhtemelen Vivian cadılar meclisindeydi ve Brooke'u bir iblise nasıl verdiğimi anlatıyordu. Şimdiye kadar perileri de duymuş olmalıydılar. Ceri, bu sabah Nick'le birlikte bindiğim taksiyle giderken hayatta kalanları da yanında götürmüştü. Görünüşe göre henüz görmediğim ve Jenks'in de bilmediği bir peri hariç hepsi.

Elim kapıda, omzumun üstünden bahçeye baktım ve beş santim boyundayken ne kadar tehlikeli olduğunu hatırladım. Bana kalırsa periler ve cinler Inderland dünyasının Arnold'larıydı. Birden tedirgin oldum ve sanki biri beni izliyormuş gibi hissederek görünmez ley hattına baktım. Gözlerimi kaldırdığımda Bis'in çan kulesinde uyuduğunu gördüm. Ürkerek, sanki yatağın altındaki canavar verandamın altına yerleşmiş gibi içeri daldım.

Kapı arkamdan çarparak beni zıplattı ve koşu ayakkabılarımı tekmeleyerek çıkardım.

sonunda bana bağıracaktı. Arkamı kalın tahtaya yaslayarak ana kapıyı kapattım ve bakışlarım hâlâ Ivy'nin koltuğunda duran minik oklara takıldı. Daha dün müydü?

Ivy ve Nick'in mutfaktaki yumuşak atışmaları rahatlatıcıydı. Trent'in ek binalarının planlarını şehrin kamuya açık dosyalarından indirip çıktısını aldıklarından beri bunu yapıyorlardı. Ivy güvenli bir sunucudan geçtiği ve indirmenin fark edilmeyeceği konusunda ısrar ediyordu ama artık birilerinin listesinde olduğumuzdan emindim.

Elimde dallar, mutfağa gittim, onları Ivy'nin büyük masasında, aralarında inşaat planları, oldukça sakın bulduğumda huzurum arttı. Nick ve Ivy onları değiştiriyor, şehirde dosyada olanları inşaat alanında gerçekte olanlarla eşleştirmek için değiştiriyorlardı. Bantlanmış sayfalar masayı kaplamıştı ve Ivy'nin eşyalarının çoğu daha fazla yer açmak için yere yığılmıştı.

Ben içeri girdiğimde sadece Pierce başını kaldırmış, elinde bir bardakla buzdolabının önünde duruyor ve su sebiliyle oynuyordu. Masada, bir kameranın küçük bir yeriyle ilgili tartışma devam ediyordu. Ivy'nin gözleri kararmış, hareketleri hızlanmıştı ama kendini kaybetmek için en büyük sebebi olan boğucu bir hali yoktu. Karanlık ruh hali Nick'i rahatsız etmiyordu ve bir noktayı şiddetle tartışıyor, onun işaretlerini silip kendi işaretlerini yazıyordu. Yeni alçısının beyaz parıltısı, burnu kesilmiş bir çorap olabilecek siyah esnek bir kumaşla kaplanmıştı. Alçılı olmanın onu yavaşlatmayacağından hiç şüphem yoktu.

Jenks kâğıdın üzerinde durarak izledi. Burada olmasına şaşırmıştım ama bahçe muhtemelen çok acı vericiydi. Klasik Peter Pan pozu, kollarını ortasına koyarak kamburunu çıkarmış ve kanatları sırtına yaslanmıştı. Jax, yine dönmüş ve Nick'in omzunda oturuyordu, daha iyi görünmüyordu.

Dallarımı ortadaki tezgâhın üzerine bıraktığımda Jenks başını kaldırdı, onları bana almadığı için içinde bir suçluluk duygusu belirdi. Gülümsedim ve siyah bir toz aşağıya süzüldü. Son kirli büyü kabına uzanarak onu ılık köpüklü suya batırdım.

"Peki ya o seviyedeki güvenlik?" Ivy kâğıda dokunarak, "Peki ya o kattaki güvenlik?" dedi. "Aşağıda kameralardan daha fazlası olduğunu biliyorsun. Büyü dedektörleri de var."

"Tink'in memeleri, Ivy," diye yakındı Jenks, kanatları canlanmıştı. "Ben bunun için varım! Uh, biz bunun için varız," diye düzeltti, Jax oğluna bakarken

kanatlarını kazıdı.

Nick kalemini yere atıp kaşlarını çatarak arkasına yaslanırken kuru bir sesle, "Bunu periler almış," dedi. "Güven konusunda gerçekten bir sorunun var vampir."

Ivy'nin gözleri kısıldı ve boynum karıncalandı. "Ben perilere güveniyorum. Sana güvenmiyorum."

Büyü kabını tuzlu su tekneimde hızlıca duruladım, ardından soğuk musluğun altında çalıştırdım. Bakırın iyi bir cilaya ihtiyacı vardı ama bugün değil. Pierce, ben onu kurumaya bırakmadan önce sessizce elimden aldı ve askıdaki bulaşık havlusunu çekip aldı. Ona hızlı bir gülümseme verdim. Bugün bana çok yardımcı olmuştu ve becerilerine daha derin bir saygı duymaya başlamıştım. Al'la çalıştığım zamanlara çok benziyordu, ama Pierce öğretmen rolü oynamakta o kadar aceleci davranmıyordu - ki bunu takdir ediyordum.

Arkamda, ortadaki tezgâhta üç tane kılık değiştirme iksiri duruyordu. Tamam, bunlar birer lanetti ama iksirleri hazırlarken tıpkı standart bir kılık değiştirme iksiri gibi davranmıştım; tek fark, Y sonucunu veren X maddesi yerine, benzemek istediğim kişiye ait odaklayıcı bir nesne kullanmıştım. Başka bir cadı için sonuç hiçbir işe yaramayan bir iksir olurdu, ama bir çizgiye dokunup sihirli kelimeyi söylersem, kanım - iblis enzimi kanım - işe yaramasını sağlardı.

Görünüşe bakılırsa Ivy, Jenks ve Nick de tekrar dışarı çıkmamız gerektiğini unutmuşlardı, bu yüzden onlar içeri nasıl gireceklerini düşünüp telaşlanırken ben de ateş altında kaçmak için lanetler uydurmuşum. Keşfedildiğimiz anda -ki keşfedilecektik- kilitli kapıların şifreleri değişecekti, bu yüzden lanet olası şifrelere ihtiyaç duymayacak üç kişi seçtim. Ivy bunu planlasa bile bir şeyler ters gidebilirdi. Al'in her zaman dediği gibi, şeytan ayrıntıda gizlidir.

Küçük şişedeki ilk iksir, Dr. Anders tarafından yazılan yeni ley-line ders kitaplarımdan birinin bir sayfasından hassaslaştırılmıştı. İkincisinde Ceri'nin parçalanmış çay fincanından bir parça, üçüncüsünde ise Trent'in bana gönderdiği Pandora tılsımından bir tutam saç vardı. İp, atının kuyruğundan yapılmıştı ve muhtemelen en iyi odaklanılan nesneydi. Ivy'nin kendininkini almasını sağlamak eğlenceli olmayacaktı.

Sadece üç lanetin olması Pierce'in gözünden kaçmamıştı. O gelmeyecekti. Zaten bu işi yürüten çok fazla insan vardı ve birinin evde kalıp Jenks'in çocuklarına bakması gerekiyordu. Ve o bir bebek bakıcısıydı.

Pierce kuru büyü kabını ortadaki tezgâhın üzerine astı ve Ivy

ayağa kalktı, buzdolabına giderken içinde cinsel bir baskınlık vardı. "Trent'in yerleşkesi senin pantywaist müzelerinden biri değil," dedi kapıyı çekip açarken. "Sen oraya hiç girmedin. Yedekli sistemlerinin üzerinde yedekli sistemleri var. Quen en az altı aydır periler üzerinde çalışıyor. Şimdiye kadar onlar için bir şeyler bulmuştur."

Kitaplarımı kaldırmak için ortadaki tezgâha çömeldim, çoğu iblis metni olduğu için kendimi hiç suçlu hissetmiyordum. Geçen Cadılar Bayramı'nda ona yeteneğimi gösterdiğim için Quen'de de muhtemelen doppelgänger tılsımları için bir şeyler vardı ama şu anda tezgâhta olanlar tılsım değil, lanetlerdi. *Na-na. Na-na. Na-a-a-a-a, na.*

Nick boğazını temizledi ve gerginliğin arttığını neredeyse hissedebiliyordum, ama alınganlık gösteren Jenks oldu. "Bana bunu yapamayacağımı mı söylüyorsun?" dedi beklenen öfkenin gölgesiyle.

Elinde portakal suyu, buzdolabını iterek kapatırken Ivy yumuşadı. "Hayır. İşler ters gittiğinde bir plan istiyorum diyorum. Bu Trent. İyi olduğunu biliyorum." Jax'e baktı ve yumuşak bir nefes verdi. "Ama Kalamack'la ikinci bir şansın yok." Arkasını tezgâha yaslayarak doğrudan kaptan içti, alçısı işi zorlaştırıyordu. "Değil mi Rachel?"

Büyük kitaplarımı kaldırırken ayağa kalktım, Trent'in ofisinde vizon olarak çalışmamın hatırlatılmasından hoşnut değildim. Omuz silktim ve Nick, "Senin planlarının doğası gereği kusurlu olması benimkilerin işe yaramayacağı anlamına gelmez," dedi.

"Kusurlu mu?" Ivy'nin parmakları, kabın çökeceğini düşünene kadar sıkılaştı.

"Çocuklar!" Açık şişelerin yanına üç kapak koyarak söyledim. İblis büyü. Bunun bedelini fazlasıyla ödeyecektim ama arkadaşlarımı kurtarmak için kara büyü kullanacaksam, kendi kıcımı kurtarmak için de kullanacaktım. "İkinizin de hoşuna gidecek bir plan bulabilir miyiz? Hava kararmak üzere."

Nick masum bir yüz ifadesi takındı, sonra da planlara odaklandı. Pierce bir gölgeydi, eşyaları sessizce tam olarak gitmeleri gereken yere koyuyordu. Ürkütücüydü ve bir beden kazanmadan önce bir yıldan uzun bir süre kilisede kaldığı için mi, yoksa beni her şeyi çıkarırken izlediği için mi çabuk öğrenmişti, bilmiyordum. Yine de yardımını takdir ettim.

Bileklerini kavuşturan Ivy mesafesini korudu ve sakinleşmek için ihtiyaç duyduğu boşluğu kendine bıraktı. "Bir şeyler ters giderse diye ikinci bir plan istiyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Rachel saldırı büyü kullanamaz, yoksa sonu gelir."

başını şimdi olduğundan daha fazla belaya sokabilir. Hedefi sevmedim bile. Bir tablo mu? Bana kendi emeklilik adanı finanse ediyormuşsun gibi geliyor Nick."

Nick planlara göz gezdirerek sadece köşelerini değiştirdi. "Trent'in zulasından bir şey alırsam, bu ucuz, kötü yapılmış bir tuval olmayacak," diye mırıldandı.

"O zaman neden çalışıyoruz?" Nick istediği sayfayı çevirdiğinde Jenks ayağa fırladı.

Ivy sustu ve Nick dişlerinin arasına bir kalem sıkıştırdı. "Rachel'a sor," dedi. "Utanç verici ama paha biçilmez olmayan bir şey istedi. Bu da tam olarak öyle bir şey." Kalemi çıkardı ve sandalyesinde hafifçe dönerek bana baktı. "On beşinci yüzyılda hiç kimse tarafından yapılmış ve Ivy, sen kafayı yemeden önce söyleyeyim, bunu hedef almamızın nedeni resmin Trent'e benzemesi ama aslında Karpatya dağlarındaki vahşi bir prens olması."

Yeni acı muskalarımı yerine koyarken Jenks omzuma kondurdu. Kanatları depresif bir maviydi ve bana dokunduğunda soğuktu. "Ben olsaydım, onu yakardım," dedi.

"Sanırım bununla gurur duyuyor," dedi Nick. "Kötü krallardan geldiğini düşünmesini sağlıyor." Kafasını kaldırıp, sanki hata yapıyormuşum gibi başını salladı. "Rachel, eğer şanslıysan seni hapse atacaktır. Hapishane, cadılar meclisinden *ya da* ondan korunmak anlamına gelmez."

Bilmiyor muyum? Kendimden emin bir şekilde dolabın kapağını güm diye kapattım. "Trent suçlamada bulunmayacak. Bu bir oyun, Nick. Eğlenmek için mi? Sen ilk arabana düz kontak yaptığından beri birbirimizden bir şeyler çalıp geri veriyoruz." *Tanrım, ya yanıyorsam?*

Jenks'in kanatları uğuldayarak canlandı ve üzerime yanan yaprakların kokusunu gönderdi. "Yüzüğünü alıp geri postaladığı zamanki gibi! Bunu nasıl yaptığını hâlâ bilmiyorum."

"Ya da toynaklarını çaldığım için," dedim, bir suçluluk duygusunun hemen ardından bir endişe dalgasının geldiğini hissederek. "Aynı şey ve geri verdiğim sürece..." "Suç duyurusunda bulunmayacaktı ama bu onun dikkatini çekecekti ve benim istediğim de buydu."

Ivy meyve suyunun son kalanını bir bardağa doldurdu ve kabı çalkaladı. "Bütün bunlar bir yana, bunu hiç duymadım," diye mırıldandı şüpheyle.

"Onun bodrumundaydı." Nick tekrar planlara döndü.

"Aktarıldı."

Pierce ve ben birbirimize bilmiş bilmiş baktık. *Ama bunu duymuştunuz?* Sessizce sorguladım. "Bir süredir gözün üzerindeymiş gibi görünüyor," dedim, tezgâhtaki kullanılmış bitki parçalarını elime alıp fırçalarken.

Nick bana yüzünün sadece yarısını kullanan tanıdık bir gülümseme verdi. "Var.

Bir servet değerinde."

Elinde bardak, Ivy gergin bir kavgacılığın resmiydi. "Az önce değersiz olduğunu söyledin."

Nick, "Değersiz ama Trent için kamuoyundaki imaj paradan çok daha değerli," dedi.

Pierce öne doğru eğildi ve kulağıma doğru nefes alarak, "Onun hikâyesine pek itibar etmiyorum," dedi.

Tenime değen nefesi ve Jenks'in diğer tarafımdaki kanat cereyanı uyarısıyla bir ürpertiye bastırdım. Ne yazık ki onunla aynı fikirdeydim ve Jenks'e bunun bende olduğunu mırıldandıktan sonra bir el bezini ıslatmak için döndüm. Sırtımı Nick'e dönerek, "Peki... eğer kuşaklardır Trent'in bodrumundaysa, sen bunu nasıl öğrendin?" diye sordum.

Nick sessizdi. Döndüm, bana masumca bakarken çenem gerildi. Çok masumca. Gözleri düştü ve Jenks işaret ederek boğazını temizleyince nabzım hızlandı. Nick sonunda kâğıtları karıştırarak, "Doğru soruları sorduğunuzda duyduklarınız şaşırtıcı," diye mırıldandı. "Arkamdan çekilir misin Ivy? Beni ürkütüyorsun."

Yüzümdeki alaycı ifadeyle, bezi orta tezgahın üzerinde gezdirirken Ivy ile bakıştık. Yavaşça hareket ederek Jax'in önünde durdu ve elindeki bardağı Jax'in kenarda hesapladığı miktarın tam üzerine koydu. "Eğer bizi geçmeyi aklından bile geçirirsen..." diye tehdit etti ve Jax korkuyla yeşil bir toz döktü.

Nick iki parmağı ve bir başparmağıyla bardağını hareket ettirdi, son çeyrek santimini de düşürdü ve neredeyse dökülmesine neden olacak bir gümbürtüyle vurdu. "Tabloyu alabilirsin," dedi, başını kaldırırken saçlarını gözlerinden savurarak. "Peşinde olduğum şey bu değil."

Nabzım hızlı atıyordu, elimde nemli bir bezle ortadaki tezgâhla aramızda durdum. "Neyin peşindesin? " diye sordum ve Jenks onaylarcasına kanatlarını mırıldandı.

Nick'in gözleri bana bakarken sakın bir mavilikteydi. "Temiz bir sayfa."

Pierce yüzünü buruşturdu ama Jenks omzumdan fırlayıp tozunu gümüşe çevirirken ben sadece güldüm. "Hayal kurmaya devam et, sıçan çocuk," diye havladı. "Kahvaltıda peri osuruğu yediğimizi mi sanıyorsun?"

Ivy bilgisayarının önünde oturuyordu. Kaşlarını çatmış, beni daha da huzursuz hissettiriyordu. Havluyu lavabonun üzerinde sallayarak musluğun üzerine örttüm ve arkamı döndüm. Nick'i tanıyordum. Pierce, Nick'in bunu benim gözüme tekrar girmek için yaptığına inanabilirdi ama Trent'in yerleşkesine girdiğimizde Nick kendi kişisel gündemine bir şeyler ekleyecek ve bu numarayı genç çift köpek cesaretinden büyük hırsızlığa taşıyacak bir şey çalacaktı. Bunu biliyordum. Jenks biliyordu. Ivy biliyordu. Ve eğer bunu bilirsek, ona göre plan yapabilirdik. *Aptal eski erkek arkadaş.*

Trent ve meclisi bir araya getirmeli ve geri adım atmazlarsa kirli çamaşırlarını halka açıklamakla tehdit etmeliydim. Trent, dikkatini çekecek kadar sansasyonel ve beni öldürmeye çalışmayacağı kadar masum bir kapı ödülüm olmadığı sürece buluşmayı kabul etmezdi.

"Sana tuvalini getirebilirim," dedi Nick, sesi eşitti. "Tek yapman gereken beni ana yerleşkeye sokmak. Gerisi kolay."

Hepsi bu mu? Çatal-bıçak çekmecesinde bir parmak çubuğu buldum ve emniyet mührünü keskin bir hareketle kırarak çekmeceyi kapattım. "Seni içeri sokabilirim," dedim parmağımı sokup ucuna kan masajı yaparak iblis doppelgänger lanetlerini çağırdım. "Yaptım. Tekrar yapabilirim."

Nick iç çekti. "Bir peyzaj kamyonu ile halka açık alanlara gizlice girmekten bahsetmiyorum. Bodrum katındaki laboratuvarlarda yüksek teknoloji ile güvenlikten bahsediyorum."

Ivy homurdandı ve ben de ona alaycı bir yüz ifadesi takındım. "Sonsuza dek sürececek bir oyun oynamıyorum Nick. Bizi içeri sokabilirim." *Ve dışarı.*

"Endişelendiğim şey dışarı çıkmak," diye mırıldandı Pierce.

Omuz silktim ve ilk şişeye düşen üç kırmızı damlayı saydım. Bir yıkama gibi, yanık amber kokusu üstten sızdı. *Lanet olsun!* Pierce dışında kimse fark etmeden şişenin kapağını kapattım. Ivy çıldıracaktı. Ama en azından doğru yaptığımı biliyordum.

"Ne zaman dışarı çıkmadım ki?" Belki biraz fazla gururlu bir şekilde söyledim. Elbette, her zaman dışarı çıktım ve bu bana her seferinde pahalıya mal oldu.

Nick planlarından başını kaldırmıyordu. "Her şeyin bir ilki vardır.

her şey."

"Haklısın," dedi Jenks, kulağımın dibinde mırıldanarak saçlarımı önünden çekmemi istedi. "Seni bir daha mutfağımızda göreceğimi hiç sanmıyordum. En azından dışarıda değil."

Yeşil şeyler kokarak yere indiğinde gülümsememe engel olamadım. "İyi misin?" Ivy Nick'le bir perinin tespit edilmekten kurtulmak için ne kadar hızlı uçuşması gerektiği konusunda tartışmaya başladığında sordum.

"Ben iyiyim," dedi, hazırladığı taslak ölüyordu. "Karnım ağrıyor, hepsi bu."

Midesi ağrıyordu. Tanrım, karısı gideli bir gün bile olmamıştı ve o çalışmaya çalışıyor, belki de bahçedeki acıdan kaçmaya çalışıyordu. Diğer iki iksiri çağırmayı çabucak bitirip kapaklarını kapattıktan sonra bir kenara koyarken kalbim kararmış gibiydi. Matalina'nın külleri henüz soğumamışken bunu yapmak doğru gelmiyordu ama Jenks dikkatini dağıtacak bir şeyler bulmaya hevesli görünüyordu. Trent yarın Fountain Meydanı'nda belediye başkanlığına adaylığını açıklayacak olmasaydı bunu *hiç* yapmayacaktım. Bir medya sirkinin ortasında çaldığımız şeyi geri vermek için mükemmel bir fırsattı.

Jenks kaşlarını çatmış üç şişeye bakıyor, bakışları sanki hangisinin geride kalacağını merak ediyormuş gibi Ivy ve Pierce'a gidiyordu.

"Bundan hoşlanmadım," dedi Jenks omzumdan usulca, ben hafif yanık kehribar kokusunu uzaklaştırırken. "Nick'in bundan bir çıkarı yok. Kötü şöhret bile değil."

"Ben de ona güvenmiyorum," dedim, herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle. "Bu yüzden Ivy de bizimle geliyor. Ona bakıcılık yapacak."

Ivy gülümseyerek kadehini selamlamak için eğdi ama Nick kustu. Pierce'ın yüz ifadesi karardı, bir protesto oluştu. Nick ise daha hızlıydı.

"Ivy gelmiyor," dedi hararetle. "Bu yakalanma riskini yüzde seksen oranında artıracak."

Ivy sinirlendi. "Bizi yakalatacak kişi ben olmayacağım, seni enfekte kan pıhtısı."

Pierce, "Kalamack'ın kalesinin göbeğine bensiz gitmiyorsun," dedi. "Babası hain, güvenilmez bir solucandı ve Trent de aynı."

Nick'e, "Geliyor," dedim. "İşe yaramasını sağla, dahi." Sonra Pierce'a, "Bana bilmediğim bir şey söyle. Al'ın kızacağından endişeleniyorsun ve Al sana zaten kızgın. Sen kalıyorsun. Sen

kara büyü için çok hızlı ulaşır ve bu hem Ivy'yi hem de beni kurtarmış olsa da, şimdi onu kullanmak beni bir Inderland hapishanesine ya da daha kötüsü, öbür dünyaya götürecektir."

"Sihrimi nasıl kendime saklayacağımı bildiğimi düşünüyorum!" Pierce öfkeyle söyledi.

Mutfağa doğru adım atarak tam karşısına geçtim ve ellerimi kalçalarımın altına koyup eğildiğimde Jenks'in uzaklaşmasına neden oldum. "Hayır," dedim sertçe. "Üç gündür sana katlanıyorum. *Çok uzun* üç gün boyunca seni izledim!" Dedim ve sonra sesimi tekrar alçalttım. "Sen benim hayatımı kurtardın. Ivy'nin hayatını kurtardın. Her şeyi sana borçluyum. Ama sen *aşırı tepki vermeye* devam ediyorsun! Bana yanıldığımı söyle Pierce, kara büyü yapmaktan *hoşlandığını* mı? Söyle bana."

"Ben aşırı tepki vermem," dedi, aniden emin olamayarak.

"Biliyorsun," diye ısrar ettim, "kilisenin camını kırdığında aşırı tepki gösterdin ve üniversitenin felsefe binasında Lee'yi neredeyse kızarttığında da aşırı tepki gösterdin. Ama gelmemenin nedeni kötü fikirlere sahip olman Pierce ve bu fikirler konusunda çok hızlı hareket etmen."

Ivy'nin gözleri fal taşı gibi açılmıştı, Nick bile arkasına yaslanmıştı, kalemi neredeyse ağzından düşecekti.

"Anlat." Pierce'ın dudakları gerilmiş ve kaşları çatılmıştı.

"Alkatraz konusunda Al'a sessiz kalmamı söylemiştin ama yumurtalıklarımı isteyen cadılar meclisinin, bana adımı geri vermesi için onu ikna etmekle çok ilgisi vardı. Beni neredeyse Vivian'ın köprüye çarptığı o otobüse sürüklüyordun. Ve tılsımlarım haznedeyken silahımla Al'a ateş etmek de neyin nesi? Ya onu öldürseydin? Sence iblisler kendilerinden birinin ölümü için kimi suçlardı? Seni mi, tanıdık olanı mı? Yoksa beni mi, silahından duman çıkan kişiyi mi? Şimdi, dışlandığımı bilmeyen ve bana yeni bir tane satacak birini bulana kadar bir splat silahım var! Sana güvenemem ve bu yüzden Jenks'in çocuklarına sen bakıyorsun. Anladın mı?"

"Camı tamir edebilirim ve sana yeni bir silah alırım," dedi ve ben de sinirli bir şekilde ellerimi yumruk yaptım. Hayatımı kurtarmıştı ve ona borçluydum ama bu haftaki sorunlarımın yarısı onun yüzündendi.

"Sorun silah değil," dedim. "Bana ne yapacağımı söyleyip duruyorsun. Sormuyorsun. Önermiyorsun. Söylüyorsun. Ve ben bundan hoşlanmıyorum. Bana yardım edecek, aşırı tepki vermeyeceğine ve işleri düzeltmek için kara büyü gerektirecek kadar kontrolden çıkarmayacağına güvendiğim insanlar var. Sen gelmiyorsun."

Nefes nefese kalmıştım ve durup tepkisini bekledim. Yüzündeki çatık kaşlara bakılırsa, bu pek de hoş bir tepki olmayacaktı. "Yardım etmemi istemiyorsun," dedi, sesi gergindi.

"Hayır," dedim, sonra daha nazikçe ekledim, "Bugün değil."

Pierce çenesini sıktı ve başka bir şey söylemeden dönüp mutfaktan çıktı. Jenks'in gözleri kocaman açılmıştı ve arka kapının çarptığını duyduğumda nefesimi verdim. İçim titreyerek Nick'e döndüm. "Ivy'nin gelmesiyle ilgili bir şey mi söyleyecektin?"

Nick Ivy'ye baktı, gözleri onun alçısına kaydı, sonra bana döndü. "Hayır, ama onun orada olması ana katı geçme süresini en az üç saniye artıracak. Kamera taraması bunu kaldırabilir mi bilmiyorum. Eğer yakalanırsanız, bu benim suçum değil."

Jenks önce yukarı, sonra aşağı baktı. "Kameralar için ben endişelenirim, sıçan çocuk. Sen koca büyücü ayaklarına takılıp düşmemek için endişelen."

Adrenalinden kurtulmak için derin bir nefes aldım. Pierce'ı azarlamak bütün gün yapmak istediğim bir şeydi ve şimdi bunu yaptığım için kendimi suçlu hissediyordum. Yine de yaptığımı sevindim ve kâğıtları incelemek için Jenks'i masaya kadar takip ettim. Karaladıkları şeylerden bir anlam çıkaramıyordum. "Neden alçak güvenli bir ofisten aşağıya inip, güvenliğin daha az olacağı laboratuvarın altından geçip diğer taraftan yukarı çıkmıyoruz?" diye sordum, sonra öne düşen saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım.

Hem Ivy hem de Nick az önce aya giden bir trene binmemiz gerektiğini söylemişim gibi bana baktılar. "Yani, hava kanallarındaki gibi mi?" Nick sonunda teklif etti.

"Evet," dedim Jax'in neden sırtıttığını merak ederek. "Hepimiz kürk falan giyebiliriz."

Ivy Nick'e baktı ve yemin ederim... birbirlerine bağlandıklarını gördüm. Nick bembeyaz bir yüzle,
"Hayır," dedi.

"Bir kemirgene dönüşmeyeceğim," dedi Ivy, sesi alçak ve gırtlaktan geliyordu.

"Vizon bir kemirgen değildir," diye tersledim. "Tanrım! Trent dışında herkes bunu biliyor."

Kulağının arkasından kalemi çıkaran Ivy, bir kamerayı daire içine aldı ve taradığı alanın etrafına bir koni çizdi. "Hiçbir şeye dönüşmüyorum," dedi ve tezgâhın üzerindeki iksirlere baktı.

Bu kaçışımızı daha karmaşık hale getirebilir. "Korkuyorsun!" Bir elimi kalçama koyarak suçladım. "İkiniz de. Bunu nasıl yapacağımı biliyorum! Sizi bu şekilde bırakmayacağım! Laneti bozmak için tek yapman gereken o kelimeyi düşünmek."

Nick boğazını temizledi ve ben daha da sinirlendim. Korkmasalar her şey çok kolay olacaktı. Belki de bunu tek başıma yapmalıyım, sadece Jenks ve ben.

Ivy başını kaldırdı, bakışları mesafeliydi. "Kapıda bir teslimat kamyonu var," dedi ve kapı zili çaldı. "Acele etmezseniz, onu depoya geri götürecekler."

Ne yazık ki haklıydı ve döndüm, neredeyse çorap ayaklarımla koridorda koşarak geldiğimi haykırdım. Dışlandığımdan beri paket bırakmıyorlardı.

Arkamda Jenks'in şöyle dediğini duyabiliyordum: "Tink'in külotu, Ivy. O haklı. Küçük olsaydın, çok kolay olurdu. İkiniz de korkaksınız. Rachel'ın umurunda değil. Küçükken iyi görünüyor."

"Hiçbir şeye dönüşmeyeceğim," diye homurdandı Ivy ve hemen ardından Nick de hararetle onayladı.

Dizel bir kamyonun şiddetli devri, Pierce'ın kırdığı ve kontrplakla kaplı olanın dışındaki camları sarsarken kiliseye doğru koştum. Kapıyı açarak bağırdım ve el salladım, çoraplı ayaklarımla merdivenlerden aşağı koşarken kapının yanındaki çantamdan ölümcül tılsımımı aldım. Neredeyse hayal kırıklığına uğramış görünen kahverengi giysili adam dışarı çıktı ve elinde bir paketle beni karşılamaya geldi.

"Teşekkür ederim," dedim bana uzatırken ve yarı yarıya kimlik sormasını bekledim. O bir cadıydı. Küçümseyen bakışlarından bunu anlayabiliyordum. Tılsımım sağlıklı bir yeşildi ve küçük paketi ondan kaparak döndüm ve kiliseme geri döndüm. Kahverengi şortlu bir adamın ne düşündüğü neden umurumda olsun ki? Üniformayı çok iyi giymiş olsa bile. Lanet olsun, bu adamları işe almak için nereye gidiyorlardı? Spor salonuna mı?

İçeri girdiğimde kilise bomboştu, uzun kıştan sonra periler yoktu. Ayaklarım sessiz, terk edilmiş masama doğru yürüdüm ve son anda dönüp sehpanın etrafındaki deri sandalyelerden birine oturdum. İade adresi şehir merkezindeki bir kargo şirketinden geliyordu ve sakızlı etiketi yırtarak açtım, telefonumun sert plastiğini masanın üzerine salladım.

"Oh," dedim, elimi geri çekerken paket döndü ve yerine oturdu. Kaşlarımı kaldırarak paketin içinde bir not olup olmadığına dikkatlice baktım ama bulamadım. Cadılar meclisi telefonumu iade mi etmişti? Ölümçül büyü tılsımına tekrar baktım, hâlâ dokunmak istemiyordum. Vivian'ın iki beyaz tılsımla Ivy'yi neredeyse öldürdüğünü görmüştüm. Hiçbir şeyi olduğu gibi kabul edecek değildim.

"Hey! Cadılar meclisi bana telefonumu gönderdi!" Birinin gelip bakmasını bekleyerek bağırdım. Ama kimse bakmadı. "Jenks!" Kaşlarımı çatarak bağırdım ve mutfaktan gelen Nick'in tartışması üzerine peri kanatlarının vızıltısı duyuldu.

"Ne?" diye yakındı peri. "Bir şeyin tam ortasındayız."

Başımı kaldırıp ona baktım, yerden bir metre yukarıda duruyordu, elleri kalçasındaydı ve lavanta tozu döküyordu. "Cadılar meclisi telefonumu bana geri gönderdi. Dinleniyor mu?"

Üzerinde geniş bir yay çizerek uçtu ve eski konumuna geri döndü. "Evet. Daha sonra alabilir miyim? Neredeyse bir konuda anlaştılar."

Ağzım itiraz etmek için açıldı ama o çoktan gitmişti, Nick'e çenesini kapamasını ve Ivy'nin daha mutfağa varmadan haklı olduğunu bağıırıyordu.

Yumuşak derinin üzerine çökerek cesaretimi topladım ve telefonu açtım. Açıktı ve şarjı vardı... ve bir mesajım vardı.

Merakla düğmeye bastım ve önceden kaydedilmiş giriş kısmını dinledim. Ama kulaklıktan tiz, tanıdık bir ses geldiğinde, kalbim çarparak doğruldum. Vivian.

"Rachel Morgan," dedi Vivian resmi bir şekilde ve ben her nüansı yakalayabilmek için telefonu kulağıma dayadım. "Dün gecedен ve Loveland Kalesi'ndeki... olaydan itibaren temsil ettiğin tehdidi yeniden değerlendiriyoruz. Onlara Brooke'un meclisin emirlerini çiğnemeye çalıştığını ve sen onu uyarmana rağmen bir iblis çağırdığını, senin de onu almasını engellemeye çalıştığını söyledim ama *yalan* söylediğimi düşünüyorlar."

Son sözleri suçlayıcı gibiydi ve ben de kanepenin kenarına oturdum. "Peri klanını öldürmek için bir lanet kullandığını biliyoruz. Sana karşı dürüst olacağım. Yeniden değerlendirme iyi bir şey olmayabilir ama biz tekrar harekete geçmeden önce size barışçıl bir şekilde gelmeniz için bir şans verilecek. Eğer bu işi sessiz sedasız halletmeye zorlarsanız, ailenizi de işin içine katarız."

Orospu çocuğu. Portland'daki annemi düşününce kaskatı kesildim.

"Bunu sana neden söylediğimi bile bilmiyorum," dedi, "belki de denediğin için teşekkür etmek dışında. Brooke'a karşı yani. Pek çok şey olabilirim ama yalancı olmak bunların arasında değil ve bu suçlamanın arkasında olmadığımı bilmeni istedim. Brooke bunu kendi kendine yaptı."

Mesaj kapandı ve kaydetmek için çabaladım, doğru düğmeye bastığımda nefes verdim. Telefonu kapattıktan sonra arkama yaslanıp üzerinde tek bir toz zerresi ya da örümcek ağı olmayan boş kırıslara baktım. Hayal kırıklığına uğramış bir halde, Jenks'in daha sonra hata ayıklaması için telefonu masaya fırlattım. Bana inanmasına sevindim ama bunun ne faydası olacaktı ki?

İçimi çekerek ayağa kalktım ve planları bitirmek için mutfığa geri döndüm. Trent'in güvenliğini sınamak istemiyordum ama fazla seçeneğim de yoktu. Uzaklaştırma kararımı kaldırmam gerekiyordu. Bunun için de meclisten kurtulmam gerekiyordu. Trent'in o dandik kâğıdını imzalamadan bana kefil olmasını sağlamadığım sürece geri adım atmayacaklardı. Bu da en kötü ihtimalle şantaj, en iyi ihtimalle de huzursuz bir ateşkes demektir. Ateşkes olmasını umuyordum ama Pandora tılsımı ölümcül olduktan sonra şantajla ilgili bir sorunum kalmamıştı.

Trent'in kalesine girmek işin kolay kısmı olacaktı. Dışarı çıkmak daha zor olacaktı. Ama Ivy ve Jenks'in yanımda olması bunu kütükten düşmek kadar kolaylaştıracaktı.

Yılanların çukuruna doğru.

Otuz

I Trent'in ana ahırlarına hiç gitmemiştim, sadece bir taş atımı ötedeki tıy ahırlarına gitmiştim. Ama Pandora tılsımından sonra kaba tahtalar ve saman kokusu hâlâ tanıdık geliyordu, her ne kadar hatırası beni neredeyse öldürmüş olsa da. Trent'ten çalmak vicdanımı rahatlatıyordu. Aptal elf. Güvenlik ışığının parıltısında bekledim, sırtımı dikey tahtalara dayadığım için kendimi açıkta hissediyordum. Ay yoktu ama saklanacak bir yer de yoktu ve ikinci kattaki açık pencereden bir sitcom'un inişini dinledim. Yarış atı yetiştiren Trent, Nisan ayının başlarında tay çıkarmaya zorladı, böylece

Buradaki personel sayısı da buna paralel olarak az olacaktır.

Ivy binanın köşesinde bir gölgeydi. Jenks, Jax ve Nick yanımdaki penceredeydi, aslında daha çok samanları attıkları bir kapıydı. Elbette sensörlü pedlerle kilitlenmişti. Periler açıkken bile devreyi kapalı tutacak doğru miktarda elektriği bulmaya çalışıyorlardı. Beni tedirgin edecek kadar uzun süredir uğraşıyorlardı. Jenks'in işi hiç bu kadar uzun sürmemişti. Tüm iş lanet bir komite gibi yürütülüyordu ve bundan nefret ediyordum.

"Henüz varmadık mı?" diye fısıldadım ve Jax'in kanatları gümüş bir toz saçtı. İç çekerek arkama yaslandım ve içinde birkaç acı tılsımı, üç iksir şişesi ve Trent'in babasının toynak kazması bulunan kemer çantamı parmakladım. Geri verirsem Trent'in bunun bir oyun olduğunu anlayacağını ve beni öldürmeyeceğini umuyordum. Pierce sıçrama silahımı eritmemiş olsaydı bile onu yanımda getirmezdim. Eğer yakalanırsam, üzerimde ölümcül olabilecek bir silahla yakalanmayacaktım. Arama emri olmadan splat silahımı kullanmak, Bis'in Pierce'ın mezar taşına tükürükle vurmasından daha hızlı bir şekilde beni hapse atardı, oyun olsun ya da olmasın. Kullandığım herhangi bir tılsım, istihbaratın bana kadar izini sürebileceği bir iz bırakacaktı. İçeri neredeyse çıplak giriyordum ve bundan hiç memnun değildim.

Saat neredeyse üçtü, tam da periler ve elfler uyanmak üzereyken ve cadılar çarpışmaya hazırken. Yatmak kulağa hoş geliyordu. Yorulmuştum. Bu öğleden sonra Vivian'dan kaçmak düşündüğümünden daha zor olmuştu.

olabilirdi. Sonunda çareyi alışveriş merkezindeki mağazaları atlamakta bulduk, ta ki hepimiz Ivy'nin arkadaşlarından birinin otobüsüne binmek için farklı teslimat girişlerinden çıkana kadar. Arabası bizi otoyola götürdü ve oradan da atlar yüzünden hareket dedektörlerinin kullanılmadığı otlaklardan yürüyerek geçtik. Herkesin bir Aşil topuğu vardı ve görünüşe göre Trent'inki de atlarıydı.

"Anladım," dedi Jenks, Ivy'yi almaya gitmeden önce etrafımda hızlı bir daire çizerek. Nick ahşap kapıyı dikkatle açarken bana dişlek bir gülümseme verdi, menteşeler gıcırdayınca Jax'in onları peri tozuyla yağlamasına izin vermek için tereddüt etti. Bir at yeni cereyanla kişnedi ve biz donup kaldık, üst kattan gelen sessiz konuşma devam ederken ve kahkaha tufanı patlarken dinledik. Periler içeride kayboldu ve Nick kolayca pervaza sıçrayarak sessizce gözden kayboldu.

Ivy ile yalnız kalınca endişeyle nefes verdim. Bunu yapmak için bu kadar çok insanın bir araya gelmesi hoşuma gitmiyordu ama bu fırsatı kaçırmayacaktım ve Ivy de Nick'le benim bunu yalnız yapmamıza izin vermeyecekti.

Saçlarını siyah bir tokayla toplayan Ivy, siyah pencereden kolayca atladı. Alçısız eli dışarı çıktı, ben de onu tuttum ve içeride yolumu bulmak için kullandım.

İndiğimde kendimi b i r hırsız gibi hissettim, çiğden ıslanmış koşu ayakkabılarım süpürülmüş betonun üzerinde sessizdi. Güzel kokulu samanlar etrafımızda kuleler oluşturuyordu ve ahırların yumuşak, içten aydınlatması görmek için yeterliydi. Jax gitmişti ya da hareket etmiyordu ama Jenks yaklaştı ve omzuma konarak fısıldadı, "Alarmları devre dışı bıraktık ve kameraları döngüye aldık. Ivy yukarıdaki iki adamla ve veterinerle ilgilenecek. Sıkı tutun."

Ivy'nin ayakkabılarını silmek için kullandığı bezi alırken başımı salladım. Sakin ve kendinden emin bir şekilde koridora ve yaşam alanlarına giden son derece cilalı merdivenlere yöneldi. Her basamakta işlemeli ışıklar vardı ve bir ahırda olamayacak kadar güzel görünüyordu. Kollarını sallayan Ivy, alarm vermeden üç adamı yere sermeye gitmekten çok, içki içmek için bir bardan geçiyormuş gibi görünüyordu. Ama Jenks'in yanında olması bunun bir sorun olmayacağı anlamına geliyordu.

Bir at bize doğru üfledi ve Nick'e içeri girdiğimiz yeri silmesi için bir bez verdikten sonra hayvanı sakinleştirmeye gittim, güzel büyüklükte bir ahırda serbest olduğunu gördüm. At yanıma gelmedi ama en azından kulaklarını dikti.

Görebildiğim hiçbir neden yokken ensemdeki tüyler diken diken oldu ve

atın kulakları geri gitti. "Nasılsın?" Nick hemen arkamdan fısıldadı.

Zıplamamaya çalıştım ama döndüğümde gülümsemesinden beni ürküttüğünü anladığımı düşündüm. "Bunu daha önce de yaptım. Nic-k," dedim sıkıca.

Bir şey söyleyecekti ama yumuşak bir gümbürtüyle dikkatimiz tavana yöneldi. Jenks yumuşak bir altın tozuyla aşağıya uçtuğunda gerildim ve rahatlardım. "Hatırlat da Ivy'yi asla kızdırmayayım," dedi önümde süzülürken. "Onları bir sümüklüböceğin sıçmasından daha hızlı düşürdü."

Ivy merdivenlerden inerken silueti kendinden emin ve inceydi, kollarını aşağı sıyırıp kemer çantasına bir şeyler yerleştirdi. "On dakikamız var," dedi sessizliği bozarken yüksek sesle. "On beş dakika içinde uyuduklarını sanarak uyanacaklar. Ki öyle de oldu." Belindeki keseyi sıvazladı ve gülümsedi, dişleri beni ürpertti. "Daha uzun tutabilirdim ama her yarım saatte bir güvenlikle kontrol ediyorlar."

Nick onun kemerine bakıyordu. "Ne oldu?"

"O benim," dedi ve küçük peri iyice koklayamadan Jax'i uzaklaştırdı.

Gerginlik sanki topraktan yükselen bir sis gibi içime sızdı. Her ne ise, yasadışı bir şeydi. Bu suç olayına çok kolay bir şekilde kayıyorduk. Araçlarımız kötüyse amaçlarımızın iyi olmasının bir önemi var mıydı? Yoksa asıl soru, Alcatraz'a gidip yumurtalıklarımın alınmasını ve lobotomize edilmeyi isteyip istemediğim miydi? Bu, yasadışı eyleme karşı hayatta kalmaktı ve Trent bunun kökenindeydi. Suçluluk duygusu kısa bir gölgede uzun bir yürüyüşe çıkabilirdi.

"Tamam. Dağılın," dedim. "Tünelin kapısını bulmak için on dakikamız var."

Jenks hemen havalandı, kanatları yavaş, depresif bir uğultu çıkarıyordu. Jax diğer yöne doğru koşuyordu. Jax'in yedekleme yetenekleriyle babasını etkilemeye çalıştığı çok açıktı. Jenks'in umurunda değil gibiydi, hâlâ Matalina için üzülüyordu. Gelmesini ben bile istememiştim ama şu anda ona ihtiyaç duyulmasına ihtiyacı vardı, kilisede yalnız kalmaya değil.

Ivy ahırların önüne doğru ilerledi, Nick de Jax'i arkaya kadar takip etti. Ben de Jenks'in peşinden karşıdaki ahır sırasını kontrol ettim. Burada bir yerde yolun altından ana yerleşkeye giden bir geçit vardı. Planların hiçbirinde yoktu ama ahırın inşası sırasında kimlere ödeme yapıldığına dair kamuya açık kayıtları

ahırlar, burada bir tane olduğu belliydi. Sırf sırtıtmak için bir tünel yapmak üzere malzeme ve ekipman için çek yazmazsınız. Umarım Trent'in özel odasına gitmiyordur.

Biz ararken ışıklar kısıktı ve atlar gerilmeye başlamıştı. Nick büyük hayvanların yanında rahat değildi ve Ivy sürünün arasında bir panter varmış gibi hissediyordu. Ben duvarlara vurup yankı ararken ve zeminde açıklanamayan aşınmış noktalar ararken beni görmezden geldiler.

"Saat kaç Jenks?" Parmak eklemimi bir düzine farklı eyerin bulunduğu duvara vururken sordum.

"Beş dakika, yirmi altı saniye," dedi, duvarla birleştiğı yerde zemini gözden geçirirken.

"Buldum!" diye tiz bir ses tizleşti ve yolun karşısındaki at homurdandı, kulakları benimki kadar Jax'in coşkulu çağrısına da itiraz ediyordu. "Sanırım buldum!"

Jenks bir toz patlamasıyla yok oldu. İçinden geçerken nefesimi tuttum ve ahırın sonuna kadar onun ışıltılarını takip ettim. Ivy de benimle birlikte geldi, vampir tütsüsü kokuyordu. Bundan keyif alıyordu. Birlikte bir şeyler yapmayalı uzun zaman olmuştu ve onu mutlu görmeyi özlemiştim.

"İyi gidiyorsun Jax," diyordu Jenks, peri çift kişilik bir kutu ahırda gezinirken ve içindeki siyah atın burnunu aşağıya süzülen toza doğru fırlatmasına neden olurken. "Onu nasıl buldun?"

"Bir hava akımı var," dedi, tozunun samanların altına çekildiğini göstermek için aşağı inerek. "Gördün mü? Tam burada bir kapak var."

At onu bir sinek gibi ısırarak için başını salladı ve Jax yolundan çekilerek Nick'in omzuna konduğunda parlak kırmızı bir ışık saçtı. Adam koridorun tam ortasında, rahatsız bir şekilde duruyordu. "Güzel," dedim, şimdi kulaklarını arkaya atmış olan ata bakarak, başını sallayıp savururken şeytanca, içeri girmemiz için bize meydan okuyordu.

Nick kollarını kavuşturarak, "Kızlar atları sever," dedi. "Biriniz onu dışarı çıkarabilir."

Ivy kaşlarını çatı. "Tanrı aşkına," diye mırıldanarak kapıya doğru uzandı.

"Hayır!" Çok da ince olmayan at işaretlerini görerek bağırdım.

At ileri atıldı ama Ivy daha hızlı davrandı ve at dişlerini ona geçirmeden bir an önce elini geri çekti. Ayağını yere vurdu,

Kulaklarını geriye atarak başını salladı. Nick'in durduğu yere geri dönerken sarsıldığı belli olan bir sesle, "Küçük enayi," dedi.

Jenks sırtıarak ahıra girdi, atın ısırmasından kurtulup döşeme tahtalarının altında gözden kaybolurken üzerinde en ufak bir toz izi bile görünmüyordu. Bir an sonra, çatlaklardan yumuşak bir elektrik parıltısı sızdı. Işıkları bulmuştu.

"Seni yakaladı mı?" Ivy'nin elini tutarak söyledim, ama kötü bir ruh hali dışında iyi görünüyordu.

Parmaklarımızın üzerinden gümüş bir toz süzüldü ve Jenks bize tekrar katıldığında onu bıraktım. Ivy başını sallarken, "Bu bir geçit, tamam," dedi. "Yolun altından geçiyor. İşte burası."

Nick kollarını kavuşturdu. "Cehennem atı onu korurken mi? Ivy, ilaçların onun üzerinde işe yarar mı?"

Başını iki yana salladı. "Elimde yeterince yok. Bin kilodan fazla olmalı."

Jenks, "Alçınızla kafasına vurun," dedi. "Elindekini kullan."

Ivy ona baktı, ben de içimi çektim ve kolay ısırılacak bir mesafenin dışında durdum. "Lanet olası bir at tarafından durdurulmayacağım!" Dedim.

Atın kulakları öne doğru fiske attı ve burnu daha az saldırgan bir eğim aldı. Nefesim kesildi ve Jenks omzuma indi. "Bunu gördün mü?" dedi ve Ivy kıkırdadı.

"Rachel, sanırım senden hoşlanıyor."

"İmkânı yok," dedim ama canavarın kulakları tekrar öne doğru kıkırdadı ve ardından bize doğru mutlu bir adım attı. Dudaklarım büküldü ve şaşkınlıkla Ivy'ye baktım.

Jenks güldü. Matalina öldüğünden beri ilk kez duyuyordum ve içimde bir şeyler hafifledi. "Vahşi bir canavarı yatıştırarak kadar bakire olmadığını biliyorum," dedi ve ben de ona doğru b i r hamle yaptım. "Git atı sev Rachel."

Nick ayaklarını yere vurdu. "Burada zamanımız tükeniyor..."

"Git atı sev," diye homurdandım. "Siz o dişlerin ısırma basıncını biliyor musunuz? "Elimi siyah pantolonuma silerek uzandım ve at başını duvardan sarkıtarak bana kafa atınca sarsıldım.

Nick, "Lanetleneyeceğim," diye yemin edince Jenks yine güldü.

"Bunu anlamıyorum," dedim, tıpkı Ivy'nin siyah gözlerini kocaman açıp merakla bakması gibi şok olmuş bir halde. Ellerim ona dokunmak için havaya kalktı ve onu dışarı çıkarabilmek için boynuna takacak bir yular a r a d ı m . Ama bakışlarım isim levhasına takılınca çenem düştü. "Tulpa mı?" Dedim ve at bana üfledi, sanki onun için bir atıştırmağım olmadığı için hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Ivy, bu benim düştüğüm at," dedim, artık kapıya dokunmasına izin verildiğini görünce. "Yaklaşık on üç yıl önceydi. Atlar bu kadar uzun yaşayıp bu kadar iyi görünmezler." Parçaları birleştirirken odağım bulanıklaştı. "Sen Trent'in tanıdığını, değil mi ihtiyar delikanlı," dedim ahıra aittmişim gibi içeri süzülürken. Tulpa bana zarar vermezdi.

"Tik tak, Rache," dedi Jenks ve ben de Nick'in ya da Ivy'nin ne düşündüğünü umursamadan ellerimi gümüşün ilk ipuçlarıyla parlayan siyah paltosunun üzerinde takdirle gezdirirken kocaman hayvana mırıldandım. Tanrım, üzerindeki kaslar. "İçeri gel," dedim omzunu iterken ve at itaatkâr bir şekilde büyük ahırın duvarına doğru kayd. "Geri. Geri çekil," dedim, elimi boynuna koyup yumuşak bir baskı uyguladım ve at kapaktan iki adım daha atınca gülümsedim. En azından Trent'in atı beni sevmişti. Ona bir mektup yazıp bunu söylemeliydim. Bu onun gününü güzelleştirirdi.

Ivy içeri girdi ve Jenks, kolu bulup küçük kapağı açarken üfleyen ata baktı. Belli ki at buna alışkındı, ayaklarının dibindeki yapay ışığa sadece bir nefes çekti. Tanıdık bir yüz ve belki de bir elma arıyormuş gibi başı öne eğikti. Ivy metal merdivenlerden inmeye başladı, vampir refleksleri sayesinde tek elle kolayca inebiliyordu ama Nick hâlâ koridordaydı.

Jenks ellerini kalçalarına koydu ve havada asılı kaldı. "Sorun ne, boktan beyinli?"

Baş yere değen Ivy tereddüt etti. "Gelmek zorunda değilsin."

Yüzünü buruşturarak bana ve ata baktı. Kapının üzerindeki eli Tulpa'nın ani bir hareketine neden oldu ama onu geri ittim. Atlar harikaydı. Hakimiyetinizi bir kez kabul ettiler mi, soru sormaya gerek kalmıyordu. Bundan hoşlanıyor gibiydiler.

"Merdivenlerden in Nick," dedim ve içeri süzüldü, acelesinden neredeyse metal iskeletten aşağı kayacaktı. Jax de onunla birlikteydi ve Tulpa'dan garip bir isteksizlikle ayrıldım, merdivenleri çıkmadan önce onu okşadım ve

Açık.

"Teşekkürler Tulpa," dedim hüzünle, kapı başımdan birkaç santim ötede kapanırken. Gördüğüm son manzara, daralan aralıkta burnunu çeken kıllı bıyıklı, sarkık bir çift dudak oldu. Döndüm ve aşağı indim, toynaklarının tepemde çıkardığı gümbürtüleri duyunca iç geçirdim. Atları ne kadar çok sevdiğimi unutmuştum.

Jenks beni bekliyordu, siyah hırsız kıyafeti içinde elleri kalçalarında, kederli hali gözlerinin arkasında görünmese de daha iyi görünüyordu. "Büyük aptal hayvanlardan gerçekten hoşlanıyorsun, değil mi?" dedi.

"Kapa çeneni Jenks," diye mırıldandım, Nick'in yanından geçip aşağı doğru eğimli, uzun ve sıradan koridorda ilerlemeye başladım. "Tulpa" kelimesini kafamdaki enerjiyi döndürmek için unuttuğum hafızamdan mı seçmiştim diye düşünmeden edemiyordum. Muhtemelen.

"Kameralar mı?" Ivy'nin yanına yaklaşırken sordum. Duvarlar beyazdı ve havalandırma deliklerinin belli belirsiz fırçasını hissedebiliyordum. Yine de kanal sistemini kullanmanın daha kolay olacağını düşünmüştüm.

Jenks yumuşak bir mırıldanmayla, "Hayır," dedi, sonra da düzeltti, "Sadece asansörün olduğu yerde bir tane var. Yarım millik bir yürüyüşümüz var."

Başımı salladım, Ivy'nin vampir hızındaki temposuna ayak uydurmanın zorluğunu hissediyordum. Nick pes etti ve koşmaya başladı, bu da Ivy'nin sırtmasına neden oldu. Jax hariç hepimiz siyahlar içinde, beyaz koridorlar ve boz kahverengi halılar arasında yersiz görünüyorduk: Ivy ve ben deri giysiler içinde, Jenks ipek takım elbisesi içinde, Nick ise solmuş bir tişört ve koyu renk kot pantolon içindeydi. Tanrım, adam bu durum için biraz şık giyinemez miydi?

Koridorun sonu, biz oraya varana kadar neredeyse tanınmaz haldeydi. "Baba?" Jax sordu ve Jenks önümüze fırladığında sarsılarak durdum.

"Evet," dedi peri kızarıırken. "Jax ve bana bir şeyi tetiklemeden kapıları açmamız için bir dakika ver. Tamam mı?"

İki peri köşeyi dönüp gittiler. Kıpırdanarak kemer çantamı düzelttim, kumaşın arasından küçük iksir ampullerini hissediyordum. Ya ona benzeyen Ceri'yle karşılaşsam? Bu o kadar yasa dışıydı ki hiç komik değildi. Yasadışıydı ama ölümcül olduğu da söylenemezdi.

Jenks köşeden geri dönerken peri kanatlarının fısıltısı beni açıkça uyardı. "Gitmeye hazırız. Ivy, asansör kapılarını açabilir misin?"

Nick etrafımda ilerledi. Filmlerde her zaman ilk önce aptal insan rolünü oynar. Takip ettiğimde koridorun bir asansörün tanıdık gümüş kapılarıyla çıkmaza girdiğini gördüm. Nick ölü kapıları birbirinden ayırmaya çalışıyordu. "Lanet olası testosteron," diye mırıldanan Ivy ileri atıldı ve ortak çabalarıyla kapılar kayarak açıldı ve boş bir kuyu ortaya çıktı. Hepimiz önce yukarıya, sonra da aşağıya bakarken Jax kulağımın dibinde duruyordu.

"Aşağı, değil mi?" Bunu planlamak için bir günden fazla vaktimiz olsaydı, giriş kartı ya da başka bir şey alabilirdik diye düşünerek sordum. Kimse bir şey söylemedi ama Jenks karanlığın içine düştü. Nick de servis merdivenini kolayca yakalayarak kuyuya indi. Bu şeyi ne kadar sık kullandıklarını merak ederek yukarı baktım. "Aşağı," diye fısıldadım, keşke yukarı olsaydı. Bu yarım millik yürüyüş bizi muhtemelen yolun karşısına ve Trent'in iş kompleksinin altına götürecekti. Öyle umuyordum.

Sırada Ivy vardı, artık duvarların arkasında olduğumuz için Nick'e daha yakın durmaya çalışıyordu. Metal ellerimde soğuktu ve aşağı inerken çok küçük geliyordu.

Jenks'in peri kanatları omzuma konarken takırdadı. "Dur bakalım," dedi ve ben de kolumu merdivene dolayıp aşağıya baktım. "Nick kapıyı tek başına açmaya çalışıyor."

"Çekil önümden!" diye bağırdı Ivy, alçıya rağmen merdivenin üzerinde onu iterek geçerken. Sırtarak yavaşça birkaç basamak daha iniyordum ki şaftta yumuşak bir yapay ışık belirdi. Kenara doğru uzandım ve Ivy'yi buldum. İçeri girmeme yardım etmek için kolunu uzattı ama ben yine de neredeyse halı kaplı koridora düşüyordum.

Kendimi tutarak tekrar asansör boşluğuna baktım. "Bunu yapacağım hiç aklıma gelmezdi," diye mırıldandım, sonra Nick gümüş kapıları ittiği yerde eldiven izi bırakınca kaşlarımı çattım. Aptal.

Jax koridor kamerasıyla meşguldü ve yerin birkaç kat altında olduğumuzu bilmeseydim, her zamanki düz bej-beyaz halısı, ahşap kapıları ve ofislere bakan buzlu pencereleriyle üst kattaki bir iç koridorda olduğumuza yemin edebilirdim, bunların hepsi üst kattaki bir ofis yanılması yaratmak için bir araya geliyordu.

Ivy küçük sprey temizleyici şişesini bel çantasına koymayı bitirirken Jenks temiz kapıyı incelemek için havada asılı kaldı. "Aşama aşama hareket etmeliyiz," dedi peri. "Buradaki kameralar, sen orada onlara bakıcılık yapmadığın sürece takılı kalmayacak, o yüzden bir sıçrayışta geçeceğiz. Jax bir kamerayı tutacak, ben de diğerine gözcülük yapacağım ve bu böyle devam edecek. İşte.

göstereceğın bir zaman olacak ama yapacak bir şey yok. İzleyen çok fazla insan olmamalı. Vardiyalar arasında."

"Anladım," dedim uzun bir nefes verdikten sonra yakındaki kameraya baktım. Jax'e dair tek kanıt, parlak ışıkta neredeyse görünmeyen gümüş bir tozun kameradan kaymasıydı. Kısa bir an Jax'e güvenebileceğimi umduğumu düşündüm; sonra kendimi azarladım.

"Bana bir saniye ver," dedi Jenks. "Bir sonraki kamerayı aldığımda Jax sana söyleyecek."

Jenks havalanıp tavanın hemen altından geçerek köşeyi dönmeden önce başımı sallayacak zamanım bile olmadı. Neredeyse anında hafif, neredeyse ultrasonik bir kanat sesi duydum ve Jax hareket etmemiz için bağırdığında irkildim.

"Gidelim," dedi Ivy ve koşmaya başladı. Nick de hemen bana katıldı ve boş koridorlardan aşağıya doğru koşmaya başladık; her biri bir sonraki kamerayı bulurken periler de yerlerini değıştiriyordu.

Jenks geri döndüğünde burada kaybolmuş olabileceğimizi ve perilerin bizi daireler çizerek yönlendirdiğini düşünmeye başlamıştım. Turuncu tozun parıltısını görünce içime bir korku dalgası düştü. "Geri!" dedi kollarını sallayarak. "Biri geliyor!"

Nick koşmak için döndü ama son köşeyi dönmeyi umamayacak kadar uzaktaydı. Ivy en yakındaki ofis kapısının kolunu tekmelerken hareket etmesini engellemek için kolunu tuttum. Kapı açıldı ve onu içeri ittim. Ivy hemen arkasındaydı, ben de çömelip kulağımı kapı aralığına dayayarak kapıyı kapattım.

"Olduğın yerde kal," diye fısıldadığını duydum Jenks'in, onu duyması mümkün olmayan Jax'le konuştuğunu biliyordum. "Olduğın yerde kal evlat."

Vampir kokusu bir sarmaşık gibi etrafımı sardı ve kaskatı kesildim. Başımı kaldırıp baktığımda Ivy'nin tam tepemde durduğunu gördüm, gergindi ve yaklaşan adımları dinliyordu. İki kişinin sesi gibiydi ve çerçevenin gözle görülür şekilde hasar görmemiş olmasını umuyordum. Dikkatimin üzerinde olduğunu hisseden Ivy yere baktı ve gülümsedi, sivri köpek dişleri ışığı yakalıyordu. *Tam da onun ne olduğunu unuttuğum anda...*

Sohbet eden iki kişinin sesleri giderek güçlendi. Jenks, "Bunlar iki laborant," dedi. "Kartlarını ister misin? Dışarı çıkmanıza yardımcı olabilirler."

İki inek adamın bağlanarak bir dolaba tıkıldığı, korkmuş ve gürültücü bir görüntü vardı kafamda. "Hayır," dedim, ayağa kalktım ve geri çekildim.

Kapı. "Risk almaya değmez."

Kanatları öfkeyle takırdadı. "Bu bir risk değil."

Ivy kulağını kapıya dayamış, alçısını ortasına sıkıca tutmuştu. "Kesin sesinizi. İkiniz de."

Kaşlarım çatık, onlar geçerken nefesimi tuttum. Ivy yavaşça ayağa kalktı.

Eli kapıya gitti; sonra ani bir bağırıyla dondu kaldı.

"Kahretsin," diye fısıldadım, koşan ayakların ani gümbürtüsü karşısında adrenalinin yükselmişti. Fark ediliştik.

Ivy gerildi, aniden odanın dört adım daha derinine indi ve kapıdan gelen her neyse ona çarpmaya hazırdı ama ayaklar hiç duraksamadan ilerlemeye devam etti. Birisi asansörü bekleteceklerini bağırdığında omuzlarımda rahatlama hissettim.

Ivy öne çıkarak kapıyı kırdı ve Jenks dışarı çıktı. Ona kadar saydı ve sonra kapıyı iterek tamamen açtı. "Gidelim," dedi yüzü asık. "Bütün şansımızı harcadık."

Kıl payı kurtulduğum için dizlerim titriyordu. Hâlâ burada olduğumuzu bilmiyorlardı. Umarım.

Nick daha parlak ışığa geldiğinde ayıktı ve arkamıza hızlıca bir göz attıktan sonra ilerlemeye devam ettik. Jenks'i bir kavşakta gezinirken bulduk ve kalbim sıkıştı. Kaybolmuştuk.

Ivy sağ tarafı işaret ederek, "Şu taraftan," dedi ama Nick başını sallayarak sol tarafı gösterdi.

"Hayır," dedi kararlı bir ifadeyle. "Manyetik rezonansların kasanın açıklığını gizleyebileceği konusunda haklısın, ama kasa rezonansların üretildiği yer değil. Kasa, hattın kanalından çekildiği yerdir."

Nick diğer tarafı işaret etti, ben de iç çektim. Tanrım, yine mi? Buna çoktan karar vermiştik.

Zaten siyah olan gözlerinde tehlikeli bir parıltı beliren Ivy, "Tamam, sen o tarafa git, ben diğer tarafa gidiyorum. Kasaya."

Nick'in bizi ispiyonlayacağını düşünerek, "Ayrılmıyoruz," dedim.

"Trent kasasını manyetik rezonatörün yanına koymayacak. İnsanlar her gün çalışıyor," dedi Nick sinirli bir şekilde. "Yankılayıcı yakındaki ley hattını eğiyor ve hattın eğildiği yer tonozun olacağı yer, yankılayıcının kendisi değil. İzle, kanıtlayacağım."

Bana döndü ve beni şaşırtarak şöyle dedi: "Rachel? Biz de

bir çizgi için derin, değil mi?" Başımı salladım ve o da ekledi, "Bir tanesine uzan." Kaşlarım havaya kalktı ve "Sadece yap!" dedi.

"Pekâlâ, pekâlâ," diye mırıldandım, bunu yapabilecek kadar rahatlamıştım. Bir ley hattına ulaşmam için çok derindeydik. En az üç kat. Ama çok ileride ve solda en ufak bir güç parıltısı hissettiğimde nefesim kesildi. "Anlamıyorum!" Jenks'e başımı sallayarak kameranın sol koridora dönmesini söylerken fısıldadım ve o da vızıldadı. "Çok derindeyiz."

"Şaka yapıyor olmalısın," diye homurdandı Ivy ama Jenks'in ultrasonik kanat sıyırması gözbebeklerimi acıtınca ilerlemeye başladım.

"Gerçek olabilecek kadar dolambaçlı," dedim kuru bir sesle. Peri sinyallerini duyamadılar. Şanslılarmış.

Nick yanıma geldi ve köşeyi döndükten sonra Jax de bize katıldı. "Bu Trent'in manyetik görüntüleme sistemi," dedi Nick. "Trent kasasını kapalı tutmak için teknolojinin yanı sıra büyü de kullanacak. Bunun için de çok güçlü bir mıknatıs tarafından beklenmedik bir şekilde aşağıya doğru çekilen ley hattına ihtiyacı olacak, böyle bir tesiste kimsenin aklına gelmeyecek bir şey."

Haklıydı ama böyle bir şeyin mümkün olduğunu nereden biliyordu?

"Sana söylüyorum, Trent kasasını kapatmak için büyü kullanmayacak,"

Ivy
homurdandı. "Sihirden hoşlanmıyor."

Ama güvenlik uzmanı sihri severdi. Babası da severdi.

Koridor, cesaret verici derecede zorlu bir çift kapıyla son buluyordu. Yine de sıra onların arkasında olmalıydı; tüm koridordaki tek kapı onlardı. Halı tertemizdi, kahve lekesi ya da çizik yoktu. Hava da bayat gibiydi. Jenks köşedeki kameranın başındaydı ve Jax onun yerini aldığı anda, daha deneyimli olan peri aşağı inerek meşe kapılarla yüz yüze geldiğimizde bizimle birlikte havada asılı kaldı. Nick'in yanından uzanıp bir parmak eklemimle kapıya dokundum. Kalın.

"Pekâlâ, harika çocuk," dedi Ivy ekşiyerek, "bakalım üç numaralı kapının ardında ne varmış."

"Orada olacak," dedi Nick öfkeli, kablolu bir kartı kart okuyucuya yerleştirirken ve bağlı cihazda Bay Muhasebeci'yi oynamaya devam ederken.

Başımı salladım, kaşlarım çatıldı. Jenks'in durduğu yere geri dönerek kıpırdandım. Kapının ardında anlatılmamış zenginlikler vardı - Trent'i, meclisi ve Al'ı davamdan kurtarmak için biletim. Ben bir hırsız mıydım?

geri verecek miydin? Umurumda mıydı?

"O kameraların kayıt yapmadığından emin misin?" diye sordum. Koridorun sonunda Jax ofladı, ben de bir tutam saçımı gözümün önünden savurdum. "İzlendiğimi hissediyorum."

Nick, "*Sessiz olsaydı daha kolay olurdu,*" deyince Ivy kaşlarını çatı. Nick parmaklarını tuş takımından çekti ve parmak eklemlerini kırdı. Bir parça peri tozu elektronları yağlamak için olduğu kadar şans getirmesi için de aşağıya düştü ve Nick büyük yeşil düğmeye bastı.

Pedin üzerindeki kırmızı ışık söndü ve yeşil ışık yandı. Hafif bir vızıltı duyuldu ve Nick kartı okuyucudan hızlıca alıp kolu çevirdi. İçim sıkıştı ama ikiz kapılar sessizce açıldı. "QED," dedi ve önce benim girmemi işaret etti.

Ivy omzumu tuttu. "Benim ailemde bu kolayca ölmek anlamına gelir. Önce ben gideceğim." Nick'e güvensiz bir bakış atarak karanlık odaya girdi. Onun varlığıyla floresan ışıkları yandı. Bu beni endişelendiriyordu ama insanları tespit etmenin başka yolları varken ışıkları izlemeleri pek olası değildi.

"Bu kadar kolay olamaz," dedim Nick'in peşine takılıp onu takip ederken. Jax de onunla birlikteydi ve Jenks kapılar kapanmadan bir an önce içeri girdi.

"Belki de öyle olmadığı içindir," dedi Ivy ve ben geniş odanın boş duvarlarına baktım.

"Kasa nerede?" diye sordum, sonra Nick'e döndüm. "Lanet olası kasa nerede!"

"Tam önünde," dedi ve gerçekten kötü bir ruh hali içinde döndüm. "Rachel, ley hattı nerede?" diye ekledi ve sinirlenerek tereddüt ettim.

"Ah, tam burada," dedim, gözlerim kocaman açılmıştı. "Kasaya girmenin yolunun... sonsuzluktan geçtiğini düşünmüyorsun değil mi?" diye sordum ve Nick sinsice gülümsedi. "Ama bunu yapamazsın!"

Yine de yapılabilseydi güzel bir düşünce olurdu. Mükemmel kapı. Eğer mıknatısların gücü olmasaydı, hat yaklaşılamazdı bile ve kapı da var olmazdı. Gözlerimi kapatarak ley hattına uzandım, onu bulduğumda şok oldum, bükülmüştü ve tıpkı onun söylediği gibi duvarın içinden geçiyordu. İçimden bir ürperti geçti. Trent'in babası babamla birlikte öbür dünyaya gitmiş ve oradan çıkmıştı, birinden yolculuk satın almamıştı. Bir ley hattı kullanarak gerçeklikten öbür dünyaya geçip geri dönebiliyordu. Görünüşe göre Trent de öyle. O *gerçekten*

Eğer geçen yaz her şeyi riske atıp, sonsuza dek sürecek bir yola girip çıkmamızı isteseydi, bunu yapabileceğini bilmemi istemezdi.

Gözlerimi açtığımda Nick'in gülümsemesi genişti ve kendini duvardan itti. "Peki kapı nerede?"

Kalbim çarparak boş odayı taradım. "Tam önümüzde. İkinci görüşümü açıp neler olduğuna bakayım." Kahretsin, Nick cadıların bunu yapamayacağını biliyordu. *Ama benim yapabileceğimi mi düşünmüştü?*

Mıknatısların hattı toprağın derinliklerine çekmesi çok tuhaftı. Garip ve gerçekten zekiceydi. Ama ikinci görüşümü açtığımda yeraltında olması beklenen taş ve moloz yığınları yerine, yüksek tavanlı, düz zeminli, renkli pankartlı ve seksenlerin enstrümantal müziğinin hayali sesinin duyulduğu açık bir alanda olduğumuzu görünce bu düşünce bile kayboldu.

"Vay canına. Kahretsin," diye nefes nefese kaldım, tanıdığımda şok oldum. Burası iblislerin alışveriş merkeziydi. Al bir keresinde Pompeii'deki güç kayasından çıktığında beni buraya götürmüştü. İşlerine devam eden iblisleri ve familiar'ları gördüğümde elim boğazıma gitti. Kendi ikinci görüşlerini kullanmadıkları sürece görünmezdim. Bir hayalet gibiydim, aslında sonsuzluğun içinde değildim ama sadece ona bakıyordum. Gözlerimi kırıştırarak duvara döndüm. Gitmişti, yerinde ibislere ve ünlülere hizmet veren bir kahvehane vardı.

"Vay be. Dostlar," dedim. "Ivy, buna inanmayacaksın. Burası bir alışveriş merkezi." İşte böyle zamanlarda iblislerin canları istediğinde gerçekliğe geçemeyip çağrılmaları gerektiğine seviniyordum. Yine de hiçbir şey onları bakmaktan alıkoyamazdı.

Nick homurdandı ve ben de duvarla kahvehanenin yan yana duran manzarasından dönüp onu gördüm, görünüşe göre alışveriş merkezinde duruyordu ve yanından geçen iblislerden habersizdi. Nick'in aurası onu son gördüğümünden çok daha karanlıktı. Jax'in omzunda gökkuşağından bir leke vardı. "İçeri girebilir misin?" Nick sordu.

İki gerçeklik imgesini bir arada tutmaktan dolayı kendimi hasta ve şaşkın hissederek göz kırptım ve onun kara lekesinin çok daha kalın olduğuna karar verdim. Al'ın ona verdiği işaret bir kara delik gibiydi, etrafındaki tüm ışığı içine çekiyordu, omzundaki yenisiyle ikizdi. Cevap beklediğini görünce başımı salladım. "Muhtemelen." Cadılar bir ley hattında durarak gerçeklikleri değiştiremezlerdi ama ben cadı değildim. *Kahretsin.*

Nick başını salladı. "Diğer tarafta bir panel olmalı. Aç tuşuna bas. Beni içeri sokmak için muhtemelen otuz saniye var.

alarmı devre dışı bırakmak için kodu girin."

"Alarm mı?" Ivy muhtemelen bu yüzden hasta göründüğümü düşünerek, "Alarm mı?" dedi. "Daha önce bu konuda bir şey söylememiştin."

Ona döndü. "Sen de kasanın manyetik bir rezonatörde saklı olduğunu sanıyordun. Devam et, vampir. Yoksa burnunu sümkürmek için bir planın olmadan çalışamaz mısın?"

"Rache?" Jenks endişeli görünerek araya girdi. Üzerinden gökkuşakları dökülüyor, aurası peri tozu gibi dağılıyordu. Bunu yapabilmemin ne anlama gelebileceğini biliyordu ve bu konuda sessiz kalacağını umuyordum.

"Sadece... bir bakayım," dedim, sonra boş duvara baktım, ellerimi salladım ve sakinleşmeye çalıştım. Bu, bir çizgiden diğerine atlamaya çalışmak gibi bir şey değildi. Basitçe bir ley hattından geçerek sonsuz sonraya gitmek istiyordum. Sonsuzluğa gir, üç adım yürü, sonra çizgiden çık. Doğruca bir iblis kahvehanesine. Harika. Ve umarım gerçekte tekrar ortaya çıktığımda açık bir odada olurum ve toprağa gömülmem. Trent yapabildiyse, belki ben de yapabilirim. Bir ley hattı bulabilirsem, bir daha asla sonsuzlukta kapana kısılmam.

Nick eğilerek, "Rachel," dedi. "Duvarın arkasında bir oda var. Neden boş bir odaya kilit taksınlar ki? Sana güveniyorum. Bunu yapabilirsin."

Ona ve onun müstehcen aurasına baktım ve elini üzerimden çekti. Benim farklı olduğumu nereden biliyordu? Bu hiç de güzel kokmuyordu.

Ama gözlerimi kapatarak ikinci görüşümü güçlendirdim. Bir kez daha, kırmızı renkli yanık kehribar kokusu beni sardı. Ley hattı tam duvarın içinden geçiyordu. Belki de en iyisi iki adım atmaktı.

"Rachel?"

"Ben iyiyim, Ivy," dedim, sesim amaçladığımdan daha sert çıkmıştı. "Jenks, bunu aklından bile geçirme." *Sadece yap*, diye düşündüm ve sonra çizgiye adım attım ve beni almasına izin verdim.

Koku beni çarptı, gözlerimi açtım. Gürültü, yüzlerce konuşma, tartışma, yüksek sesli dedikodu. Kahretsin, yapmıştım. Mutlu mu olmalıydım yoksa depresyona mı girmeliydim bilemedim. Sanki Takata'nın sesi geliyordu. Hava sıcaktı ve terlemek üzereydim. Saçlarımı geriye iterek derin olmayan bir nefes aldım. Neysem oydum. Kahvehanenin kapısı önümdeydi, üzerinde büyük gümüş harflerle THE COFFEE VAULT yazıyordu. *Şaka yapıyor olmalısın*. Görmezden gelinemeyecek kadar açıktı. Kolu kavrayarak kapıyı ittim ve içeri girdim.

İki iblis başlarını kaldırdı, yaptıkları şakanın kahkahası hâlâ yüzlerinden okunuyordu. Üzerlerinde ölsem giymeyeceğim takım elbiseleriyle bana yukarıdan aşağıya baktılar ve tanıdık hiyerarşide ne kadar yüksekte olduğumu değerlendirdiler. Al olmadan kendimi çıplak hissediyordum ve onlara tavşan kulaklı bir öpücük verdim. "Hey, merhaba," dedim kendimi aptal gibi hissederek. "Sadece geçiyordum." Kahretsin, bunu yapamamalıydım.

İkisinden daha iyi giyimli olanı bana baktı. "Sen kime aitsin?"

Kararsız bir şekilde kapının arkamdan kapanmasına izin verdim. Gerçekte bu odayı yansıtan bir oda vardı. Duyulmamış bir yankı gibi hissedebiliyordum. "Ben Al'ın öğrencisiyim. Tanıştığımıza memnun oldum."

İkinci iblis birincinin omzuna vurdu. "Gördün mü, sana hayatta olduğunu söylemiştim."

Yaşıyor mu? Dedikoduların ne olduğunu merak ederek düşündüm. "Toodles," dedim, ona alaycı bir öpücük gönderdim ve çizgiden çıkıp gerçekliğe geri döndüm.

Gürültü neredeyse acı veren bir anilikle kesildi. Hava daha serindi. Karanlık. Siyah. Köşede bir gölge hareket etti. Kahretsin, burada bir şey vardı! *İblis değil*, dedim kendi kendime, panikleyerek. Gerçekliğin içine öylece giremezlerdi. Benim yapabildiğim gibi değil. *Bu iyi, değil mi?*

Kalbim küt küt atarken, az önce içinden geçtiğim duvara doğru geri gittim. Gözlerimi hareket eden gölgeden ayırmadan, el yordamıyla ışık düğmesini buldum. Işık titreyerek belirdi ve iç çektim. O bendim. Hareket eden sadece bendim, duvara dayalı süslü aynadan yansıyan gölgemdi.

Yavaş yavaş nabzım hafifledi. Önümdeki büyük raflarda eski saatler, soluk indeks kartları olan kilitli metal kutular ve çıtalı kasalar vardı. Odanın bir tarafında kocaman bir derin dondurucu vardı. Aslında tüm oda Nick'in çok daha yüksek bir vergi dilimindeki bodrumuna benziyordu. Eğer şanslıysam, kamera yoktu. Masalarındaki iblisleri düşündüm, beni kendi ikinci görüşleriyle görebiliyorlardı ama diğer tarafa geçemiyorlardı ve ürperdim. Kahve Kasası, gerçekten. En azından bir daha asla sonsuzlukta kapana kısılmayacaktım.

Arkamdaki duvara döndüğümde bir kapının ince çizgilerini ve beklenen tuş takımını buldum. "İçeri gelin çocuklar," diye fısıldadım ve yeşil düğmeye bastım.

Bir makine uğultusu duydum ve geri çekildim. İki panel

bilim kurgu filmlerindeki kapılar gibi aralandı ve Ivy, Nick ve Jenks kaşları çatık bir şekilde havada asılı kaldılar. "Rache?" Jenks sordu.

"Bunu sonra konuşuruz," dedim ve Ivy eşyalarını almak için eğilen Nick'e çarptı. Kaşlarını çatarak kendini tuttu ve onu takip ederek içeri girdi, hemen kartını panele taktı.

"Kameralar?" Ivy odayı tarayarak sordu ve hem Jenks'ten hem de Jax'ten olumsuz kanat cıvıltıları gelince tuval sergisine gitti. "Demek burası Trent'in bodrumu," dedi Ivy, sayfalar halinde posterler gibi dizilmiş asılı tuvaleri karıştırmaya başlarken. Nick memnun bir homurtu çıkardı ve okuyucudan kartı çekti.

"Tamamdır," dedi, bakışları Ivy'nin döndüğü resme sabitlenmişti. "İşte bu," dedi, Ivy gerçekten küçük bir resmin önünde durakladığında gözleri hevesliydi. Bir metreye bir metre kadar olan resmin arka planında karlı dağlar ve bir kale, ön planında ise kırmızı cübbesi, komik şapkası, yakasında kürkü ve yakasında üç tüylü tüyüyle memnun görünen genç bir adam vardı. Adamın Trent'e benzemesi neredeyse hayal kırıklığı yaratmıştı.

"Bu kadar mı?" Jenks, biz ona bakarken omzuma konarak, "Bu mu?" dedi. "Çok büyük değil."

"Biraz da çirkin," dedim, bu konuda içimde tuhaf bir his vardı. Ne bir cadının ne de bir iblisin açamayacağı bir kapıyı kullandığım için bunun çok kolay olduğunu söylemek istemiyordum ama her şey çok iyi gidiyordu.

Nick tabut büyüklüğündeki dondurucunun üzerine siyah ipek bir bez seriyordu. "Önemli olan boyutu değil Jenks, onu nasıl kullandığın," dedi sırtarak. "Trent'e benziyorsa büyük olmasına gerek yok."

Trent'e benziyordu. Jenks gülmüyordu, Ivy fotoğrafı Nick'e götürürken elleri kalçalarında yoldan çekiliyordu. "Berbat kokuyor. Neredeyse senin kadar kötü, Rache," diye suçladı.

"Kokuyor muyum?" Kızarak söyledim.

Tuvali boyanmamış köşelerinden tutan Ivy kaşlarını çatarak ona baktı. Bir omzunu silkerek, "Sen hep sonradaydın," dedi ve kendimi kirli hissederek onlardan bir adım geri çekildim. Harika, fark etmemiştim bile.

Nick umursamaz bir tavırla resmi Ivy'den dikkatlice aldı ve bir kılıç gibi sırtında taşıdığı posta tüpüne koymak üzere siyah bir beze sararak bir üretim haline getirdi. Elimde olmadan, acaba damgalanmış ve şu adrese gönderilmiş miydi diye merak ettim

son kız arkadaşı.

İkisi bunu kimin taşıyacağını tartışırken ben de kemer çantamın fermuarını açtım ve toynak kazmasını çıkardım. Trent'in bulacağından emin olduğum bir yere bırakacaktım. Eğer resmi geri alacağını anlamazsa, başım belaya girebilirdi.

Jenks bana katıldı ve aynalar ve ışıklarla aydınlatılmış açık bir vitrinin üzerine koymadan önce birlikte güzel işlemeli ahşaba son bir kez daha baktık. "Bunu uzun zaman önce yapmalıydım," dedim usulca, tüm hafızamı geri kazanıp kazanamayacağımı merak ederek. Ama kim on iki yaşına dair bir şey hatırlardı ki?

"Aman Tanrım," dedi Jenks, yanındaki heykele bakarak. Heykel ondan daha büyük değildi ama daha yakından bakınca içimin ısındığını hissettim. İki erkek ve bir kadın, çırılçıplak, yaramazlık yapıyorlardı. Aynı anda. Biri önde, diğeri arkada. Kadın zevk alıyor gibiydi, göğüsleri kabarmış ve sırtı dikleşmişti, bu da arkadaki adamın işini zorlaştırıyordu ama yüz ifadesinden umurunda olmadığı anlaşılıyordu. Her ikisinin de sivri kulakları vardı, kadının saçları şirin bir pageboy kesimine sahipti ve erkeklerin saçları omuzlarını geçmişti, vahşi ve yabani.

"Nedir bu?" Elime almak istediğimi ama bunun beni lekeleyeceğini hissettiğimi söyledim.

"Tink'in dildosu mu, bana mı soruyorsun?" dedi homurdanarak ama ayrıntıya girmedi. Kaba bir hareket ya da yorum bile yapmadı. Bu alışılmadık kısıtlama, depresif durumunun açık bir kanıtıydı.

"Ivy?" Ben seslendim. Zaman çizelgesi olsun olmasın, bu paylaşılmayacak kadar güzeldi. "Bunu görmelisin."

Kadın yaklaştı, Nick de resmin içinde bulunduğu tüpün kapağını kapatırken arkasından geliyordu. "Vay canına," dedi burnunu kırıştırarak. "Elf pornosu mu?"

Nick, "Bu benim bu hayattan çıkış biletim," dedi ve bileğine uzandığında Ivy onu yakaladı.

"Hey!" dedim adam kaşlarını çatarak onun elinden kurtulurken. "Buraya bir heykel çalmaya gelmedik. Geçen seferden bir şey öğrenmedin mi Nick?"

Öfkeli bir ifadeyle heykeli eline aldı, küçük heykel avucunun içine düzgünce oturdu. "Gösterecek bir şeyim olmadan buradan çıkıp gitmeyeceğim. Ve sakın bana kendime yardım etmemi beklemediğini söyleme. Bunu kabul etmemin tek nedeni buydu ve sen de bunu biliyorsun." Mavi gözleri

Alay ediyor, bir şey söylemem için beni cesaretlendiriyordu. Bir kez olsun yanılmış olmayı diledim.

Sinirlenerek, "Geri koy onu!" diye bağırdım.

Jenks raftan kalktı ve Jax, "Nick? Az önce bir alarm çaldı."

Otuz bir

Ivy'nin gözleri daha koyu bir siyaha döndü. "Seni orospu çocuğu." "Onu yerine koy!" Bağırdım. "Hemen yerine koy!"

Nick onu kot pantolonunun cebine soktu ve orada küçük bir şişkinlik yaptı. "Bir şey fark etmez. Hadi gidelim."

"Seni aptal!" diye bağırdım. "Bu bir fark yaratır. Buraya geri veremeyeceğim hiçbir şeyi almaya gelmedim!"

Yüzünün sadece yarısını kullanarak tuş takımından gülümsedi. "Yakalanmayacaksın. Söz veriyorum."

Söz mü? Bu da ne demek şimdi?

Memnun bir sırıtişla kartını okuyucuya yerleştirdi, iki düğmeye bastı ve kapılar kayarak ilk boş odayı gösterecek şekilde açıldı.

Ivy bir hareket bulanıklığıydı, onu kaldırdı ve salona açılan kapalı ikiz ahşap kapılara çarpması için fırlattı. Alet okuyucudan sallandı ve kablolar kopmadan önce ona doğru hamle yaptım. Ivy onu çenesinin altına sıkıştırırken Nick neredeyse şaşkınlıkla bir şekilde nefes nefese kalmıştı. Gizli kapı kapanmaya başladı ve kartı çekip çıkardıktan sonra içeri girdim. Toynak kazmasına bir kez bakacak zamanım oldu ve sonra kapı kapandı. Jenks yanımda bir bulanıklıktı ve Jax çoktan Nick'in yanındaydı, Ivy'ye onu bırakması için bağıırıyordu.

"Ivy, dışarı çıkması için ona ihtiyacımız olabilir!" Eşyalarını kapalı salon kapısının yanına bırakarak haykırdım. "Onu Trent gibi gösterecek bir büyüm var. Ona görebileceği bir çürük vermeyin!"

Kaşlarını çatarak üç saniye düşündü, bu onun için bir sonsuzluktu. "Onları kullanmayacağız."

Kalbim küt küt atarken kemer çantama dokundum. "Evet, öyleyiz."

Onu kapıya doğru iterek yere düşürdü. "Senin sihrinden hoşlanmadığımı biliyorsun."

Hafif bir klakson sesi duyuluyordu ve nabzım hızla atıyordu. Kendimi iyi hissediyordum ve Nick boynunu ovarken ben de ayaklarımın ucuna basarak sallanıyordum,

Kendini beğenmiş ruh hali şimdi ekipmanlarını toplarken asık suratlıydı. Tanrım, bu konuda heyecanlanmayacaktım. Ama koşuya benzer bir şey yapmayalı uzun zaman olmuştu ve şimdiden heyecanlanmaya başlamıştım.

"Resmi ben taşıyorum," dedim, Nick'ten kaptığım gibi tüpü sırtıma geçirdim. "Herkes size verdiğim şeyi alsın ve yutsun. Ivy, ciddiğim. Bana saçmalamayın."

Bir şişe çıkarıp kokladıktan sonra çayın hafif kokusunun yanık amber kokusuyla karıştığını hayal ederek içtiğimde oda peri kanatları dışında sessizliğe büründü. Yüzümü buruştururken tüm gözler beni izliyordu. "Tadı limonlu gazoz gibi," diye yalan söyledim ve şişeyi itip diğerini çıkardım.

Ivy tahmin edilebileceği gibi, "Ben bunu içmem," dedi ama bu yanık kehribar kokusunun altında at gibi kokuyordu ve Nick'e uzattım.

"Hiçbir şey olmadı," dedi ve ben de ona aptalmış gibi bir surat ifadesi takındım.

"Henüz çağırmadım." *Aptal.*

Parmakları küçük şişeyi çevrelerken "İğrenç şeyleri kim alıyor?" diye sordu ve Jenks kışkılandı.

"Biliyorum, şimdi iç!" Sonuncuyu Ivy'ye uzatarak söyledim. "Onları birlikte çağıracağım. Çağırma sözcüğünü tekrar söyleyerek çağırışı geri alırsın, bu yüzden bunu kastedene kadar söyleme. Anladın mı?"

Ivy tereddüt etti ve Jenks onun yüzüne baktı. "Yap şunu, seni korkak vampir!" diye bağırdı ve Ivy de yaptı.

Nefesim kesildi ve halata dokunarak tutuşumu güçlendirdim. O şey tam yanımdaydı ve kollarımdaki tüyler diken diken olmuştu. Belki de iblisler izliyor ve gülüyorlardı.

Ellerimi Ivy ve Nick'in omuzlarına koydum ve "*Quid me fiet!*" dedim. Neye dönüşüyorum ben? Evet. Uydu. Bu lanet bir iblis lanetiydi. Onu ben yapmıştım ve kullanıyordum.

Ivy sarsıldı ve ben de ona tutundum, sihir birlikte üzerimizden geçerken bakışlarımı ayırmasına izin vermedim. Kendisinin değiştiğini, yüzünün uzadığını ve inceldiğini, bir ya da iki on yıl yaşlandığını ve saçlarının gümüşleştiğini hissettiğinde gözleri açıldı. Kıyafetleri de değişmiş, Dr. Anders'i son gördüğüm zamandan hatırladığım hale gelmişti. Koyu renk pantolon, beyaz gömlek ve laboratuvar önlüğü; alçıya dair hiçbir iz yoktu. İblis büyü. Sen

hoşuma gitti. Yine de bu sadece bir cazibeydi, gerçek vücudu değil. Parmaklarımın altında sertleşmiş alçıyı hissedebiliyordum.

"Sen Ceri'sin!" dedi ve büyüünün içime işlediğini hissederek onu bıraktım ve geri çekildim.

"Kabul ediyorum," diye fısıldadım, hepsi için müstehcenliği kabul ederek ve üzerime bir battaniye gibi çöktüğünü, boğduğunu hissettiğimde bir ürperti bastırdım. Ondan asla kurtulamayacaktım.

Ivy Nick'e döndü. "Trent'e benziyorsun," dedi. "Tanrım, Rachel. Bunu ne zamandır yapılabiliyorsun?"

Bakışlarını, Jax'ın her zamanki takım elbisesi ve kravatıyla gerçekten de Trent'e benzeyen Nick'in üzerinde deli gibi uçuştığı yere kadar takip ettim. İblis büyüü en iyi haliyle karşımdaydı ama bu sadece bir yanılsamaydı. "Uzun sürmez. Dokunmaya dayanmaz. Yani, gerçekten bir laboratuvar önlüğü giymiş değilsin ve kolun hâlâ kırık. Hepsi ayardan daha derine inmeyen bir illüzyon. Böylesi daha ucuz. Hadi gidelim buradan."

Kısa süreli yüksekliğim gitmişti ve kendimi hasta hissediyordum. Laneti yapmışım, laneti almışım, arkadaşlarımın laneti almasını sağlamışım ve sonra da laneti çağırmışım. Sinirlenerek kapıya doğru uzandım.

"Hamile değilsin," dedi Jenks ve ağzım açık kaldı. Bir şey unuttuğumu biliyordum!

"Kemer çantanı gömleğinin altına sok," diye önerdi Ivy ve Jax kamerayı almak için kapıdaki aralıktan sıvışırken, ben de onu çevirip dediğini yaptım. Yedi ay için çok büyüktü ama hiç yoktan iyiydi. Sırtıma örtülen fotoğraf göründü ve Nick'in elinde kart okuyucusu vardı. Ben de yanık kehribar gibi kokuyordum. Ölü gibi. Çok ölüydük.

"Gidelim," dedim ve Nick kapıyı açtı.

Jax ilk kamerayı aldı. Jenks vızıldayarak ilerliyordu, köşeye geldiğimizde ultrasonik sesi kulaklarımı acıtıyordu. Jax bir bulanıklıktı, önümüze atlamak için başımızın üzerinden yarışıyordu.

Koridorda koşarak ilerleyen iki güvenlik görevlisini görünce adrenalinim yükseldi. Ivy'ye bakıp Dr. Anders'in gözlerinin bu kadar karanlık olup olmadığını ya da Ivy'nin lanetinin her yerini kaplayıp kaplamadığını hatırlamaya çalışarak, "İşte başlıyoruz çocuklar," dedim.

"Efendim! Hanımefendi!" dedi biri, soluk soluğa durdu, eli kılıfındaki silahındaydı. "Burada ne yapıyorsunuz?"

Gerildim. Nick bize ihanet edecekse, bu şimdi olacaktı. Ivy sürekli

Dr. Anders gibi konuşmayacağını bildiği için ağzını kapattı ve Nick destek olmak istercesine kolumu tuttuğunda sıçradım. Nick kart aletini kaldırarak, "Biri kasaya girmiş," dedi. "Bununla. Sanırım üst katlara doğru gidiyorlar." İki adam ona bakakaldı. "O zaman gidip yakalayın onları!" diye ekledi ve geldikleri yöne doğru koşmaya başladılar.

Yutkunarak orta yerimdeki sahte şişkinliğe baktım. "Çok yakındı," dedim, tekrar ilerlemeye başladığımızda dizlerim titriyordu.

"Eğer iki dakika içinde buradan çıkmazsak, yakalandık demektir," diye mırıldandı Ivy. "Yedi aylık hamile bir kadın ne kadar hızlı koşabilir ki?"

"Bu oldukça hızlı koşabiliyor," dedim ve asansöre doğru koşmaya başladık, arada sırada bir ofisten ya da laboratuvardan çıkıp neler olduğunu öğrenmek isteyen yüzlere endişeli bir cesaret eli salladık. Quen ortaya çıkar çıkmaz her şey bitecekti. Tanrım, su sıçratma tabancam için neler vermezdim. İyi ki bende değildi.

Asansörün görüntüsü içimde bir heyecan dalgası yarattı. Neredeyse geldik. İçine bir girebilseydik, evimize dönmüş olacaktık. Kendimizi bir bilimkurgu filmindeki aktörler gibi hissederek kayarak durduk. Jax kamerayı döngüde tutarken, Nick ve Ivy kapıları ayırmak için uzandılar, Ivy alçıda olmayan elini kullanıyordu.

"Haydi. Hadi, hadi!" Cesaretlendirdim, ama sonra yaklaşan bir arabanın küçük sesi içimi buz kesti ve kapılar açıldı. İçinde altı güvenlik görevlisi vardı. Hepsi de şaşkınlıkla bize bakıyordu. *Benim günüm değil. Yani benim günüm değil.*

Nick, kötü bir gün geçiren Trent'in inandırıcı bir taklidini yaparak, "Bu taraftan," dedi. "Kasayı ele geçirdiler. Buradan şuraya kadar her odayı kontrol edin. Şimdi!"

"Bay Kalamack," dedi biri, diğerleri itaat etmek için sıçrarken. "Size üst katlara kadar eşlik etmeme izin verin. Kasalara olan ilginizi anlıyorum, siz de hanımefendi," diye ekledi, bana bakarken gergin görünüyordu, "ama ikinize de bir şey olursa Quen beni bakkalın başına diker."

Ivy kurnazca saldırı pozisyonundan çıktığında daha rahat nefes aldım. Koridorun sonunda, kapıların açıldığını ve olumsuz nitelikteki bağırışları duyabiliyordum. Çenemi sıkarak sessizce asansöre doğru yürüdüm. Binmek daha kolay olurdu ama açıkçası bizim katta duracağını sanmıyordum. Ahırlardan değil, başka bir yoldan çıkmamız gerekecekti.

Bana eşlik eden güvenlik görevlisinin yanında düşünceli bir şekilde dururken, Nick ve Ivy'ye bana katılmaları için gözlerimle işaret ettim. *Yukarıda görüşürüz Jenks*, diye düşündüm, ona şans dileyerek. Onun ve Jax'in bunu başaracağını biliyordum ama yine de içim daraldı. Bu adamları bayıltmadan ve peşinde olduklarının biz olduğumuzu belli etmeden nasıl atlatacaktık?

Nick bana katılırken, "Ofis ofis arama istiyorum," dedi ve Ivy çenesini kapalı tutması için onu dürttü.

Memur bir şey bekliyor gibiydi ve Nick sanki bir anahtar kartı arıyormuş gibi ceplerini yoklamaya başladı. "İzin verin," dedi adam sonunda, kartını okutup R düğmesine basarak.

R? Ben de öyle düşünmüştüm. İkamet için R mi? Hiç iyi değil.

Asansör yükselirken midem çalkalandı. Sessizlik ağırlaştı ve memurun biraz fazla büyük olan göbeğine, sonra da hâlâ Nick'in elindeki karta ve kabloya baktığını fark ettiğimde terlemeye başladım. *Aman Tanrım. Kokuyordum.*

Nick, "Bize eşlik ettiğin için teşekkürler... Marvin," diyerek adamın dikkatini tekrar kendisine çekti.

Ivy köşede kıpırdamadan durmuş, arabayı baharatlı vampir kokusuyla doldururken gözlerini yere dikmişti. Kahretsin, kahretsin, kahretsin! Pis kokulu vampir, pis kokulu cadı ve pis kokulu spor ayakkabılar. Tamam, elbise ayakkabısı gibi görünüyorlardı ama Nick'in botları tuzlu suya batırılmış ve bir yıl boyunca bir dolabın arkasında bırakılmış deri gibi kokuyordu. Bu adamın yanık kehribar kokusunu fark etmemesi için ciddi bir alerji ilacı kullanıyor olması gerekiyordu. Peki rezidans kanadından nasıl çıkacaktık? Trent'le karşılaşmasak bile, onu gören biriyle karşılaşacaktık. Belki de adama çarpmalıydık ama o zaman da buradan otlaklara doğru koşmamız gerekecekti. Bu şekilde, bir araba bulabiliriz.

Düğmelerin dizilişine bakarak Nick'e doğru eğildim. "Kendimi iyi hissetmiyorum," diye fısıldadım, sesimi yumuşatmaya çalışarak. "Trenton, bana biraz ateş düşürücü lazım."

Ivy sertleşti ve Nick bana döndü.

"Feverfew?" diye yankılandı kapılar Trent'in barının tanıdık alçak tavanlı, kahverengi ve altın rengi zenginliğine, oturma odasına ve önümüzde uzanan peyzajlı havuza bakan geniş pencerelere açılırken. Aslanın inine. Bu hiç iyi gitmiyordu ama en azından nerede olduğumuzu bilerek dışarı fırladım. Ivy benimle geldi, ve Nick. Ve

Güvenlik görevlisi, tabii ki. Lanet olsun.

"Geçen gün Cincinnati'ye giderken arabada biraz gördüm," dedim geveleyerek. "Lütfen, şimdi ihtiyacım var." Yürürken bir elimi kemer çantasına koyup ortaya kaydırdım, mutfaklara ve ötesindeki garaja doğru bir çizgi çizdim. "Bu bebek için."

"Bebek!" Nick soluk kaşlarını kaldırarak haykırdı, yanımda volta atarken dirseğimi tuttu. "Sen oradaki," dedi bocalayan memura. "Bir araba çağırın!"

Tanrım, yanlış yapıyordu. Trent asla bir şey talep etmezdi, birinin beni öldürmesini istemediği sürece. Yakınlaşan Nick, bir kolunu belime doladı, benim ince hareketlerimi takip ederek ona ne tarafa gideceğini söylerken sanki liderlik ediyormuş gibi görünüyordu. Yüzüm çirkin bir maskeyle buruştu ve eğer bundan kurtulabilseydim onu yumruklayabilirdim. Personele karşı çok güçlü davranıyordu, güç ve paranın sert olmanız gerektiği anlamına geldiğini düşünüyordu.

Ivy yanımda durarak bizi ana odadan görmemizi engelledi. Barın alçak tavanının altında kimsenin bizi fark etmesi pek olası değildi ama güvenlik görevlisi biriyle konuşmak için duraklamıştı. "Ofisinde olduğunu sanıyordum," dedim ve daha hızlı hareket ettim.

İki kat yukarımızdaki görünmeyen açık yürüme yollarından sesler yankılanıyordu. Gerginleşiyorlardı ve ben sessizce Trent'inkini duymamak için dua ettim. "Yürümeye devam et," dedi Ivy, eli sırtımdaydı ve titredim. Mutfığa açılan ikiz kapılar rahatlatıcıydı, boş paslanmaz çelik tezgâhlar daha da rahatlatıcıydı. Sadece on beş adım sonra garajda olacaktık. Nick'in anahtarı içinde olmayan bir arabayı düz kontak yapabileceğine bahse girmeye hazırdım.

Trent'in arabalarından birini daha çalacağım. Neyim var benim böyle? Ama gerçekten, sırtımdakine kıyasla, arabayı umursayacağını sanmıyordum.

"Efendim?" diye sordu arkamızdan bir ses ve Nick garaja açılan büyük kapıya uzandı. Kapı hareket etmedi. *Kahretsin, kahretsin, kahretsin!*

"Kahretsin," dedi çekiştirirken, endişesi Trent'in yüzünde yanlış görünüyordu.

"Kilitli mi?" Tısladım ve Ivy kapıyı denerken eli benden ayrıldı.

"Efendim!" ses tekrar geldi, daha yakındı ve ben kaskatı kesildim.

"Şunu alayım.

Senin için. Kilitlendik. Bu yüzden kartınız çalışmıyor. Şu anda bir araba geliyor."

Döndüm ve onun yüzü de benim rahatlamamı yansıtıyordu. "Sen bir lütufsun," diye fısıldadım sahte göbeğimi tutarak. Ivy ve Nick bir yöne, ben de diğer yöne giderek güvenlik görevlisinin kartını neredeyse görünmez olan kart okuyucuda okutmasına izin verdim. Hiçbir şey olmadı. Küçük ışık kırmızı kaldı ve gergin görünerek kartı tekrar okuttu.

Bu kez, dostça bir bip sesiyle yeşile döndü ve Ivy kapıyı iterek açtı. Soğuk, karanlık garajın kokusu ve çalışan bir motorun sesi içeri süzüldü, ayak bileklerimin etrafında serinledi. "O karta baktırman gerek," dedi Nick, Ivy sürücü kapısına doğru yürüyüp kapıyı açarken arkamızdan sendeleyerek.

Ortamı tuttum ve kimsenin bana kapıyı açmasını beklemeden ileri doğru koştum. Çok yavaş hareket ettiğini düşündüğüm Nick'i peşimden sürükleyerek içeri daldım. Tanrım, bu Trent olayını çok ciddiye alıyordu. Sinirli bir tavırla içeri girdi ve ben de onun yanından geçip kapıyı tuttum ve kapattım.

"İn yoksa kolunu kırarım," dedi Ivy, şoförle bir şeyler konuşurken. "Ceri'nin ateş düşürücüye ihtiyacı var ve doktoru olarak bunu almasını sağlayacağım." Kıpırdayamayacak kadar sersemlemiş olan şoför, Ivy uzanıp onu kolundan tuttuğu gibi kaldırıma fırlatana kadar öylece bakakaldı. İzleyen güvenlik görevlisi ona yardım etmek için koştu, ancak şimdi emin görünmeye başlamıştı.

"Güneş nova *olmadan önce* mi?" Dedim ve iki gümüş çizgi arabaya doğru hızla ilerledi.

"Hadi, hadi, hadi!" Jenks sanki steroid almış gibi arabanın önünden arkasına doğru koşturarak tiz bir sesle bağırdı. "İletişim kesik ama ne yaptıklarını biliyorlar ve üç dakika içinde açılacak! O zamana kadar geçitten geçmelisiniz!"

Güvenlik görevlisi telsizini karıştırırken Ivy gaza bastı ve büyük arabayı dar bir daire çizdirerek çıkış olan açık karanlıktaki soluk bölgeye doğru yönlendirdi. Jax Nick'in omzuna kondurdu, soluk soluğa kalan peri zor nefes alıyor ve kanatları sarkıyordu. Babasına ayak uydurmak görüldüğünden daha zordu. Bunu yapacaktık ve ben gülmeye başladım, tuvali sırtımdan çıkarıp ezilmemesi için dizlerimin üzerine koydum.

Yeraltı garajından çıkıp karanlığa karıştığımızda Nick çatıya çarpmamak için kendini zor tutarken Ivy, "Henüz çıkmadık," dedi. "Geçmemiz gereken bir kapı var."

"Çocuk oyuncağı," dedim, kırdığım çürük kapıyı hatırlayarak

son kez.

"Rachel, bu harikaydı!" Nick, arabanın sarsıntısı aurasını değiştirdiği için görüntüsünün bulanıklaştığını söylüyordu. "Yapabildiğin şeyler. Tanrım, o duvarı delip geçtin!"

Sersemleyerek bir köşeye çekildim. "Evet," dedim, cebindeki yumruya bakarak ve yüz ifadesi benim pek de hevesli olmayan cevabım karşısında meraklanmış gibiydi. "Yapabildiğim şeyler. Tüm gördüğün bu mu? Bir şeyler çalmak için sihir nasıl kullanılır? Bunu hayatımı kurtarmak için yapıyorum. Ve resmi geri vereceğim." Gözlerim cebine gitti. "Ben hırsız değilim."

Araba sessizleşti. Nick'in dalgın yüz hatları onu Trent'e daha da az benzetiyordu. Jax dizlerinin üzerindeydi, başını dizlerinin arasına koymuş şeker seviyesini olması gereken yere getirmeye çalışıyordu, ta ki babası ona bir şey fırlatıp yiyene kadar.

"Yolda insanlar var," dedi Ivy. "Ve büyük bir kapı. Ne yapmak istiyorsunuz?"

Ortaya doğru kayarak baktım. Kapının önü gündüz gibi görünmesi için büyük ışıklarla aydınlatılmıştı. Yeni, çok daha sağlam bir kapı ve lastiklerin zarar görmemesi için arabaları durmaları konusunda uyaran büyük bir tabela vardı. Harika. Trent yeni bir kapı yaptırmıştı. Tahmin etmeliydim. "Duralım mı?" Dedim, kemer çantamı yerine iterken kalbim küt küt atıyordu.

Yavaşça durduktan sonra Ivy camı indirdi. Nick sessizce yanıma oturmuş düşünüyordu ki bu bile başlı başına endişe vericiydi. Jenks ve Jax kendilerini gizlemişlerdi ama en azından Jenks'in anında tepki verebileceğini biliyordum. Jax hâlâ iyileşme sürecindeydi. Belki de en azından o bir şeyler öğrenmişti. Nöbetçi gardiyan, yanında iki memur daha, her biri bir kapıyı tutarak öne çıktı. Gerilim daha da artmıştı.

"Dr. Anders?" diye sordu yaklaşan adam şaşkınlıkla, her zamanki pano yoktu.

"Arabayla gezintiye çıkıyoruz," dedi emredici bir şekilde, sesi o tatsız kadına çok benziyordu. "Ceridwen'in doğumunu durdurmak için bir bitkiye ihtiyacı var."

"Doğum sancısı çekmiyorum!" Dedim ve hızlı bir bakış kazandım. Jenks gizli bir uyarıda bulundu ve kendimi tekrar gölgelerin içine ittim.

"Kimliğinizi görmem gerekiyor, Dr. Anders."

Nick öne doğru eğildi. "Benim kim olduğumu biliyor musun?" diye sordu.

Memurun gözleri yırtıcı bir şekilde büyüdü. "Hayır efendim, ama az önce sizinle konuştuğuma ve ofisinizde olduğunuza göre, kim olmadığınızı biliyorum."

Kahretsin.

Emniyetin klik sesi içimde bir kıvılcım yarattı ve tekrar minderlere gömüldüm. Bunu yapabileceğime gerçekten inanmış mıydım? "İş bitti," diye nefes aldım, arabaya doğrultulmuş silahları görünce. Yirmi adım ötemizde, gecenin rahatlatıcı karanlığı bizi çağırıyordu. Yirmi adım. Ay da olabilirdi. Denemiştik. Vazgeçmek istemiyordum ama ölmemizi de istemiyordum. Bir yolu olmalıydı ama Al'ı bu işe bulaştırırsam bahsi kazandığını söyleyecek ve her şey bitecekti.

"Arabadan inin lütfen," diyordu adam, bize yer açmak için geri geri giderken ve nefesim daha hızlı geliyordu. "Parmaklarınızı başınızın üstünde birleştirin. Şimdi!"

Kapıdan geçemedik. Arabayla olmaz. Ama belki üstesinden gelebilirsek kaçabilirdik. Tatlı, tatlı adrenalin içime işledi ve başım ağrımaya başladı.

"Rache?" Jenks fısıldadı. En azından o güvende olacaktı.

Nick kapının koluna uzandı. "Çık dışarı Rachel," dedi. "Ben bununla ilgileneceğim."

"Ne yapıyorsun sen?" Şaşkınlıkla söyledim. "Sen olmadığını biliyorlar!"

"Uzun zaman önce yapmam gereken bir şey," dedi ve bana iffetli bir öpücük vermek için eğildiğinde gözlerimi kırptım. "Ne yapman gerekiyorsa yap. Ben dikkatini dağıtacağım, böylece kaçabilirsin."

"Ne?" Ivy havladı ve dışarıdan güvenlik görevlisi dışarı çıkmamızı istedi.

Nick kapısını açarak, "İyi olacağım," dedi. "Ben her zaman iyiyimdir."

Biri kapımı açtığında ve Ivy'nin kavga sesleri arasında dışarı çekildiğimde sersemlemiş bir halde hiçbir şey yapmadım. Bileğime gümüş bir bant geçirildi ve ben hâlâ hiçbir şey yapmadım. İçimden bir sonsuzluk aktığını hissettim ama lanet şeytaniydi ve ben hâlâ Ceri'ye benziyordum. Küçük iyilikler.

"Rachel? " dedi Jenks, önümde durarak.

İnsanlar bağıırıyordu -çoğunlukla Ivy- ve biri beni yere itti. Kollarım içgüdüsel olarak dışarı çıktı ve kendimi yakaladım. Sağ tarafımdaki parlak ayakkabılara bakarken içimde bir şeyler tutuştu. Bu böyle bitmeyecekti. Gerildim, Ivy'nin direndiğini duyarak pasif rolü oynadım.

"Rachel!" Jenks yine ağladı. "Ne yapmamı istiyorsun?"

Beni izleyen sadece iki kişi vardı, geri kalanlar ise

Ivy. "Ivy'ye söyle onlara günlerini göstereyim ve benimle yolda buluşsun," dedim ve gümüş tozu bırakarak uzaklaştı.

Yüzüm kaldırıma sürtünürken diğer tarafa baktım. Nick yerde yatıyordu, adamlar ona bağıırıyordu. "Teşekkür ederim" dedim ve o da gülümsedi. Dikkati yukarıya yöneldi ve ben de bakışlarını her şeyin üzerinde gümüş bir zerre gibi duran Jax'e doğru takip ettim. Ben izlerken, peri bir şey düşürdü.

"Ivy!" Gözlerimi sıkarak bağırdım. "Yere yat!"

Düşüğünü ve üzerine düşen birinin homurtusunu duydum.

Bir ses patlaması geceyi yardı ve bastığım yeri sarstı. Kulaklarım uyuştı ve duyma yetimi kaybederek başımı kaldırdım. Beni izleyen iki adam kaldırıma yığılmış, bayılmıştı. Havada toz vardı ve hareket eden her şey dağılmıştı.

Beceriksiz ve sakar bir şekilde ayağa kalktım. Ivy erkekleri üstünden itiyor, ne olduğunu anlamaya çalışırken onları anlamsızca yere düşürüyordu. "Hadi gidelim!" Kendimi duymadan bağırdım. İnsanlar ayağa kalkmaya başlamıştı. Saniyelerimiz vardı.

Sendeleyerek ona ulaştım. "Hadi gidelim!" Tekrar bağırdım, beni hemen tanımayınca neredeyse vuruluyordum. Sonra beni yakalayıp kapının üzerinden attığında çığlık attım.

Yola sertçe inerek çığlık attım. "Orospu çocuğu!" Dedim ama Ivy tarafından ayağa kaldırıldım, alçısı onu hiç yavaşlatmıyordu. "Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

Gözleri kararmıştı ve arkasına bile bakmadan kıcını çekmeye başladı, ben onun yanında hızımı bulana kadar beni sürükledi. Kahretsin, resim hâlâ arabadaydı. Ama dışarı çıkmıştık ve koşuyorduk. Trent ve av köpekleri tarafından kovalandığım anılar içime işledi ve daha hızlı koşmaya başladım. Kaldırım ayaklarıma çarpmak için yükseliyor gibiydi, her vuruş ince tabanlı koşu ayakkabılarımdan net bir şekilde hissediliyordu. Cincy'ye geri dönemezdik ama alternatifi de hiç hoş değildi. Jenks'in iyi olması için dua ettim. İşitme duyum geri geliyordu. Arkamızda bir klakson sesi duyabiliyordum ve biri kapıyı açması için bağıırıyordu ama bahse girerim devreler çalışmıyordu. Bir umut dalgası hissettim ve ormana doğru yönelmeye başladım ama Ivy kolumu tutarak bizi durdurdu.

"Araba," diye nefes nefese bağırdı ve ben de yaklaşan farların ışığına baktım.

"Yola yatmamı mı istiyorsun, yoksa sen mi yatmalısın?" Yarı şaka, araba sağa savrulup etrafımızda titrek, korkunç bir yarım daire çizdiğinde donup kaldım. Pierce'ı ön koltukta, üstü başı peri içinde gördüğümde ağlayabilirdim. Yine kışımı kurtarıyordu. Yine de, yemin ederim, eğer kara büyü yapsaydı, onu Newt'e ben verirdim.

"Atlayın!" diye bağırdı, cinlerin ciyaklamaları ve fırlayan şekilleri karmaşaya katkıda bulundu.

Pierce'ı yolcu tarafına iterek ön kapıyı açtım ama Ivy beni annemin Buick'inin uzun ön koltuğunun ortasına itti. "Başımızın belada olduğunu nereden biliyordun?"

"Başın hep belada, Rachel," dedi şapkasını kafasına iyice yerleştirirken.

"Seni gördüğüne sevinmediğini sanırsın," dedi Ivy, daha kapısı kapanmadan gaza basarak.

Pierce beni dikleştirirken sadece sırtıttı. "Büyü yok Rachel. Söz veriyorum. Bence hiç büyü yapmadan da seni kurtarabilirim."

Yolda ilerlerken Jenks açık pencereden içeri daldı, tüm çocukları heyecan içinde çılgık atıyordu. Ellerim kulaklarıma gitti ve sinip kaldım. "Jenks!" diye bağırdı heyecanlı vampir elini yüzünün önünde sallayarak. "Veletlerini kontrol altına al! Ben göremiyorum!"

Hareket halindeki arabada keskin bir ısıklık sesi yankılandı ve nefesim kesildi. Kahretsin, bir ağaca doğru gidiyorduk! "Dikkat et!" Çılgık attım ve Ivy bizi yola geri döndürdü.

"Vay anasını!" Jenks tiz bir sesle bağırdı. "Önüne bak Ivy! Çocuklarım burada!"

"Gerçekten mi? Fark etmemiştim!" dedi, bir eli alçıdayken garip bir şekilde arabayı sürerken diğer eliyle camı açtı.

Sevincim yerini dehşete bıraktı. "Nick," dedim, arkamıza dönüp Trent'in nöbetçi kulübesinin solmakta olan ışığına bakarak. "Geri dönmek zorundayız!"

"Delirdin mi sen!" Jenks bağırdı.

"*Quid me fiet,*" dedim Ivy'nin omzuna dokunarak ve küfürlerimiz çözülüp yeniden kendimiz olduğumuzda ürperdim. Ivy ışıkları kapatıp karanlıkta arabayı sürerken, "Nick için geri dönmeliyiz," dedim. Tanrım, umarım onun gece görüşü benimkinden daha iyidir. "Bizi kurtarmak için kendini feda etti. Onu duydunuz!"

Pierce köşede sessizdi ama Ivy de bir şey söylemiyordu. Araba hiç yavaşlamadan gecenin içinde ilerliyordu. Ivy sonunda, "Nick için geri dönmeyeceğiz," dedi.

"Nasıl yaparsın?" Siyah yola dönüp bakarak uyardım. "Biz çıkabilelim diye kendini feda etti. Lanet olsun, Jax'i de bıraktık. Onlar olmadan kurtulamazdık!"

"Bence onlar olmadan da yakalanmazdın," dedi Pierce ekşiyerek.

"Buna inanamıyorum!" Bağırdım. "Onu terk ediyorsun! Yaptığı şeyden sonra mı?"

Jenks gösterge paneline indi, parıl parıl parlıyordu. Bütün çocukları arkadaydı ve gürültüye katkıda bulunuyorlardı. "Aç şunu Ivy," dedi acımasızca ve ben hayal kırıklığı içinde tereddüt ettim.

"Neyi açayım?" diye sordum ve Ivy dönerek kemer çantasının kemerini çözdü ve bana fırlattı.

"Sadece düğmeye bas," dedi, gözleri siyah geceye yapışmıştı. Kimse bizi takip etmiyordu ama buna şaşırmadım. Nick ellerindeydi ve tek yapmaları gereken telsizle haber vermektir.

Midem bulanıyordu, eşyalarının arasında küçük bir kayıt cihazı buldum. "Bu mu?" diye sordum. Elimde tutarak sordum ve Jenks bana doğru uçarak küçük, girintili bir düğmeye bastı. Cihaz elimde ısındı ve içinden neredeyse duyulmayan, kulak zarıma değil kulaklarımdaki kemiklere çarpan yumuşak bir ciyaklama sesi geldi. "Ne oldu?" diye sordum. diye sordum ve Jenks'in kanatları altın bir ışıltı saçtı ve tüm çocukları şikayet etti.

"Beyinler için saçmalıklara koyduğumuz böcek."

Kaşlarım kalktı ve Jenks kollarını bir kadrana dolayarak parazit giderilene kadar çevirdi. Elini ete çarpma sesini duydum ve Jenks kızgın bir ifadeyle geriye doğru çekildi. Belli ki Nick de artık iblis doğumlu kılığına girmemişti. Hâlâ Trent'e benziyorsa onu tokatlayacaklarını sanmıyordum.

"Eğleniyor musun? " Nick'in neredeyse gülerek söylediğini duydum. Fanatik Weres tarafından günlerce işkence görmüştü. Trent'in güvenlik görevlisi tarafından tokatlanmak onu korkutmayacaktı. Kalbim küt küt atmaya başladı. Geri dönmek zorundaydık. Belki hemen değil ama yakında.

"Bırak," diye yüksek bir ses geldi, ardından Nick'in sert öksürüğü duyuldu. "Bay. Kalamack burada."

Cihazı sıkıca tuttum, gözümü dikmiş ona bakıyordum ki o eşsiz gıcırta duyuldu

içinden bir kapı açılma sesi geldi. "Bizi yalnız bırakın," dedi Trent'in soğuk, kendinden emin ve gergin sesi usulca. Nick'in bunu tekrarlamaya çalışmasına başımı salladım.

"Efendim?"

"Kelepçeli," dedi Trent, sesi sertti. "Quen gelmeden önce onunla konuşmak istiyorum."

"Efendim." Bu kez saygılıydı, korku doluydu. Nick'i öylece bırakamazdık ve Trent otururken kapının kapandığını ve plastiğin yumuşak gıcirtısını duyduğumda parmaklarım gerildi.

"Ne oldu?" Trent sesini alçaltarak konuştu. "Yakalanmaman gerekiyordu. Rachel yakalandı."

Dudaklarım aralandı ve sanırım kalbim küt küt atmaya başladı. Tanrı onu korusun. Nick bana yine kazık atmıştı! Sümüklü küçük sıçan! Jenks'in kanatları alçaldı ve elimin üzerine kondu. Gözlerindeki sempatiden nefret ediyordum. Nick'in o elf kapısından geçebileceğimi bilmesine şaşmamalı. Trent ona söylemişti.

Elimdeki siyah plastikten kelepçelerin şingirtısı geliyordu. "Bunları benden çıkarabilir misin?" Nick dedi, sümsük herif.

"Quen kasada," dedi Trent, güzel sesi buz gibiydi. "Envanter tam değil ama o tuvalden daha fazlası kayıp. Sana kodu verdim ki Rachel'ı sahte bir resimle yakalayabileyim, hassas bir eseri çalmana izin vermeyeyim."

Trent gerçeklere kendi başıma atlayabileceğimi biliyordu ve bana söyleme zahmetine girmemişti. Titremeye başladığımda tüm vücudum ısındı.

"Heykel mi?" Nick kelepçeler yine şingirdarken, "Heykel mi?" dedi. "Bu yüzden geride kaldım. Yakalanmama izin verdim. Cadı tuvalle birlikte onu da aldı. Kaçmadan önce onu elinden aldım. Onunla ne yapmak istediğine inanamayacaksınız."

Hırsızlığı için beni mi suçluyor?

"Kaçtı mı?" Trent söyledi ve Nick'in acı içinde homurdandığını duydum. "Senin böcek peri, geçit evime sihirle oluşturulmuş bir çimdik attı. Yeniden başlatmak otuz altı saniye sürdü. Otuz altı saniyede neler olabileceğini biliyor musun? Sen kimin tarafındasın, Sparagmos?"

"Benim," diye homurdandı, yeni bir nefes alarak. "Ama Cincinnati'yi kimin yönettiğini biliyorum. Fitilini ateşleme. O almış olabilir ama ben geri aldım."

Plastik bir gıcırtı duydum ve nefes alamadım. Nick hırsızlığı için beni suçluyordu, yalanı bir bebeğin kıkırdaması gibi ağzından dökülüyordu.

"Bunu isteyeceğini tahmin etmiştim," diyordu Nick ve Jenks'in peri tozu parmaklarıma süzülürken gözlerim ısındı, telsizi tutarken titriyordum. "Demek kaçtı. Ne olmuş yani? Onu yakalayacaksın ve şimdi hâlâ heykelin var. Ben onun gözünde fedakâr bir kahraman gibi görünüyorum, o ise değersiz bir resme sahip oluyor."

Değersizdi. Resim değersizdi. Tıpkı Nick gibi. Kızgın ve incinmiş bir halde elimi gözümün altına sildim. Her şey sahteydi, öpücüğe ve kendini feda eden saçmalıklarına kadar.

"Nerede o?" Trent'in sesi niyetliydi ve ben bir nefes aldım.
o.

Nick kendini beğenmiş bir tavırla "Cebimde," dedi. Birinin yere vurması, ardından Nick'in hafifçe küfretmesi ve fayansın üzerinden kalkmaya çalışırken çıkardığı hışırtılı ses.

"Bu bir tuzluk," dedi Trent ve sürtünme sesi iki katına çıkarak Nick'i duymayı zorlaştırdı ama bir şey çok açıktı. Nick mutlu değildi.

"Hayır!" Nick haykırdı. "Yine yaptı! Orospu! Bana yine yaptı!"

İhanet ve hayal kırıklığıyla karışık bir kargaşa içinde Ivy'ye baktım - güler yüzlü, memnun Ivy'nin gözleri kararmış ve dişleri vahşi bir sırtışıla ortaya çıkmıştı.

Jenks ona doğru uçtu ve ikisi karşılıklı beşlik çaktı, Ivy onu geriye doğru uçurmamak için tek bir rakam kullandı. Pierce rahat bir nefes aldı. "Yakaladım seni, lağım faresi," dedi Jenks ve Ivy'nin kemer çantasını aydınlatmak için şeffaf bir peri tozu döktü. İçinde heykel vardı.

Bir nefes aldım, sonra bir nefes daha, ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. "Tablo dışında hiçbir şey almadı, değil mi?" dedi Trent sinirlenerek. "Sen aldın ve kapıdan geçemeyince de tabloyu ondan aldığına dair saçma sapan bir hikâye uydurdun."

Nick acıyla homurdandı ve fayansın üzerinde bir şeyin sıyrıldığını duydum. "Nasıl?" Fısıldadım ve Ivy bana baktı, kaşlarını kaldırdı ve gülümsemesi genişledi. "Ne zaman? Ona hiç dokunmadın!"

"Mutfağa girmeye çalışırken kaldırdım. Rachel, ona güvenmiyorum. Aldığı her şey, tuvali bu kadar kolay yuvarlanabilecek kadar yeni bir resimden daha değerli olacaktı."

Gerçekten aptal gibi göründüğümü düşünerek kaşlarımı çattım.

Jenks, "Özellikle de hâlâ yağ kokan bir tanesini," diye ekleyerek utancımı ikiye katladı.

"Yalan söyledi," dedim, depresif hissederek. "Bana yalan söyledi. Çok aptalım."

Küçük ahizeden "Bu benim hatam değil!" diye bağırان yüksek bir ses geldi.

Trent'in sesi beni ürpertti. "Rahatına bak, Sparagmos. Bu şekilde karşı karşıya gelmeyeceğim. En azından Morgan'ın değerleri var."

Değerlerim olduğunu mu düşünüyordu? Odağım bulanıklaştı ve Pandora tılsımını düşündüm. Bu bir kaza mıydı? Belki de Trent büyüde o kadar iyi değildi.

Uzaktaki bir kapının açılma sesini, ofisten gelen ani gürültü ve Quen'in, "Gitti Sa'han. Yerine bu bırakıldı."

"Babamın toynak kazması..." dedi Trent, şaşkınlığı her halinden belliydi. "Anlamıyorum," dedi Quen. "Onu kaybettin-"

"Heykel Morgan'da," dedi Trent, onun sözünü keserek. "Sparagmos onu saklamak niyetiyle aldı ve bir şekilde Morgan'ın eline geçti. Kazmanın buna nasıl uyduğunu bilmiyorum."

Gözlerim kapandı ve Quen'i beni öldürmesi için göndermeden önce bunu anlaması için dua ettim.

Quen alçak sesle, "Bu bir sorun olacak," dedi ve sonra biraz daha yüksek sesle, "Rachel bununla ne yapacak, Sparagmos?"

"Onu sana geri ver-ow!" Nick havladı, sonra sustu.

Bir an sessizlik oldu ve sonra Trent, "Onu Jonathan'a ver," dediğinde ürperdim. O bu tür şeyleri sever."

"Hey!" Nick dedi ve onun sürüklenerek götürüldüğünü duydum. "Bulduğumu sanmıştım! Bana inanmak zorundasın!"

"Sana inanıyorum," dedi Trent, artık aralarında mesafe vardı. "Buradan canlı çıkmayı başarırsan onu satacağını da biliyorum. Rachel'in cebini karıştırdığından şüpheliyim. Muhtemelen Ivy yapmıştır. Orada iyi bir arkadaşı var."

Bana bakmayan Ivy'ye baktım, gözleri karanlık geceye sabitlenmişti. "İki iyi arkadaşım var," diye fısıldadım ve Jenks'in kanatları takırdadı.

Daha fazlasını duymak istemedim. Nick... Ne bekliyordum ki? En azından artık onu silebilirdim. Yani, atmıştım ama artık sadece hayatta kalmak için yapması gerekeni yaptığına dair hiçbir şüphem kalmamıştı. Heykeli çaldığım konusunda yalan söylemişti. Ama soluk ışıktaki erotik şeye bakarken, hiçbir şeyin değişmediğine karar verdim. Nick bizi oraya sokmak için her iki tarafa da çalışıyor olabilirdi ama duvardan içeri giren bendim. Her şey sahte değildi. Hâlâ baskın yapabiliydik ve pornografik heykel, üzerinde oynanmış bir resimden daha iyi dikkat çekerdi. Trent onu geri almak için çaresiz görünüyordu. Ben de gülümsemeye başladım.

"Efendim," dedi Quen ofisteki konuşmalar yeniden yükselirken. "Dinleniyor."

"Kapıyı kapat!" Trent'in sözlerinin ardından adım sesleri duyuldu ve ardından bir kapı gümbürtüsü duyuldu.

"Kahretsin," diye haykırdı Nick. "Rachel, bu görüldüğü gibi değil!" diye bağırdı ama bana tekrar yalan söylemek için artık çok geçti.

Bir boğuşma ve yüksek sesli bir sürtünme oldu. Uzaktan Nick'in hırıltılı bir nefes aldığını ve hafifçe küfrettiğini duydum. "Sanırım bu tam da görüldüğü gibi," dedi Trent, sesi çok netti. "Rachel, eğer dinliyorsan kiminle oynadığını bir düşün. O heykeli geri ver yoksa seni öldürürüm. Anneni değil, arkadaşlarını değil. *Seni öldürürüm.*"

Bir çıtırtı duyuldu ve tiz, kemik titreşimli ses patlayarak var oldu. Arkadan tüm periler ciyakladı ve Jenks elleri kulaklarının üzerinde, kanatları sırtına dayalı bir şekilde kapatma düğmesine bastı.

"İade etmek tam olarak yapmak istediğim şey Bay Kalamack," diye fısıldadım, radyoyu Ivy'nin çantasına bıraktım ve onun yerine heykeli kaldırdım. Çok büyük değildi ama ağırdı.

Ivy yavaşladı ve hızlıca sağa dönüp bir kenara çekildi, ben de elimi direksiyona götürdüm. "Nehre geldik," dedi ve bir parça korku hissettim. *Neden duruyoruz?*

"Dur, dur, dur," dedim arabayı park ederken. "Annemin arabasını bırakıp buradan kaçmayacağız, Ivy."

Köpekler. Trent'in köpekleri vardı. Daha önce ondan bir şey çalmıştım ve o da peşimden gelmişti. Ay yeniydi. Bu Av'dı. Ama kimse beni dinlemiyordu. Ben dehşet içinde otururken, Ivy arabadan indi, hemen ardından Pierce diğer tarafıma geçti.

"Bu arabadan inmeyeceğim!" Heykeli sıkıca kavrayarak bağırdım. "Ivy, onun köpekleri var! Lanet bir taşı tarafından parçalanmayacağım!"

Pierce eğildi, elimi tutarak beni gecenin içine çekti, orada durdum ve rüzgârı dinledim, hışırdayan yapraklarda köpeklerin şarkılarını aradım. *İyi değildi. Hem de hiç iyi değil.*

Ivy kapıyı çarparak kapatırken topuğunun altındaki kumlar sıyrıldı ve şehrin uzaktaki ışıltısına döndü. "Ne yapıyoruz biz? " diye sordu kemer çantasını geri takarken.

"Arabaya binip buradan gidiyoruz!"

Ivy başını salladı. "Yol zaten kapalı. Bu işi bitiriyor muyuz, bitirmiyor muyuz?" diye sordu ve ben elimdeki çirkin heykele bakarak kendimi sakinleştirdim.

Köpekleri düşünmek gecenin serinliğinde tüylerimi ürpertiyordu ama yine de içimde bir parça güç büyüyordu. Sonsuza dek sığınacak bir yerim olacaktı, özellikle de şimdi. Tek yapmam gereken bir çizgi bulmaktı. Ve daha da iyisi, Nick hakkındaki içgüdülerimin doğru olduğunu biliyordum. Yoluma çıkan sadece kalbim olmuştu. Ondan nefret ettiğim için kendimi suçlu hissetmeme gerek yoktu. Ve bu... iyi hissettirdi.

"Rache? Bunu yapıyor muyuz?" Jenks, çocukları nehrin üzerinde yarasaları kovalarken sordu.

Ona gülümsedim ve heykeli kemer çantama koyup fermuarını çektim. "Evet," dedim ve hem o hem de Ivy rahatladı. "İhtiyacımız olanı aldık," dedim ve hemen ardından "Doğru, planladığım gibi gitmedi ama sanırım daha iyi bir şey elde ettik. Bence beyin saçmalıklarını unutalım ve işi planladığımız gibi yapalım. Nick konuşursa çok daha iyi olur."

"Evet!" Jenks bağırdı, içinden bir ışık patlaması geldi.

Hâlâ köpekleri dinlerken Ivy'ye döndüm. "FIB yetkisini talep etmek için David'den evrak işlerini halledebilir misin?" diye sordum. "Yapacağımı biliyorum ama heykeli geri vermeye hazır olana kadar şehre geri dönemem."

"Anladım," dedi Cincy'nin uzaktaki ışıltısına dönerken. "Nereye gidiyorsun?"

Bundan hoşlanmayacaklarını bildiğim için nefesimi verdim. "Sonsuza dek," dedim usulca ve Jenks bana doğru atılarak yüzüme geldi ve beni yarı kör etti.

"Hayır!" diye bağırdı ve çocukları yakaladıkları bir sopaya eziyet etmeye geri dönmekten önce oyunlarına ara verdiler. "Rache, hayır!"

"Başka nereye gidebilirim ki?" Bir adım geri çekilip nehirden yansıyan soluk ışıktaki beni çınlattıklarını gördüm. "Kiliseye değil. Cincinnati'de hiçbir yere. Trent beni bulmak için yanıp tutuşacak. Köpeklerin şimdiden havlamamasına şaşırdım." O sesi hatırlayınca ürperdim. "Benim kokumu takip edecekler, seninkini değil. Sana bir şey olmaz."

Sakin görünen Pierce boğazını temizledi. "Sınırın bu tarafında bir yer biliyorum."

Ivy ona bir göz attı, kalçası kalkıktı. "Bildiğin bir yer var. Neden bundan daha önce bahsetmediniz?"

"Çünkü yardımımı istemediğin çok açıktı," dedi kuru bir sesle, ellerini arkasında kenetlemişti ve paltosu suyun rüzgârında sallanıyordu.

Jenks, "Rachel'ı *evine* tek başına götüremeyeceksin," diye tehdit etti.

Gergin bir şekilde yer değiştirdim, köpekler üzerime gelirken nehir kıyısında durmanın karga yemek için iyi bir zaman olmadığını düşündüm, ama yapardım. "Pierce, buraya kadar gelip kıcımlı kurtardığın için benim kahramanımsın ama burada Trent'ten bahsediyoruz. Sonsuza kadar güvende olacağım tek yer orası. Eğer kaçarsam, köpekleri beni bulur." Bir titremeyi bastırdım ama o gördü ve üşüyormuş gibi yaparak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdu. Trent'in köpeklerinden nefret ediyordum. Gerçekten nefret ediyordum.

Pierce, arka cebinden bir çift ağır hizmet makası çıkarıp fermuar şeridini üzerimden keserken bile karşı çıkmak için elini kaldırdı. "Köpeklerden kaçma konusunda masum değilim," dedi, gözleri gevşek buklelerinin altından benimkilerle buluştu. "Buraya yakın bir yer biliyorum. Sınırın bu tarafında son derece güvenli bir yer." Gözleri bana dikildi, aysız bir gecenin katı karanlığında simsiyahtı. "Kara büyü olmayacak. Sana söz veriyorum."

Kara büyü yok. Kanım için şarkı söyleyen hayvanların korkunç sesini hatırlayınca yine ürperdim. Trent'in ormanından ayrılmıştık ama o yine de benim için ata binecekti. Muhtemelen şu anda Tulpa'yı eyerliyor, babasının toynak tırnağıyla toynaklarını temizliyordu.

Pierce ellerimi tuttu. Ivy boğazını temizledi ve Jenks kanatlarını çırpıttı. "Sana yerdeki bir delikten başka bir şey sunamam," dedi.

"Ama köpekler ya da tüfekli adamlar tarafından asla bulunamayacak bir delik. Özgürlüğe giden yolda erkekleri ve kadınları saklamak için kullanılırdı ve güvenlik için derin bir şekilde yazılmıştır." Sanki geçmişe bakıyormuş gibi nehrin üzerinden baktı. "Eskiden yeraltı demiryolunda kondüktördüm, yoksa bu Ivy'nin bilgisayarına girmedi mi?" dedi kuru bir sesle.

Dudağımı ısırdım ve Jenks'in ekşi bakışı hafifledi. Ivy'ye, "Sonsuza dek ve Al'den daha iyi," dedi ve vampir yüzünü buruşturdu.

Pierce ile mi gideceksin? Tek başına mı? Şaka mı yapıyordu? Ivy'nin de bundan memnun olmadığı belliydi ama sonunda başını salladı. "Çizgilerin bu tarafında olmanı tercih ederim," dedi ekşiyerek.

Jenks parlak bir gümüş renginin tozunu alırken Pierce onun güvensizliğine kaşlarını çatı. Nehrin kenarında dururken cadı değişmiş gibiydi. Ruh hali karardı ve bakışları sanki test ediyormuş gibi hareket eden suda oyalandı. Ellerini paltosunun ceplerine sokarak, "Yüzebilir misin?" diye sordu.

Birdenbire her şey çok daha iyi görünmeye başladı. "Suya *girmemi* ister misin?" diye sordum. "Hava buz gibi!"

Ivy'nin adımları çakılların üzerinde gürültüyle bize doğru geliyordu ama dirseğimi tutup nehre doğru yürümeye başladığında benim tarafımda olacağına dair tüm umutlarım yok oldu. "Rachel, Pierce bu sefer haklı," dedi ve ben inanmadığımı belli eden bir ses çıkardım. "Trent Cincinnati'nin sahibi. Orası bir ölüm tuzağı. Sonrası da bir o kadar kötü. Pierce'la git."

"Ivy!" İtiraz ettim. Ayaklarım suya çarptı ve sarsılarak çıktım. "Çok soğuk!" Ellerinden kurtulup hızla akan suya bakarak "Soğuk!" dedim.

"Kız gibi davranma, Rache," dedi Jenks, suyun üzerinde asılı dururken ve bir şey üzerine atladığında üç adım daha yükseldi.

"Bak!" Dedim, işaret ettim ve tamamen geri çekildim. "Orada balıklar var!"

Pierce başını eğerek, "Sanırım korkuyor," diye mırıldandı.

Öfkelendim ama Jenks imdadıma yetişti. "Olmasına gerek yok. Ben de onunla gidiyorum."

Ivy'nin siyah ve yıldız ışığında parlayan gözleri genişledi. "Beni çocuklarınla ve o çirkin yaratıkla yalnız bırakmayacaksın."

"Çocuklarımı yanımda getiremem!" diye itiraz etti. "Hadi ama Ivy, beni rahat bırak!"

Pierce dengemi bozup beni bir adım suya doğru çektiğinde sarsıldım. "Hey!" diye bağırdım, sesimin düz suda yankılandığını duydum. "Suya girmeyeceğimi söyledim! Geçen sefer neredeyse ölüyordum." Buz ve Trent'in anıları su yüzüne çıktı ve kollarımı ortama doladım. *Ben onu kurtarmıştım, o da beni kurtarmıştı. Bizim sorunumuz neydi?*

Ivy bana doğru döndü. "Kapa çeneni. Pierce'la git. Jenks seninle gelecek, böylece nerede olduğunu bileceğiz, sonra geri gelip bana söyleyecek. Çocuklar bende." Jenks'e baktı. "Tamam mı?"

"Tamam," dedi peri ve beni gerçekten terk edip etmeyeceğini merak ettim.

Ama o yapmasaydı, nerede olduğumu asla bilemeyecekti.

"Fountain Square için her şeyi ayarlayacağım," diyordu. "En azından Nick'e bu konuda her şeyi anlatmadık! Trent beni takip ederse diye heykeli sen sakla. Ben Rynn'lere gidiyorum ama üzülme, güvende olmak daha iyi. Suya gir Rachel. Seni buraya kadar takip edebilirler ama su kokunu yok eder. Karşıya geçmeden önce bir mil kadar aşağıya ineceğini düşünüyorum."

"Ne kadar iyi yüzdüğüne bağlı," dedi Pierce, ayakları çoktan suya girmişti ve ben ürperdim.

Soğuk içime işlerken "Çocuklar, bu iyi bir fikir değil," dedim ama kimse beni dinlemiyordu.

"Ben her şeyi hazırladıktan sonra Jenks geri gelecek ve sana ihtiyacın olabilecek küçük şeyleri getirecek." Ivy saçmalamaya başlamıştı ve gözleri korkmuş bir halde ağzını kapattı. Benden ayrılmak istemiyordu ve ben de onu susturmak için sarıldım.

"Teşekkür ederim," dedim, onu içime çekerek ve kolları belli belirsiz bana sarıldı. "Bugün bana yardım ettiğin için teşekkür ederim." Onu kollarımın arasına aldım ve gözlerimin akmayan yaşlarla ısındığını hissederek gülümsedim. "Senin ve Jenks gibi insanları hak etmiyorum."

"Ayy, peri osuruğu kusacağım," dedi Jenks, ama onun omzuna konarak parlak bir peri tozu saçtı.

Geri çekildi, ellerimiz ayrıldı. "O zaman ben gidiyorum," dedi, tereddütlü bir adımla geriye doğru yürürken. "İyi olacak mısın? Akıllı ol."

Pierce'tan bahsediyordu ve ben de onu suyun içinde arkamda hissederek başımı salladım.

"Tanrım, Ivy, git artık!" Jenks bağırdı ve dönüp koşmaya başladı, bir grup peri yolunu aydınlatıyordu. Muhtemelen daha hızlı koşabilirdi.

herhangi bir köpek. O iyi olurdu. *Değil mi?*

Heykeli kemer çantamın ince kumaşında hissettim ve onun için endişelendim. Ivy, Pierce'ın deliğinin Rynn Cormel'in kalesinden daha güvenli olacağını düşünüyordu. Ya da belki de böylesine paha biçilmez bir şantajı usta vampirin önünde sallamak istemiyordu. "Yarın görüşürüz!" diye bağırdım ve geriye doğru bir el sallayışı aldım.

"Artık gidebilir miyiz?" Jenks alaycı bir tavırla, altın tozu suya değdiğinde sarıya dönüyor, gecenin ortasında güneş parıltıları gibi görünüyor, dedi.

"Artık gidebiliriz." Nehre geri dönerken ayağım kaydı ve Pierce tarafından yakalandım. Evet, beni bir kez daha kurtardığı için minnettardım. Ama geçmişî olan güçlü, yetenekli adamlar tarafından çok kez yakılmıştım. Onu yanımdaki suda gördüğümde içimde bir sızı yandı, akıntı ayak bileklerinden girdaplar oluşturunuyordu ve yıldız ışığı yüzünü aydınlatarak acımasız ruh halini gösteriyordu.

"Nehir kıyısında bir yerin var, ha?" diye sordum ve hiç gülümsemeden başını salladı.

"Ayakkabılarını çıkar," dedi şapkasını arka cebine sokarken. "Onları nehirde bir yere bırak."

Kenarda durarak onları çıkardım. "Bu onları yoldan çıkarmaya yardımcı olacak mı?"

Pierce bana döndü, çoktan baldırlarına kadar batmıştı. Işık sanki üzerinden kayıyor, yüz hatlarını bulanıklaştırıyor gibiydi ve ürperdim. "Onların ağırlığı seni aşağı çekecektir. Etek giymediğine göre kıyafetlerin sorun olmayacaktır. Sonunda alçakgönüllülük adına kaç kadın kaybettiğimi size anlatamam. Ben ne zaman ne dersem onu yapın ve durmayın yoksa ölürsünüz. Anladın mı?"

Sırtını dönerek suya girdi.

Jenks omzuma indi. "Sert bir kış hakkında konuş."

"Evet, yine bana ne yapacağımı söylüyor." Titreyerek diğer ayakkabıyı da çıkardım ve ikisini de annemin arabasına geri fırlattım. Yavaşça Pierce'ı takip etmek için döndüm, buz gibi çamur çoraplarıma dolunca irkildim.

Tamam, ne derse, ne zaman derse yaparım. *Şimdilik.*

Otuz iki

MBaşın suyun üstündeydi. Zar zor. Nehirde buz yoktu ama olsa da olurdu. O kadar üşümüştüm ki bacaklarımın hareket ettiğinden bile emin değildim. Uyuşmuş bir halde kendimi tekmelemeye devam et. Jenks benim rehberimdi ve tozu yolu aydınlatıyordu. Eğer o olmasaydı, bu aptal, salak, soğuk nehri geçmeye çalışırken kaybolacağımdan emindim. Ohio Nehri'ni yüzerek geçmek ne iyi bir fikir. Tekne falan çalamazdık. Hayır, yüzmek zorundaydık.

"Neredeyse geldik Rache," dedi Jenks, kendinden emin bir şekilde ilerleyen Pierce'ın yumuşak sıçramasından geri çekilirken. Kanatları endişeli bir yeşil renkteydi. "O cadı kışını kaldır!"

"Cehenneme git," diye nefes nefese kaldım. Dudaklarım birkaç santim aşağıdaydı ve bir ağız dolusu nehirle karşılaştım. Ciğerlerime girdi ve panikledim.

"Rache!" Ben yüzmeyi bırakıp nefes almaya çalışırken Jenks bağırdı. Akıntı beni aldı ve çarpındım. Jenks'in bağırısları boğuklaştı ve siyah bir baloncuk girdabına dönüştü. Öksürerek yüzeye çıkmaya çalıştım.

"Pierce!" Jenks tiz bir sesle bağırdı ve ben tekrar yere düştüm.

Kollarım kurşun gibiydi. Kutsanmış bir sıcaklık içime işliyordu ve suyun gürültüsünü dinliyordum. Uyuşmuş bir halde, baloncukların kaymasına izin vererek sürüklendim. En azından su ısınmıştı. En son Ohio Nehri'nde uyuyakaldığımda o zaman da su ılıktı.

Kafa derimdeki keskin bir acı beni sarstı ve soğuk hava yüzüme çarptığında nefes nefese kaldım.

"Rachel!" diye bağıırıyordu tiz bir parıltı ama onu uzaklaştırmak için kıpırdayamadım.

Hâlâ suyun içindeydim ama yıldızlar tepemdeki siyah yaprakların arasında saklambaç oynuyordu. İçlerinden biri sürekli hareket ediyordu. Bir yandan da küfrediyor, yüzüme bir parıltı saçıyordu. Kafam karışmıştı, yerin sırtımın altına süründüğünü hissettim. Bacaklarımın üzerinden su akıyordu ama biri fısıldıyor, beni ağır ve ıslak bir şeyle örtüyordu.

"Anlayacak durumda değilim," diyordu ses. "Hava o kadar soğuk değil ve o da oldukça yetenekli bir kadın. Her zamanki gibi zinde."

"Soğuğa karşı hassas, seni pislik," diyordu yıldız, yaklaşarak ve gözlerimin yarıkları tekrar kapandı. "Onu öldüreceksin! Bak, mavi oldu. Yine mavi oldu!"

"O iyi olacak," dedi alçak ses ve soğuk bir şey başımı kaydırđı ve nefes yanağıma dokundu. "Yaşlı bir kadın gibi davranmayı bırak. Daha kötülerini de gördüm. Rachel? Aç gözlerini!"

Yapabileceğim gibi mi? Kendimi yükselirken hissettiğimde başım öne eğildi. "Soğuğa karşı hassassın," diye fısıldadı öfkeyle. "Bir vücut nasıl bilebilir ki? Bir saban atı kadar sağlıklı görünüyor."

Saban atı, diye düşündüm, puslu, ağırlığım kayıyor.

"İyileşecek," dedi tekrar, ama bu sefer endişesini duyabiliyordum.

"Neden, onu sevdiğini düşündüğün için mi?"

Yine benim yıldızımdı, şanslı yıldızımdı ve adamın yüzüne ışık tutmak için üzerimde geziniyordu. Yüz hatları damlıyordu, endişeyle kırışmıştı ve siyah saçları yüzüne yapışmıştı. "Yapmamalıyım," dedi yıldıza ve yıldızın ışığı söndü.

"Ama sen biliyorsun. Onu öldüreceksin. Kalbini kıracaksın ve o da kendini kaybedip ölecek."

Pierce tökezlerken dünya sarsıldı ve ben her şeyin izini kaybettim. Varlığım durup kalkmalardan oluşın karışık bir harekete dönüştü. Bir keresinde altımdaki toprağın sertliğini hissettim ve toprak kokusunu aldım, sonra artık hareket etmediğimi fark edene kadar hiçbir şey hissetmedim ve uyandım.

Sessizdi. Bir süredir öyle olduğunu fark ettim, içime hoş bir sıcaklık aktığını hissediyordum. Bu yanıştı. Hipotermi geçiriyordum. Titremem gerekirdi ama titremiyordum. Güçlü bir nehir, ıslak deri ve... kıızılağaç kokusu vardı. Gözlerim açıldı.

Toprak bir zeminde yan yatmıştım, önümde bir kol mesafesinde toprak bir duvar yükseliyor ve toprak bir tavana dönüşmeden önce sadece dört metre ilerliyordu. Yeşil renkli küçük bir ışık küresi, ayaklarımın dibindeki köşede duran ahşap fener benzeri bir şeyin içinde duruyordu. Eski ve tozlu görünüyordu. Üzerimde cızırtılı bir yün battaniye ve erkeksi bir kol vardı.

Kahretsin.

Nabzım hızlandı ama hareket etmedim. Pierce arkamda kaşıklıyordu.

kıçımın neden bu kadar sıcak olduğunu açıklıyordu. Marshal'dan beri yanımda gerçek bir bedenim rahatlatıcı sıcaklığını hissetmemiştim ve bunu özlemiştim. Başımı oynatmamaya dikkat ederek koluna baktım, ince beyaz gömleğinin altından görebiliyordum. Güzel bir koldu, belime tam oturmuştu, böylece beni ezmiyordu. Yumuşak nefes alışından hâlâ uyuduğunu anladım. Bana neden kaşıkla sarıldığı belliydi. Nehrin soğuğu beni neredeyse yere serecekti ve beni ısıtacak başka bir yol yoktu. Burası onun yerdeki deliği olmalı. Gerçek bir çukur olacağını düşünmemiştim. *Güvenli mi?*

Kıpırdamadım, başka birinin bu kadar yakınımda olmasının verdiği hissin, birlikte olmanın verdiği rahatlığın, güvenin tadını çıkarmaya hakkım varmış gibi davranmak istedim. Lezzetli bir şekilde sıcaktım, sanki bir ley hattındaymışım gibi ve iç çekmeme engel olamadım.

"Tanrı aşkına!" Pierce ayağa kalkıp benden uzaklaşarak haykırdı. "Uyanmışsın!"

Sıcaklık kesildi ve bedenimdeki enerjilerin sıçradığını, içimden geçen bir ley hattının eksikliğini hissettim. Bir tırmalama sesi duydum ve Pierce'ın ışığı endişe verici bir parlaklıkla yanıp sönerken sırtım buz kesti. Doğrudum, battaniyeyi kaptım ve yeşil ışıkta Pierce'a bakmak için küçük yeraltı odasının diğer tarafına sıçradım.

Bu bir çizgiydi! İçimden bir ip mi çekiyordu? Ben baygınken mi? Chi'm boş olduğu için bir güç çekimi değil, başka bir şey mi? Kim olduğunu sanıyordu?

Pierce başı tavandan bir karış aşağıda, sırtı karşı duvara dönük, bir bacağını toprağa dayamış, diğerini yukarı kaldırmış bir şekilde oturuyordu. Tamamen giyinikti ama üzerinde neredeyse hiçbir şey yoktu; paltosu ve giysileri, altlarında bir çamur birikintisi olan duvara çakılmış mandallara asılıydı. Beyaz bir gömlek ve ona uygun bir pantolon teninin neredeyse tamamını örtüyordu ama vücudunun hatlarını yeterince iyi görebiliyordum.

"Özür dilerim," dedi, yüz ifadesi telaşlanmış ve gözleri büyümüştü. "Senden faydalanmaya çalışmadım. Rachel, üşümüştün. Seni ısıtmaya çalışıyordum. Bu bir güç gösterisi değildi."

"Bana doğru bir *hat* çekiyordun!" Sinirli bir şekilde söyledim. "Bayılmıştım! Senin derdin ne be!" Elbette soğuktan ölüyordum ama ne yaptığını bile bilmiyordum. Bir cadının tanıdığıyla yaptığına yakın bir şeydi.

Pierce tavana baktı. Şimdi ışık daha parlak olduğu için

O kadar eski bir ağaçtı ki kökleri içinden çıkıyordu. "Bu bir güç çekimi değildi. Sesini alçalt."

"Yapmayacağım!" Bağırdım, titremeye başlamıştım. "Ben senin lanet olası tanıdığın değilim! Bir daha bana doğru bir çizgi çekersen, seni dava ederim!"

Dudakları gerildi ve kaşlarını çattı. Yaklaşmak istercesine kıpırdandığında, uyarmak için elimi uzattım ve o da geri çekildi. "Büzülmekte haklısın ama onurunu zedelemektense ölürüm daha iyi. Sana bir çizgi çekmedim, sadece seni biriyle olan birlikteliğime dahil ettim. Doğduğum günden beri senin kadar soğuk birini görmemiştim ve bu seni ısıtmak içindi. Seni suya sokmak bir hataydı. Soğuğa karşı hassas olduğunu bilmiyordum. Ve sesini alçalt. Ormanda köpekler var."

Son sözleriyle dikkatim tavana çarptı. Trent'in beni takip eden köpeklerinin anısı derin bir akorda çarpıp yankılanırken korku nefesimi keserek içime işledi. *Köpekler*. Ormanda köpekler vardı. Kokumu alanlarla aynı köpekler. Beni Trent'in güzel, sessiz ve ölümcül ormanında koşturanlarla aynı köpekler.

Ciğerlerim çok acıdığı için nefes alamadığım, bacaklarımın kurşuni ve çizik içinde olduğu, sıçradığım suyun beni yavaşlattığı ve nefesim kesilirken gözyaşlarımla çamurun karıştığı anıyı bir anda hatırladım. *Daha önce hiç* böyle avlanmamıştım; tek düşüncesiyle ölümümü arzulayan, etimi parçalamaya hevesli ve burnunu sıcak iç organlarıma gömmekten zevk alan bir hayvan tarafından kovalanmamıştım. Ve şimdi yerdeki bir delikteydim, çaresizdim.

Aman Tanrım. Buradan çıkmam gerekiyordu!

"Rachel, iyisin," diye fısıldadı Pierce, topukları havada, ayak parmaklarını sürüyerek toprak zeminde beceriksizce bana doğru ilerlerken. "Lütfen, güvendesin. Sakin ol. Hava almak için bir delik var ve nefes almaya yetecek kadar. Duvarlar sağlam."

Yerden çekilme ve parçalanma görüntüleri, daha önce kovalanmış olmanın gerçekliğiyle karıştı. "Gitmek zorundayım." Bir elimi kaldırdım ve tavanı hissettim, parçaları üzerime düşüyordu. *Kaçmak zorundaydım!*

"Rachel, sakin ol!"

Çılgınca ayağa kalktım, çömeldim, sırtımı ve omuzlarımı tavana dayayarak ittim. Daha önce de koşmuştum. Koşmuş ve hayatta kalmıştım. Şimdi de koşmalıydım!

Pierce öne doğru kaydı ve ben homurdandım, başım duvara çarptı.

aniden üstüme çıktı. "Bırak beni!" Panik içinde bağırdım. Anlamamıştı. Bilmiyordu! Onu itmeye çalıştım ama elimi yakaladı. Sıkıca kavradı ve ben de onu tekmelemeye çalıştım.

Bunu fark edince kaçtı ve beni ağırlığıyla duvara yapıştırdı. Nefesim kesildi ve kapana kısılmış gibi kıpırdandım. "Bırak beni!" dedim. Dedim ve o da kir kokan eliyle ağzımı kapattı.

"Kapa çeneni," diye tısladı, vücudu benimkini kaplıyordu. "Korktuğunu biliyorum, ama tüm yaratılışa karşı güvendesin. Kıpırdamazsan şimşek gibi yok olacaklar! Biraz daha uyuyamaz mıydın?"

Hafif bir korna sesi duyuldu. Panikle gözlerimi tavana diktim. Üstümüzde miydiler? Şu anda mı? Yine korna sesi geldi. Ve köpekler. Kanımı istiyorlardı.

Korku sertçe vurdu ve mücadele ettim. Beni kendine çekti, kollarını vücuduma doladı, bacaklarını belime doladı ve ben mücadele ederken eliyle ağzımı kapattı. Ağlıyordum, lanet olsun, ama o anlamadı. Köpekler asla pes etmezdi; asla vazgeçmezlerdi. Siz koşarken, kalbiniz çarparken ve ciğerleriniz yanarken, sizi pençeleyip parçalayana ve çığlıklarınız kanınız için hırıltılarına karışana kadar kanınız için şarkı söylerlerdi. Bu delikten çıkmak zorundaydım. *Kaçmak zorundaydım!*

"Uyu bebeğim, annen şarkı söyleyecek. Mavi kelebeklerden ve yusufçuk kanatlarından." Pierce fısıltıyla şarkı söyledi, dudakları kulağımdaydı ve eli ağzımı sıkarak canımı acıttı. Karşı koydum, o da beni daha sert sıktı.

"Ay ışığı ve güneş ışınları, çok güzel giysiler. Gümüş ve altın, bebeğim için."

Beni sallıyordu, elleri acıyordu ve kolları çok sıkıydı. Hıçkıra hıçkıra nefesim burnumdan geldi ve titremeye başladım. Gitmeme izin vermiyordu. Kaçamazdım. Ölecektim. Tam burada ölecektim ve bu *onun hatası* olacaktı!

"Benimle şarkı söyle Rachel," diye fısıldadı, gözleri tavandaydı. "Uyu bebeğim. Kardeşin anlatacak, kurtları, kuzuları ve düşen şeytanları."

Sözlerini bilmiyordum ama melodisi hafızamda yer etmişti. Şarkı söyle.

Neden hep ninni söylüyorlar? Aptal herifler.

Tam tepemden gümbür gümbür bir ses geldi ve gözlerim tavana fırladı. İçimi korku kapladı ve Pierce'ın elinin arkasında inledim,

ona doğru bastırıyor.

Pierce'ın şarkı söylemesi kesildi. "İsa'nın tatlı annesi, bizi koru," diye fısıldadı.

Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki beni öldüreceğini sandım. Bir köpek havladı, boğuk ama net bir şekilde, tam üzerimizde. Sarsıldım, Pierce'ın tutuşu daha da sıkılaştı. Titremeye başladım, dalların çarpışını ve kaçmaya çalışırken atlar ve köpekler yaklaştığında çıkan sesi hatırladıkça gözlerim kapandı. Onlardan kaçamadım ama canlı canlı parçalanma korkusu beni çalılıkların ve dikenlerin arasından geçmeye itti. Pierce'ın kollarında titriyordum. Kaçmalıydık. Gözyaşlarım dışarı sızdı. Nefes alamıyordum. Tanrım, kaçmalıydık.

Daha uzaktan bir korna çaldı ve köpekler cevap verdi. Atların toynaklarının gümbürtüsüyle eş zamanlı olarak yüzüme düşen yumuşak toprak pırtılarıyla gözlerim fal taşı gibi açıldı. Ve hızlı bir tempoyla... gitmişlerdi.

Nefesim gözyaşlarımla ıslanmış parmaklarına dolandı. Pierce'ın beni saran kolları gevşedi. Parmakları ağzımdan düşerken ve ben neredeyse hıçkırarak temiz bir nefes alırken kendini sallayarak bırakmadı.

"Bir daha ölmeden önce bunun ölüme en yakın an olduğunu düşünüyorum," dedi yumuşak bir sesle.

Gitmişler miydi? O r a d a oturdum, inanamadım. Burada olmamalıydım. Köpekler vardı, köpekler beni takip ediyordu. Hayatta kalmış mıydım?

Hızlı hızlı nefes alarak duvara baktım, mantığım geri gelmeye başladığında ne olduğunu anlamamıştım. Pierce yukarı bakarken kafası toprak duvara çarptı. Arkamda sıcacıktı, ter, kir ve kızılağaç kokuyordu. Erkeksi. Gitmişlerdi. "Bırak beni," diye fısıldadım.

Pierce tutuşunu gevşetti. Yumuşak bir hareketle arkamdan sıyrıldı, sıcaklığını ve rahatlığını deliğin diğer tarafına taşıdı. Köşedeki ışık söndü.

Üşüyordum ve içim bulanıyordu, terk edilmiş battaniyeyi daha da yaklaştırdım ve üzerime örttüm, panik halime dönüp bakarken titriyordum. Tanrım, kendimi tamamen kaybetmiştim. Neyim vardı benim böyle? Ve hâlâ titriyordum. "Teşekkür ederim," dedim, kir içinde kalmış ve nehir koku titreyen ellerime bakarak. "Bana ne oldu biliyorum. Bu..."

Benimkilerle buluşan gözleri acıma duygusuyla kararmıştı. "Daha önce köpekler tarafından ezildin mi?"

Başımı salladım, tavana baktım ve dizlerimi çeneme doğru çektim. Deri pantolonum nemli ve iğrençti. Donuyordum. İnce giysileri beni tuttuğu yerde nemden kararmıştı.

"Anlayabiliyorum," dedi, geçmişini hatırlayınca kaşlarını çatarak. "Bana en çok sorun çıkaranlar hep daha önce kaçmış olanlar oluyor." Hafifçe gülümseyerek dikkatini bana geri verdi. "Seni incittiysen özür dilerim. Niyetim bu değildi."

Yaşadığım dehşeti hatırlayınca bakışlarım utançla yere düştü. "Hayır..."

"Ah, Rachel," dedi yumuşak bir sesle ve sesindeki merhamete baktım. "Yerdeki bir delikte ne olduğuna pek önem vermiyorum. Hiçbir önemi yok. Hem de hiç. Bir keresinde onu zapt edip susturmak için üçümüz birden uğraşmıştık. Elfler at sürerken avlarına korku salarlar. Ve Kalamack'ın dölü seni daha önce avlamıştı."

Kendimi daha iyi hissetmek yerine daha da aptal hissettim. Bu onu etkilememişti. İfademi ekşiterek çoraplarımı ayağımdan çıkardım ve sülük kapmadığımdan emin olmak için üşüyen parmaklarımın arasını kontrol ettim. "Kendimi kaybettim. Özür dilerim." Arkamdaki sıcaklığını ve gümüş ve altın hakkında şarkı söylerken sessiz olmam için bana yalvaran, aynı anda hem sakın hem de korkmuş sesini hatırladım. "Bunu daha önce de yaptın. Bir insanı sessiz tuttun."

Başını salladı, yukarı bakmadı. Kaşları çatılmıştı. "Her zaman işe yarar mı?"

Başını salladı ve ben ürperdim. O zaman korkmaya hakkım vardı.

"Üşümüştün," dedi, kollarımı kaval kemiklerime sarmış beni görünce. Soğuktan olduğu kesindi ama adrenalinin de etkisi vardı. İçinde korkudan başka bir şey yoktu. Ne yüksek, ne de coşku. Tanrım, aptalın tekiydim. Ya da belki akıllanmaya başlamıştım.

Küçük odaya baktım, bakışlarım tarla taşı duvara takıldı. "Neredeyiz biz?"

"Nehirden kısa bir mesafe."

Kemer çantam köşedeydi ve ona göz attım. Üşümüştüm, açtım ve yerdeki bir delikteydin ama en azından elf pornom yanımdaydı, lanet olsun. "Jenks?"

Pierce yerleşti, gözlerini tavana dikti. "Ivy'ye gidiyordu," dedi. "Senin iyi olduğuna emin olana kadar gitmemeye kararlıydı ama sen pembeleştikten sonra gitti."

Elimi burnumun altına silerek daha rahat bir pozisyon buldum. Burada fazla yer yoktu. İki tabuttan daha büyüktü ve yaklaşık bir metre boyundaydı.

Pierce oturmak için yeni bir yol bulurken çıplak ayakları kaydı. "Muhtemelen biraz zamanımız olacak. O battaniyeyi paylaşmanın daha iyi olacağını düşünüyorum."

Dikkatim onunkine kaydı, şüphelerim yükseldi. "Alabilirsin." Omuzlarımdan çıkardım ve ona doğru fırlattım. Bir şekilde tehlikeli görünmek için aramıza düştü.

Pierce öne doğru eğildi, yüz ifadesi çarpıldı ve titreyişimi izledi. "Senin soğuk bir kadın olduğunu söylemeyeceğim Rachel, çünkü değilsin. Ama sen... amacı sadece seni rahatlatmak olanlara karşı fazla temkinlisin. Gerekirse dişini sık, ama ben de geliyorum ve bu battaniyeyi paylaşıyoruz."

"Hey!" dedim yüksek sesle, sonra donakaldım, tavana baktım, korku içime yayıldı. "Sen orada kal," diye fısıldadım, elimi uyarmak için uzatmıştım. "Battaniyeyi alabileceğini söyledim."

Tereddüt etti, alçak tavan yüzünden beceriksizce çömeldi. Siyah saçları dağınıktı ve beyaz iç çamaşırları her şeyi örtüyor ve hiçbir şeyi saklamıyordu.

"Ne yapacaksın?" diye sordu. "Bir battaniyeyi paylaşmak istediğim için beni incitecek misin? Senin onurunu zedelemeyeceğim. Bir erkeğe bunu bile çok görüyorsan çok huysuz bir kadınsın."

Tekrar ilerledi ve ben de duvara yaslandım, o boşalıırken ince geceliğimin içindeki soğuğu hissettim. "Dur dedim!" Sesimin tonu onu durdurdu ve bir adım geri çekilerek tereddüt etti. Kalbim çarparak fısıldadım, "Yapabilirim. Daha önce de insanların canını yaktım. Yaptığım şey bu. İblis akrabası. Ben iblis akrabasıyım ve bu gece bunu kanıtlıyor."

"Evet, olabilir." Pierce'ın gözleri kısıldı. "Şansımı d e n e y e c e ğ i m ."

Tam yanıma oturmak için yer değiştirdiğinde tepki verecek zamanım olmadı, onu geri itmeye çalıştığımda kolumu itti, battaniyeyi etrafımıza kaydırđı ve yakınına çekti.

"Seni orospu çocuğu," dedim ve onu itmeye giderken bileğimi yakaladı, battaniyeyi daha yakına çekebilmek için kolunun altına sıkıştırdı

omzumun üzerinden. "Bırak!"

"Bir vücut sadece ısınmaya çalışıyor!" dedi sinirlenerek. "Kıpırdama."

Başka bir tokadı engellemek için hamle yaptı ve iki elimi de yakaladı. "Güvenini yanlış insanlara veriyorsun. Bunu nasıl düzeltebilirsin ki?" dedi Pierce ve ben şaşkınlıkla sustum. "Güvenini kazanmak için ne yapmam gerekiyor? Lanet olsun kadın, seni daha yeni üç kez kurtardım ve güneş daha doğmadı bile."

Nefes nefese, dağınık saç tellerimin arasından ona baktım. "Jenks ve Ivy'ye güveniyorum."

Gözleri benimkilerden birkaç santim uzaktaydı. "Yüzeyde güveniyorsun ama derinde güvenmiyorsun. Nasıl güveneceğini bilmiyorsun. Zeki bir kadına göre, erkekler söz konusu olduğunda sopanın kısa ucunu almışsın."

Bir eliyle bileklerimi tuttuğunu görünce omzumu ona doğru ittim. "Çekil üstümden! Bu oyunu oynamak istemiyorum Pierce."

Trent'in hissetme riskini göze alarak bir satıra dokundum ve Pierce'ın bileklerimdeki tutuşu sıkılaştı. "Oyun," dedi, sesi öfkeliydi. "Bu çok ciddi bir oyun ve bunu makaranın dışında halledeceğiz. Kalbini korumak için kendine söylediğin yalanlara pek itibar etmiyorum. Bana doğruyu söyle, ben de seni bırakayım. Onun yerine bu cümleyi bana karşı kullanırsan kafanı duvara vururum."

Evet, muhtemelen yapardı. "Bu çok aptalca Pierce," dedim kalbim küt küt atarak. "Bırak beni gideyim."

"Evet, aptal," diye mırıldandı. "Bana doğruyu söyle, ben de bırakayım." Kıpırdandım ve tutuşu daha da sıkılaştı. "Aklına tek bir gerçek gelmiyor mu?"

"Beni korkutuyorsun," diye ağzımdan kaçırdım ve o da nefes verdi. Kaşlarının çatılması hafifledi ve bileğimdeki tutuşunu gevşetti.

"Neden?" dedi ama bana bakarken şaşırmış gibi görünmüyordu, yüzünde yeni bir sakal vardı ve ifadesi affedici değildi.

Onun nehir suyu kokan ve dikenli üzgün halini düşündüm, sonra onu kilisemde temiz, kusursuz giyimli ve şapkalı olarak gördüğüm zamanı. *Artık kim şapka takıyor ki?* "Çünkü senden etkileniyorum," diye fısıldadım. "Ve etkilendiğim her erkek -ya da kadın- tehlikelidir. Bana ihanet ediyorlar ya da ölüyorlar ya da... bana bir şekilde zarar veriyorlar."

O bunu düşünürken kalbim küt küt atıyordu. "Bu gerçeğin yarısı," dedi ve bileklerimden birini bıraktı.

Bileğimi ovuşturarak dokunuşunu silmeye çalıştım. "Benim dışlanmamı ve iftiralarımı görmezden gelebilen herkesin kötü bir insan olmasından ve güvenilmemesinden korkuyorum. Senin gibi."

Yüzünde okuyamayacağım kadar hızlı bir duygu ifadesi belirdi. "Bir de diğer yarısı var," dedi, diğer bileğini bıraktı ve omuzlarımız birbirine değecek şekilde yanıma daha rahat yerleşti. "Benim saçmalık olarak gördüğüm ama eğer inanırsan izin vereceğim bir şey."

Kendimi daha az sıkışmış hissederek battaniyenin yarısını omuzlarıma doğru kaydurdım. "Cadılar meclisinin seni öldürmesi için ne yaptığını bilmek istiyorum," dedim, sonra tereddüt ettim. "İblis akrabası olduğumu bildiğin halde neden hâlâ bana yardım ediyorsun? İblisleri öldürüyorsun. Ya da öldürmeye çalışıyorsun."

Karşımdaki kaya duvara baktı. "Bu oyunu nasıl oynayacağını bilmiyorsun. Bunlar istekler, gerçekler değil."

Bileklerim iyiydi, onları ovuşturduğumda loş ışıktaki bile kızarmamışlardı ve aramızda boşluk olmasına rağmen bir yanımda onun sıcaklığını hissedebiliyordum. Bu iyiydi. Bir battaniyeyi paylaşabilirdik. Sanırım. "O zaman *benim* oyunumu oynamaya ne dersin?" dedim. "Sen ne kadar çok konuşursan, ben de o kadar uzun süre battaniyenin altında otururum."

Bunun üzerine gülümsedi ama gülümsemesi hızla kayboldu ve ellerini kaval kemiğinin üzerine koyarak taşlara ve geçmişine baktı.

"Seni Eleison yüzünden mi öldürdüler?" Nabzım hızla atarken sordum. *Lütfen kötü olmasın.*

"Eleison neden değildi, ama sonumun başlangıcıydı," dedi, sihirli ışığının parıltısında yumuşak bir sesle. "Onu yok ettiğimi biliyor musun? Yaşayan her bir ruhu?" diye sordu, ifadesi periliydi ve başımı salladığımda bakışları tekrar uzaklaştı. "Bunun için beni affettiler. Sonrasında olanlar..."

Daha rahat bir pozisyon bulmak için kıpırdandığında battaniye omzumdan kaydı ve battaniyeyle birlikte onun kokusunu da üzerime göndererek geri çektim. "Eleison küçük bir kasabaydı, kötü büyülerle doluydu," dedi yumuşak bir sesle. "Küçük bir cadılar meclisi üyesiydim, gençtim. Yeminimi yeni etmiştim. Ivy'nin deyimiyse tesisatçıydım, insanların arasında sorunları çözüyor, türümüzün sırrının anlaşılmasında için bir şeyleri tamir ediyordum. Eleison'a değerlendirme yapıp haber getirmem için gönderildim ama bir iblis ve çemberlerinde üç kız olan kara bir cadı meclisi bulduğumda... Korkuları çok güçlüydü. Bir şey yapmamış olsaydım Musa için günah olurdu. Varlığımı belli ettiğimde çember dağıldı ve iblis

Kaçtım. Ölmeyi bekliyordum ama beni öldürmedi. Makaranın hemen başında değil."

Sesi titredi ve bunu hayal ederek içimde bir acıma hissi uyandı.

"Her biri bir öncekinden daha iğrenç bir şekilde, güneş doğmadan önce son kişi de öldü," diye nefes aldı. "İblis, benim için bir anlam ifade ettiklerini düşünerek üç kızı çok korkunç bir şekilde öldürdü. Yetenekli cadılar ahirete götürüldü, büyücüler ve önemsiz çocuklar... tavuklar gibi katledildi ve uzuvları birbirine dolanmış halde bırakıldı."

Bir şeyler söylemem gerekiyordu. "İblisi durdurmaya çalıştın," diye teklif ettim. "Tabii ki yaptım. Ama iblis benim çabalarımı pek önemsemedi,

ve becerilerim sadece kendimi kurtardı. Bir çocuğu bile kurtaramadım." Bakışları kızgınlaştı. "Bir meclis üyesi, çaresiz. Ben de bir cadılar meclisi üyesiydim ve çaresizdim. Gerçekleri görmezden gelerek, her şeyin nasıl olduğuna dair masumiyetimi suçladım. En başından beri kalbinizin sesini dinlediğiniz ve seçimlerinizde açık olduğunuz, yolunuzu zorlaştırsa bile onları yalanların ardına saklamadığınız için benden daha bilge olduğunuzu düşünüyorum."

Tanrı yardımcım olsun, kara büyüü kabul etmemin iyi bir şey olduğunu mu düşünüyordu? Geçen yıl beni izlememiş miydi?

"Meclis katliamı bir hastalık olarak sakladı ve bunu kabul etmeyeceklerini bildiğim için özel olarak üzerinde çalışmaya başladım. Sınırlarını bile bilmediğiniz bir şeyle nasıl kazanacağınız bir savaş verebilirsiniz ki? Şans eseri kara büyüünün bir cilvesi hayatımı kurtardığında ve kimseye zarar vermediğinde, düşüncelerimle birlikte meclise gittim. Bunu değerlendireceklerini söylediler ve uzun uzun tartışırken beni haydut bir usta vampiri bulmaya gönderdiler."

Titremem durmuştu ve ben de onun baktığı hiçbir şeye bakmıyordum. "Christopher," dedim, on dokuzuncu kış gündönümümde etiketlediğimiz vampiri hatırlayarak. *Pierce'tan etkilenmemin nedeni, benim doğru olduğunu düşünmek istediğim şeye inanması mıydı? Bedelini başkasına ödetmediğiniz sürece iblis büyüünün kötü olmadığına mı? İkimiz de hayal mi görüyorduk?*

Başını salladı. "Bana ihanet ettiler, ona geldiğimi haber verdiler ve beni bir cadı olarak suçlayacak bilgiyi ve kendi akıl hocamın tıslımladığı gümüşle bağlanarak beni çaresiz bırakacak bilgeliği verdiler. Beni mezarlığınıza getiren tek bir karar yoktu ama Eleison ile başlamasına izin vereceğim."

Cadılar meclisi onu *canlı canlı* gömmüştü. Benim arka bahçeme. Şu an içinde bulunduğumuz gibi bir çukura. *Ve ben köpekler için mi kaçıyorum?* "Çok özür dilerim."

Bana hüznle gülümsedi ve saçları siyah olmasına rağmen kirli sakalının kızıla döndüğünü fark ettim. "Değilim," dedi. "Arafta hayatıma ara vermemiş olsaydım, uçakların, bilgisayarların ve portakal suyunun mucizesini görmek için burada olamazdım. Ya da seni."

Birdenbire kirli saçlarımın ve nehir suyuyla ıslanmış giysilerimin farkına vararak geri çekildim. Yanımdaki varlığı belirginleşti ve aramızdaki nemli sıcaklık, birbirine karışan kokularımızı taşıyarak yükseldi. "Üşüyor musun?" diye sordu usulca.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Ne olduğunu biliyordum ama durdurmak istemiyordum. Akıllı ol, demişti Ivy. Bu akıllıca mıydı? "Hayır," diye fısıldadım, nabzım hızla atıyordu. Ona aşık olmuyordum. Aşık olmuyordum! Ama içimdeki küçük bir ses aşık olabileceğimi söylüyordu ve geriye kalan tek şey gerekçelendirmek ve bittiğinde yaşanacak kalp acısıyla yaşamamanın bir yolunu bulmaktı.

Gerçeği sormuştum ve o da bana söylemişti. Kim olduğumu biliyordu. Uzun zamandır biliyordu. Ve yanımda oturuyordu, beni nehirden çıkarmış ve ne olduğuma rağmen köpekler tarafından parçalanmamı engellemişti. Kim olabileceğimi.

Yavaşça ağırlığımı değiştirerek ona doğru eğildim. Bu basit hareket karşısında kalbim hızla çarpmaya başladı. Onun sıcaklığının benimkiyle karıştığını hissettim, tereddütlü güven ve gerginliğin merak uyandıran hissi daha da fazla arzu uyandırdı. Lanet olsun Dönüş'e geri dönmüştüm ama bunu istiyordum. Kötü sicil, bariz uyarılar ve oda arkadaşları bir yana, bunun nereye gidebileceğini görmek istiyordum. Daha da önemlisi, bunun nerede bitebileceğini görecektim kadar güçlüydüm ve bitecekti. Akıllıca bir karar mıydı? Muhtemelen değil, ama gözlerim açık bir şekilde veriliyordu.

Özür dilemeyen bir kara sanatlar cadısıydı. Cadılar meclisinin ne düşündüğü umurunda değildi ve daha da önemlisi, onlara karşı durabilecek, burun kıvrılabilecek ve yine de olmak istediği kişi olabilecek yeteneğe ve güce sahipti. Benim de istediğim buydu.

Bana doğru eğildi ve dokunduğumuz yerde yanımdan aşağı dökülen arzulanmış duygunun heyecanı kaskatı kesildim. Bunu hissedince tereddüt etti. "Seni gerçekten korkutuyor muyum?" diye sordu, birkaç santim uzaktayken.

"Evet." Nefes aldım, ona bakarken yeni bir şeye odaklandım, kaçmaya çalışırken bana sarıldığını, beni tuttuğunu, beni kendimden koruduğunu hatırladım.

Durakladı, gözlerini benimkilere dikti. "Şu anda yalan söylediğini düşünüyorum."

Yer değiştirdim, ona bakarken dudaklarımı ayırdım. "Beni korkutuyorsun. Sen tehlikeli, tehditkâr bir cadısın ve seninle ilişki kurmam dışlanmamı engellemeyecek. Kara büyüü çok hızlı kullanıyorsun, sanki yetkili senmişsin gibi bana ne yapacağımı söylüyorsun, Al'a karşı çok ukalasın ve etrafındaki insanlar ölüyor." *Ama benim etrafımda da ölüyorlar.*

Battaniye omzumdan düştü ve değerlendirmemi onaylarcasına başını sallayarak battaniyeyi tekrar üzerime çekmek için eğildi. Geri çekilmeyip dudakları benimkilerden birkaç santim ötede duraklayınca gözlerim ona kayd. Bekliyordu. "Ee?" diye sordu, bu modern ifade ondan tuhaf geliyordu.

Etrafımda da insanlar ölüyor. Yarını umursamadan onunla buluşmak için çenemi kaldırdım.

Sıcaklık vücuduma yayıldı ve tutuşum sıkılaştı. Dudakları bana karşı ılıktı ve içlerinde kendi tutkumu ateşlemeye yetecek kadar talep vardı. İçimden küçük bir ses çıktı ve gözlerim kapandı. Daha da yaklaştım, bunu istiyordum.

Dudaklarımız ayrıldı ve ne bulacağımı merak ederek gözlerine baktım. Endişem, onun gözlerinde yansıyan sıcak arzu karşısında yok oldu. Artık düşünmeyecektim. Hayatımı planlamaya çalışmak işe yaramıyordu ve bu iyi hissettiriyordu. İçimde, kalbimde. Uzun sürmemesi umurumda değildi.

Ayağa kalkarak dizlerimi iki yanına koydum ve başım neredeyse tavana degecek şekilde kucağına oturdum. Gülümsemesi uzun sürmedi ya da en azından ben görmedim çünkü eğildim ve onu öptüm.

Pierce'ın eli başımın arkasına gitti ve beni sıkıca tuttu. Aramızda bir ley hattı enerjisi titreşimi oluştu ve nefesim hızlandı. Aman Tanrım. Bunu unutmuştum ve omurgamdaki eli yumruk yapıp dudakları dudaklarıma değmeyi bıraktığında ellerim onun arkasına dolandı. "Durma Pierce," dedim nefes nefese ve bana baktı, mavi gözleri ciddiydi.

"Ne yaptığımızı ve bunun nereye gidebileceğini biliyor musun?" diye sordu sanki bir çocukmuşum gibi.

Kulağına fısıldamak için öne doğru eğildim. "Evet." Nefesim ısırıklara dönüştü ve altımda sertleştiğini hissettim. Tanrım, eğer olmasına izin verirsem bu çok iyi olabilirdi.

Eli tekrar sırtımda hareket etti, ama yavaştı ve

Niyet. "Gururum senin hatalarından biri olmayı kaldırmaz," dedi yumuşak bir sesle.

Onu terk edeceğimden mi endişeleniyor? Tereddüt ettim. Geri çekilerek, bana aşılacağı sıcaklık devam ederken bakışlarını aradım. "Sadece ikimizden biri bunu yaparsa hata olur," dedim. "Senden hiçbir şey istemiyorum. Bugünüm ve yarınım var, bundan ötesine bakamam. Geçmişimi biliyorsun. Söz veremeyeceğimi biliyorsun."

Pierce ellerimi boynunun arkasından çekip ciddiyetle aramızda tuttu. "Sen aşktan vazgeçmişsin."

Başımı sallayarak birbirine dolanmış ellerimizi kaldırdım ve parmak eklemlerini öptüm. "Hayır ama sürmesini istediğin halde sürmemesi çok acı veriyor. Üzgünüm Pierce. Bundan daha fazlasını veremem."

"Rachel..."

Başımı sallayarak sözlerini durdurdum. "Aşktan vazgeçmiyorum ama bittiğinde de artık ağlamayacağım." *Yalancı, yalancı, pantolonu yanıyor.*

Sıkıntıyla, "Seni bırakmayacağım," dedi.

İçimden bir ürperti geçti ve yeni bir başlangıca hazırlanırken geçmişimize ve onun yaptıklarına baktım: hayatta kalmak için başka bir adamın bedenini almış, kara büyü öğrenmiş ve bunu açıkça kullanmış, Al'ı öldürmeye çalışmıştı. Büyük bir gücü vardı, benim kadar siyahtı ve beni sevdiğini mi düşünüyordu? Beni neredeyse hiç tanıımıyordu. "Pierce, yapacaksın."

"Ama yapmak istediğim şey seninle kalmak," dedi ciddiyetle, eli tenimi okşarken.

Yüzüme yavaş bir gülümseme yayıldı ve ona doğru eğildim. "Hayır," dedim. "Dilekler yalandır. Bana gideceğini söyle. Kalmayacağını söyle. Sadece bir süreliğine olduğunu söyle ki bugünün tadını çıkarabileyim," diye fısıldadım kulağına, sanki daha yüksek sesle söylemek beni kıracaktı gibi. "Ve gittiğinde, ağlamadığım zaman beni soğuk sanma. Artık ağlayamıyorum Pierce. Çok acıyor."

Beni daha yakına çekti ve ben de onun yanına uzandım, kolları bana dolandı. "Kalamam," diye yalan söyledi, gözlerini kaçırdı. "Sadece bir süreliğine burada olacağım ve sonra seni terk edeceğim." Bakışları benimkilerle buluştu. "Ve gittiğinde ağlayacağım, çünkü seni sonsuza dek sevebilirdim."

Gözlerim ıslaktı ve saçlarımı yüzümden çekerek gözyaşlarımı sildi, sesinde son söylediği hariç söylediği hiçbir şeye inanmadığını duydum. Bakışlarını aradım, duygusal olarak

hiçbir şey olmamasına rağmen harcadı. Gözleri kapandı ve eğildi. Ağzı benimkiyle buluştu ve derinlere daldı, dili benimkini ondan hiç beklemediğim bir şekilde buldu.

Gittiğimde ağlayacağım düşüncelerimde yankılandı ve ona daha sıkı sarıldım. *Çünkü seni sonsuza dek sevebilirim.*

Yapabileceğim tek şey buydu. Kabul edebileceğim, verebileceğim tek şey buydu.

Ben de kendimi şu ana, sahip olduğum tek şeye verdim. Ona karşı müstehcen bir şekilde hareket ettim ve eli kalçamı buldu, diğeri yukarı doğru kayarak bir göğsümü avuçladı. Tanrım, her yerimde karıncalanmalar bırakıyor, parmak uçları tüylerimi diken diken ediyor, aramızda bir dengesizlik yaratıyordu. "Pierce," dedim nefes nefese beni kendine çekip boynumu nazikçe öperken.

Bana dokunuyor, ellerini sırtımda gezdiriyordu ama gerçekten yapmak istediğim şey konusunda ilerlemiyordu. "Pierce!" Göğüslerimi tekrar bulduğunda daha ısrarla söyledim.

"Ne?" dedi, belli ki kafası meşguldü ama daha fazlasını yapmazsa çılgılık atacaktım.

Dudaklarımı yaladım, ürperdim ve düşünebilmek için ellerini ellerime almak zorunda kaldım. "Senin için ne kadar oldu?"

Gözlerinin karanlığı beni ürpertti. "O kadar uzun ki dikkatli olmazsam seni öldürebilirim."

Gülümsemem hınzırlaştı. "Bu pantolonun ne kadar rahatsız olduğuna inanamazsın."

Pürüzlü bir el yan tarafımdaki yumuşak tenden aşağı kayarak bel bandında durdu. "Benimkinin şu anda biraz dar olduğunu düşünüyorum," diye itiraf etti. Bir kolunu bana doladı ve bizi döndürüp beni altına aldığında küçük bir kıkırdama sesi çıkardım. Battaniye bir şekilde altımdaydı ve şaşırtıcı bir patlamayla ışık söndü.

"Pierce?"

Telaşla doğrulmaya çalıştım ve tam onun üzerine doğru yükseldim. Elleri yüzümü yakaladı ve üzerimde diz çökerken beni öptü. Cehennem kadar garipti ve tekrar altına düştüm. Ellerim pantolonunun bağlarına gitti ama daha fazlasını yapamadan gömleğimi başımın üzerinden çekiyordu ve ben de bırakmak zorunda kaldım.

Yumuşak bir inleme sesi çıkararak tekrar denedim, ancak yan fermuarımla uğraşırken ulaşamayacağım kadar geri çekildi. Pantolonum nehirden dolayı hâlâ ıslaktı ve onu ters çevirerek çıkarmak zorunda kaldı.

Hafifçe küfrediyordu, geri döndüğünde beni gülümsetti ve uzanıp bir elimi omzunda gezdirdim, önüne doğru ilerleyip pantolonunun ince kumaşının altında onu gergin bulduğumda kumaşın kıvrılma şeklinin tadını çıkardım.

Kravatını çözdüm ve pantolonu kalçalarına doğru bollaştı. Elim onu bulmak için içeri daldı ve nefes alış veriş sertleşti. Beklenti içimde adrenalinin gümüş bir ipliği gibiydi ve onu üstüme çektim.

"Ley hatları ile aran nasıl?" Fısıldadım, neyin ne olduğunu bildiğinden emin olmak istiyordum.

"Seni incitmeyeceğim Rachel," diye nefes aldı. "Ama bana yapmamamı söylemiştin."

İçimden geçen bir ley hattının sıcaklığıyla uyandığım anı düşündüm. "Yalan söyledim," dedim, elimi onun üzerinde gezdirdim, sadece onu hissetmenin tadını çıkarmak için.

Memnun bir ses çıkararak altımdaki battaniyeye uzandı ve ben de ona doğru döndüm. Farkındalığımı esneterek bir ley hattına dokundum ve chi'mi doldurdum, serbest eli sırtımda aşağı doğru kaydığında sıçradım. Parmaklarından dökülen ley hattı iplikleri içimde eriyerek yukarı doğru aktı ve dudaklarının kulağımın altındaki deriyle oynadığı yere kadar içimden geçti.

Sanki bir ley hattı gibiydi, canlıydı ve ona bir beden ve irade verilmişti. Nefesim kesildi, şaşkınlıkla dudaklarından geri çekildim. Bu, kişinin chi'sinden gelen sınırlı enerji olan bir güç çekimi değildi. Hayır, bu anlatılmamış güç sanki bir çizginin parçasıymışım gibi içime, içimden akıyordu. Yavaş ve nazıkçe yapıldığında, şimdiye kadar hissettiğim en erotik şeydi.

Ellerim onun üzerinde sıkılaştı ve o da öpücüğünü sonlandırdı. Parmaklarından gelen sıcaklık akışı durdu, ancak elinin hareketi durmadı, aşağı kayarak ana hatlarımı izledi. "Ne..." dedim göz kırparak, "o neydi? Bu bir güç çekimi değildi."

Köşede onun ışığından kaynaklanan belli belirsiz bir parıltı vardı ve bu parıltıda yanımda şeytanca gülümseyen dış hatlarını görebiliyordum. "Sana daha önce de söyledim, bu benim seni bir çizgiyle iletişim kurmaya dahil etmem," dedi. "Sadece sana iki yerden dokunduğumda işe yarıyor."

Öne doğru eğildi ve beni öperken, belimde yavaşça yükselen eli içime enerji yaydı ve sonra ayaklarımızın değdiği yerden tekrar dışarı çıktı. Nefesim hızla geldi ve ben de onu takip ettim.

İçime sızdı, yukarı doğru yükselerek dudaklarımı karıncalandırdı. Geri çekildim, onları yaladım, içimdeki çizginin hissini hatırladım.

"Bu bir iblis olayı, değil mi?" dedim kalbim çarparak.

Başını salladığını gördüm. "Durmamı mı istiyorsun?"

Cevap olarak, onu bulmak için aşağı uzandım. Nefesi kesildi ve bir kolunu altımda kıvrarak beni altına aldı. Belirsiz hatlarına bakarken nabzım hızla atıyordu. Başını eğip göğsümü bulduğunda yukarı uzandım ve elimi aşağı gönderdim.

Gözlerim kapandı ve ellerim saçlarına gitti, gevşek buklelerinde dolandı. Pierce'ın ayağı ayağımın altına takıldı ve bağlı olduğu hat ağzından vücuduma ve ayağıma doğru uzanarak içimde parladığında nefesim kesildi. *Oh Tanrım*. Eğer içimde olsaydı...

Bu düşünceyle ürpererek küçük bir inilti çıkardım. Aklımdan geçenleri anladığını belli ederek beni tutmayı bıraktı, boynuma doğru küçük öpücükler kondurdu, her seferinde içimde küçük bir ley hattı dalgalanması yarattı. Zaten birlikte hareket ediyorduk ve sanki canımı yakacakmış gibi yavaşça içime girdiğinde ellerim onun üzerinde sıkılaştı. Hassasiyeti, saldırgan olmasından daha tahrik ediciydi ve beklentiden dolayı inledim. Tanrım, mükemmeldi, rahatsızlık duymadan derinlere inebiliyordu, nefesi arzuyla üzerime hızla geliyordu.

Sadece bu kadarı bile enfesti ve fazlasıyla yeterli olabilirdi ama daha fazlası olduğunu biliyordum. Ellerim boynuna dolandı ve parmaklarımı saçlarına doladı. Başı benimkini itti ve dudakları boynumu buldu, hafifçe ısırıldı. Ve sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan, zaten içinden akan çizgiyi bana geri dökerek aşağı indi.

Nefesim kesildi, içimdeki sıcaklık kasıklarına doğru ilerlerken sırtımı kamburlaştırdım. Orada asılı kaldığımda ritmimiz duraksadı, ani hisle neredeyse doruğa ulaşıyordum. Dudakları boynuma daha sıkı yapıştı ve aramızdaki enerji azaldı. Tanrım, çok güzel kokuyordu.

Nefes nefese gözlerimi açtım. "Rachel?" diye sordu, sanki iyi olup olmadığını merak ediyormuş gibi.

"Mmmm-hmmm." Battaniyeye tutunmak için geriye düşen ellerim tekrar sırtının alt kısmını buldu. Ona doğru yükseldim, ağzını talep ettim. Hareketlerimiz hızlandı ve aramızdaki ısının değiştiğini, talepkâr hale geldiğini hissettim. Yine çizgiye dokundu ve içimden geçen sıcaklık öncekinden daha sıcak bir şekilde yanarken nefesim kesildi.

"Durma, durma," diye nefes nefese bağırdım o tereddüt ederken, çenem çalkalanıyordu

enerjilerle.

"Rachel, sabırsızlanıyorum," diye nefes aldı, çaresizlik hissi beni ateşledi.

"Henüz değil," diye inledim.

Uzatmak için içimde tereddüt ederken dudakları göğsümü buldu ve beni çekerken tekrar çizgiye dokunduğunu hissettim. Işıltılı sıcaklık dalgalar halinde ağzından kasıklarına doğru yayılıyordu.

Ve aniden, ben de bekleyemedim. "Aman Tanrım. Pierce!" Dedim, a u r a m ı n çizginin rezonansına uyacak şekilde eridiğini hissederken gözlerim kocaman ve görmüyordu. Sonsuzluğun enfes bir ping'i gibi, çizdiği çizgiyle bir oldum.

Pierce'tan bana doğru akan enerji aniden tersine döndü. Pierce'ın nefesi kesildi. Başını kaldırdı, gözleri şok içindeydi. Çırpınarak enerjinin peşine düştüm, ilk ipuçları ona doğru ilerlerken enerjiyi geri çektim.

Ne halt ettim ben?

Her neyse, felaketimiz olacaktı. Pierce'ın nefesi tıslayarak içeri girdi. Bir iniltiyle doruğa ulaştı, elleri üzerimde kenetlendi. Vücudum tepki verdi ve ben de aynısını yaparken içimde dalga dalga yayıldı, adrenalini varlığımı ateşledi.

Bir an için mutluluk içinde asılı kaldık, çizginin mükemmel hissinden ve ruhlarımızın onunla mükemmel uyumundan başka hiçbir şeyin farkında değildik. Sonra her şey bitti ve ben bir nefes aldım.

Yumuşak bir iç çekişle yavaşça üzerime düştü ve gözlerimi açtım, hiçbir şeye bakmıyordum. Tanrım, bu iyi hissettirmişti.

"Daha önce hiç kimse... altımdayken... bir çizgiyle nasıl iletişim kurulacağını öğrenmemişti," dedi kıkırdamaya başlayarak. "Rachel, çabuk öğreniyorsun." Tereddüt etti. "Beni bırakabilir misin?"

Ses tonundan gülümsediğini duyabiliyordum ve gözümü kırptım. Bir çizgiyle iletişim kurmak mı? On sekiz yaşındayken, bir çizgiyle iletişim kurmanın ona dokunmak anlamına geldiğini sanıyordum, ama şimdi gerçekten de içine atlamak için auranı bir çizgiyle eşleştirmek anlamına gelip gelmediğini merak ediyordum ya da... birbirimize yaptığımız şey her neyse. "Özür dilerim," dedim ellerimi omuzlarından indirerek.

"Hayır, biraz daha aşağısını kastetmiştim."

Kızardım. "Bunun üzerinde çalışıyorum," dedim utanarak, ama kendimi açıklamak zorunda olmadığım bir cadıyla edepsizlik yapmak güzeldi. Biyoloji harikaydı. Erkek cadılar insanlar kadar donanımlı değildi ve bunu telafi etmek için biz kızların hemen bırakmayan fazladan birkaç kası vardı. Aslında bunun üzerinde kontrolüm yoktu ve seks ne kadar iyi olursa o kadar uzun sürdüğü söylenirdi. Şu anda, biraz zaman alacak gibi görünüyordu.

Fenerde belli belirsiz bir parıltı belirdi ve Pierce ağırlığını üzerimden almak için bizi yanlarımıza yuvarladı. Gerinerek battaniyenin bir katına uzandı ve üzerimiz örtülene kadar bana anatomisini gösterdi. Başını dirseğine dayayarak bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Gitmek için acelem yok," dedi ama yüzünün buruştuğunu gizliyordu.

"Aman Tanrım!" Dedim, artık iyice utanmıştım. Vücudum bana ihanet ediyordu. "Pierce, özür dilerim. Bir cadıyla birlikte olmayalı birkaç yıl oldu ve sanırım hormonlar aşırı telafi ediyor." Bu tamamen utanç vericiydi.

Eğildi ve alnıma bir öpücük kondurdu. "Şikâyet edecek durumda değilim. Sana auranı nasıl değiştireceğini daha önce öğretmeliydim. İçimde bir çizgi çizdiğinde kendimi kaybettim. Bir bedeni bu kadar baştan aşağı hissettirdiğini bilmiyordum."

Her şeyiyle mi? Işık söndüğünde gözümü kırptım ve kendini bana doğru topladı. "Saatin kaç olduğunu düşünüyorsun?" diye sordum.

"Hava karardı," diye cevap verdi. "Git uyu."

Bacaklarımız iç içe geçmişti ve her şeyin gevşediğini hissedebiliyordum. Ivy'nin akıllı ol derken aklından geçenin bu olduğunu sanmıyordum. Ya da belki öyleydi. İç çekerek başımı çenesinin altına soktum ve kalp atışlarını dinledim. Kolu üzerimdeydi ve ben sıcaktım. İçim de dışım da sıcacıktı. Her şeyim sıcaktı. Burası çok güzel bir delikti.

"Teşekkür ederim Pierce," diye fısıldadım ve kıkırdadığında saçlarımın oynadığını hissettim.

"İş ortaklarınız kafanızı sakız gibi saçmalıklarla doldurduğunda farklı hissedeceğinizi düşünüyorum."

Sesi öfkeliydi ve geri çekildim, onu görmeye çalıştım ama başaramadım. "Söyledikleri ne zaman hoşlandığım biri hakkındaki fikrimi değiştirdi ki?" Yumuşak bir mmmmm sesi çıkardı ve parmaklarım göğsüne doğru kaydı. "Demek istediğim, bunun bir ilişki olmadığını anladığın için teşekkür ederim."

sonsuzu dek."

Beni daha da yakınına çekti, kollarım aramızda katlandı. "Sen öyle yapmadığın sürece hiçbir şey sonsuzu dek sürmez," diye nefes aldı. "Yalnız kalmak istemiyorum. Sana ihtiyacım var Rachel. Ve şimdilik senin de bana ihtiyacın var. Sen artık bana ihtiyaç duymayana kadar senden ayrılmamak için dua ediyorum."

Tekrar dirseğimin üzerine kalktım ve ona baktım. "Artık sana ihtiyacım kalmayana kadar da ne demek? Seni eski bir çorap gibi atacağımı mı sanıyorsun?"

Gülümseyerek beni tekrar aşağı çekti. "Sonsuza kadar yaşayacaksın, cadı hanım. Dünyada olduğum sürece seni mutlu görmek istiyorum. Bu kadarla kalsın."

Gözlerimi kocaman açarak ona yaslandım, artık onu bıraktığım ve bırakabildiğim için sırtımı ona döndüm. Kolu bana sımsıcak sarılmıştı ve kaşıklaştık, bağlandığımız hat tekrar içimize aktı, ikimizi de ısıtmak için nazik bir akış. Bu şekilde uyanmıştım ama şimdi her şey farklıydı.

Sonsuza kadar yaşa-Newt de Al ile aynı şeyi söylemişti. Ciddi miydiler?

Otuz üç

TPierce'ın nefesinin temposu değişti ve ben uyandım. Gözlerim parlayarak açıldı ve deliğin loş sınırlarını araştırdım. Sessizdi, doğal ışığın yumuşak parıltısı havalandırma deliğinin nerede olduğunu gösteriyordu.

olduğunu ve güneşin doğduğunu söyledi. Pierce'ın kirli sakalı da yarım olduğunu söylüyordu. Hâlâ onun yanında yatıyordum, kolu koruyucu bir şekilde üzerimdeydi ve bacaklarımdan biri battaniyenin üzerindeydi. Hava ısınmıştı. Pierce uyanıktı ve beni dinliyordu; yumuşak bir ş-ş-ş-ş sesi çıkardığında içimde adrenalin salgılanmaya başladı.

"Günaydın," diye fısıldadı, gözleri tavandaydı. "Ormanda biri var."

Nefesim hızlı geldi. Sertleşerek tavana baktım, dün geceki paniğimi hatırladım ve rahatlamaya çalıştım. "Trent?" Fısıldadım, o da başını salladı, kıpırdamadı.

"Köpek ya da at yok. Sanırım..."

Yusufçuk kanatlarının vızıltısı boğuk bir tereddüitten tam bir takırtıya dönüştü ve Jenks tavanın uzak köşesinden içeri süzülerek ışığı iki katına çıkaran parıltılar saçtı. "Rache! Geldiğine sevindim.

... Tink ördeğe bayılır!" dedi, kanatları takırdayarak. "Burası seks kokuyor. Tanrım, kadın. Seni bir gece yalnız bırakıyorum ve sen hayaleti beceriyorsun."

İçimi çektim ve Pierce ekşi bir şekilde sözlerini

tamamladı, "... bu bir peri." Pierce ayağa kalkarken,

"Jenks, biraz kibar ol," dedim.

Peri, envanterini çıkarırken üç saniye içinde deliğin sınırlarının üzerinden uçtu. "Beni bilirsin, Rache. Hiç okula gitmedim. Dersim yok."

Pierce elbiselerine uzanmak için dizlerinin üzerine çöktü. O da benim gibi hâlâ çıplaktı ve onu gören Jenks tavana doğru fırladı, altın ışıltılar ondan düşerek bir ışık birikintisi oluşturdu. "Oh! Tanrım! Çıplak cadı!" Sonra duraksadı, irtifası düştü. "Hey, dostum, bunun için üzgünüm."

Gölüyordu ve Jenks'in nereye baktığını görerek kaşlarını çatıttım.

Pierce onun iç çamaşırlarını kaptı ve giyerken battaniyenin köşesine oturdu. "Sadece yorgun, küçük adam. Yoğun bir gece geçirdi."

Günümün böyle başlamasını hiç beklemiyordum. Yüzümü buruşturarak doğruldum, battaniyeye sıkıca sarıldım. Berbat haldeydim. "Jenks, bu durumda önemli olan gerçekten ne yapabildiğin."

Jenks ellerini bana doğru sallıyor, geri geri gidiyordu. "Aman Tanrım! Kapa çenenini!"

"O zaman sen kapa çenenini," dedim köşede terk edilmiş kıyafetlerime bakarak. Deri pantolonumu tekrar giymek istemiyordum ama buradan battaniyeyle de çıkmak istemiyordum. Gerinerek bir çoraba uzandım, bırakmadan önce sertliğini hissettim. İmkânı yok.

Pierce karanlık bir ifadeyle Jenks'e baktı ve kalın kirli sakalını sıvazlayarak, "Bu delikten çıkabilir miyiz usta peri?" dedi.

Keyfi yerinde olduğu her halinden belli olan Jenks, Pierce'ın hâlâ ıslak olan paltosunu tutan mandalın üzerine kondu. "Evet, orman temiz. Ivy Cormel'de kilit altında-"

"Ne?" Birden çok daha uyanık oldum.

"O iyi," diye yatıştırdı, kanatları hareket etmeyi bıraktıkça parıltısı azaldı. "Cadılar meclisi seni arıyor ve Rynn kendi güvenliği için dışarı çıkmasına izin vermiyor. Çok kızgın."

"Tahmin edebiliyorum." Artık en azından ince gömleğini ve pantolonunu giymiş olan Pierce şapkasını kapıp yengeç yürüyüşüyle uzak uca giderken tavana baktım. İyi ki elf pornosunu saklamışım. Onu Rynn Cormel'den asla geri alamazdım ve yakalanmazdım. Bu işin sonunu Ivy olmadan nasıl getireceğimiz biraz zor olabilirdi. Planlar değişmek zorunda kalacaktı.

Pierce toprağı eleyerek kilit çubuğunu kapaktan çıkardı ve kapağı açtı, yosunların zarar görmesini engellemek için dikkatlice yana kaydırıldı. Güneş ve gürültü içeri doldu, bu kadar uzun süre sessiz kaldıktan sonra şok ediciydi. Kuşlar ötüyordu ve titrek bir güneş toprak zeminde gölgeler oluşturuyordu. Dışarı çıkmak zorundaydım. Temiz hava sadece buranın ne kadar kötü olduğunu vurguluyordu.

Pierce açıklıktan ayağı kalktı, kendini dışarı atana ve güneş tekrar engelsiz bir şekilde içeri girene kadar ışığı gölgeledi.

"Endişelenme Rache," dedi Jenks ben hareket etmek için kendimi toparlarken. "Yerdeki bir çukurun, insanın içini kıpır kıpır eden bir yanı var.

insanı bir hayvana dönüştürüyordu. Ne zaman Mattie'yi arka tünellerden birinde yalnız yakalasam-" Duraksadı, sonra gülümsedi, başı eğik, kanatları kıpırtısızdı. "Tink'in memeleri, onu özlüyorum."

Ona sadece üzgün bir şekilde gülümseyebildim ama keşke ona sarılabilseydim. Şimdiden onun hakkında konuşmasına şaşırmıştım. Belki de peri ruhu böyleydi, sert ve hızlı yaşıyordu.

Ben battaniyeye sarınıp açıklığa doğru ilerlerken Jenks dışarı fırladı ve uzaklaştı. Gıcırdayarak ayağa kalktım, temiz havanın ve dik durmanın tadını çıkararak güneşe göz kırptım. Pierce büyük bir meşenin altındaydı, elleri kalçalarında ve bir tür on dokuzuncu yüzyıl egzersizi yapıyordu, sert ve tost kadar etkili görünüyordu, ancak onu iç çamaşırlarıyla yaparken görmenin belli bir çekiciliği vardı. Görünmeyen nehrin gürültüsü çok açıktı. Jenks yanımda bir gürültü uğultusuydu ve Pierce'a bakarak fısıldadım, "Onu uzaklaştırma. O iyi bir adam."

"Evet, evet, evet." Jenks bir eğretili otunun üzerine tünemiş, parlak kırmızı bandanasıyla güneşi yakalayarak oraya aitmiş gibi görünüyordu. "Sana yalanlarını söylemeden önce mi yoksa söyledikten sonra mı senden parıltılar çıkardı?"

"Senden parıltılar süzülüyor", "seni becerdim", "seni becerdim" ya da "çılgın maymun seksi yaptım "dan daha hoştu ve gülümsedim. "Sonra. Bu seni ilgilendirmez." Jenks'in kanatları düştü ve ben de ekledim, "Kara büyü kullandığını biliyorum. Baş belası olsa da ondan hoşlanıyorum ve kendimi daha az kötü hissetmemi sağlıyor, tamam mı? Aptal olmayacağım. Sonsuza kadar sürmeyeceğini biliyorum." Düşüncelerim Kisten'e kaydı ve ayıldım.

Peri hiçbir şey söylemedi, sadece Pierce yaklaşırken üzgün görünüyordu, gençleşmiş ve biraz daha az buruşmuş görünüyordu. Bana bir el uzattı ve onun yardımıyla dışarı fırladım. Çıplak ayaklarım yosunlara dokundu ve sanki yeniden doğmuş gibiydim, umutla yeniden.

"Teşekkür e d e r i m ," diye fısıldadım, yaklaşık altı düzine şeyi kastederek. *Dün gece için, uğruna fedakârlık yapmaya değer olduğumu düşündüğün için, köpekler geldiğinde beni tuttuğun için, bana umut verdiğin için, beni terk etmediğin için...*

Eli elimden düştü. "Bir şey değil. Sabah güneşinde bir manzarasın Rachel."

Elimi saçlarıma götürdüm, keçeleşmiş olduğunu, nehir ve toprak koktuğumu biliyordum. "Berbat görünüyor olmalıyım."

"Harikasın," diye onayladı, mavi gözleri sevinçle parlıyordu. "Güneş

Saçların ve her tarafın çok güzel olmuş."

Jenks, "Evet," diyerek araya girdi. "Rachel düzüldükten sonra iyi görünüyor. Sadece o zaman rahatlıyor."

Onu görmezden gelerek, yapraklar bir rüzgârla yer değiştirirken ürperdim. Saat dokuz gibi görünüyordu. Fazla zamanımız yoktu ve ben ormanda neredeyse çırlıçıplaktım, Cincinnati'den kilometrelerce uzaktaydım ve geri dönecek bir aracım yoktu. "Jenks, Trent'in polise şikayette bulunup bulunmadığını biliyor musun?" Ben... meşgulken neler olduğunu öğrenmek için endişelenerek sordum.

Jenks'in sırtışı endişemi hafifletti. "Hayır. Kaybettiğini kimsenin bilmesini istemiyor, bu da seni iki kat daha fazla tehlikeye atıyor çünkü Trent seninle *kendisi* ilgilenecek. Kilisenin telefonunda onu araman için bir mesaj var, ki bence bu komik. Görünüşe göre güvenliğini arttırmış. Kılık değiştirmeden ona asla yeterince yaklaşamazsın."

Yapmaya vaktim olmayan ve dışlandığım için satın alamadığım bir kılık. "Güzel," dedim, çok rahatlamıştım. Belki de toynak kazması, onu geri vermem konusunda bana güvenmesi için yeterli olmuştu. Eğer Trent şikâyetinde bulunduyorsa, bunun işe yarama ihtimali yoktu.

Kanatları tuhaf, parlak bir mor renge bürünmüş olan Jenks önümde durdu. Köşeli yüz hatları kırışarak, "Bilmiyorum. Bunu nasıl yapacağız? Ivy ortalıkta yok ve sen de ormanın ortasında bir battaniyenin içindesin. Bis uyuyor ve ben de ancak bu kadarını taşıyabilirim."

Gülümseyerek Pierce'a baktım, o da sırtıyordu. "Pierce çizgileri atlayabilir."

Jenks'in kanatları bir an için durdu ve hemen kendini toparladı. "Bis olmadan olmaz," diye karşılık verdi, "ve o uyuyor."

Pierce parmaklarımı dikkatle tuttu, sanki nerede durduğumuzdan emin değilmiş gibiydi. İçimden bir ses sıçradı ve parmaklarını sıktım. Dün gece için utanmıyordum ama bunun kolay olacağını düşünecek kadar da aptal değildim. Sonunda Al'a geri dönecekti, tabii ben bir bebek bakıcısına ihtiyaç duyacak kadar aptal kalmaya devam edersem. Belki bunu yapabilirdik...

Jenks, "Bis olmadan atlayamaz," diye ısrar etti.

"Dün gece beni terk etmediğin için teşekkür ederim," dedim, düşüncelerim dehşetime dönmüştü.

"Asla, Rachel," dedi, yüzünde yeni, yumuşak bir ifade vardı. "Ayrıca, Al benim derimi bir kedi gibi yüzerdi."

Jenks eli kılıcının kabzasında, kanatları şakırdarak aramıza daldı. "Neler oluyor böyle? Konuşmaya başlasanız iyi olur, yoksa birilerini pikselleyeceğim!"

Aramızda boşluk bırakarak geri çekildim. Jenks'e "Pierce Bis olmadan da hatları atlayabilir," dedim. "Bis'e sadece cadılar meclisinin beni hangi hattan çağırdığını bilmediği zaman ihtiyaç duydu."

Jenks'in kanatlarının ses tonu değişti. "Oooo," dedi. "Kiliseye atlayabilirsin."

Pierce başını sallıyor, elini nehir yüzünden sertleşmiş ve dağılmış saçlarında gezdiriyordu. "Ne getirmemi istiyorsun?"

"Ivy'nin küveti," dedim kuru bir sesle, kendimi iğrenç hissederek. "Bir kova su? Sabun mu? Kağıt havlu? Yeni kot pantolon, gömlek, ayakkabı ve çorap."

"İç çamaşırı," diye araya girdi Jenks. "Sana seksi iç çamaşırlarını nereye sakladığını göstereyim. Doğum kontrol tılsımına ne dersin? Dolabında bunlardan var mı, Rache?"

Yüz ifadem karardı. *Kahretsin. Bir markete gitmeliyim.* Bakışlarım üç ton daha açık olan Pierce'a gitti. Güzeldi. Hislerimiz karşılıklıydı.

"Hayır," diye kekeledim, yumurtlamadan önce ne kadar zamanım olduğunu hatırlamaya çalışıyordum. Yirmi dört saat mi? Kahretsin, bunun için zamanım yoktu.

"Bir eczanede duracağım," dedi Pierce, açıkça endişelenmişti. Jenks, "Bir benzin istasyonunda olabilir," diye önerdi.

Sertleştim. "Bir benzin istasyonunun cazibesine güvenecek değilim!" İtiraz ettim ve Jenks gülererek geriye doğru çekildi. "Pierce, üç sokak aşağıdaki bakkalda onlardan olduğunu biliyorum."

Mavi gözleri benimkilerle buluştuğunda rahatlamıştı. "Acil dondurma aldığın yer mi?"

Dudaklarım onun bildiğini düşünerek aralandı, ama bir yıldır kilisede hayalet olarak gizleniyor olsaydı bunu yapardı. "Evet," dedim yavaşça, Marshal hakkında ne düşündüğünü merak ederek. Tanrım, bir fahişe gibi görünüyor olmalıyım. Önce Nick, sonra Kisten, ardından Marshal ve şimdi de o, hepsi iki yıl içinde.

"Bir tane alacağım," dedi kararlı bir şekilde, vücut dilinde en ufak bir suçlama belirtisi yoktu.

"Teşekkürler."

"Tamam," dedi Jenks hırçın bir ifadeyle, elleri kalçalarında. "Bebek meselesini hallettiğimize göre, o ya da meclis sana ateş etmeden Trent'e heykelini geri verecek kadar nasıl yaklaşacaksın? Rynn Cormel yardım etmeyecek. Bu yüzden buraya kadar geldim. Trent bir şeyler olduğunu biliyor. Son başkan adayının vampirlerin oyunu almak için geldiği zamankinden daha fazla güvenlik önlemi almış durumda."

Elimizdekileri değerlendirmek için görünmeyen nehre döndüm. "David dönmedi mi daha?" Bir ağaç ararken sordum. Saklanma deliğinde ikimizin de kullanmadığı derin bir çukur vardı ve bir ağaç büyük bir gelişme olurdu.

Jenks'in kanatları mırıldandı. "Hayır, ama yolda."

Başım sallanıyordu. Trent ve meclisi aynı anda bir araya getirmeliydim yoksa bu iş yürümezdi. FIB benim tarafsız zeminim olacaktı. "Bununla çalışabiliriz," dedim onlara doğru dönerken ve battaniyemi daha fazla kaymadan ait olduğu yere geri çektim. Ivy dışarıdaydı, Glenn içerideydi, David yoldaydı... ve Pierce yardım etmek için buradaydı. Dün gece yüzünden koruyucu içgüdülerinin arttığından emindim ve bunun çözebileceğinden daha fazla soruna yol açmayacağını umuyordum. Ama ağaçlardaki rüzgârı dinlerken ve güneşin sıcaklığını ayaklarımda hissederken, dün gecenin tüm yorgunluğu ve dehşeti varlığımın arka planına kaydı. Eğer bu işi doğru yaparsam, önümüzdeki birkaç saat onurumu geri kazanmamı, inançlarımda haklı çıkmamı... ve özgürlüğümü getirebilirdi.

"Jenks," dedim, rüzgârın battaniyenin altından kendine yol bulduğunu hissederek. "Ceri, Ivy için yaptığı o küçük tılsımı bıraktı mı?"

Jenks güneşin altında yoyo gibi bir aşağı bir yukarı hareket ederken Pierce'a baktım. "Olamaz!" diye bağırdı. "Rache, yine küçülmeye mi gidiyorsun?"

Battaniyeyi daha sıkı çekiştirerek başımı salladım. "Evet. Sadece yaklaşmak için ve sonra onu çözeceğim. Bu bir iblis laneti, bu yüzden hiçbir tılsım dedektörünü tetiklemez. Pierce bizi Tom Bansen gibi taşıyabilir. Jenks, beni Trent'e kadar uçurabilirsin, sonra da pow! Trent'e heykelini veririm."

"Pow, çıplak olacaksın!" Jenks parlak altın tozunu eleyerek haykırdı. "Kamera karşısında, birkaç bin kişinin önünde."

Endişelendiğim binlerce insan değildi, Trent'ti ve Pierce'ın yüzündeki dehşet ifadesi karşısında irkildim. "Ülke çapında tüm haberlerde yer alacak," dedim, onun bu sözlerinden rahatsızlık duyarak.

bak. "Muhtemelen geç gösteriye çıkacağım. Ve bu sayede cadılar meclisi beni öldürüp bir deliğe saklayamayacak." Battaniyenin altından görünen kirli, soğuk ayaklarıma baktım. "En azından bir hafta boyunca ve sansasyon yaratacak başka bir şey bulana kadar," diye usulca bitirdim.

Tanrım, annem çok utanırdı, ama belki de utanmazdı. O *vardı* altmışlı yıllarda büyümüş. Muhtemelen arkadaşlarını arardı.

Pierce hâlâ bir şey söylememişti ve içimi bir endişe kapladı. Çok fazla eski sevgilim vardı ve şimdi de yerel bir televizyonun önünde çırılçıplak soyunacaktım. Ama ıplak olsaydım, muhtemelen beni vurmazlardı. "Bu senin için sorun olur mu?" Pierce'a sesimin yükselmesinden nefret ederek sordum.

Pierce'ın kulaklarının kenarları kızarmıştı ve bakışlarını bir bana bir de uzağa çevirdi. "Hatırlat da bir gün sana Sara teyzemden bahsedeyim," dedi, kelimeler boğazının derinliklerindeydi.

Kaşlarım havaya kalktı ve Pierce sakinleşir gibi görünerek nefes verdi. "Kulağa çok iyi bir plan gibi geliyor. Peki tüm yaratılışın önünde çırılçıplak kaldığında Kalamack'a heykeli nasıl vereceksin?"

"Bana atabileceğini sanıyordum?" Tereddütle söyledim ve Pierce güldü.

Otuz dört

I küçük olmaktan hoşlanmazdı. Ve ben sadece küçüktüm, bir peri değildim. Jenks'in aksine, Pierce t ö k e z l e d i ğ i n d e yeleşinin beksi bir kıvrımını tutup düştüğünde beni ezmemesini ummaktan başka hızlı bir kaçış yolum yoktu. Bahçede küçük olmak kötüyse, Cincy sokaklarında küçük olmak dehşet vericiydi. Her şey gürültülü, büyük ve ağırdı. Jenks'in nasıl hayatta kaldığını gerçekten bilmiyordum. Şu ana kadar yaşadığım tek güzel şey temiz olmamdı- gerçekten temizdi. Bir kez daha kıllı olmam umurunda bile değildi.

Pierce beden küçültme laneti ve onunla birlikte giyebileceğim küçük bir şey almak için kiliseye geri dönerken Jenks benimle kalmıştı ve hareketimizin cereyanında çıplak ayaklarımın üzerinde uçuşan zarif açık yeşil ipeğe baktım. Jenks'in kızlarından birine ait olduğunu tahmin ediyordum ve Pierce'ın hızlı temposu beni deniz tutmuş gibi hissettirmeye başladığında bir elimi düşük yakasına götürdüm. Üzerimde kırmızının zerresi yoktu ve bu beni endişelendiriyordu.

Jenks, Pierce'ın omzunda yanımda dururken sessizdi. O da kırmızı giymemişti, iş için her zamanki dar siyah ipeği ve ince tabanlı çizmelerini giymişti. Kırmızı giymeden başka bir perinin bölgesine girersek, kaçak avlanmakla suçlanır ve saldırıya uğrayabilirdik. Dengesini korumak için uğuldarken bile kanatları depresif bir maviydi ama bir şey olursa beni yakalayıp uçmaya hazırdı.

Şehrin sıcağı iyi geldi ve Pierce yüksek bir binanın gölgesine girdiğinde titredim. Gerginleşmeye başlamıştı ve cadının kokusu şehrin pis kokusunu bastırıyordu. Onu içime çektim, kızılağaç kokusunu ve ayakkabı cilasının ısırığını sevdim. Ivy'nin kız kardeşinin arabasını ödünç alıp beni bulmaya gelmeden önce kilisede aceleyle bir duş almıştı ve sabun kokusu ağır desenli yeleşinin ipek kokusuna karışmıştı. Ona bakınca, yanından geçtiğimiz herkese başıyla selam verirken cebinde bir parça elf pornosu olduğunu asla bilemezsiniz.

Yine de gergindi, yaya geçidinde yavaşlayıp ışığın değişmesini beklerken heykel için cebini bir kez daha yokluyordu. Bir blok ötedeki meydanın bir bölümünü görebiliyordum ve bu beklenti içimi ürpertiyordu. "Oraya kadar yürüyebileceğimizi düşünüyorum," dedi usulca.

"Pek olası değil," dedim, Pierce'ın beni duyabilmesinin tek nedeni kulağının hemen yanında olmamdı.

Jenks, "Sen doğruca buraya git," dedi, sesi "peri büyü" ile büyümüş ve yanıımızdaki kadının dikkatini çekmişti. Jenks'i ve beni görene kadar irkildi ve sonra büyüledi, beni korkuttu ve Jenks'in parfümü ve bir perinin arka ucu hakkındaki yorumu herhangi bir gösterge ise, onu kötü bir ruh haline soktu.

Bizi dürtten kalın parmağından uzaklaşan Pierce şapkasını düzeltti ve mırıldandı: "Meydana nasıl gideceğimizi biliyorum. Çöp kutusu tam önümüzde."

Sabırsızlıkla, gaz dumanına karşı nefesimi tuttum ve kıpırdandım. Jenks beni caddenin karşısına uçurabilirdi ama Pierce'ı ve heykeli geride bırakmak istemiyordum. Trent'in sesi ses sisteminden duyuluyor ve meydanı en son yeniledikleri zaman koydukları haber ekranında canlı bir video gösteriliyordu.

Orospu *çocuğu elf*, diye düşündüm, Pandora tılsımını ve beni öldürmeye çalışmadığı iddiasını hatırlayarak. Buna bir de Nick'le beni yakalamak için işbirliği yaptıkları gerçeğini ekleyince, Trent'i ulusal televizyon kameraları önünde erotik bir heykelle utandırmakta hiçbir sakınca görmedim. Nick, ben onu işe aldıktan sonra Trent'e gitmediyse tabii. Başımı daha fazla belaya sokmak için bir tür son dakika çabası mı? Yeterince bilgim yoktu.

Sabırsızlıkla ayağa kalktım ve destek için kulağını tuttuğumda Pierce yüzünü buruşturdu. Ama bakışlarım caddenin karşısında duran ve bizi bekleyen bir çift üniformalıya takılınca gerginliğim yerini korkuya bıraktı. Lanet olsun. Kimliğimiz tespit edilmeden önce yaklaşmayı umuyordum.

"Uh, Jenks?" İşaret ederek söyledim ve perinin kanatları kalkarak daha normal bir renk aldı.

"Onları görüyorum," dedi Pierce, cılız sesimi duymuştu. "Bunun yerine Main'i geçip caddenin diğer tarafından geleceğim."

Pierce cıvıldayan kadına son bir kez garip bir bakış atarak yanıımdan uzaklaştı ve Main'i geçti, ışığa yetişmek için neredeyse koşuyordu. Elimi tuttum.

Jenks düşmemem için omzumu tutarken elbisem havalandı.

Başlamıştı. İstikrarlı ve emin bir şekilde, adrenalini içeri sızarak beni canlandırdı.

"İyi gidiyorsun Sherlock," dedi Jenks'in kuru sesi kaldırımı ulaştığımızda ve Pierce yavaşladığında. "Fikrini değiştirdiğin için şimdi seni izliyorlar."

"Bizi daha önce de izliyorlardı Jenks. Büyük bir fark yok," dedim. "Pierce, görünüşünü değiştirmek ister misin?"

Başını salladı ve Hükümet'i geçmek için kaldırımdan indiğinde üzerine bir sonsuzluk dalgası yayılırken ürperdim. Kimse fark etmedi ya da en azından meydana gitmeye çalışan insan kalabalığı içinde kimse yorum yapmadı. Pierce şimdi Tom Bansen'a benziyordu, bu da bizi durdurabilirdi ya da ölü cadının da yozlaşmış bir I.S. polisi olduğunu görerek geçmemizi sağlayabilirdi. Her iki durumda da, köşedeki iki memur Pierce'ı izliyorsa, yanlış adamı arıyor olacaktı.

Neredeyse varmıştık ama arkama baktığımda sokağın diğer tarafında bizi takip ediyorlardı. "İşe yaramadı!" Bağırdım ve Pierce yüzünü buruşturdu.

"Onları görüyorum," dedi, bakmadan. "İşlerin buradan sonra zorlaşacağını düşünüyorum. Rachel, kendine dikkat et. Seni olabildiğince yaklaştıracam."

"Kara büyü yok!" Ben haykırdım, o da iç çekti.

İtişip kakışarak Beşinci Cadde ile Ana Cadde'nin köşesine vardığımızda ışık yine bizi şaşırttı. Meydan tam önümüzdeydi ve Trent'in konuşması tüm hızıyla devam ediyordu. Bizi gölgeleyen polislerin I.S.'den olduğu belliydi ve ben etrafı FIB ajanları için taradım ama hiçbirini göremedim. I.S. dalkavukları bizi izliyor, ne yapacağımızı görmek için bekliyorlardı. Biri telsizdeydi. Ağ atılıyordu. Bıraktıkları deliklerden daha küçük kalmalıydım. Pixy kadar küçük.

Pierce'ın gözlerinin etrafındaki deri kırışarak bekleyenlere baktı. I.S. memurları. "Jenks, birazdan burada olacağız. Neden neden bahsettiklerini görmüyorsun? Bir işe yara, küçük adam?"

Otobüsün gürültüsü arasında kaybolan bir şeyler homurdanan Jenks, organize kaosun üzerinden hızla geçti. Onsuz kendimi çıplak hissettim ve Pierce'ın kulağını daha sıkı tuttum. "Haber minibüsleri, haber minibüsleri," diye mırıldandım, onları gördüğümde kendimi daha iyi hissettim. Haber minibüslerinden nefret ederdim ama beni kurtaracaklardı.

Bugün kışımı. Cadılar meclisi her yerde olabilir. Eğer ortaya çıkmazlarsa, mahvolurdum.

Dikkatim podyumdaki Trent'e yöneldi. Quen onun arkasındaydı ve içimde bir endişe hissettim. Adam hemen hemen her konuda benden daha iyiydi. "Meclis üyesi olarak size hizmet etmekten keyif aldım," diyordu Trent, "ve yıllarca daha mutlu olabilirdim, ama yolsuzluğu görüyorum, hayal kırıklığınızı duyuyorum ve daha fazlasını yapmak istiyorum. Daha fazlasını yapmak benim sorumluluğum!"

Kalabalık bundan hoşlandı ve Jenks kanatlarını şakırdatarak yanıma indiğinde sıçradım. "Nasıl oldu bilmiyorum ama sen olduğunu biliyorlar Rache."

Nick olabilir mi? Düşündüm ama yüksek sesle söylemedim.

Jenks, "Önümüzde iki, arkamızda dört ve sağda iki I.S. ajanı var," diye devam etti. "Trent'in ekibi sahnede, ama I.S. çalışanlarıyla karışmış durumda. Bence kışımızı kaldırıp oraya gidelim ve Wonder Ghost'un fırsat bulduğunda bize katılacağına güvenelim."

Pierce bize bakmaya çalıştı ama başaramadı. "Sizi caddenin karşısına götürebilirim."

Neredeyse dövüşmeye hevesli görünüyordu ve ben daha da gerildim. Lanet olsun, eğer Pierce bu işi berbat ederse çok kızacaktım! "Kara büyü yok!" Dedim ve çenesi sıkıştı. "Ciddiyim! Cadılar meclisi dışarıda. Kara büyü yok! Eğer bunu benim istediğim şekilde yapamazsan, bana yardım etmene izin vermeyeceğim!"

"Sana yardım edeyim mi?" diye mırıldandı, belli ki üzgündü. "Bence yardım yüzüne çarpsa bile anlamazsın. İnatçı, dik kafalı, vahşi bir kadın."

Kaşlarımı çattım, dişlerimi sıktım. Belli ki çözmemiz gereken birkaç şey vardı. Ama geçiş ışığı değişmişti. Pierce bir adım attığında ben sendeledim ve Jenks'in kanatları düşersem beni yakalamaya hazır bir şekilde mırıldandı. Kaldırım bir ısı dalgası yayarak Jenks'i bir balon gibi şişirdi ve sonunda dengesini korumak için havalandı. Önümüzde iki polis daha bekliyordu. Görünüşe göre vampirlerdi.

"Sakin ol, Rache," dedi Jenks. "Bütün zaman boyunca seninle olacağım." "Sen de bana patronluk taslama," dedim kalbim hızla çarparak. Nasıl oldu da
Bu kadar küçükken hayatta kalmak mı?

Trent sahneden şöyle diyordu: "Ailem üç nesildir bu topraklarda yaşıyor. Bu süre zarfında Cincinnati ihtişamlı bir şekilde büyüdü, ancak bugün bocalıyor. Cincinnati'nin büyümesini engelleyen programları ayıklamalıyız.

siyasi gündemleri bir kenara bırakın v e bunun yerine Cincinnati'nin büyüklüğünü yeniden kazanabilmesi için gücü halka geri verin! Sicilim benim *adıma* konuşuyor ve *ben de sizin adınıza konuşacağım!*"

Pierce polislerden kaçmak için başını eğdi ama bu olmayacaktı.

"Hey, şapkalı olan!"

"Sahneye çıkacağım Rachel. Merak etme," diye fısıldadı Pierce ve Jenks beni belimden yakalayıp fırladığında çığlık attım. Pierce diğer tarafa gitti, bir anda yok oldu.

"Peri'yi yakalayın!" diye bağırdı ama Jenks ve ben caddenin karşısındaki meydandaydık ve polyester pantolon ormanının içinde uçuyorduk.

"Yukarı! Yukarı çık!" Bir şeye çarpacak diye korkarak bağırdım ama Jenks güldü.

"Bizi buradan vuramazlar," dedi ve ben çığlık attım, aniden sağa döndüğünde bacaklarım sallanıyordu. Bir ozon kokusu aldım. Çirkin bir sıçrama oldu ve bir kadın acı içinde çığlık attı. Harika, büyü kullanıyorlardı.

"Tink'in oğlu," diye mırıldandı Jenks. Ne olduğunu bile göremedim - Jenks çoktan kalabalığın üç kişi daha derinine inmişti. Alçaldı, kanatlar takırdarken lunckerların gölgesi bizi serinletti. Jenks'in kollarından sarktım, çaresizdim, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı ve kendimi freni olmayan bir hız trenindeymişim gibi hissediyordum. "Dayan!" diye bağırdı durmak için sarsılırken.

Başım önce öne, sonra arkaya savrulup ortasına çarptı. Bacaklarımın momentumu bizi ileriye doğru çekti ve Jenks bizi geriye doğru kanatlandırırken aniden ortaya çıkan gümüş tozuna gözlerimi kısarak baktım.

Kahverengi bir sis önümüzde tısladı. Bir adamın bacaklarına çarptı. Adam döndü. Önce bize, sonra da artık kahverengi yapışkanla kaplanmış bacaklarına bakarak şok geçirdi. Çığlık atarak etrafındaki herkesin ona bakmasını sağladı. İçini korku kapladı ve onu itmeye çalıştı ama yapışkan madde ellerine yapıştı ve kollarına doğru ilerledi. Saniyeler içinde yerde, genişleyen bir korku çemberinin içinde baygın yatıyordu.

"Oh, bu iğrenç!" Jenks haykırdı ve kulaklarım patlarcasına yukarı fırladığında nefesim kesildi. Bir an için tüm Çeşme Meydanı bir gürültü ve hareket yığını olarak önümüze yayıldı ve sonra yere düştü.

"Je-e-e-enks!" Çığlık attım, korkmuştum. Bir bez bebek gibi düştüm ama

neredeysse oradaydı.

Sahneye doğru ilerlerken radyo konuşmalarının patlaması bir bulanıklıktı. "Yapışkan ipek hangi cehennemde!" diye bağırdı biri. Başka bir ses, "Kalamack'ı buradan çıkarın! Kollarında bir şey var!"

Beni Jenks mi sandılar? Kör müydüler?

Haber ekibinin çizgileri gri granitin üzerinde uzanıyordu ve biz alçalıp yükseldikçe elektronik cihazların vınlaması kulaklarımı acıtıyordu. Sahneyi bulduğumuzda adrenalin yükselmişti. Takım elbiseli insanlar Jenks'in ölümcül bir yaban arısıymışçasına hızla süzülen formu karşısında geri çekildiler ve ben Trent'i podyumda buldum. Yanında iki I.S. polisi vardı: bir vampir ve bir cadı. Kontrplak sahneyi işaret ettim ve Jenks sahneye atladı.

Ayaklarım yere bastığımda tökezledim. Jenks'in tutuşu elimden kaydı ve Quen'in Trent'i uzaklaştırmaya çalıştığını görmek için başımı kaldırdım. Trent'in gözleri benimkilerle buluşunca olduğu yerde durdu, şüphesiz heykelini geri istiyordu.

"Morgan?" diye fısıldadı, sesi gürültünün arasından beni buldu. Gözleri kısıldı ve Jenks beni korumak için uçtu. Bir itici gaz tıslaması duyuldu ve bir kanadı yapışkan ipeğe dolanarak uzaklaştı.

"*Non sum qualis eram!*" Kahverengi ayakkabılar etrafımda dönerek sahneyi sallarken bağırdım.

Dünya içime çöküyor gibiydi. Ses içe doğru çekildi, güneşin sıcaklığını ve çıplak ayaklarımın altındaki kontrplaktan yükselen nemi aldı. Lanetin beni ele geçirdiğini hissettim ve bir düşünceye indirgenip iblis veri tabanında saklanan kendim fikrinden yeniden inşa edilirken binlerce abaküsün tıkırtısı büyüdü.

Bu bedeli ben ödüyorum, diye düşündüm hiçbir şeyin mükemmel sessizliğinde. Kalp atışı yok, peri kanatları yok. Hiçbir şey yoktu. Lanetin ismi beni yatıştırıcı bir siyah tabakayla kapladı ve ürperdim.

Büyünün varoluşumun tekil noktasından yükseldiğini, içimden geçtiğini hissettim ve genişledim. Auram uyum sağlarken çınladı ve aniden... geri döndüm.

Gürültü bana çarptı ve havayı içime çektim. Jenks beni buraya getirmişti ama bunun bedelini bir haber ekibinin anteninin üzerinde oturup yapışkan ipeği çıkarmaya çalışarak ödüyordu.

"O bir periydi! Gördünüz mü? O bir periydi! Bu Rachel Morgan! Bir resim çek!"

Kalabalık tepki verirken kadınsı bir ses "Aman Tanrım," diye haykırdı. "Kız çıplak! Nereden çıktı bu? Bunu anlıyor musun, Frank?"

Kameraman Frank gerçekten de bunu çekiyordu ve ben Pierce'ı aradım, onu göremeyince neredeyse paniğe kapılacaktım. Tamamen çıplaktım ve video kameraların önündeydim. İki saat sonra interneti düşünmek istemiyordum. Tanrım, annem...

Trent baktı, bir aşağı bir yukarı bakışı yüzümün kızarmasına neden oldu. "Ne halt ediyorsun Rachel?" dedi, konuşmasını kürsüden kapıp üstümü örtmeye çalışırken.

"Rachel!" Duydum ve başımı çevirdim. Pierce'dı, üç Polisler ona ulaşmak için insanları dirsekleyip yollarından atıyor. "Yakala!"

Heykeli altı sıra insanın üzerine fırlattı. I.S. ajanları üzerine düşerken bile heykel güneşte parlıyordu. Pierce tam altlarından kaybolduğunda ve hiçbir şeyin üzerine düşmediklerinde korku ve şaşkınlık çınladı. Elim havaya kalktı ve sert bir gümbürtüyle erotik heykel avucuma çarptı. Herkes yerdeki I.S. polislerine bakıyordu, bana değil. Trent hariç herkes. Heykeli görmüştü ve çekiştiren elleri üzerinden itti, istekleri ortaya çıkmıştı, tok ve aç.

Trent'e baktım, utanç ve erken zaferle kızarmıştım. *O dandik kâğıdı imzalamam için beni korkutmaya mı çalışıyorsun?* Gürültü üzerine ona, "Heykelini geri vermeye çalışıyorum, aptal herif," dedim. "Geri istiyorsan gel benimle hapishanede konuş." Sonra daha yüksek sesle feryat ettim, "Bunu yapamam! Ben hırsız değilim. Ben iyi bir kızım! Cadılar meclisi bana lobotomi yapsa da umurumda değil, ben hırsız değilim. Ucube heykelinizi geri alın, Bay Kalamack!"

Elf pornosunu bir kız gibi ona fırlattım, auramı terk ederken içimden bir ürperti geçtiğini hissettim. Onu yakaladı ve biri beni arkamdan yakaladı. Bir palto omuzlarımdan düştü ve popomun hemen altına çarptı. "Bir hata yaptım!" Toplanan insanlara bakmaya devam etmek için mücadele ederken bağırdım. "Ben kötü bir cadı değilim!"

Trent heykeli kavradı, donakaldı, yüzünde şaşkınlık vardı.

"Şunun bir fotoğrafını çek," dedi haberci kadın, sonra da Frank'e bir tokat attı. "Onu değil, heykeli!"

Ayaklarımdan dibinde Frank sola doğru döndü ve ellerim arkamdan çekilerek paltomun açılmasını sağladı. "Hey!" diye bağırdım, karnımın üzerine çöktüm. Sahnede düz bir şekilde, haberlerle aynı seviyedeydim.

Crews. Saçlarımı gözümün önünden savurdum ve Trent'e baktım. Heykeli takım elbisesinin cebine koymuştu ama Quen -dünyanın bilgesi Quen- heykeli geri çıkarıp kendi ceketinin cebine sokuyordu.

"Dikkat et!" Bağırđım, her iki bileğimin etrafında bir fermuar şeridinin serin hissi varken nefes almaya çalıştım ve her zamankinden sonra içimden aktı. Ayaklarıma doğru çekildim, tökezledim. *Glenn hangi cehennemde?* "Ben iyi bir cadıyım!" Gürültüyü bastırmak için bağırđım. "Bunu bana meclis yaptırdı! Ama onu Trent'e geri vermek zorundaydım. Ben iyi bir cadıyım. Ben iyi bir cadıyım! Sadece korkuyorum! Cadılar meclisi beni öldürmeye çalışıyor!"

Çok hızlı gidiyordu. Meclis henüz gelmemişti! Kaba eller beni basamaklara doğru çekiyordu ve ayağımı adamın bileğinin arkasına geçirip onu aşağı gönderdim. Üzerine düştüm, dirseğim bir şekilde solar pleksusuna çarpmayı başardı. Üzerimdeki tutuşu gevşedi ve ayağa kalkarak bir sonraki adamla boğuşmaya başladım. Glenn hangi cehennemdeydi?

"Geri çekil!" diye gürledi sesi ve neredeyse ağlayacaktım. "Kadının üzerinden çekil! Silahı olmadığını görmüyor musun?"

Kalabalığın önündeki bir adam "Neredeyse hiç kıyafeti yok," dedi ama Glenn'in kaslı, kel, iri yarı siyah adamı bana doğru ilerlediğinde umursamadım. Bir gizli yumruk ve beni tutan I.S.'li adam yere düştü, Glenn tarafından nazikçe sahnenin zeminine indirildi.

Ceketimin fermuarını kapatırken, "Tam zamanında geldin," dedim. "Sanırım o adam beni hissetti."

"İyi misin?" diye gürledi sesi ve ben gözlerini aradım.

"Bana David'in FIB tutuklaması için evraklarının sende olduğunu söyle." Sırtışı güneş ışığı gibiydi ve bunun işe yarayabileceğini hissettim.

"Bayan Morgan! Bayan Morgan!" diye bağırıyordu haber spikeri, mikrofonunu başının üzerinde tutarak. "Meclisin size Bay Kalamack'ın heykelini çalmanızı söylediğini mi iddia ediyorsunuz?"

Açıkça yalan söylemeden buna cevap veremezdim. "Beni içeri alın!" Glenn merdivenlere doğru ilerlerken yalvardım ve ayağım takılıp onun önüne düştüm. "Lütfen," diye yalvardım kameraya, Vivian'ın ortaya çıkabilmesi için oyalanıyordum. "Ben iyi bir cadıyım! Bana bunu yaptırdılar! Tek çıkış yolum buydu!" Öyle de yaptılar. Sayılır. Dolambaçlı bir şekilde.

"Cadılar meclisinde yolsuzluk. Bunun için Emmy alacağım," dedi kadın ve Glenn beni ulaşamayacağı bir yere kaldırırken Trent'e döndü. "Bay Kalamack! Efendim! Bu sizin heykeliniz mi?"

Trent üç iri adamın arkasındaydı ama gitmiyordu. "Benim

ne olduğu hakkında bir fikrim yok."

FIB sahneye çıkmıştı ve elini dirseğime dolamış olan Glenn tereddüt etti. "Efendim, eğer o sizin değilse, kanıt olarak ona ihtiyacımız var."

Trent'in yüzü bembeyaz oldu. Quen yavaşça heykeli güneşe geri getirdi ve el değiştirirken kameralar vızıldadı ve çekildi. Trent'in bana bakışı ölümcül bir sakinlikteydi. Eğer bu işe yaramazsa, ço-o-o-o kadar ölü olacaktım.

"Bu onun," diye kameralar için geveledim. "Dün kasasından çaldım. Cadılar meclisi beni dışladı. Başka şansım yoktu!" *Vivian hangi cehennemde?*

"Biri şu kadına haklarını okuyup susmasını sağlayabilir mi?" Trent söyledi ama kameralar benim üzerimdeydi.

Muhabirlerden biri "Onu çalmanızı cadılar meclisi mi söyledi?" diye sordu.

Glenn'in beni kavrayışı sıkılaştı ve bakışlarını kalabalığın ayrıldığı yere kadar takip ettim. Siyah takım elbiseler ve güçlü kravatlar. Cadılar meclisiydi, ama Vivian değildi, Oliver'dı!

"O kadın benim!" Oliver daha basamakları bulamadan bağırdı, yüzü kıpkırmızı olmuş bir halde ilerliyordu, muskaları sallanıyor ve Möbius kol düğmeleri güneşte parlıyordu. "Yetki benim. O kara bir cadı, dışlanmış ve mecliste yozlaşma yalanları yaymasına izin vermeyeceğim!"

Glenn'e doğru bastırdım, hava dizlerime soğuk geliyordu. İşler zorlaşmak üzereydi.

"Efendim!" diyordu muhabir, mikrofonunu Oliver merdivenleri bulurken ona doğrultmuştu. "Morgan'a, Bay Kalamack'tan heykeli çalmasını ve böylece dışlanmasını kaldırmasını söylediniz mi?"

Adam merdivenlerde durdu, dehşetle bakıyordu. "Tabii ki hayır!"

Yüzüğüne baktı ve o şeyin bir muska olduğunu, sabit bir yeşil renkte parladığını fark ettim. Bu bir doğruluk tılsımıydı. Lanet olsun. Hızlı çalışmalıydım. İyi ki yalan söylememiştim.

"İblisin Brooke'u almasını engellemeye çalıştım," diye geveledim. "Cuma günü. Gün batımında. Patlamayı duydunuz. Tüm Cincinnati duydu! Oliver, bana inanmak zorundasın. Bir iblis çağırdı. Yapmamasını söyledim ama yaptı. Onu kurtarmaya çalıştım ama o beni *öldürmesini* söyledi!"

Haber spikerinin tılsımı yeşil kaldı ve kadının gözleri parladı. Gerçekten de mecliste yozlaşma var.

Trent öne doğru itti. "Çıkarın onu buradan," diye tısladı Oliver'a.

"Deniyorum," dedi Oliver, parmakları kolumu sararken.

"Hayır!" dedim. Dedim, geri çekildim, korkum gerçektir. "Yasal süreç istiyorum!" FIB hücresi dışında herhangi bir yerde ya öldürdüm ya da lobotomize edilirdim. Ve Trent gülümsedi, piç kurusu. *Umarım boğulursun, elf çocuk.*

Haber spikeri mikrofonunu daha yukarı kaldırdı, yüzü kızarmıştı. "Sayın Meclis Lideri, Morgan'ın suikast girişimiyle bağlantılı olarak meclisten bir üye iblis tarafından kaçırıldı mı?"

Oliver tereddüt etti. Bu onun çöküşüydü. Suçlu ya da değil, öyle görünüyordu. İpek gibi pürüzsüz Trent öne çıktı. "Eminim meclis lideri zamanı gelince size bir açıklama yapacaktır." Kalabalığa sırtını dönerek, "Onu buradan çıkaracak mısınız?" diye tısladı.

Oliver beni çekiştirdi ve ben de Glenn'e doğru bastırdım. "Bunu yapmak istemedim!" Çığlık attım. "Trent'in kasasına girmek istemedim. Hapse girmem umurumda değil ama meclisin beni almasına izin verme. Beni yargılamadan Alcatraz'a koydular. Kilisemi yakmaları için periler gönderdiler. Ve beni öldürmesi için bir iblis çağırdılar!"

Ve tabii ki habercinin muskası da güzel bir yeşil renkte kalmıştı. Gözleri parlayarak parmak uçlarında durdu, mikrofonu başının üzerindeydi. "Efendim! Bayan Morgan'ın saldırı iddiaları ile dün sabah 1597 Oakstaff'taki Hollows'a yapılan 911 çağrısı arasında bir bağlantı var mı?"

Bir kuzu kadar masum olan adam kekeleyerek, "Bir patlamanın farkında değilim," dedi.

Yüzüğü kırmızı parlıyordu. Trent'in başı eğildi ve kendinden uzaklaşmaya başladı. Bir umut ışığı hissettim. Oliver yalan söylemişti ve muhabir de bunu biliyordu.

"Efendim, meclisin politikası dışlanmış cadılarla sözleşme yapmak mı?" diye ısrar etti sanki kanı sezmiş gibi. "Morgan'a böyle bir cezadan kurtulmak için hırsızlık yapmasını siz mi söylediniz?"

"Uh..." Tereddüt etti, sonra bağırdı, "Gözaltına alıyorum. O bir kara sanatlar cadısı! Bak, evraklar bende."

Hay aksi. Meclisin bürokrasiyi en az David kadar sevdiğini unutmuştum. "Glenn," dedim, korkum çok gerçektir, "beni almalarına izin verme. Lütfen!"

Ama hırıltılı, kırmızı yüzlü Oliver ona bir kâğıt uzatırken hiçbir şey yapamadı. Kahretsin, kâğıt işleri yüzünden ölmeyecektim. "Ah, Rachel..." dedi Glenn, kâğıttan başını kaldırdığında yüzü endişeli bir hal almıştı. "Burada bir sorunumuz olabilir."

"Glenn," diye nefes aldım, dizlerimin bağı çözüldü. "Beni öldürecekler! Beni almalarına izin verme!"

Oliver memnun bir şekilde ofladı. Bu gerçekleşmiyordu. Böyle bir şey *olmuyordu!*

Sanki bir rüyadaymışım gibi, Glenn'in beni geri getireceğine söz verdiğini duydum, ama bunun bir önemi yoktu. Beş dakika içinde bir minibüste, uyuşturucu almış olacaktım. Ondan bir saat sonra da ameliyat masasında olacaktım.

Biri dirseğimden tuttu ve beni merdivenlere doğru çekti. "Hayır!" diye bağırdım ve kalabalık bana karşılık verdi. Panik içinde Oliver'ın elinden kurtuldum. Üç adam daha beni yakaladı. Çırpındım ama vücudumun büyüklüğü beni alt etti ve ellerim o lanet olası tılsımlı gümüşle arkamdan bağlı bir şekilde yere yığıldım. Çarpmanın etkisiyle gözyaşlarım akmaya başladı ve içlerinden biri üzerime düştüğünde nefesim kesildi.

"Rache!" Jenks yüzümden birkaç santim uzakta ve neredeyse birinin ayakkabılarının altında bağırdı. "Pierce üzgün olduğunu söylüyor! Cadılar meclisinin seni almasına izin veremezmiş!"

Kalbim parçalandı. Her şey bitmişti. Pierce bir şey yapacaktı. Çok güçlü, harika olacaktı ve kışımı tamamen pişirecek ve beni kesinlikle siyah olarak etiketleyecekti. "Ben de üzgünüm," diye fısıldadım, Glenn'in yasal süreç hakkında bağırdığını, oyaladığını duydum. "Bunun gerçekten işe yarayacağını düşünmüştüm." Oh Tanrım. Hayatımın geri kalanını sonsuzluk içinde geçirmek zorunda kalacaktım. Lanet olsun! Lanet olsun Dönüş'e.

Jenks beni şok eden bir sırıtışla yüzüme baktı. "Hayır, seni aptal. Fermuarını sihirle çekip çıkaracak. Üzgün çünkü yanacak."

Neye gidiyor? Ayağa kalktım, Jenks'in hızla uzaklaşması bağırarak kalabalığın ve açıklama isteyen muhabirlerin arasında neredeyse kayboluyordu. Omzum acıdı ve ağzımdaki saçları tükürdüm. Bileklerim alev alev parlarken sertçe nefes aldım.

Bitti mi? Adamlar birbirlerine kâğıtlar fırlatıp beni kimin alacağını tartışırken dişlerimi gıcırdatarak vahşi bir gülümsemeyle düşündüm. *Henüz bitmemişti.*

Glenn merdivenleri kapatıyordu, iri cüssesi, yoldan çekilmesi için ısrar eden kara gözlü canlı bir vampir karşısında geri adım atmıyordu. Ivy ile geçirdiği zamanın ona iyi geldiğini düşündüm. Arkamda, ödünç aldığım paltomun aşırı uzun kolları tarafından gizlenen bileklerim metalin dokunduğu yerde yanıyordu. Nefes aldım ve çektim. Ve lanet olsun, iki dünyanın çarpışmasına geri döndüm.

tılsımlı gümüş vermedi.

Gümüş yumuşak bir pingle ayrılırken kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Omuzlarımdaki iki istihbarat görevlisi, üniversitenin ley hattından akıp gelen sesten habersizdi. Başımı kaldırdım ve hâlâ sıcak olan metali avuçlayarak derin bir nefes aldım. Trent yüz ifademi gördü ve bir şekilde biliyordu. Quen'in koluna dokundu ve kulağına fısıldamak için eğildi. Quen'in gözleri benimkilere kaydı ve yemin ederim ki Trent'i çekmeye başlarken bile gülümsemedi, kaldırım taşlarına zıpladı ve neredeyse onu aşağı çekiyordu.

Koşsan iyi olur diye düşündüm. Doğruca FIB binasına gidip beni bekle. Heykel Glenn'deydi ve Trent'in onun için geleceğini biliyordum. Onların geri çekilişini, Oliver'ın yaptığı çok daha gürültülü dramadan alıntılar almaya çalışan muhabir halkasını kimse izlemedi. Sadece bir muhabir Quen'in Trent'i kalabalığın arasından sürükleyişini izliyordu, kaşları spekülasyonla kalkmıştı.

Gürültünün ve dönen hareketin arasında Pierce'ı buldum, meydanın kenarında güneşin altında tek başına ve ayrı duruyordu, ayaklarını genişçe açmış ve şapkasını yüzünü gölgede bırakacak şekilde aşağı çekmişti. Siperliğinin altından bana bakarak gülümsedi ve sanki diğer her şey eriyip gitti.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, kalbimin küt küt attığını hissederek. Beni kara büyüyle kurtarabilirdi. Kılıcı gibi parlayan ve öfke saçan büyülerle içeri dalabilirdi ama yapmadı. Kendimi kurtarmam için bana güvendi -benim istediğim şekilde.

"O kadın kara bir cadı!" Oliver elindeki kâğıdı önümde sallarken yüzü kıpkırmızı olmuş bir halde bağırdı. "O benimle geliyor!"

Elimi uzatıp onu tokatlayabilirdim ama bunun yerine ellerimi arkamda kenetledim ve bağlı olduğum yanılsamasını korudum. Bakışlarım kalabalığın üzerinde, dizili hatların ve amplifikatörlerin üzerinden sessiz ve hareketsiz ama hala su tutan fiskiyeğe doğru gitti. Odaklanacak bir nesneye ihtiyacım vardı; tükürüğüm yeterli olabilirdi.

"Jenks!" diye bağırdım ve öndeki tek muhabir gözlerime baktı. "Yere yat!"

Bir elimi uzattım, içimde her zaman var olan sıcaklık kolumdan parmaklarıma doğru dalgalanıyordu. "*Consimilis calefacio!*" Enerjinin akmasını isteyerek bağırdım. Sıcak su için bir tılsımdı, tamamen zararsızdı ve aurası olan canlılar üzerinde işe yaramıyordu. Çeşme, yine de ...

Basit büyüünün arkasındaki üniversite ley hattının gücüyle, çeşmedeki su gök gürültüsü gibi bir ses patlamasıyla patladı. Tüm başlar döndü, ama istediğim sadece gürültü değildi ve su zararsız buhara dönüştüğünde bağırışlar çınladı. Bir anda meydan sisin içinde kayboldu.

Korku yükseldi ve memurlar beni tutmak için harekete geçti. Yine de özgür olduğumu bilmiyorlardı ve birkaç iyi yerleştirilmiş diz ve dirseklerle yere düştüler. Kaçmak istemiyordum. FIB hücremi istiyordum. Gülümseyerek Oliver'a uzandım.

"Sen... nasıl? "Yaşlı adam, gömleğini tutup onu kendime doğru çekerken kekeleydi.

"Bak Oliver," dedim, sadece ikimiz birkaç saniye daha sisin içinde kaybolduk. "Ya gitmeme izin verir ve beni FIB'de görmeye gelirsin ya da buharlaştıracığım bir sonraki şey senin kanın olur. Anladın mı?"

Ağzı açılıp kapandı. "Sen bir iblissin!" dedi ve korkunun titrediğini gördüm. "Bu kara bir lanet!"

Kahretsin, onu bu kadar korkutmak istediğim şey değildi. Eğer korkarsa, o zaman benimle savaşırdı. "Ben sadece sen bana iblis dersin iblisim," dedim tutuşumu hafifletirken. "Eğer bana cadı diyorsan, o zaman ben bir cadıyım ve bir cadı kan kaynatma lanetini bilmez." Ona baktım, önünü bıraktım ve geriye doğru sallandım. "Benim cadı olmam her şeyi yüz kat daha kolaylaştırmaz mıydı?"

Rüzgâr yükselip sisi dağıtırken korkusu öfkeye dönüştü. Artık yalnız değildik ve ben geriye doğru sallandım.

Kalabalık korkmuştu, dış mahallelerdeki insanlar aceleyle geri çekiliyordu. Baktığımda Pierce da artık orada değildi. Ancak sahnede kimse kıpırdamamıştı. Yerde yatan iki subayda hafif bir kıpırdanma vardı ama ben ellerim arkamda, pasif bir şekilde duruyordum. Yine de muhabir biliyordu, bilmiş bir parıltıyla beni izliyordu.

"Bay Meclis Lideri!" diye bağırdı, etraftaki sesleri bastırarak. "Bayan Morgan sizinle mi gelecek, yoksa açıkça talep ettiği gibi yasal işlem için FIB'ye mi gidecek?"

Oliver çenesini sıkıp elbiselerini çekiştirirken kalabalık biraz sessizleşti. Arkamda tuttuğum kollarıma baktı ve hangisinin onu daha çok korkuttuğunu merak ettim; kanını kaynatacak bir lanet biliyor olabileceğimi mi, yoksa bir çift tılsımlı kelepçeden kurtulduğumu mu?

"Cadılar meclisinin bir sanığı haksız yere reddettiği asla söylenmeyecek.

"dedi asık suratla. "Kaçmadığından emin olmak için ona FIB'e kadar eşlik edeceğim, ancak resmi olarak FIB'in gözetimine girebilir."

Kalabalıktan biri gerçekten de alkışladı ve rahatlama dizlerimin gücünü aldı. Glenn kolumdan tutmasaydı düşecektim ve kalabalık gürültülü bir hal alınca beni merdivenlerden aşağı, bekleyen FIB arabasına kadar götürdü, Oliver da arkamda kaldı. Sis hakkında bilgi almak isteyen her günkü insanlar yaklaştı ve Glenn zorla ilerlemek zorunda kaldı. Kendimi onun yanında küçük hissettim ve lanet olsun ki bir damla gözyaşı bile akmadı. Başardım. Hayır, *biz yapmıştık*.

Başım dik, her bir çıplak ayağımı tam olarak yerleştirdim, Çeşme Meydanı'nı geçerken ne sağa ne de sola baktım. Üzerimde bir I.S. montu ve bacaklarımda altı haftalık kıldan başka bir şey olmayabilirdi ama burası benim şehrimdi ve hücreme gururla gidecektim.

Peri kanatlarının takırtısı, gürültü ve basından gelen cevap talepleri arasında neredeyse duyulmuyordu. "Aferin Rache!" Jenks bize katılırken başımın iki metre üzerinden uçtuğunu söyledi. "Pierce iyi iş çıkardığını söylüyor. Ben de seninle gelebileyim diye çocuklarıma bakmaya gidiyor. Artık iyi olacağını söylüyor. Onları duman ettin, Rache!"

"Güzel," diye fısıldadım. "Bu iyi." Gözyaşlarım kabardı ve düştü, ama sadece bir tane vardı, Glenn kapımı açtığında omzumla kolayca sildim ve paltonun yukarı kalkıp kırımını göstermesine izin vermemek için dikkatlice içeri girdim. Jenks son anda içeri girdi ve kapım kapanırken kalabalık daha da arttı.

Glenn ön tarafa geçip ışıkları yakarken, "Lanet olsun Rachel," dedi. "Kelepçelerini ne zaman çıkardın? Bunu yapabildiğini bilmiyordum."

"Yapamam," diye fısıldadım, renkli camdan arabayı dolduran insanlara bakarken artık ne hissettiğimi bilmiyordum. Ben huzur içinde otururken onların itirazlarını izlerken titriyordum. "Sence gelip benimle konuşacaklar mı?" Bu hala çökebilir ve bana hiçbir şey bırakmayabilirdi.

Glenn kıkırdadı ve çekilmeden önce sireni iki kez öttürdü. "Oh, evet. Orada olacaklar. Buna emin olabilirsiniz."

Otuz beş

Tsubgum kokusu hafifçe buharlaşan paket servis kutusundan yükseldi ve FIB'deki gri sorgu odasını buğulanmış subgum kokusuyla doldurdu. Bezelye kapsüller, Sote Mantarlar, ve brokoli. Yemek çubuklarım her zamanki kıymıklı o d u n değil, zeytin ağacından güzel bir takımdı. Anlaşılan Glenn siparişi verdiği Asya lokantasının müdavimlerindenmiş. Normalden daha fazla olduğunu tahmin ediyorum. Çubuklar çok güzeldi.

Ağızıma bir su kestanesi attım, fal kurabiyesine uzanırken çubukları dik duracak şekilde sıkıştırdım. Asla bekleyecek biri değildim. Kurabiye'nin kırılma sesi tanıdıktı ve "DOSTLARINI YAKINDA TUT, DÜŞMANLARINI DAHA YAKINDA" yazısını okurken gülümstedim.

Kurabiye'nin tamamını tek seferde yerken, yaralı masadan geriye doğru itildim, ayak bileklerimi çaprazladım ve çiğnerken kirli tavana baktım. Şimdi üzerimde bir kot pantolon ve kısa kollu bir bluz vardı, desenleri hoşuma gitmeyecek kadar parlaktı. Parmak arası terlikler ayak parmaklarımı fayanslardan koruyordu ve alt kattaki dolaptan aldığım yepyeni blah iç çamaşırlarını giyiyordum. Giydiklerimin hiçbirisi bana ait değildi ama temizdi ve turuncu bir tulumdan daha iyiydi. Eskiden bu kıyafetlere sahip olan insanlara ne olduğunu sormadım. Kırmızı deri ceketim birisindeydi.

Paket servis kutusuna uzandım ve Pierce'ın tılsımının beni yaktığı yerdeki son iblis izimi ovuşturdum. Gözlerim Trent'in heykeline kaydı ve ona uzandım. Tanrım, bu şey grafikti. Yeraltına saklamasına şaşmamalı.

Kapının çalınmasıyla irkildim ve elimden düşürdüm. Çırpınarak dik durdum. Jenks ve Glenn'di ve FIB memurunun elindeki evrak yığınına görünce ellerimi ödünc aldığım kotuma sildim. "Merhaba Rache," dedi peri, hızlı bir tur atıp yemek kutusundan çıkan çubuklarımın ucuna konarak yükselen sıcaklığın tadını çıkardı. "Trent burada. Ve cadılar meclisindeki adam. Glenn'in önce imzalaması gereken evraklar var."

"Teşekkürler, Jenks. Kanatlarının iyi olduğuna emin misin?"

Yüzünü buruşturarak onları o kadar hızlı mırıldanmaya gönderdi ki, üzerindeki toz peri yapımı bir cereyanla yükseldi. "Evet, iyiler. Piç I.S."

Glenn kâğıtları masanın üzerine bırakırken gülümsüyordu. Bana bir kalem uzatırken, "David *hâlâ* pistte mahsur," dedi, "ama kardeşine her şeyi buraya faksletmiş."

Anlayışla başımı sallayarak ilk bayrağı çevirdim ve adımı, göbek adımı ve soyadımı yazarak imzaladım. "Bu duruşma için, değil mi?" Bir sonraki bayrağı bulduğumda sordum.

"David'e göre," diye onayladı Glenn sözümü bitirdiğimde. "Sen söylemedikçe ya da üç günden fazla ortadan kaybolmadıkça bunu dosyalamayacağım." Önce Jenks'e, sonra bana baktı. "Rachel," dedi, profesyonel cilasının bir kısmını kaybetmiş gibi görünerek, "yasa gereği, önerdiğin eylemlerin hem riskli hem de seni hapse attırmaya, daha kötüsü kalıcı olarak hapsetmeye eğilimli olduğunu bildirmek zorundayım-"

"Sahip olduğu tek şey bu Glenn," dedi Jenks, gümüş bir toz sütunu üzerinde yükselirken.

Elini kaldıran Glenn gülümsedi. "Şahsen işe yarayacağını düşünüyorum," diye bitirdi ve peri rahatladı. "Oliver'ı ne yapabileceği konusunda kesin bir tahminde bulunacak kadar iyi tanımıyorum ama söylediklerin doğruysa, bence bunu yapacaktır."

"Kabul edecektir," dedim endişeyle. "Evrakları burada tutabilir miyim? Görsel araçlar yardımcı olur."

Glenn başıyla onayladı. "İki orijinali imzalamışsın," dedi ve destenin yarısını alıp kolunun altına sıkıştırdı. "Hazırsan onları da gönderirim." Elime aldığımda bakışları akşam yemeğime kaydı. "İyi mi?" diye sordu.

"Lezzetli," dedim, uzanarak. "Teşekkürler Glenn. Her şey için."

Adam hınzırca gülümsedi. "Ne zaman istersen, Rachel. İyi eğlenceler."

Kapıyı açık bıraktı ve Trent'in güzel sesini koridorda duyabiliyordum. Jonathan'la konuşuyordu ve kan basıncım yükselirken Jenks'in kanatları takırdadı. O adamdan nefret ediyordum. "Jenks," dedim yemeğimi yerken içimden. "Sen de git."

"Ne?" Sinirlenen Jenks benimle yüzleşti. "Neden kalamıyorum?"

"Eğer buradaysanız, Trent de bir tanık isteyebilir. Jonathan'ı onunla birlikte istemiyorum."

Peri havada döndü, elleri kalçalarındaydı. "Biraz toz alabilirim," dedi ve dudaklarını bir gülümsemeyle kıvrıldı. Jonathan ona neyin çarptığını anlamayacaktı.

"Bunu sen yap," dedim, sonra Trent kapıyı itip açınca geri çekildim. Oliver da onun arkasındaydı, kabadayılık ve hışımla. İki adam Jenks'e temkinli bir bakış atarken peri güldü ve başlarının üzerinden "London Bridge Is Falling Down" şarkısını söyleyerek dışarı fırladı.

Beni izleyen Trent, ayakkabısının ucuyla kapıyı kapattı ve ses geçirmez sayılabilecek odanın sessizliği içime işledi. Çubuklarımla işaret ederek iki adama, "Lütfen oturun," dedim. "Beni görmeyi kabul ettiğinize sevindim. Bir şey ister misiniz? Kahve? Subgum?"

Yeşil, ince yastıklı metal sandalyeye oturan Trent ellerini kavuşturdu ve çapraz dizlerinin üzerine koydu. Yüzünde hiçbir duygu yoktu, bekliyordu. "Hayır, teşekkür ederim." Gözleri evraklardan heykele kaydı ve ben de gülümsedim. *Teşekkürler Nick, piçin teki olsan bile.* Tanrım! Trent'le anlaşmak için arkamdan iş çevirdiğine inanamıyordum. Bir daha düşündüm de, inanabilirdim. Trent'in ley hatlarını kullanarak gerçeklikleri değiştirebileceğimi düşündüğünü bana söylememesinin sebebi neydi?

Oliver ayağa kalktı, kollarını kavuşturdu. "Sen kara bir cadıydın," diye söze başladı, sözleri sertti.

Subgum'uma geri dönerek yumuşak bir sesle, "Ahlaki ve etik standartlar meclisi de yozlaşmış, aralarında iblis çağıran bir kara sanat uygulayıcısı var. Kahve istemediğine emin misin?"

"Yok!" diye haykırdı adam.

"Yanlış!" Nefes alarak çubukları paket servis kutusuna sıkıştırdım, ona bu şekilde bakarken çok agresif göründüklerini düşündüm. "Brooke, iblis çocuklarımdan birini beşiğine koymak ve beni lobotomi masasından sağlam bir şekilde kaldırıp özel ordusuna katmak için benimle bir anlaşma yapmaya çalıştı."

Oliver'ın yuvarlak yüzü dehşete kapılmış görünüyordu.

Trent ellerini çözdü ve kollarını çekti. "Bu kısmı atlayabilir miyiz? Yarım saat içinde basınla bir randevum var."

Eliyle sandalyenin arkalığını yoklayan Oliver oturdu. Bunu bildiğini sanmıyordum. İyi oldu. Belki beni dinlerdi. "Elbette," dedim yavaşça, Trent'in sorusunu yanıtlarken. "Gerekirse bu konuya geri dönebiliriz. Sana ne istediğimi söyleyeyim." *İki kişiyle bir anlaşma yapacağım*

Beni öldürmeye çalışan adamlar. Aptal mıydım yoksa gerçekten zeki mi? Sidereal'in bununla bir sorunu yoktu.

Oliver alay etti. "Sen hapistesin. Bir şey soracak durumda değilsin."

Trent gülümsemesini gizledi ve ben de bir su kestanesi bulmak için yemeğimi karıştırdım. "Hapisteyim çünkü bunu ben seçtim. Fountain Meydanı'ndaki gösterinin medyanın dikkatini çekmek ve seni benim önüme çıkarmaktan başka bir şey olduğunu düşünmüyorsun, değil mi? Burası güvenli ve yemekler Alcatraz'dakinden daha iyi." Kızgınlığımın bir parçasının görünmesine izin vererek başımı kaldırdım. "Hiç denedin mi Ollie? Doymuş yağların içinde gerçekten lezzetli bir baharat var."

Oliver kaşlarını çattı ve Trent kaba bir şekilde araya girdi "Kadını dinle, yoksa bu bütün gün sürecek. Çabucak halledecek ve sonra istediğin kadar konuşabilirsin."

Cadı yüzünü buruşturarak sandalyesinde arkasına yaslandı, ben de Trent'e baktım, Pandora tılsımı ve Nick'le yaptığı anlaşma beni germiştii. Onurlu olduğuma dair sözleri beni şaşırtmıştı ve o zamana kadar böcekten haberi olmadığına yemin edebilirdim. Ama yalan söylemek onun yeteneklerinden biriydi. Çelişkili bakışlarımı Trent'ten ayırarak yemek çubuklarımı Oliver'a doğrulttum. "Dışlanmamın kaldırılmasını ve şahsıma yönelik tehditlerin durdurulmasını istiyorum."

Ofladı, kollarını çekiştirerek kol düğmelerinin parıldamasını sağladı. "Bu eylem için tam bir karar yeter sayısı gerekiyor ve bir sonraki halka açık toplantıya ve sayımızı yeniden belirleyene kadar buna sahip olamayacağız."

Halka açık toplantı... Cadılar konferansı mı? Güzel oyalama. "Bana bir şey verin," dedim, "yoksa bir sonraki konuşmam basınla olacak ve sadece mecliste bir bölünme olduğu d e ğ i l , bazılarınızın yozlaşmış olduğu ve şeytanları çağırdığı da ortaya çıkacak."

"Biz yozlaşmış değiliz!" Oliver haykırarak Trent'in irkilmesine neden oldu. "Kimse size inanmayacak!"

Kaşlarım kalktı. "Son zamanlarda Brooke ile konuştun mu?"

Oliver'ın kabadayılığı buharlaştı. Dürüst olmak gerekirse, bu insanları daha dikkatli seçmeleri gerekiyordu. Çatlak bir cadı olabilir ama tüm düşünce sürecini telgrafla anlatıyordu ve meclis hakkındaki tahminlerim daha da düştü.

Oliver yavaşça, "Onun ne yaptığını bilmiyordum," dedi. "Ve Vivian da küçük bir meclis üyesi olarak eli kolu bağlıydı.

Brooke resmen dışlandı, rütbesi alındı."

"İyi ki öbür dünyada, yoksa onu diri diri toprağa gömerdin, değil mi? Kim bir iblisin uşağı olmanın iyi bir şey olacağını düşünür ki?"

Kafamı kaldırdığımda Oliver'ın şaşkın bakışlarını yakaladım. "Her şeyi inkâr edeceğiz," dedi ve Trent yüksek sesle iç çekti. "Dışlanmış bir cadının sözlerine kulak asılmaz!"

"Peki ya bir cadılar meclisi üyesinin sözleri?" diye sordum. "Vivian'ın bana saldırılardan haberdar olduğunuzu, durumumu yeniden değerlendirdiğinizi ve çocuk sahibi olma ve büyü yapma yeteneğimin kimyasal olarak kısırlaştırılmasını kabul etmezsem aileme karşı harekete geçilebileceğini söylediği kayıtlı bir konuşmam *var*. Telefonumda Ollie. Sanırım ona yalancı demene çok kızdı."

Adam dehşetle baktı ve Trent boğazını temizledi, adamın beceriksizliğinden rahatsız olduğu belliydi. Ben de biraz utanmıştım ve bir kabak dilimi bulmak için brokolinin yanından geçtim. *Yıllık aidatlarımız bunu mu satın alıyordu?*

"Bu işler böyle yürür," dedim sinirli görünmemeye çalışarak. "Ben sana bir şey veriyorum, sen de bana bir şey veriyorsun. Hepimiz evimize mutlu dönüyoruz." Sessiz kaldığını görünce ekledim: "Olanak olan şu. Eğer dışlanmamı iptal etmez ve beni öldürmeye çalışmaktan vazgeçmezseniz, buradaki bir yığın evrak sayesinde akranlarımla adil bir şekilde yargılanmasını talep edeceğim. Ve basın meclisin yozlaşmış olduğu fikrini yayması, bunu elde edeceğim anlamına geliyor. Televizyon, radyo, her şey."

Oliver kâğıtlarıma bakıyordu ve ben de elimi koruyarak kâğıtların üzerine koydum. "Meclisin yozlaşmış olduğu iddiamı çürütmeyi başarsan bile, tarihimizin eski elf propagandasına dayandığı ve başlangıçlarımızın bir elf lanetinin sonucu olan bodur iblisler olarak köklendiği gerçeği ortaya çıkacak. Hem cadılar hem de elfler olarak kamuoyundaki imajımız için harikalar yaratacaktır." Trent'e baktım. "Kimse *onların* hâlâ buralarda *olduğunu* düşünmüyor ama işte. Muhtemelen hapse gireceğim ama istediğim zaman iblis öğretmenimle konuşup oradan çıkıyorum ve sonuçlarıyla uğraşmayı size bırakıyorum."

"Yapamazsın!" Oliver dehşete düşmüştü. "Bu soykırım anlamına gelir!"

"Y a p a r," diye mırıldandı Trent, bu konuyu gündeme getirmemden memnun olmadığı belliydi.
elfler içine.

Yemeğimi bir kenara bırakarak, "Yapacağım," dedim. "Size teşekkür ederim beyler,

Kaybedecek bir şeyim yok. Beni bu duruma sen soktun ve ben de sonuna kadar gideceğim. Eğer sadece cadılar ve iblisler arasında bir sıçrama tahtası olduğum için zulüm göreceksen, o zaman seni de kendimle birlikte aşağı çekerim." Trent'e baktım. Kamusal kişiliği çatırdıyordu ve kızgın görünüyordu. "Ve eğer bunu kabul etmezseniz, Bay Kalamack, onlara nasıl bu hale geldiğimi anlatacağım."

Bana olan odağı keskinleşti. "Babam senin hayatını kurtardı," dedi acı acı.

"Bu da sana onu yönetme hakkını vermez." Yorgun bir halde fal kurabiyesinin tavsiyesini elime aldım. Bu konuyu Oliver'ın önünde açmak istemiyordum ama neden olmasındı? "Trent, beni kendi malın yapmaya çalışmaktan vazgeçersen çok memnun olurum, tamam mı? Yardım istediğin bir sorunun varsa, gel benimle konuş. Bana beş dakika önceden haber verirsen, perilerin bahçede olduğundan bile emin olurum."

Trent bacaklarını açtı, sessizlikte ipeğin hışırtısı duyuluyordu. "Cadılar meclisine söylemedim ama bundan faydalanmazsam lanetleneceğim. Ben kimsenin tanıdığı *değilim*."

"Trent..." diye neredeyse sızlanıyordum. "Bunu yapmayacağım. Bırakacak mısın?"

Kaşlarını çatarak öne doğru eğildi ve Oliver'a bir bakış fırlattı. "Bu sefer dinle. Beni sahiplendin. Hiç zorlamasan da umurumda değil. Omzumda bir işaret var. Seninkiyi eşleşiyor. İptal ettir."

Elim süzüldü ve başka birinin gömleğinin altına gizlenmiş olan elime dokundu. Yüzüm yavaş yavaş duygusuzlaştı. O haklıydı. İşin gerçeği, onun üzerinde sahip olduğum azıcık gücün tadını çıkarıyordum, tıpkı Al'ın benim üzerimde olduğu gibi. "Haklısın," dedim, bunu itiraf etmekten nefret ederek. "Ama sana uzun zamandır kızgıyım." Elimi masanın üzerine koydum ve bakışlarıyla buluştum. Yeşil gözleri niyetliydi, hayal kırıklığı ve kızgınlıkla bana sabitlenmişti... ama hiçbir yerinde, kafamı bir mezar taşına vurduğunda ve içimdeki hayatı boğmaya çalıştığında hissettiğim nefreti göremedim. Belki de onu kızdırmaktan zevk almayı bırakmanın ve... büyümenin zamanı gelmişti.

"Trent, bilmem gerek," dedim bakışlarımı onunkilere sabitleyerek. "Bana verdiğin Pandora tılsımı temiz bir şekilde kırılmayacak şekilde değiştirilmişti ve neredeyse boğuluyordum. Niyetin bu muydu?"

Trent kaşlarını çattı ve bakışları Jonathan'ın beklediği koridora kaydı. "Hayır," dedi, son derece kızgın görünüyordu. "Özür dilerim ve icabına bakacağım."

Garip bir şekilde tatmin olmuş hissederek sandalyemde arkama yaslandım. *Jonathan. Orospu çocuğu.* "Teşekkürler," dedim ona inanarak. Ley hattı kapısını daha sonra Oliver etrafta yokken öğrenecektim. Bir nefes aldım, bakışlarım Oliver'a gidip geldi. "Al'a tanıdık bir bağı nasıl kıracağımı soracağım. Eğer ikimize de zarar vermeden bir yolu varsa, bunu yapacağım. Ama beni kölen yapmaya çalışmaktan vazgeçmelisin, tamam mı? Ve belki de insanlara iblis büyüü yapabildiğimi söylemeyi bırakmalısın. Bunu yapabilir misin? Bana hayatımı geri verir misin?"

Başını sallayan Trent öne doğru eğildi. "Kimseye söylemedim, Rachel. Ben değildim."

Oliver kıs kıs güldü. "Nick Sparagmos'tu çocuklar."

Kalbim duracak gibi oldu. Trent'e baktım, onun şaşkınlığını ve öfkesini okuyordum. Nasıl nefes alacağımı hatırlayamıyordum ve ciğerlerimi çalışmaya zorladım. Nick mi? Nick mi söylemişti?

Düşüncelerim dairesindeki çembere ve omzundaki iblis işaretine vurulan iki darbeye geri döndü. Kuşkusuz bu şekilde öğrenmişti. Tanrım! Nick, Trent'ten çalmak için ondan yardım istediğimde aptal olduğumu düşünmüş olmalıydı. Ve Trent beni yakalamak için Nick'le birlikte kaçmaya çalışarak daha da aptal görünmüştü. Nick ikimizi de birbirimize karşı kullanmıştı, bir değil, iki kez.

"İkiniz de aptalsınız," dedi Oliver, sanki bizim bu kadar aptal olmamızdan zevk alıyormuş gibi. "Birbirinizden en iyi şekilde yararlanmaya o kadar niyetli iki insansınız ki her şeye yönlendirilebilirsiniz."

Kahretsin, haklıydı. Gözlerimi uzun uzun kırıştıtararak kapattım ve artan öfkemi belli etmemeye çalışarak sıkılı çenemi gevşettim. Belki de bu gece Trent'in yerleşkesine bir gezi daha yapmam ve Nick'i bulmam gerekecek.

"Nick gitti," dedi Trent, dile getirmediğim düşünceme cevap verirken sesi sertti. "Dün ben... akşam gezintisine çıkmadan önce korumalarımı atlattı."

Benim için ata binmeden önce, diye düşündüm, Trent'in Nick'e duyduğu öfke üzerime çökünce ürperdim.

"Hiç bilmiyordum," diye neredeyse fısıldıyordu Trent, parmakları titrerken üzgün olduğu belliydi. Ellerini durdurarak bakışlarını dirseğimin dibindeki heykele çevirdi. "Aramızdaki işaret meselesini çözmen için sana cadı konferansına kadar süre veriyorum," dedi aniden. "O zamana kadar mührüm gitmezse, her şey yeniden başlar."

Nick'e olan kızgınlığımı sonraya sakladım. Kendimi aptal ve kızgın hissederek, "Yeterince makul," dedim.

Trent'in bakışları masaya kaydı. "Heykelimi alabilir miyim?"

Nefesim hızla kesildi. "Ah! Evet," dedim, onu unutmuştum. İki parmağımı kullanarak masaya doğru ittim. Trent onu aldı, cebine soktu, kulaklarının uçları kızarmıştı.

Arkama yaslanıp ellerimi birleştirdim ve masanın üzerine koyup Oliver'a baktım, Nick'e duyduğum öfke yüz hatlarımı hâlâ gergin ve sinirli yapıyordu. Meclis lideri kendini beğenmişti ve bu beni rahatsız ediyordu. "Senin için bir heykelim yok ama bir cep dolusu sessizliğim var," dedim. "Buna ne dersin? Ben meclisteki yozlaşma iddiamdan vazgeçeyim, sen de beni tamamen bırak. Dışlama. Ölüm tehditleri. Her şeyi." *Tanrım, Nick'i yalnız yakalayabilirsem, yemin ederim, çağırdığı iblis onu ele geçirmeden önce Al'a vereceğim.*

Oliver benim aptal olmamın ona avantaj sağladığını düşünerek kıs kıs güldü. "Hiç sanmıyorum. Sen kara bir cadısin." Çenesini kaldırarak kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Seni öldürmeyi tercih ederim."

İç çekişime engel olamadım. Trent kıpırdandı, belli ki Nick'i aramaya başlayabilmek için bu işi bitirmek istiyordu.

"Oliver," dedi Trent ve kaşlarım şaşkınlıkla kalktı. "Burada ne kazanmayı umuyorsun? Bu artık iyi bir iş değil."

Trent'e döndü, öfkesi yüzünden okunuyordu. "İyi iş mi?" diye kabalaştı. "Ben dünyanın cadıların iblislerden geldiğini öğrenmesini engellemeye çalışıyorum, sen ise *kariyerinin* pornografik bir heykel yüzünden mahvolmasından endişeleniyorsun. Buna neden sahipsin ki?"

Trent kuru bir sesle, "Bu eski bir sanat eseri ve benim kasamdaydı, yatak odamda değil," dedi. "Eğer sırrınız konusunda bu kadar endişeliyseniz, belki de Bayan Morgan'a istediğini vermelisiniz? Sonsuza kadar cezasız kalabilecek birinin gözüne girmek iyi olabilir."

Anlatır mısın? Pierce'ın en sevdiği kelimelerden birini kullanarak hayretle düşündüm.

Belki de Nick'e düşündüğümde daha fazla kızgındır.

"Şantaj!" Oliver masayı iterek ayağa kalktı ve "Şantaj!" dedi.

Trent ceplerini arıyordu. "İş. Morgan'ın bir malı var. Sessizlik." Bir kalem bulup başını kaldırdı. "Ya ondan satın alacaksın ya da onu öldüreceksin. Bunu denemiş birinden al,

Ölmüş olsa bile, gerçek ortaya çıkacak ve sizi mezardan çıkaracak."

Oliver'ı ikna etmeme yardım mı ediyor? Kurbağalar da güneşten uzay gemileriyle mi geliyor?

Daha fazla dayanamayarak, "Ben kötü bir insan değilim Ollie. Bir kedim ve bir balığım var ve sokak köpeklerini tekmelemiyorum." *Perilerin kanatlarını yakıyorum ama lanet olsun, önce onlar bana saldırdı.* "Dünyanın benim ibislere giden bir basamak olduğumu ya da inançlarımızın eski elf propagandasına dayandığını bilmesini istemiyorum. Ama Alcatraz'da ya da sonsuz ahirette yaşamak da istemiyorum. Sadece en iyi yaptığım işi yaparak hayatımı kazanmak istiyorum."

Meclis lideri perdeli tek yönlü aynadan başını sallayarak döndü. "Toplumu yok etmek mi? Werlere ve elflere ne yaptığınızı gördüm."

Üzerine yazacak bir şey aradığı belli olan Trent, sessizce fal kurabiyesindeki küçük fişi işaret etti ve ben de ona doğru ittim. "Ben buna yeniden yapılandırma demeyi tercih ediyorum," dedim. "Şikâyet ettiklerini duymuyorum ama demek istediğim, koşucu işimi yürütmek ve ağaçlardan familyarları kurtarmak istiyorum. Sizler üzerime geliyorsunuz, bu da sizi çılgına çeviren tüm bu garip şeyleri yapmama neden oluyor."

Kalemmini kapatan Trent onu bir kenara koydu. "Oliver, yöntemlerinde biraz geri kalmış ama kalbi doğru yerde. Meydanda ne yaptığını gördün. Seni öldürebilirdi ama yapmadı. Bu işin peşini bırak. Biraz ustalık kazanana kadar onu izleyeceğim."

Trent'e döndüm. "Affedersiniz?"

Trent bir kez daha kibar, kendinden emin şehir çocuğu olarak gülümsedi. "Eğer büyük çocuklarla oynamak istiyorsan, bir refakatçiye ihtiyacın olacak. En azından oyun parkında burnunun kanamasını önleyebilirdim."

Mecazi anlamda konuşuyordu ama yine de hoşuma gitmemişti. "Hayır," dedim, elindeki katlanmış kâğıt şeridine, sonra tekrar ona bakarak. "Sen benim lanet olası akıl hocam değilsin. Zaten öbür dünyada öğretmenim olacak bir iblisim var. Burada başka birine ihtiyacım yok. Sadece yalnız kalmak istiyorum."

Oliver'dan boğuk bir öksürük geldi ve döndüm. "Bir sorunun mu var?" Tersledim.

Karşımızda dururken başı bir ileri bir geri gidip geliyordu. "Bir iblis öğretmen," dedi usulca. "Sadece... bu konuda çok rahatsın."

"Gündelik işler aklımı başımda tutuyor. Çok fazla düşünürsem kafayı yerim." Avucumu masanın üzerine koydum, parmaklarımı açtım. "Bunu yapıyor muyuz, yoksa Jenks buraya gelir ve işler çirkinleşir mi?"

Oliver'ın yüz ifadesi emin değildi. "Bekliyoruz" işareti yapan Trent'e baktı. Cadı ayaklarını kaydırды ve o isteksizce yerine otururken ben nefesimi tuttum. "Nasıl?" dedi, masanın üzerinde duran ellerinden başını kaldırmadan. "Rüşvetçi olduğumuzu söyleyerek bizi zaten töhmet altında bıraktınız. Basın bunu unutmayacaktır."

Kalbim güm güm atıyor ve midem düğümleniyor gibiydi. Tek yapabildiğim ayağa fırlayıp "Evet!" diye bağırmamaktı. Onları yakalamıştım. En azından sanırım yakalamıştım. "Hallettim," dedim.

Masanın öbür ucundan Trent yorgun bir şekilde nefes verdi. "Neden şaşırmadım ki?"

Ona bir göz attım, sonra iyi ruh halimi Oliver'a çevirdim. "Basına bunun Trent'in güvenlik sisteminin çift kör testi olduğunu söyleyeceğiz."

Trent boğazını temizledi ve dikkatim ona kaydı. "Cadıların en büyük güvenlik tehdidi olduğunu bildiğin için cadılar meclisine gittin ve onlardan kasana girip sahte bir heykel çalmaya çalışması için bir cadı göndermelerini istedin. Eğer cadınız başarısız olursa, güvende olduğunu bilecekti ama eğer cadınız başarılı olursa, Trent cadılar meclisine ... bir milyon dolar verecekti."

Oliver'ın ilgisini çekmenin bir yolunu bulmaya çalışırken son kısım benim açımdan ani bir ilham oldu. Beklendiği gibi adamın kaşları kalktı, Trent ise Oliver'ın açgözlülüğü karşısında kaşlarını çatmakla yetindi. Trent için bir milyon dolar hiçbir şeydi.

Oliver'a, "Sen akıllısın," dedim egosunu kabartarak, "kara cadıların daha büyük bir tehdit olduğunu biliyordun. Her şeyi göze alarak, içeri girip giremeyeceğimi görmek için mevcut en güçlü araçları kullanmamı teşvik etmek için sahte bir suçlama yapmaya ve beni dışlatmaya karar verdin. Kara büyü. Ve şimdi yapabileceğimi kanıtladığıma göre, dışlanmayı iptal edebilirsiniz."

İki adam da sessizdi. İçimi bir endişe kapladı. Belki de Oliver'ın açgözlülüğünü yanlış değerlendirmiştim. "Belki de ödül iki milyondur," diye ekledim ve Trent gözlerini kırıştırdı.

Oliver onun yanında, "Senin için yalan söylememizi istiyorsun," dedi.

Minias'a da aynı şeyi sorduğuma dair kısa bir anım oldu ve onu bir kenara ittim. "Evet," dedim zoraki bir rahatlıkla. "Ama kimsenin itibarına, mülküne ya da işine zarar vermiyor. Bu büyük, lanet olası bir beyaz

Son beş bin yıldır kendimize söylediğimiz yalanın aynısı. Bu senin için sorun olur mu, yoksa karına da en sevdiği elbisenin içinde şişman göründüğünü söyler misin?"

Adam yumuşak bir olumsuzlama sesi çıkardı ama Trent'in başını sallaması daha da olumluydu. "Peki ya Brooke?" Oliver sordu ve benim ruh halim bozuldu.

Gözlerimi yere indirerek, "Onu geri alamam." dedim. Sonsuza kadar vurduktan üç saniye sonra satıldı. Özür dilerim. Gerçekten denedim ama onu çağırdı."

"Bunu yapamam!" Oliver bunun peşini bırakamayacağını söylerken, Trent bıkkınlık içinde kendi üzerine çökmüş gibiydi. "Buna izin veremem! Onun dışlanması tersine çevirmek mi? Etrafta dolaşp lanetleri çarpıtmasına ve iblisleri dünyaya salmasına izin mi vereyim? Bu delilik!"

"Oliver!" Jenks'in kanatlarının kapının kalın camında siluet oluşturduğunu görerek bağırdım. Bütün bunları duyduğuna emindim. "Ben kara cadı değilim. Sadece büyüleri karıştırmak yerine lanetleri büküyorum. Bir insanı öldürmenin yüzlerce sıradan yolu var ve insanları sırf suç işleyebilecekleri için hapse *atmazsınız*." Beni dinliyordu ve elimle işaret ederek yalvardım: "Bana güvenmek zorundasın. Ama şimdi kötü olduğumu düşünüyorsan, bu saçmalığa devam et. Burada kalmak zorunda değilim. Eğer beni buradan gönderirsen, geri döneceğime ve yine kızgın olacağıma emin olabilirsin."

Oliver masanın üzerine eğildi, hiç de korkmamıştı. "Seni her yerde bulabiliriz."

"Evet, ama beni her yerde *takip* edemezsin," dedim ve aklımdan bir şüphe geçti.

Trent, "Anlaşmayı yapmanın bir yolunu bul Oliver," dedi. "Gururunun yoluna çıkmasına izin veriyorsun. O sözünü tutar. Bayan Morgan'ın zaten çocuk sahibi olacağından şüpheliyim. Olursa da iblisler tarafından kaçırılırlar. Artık senin sorunun değil."

Üzücü ama gerçektir. Oliver'ı izlerken nefesimi tuttum ve sandalyemin arkasına geçerek yüzünde düşüncelerin uçuşmasını bekledim. Neredeyse evet diyecek sandım ama ağzından çıkan tek şey düz bir "Yapamam" oldu.

Trent içini çekti ve Oliver ona döndü. "Yapamam!" dedi daha yüksek sesle. "Ben altı kişiden biriyim ve burada oturup seni affedemeyecekken affedebileceğimi söyleyemem. Meclisin önünde durup merhamet dilenmek zorunda kalacaksın."

"Ne?" Hızlıca doğruldum.

"Dizlerinin üzerine çök," dedi, benimki buharlaşırken o cesaretini toplayarak. "Dışarı çıkıp basına o palavrayı anlatsam bile, cadılar meclisi gerçeği bilecek ve senin kara büyü yaptığın ve iblislerle arkadaşlık ettiğin gerçeği değişmeyecek."

"Bu hiç adil değil!" Çileden çıkmış bir şekilde söyledim.

"Eğer dışlanmanın kaldırılmasını istiyorsan, bunu yapman gerekecek. Kara büyü yaptığını itiraf etmene izin verip, sonra da bunun bir test olduğunu söylediğimiz için gitmene izin vereceğimizi düşünmüyorsun değil mi? Hayır. Affedilmen için yalvarman gerekecek."

Ona vermek için derin nefes aldım, sonra tereddüt ettim. Nefesim yavaşça dışarı kaydı. "Peki," dedim somurtkan bir şekilde. "Bir sonraki cadılar toplantısına geleceğim ama dizlerimin üzerine çökmeyeceğim. Üzgün olduğumu söyleyeceğim ve sen de asanı sallayıp gerçekten iyi bir cadı olduğumu söyleyeceksin. Dışlanma iptal edildi. Tamam mı? Ama o zamana kadar ya geri çekilirsin ya da bu belgeler dosyalanır."

Oliver hiç de hoş olmayan bir şekilde gülümsedi ve o andan itibaren beni öldürüp öldürmeyeceklerini merak ettim. "Çift kör çalışma mı?" dedi ve ben titredim. "Bunu gerçekten yapacaklar mı?"

Hava ciğerlerimde titredi. "Ah, evet. Haberler beni aptal gibi göstermeye bayılıyor."

Trent ayağa kalkıp sandalyesini fayansa vurunca sarsıldım. Elini bana doğru uzattı. Yavaşça ayağa kalktım ve elini tuttum. Eli soğuktu, mükemmel bir basınçla elime tam oturmuştu. "Tebrikler Bayan Morgan," dedi, sesi su gibi yükselip alçalıyordu, dürüst bir zevkten başka bir şey yoktu. "Yıllık toplantıdan önce gelip beni görün. Vaktiniz olduğunda sizinle konuşmak isterim."

Uzaklaştığında elimde bir kâğıt şeridi vardı ve onu avuçladım. "Bunu isterim, Bay Kalamack." Belki Nick'in nereye gittiği hakkında bir fikri vardı.

Oliver da ayağa kalkmıştı ama elleri arkasındaydı. "Gerçekten oraya çıkıp bunun güvenlik sisteminizin bir testi olduğunu mu söyleyeceksiniz?"

"Ben de tam olarak bunu yapacağım Oliver. Ve eğer akıllı olsaydın, geri çekilir ve ona istediği her şeyi verirdiniz." Trent ukalaca gülümseyerek başını bana doğru eğdi. "İyi akşamlar Bayan Morgan."

Dudaklarım kıvrıldı ama içim titriyordu. *Başardım.* Kızarmış ekmeğe lanet olsun. Keşke acele edip gitselerdi. Kendimden geçecektim. Trent kapıyı açtı ve FIB'in sesleri onun yerine içeri doldu.

"Görüşürüz, Trent," diye fısıldadım ve sandalyemde geriye doğru çöktüm. Dikkatim küçük kâğıt parçasına kaydı. "Bu gece görüşürüz..." diye mırıldandım ve okudum: BU GECE. STABLES. BOTLARINIZI GİYİN.

Jenks vızıldadı, ben de buruşturdum.

Otuz altı

T Annemin arabasının kapısının çarpma sesi gürültülüydü, uzaktaki ormandan gelen nemli, gün batımı ışıltılı havada yankılanıyordu. Bakışlarımı otlaklara diktim ve ceketimi omuzlarıma daha sıkı sardım. Tepedeki köpekler sessizdi ve ben titriyordum. kulübelerinde olmadıklarını fark ettim.

Tamam, artık geçerli bir ehliyetim yoktu ama kimse beni durdurmamıştı ve Ivy'den beni Trent'in ahırına götürmesini isteyecek değildim. Jenks'in haberi olmadan kiliseden sıvışmak yeterince zor olmuştu. Trent'in notunda yalnız gelmem söylenmemişti ama bunu Jenks'in duyabileceği bir yerde söylemeyip bir kenara yazmış olması bunu gösteriyordu.

Kollarımı sallayarak, talaşlı otoparktan ahırlara doğru sessizce yürüdüm. Ivy buraya geldiğim için aptal olduğumu söyleyecekti. Jenks küplere binecekti. Pierce... Arka arkaya iki kez yer değiştirmenin hamileliği engellememesi ihtimaline karşı boynumdaki doğum kontrol tılsımını parmaklarken gülümsedim. Pierce benimle gelmek isterdi ve adama karşı bir kını vardı. Trent'i bir yetişkin olarak görmeye çalışıyordum ve nedense onu bir çocuk olarak hatırlamak şimdi daha kolaydı.

Ivy'nin söylediğinden daha aptalca davranmadığımı umarak ahırın kapısını itip açtım. Temiz saman ve yağlanmış deri kokusu dışarı yayıldı ve omuzlarım gevşedi. Trent'in ne istediğini merak etmekten kendimi alamıyordum. Nick'i yakalamak için bir araya gelmek, belki?

"Alo?" Her zamanki güvenlik ışıkları dışında ahırların loş olduğunu görerek seslendim.

"Trent'in sesi usulca yükseldi ve bakışlarım uzun ahırın ortasına, koridorda fener benzeri bir el fenerinin asılı olduğu yere kaydı.

Yalnız mıyız? Sadece sesinden bile yalnız olduğumuzu anlayabiliyordum. Emin olamayınca içeri girdim ve kapıyı kapattım. Buradaki hava ılıktı; otlaklarda sis halinde yükselen serin ve nemli havayla keskin bir tezat oluşturunuyordu. Çizmelerim

Boş ahırların yanından geçerken takırtılar duydum ve Trent'i Tulpa'yla birlikte tüneline açılan kapının üzerinde bulduğumda utançtan yüzüm kızardı. Atı fırçalıyordu ve Tulpa öne doğru süründü, başını yana sarkıttı ve beni itti. "Hey, koca adam," dedim, neredeyse kendimi savunmak için boynunu okşadım.

Trent doğruldu, beni izliyordu. Loş ışıktaki gözleri kararmıştı ve İngiliz binici kıyafeti, çizmelerinin içine soktuğu pantolonu ve sarı saçlarına taktığı şapkasıyla gerçekten çok iyi görünüyordu. "Senden hoşlanıyor," dedi Tulpa'nın burnumu çekişini izlerken.

"Her zaman öyledir." Gülümseyerek atın ulaşamayacağı bir yere adım attım.

Trent atın dizginini aldı ve kapıya doğru yöneldiğini görünce kapıyı açtı. "Görüyorum ki botlarını giymişsin," dedi gizemli bir şekilde ve ben de onlara baktım, yeni olduklarını gördüm.

"Sen de öyle demiştin." Neden buradaydım? Gezintiye mi çıkmak istiyordu? Beni ormana götürüp vurmak mı? *Aman Tanrım. Köpekler nerede?*

Trent Tulpa'yı bir eyer rafının yanındaki direğe bağladı. "Muhtemelen İngiliz atı kullanmayı bilmiyorsun, değil mi?" diye sordu ve cevap vermeyince dönüp beni koridorun ortasında, yüzüm soğuk bir halde buldu.

"Batılılar var," dedi ve ben bir adım geri gittim.

"Seninle ata binmeyeceğim," dedim, hareket edebilmek için kollarımı açarak.

"Neden?" diye sordu hafifçe. "Atlardan korkmadığını biliyorum."

"Seninle ata binmeyeceğim!" diye bağırdım ve Tulpa başını savurdu. "Köpeklerin kulübelerinden çıktı!" Aman Tanrım. Buradan gitmem gerekiyordu.

Döndüm, adımlarımı

hızlandırdım. "Rachel."

"İyi deneme, Trent," dedim, anahtarlarımı ararken. "Rachel."

Bana dokundu ve döndüğümde onu bir metre geride, ellerini havaya kaldırmış halde buldum. Kahretsin, çok hızlıydı. "Beni bir ata bindirip ormana çekmene ve bir hayvan gibi avlamana izin vermeyeceğim!" Bağırdım, sesimin korkmuş gibi çıkmasını umursamadan. Korkmuştum.

"Hayır," dedi, sesi sakindi. "Mesele bu değil." Titreyerek kollarımı kendime doladım. "Ne o zaman?"

Trent içini çekerek ağırlığını tek ayağına verdi. "Yeni aydayız," dedi. "Geç kaldınız. Ceri ve Quen çoktan dışarı çıktılar. Ben de seni bekliyordum."

Saçlarımı savurdum, karnım sıkıştı. "Ne için?" "Ata binmek için tabii ki."

Titreyerek nefes verdim. "Bir tilkinin üzerine binip köpeklerin onu parçalamasını izlemek istediğimi nereden çıkardın? Ben de bu oyunun diğer ucundaydım Trent ve bu-"

Trent koridoru geçip güzel siyah yelesi ve kuyruğu olan ikinci bir kahverengi atı çıkarırken, "Bu bir tilki değil," dedi suratsızca. "Katılmak isteyebileceğinizi düşündüm. Gördüğünüz gibi..." Tereddüt etti, at arkasından homurdanıyordu. "Karşı gelmeyeceğim Rachel. Seni... yani tam olarak bir arkadaş olarak saymak istemiyorum. Belki bir iş ortağı. Ve bir av, bağları güçlendirmenin bir yoludur."

"Ne avlıyorsun?" diye sordum, tamamen farklı bir nedenden dolayı korkmuştum. "Trent? Cevap ver bana."

Trent kahverengi atı yanımdan geçirdi, toynakları eski tahtada takırdıyordu. "Ne olduğu değil, kim olduğu önemli."

Oh. Aman Tanrım. Tanrım. "Nick?" Gözlerimi kocaman açarak söyledim.

Trent sarsılarak düşüncelerini yeniden değerlendirir gibi oldu. "Hayır. Çok güvenli bir hücreden çıkar çıkmaz ortadan kayboldu. En iyi tahminimiz bir hattan atladığı yönünde." Bana soru sorarcasına baktı. "Anladığım kadarıyla onu siz çıkarmadınız?"

Başımı iki yana salladım, düşünürken kollarımı kendime doladım. "Bir ley hattı ile gerçeklikleri değiştirebildiğimi ne zamandır biliyorsun?" diye sordum.

Trent utanmış görünerek yüzünü buruşturdu. "Babam öldüğünden beri onun kasasına girmeye çalışıyorum Rachel," dedi kulaklarının kenarları kızarak. "Nick senin yapabileceğini söyleyene kadar bunu yapabileceğimi bile bilmiyordum."

Çok hevesliydi ve Nick'in kime gittiğini merak etmekten kendimi alamıyordum. Minias mı? Newt? İkisi de geçmişimi biliyordu. Dali mi? Tanrım, umarım değildir.

Başımı çevirdim ve uzaktaki bir korna sesini duyunca içimden bir ürperti geçti. Kalbim küt küt atarken, Trent'in kahverengi kısrağını sakın bir şekilde eyerlediği yere doğru ilerledim. "Dışarıda kim var?" diye sordum ve çenesi sıkılaştınca, "Jonathan" diye nefes aldım.

Adam bana yan yan baktı, kolanı bağlarken parmakları hiç kıpırdamadı. Bana hâlâ cevap vermeyen Trent dizginleri bana verdi, sonra atını çözdü ve onu padoka açılan ikinci, çok daha büyük kapıya götürdü. Orada durup düşündüm. "Bana bunun Jonathan olmadığını söyle," diye arkasından seslendim.

"Sana Jonathan değil diyorum!" diye bağırdı, sonra kapı aralığında durdu. "Av'a binmek istemiyorsan otlaklardan gidebiliriz ama yeni aydayız ve ben bir ata bineceğim."

FIB sorgu odasında Jonathan'ın beni öldürmek için Trent'in çalışmasını kullandığını söylediğinde duyduğu öfkeyi hatırladım. Ona inanmamıştım. Yavaşça tutuşumu sıkılaştırdım. Ayaklarım hareket etti ve at -adını bile bilmiyordum- hevesli adımlarla beni takip etti. Ama açıklığa ulaştığımda durakladım.

Trent Tulpa'nın tepesinde eysiz oturuyordu ve oraya aitmiş gibi görünüyordu. Güneş arkasından batmış, hâlâ parlak olan gökyüzünü pembe ve mavi yapmıştı. Nemli tepelerden sis yükseliyordu ve ben onu içime çekerek serinliği ciğerlerimin derinliklerine kadar hissettim. Babama göre, elflerle at sürmek hayatını terk etmek, muhtemelen sonsuza dek kaybolmak demektir. Tazıların hafif böğürmeleri atların kulaklarını tırmaladı ve Tulpa sabırsızca tepindi. İçimden bir ürperti geçti.

"Bunu neden yapıyorsun?" Korkarak sordum.

Trent Tulpa'yı geri çekti, bu hareket kolay ve zarafetle doluydu. At sırtında farklıydı, vahşi ve tehlikeliydi. Gömleğinin hemen altında bana bağlı olan şeytani işareti düşündüm. İçimden bir beklenti ipliği geçti. Ata binmek istiyordum.

"Bir kısmı Lee'ydi," dedi. "Bana neler olduğunu, ne yaptığını, sonrasında kendini nasıl idare ettiğini anlattı. İster inanın ister inanmayın, bir kısmı da o lanet toynak kazmasıydı."

Ağzımın kenarlarında beliren gülümsemeye engel olamadım.

"Ama çoğu," diye ekledi Trent, "babam yüzünden." Pandora tılsımını hatırlayınca gülümsemem soldu.

"Babam babanla arkadaştı," dedi, başını bir an için eğerek. "Ona hayatı pahasına güvenirdi. Elfler ve iblisler arasındaki savaşı sona erdirmenin bir yolunu bulmak için savaştılar. Sanırım bu yüzden babam yaşamak için seni seçti. Seni düzeltti."

Bir adım öne çıktım. "Ve."

"Ve bunu siz yaptınız. Ya da en azından bize kendimizi

tekrar bir bütün. Bizi kurtaran aleti iblisleri kurtarmak için kullanmak tam da babamın yapacağı bir şey."

"Babanın bilim fuarı projesi olmak hoşuma mı gidiyor sanıyorsun?" Dedim ve yanımdaki at öfkemden dolayı kişnedi.

"Hayır," dedi Trent. "Ama herkes gibiymiş gibi davranamazsınız."

Bu hiç hoşuma gitmiyordu. "Yani iyi miyiz?"

Güldü, gece bastırdıkça yüzü daha da kararıyor, okunması zorlaşıyordu. "Hayır. Eğer tanıdık işaretimi cadılar toplantısının sonuna kadar yok etmezsen, onu geçersiz kılmak için seni öldüreceğim. Umarım iş o noktaya gelmez."

Yada yada yada. Ama Tulpa'nın üzerindeyken onu okuyamıyordum ve bu beni geriye getirdi. "Neden seninle gelmemi istediğin konusunda bana hâlâ cevap vermedin."

Tulpa sabırsızca sıçradı ve Trent onu yatıştırdı, anlayamadığım bir dilde fısıldadı. "Babam seni hem elfleri hem de iblisleri kurtarmanın bir yolu olarak gördü," dedi at tekrar hareketsiz kaldığında. "Neden Jonathan'ı yerin dibine sokmak, peşine tazılar takarak peşinden gitmek, dehşetini görmek, ona güvenenlere ihanet etmenin aptallığını tamamen anladığını bilmek istemiyorsun?"

At başını eğip bir şeyler yemek için burnunu çekerken dizginleri parmaklarımla arasında kaydırdım. "Yazık, sanırım. Diğer tarafta olduğum için... Bunu kimseye yapamam, Jonathan'a bile." *Nick, belki.*

Trent başını sallıyordu. "Atlara binin. Av seni bekliyor."

Uzun genişliğe bakarak başımı salladım. "Neden?"

İç çekti. "Kilisenizde yaşamak, hayatınıza herkes gibi devam etmek istiyorsunuz."

"Yani?"

"Sen değilsin. Ve bu nedenle, bir gün kendini muhtemelen seçimlerinin şu anda gördüğünün çok ötesinde bir etkiye sahip olacağı bir konumda bulacaksın. Ve bu olduğunda, ayın olmadığı ve senden daha güçlü *hiçbir şeyin olmadığı* bir gece gökyüzünün altında at sırtında ormanda gezinmenin nasıl *bir şey* olduğunu hatırlamanı istiyorum. Bunu bilmeni istiyorum, böylece bunun için savaşacaksın. Böylece çocuklarım bunu bilecek. İblisleri oldukları yerde tutmalısın Rachel. Bunu başka kimse yapamaz. Bilmediğin sürece bizim için savaşmayacaksın. Sana ne için savaştığını göstereyim."

Artık tamamen karanlıktaydı, hareket eden rüzgârın üzerindeki bir gölge gibiydi, uzaklara gitmeye can atıyordu.

Kalbim ağırdı. Ona inanmak istemiyordum. Herkes gibi olmak istiyordum. Herkes gibi olmak için *çok* çalışmışım. Haziran ayındaki resmi toplantıya kadar geçici de olsa meclisten dışlanmamı iptal ettirmiştim. Adım temize çıkmıştı. Brooke'u hayal kırıklığına uğratmışım ama Pierce'ı ve benim için normal bir ilişki sayılabilecek bir şansı bulmuştum. Jenks'in hayatta kalacağını bilmenin mutluluğunu bile yaşadım. Hayatımı geri almışım. Ama bir gün her şey sona erecekti ve ben rol yapma duvarlarımı yeniden inşa edemeyecektim. Yapabiliyorken oynamalıydım. Ve bu gece... Kendimi iyi hissediyordum.

Derin bir nefes alarak kendimi toparladım ve eyerin üzerine çıktım. Dizginleri çekip itaat isteyene kadar altımdaki at kıpırdandı. Bu sabaha yerdeki bir delikten sürünerek başlamışım ve şimdi elflerle birlikte ata biniyordum.

"Şuradaki ağaca kadar yarışalım," dedim ve vahşi bir bağırışla topuklarımı atıma vurdum ... ve gittik.

Teşekkür

Menajerim Richard Curtis'e ve editörüm Diana Gill'e teşekkür etmek istiyorum. Ne kadar çok şey bilirim, onları ve yaptıklarını o kadar çok takdir ediyorum.

AYRICA KIM HARRISON TARAFINDAN

Kuytu Kitaplar Beyaz

Cadı, Kara Lanet Haydut

İblis Birkaç İblis İçin Daha

Feryat Ediyor Bir Avuç

Dolusu Cazibe

Every Which Way But Dead

İyi, Kötü ve Ölümsüz Ölü Cadı Yürüyüşü

Ve sakın kaçırmayın...

Bağlanmamış

Bir Kez Ölü, İki Kez

Utangaç Tatiller

Cehennemdir

Cehennemden

Randevular

Cehennemden Daha

Sıcak

Telif Hakkı

Bu kitap bir kurgu eseridir. Karakterler, olaylar ve diyaloglar yazarın hayal gücünden alınmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

KARA BÜYÜ YAPTIRIMI. Telif Hakkı © 2010 Kim Harrison tarafından. "Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitabın metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins e-kitap'ın açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, derlenemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz."

EPub Edition © EYLÜL 2010 ISBN: 978-0-061-97641-4 İLK

BASKI

Eos, HarperCollins Publishers'ın federal olarak tescilli ticari markasıdır. Library of Congress Cataloging-in-Publication Data için başvurulmuştur.

ISBN 978-0-06-113803-4

10 11 12 13 14 OV/RRD 10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers (Australia) Pty. Ltd. 25
Ryde Yolu (Posta Kutusu 321)
Pymble, NSW 2073, Avustralya
<http://www.harpercollinsebooks.com.au>

Kanada

HarperCollins Kanada
2 Bloor Street East - 20th Floor Toronto,
ON, M4W 1A8, Kanada
<http://www.harpercollinsebooks.ca>

Yeni Zelanda

HarperCollinsPublishers (Yeni Zelanda) Limited
P.O. Box 1 Auckland,
Yeni Zelanda
<http://www.harpercollinsebooks.co.nz>

Birleşik Krallık HarperCollins

Publishers Ltd. 77-85 Fulham
Palace Road Londra, W6 8JB,
Birleşik Krallık
<http://www.harpercollinsebooks.co.uk>

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc. 10
Doğu 53. Sokak
New York, NY 10022
<http://www.harpercollinsebooks.com>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.